

TRƯỜNG ĐẠI HỌC
KIẾN TRÚC

Điện đại.

TRƯỜNG ĐẠI HỌC KIẾN TRÚC

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

TRÁI TIM AI CHƯA TỪNG ĐIÊN DẠI

Mộc Vô Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 1

SÒNG BẠC MACAO

Hộp đêm Bồ Kinh, Macao, ba tầng, đại sảnh siêu sang trọng, một sòng bạc Baccarat được đặt giữa đại sảnh, cả chiếc bàn chỉ có một người chơi, ngồi ở vị trí số bốn, chính là tôi. Người Quảng Đông không thích số “4”, nhưng đó lại là con số may mắn của tôi. Tôi luôn cho rằng số “4” nên được phổ nhạc thành nốt “pha” trong năm nốt “đồ, mi, rê, pha, son”, nó gần giống như tiếng “phát” trong từ “phát tài”, mà không phải là “tử” trong “tử vong”. Thực ra điều cơ bản nhất là vì ngày mười bốn tháng Mười một, tôi “giáng lâm” xuống thế giới này, cho nên sau khi lên làm ông chủ, tôi bắt đầu tin vào phong thủy, và từ đó tôi tin số “4” chính là “phát”, nếu không ngay từ khi sinh ra, tôi đã phải mang số mệnh “nhất nhất nhất tử” mà không phải là “nhất nhất nhất phát”.

Nhưng lần này số “4” không mang lại may mắn cho tôi, tôi thua sạch bách. Giữa chừng, có một lúc tay tôi rất đỏ, liên tục thắng nhà cái rất hoành tráng, số phỉnh đặt trước mặt ngày một đầy thêm, chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ, tôi thắng khoảng năm vạn tệ, khiến gương mặt của người chia bài gần như biến dạng. Tôi ném một đồng phỉnh trị giá năm trăm tệ cho cô ta, bảo là đi mua trà, cuối cùng gương mặt ấy cũng nặn ra một nụ cười, nói:

- Cảm ơn!

Lúc này, một người con gái lặng lẽ đi tới bên cạnh tôi, ngồi xuống. Tôi vô tình liếc cô ta một cái, bên ngoài là một chiếc áo cánh dơi cổ chữ V

khoét sâu, bên trong là áo sơ mi cổ thêu hoa, trên ngực là sợi dây chuyền sáng lấp lánh, gương mặt tựa thu lan, đôi mắt long lanh nước, bàn tay ngọc ngà khe đưa ra, mềm mại như thể không xương, trong nhất thời, không khí xung quanh trở nên đông cứng, tim tôi đập loạn xạ, hơi thở gấp gáp, tiếng tim đập thình thịch tới mức chính tôi cũng nghe thấy.

Sau đó là bắt đầu xuống dốc, vật đối sao đời, tôi thua bài liêng xiêng, nhưng tôi không mê tén, càng thua tôi càng chơi to. Và chỉ trong nửa tiếng đồng hồ, không những tôi không thắng được đồng nào mà còn mất thêm một khoản nữa. Đây là số phận của tôi, dù biết điều này, nhưng tôi vẫn không kiểm soát được, lúc nào cũng ngã cùng một chỗ ba, bốn lần. Nhiều năm trước, tại chùa Phổ Tế Thiên trên núi Phổ Đà, Chiết Giang, có một vị pháp sư lông mày trắng đã xem tử vi cho tôi và phán:

- Số anh là số đào hoa, thành nhờ đàn bà, bại cũng vì đàn bà.

Tôi ném cho ông ta tờ một nghìn đô- la Hồng Kông rồi bỏ đi, trong lòng cười lạnh: Con bà nó, đúng là linh tinh, “thành nhờ đàn bà” ý chỉ Lý mỗ ta phải bám váy đàn bà? “Bại bởi đàn bà” sao? Mình đâu phải là Edward đệ nhị. Mình chỉ dựa vào chính mình, không cần người khác bố thí, nhưng người khác cũng đừng hòng hại mình.

- Tôi sẽ bóp chặt yết hầu của số phận!

Tôi tập trung tinh thần, vò mái tóc đã rối bù, dụi tắt điều thuốc, rồi lại đặt hai tay trước ngực, ấn nhẹ, sau đó ném toàn bộ số phỉnh trong tay vào vị trí “player”, hít sâu một hơi, nói với người chia bài:

- Tính giúp tôi.

Tôi đưa tay lên xem đồng hồ theo thói quen, phát hiện tay trái trống không, mới nhớ đồng hồ đã mang ra trả nợ.

- Thưa ngài, tổng cộng là năm nghìn năm trăm tám mươi tề. - Người chia bài chỉ ngón tay vào đồng phình, mặt không chút biểu cảm.

- OK! - Tôi vừa nói vừa nhìn các bức tường xung quanh căn phòng, trên đó không có một thứ gì.

- Ở đây không có đồng hồ?

- Xin lỗi, trong hộp đêm không treo đồng hồ. - Tiếng phổ thông của người chia bài nghe thật gượng gạo.

- Giờ là mấy giờ?

Người đó nhìn đồng hồ:

- Mười giờ ba mươi phút, thưa ngài.

- Sáng hay tối? - Tôi buột miệng.

- Sáng, thưa ngài.

Tôi chuyển ánh mắt sang mặt bàn nhưng màu xanh có khung đen được đánh si bóng loáng và những đồng phình nhiều màu sắc, với số tiền còn lại, cho dù thắng hay thua đều là lần cuối, cứ thua sạch đi cũng được, sau sẽ không đến những chỗ như lồng chim này nữa.

Người chia bài thông thả chia hai quân bài cho nhà cái và người chơi, sau đó lật bài của nhà cái, một lá K cơ, một lá 5 nhép, cộng lại là năm điểm. Tôi lật bài của mình: 9 cơ! Bài đẹp, tim tôi thoáng đập nhanh một nhịp, cơ hội rất lớn, thêm một lá bài đỏ nữa là ổn.

Cổ nén trái tim đang phập phồng, hai tay tôi áp chặt lên lá bài còn lại, ngẩng đầu lên nhìn bài của nhà cái, đúng năm điểm, tôi hơi cúi lưng xuống, dùng hai ngón tay cái và tay trỏ ấn lên hai đầu lá bài, chậm chậm lật lá bài ra, từng chút một, miệng lẩm bẩm: 9, 10, 9, 10...

Là bài bốc lên là 7 bích.

- Cái năm điểm, chơi sáu điểm. - Người chia bài thông báo điểm xong lại tiếp tục chia bài, nhà cái lật ra một con Q bích, tổng điểm vẫn là năm. Tôi thầm vui trong lòng, cơ hội tới rồi, thêm một lá bài đỏ nữa là đủ, tôi lật mạnh lá bài trên mặt bàn, miệng hét:

- Đỏ!

“4”, tôi trợn tròn mắt, là con 4 nhép!

Cộng lại là không điểm, lá bài 4 nhép này đã thực sự đánh đổ tôi.

Không chờ người chia bài báo điểm, tay tôi dấm xuống bàn, đứng lên định bỏ đi, nhưng hai chân mềm nhũn suýt ngã, tôi vội vàng dùng tay chống mạnh lên thành bàn. Hai bàn chân tôi tê cứng, gần như không còn sức lực. Tôi cúi người xuống, xoa xoa hai chân, rồi nhẹ nhàng cử động một lát, cuối cùng cũng dần đứng lên được. Tiếng người ồn ào xung quanh, có tiếng reo mừng, có tiếng thở dài, mọi người đang đăm mình bên sòng bạc, không ai để ý tới tôi, tôi dùng vai tách đám người ra, thất thểu rời khỏi căn phòng, men theo tay vịn, mệt mỏi đi xuống dưới, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: Bỏ đi, bỏ đi, mau bỏ đi...

Từ lúc quá cảnh ở Cảng Bắc tôi đã có cảm giác không tốt. Thứ nhất là thấy tâm thần bất định, không phải tới đánh bạc, mà tới để phát tiết. Thứ hai, xếp hàng trước tôi là hai cô gái trẻ măng, người kiểm tra giấy tờ cũng lại là một nữ cảnh sát có dung nhan xinh đẹp, lật xem giấy tờ của hai người kia mấy lần, còn gọi cả Đội trưởng ra. Hai bà nạ dòng đứng sau lưng tôi thì thào:

- Chắc chắn là đến Macao làm đĩ, thế nên phải kiểm tra giấy tờ của họ kỹ hơn bình thường. - Bởi vì hai người này nên phải chờ ít nhất mười lăm phút làm tôi cũng thấy bức bối, hoang mang, cứ như thể ông trời ngầm ra hiệu cho tôi điều gì.

Đi ra khỏi Bồ Kinh, ánh mặt trời chói chang rọi thẳng xuống, khiến tôi phải lập tức nhắm mắt lại, một luồng hơi nóng nhanh chóng phủ kín lấy tôi, nhất thời cảm giác máu dồn lên khiến tôi hơi chóng mặt, tôi ngã ngồi xuống bậc tam cấp, hai tay ôm lấy đầu, vùi sâu vào giữa hai đầu gối.

Mấy trăm nghìn đô- la Hồng Kông, thêm vào đó là một cái đồng hồ Omega có giá hơn hai mươi nghìn mua ở Hồng Kông, đây là cái giá cho lần tới Macao này. Tôi loáng thoáng nhớ tới tối hôm trước khi đến Macao, từ lúc đó đến giờ tôi chưa hề ngủ chút nào, buồn ngủ - đi vào nhà vệ sinh vỗ nước lạnh lên mặt, đói - đi sang phòng trà bên cạnh ăn cái xúc xích lót dạ, mấy lần đi đổi phỉnh, thời gian còn lại chỉ ngồi trước bàn đánh bạc. Ngồi chơi Baccarat tới hai một giờ, sau đó lại chơi Tài xỉu và bài Tây, cũng không nhớ mình đã ngồi bao nhiêu lâu. Đúng là khi ngồi ở trong không thấy khổ, ra ngoài rồi mới thấy đau, đau tới mức tôi chỉ hận là không thể tự giang tay bạt tai mình mấy cái.

Có một lần chơi mạt chược cả đêm, Trưởng phòng Bán hàng của công ty, Cảnh Phú Quý thua hơn một vạn tệ, sau khi giải quyết xong sổ nước tiểu đã nhịn suốt cả đêm, từ nhà vệ sinh đi ra, vừa kéo khóa quần hần vừa thở dài:

- Mẹ ơi, một vạn tệ mua được mấy năm gạo, mua được mười mấy năm nước, muối đủ ăn cả đời!- Nhà họ xuất thân là cửa hàng bán tạp hóa nên việc gì cũng quy ra thóc gạo để tính.

Nếu so sánh với tiêu chuẩn cuộc sống như thế, mấy trăm nghìn tệ của tôi có thể ăn hết cả đời không hết.

Dòng người tấp nập qua lại, tôi vẫn ngồi một mình trên bậc tam cấp ở một góc đường của Macao, dưới cái nóng hầm hập, cả người tôi lạnh buốt. Tôi ngẩng đầu lên, chỉ thấy trước mặt người đi qua đi lại, xe cộ nườm nượp, ánh mặt trời soi sáng niềm vui trên gương mặt họ, ngẩng đầu cao hơn một chút, nóc tòa nhà Ngân hàng Trung ương hình như đang lung lay, nhìn

ra xa, đầu kia của cây cầu Hữu Nghị dường như vươn dài hơn, không nhìn thấy đầu, như thể đang chuẩn bị lao xuống biển. Tôi toét miệng ra, bật cười không thành tiếng, hai giọt nước che mờ đôi mắt, rồi từng giọt, từng giọt rơi xuống nền đá hoa cương lạnh lẽo.

Công ty tôi đang ở vào thời điểm sinh tử, cuộc hôn nhân của tôi đã đi đến bờ vực thẳm.

CHUYỆN HOANG ĐƯỜNG SAU CƠN SAY

Chiếc tắc-xi men theo con đường dọc bờ biển của vịnh Hắc Sa, đi về phía Quan Xiển, trong đài phát thanh lạo xạo gì đó bằng tiếng Quảng Đông, một chiếc xe BMW phóng vút qua, để lại tiếng chạy êm ru trong gió. Đây là Trung Quốc năm 2006, cảnh tượng tráng lệ, phồn vinh ở khắp nơi nơi, thành phố như một công trường khổng lồ, những chiếc máy xúc không kể ngày đêm, chạy âm ỉ suốt ngày, đường phố bị đào thành hố lớn hố nhỏ, nửa năm không về nhà, bạn sẽ bị lạc đường. Những tòa nhà cao tầng hai bên đường như nhô lên trời chỉ trong một đêm, giá nhà càng cao, người xếp hàng chờ mua càng nhiều. Mọi người bắt đầu công nhiên thảo luận chuyện nhà cửa ngay trên phố hay trong các cuộc họp. Thị trường cổ phiếu sau năm năm ảm đạm, nay đã ngoạn cường bật lên. Trên màn hình hiển thị của sàn giao dịch chứng khoán liên tục chớp nháy những con số đỏ, bên dưới là những ánh mắt cũng đỏ rực của các nhà đầu tư, ngay cả đi vệ sinh cũng nghe tiếng người ta gọi điện về cho vợ thông báo rằng cổ phiếu họ mua đã tăng giá. Trong các khách sạn, đâu đâu cũng thấy những trai thanh gái lịch thanh toán tiền bằng thẻ vàng hoặc thẻ tín dụng, cứ như thể họ có thù oán với đồng tiền, không tiêu nó đi thấy ngứa ngáy tay chân. Không ít người đang phấn khích, đang bốc hỏa, sản lượng tiêu thụ của Durex và Jissbon tăng lên chóng mặt với tốc độ của một trăm phần trăm, Vương Lão Cát* (Tên một loại đồ uống) còn bán chạy hơn cả Coca-Cola.

Tôi hạ bớt cửa kính xe xuống, giây phút đó, cơn gió biển ùa vào, thổi tỉnh cả bộ óc tê liệt và đôi mắt đã díp lại vì mệt mỏi của tôi. Tháng Mười,

lục địa Nam Á, trời vẫn nóng trên ba mươi độ, ánh nắng gay gắt khiến mặt đất gần như bốc khói, phủ kín các con phố là hơi ẩm khiến người ta khó chịu, bức bối. Còn phía Bắc sông Hoài, gió lạnh đã rít, mùa cho những sản phẩm làm ấm lại bắt đầu, miền Nam phía Bắc Quảng Đông, gió thu se sắt, mọi người đã lôi dần những chiếc áo bông từ đáy vali ra phơi để chuẩn bị cho mùa đông khắc nghiệt sắp tới.

Được giải phóng khỏi cái nóng bức bối, hướng tầm mắt ra xa, biển rộng, mây trắng và trời xanh, bầu trời bao la, bát ngát; bên bờ biển, con đường Tình nhân uốn lượn quanh những tòa nhà đang lấp lánh dưới ánh mặt trời, Châu Hải đã gần ngay trước mắt, như thể đưa tay ra là chạm vào được. Trái tim tôi bỗng chốc cũng thấy rộng rãi hơn, tâm trạng cũng thoải mái hơn. Châu Hải, thành phố đã ăn vào máu, vào nước mắt của tôi, còn Chính Uyển như một nàng thiếu nữ mềm mại với tấm mạng mỏng che mặt đang nằm nghiêng trên mặt biển, chờ tôi trở về. Theo như cách nói của anh bạn hợp tác Lâm Thăng thì: Bắc Kinh, Thượng Hải là hai ngôi sao quốc tế danh tiếng lẫy lừng, là những siêu mẫu trên sàn catwalk, anh chỉ có thể ngược lên nhìn họ; còn Châu Hải là cô em gái hàng xóm, trong sáng, thuần khiết, anh có thể chìm đắm vào đó, có được nó. Còn một điểm nữa khiến tôi cảm thấy các thành phố nội địa không thể so sánh được, đó là Châu Hải có sự tự do, cái cảm giác rộng lớn và phiêu diêu từ trong tâm hồn, khó có thể hình dung, nếu không ở lại nửa năm, một năm sẽ không bao giờ cảm nhận được. Nếu nói Hàng Châu đẹp bởi Tây Hồ, bởi những tấm lụa đẹp như thơ, như tranh, Thanh Đảo Đại Liên đẹp bởi nước biển và bãi biển, bởi khí hậu mát mẻ, bởi những cô gái xinh đẹp và mặn mà, Thành Đô đẹp bởi những món ăn ngon và bột ớt đẹp mắt, thì Châu Hải đẹp ở chỗ cả thành phố như một vườn hoa khổng lồ, những tòa nhà không có áp lực và những đám người không hề huyên náo, đường phố sạch sẽ và thẳng tắp, bốn mùa cây xanh phủ bóng, không khí không một hạt bụi, an lành, tĩnh tại, nhàn nhã, và những con người ở cách đó không xa lại đổ về đây, mang theo những nét văn hóa độc đáo của họ, hòa vào Châu Hải, tạo nên một vẻ đẹp riêng biệt.

Cho dù tôi yêu thành phố nơi tôi đang sống thế nào thì lúc này, tôi cũng thấy thật xấu hổ, nhục nhã khi lại đối mặt với nó. Mọi thứ trước mắt hoàn toàn cách biệt với cảm giác trước đây, tôi dường như từ một thế giới khác tới một miền đất khác. Ở thế giới đó, lúc là ngọn núi cao đổ sụp xuống, lúc lại là vực sâu muôn trượng, điên cuồng, tuyệt vọng đua nhau xuất hiện. Những miếng băng dính đủ mọi kích cỡ, màu sắc, như biến thành những hạt đậu ma quái, chui vào trong cơ thể tôi, dưới sự chỉ huy của những quân bài Poker, chúng nhảy múa, thay đổi, chớp nháy, dẫn dắt tôi lên trời, xuống đất. Chúng đã trình diễn rất đẹp mắt, rất hoàn mỹ, như chiếc bật lửa Zippo trong tay người đàn ông ham chơi, cầm trong tay có cảm giác chân thực, hài lòng, khiến người ta chỉ muốn nghịch mãi. Mỗi lần ném một tập phình dày cao vào chỗ đặt cược, sự căng thẳng ban đầu sẽ biến thành sự mất cảm giác. Tôi thờ dãi nói dòng bạc đang dùng những quân phình tinh xảo để khiến người ta quên đi cảm giác về tiền, để lúc nào bạn cũng muốn “All in”. Người bạn trên thương trường kiêm bạn mặt cược của tôi, Dương Hồng Năng, đã từ chối tôi:

- Không, con người trong sòng bạc đều biến thái, tiền nhiều đến đâu cũng chỉ là một con số. Cho dù anh dùng tiền mặt để đặt cược cũng vẫn chỉ là một đồng giấy, ngoài mặt anh đang đánh bạc với nhà cái, nhưng trên thực tế anh đang đánh bạc với chính mình, đang đánh bạc với tư duy lý tính và cả sự điên cuồng trong đầu óc của anh. Những điều đó vốn rất tham lam, do dự và kích động. Cho nên khi đã được kích hoạt, anh sẽ mất đi lý trí, và thua tiền chỉ là điều sớm muộn.

Sòng bạc xa dần sau lưng tôi. Tạm biệt. Tôi không thể quay lại đó nữa, trong lòng tôi thầm nói trước khi bật cười chua chát, lòng quyết tâm này không chỉ mới lần một, lần hai, nhưng chưa đầy một tháng, bệnh cũ lại tái phát, sau khi đã khỏe, vết thương đã liền da, người ta sẽ lập tức quên nỗi đau từng trải.

Tôi đóng cửa xe lại, nhắm mắt chìm vào suy nghĩ, một loạt chuyện đau đầu hiện ra, nếu không giành được gói thầu của Khoa Mỹ, coi như tôi đi tong: công ty khổ sở kinh doanh suốt ba năm phải đóng cửa, tôi sẽ một lần nữa gia nhập hàng ngũ của những kẻ thất bại.

Còn cả Châu Thanh Thanh, vợ tôi, mẹ của cậu con trai tên Đô Đô của tôi, đã từng là người tôi yêu thương nhất. Lần này tôi tới Macao là vì cô ấy. Tối hôm đó, trận chiến giữa chúng tôi bùng nổ, cường độ chắc chắn không thua kém trận chiến Normandy đổ bộ trong bộ phim “Saving Private Ryan”, chính trận chiến này đã đánh đổ hoàn toàn tòa lâu đài tình yêu được chúng tôi xây đắp suốt hơn mười năm trời, khiến nó chỉ còn là một đồng gạch vụn hoang tàn.

Hôm đó tôi về nhà sớm, đi chợ mua thức ăn, cá, tôm, cua có đủ, tất cả đều là những món hải sản mà Thanh Thanh thích ăn nhất. Tôi làm thế là để mong có sự khoan hồng và tha thứ của cô ấy, bởi vì trước đó, tôi đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng liên quan tới vấn đề đạo đức. Nhân vật chính nữa trong câu chuyện là Giám đốc Tài vụ của công ty, Lưu Hân. Trên mâm cơm, tôi vừa gấp thức ăn cho Thanh Thanh, vừa thận trọng nói:

- Cua có nhiều canxi, cá này không có xương dăm, khí sắc của em không tốt, ăn nhiều một chút, đừng giận nữa, giận không tốt cho da đầu đấy. - Khi nói từ “đấy”, tôi cố ý kéo dài giọng ra.

Thanh Thanh vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng như băng đá, miệng thì thoảng lại nở một nụ cười giễu cợt.

Tôi lôi tình cảm mười năm ra, nói là nếu không nể mặt tôi cũng nên nể tình kết tinh của chúng tôi, rồi lại ra sức phủ nhận sự thực:

- Anh uống nhiều quá nên không biết có chuyện gì xảy ra. - Sau đó lại thêm vào giọng lưỡi lấy lòng, - Ông xã em được người ta thích chứng tỏ là có sức hút, đứng trên góc độ khác cũng là dát vàng lên mặt. Em đã tìm

được một ông xã vừa ưu tú, vừa được mọi người yêu mến. - Thậm chí để chứng minh mình là một người đàn ông tốt hiếm thấy, tôi còn lôi cả chuyện xấu của Cảnh Phú Quý và Lâm Thăng ra, thêm mắm dặm muối để chứng minh rằng chuyện của tôi chỉ bé bằng con muỗi.

Ngày trước, bất kể khi nào tôi với Thanh Thanh có mâu thuẫn, chỉ cần tấn công vào mặt tình cảm, thêm vào đó hai, ba câu nịnh nọt là cô ấy sẽ lại cười tươi như hoa, không những không nổi giận mà còn đặt một chấm hoàn mỹ cho trò chơi trên giường ướt át của hai vợ chồng. Nhưng lần này thì khác, từ sau khi xảy ra việc đó, Thanh Thanh hủy bỏ quyền lợi chung giường, chung gối của tôi, tôi đã cầu xin sự tha thứ không dưới hai mươi lần, nhưng cô ấy kiên quyết không đếm xỉa gì tới gương mặt nhăn nhó cầu cạnh của tôi.

Cũng khó trách. Nếu chỉ là cô ấy nghe người ta đồn đại sẽ không sao, tôi tin, với kinh nghiệm nịnh vợ bao nhiêu năm của mình, không mất chút công sức nào tôi sẽ đối phó được, nhưng lần này chính cô ấy bắt được quá tang.

Ánh mắt Thanh Thanh mệt mỏi, gương mặt u ám, chỉ mới bảy ngày mà như già đi bảy tuổi, tôi thấy hơi đau lòng, nhưng không thể nói cảm giác này ra, nếu không cô ấy sẽ càng làm già. Cô ấy liếc tôi một cái, lạnh lùng buông ra một câu:

- Đừng nói linh tinh, nếu anh thực lòng nhận lỗi thì hãy đuổi cô ta đi!
- Người ta làm việc không phạm phải sai lầm gì, làm sao đuổi được.
- Đúng! Tôi biết là anh sẽ nói như vậy!

Tôi cười khở một tiếng:

- Công ty đang ở vào thời kỳ quan trọng, cần phải dùng người, dùng người! Cô ấy là do Lâm Thăng tuyển vào, Lâm Thăng rất thích cô ấy, anh

làm sao ra tay?

- Hừ! Thương hoa tiếc ngọc, không nở chứ gì? Đau lòng hả?

- Em nói gì thế, anh chỉ thích em, yêu em thôi, em phải tin anh!

- Anh bảo tôi phải tin anh thế nào? Anh nói đi.

- Thế em thì sao, em với cái gã họ Trương đó có chuyện gì? - Tôi lập tức chuyển chủ đề sang anh bạn thanh mai trúc mã của vợ mà tôi hận hực đã lâu.

- Lý Tiểu Phi, tôi từng nói với anh rồi! Anh còn nhắc đến anh ấy thì tôi nói cho anh biết, nếu so với anh ấy, anh chỉ là một thằng hề!

Chuyển chủ đề thành công, nhưng tôi bị Thanh Thanh nói cho một câu á khẩu. Tôi buông bát đĩa xuống, nhắm mắt thở dài, cố kìm nén tâm trạng, một lúc sau, tôi lấy lại tinh thần, toét miệng cười, bàn tay đưa về phía bờ vai của Thanh Thanh:

- Hay là thế này, tối nay phạt anh xoa bóp cho em được không?

Thanh Thanh tránh ra cũng vẻ mặt vô cùng ghê tởm, dùng đôi đũa trong tay đánh vào tôi:

- Đừng đụng vào tôi! Bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra. - Bàn tay tôi lập tức thấy nhói đau.

Nhiều ngày nay tôi đã nhận lỗi đủ đường nhưng Thanh Thanh vẫn không chịu buông tha, giới hạn của tôi đã bị đánh sập, cơn giận nổi lên, thế là tôi hất cả mâm cơm, đứng lên quát:

- Châu Thanh Thanh, cô đừng được nước lấn tới! Cả ngày tôi ở ngoài đầu tắt mặt tối cô không thông cảm thì thôi, lúc nào cũng khiến tôi bực mình! Tôi đã nói với cô, tôi với Lưu Hân không có gì, không có gì cả! Cô

không tin thì...thì thôi! - Tôi bực bội đứng giữa phòng ăn, giậm mạnh chân, chỉ tay vào mặt vợ, - Cô, cô tưởng là cô cao thượng, trong sáng lắm à, chẳng phải cô cũng từng đi vào khách sạn với cái gã họ Trương đó sao?

Nước mắt Thanh Thanh lã chã tuôn như nước tràn bờ, giơ tay lên tát tôi một cái. Tôi không kịp trở tay, chỉ biết đưa tay lên ôm mặt. Khi tỉnh hồn lại, tôi giơ cao tay lên, nghiến chặt răng, ánh mắt tóe lửa, Thanh Thanh ngửa mặt lên uy hiếp:

- Nào, anh đánh đi, có giỏi thì anh đánh đi!

Cuối cùng năm đấm không rơi xuống, thay vào đó là tiếng chửi rủa vang vọng khắp căn nhà:

- Vợ phải con đàn bà giống đôi giày rách như cô đúng là tôi xui xẻo bảy mươi đời, đã không còn là gái trinh mà còn bắt tôi không ăn ốc phải đi đổ vỏ.

Sau đó là một loạt đồ đạc và những lời nói độc ác như đạn bắn về phía đầu tôi:

- Từ nhỏ đã không có học! Cao ngạo lại còn vô dụng, vợ phải anh đúng là tôi mù mắt!

Mỗi người chửi nhau một câu, cuối cùng cả hai đều khơi dậy vết thương đau đớn nhất trong lòng nhau.

Cuối cùng, Châu Thanh Thanh kéo tay Đô Đô đã sợ hãi khóc không thành tiếng lao ra cửa:

- Anh không để cô ta đi thì tôi đi! Ly hôn!

Tôi nói với theo cái lưng của vợ:

- Ly thì ly, ai sợ ai!

Châu Thanh Thanh ra tới cửa thang máy vẫn còn hần học quay lại buông một câu:

- Đúng là không ra gì!

Tôi kéo cửa đuổi theo, quát lớn:

- Tôi đương nhiên không phải là cái gì, tôi là người, tôi là người! Cô mới là đồ vật!

Sau một cơn đấm đá điên cuồng, tôi nằm vật xuống sô-pha, giật lon nước ngọt tu mấy ngụm, rít liên tục năm điều thuốc mà lửa giận vẫn chưa nguôi, trong lòng bức bối. Tôi lấy trong tủ ra một xấp tiền. Tôi phải đi Macao! Tôi phải đi đánh bạc! Tôi phải quên lãng mọi phiền não trên sòng bạc, tôi phải ném bỏ mọi đau khổ!

Ai ngờ nổi chuyện đi này, phiền não của trận cãi nhau đã hết, nhưng nỗi đau của việc mất tiền đã dâng lên.

CHUỐC SAY TẠI QUÁN BAR

Tôi móc di động ra, phát hiện máy tắt, chẳng trách đã lâu không nghe thấy tiếng điện thoại kêu, ấn cái nút nguồn màu đỏ, trong lòng thầm nghĩ, cầu xin ông trời phù hộ vẫn còn gọi được điện thoại, chỉ cần gọi một cú thôi cũng được. Khi ngồi trên bậc tam cấp ở cửa Bồ Kinh, tôi đã móc hết các túi một lượt, toàn bộ số tiền trên người cộng lại được vài chục tệ, bắt xe tới Quan Xiển cần hơn ba mươi tệ, đến Cung Bắc còn phải nộp tiền trông ô tô, xe để ở đó hai đêm, số tiền này không đủ trả, nghĩ đến đây tim tôi chột chặt lại, canh bạc này khiến tôi đau đớn khắp người, thua liếng xiếng đến nỗi tiền gửi xe cũng không trả nổi.

Thông báo tin nhắn sau khi mở máy tới tấp kêu lên, tôi chẳng buồn đọc tin, vội vàng ấn một số điện thoại, trong lòng thầm khẩn, mau nghe

máy đi, nghe máy đi. Quả nhiên không thất vọng, một giọng nói tuôn ào ào ở đầu dây bên kia:

- Đồ đen đui kia chết ở đâu rồi hả? - Lời nói mặc dù thô lỗ nhưng sao cảm giác lại như hàng trăm con chim trong rừng đang hòa thành bản giao hưởng nghe thật vui tai, tôi không kịp trả lời câu đó, chỉ nói vội:

- Quý, nửa tiếng nữa tới của khẩu Cung Bắc đón tôi! - Lời nói vừa dứt, điện thoại đã tắt phụt vì hết pin.

Lúc đón tôi ở cửa khẩu, Cảnh Phú Quý không hỏi han gì, nhưng tôi biết, vừa nhìn thấy dáng vẻ lếch thếch của tôi là hẳn đã hiểu có chuyện gì xảy ra, tôi cũng không muốn giải thích, kéo cửa xe rồi chui vào băng ghế sau như một con mèo, đổ về phía trước một cái, sau đó hừ hừ hai tiếng, vịn vẹo người một hồi, lát sau cả người được thả lỏng, cơn buồn ngủ lập tức kéo đến, cảm giác được ngủ đúng là việc hạnh phúc nhất trên đời.

Tôi tỉnh dậy bởi một tiếng chuông điện thoại, trong lúc mơ màng, nghe Cảnh Phú Quý nói:

- Ngủ đủ chưa, ra ngoài uống vài ly.

Tôi giơ tay trái lên theo thói quen, nhưng thấy nó trống không, chẳng có gì, ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường, kim giờ chỉ số bảy, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, ánh đèn sáng rực, màn đêm nặng nề đã buông xuống tự bao giờ

Cảnh Phú Quý đưa tôi về nhà lúc nào, tôi ngủ say như chết nên không hay biết gì.

Tôi ngồi dậy mới phát hiện phòng ngủ không bình thường, những cuốn sách hay để ở tủ đầu giường đã biến đâu mất, ngay cả đồ mỹ phẩm trên bàn trang điểm cũng không còn một lọ, tôi đứng lên mở tủ quần áo, phát hiện quần áo của Thanh Thanh ít đi rất nhiều, trên bàn trong phòng

khách còn có một tờ giấy: Tôi với Đô Đô về Thanh Đảo, không làm phiền anh nữa. Tháng sau quay lại làm thủ tục.

Tôi thở dài, thấy lòng nặng trĩu.

Trong tiếng nhạc Rock chói tai ở quán bar Giải phóng nơi đầu vịnh, tôi nâng một ly rượu lên, nói với Cảnh Phú Quý:

- Cậu nói đi, vì sao tôi lại đen như thế?

Cảnh Phú Quý nói:

- Cậu làm quá nhiều chuyện xấu, đi thắp hương khẩn Phật đi.

Tôi nói thắp hương con mẹ nó mấy lần rồi, chẳng có chuyện tốt đẹp nào chờ tôi! Sau đó ngửa cổ lên dốc cạn một ly Chivas, xua tay nói:

- Người đẹp, bảo DJ bật cho anh bài này.

Vì sao em không chịu ở lại với tôi

Có phải em sẽ từ bỏ dễ dàng như vậy

Khi hoa nở

Lặng lẽ rời xa tôi

Rời xa tôi

Rời xa tôi... ...

Mười năm trước, ở ký túc xá của ngôi trường gần Ngũ Giác tại Thượng Hải, ngân nga hát theo bài hát của Tề Tần trên đài, tôi nói với Châu Thanh Thanh đang nằm trong lòng:

- Anh sẽ khiến em trở thành người đàn bà hạnh phúc nhất thế giới. -
Hết nhạc còn ghé sát tai cô ấy bổ sung một câu, - Anh xin thề là kiếp này
chỉ sờ ngực một mình em thôi.

Khi đó tôi mới bước chân vào tình yêu, còn là một anh chàng tràn đầy
sức sống, tóc tai rối bù chẳng buồn cắt tỉa, lúc rảnh rỗi hay làm mấy vần
thơ con cóc kiểu như “Anh nhớ em nhớ cả đêm đen” hay “Tình yêu là một
con ngựa” mà đến bản thân cũng không hiểu ý nghĩa của chúng. Câu cuối
cùng là do tôi nổi hứng phát huy, Thanh Thanh nghe rồi đỏ mặt, nũng nịu
vùi sâu vào lòng tôi, miệng còn nói:

- Đồ lưu manh.

Nhưng tôi không giữ được lời hứa. Bước chân vào xã hội, lăn lộn
chốn “giang hồ”, ở hộp đêm, ở phòng mát-xa, ở khách sạn, ở trong xe,
không biết tôi đã sờ vào bao nhiêu bầu ngực, lời hứa ban đầu đã sớm bị
lãng quên ở chín tầng mây trong những tiếng kêu hỗn hển đầy nhục dục.
Thanh Thanh thì sao, suy nghĩ và cách làm của cô ấy cũng khiến tôi cảm
thấy quái dị và khó có thể tin được, việc cô ấy vượt rào với người bạn thanh
mai trúc mã Trương Vạn Phong của mình vẫn như một hòn đá đè nặng tim
tôi. Tôi ngày càng cảm thấy sự lằng nhằng tình cảm giữa nam và nữ là một
nút thắt không bao giờ gỡ ra được, tình cảm trong sáng có thể có, nhưng nó
buộc phải có định ngữ không gian và thời gian. Có những người đàn ông
bẩm sinh đã là loài động vật đa tình, trước khi có được người đàn bà thì thế
nào cũng “được”, khi đã có được rồi lại đều “sau này sẽ tính”, theo như
cách nói của Lâm Thăng, “đàn ông yêu hay ghét đàn bà đều ở chỗ mới hay
cũ, không phải là xinh đẹp”. Còn đàn bà thì sao, họ thường quá đòi hỏi vào
tình yêu, trước nay chưa bao giờ biết đủ, nếu một tình cảm chết đi, họ sẽ
như con thiêu thân lao đầu vào lửa để tìm tình cảm mới. Cái gọi là chung
thủy chỉ như một viên ngọc óng ánh nhất thời, nếu để lâu, nó sẽ trở thành
thứ gì đó mơ hồ, giả dối. Giờ đọc những cuốn tiểu thuyết có câu “Anh yêu
em, anh chỉ yêu em, anh mãi mãi yêu em”, tôi cảm thấy thật kỳ cục, xem

tivi tới những đoạn thề non hẹn biển, thề sống thề chết là thấy thật nực cười, tham gia hôn lễ, nghe người chủ trì hỏi cô dâu chú rể có yêu thương nhau không, có không bao giờ chia ly không, tốt nhất là hãy rút ngắn định ngữ thời gian lại một chút!

Trong đồng ký ức lộn xộn, tôi thẫn thờ nhìn người ca sĩ trên sân khấu tay cầm micrô, uốn éo theo điệu nhạc, miệng há ra rồi khép lại, tiếng huyền não xung quanh giờ hoàn toàn không còn nghe thấy gì, chỉ có một âm thanh đang vang lên trong đầu tôi: Mày biểu hiện là kẻ ngông cuồng, chơi bời, nhưng trên thực tế chưa đến mức xấu xa, sớm muộn gì cũng chịu thiệt thòi.

Tôi ngã vật ra bàn, khóc lớn:

- Tôi muốn về nhà! Tôi muốn về nhà! - Bàn tay dấm lên mặt bàn, ly và chai rượu đổ xuống. Cảnh Phú Quý đỡ tôi lại quát lớn:

- Đi, tôi đưa cậu về nhà. - Trong lúc hết hoảng, tôi gạt tay hẳn ra, cố sức đẩy hẳn:

- Tôi không về cái nhà đó, tôi phải về Tương Tây, tôi về với mẹ tôi...

Hôm đó là ngày ba mốt tháng mười, ngày lễ Tạ ơn của người phương Tây, trong quán rượu, những “bóng ma” lượn lờ, chỉ nghe thấy âm thanh, không nhìn thấy mặt người, những hành động ám muội, những mục đích tà dâm. Trong tiếng nhạc Disco như tiếng thủy triều, tôi nằm lẫn trong đám người, trong tay là một ly rượu rỗng, miệng thở hỗn hển, ánh mắt mờ đục.

Đêm nay tỉnh rượu nơi nào? Thủy Loan Đầu, giường không gối chiếc.

Thanh Thanh, em có đứng bên bờ biển của quảng trường Ngũ Tử Thanh Đảo mà nhìn về phương Nam không? Lâm Thăng, cậu đang lén lút ăn vụng với Vương Tiểu Lệ sao? Còn Lưu Hân, em đang làm gì, em có hối hận vì cái đêm điên cuồng đó không?

HỐI HẬN KHÔN CÙNG

Đúng là thời gian vô thường. Mười năm trước có ai nghĩ tới chuyện mười năm sau? Ngày hôm nay của mười năm sau, ai có thể dự đoán được trước đời người rồi sẽ trải tiếp qua những họa hay phúc nào?

Năm 1997, tôi vẫn làm việc trong các doanh nghiệp sắp phá sản của Đại lục, ở phòng Tuyên truyền, nói ra cũng đúng với chuyên môn, vì ở đại học tôi học khoa “Chính trị quốc tế”, học cách làm thế nào để điều hòa mối quan hệ giữa nước này với nước khác, mà phòng Tuyên truyền lo phụ trách tuyên truyền, giao thiệp với bên ngoài, xây dựng hình tượng công xưởng, mặc dù thấp hơn cấp quốc gia rất nhiều, nhưng cũng được coi là hữu dụng. Chỉ có điều công xưởng đã sắp phá sản, khi đó Thanh Thanh còn đang đi học, ban ngày tôi không có việc gì làm, buổi tối cũng không có việc gì làm, đi làm toàn chơi mạt chược, tan làm cũng lại chơi mạt chược. Hoạt động này thấp hơn công việc tôi đang làm một cấp, chỉ nghiên cứu mối quan hệ với ba người khác, làm thế nào để ăn điểm, làm thế nào để đề phòng người ta, ban đầu tôi chơi mãi không chán, phát hiện ra đời người càng sa đọa càng vui vẻ, nhưng sau lâu dần, tôi thấy nản. Có một khoảng thời gian, tôi mất hoàn toàn hứng thú với mạt chược, ngày nào cũng ôm ly trà ngồi trong văn phòng, nhìn ra tấm biển ở con đường đối diện, “Thời gian là tiền bạc, hiệu quả là sinh mạng - Đặc khu Thâm Quyển của Tương Tây”, qua cánh cửa sổ gỗ đã bạc màu. Câu khẩu hiệu này nếu đem so sánh với tình cảnh khi đó của tôi sẽ thành là: Thời gian của tôi không đáng một đồng, hiệu quả của tôi là ngồi thần thờ, một ly trà, một điếu thuốc, một tờ báo đọc nửa ngày, cho tới khi đọc hết cả những dòng quảng cáo bé tí ở góc tờ báo vẫn chưa hết ngày.

Trong phòng có một đồng chí lớn tuổi rất quan tâm tới tôi:

- Cậu tốt nghiệp khoa Chính trị quốc tế của một trường đại học có tiếng, nhưng cậu không biết giao tiếp với người khác, chính trị cá nhân làm không tốt, hây a, không được đâu, thanh niên à!

Tôi hiểu lô-gíc của ông, “không thuộc nhà nào, có thể thuộc về thiên hạ”. Nhưng tôi không nghĩ thế, tôi sinh ra là để làm việc lớn, họ đã lớn tuổi rồi, không chạy được nữa, chỉ cần có miếng cơm để ăn thì cho dù uất ức lớn đến đâu, sống chết cũng phải bám lại đây. Còn cái chính trị cá nhân ông ấy nói chẳng qua chỉ là anh tốt, tôi tốt, mọi người tốt, bỏ bao nhiêu tâm sức chỉ để đi họp có quyền phát biểu, được thêm một túi gạo, một chai rượu khi chia chác, cái cảm giác phù phiếm này đối với tôi thật không đáng gì.

Trước khi hòn ngọc phương Đông được quay về với nước mẹ, tôi có đọc một bài thơ mang tên “Nghe tiếng gọi con tim”. Bài thơ đã làm dậy lên trong tôi con sóng mãnh liệt muốn thoát khỏi vùng đất ức chế này, ôm mục đích “tội ác” kiếm được nhiều tiền, chạy tới Thâm Quyển, thề rằng phải sống một cuộc sống giàu sang, náo nhiệt, giống như người ở phố Wall, kính gọng trắng, quần áo là lượt, xách chiếc ca-táp đi ra đi vào những tòa nhà sang trọng, thao thao bất tuyệt trong hội nghị, miệng lưỡi sắc xỏ, ký một cái tên, gõ một cái búa là có thể hoàn thành cuộc mua bán trị giá hàng triệu đô-la. Cái dáng vẻ tinh anh ấy khiến người ta thèm đến đỏ mắt, giống như hồi học đại học, tôi đã ước mơ được tham gia vào cuộc thi hùng biện cả Châu Á.

Sau đó lăn lộn trên thương trường nhiều năm, tôi mới ý thức rằng thương trường trong hiện thực hoàn toàn không hoa lệ và trong sáng như tưởng tượng, khách hàng của tôi, các ông chủ và bạn bè xung quanh tôi không có mấy người là trung thuận mắt, những kẻ lưu manh đâu đâu cũng có, còn những kẻ miệng lưỡi như bôi dầu chỉ làm màu cho người nghèo xem, những vụ giao dịch quan trọng nhất đều đã được bàn trên bàn rượu, trong hộp đêm, chỉ dùng một ngón tay hay một ánh mắt là coi như đã ký hợp đồng.

Tôi bật cười chế giễu, đôi cánh ước mơ có thể bay rất cao, rất xa, nhưng bước chân của hiện thực luôn luôn nặng nề, không thể nào theo kịp ước mơ, thậm chí có lúc còn quay lưng lại với ước mơ, giống như tôi chơi

Poker ở Bồ Kinh, mơ ước rằng dùng hai mươi tệ để đổi lấy một bữa ăn cao cấp hoàng gia, trên màn hình hiển thị những con số tăng dần, nhưng kết cục chỉ khiến những đồng tiền tôi đã ném vào có đi không quay trở lại.

Trong nỗi bồi hồi với chuyện cũ và nỗi xấu hổ với Thanh Thanh, cỗ máy thời gian lại trôi đi, cảnh tượng thay đổi. Tôi quay trở về với thành phố nhỏ ở Tương Tây, tan học xong, cả một đám trẻ con trần như nhộng lao xuống sông vừa tắm vừa bắt cá, trời nhá nhem tối mới quay về nhà, quần áo dính đầy bùn đất, mẹ nhéo tai chửi mấy câu, sau đó tay kia nhét một quả đào cho tôi. Buổi tối, dưới ánh đèn tù mù, tôi ngồi học văn, tưởng tượng quảng trường Thiên An Môn mà cô giáo nói rằng còn to hơn cả huyện của chúng tôi rất cuộc là to bằng ngàn nào. Bỗng dưng tôi lại tới Thượng Hải, tôi đạp xe, đưa Châu Thanh Thanh đi từ quảng trường Ngũ Giác qua đường Tứ Bình rồi ra bãi cát, hai tay cô ấy ôm chặt eo tôi, áp mặt vào lưng tôi, ánh mặt trời rạng rỡ, màu xanh mát mắt, cơn gió nhẹ lướt qua mặt tôi, khiến những cây ngô đồng hai bên đường lạo xạo tiếng lá. Người nào trên đường cũng mang một gương mặt tươi cười, họ dừng chân lại nhìn tôi, chào tôi. Tôi càng ra sức, guồng chân đạp mạnh, Thanh Thanh ngồi phía sau luôn miệng nói:

- Chậm thôi, chậm thôi anh.

Tôi mặc kệ tiếng kêu của Thanh Thanh, đưa tay chỉ vào một chiếc Santana của ai đó đậu trước cửa khách sạn Thiên nga trắng:

- Thanh Thanh, sau này anh có tiền, anh sẽ mua một chiếc xe cao cấp như thế kia đưa em đi vòng quanh thế giới. - Gương mặt Thanh Thanh cọ nhẹ vào lưng tôi mấy cái, hai tay ôm chặt hơn:

- Em không cần xe, chỉ cần anh ở bên em là được rồi.

Tôi bật cười hi hi, hất mái tóc dày mềm mại của mình, hai tay buông xe ra, hô lớn:

- Thanh Thanh, I love you!

Đúng lúc đang đắc ý, bỗng dừng một chiếc xe tải từ phía đường Quốc Uyển lao ra, tiếng còi đinh tai vang tới...

Tôi tỉnh dậy lúc năm giờ sáng, cả người đau nhức, cổ họng khô khốc, đầu tôi như bị một hòn đá lèn chặt. Tôi uống ừng ực một hơi ba cốc nước lớn, hút hết hai điếu thuốc lá mới cảm thấy cơ thể dễ chịu hơn một chút.

Trên bức tường của phòng tắm là một tấm gương rất lớn sát đất, trong đó là tôi với thân hình trần truồng. Tấm gương này là so tôi yêu cầu lắp vào khi trang trí nhà, tôi thích ngắm nghía thân thể mình khi tắm. Kết hôn tám năm, thường xuyên ăn sơn hào hải vị ở ngoài, nhưng cơ thể vẫn được giữ gìn rất tốt, không bị phệ bụng. Chiều cao một mét bảy với cân nặng sáu mươi lăm ki-lô-gam, khi béo nhất cũng không quá bảy mươi ki-lô-gam. Nghe nói lấy chiều cao trừ đi một trăm linh năm là ra cân nặng tiêu chuẩn, nếu thế cơ thể tôi là vừa đẹp, ít nhất trong mắt người miền Nam, tôi cũng có một hình thể tiêu chuẩn. Mặc dù không thể so sánh với kiểu đàn ông có thân hình người mẫu một mét tám như Lâm Thăng, nhưng nhìn ra những người mỗi ngày một nặng nề, ục ịch xung quanh, tôi cảm thấy khá tự hào.

Tôi ghé đầu sát vào gương, rồi lại mỉm cười ngắm ngũ quan nhìn nghiêng của mình, cái mũi hơi khoằm, miệng rộng, môi mỏng, hai mắt hơi nhỏ, nếu tách từng bộ phận ra sẽ không đẹp, nhưng kết hợp chúng lại với nhau cũng không hề thiếu vẻ nam tính. “Hơi giống Lưu Đức Hoa”, câu này là Thanh Thanh nói hồi còn học đại học. Sau đó cô ấy xem bộ phim “Cảnh sát X” thì lại nói tôi hơi giống Jackman, khi đó tôi nói rằng:

- Sướng em nhé, khi tắt đèn, nhắm mắt, em cứ coi anh là anh ta cũng thích lắm đấy.

Thanh Thanh lập tức đáp trả:

- Anh cũng đâu có chịu thiệt, chẳng phải anh từng nói em giống Quan Chi Lâm sao?

Tôi nói:

- Đúng thế, đó là “từng nói”, bây giờ, ha ha... - Thanh Thanh lập tức dấm yêu tôi:

- Chê em già phải không?

Nghĩ tới Thanh Thanh, mũi tôi lại cay cay. Tôi dụi mắt, nhìn chăm chú vào gương, lúc này trông tôi vô cùng tiều tụy: mái tóc bết lại rối bời, những sợi râu mọc tua tủa không thành hàng lối, khóe miệng còn dấu vết của nước dãi chảy ra khi ngủ. Mấy ngày trời điên đảo ngày đêm đã khiến phong thái thường ngày của tôi biến mất. Tôi không muốn nhìn tiếp, không muốn nghĩ ngợi lung tung, quay lưng về phía tấm gương, vịn vôi nước. Nửa tiếng sau tôi quay lại, lau sạch hơi nước phủ trên tấm gương, một lần nữa nhìn vào cơ thể thẳng tắp của mình, gò má trắng trẻo, mái tóc đen dày, cả đôi mắt sáng lấp lánh, một thân thái khỏe khoắn, tràn đầy sức sống đang lan tỏa khắp cơ thể tôi.

Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt biển bị phủ mờ bởi một lớp sương, trời sắp sáng, một tia sáng từ chân trời xa xa đang dần dần ló rạng, như một con đom đóm đang muốn xé rách màn đêm. Tôi đẩy cửa sổ ra, một luồng khí lạnh ùa vào phòng, lập tức xua tan hơi nước trong phòng tắm, tôi rùng mình, cả người co lại, đầu óc tỉnh táo vô cùng. Tôi thở dài một hơi, lẩm bẫm:

- Lý Tiểu Phi, mày là người sinh ra để làm đại sự, từ hôm nay, mày phải lấy lại tinh thần, dốc hết toàn lực, tuyệt đối không được ngu ngốc như thế nữa!

TRÁI TIM AI CHƯA TỪNG ĐIÊN DẠI

Mộc Vô Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 2

DỰ HỌP

Cô nàng Lạc Lạc ở bàn lễ tân vừa thấy tôi từ thang máy bước ra đã vội vàng đứng lên, cung kính nói:

- Tổng giám đốc Lý, xin chào!

Tôi ừm một tiếng, vừa đi vừa dặn:

- Thông báo cho Lâm tổng, bộ phận Bán hàng và Giám đốc Lưu, mười giờ họp.

Vừa ngồi xuống Lâm Thăng đã đẩy cửa bước vào, nói:

- Phi, không sao chứ, làm tôi suốt ruột quá, anh mà không xuất hiện là tôi chuẩn bị báo cảnh sát đấy.

Nếu là ngày trước, tôi sẽ vô cùng cảm kích sự quan tâm của hẳn, hơn nữa vì mình làm sai nên còn thấy xấu hổ, ngượng ngùng, nhưng giờ đây, nghĩ đến cái mối nghi về hẳn đúng hôm tôi bị Thanh Thanh bắt quả tang là tôi lại thấy buồn nôn, gương mặt đẹp trai này sao giả dối đến thế! Tôi không ngẩng đầu lên, nói không có việc gì, sau đó chuyển chủ đề:

- Lâm Thăng, mười giờ họp, thảo luận về chuyện Khoa Mỹ. - Khi nói, tôi liếc thấy Lưu Hân đang đứng ở ngoài cửa, quay lưng về phía tôi để lấy

nước, chắc chắn là từ lúc tôi bước chân vào công ty, cô ta đã để ý tới nhất cử nhất động của tôi.

Phòng họp ngập trong khói thuốc lá, Lâm Thăng đưa tay lên quạt trước mũi, rồi đứng lên mở toang hết cửa sổ trong phòng. Tôi không quan tâm tới hẳn, mở miệng nói:

- Trưởng phòng Cảnh, cậu hãy trình bày những tiến triển mới nhất trong việc đấu thầu Khoa Mỹ đi. - Sau đó tôi châm một điếu thuốc, dùng đuôi mắt để nhìn Lưu Hân một cái, cô ta cúi đầu nghịch cái điện thoại trong tay.

Cảnh Phú Quý hăng giọng nói:

- Đấu thầu của Khoa Mỹ diễn ra vào ngày hai mươi tháng Mười hai, còn hơn một tháng nữa. Lần này có ba công ty được xét thầu, công ty Phi Thăng của chúng ta, công ty Nam Hưng, Châu Hải và Úc Lập, Quảng Châu. Việc đấu thầu có thể lấy hai công ty, công ty thứ nhất được sáu mươi phần trăm thị phần, công ty thứ hai được ba mươi phần trăm, mười phần trăm còn lại coi như là thưởng cuối năm, ai hợp tác tốt sẽ cho người đó, cũng có thể là cho công ty thứ ba. - Cảnh Phú Quý nói tới đây thì dụi tắt điếu thuốc trong tay, đang định tiếp tục bỗng dừng Lưu Hân giơ tay lên tranh nói:

- Trưởng phòng Cảnh, rốt cuộc là hai hay ba công ty trúng thầu? Đừng dùng từ khả năng hoặc có thể được không?

Cảnh Phú Quý thoáng khựng lại, nhìn Lưu Hân một cái, sau đó quét mắt về phía tôi, tôi giả bộ như không nghe thấy, cũng không nhìn thấy, mặt không chút biểu cảm:

- Tiếp đi.

Cảnh Phú Quý lại ho một tiếng, hơi nghiêng người về phía trước:

- Nếu so sánh, thời gian hợp tác giữa Nam Hưng và Khoa Mỹ là dài nhất, thực lực cũng mạnh nhất, Ước Lập của Quảng Châu trước chuyên làm thị trường ở miền Bắc, bây giờ cũng muốn chen chân vào Khoa Mỹ, thực lực không thể coi thường, thời gian hợp tác của chúng ta với Khoa Mỹ tuy rằng rất ngắn, nhưng bộ phận Bán hàng rất tự tin và quyết tâm có được khách hàng lớn như Khoa Mỹ, không phụ lòng tin tưởng của công ty với chúng tôi...

Cảnh Phú Quý còn chưa nói xong, Lưu Hân đã ngắt ngang lời hẳn:

- Trưởng phòng Cảnh, đây không phải là cuộc họp động viên, hô khẩu hiệu thể hiện quyết tâm có tác dụng gì? Phải đưa ra đối sách và phương án cụ thể. Nghe nói anh chơi mạt chược biết tính toán lắm. Sao nói đến công việc lại chẳng có số liệu gì thế?

Bên cạnh có tiếng người cười, nhưng lập tức ngừng lại. Cảnh Phú Quý có vẻ ngượng ngùng, rồi lại có vẻ như muốn nổi giận, nói với Lưu Hân bằng giọng chế giễu:

- Hay là Giám đốc Lưu có trình độ cao, dù sao tốt nghiệp chuyên ngành cũng phải khác với người thô lỗ như tôi.

Lưu Hân, mặc dù nói với Cảnh Phú Quý, nhưng giọng điệu ngoa ngoắt đó rõ ràng là đang nhắm vào tôi. Hôm qua điện thoại của tôi sau khi đã nạp pin đầy đủ, được tổng đài thông báo có mười mấy cú điện thoại do Lưu Hân gọi, trước trận chiến đấu thầu mà tôi lại mất tích, ngủ với nhau xong liền chơi trò biến mất, không nghĩ cũng biết cô ta tức giận thế nào.

Nhưng tình thế đúng là không hay, so với Nam Hưng, luận về tiền vốn, nhân lực, chúng tôi đều thua xa. Ước Lập của Quảng Châu cũng có tin đồn là họ sẽ không tiếc tiền để giành được gói thầu của Khoa Mỹ, hơn nữa, điều quan trọng nhất là thời gian còn lại không nhiều, nhưng cho tới giờ tôi vẫn chưa nghĩ ra chiêu gì để chiến thắng.

Nói ra đúng là tôi đã sơ suất, ba năm trước khi công ty Điều hòa Khoa Mỹ mới thành lập, tôi không mấy để ý đến nó, tập trung toàn bộ tiền vốn của mình vào công ty Điều hòa Khoa Đạt đang nổi tiếng thời bấy giờ; ba năm sau, Khoa Mỹ từ một công ty ban đầu chỉ sản xuất được năm trăm nghìn chiếc điều hòa, nay đã làm ra hai triệu chiếc, năm nào hầu như cũng tăng trưởng với tốc độ trên sáu mươi phần trăm, năm sau còn đặt mục tiêu là hai triệu tám chiếc, còn Khoa Đạt từ đỉnh cao là hai triệu chiếc điều hòa giảm xuống còn năm trăm nghìn, lại cả đồng điều hòa thành phẩm đang nằm trong kho và trong tay những nhà buôn, đang đối diện với nguy cơ phá sản, giờ còn nợ công ty chúng tôi ba triệu tệ. Nếu lần này không giành được hợp đồng với Khoa Mỹ vào tay, mười mấy người của công ty Lâm Thăng chúng tôi chắc sẽ phải hít gió Tây Bắc mà sống.

Tôi cũng không còn hơi sức đâu để ý tới chuyện của Cảnh Phú Quý với Lưu Hân, quay đầu nhìn Lâm Thăng, rất muốn tìm hiểu xem hẳn với đối tác Songyang bên Hồng Kông bàn bạc với nhau thế nào. Lâm Thăng hiểu ý tôi, trước tiên dùng bốn từ “mã đáo thành công” để tổng kết công tác ở Nhật Bản, sau đó hoan hỉ nói sau cuộc đàm phán gian khổ với Hoàng Chính Long, đối tác cuối cùng đã đồng ý giảm cho chúng tôi không phải năm phần trăm, nhưng yêu cầu hàng năm phải đạt được mức đơn đặt hàng trị giá một triệu hai đô-la Mỹ mà chúng tôi đã hứa, nếu vượt qua một triệu rưỡi có thể suy nghĩ tới việc giảm xuống không phải hai phần trăm:

- Nói rách cả mép, không dễ dàng gì đâu, mấy ngày nữa ông ta sẽ tới Châu Hải để ký hợp đồng.

Trong ngành này, giảm không phải năm phần trăm đã là một sự nhượng bộ rất lớn, chẳng trách giờ trông Lâm Thăng vô cùng đắc ý, trong giọng nói của hẳn không che dấu được sự tự hào về công lao của mình. Chúng tôi là đại lý của Songyang Nhật Bản tại Đại lục, chuyên bán các linh kiện điện tử như IC, máy sạc điện..., Hoàng Chính Long là chủ nhiệm văn phòng Songyang tại Hồng Kông, vừa mới nhận chức, sau này chúng tôi

muốn tiếp tục làm đại lý ở Đại lục phải dựa vào ông ta, cho nên chuyển đi tới Đại lục ký hợp đồng của ông ta đúng là cơ hội tốt nhất, tranh thủ sắp xếp cho ông ta vài hoạt động giải trí hợp ý, nếu vậy ván cờ này tôi sẽ được làm chủ.

Chỉ có điều các sản phẩm linh kiện điện tử rất nhiều loại, phức tạp, nếu bày hết ra phải đến năm, sáu mươi loại, không cẩn thận rất dễ bị nhầm lẫn giá. Tôi đang suy tính những điều này, Lâm Thăng đã lại mở miệng:

- Hoàng tổng hứa là không những đảm bảo cung cấp hàng mà còn rút ngắn thời gian đặt hàng xuống còn mười lăm ngày. Đừng nghĩ mười lăm ngày này đối với chúng ta không là gì, đối với doanh nghiệp Nhật Bản thì đây là sự nhượng bộ không nhỏ đâu.

Tôi gật đầu, bảo Lâm Thăng là hãy liệt kê tất cả loại hình, quy cách và giá cả của từng mẫu sản phẩm cụ thể, xem kỹ hết rồi mới ký hợp đồng. Không ngờ ý tốt của tôi lại làm Lâm Thăng nổi cáu:

- Chuyện này anh không cần phải lo, đó là sở trường của tôi.

Tôi cảm nhận được sự bất mãn ở hắn, cũng chẳng thèm chấp nhận làm gì, bèn chuyển chủ đề sang Cảnh Phú Quý:

- Thấy chưa, Lâm tổng bao nhiêu chuyện khó khăn mà cũng làm xong, bây giờ chờ xem bộ phận Bán hàng của các cậu biểu hiện thế nào nữa thôi.

- Chiêu này đúng là một mũi tên trúng hai đích, vừa làm thỏa mãn được cái thói ham hư vinh của Lâm Thăng, lại dồn áp lực cho bộ phận Bán hàng, làm không tốt tôi có thể “hỏi thăm” bọn họ.

Cảnh Phú Quý miễn cưỡng gật đầu, tâm trạng có vẻ kém vui. Tôi nói:

- Chíp mẫu các cậu gửi đi thế nào rồi? Đừng nói với tôi là không được nhé.

Cảnh Phú Quý liếc Bàn Tiền Tiến một cái, Bàn Tiền Tiến đứng lên:

- Báo cáo Lý tổng, hôm trước đưa đi năm chíp OTP, nhưng họ viết hỏng, hôm qua tôi lại đưa đi mười chíp nữa, họ nói là chức năng có thể điều chỉnh, nếu xác định được sẽ lập tức viết vào và làm thành Mask.

- Viết hỏng? - Trong lòng tôi thoáng thấy khó chịu, trực giác mách bảo có vấn đề gì đó, nhưng không tiện nói ra. Có một câu nói rằng, bạn nghi ngờ người khác thế nào, thực ra trong lòng mình đang như thế, chỉ những kẻ có ma trong lòng mới tin thế giới có ma, bởi vậy chuyện này chỉ có thể âm thầm điều tra. Hơn nữa, tôi hoàn toàn không hiểu gì về kỹ thuật, cái gì mà OTP, màn che, rồi điện áp khởi động, lực trở..., đối với tôi chẳng khác nào tiếng nước ngoài, bởi vậy phương diện này tôi cũng không tiện nói nhiều, chỉ nói với Bàn Tiền Tiến, - Theo dõi sát cho tôi, nếu có vấn đề gì nữa tôi sẽ tìm cậu.

Lâm Thăng nói các con số là sở trường của hắn quả không sai. Hắn là người Thượng Hải, có giác quan tiền bạc bẩm sinh, tôi rất phục hắn ở điểm này, đây cũng chính là sở đoản của tôi. Lưu Hân tháng nào cũng trình báo cáo tài vụ lên bàn tôi, tôi chỉ nhìn bốn con số: mức tiêu thụ, chi phí giá thành, lợi nhuận và các khoản phải thu, còn về phương pháp tính toán và những vấn đề khác, tôi chẳng quan tâm, bởi vì có xem cũng không hiểu. Nhưng có lúc Lâm Thăng lại nhạy cảm quá mức với các con số, tôi rất không thích cách hắn nhăm tính từng đồng khi thanh toán, hắn phải xem hóa đơn, vừa mới cầm vào tay, chưa nhìn rõ cái gì đã phải nói:

- Sao nhiều thế!

Có khách hàng ở đó hắn cũng phải lấy máy tính ra cộng lại, làm tổn hại tới hình tượng phóng khoáng mà công ty cố sức gây dựng. Sau chuyện đó tôi nói riêng với hắn:

- Anh chê thứ nợ thứ kia đắt cũng không sao, nhưng phiền phiền thôi, cũng đừng mang máy tính ra tính lại, làm người ta coi thường chúng ta.

Lâm Thăng nhìn tôi một cái, nói không được:

- Anh thích làm con dê đưa đầu cho chúng nó chặt thì kệ anh, chỉ cần có tôi là ông chủ nhà hàng không bao giờ dám vớ vẩn, khách hàng có đẳng cấp thực sự mới hiểu sự tính toán chi li của tôi. - Lời nói của hắn khiến tôi á khẩu. Từ đó, bất cứ bữa tiệc quan trọng nào tôi cũng đều hạn chế không cho hắn tham gia, trừ phi hắn hứa trước bữa ăn là không sử dụng máy tính, hắn cũng vui vẻ không tham gia những bữa ăn vì công việc như vậy, tuy thức ăn ngon song không thấy hợp khẩu vị chút nào.

Sờ dĩ tôi làm như vậy không phải vì điều gì khác, vì tôi hiểu về nhân tính, ai lại từ chối đồng vàng người khác đưa cho mình? Ai mà không muốn được đối xử như một nhân vật đặc biệt quan trọng? Có thể có những khách hàng đẳng cấp như Lâm Thăng nói, nhưng tôi chưa bao giờ gặp.

Lâm Thăng nói mặc dù tôi với hắn học cùng trường, nhưng lại chẳng khác gì “ông chủ chân đất”, hình tượng của tôi đúng là làm hỏng cả tấm biển của trường Đại học Chiết Giang, hắn còn đề nghị tôi làm bạn học một lần nữa, tới Đại học Trung Sơn học MBA. Tôi không mấy quan tâm tới hai từ “chân đất”, bản thân tôi vốn lớn lên ở vùng ngoại thành, ngày nhỏ thường xắn quần, chạy chân trần trên đất, thế nên cái biệt danh này khá hợp với thân phận của tôi. Nhưng với “MBA” tôi chỉ cười vào mũi. Theo như tôi hiểu, “MBA” chỉ là một trò mèo. Giờ có mấy người đi học MBA một cách nghiêm túc! Họ chỉ vào lớp ngồi cho có, quen vài ông chủ, CEO và mấy ông quan là đã nhờ người ta kiếm được cho cái bằng.

- Thế nên tôi cho rằng, - Tôi nói với Lâm tổng, - Có thể bán hàng tốt hay không, có thể là người quản lý tốt của doanh nghiệp hay không, không chỉ đọc vài quyển sách, ngồi vài giờ học là OK, nó cần phải có tài năng thiên bẩm, cần có sự quan sát và linh ngộ, tôi thấy bây giờ làm quan lớn có

mấy người học chính trị ra đâu? Làm ông chủ có mấy người tốt nghiệp khoa kinh tế? Tôi học chính trị quốc tế bốn năm chẳng phải vẫn không thể làm tốt công tác chính trị cá nhân đó sao? Anh học kinh tế ra trường nhưng chơi cổ phiếu chắc gì đã giỏi bằng mấy bà nội trợ ngày nào cũng ra chợ mua rau, anh tin không? - Những lời này của tôi hoàn toàn là do cảm xúc, bật tuôn ào ào, như thể toàn bộ chân lý nằm trong tay tôi.

So với Lâm Thăng, tôi cũng không phải là vô dụng, khéo ăn nói, quan sát tỉ mỉ, hiểu tâm lý người khác, đó là sở trường của tôi, mặc dù những kỹ năng này trong mắt người xưa không bỏ nhắc tới, nhưng thời đại đã khác, quan niệm cũng thay đổi, huống hồ lời người xưa nói cũng chỉ là quan điểm cá nhân của họ, không có nghĩa là chân lý.

Những kỹ năng này đã mang lại cho tôi rất nhiều lợi ích, theo như cách nói của Cảnh Phú Quý thì “lời lẽ ngọt ngào là chiêu chết người để tán gái”. Mặc dù tôi không có “sức sát thương” theo kiểu nhìn một cái có thể khiến một loạt cô gái say như điếu đổ của Tom Cruise, nhưng chỉ cần đã bắt chuyện, yêu cầu tôi nói chuyện với con gái mười phút thì bất cứ cô gái nào cũng phải có thiện cảm với tôi. Kỹ năng này sau nhiều lần được vận dụng, luyện tập, nó đã ngày càng trở nên nhuần nhuyễn, trơn tru, mang lại cho cuộc sống của tôi rất nhiều thuận tiện và niềm vui. Chỉ có điều, bây giờ tôi đã qua rồi cái thời tuổi hai mươi bông bột và nông nổi, đã trở thành một người đàn ông cần chất không cần lượng, bước chân vào cuộc sống theo đuổi chất lượng, giữ gìn bát cơm cho mười mấy người của công ty là việc lớn hàng đầu trên vai tôi, trách nhiệm nặng nề, ăn ngủ không yên, tôi đã không còn tâm trạng và tinh lực để làm việc khác nữa.

TỐI XẢY RA CHUYỆN

Tối hôm bị Thanh Thanh bắt quả tang, mười mấy người trong công ty đang ngồi đây trong một gian phòng của nhà hàng Mãn Đình Tương để dùng bữa, uống hết sáu chai rượu Lưu Dương Hà. Các nhân viên đua nhau chúc rượu tôi, tôi cười cười uống hết, về khoản này tôi vẫn thường bị

Thanh Thanh chê trách, nói là tôi làm việc không biết nghỉ, làm người không có nguyên tắc. Tôi vốn hay mềm lòng, cảm thấy người khác có ý tốt kính rượu mình mà mình lại từ chối e sẽ làm tổn thương tới tình cảm đôi bên, tôi không tuyệt tình được như Lâm Thăng, nói không uống là không uống, ai mời cũng thế, lạnh lùng đến cực đoan. Thanh Thanh nói nhiều, tôi chỉ cười:

- Bọn anh làm ăn buôn bán, gặp được khách là phải thả hương lễ Phật rồi. Nguyên tắc? Có nguyên tắc thì không còn làm ăn! Khách bảo em uống mồi ly sẽ đặt hàng, em uống hay không? Con gái dùng tuổi thanh xuân để đánh bạc với ngày mai, anh dùng nguyên tắc để đổi lấy đơn đặt hàng. - Những lời tôi nói chỉ đổi lại cái lờm nguýt của Thanh Thanh.

Rượu uống một hồi mọi người đều có vẻ say, bắt đầu mất trật tự. Vương Diệu của phòng Bán hàng lại gần chúc rượu, lưỡi đã cứng lại:

- Lý...Lý tổng, em theo anh rồi, chết cũng không từ! - Cái gã này thái độ rất tốt, nhưng giọng điệu lại không đúng, cứ như thể tôi định bắn bọn hắn như bắn pháo vậy. Tôi vỗ vai cậu ta:

- Làm cho tốt vào, cuối năm hoàn thành nhiệm vụ tôi sẽ thưởng con xe!

Vương Diệu kích động tới mức nhất thời á khẩu, hai gò má đỏ bừng, rồi lại rót đầy một ly rượu đòi cạn với tôi, nhưng lại bị Lưu Hân ngăn lại:

- Lý tổng thời gian này đang vất vả vì chuyện đấu thầu, rượu của anh ấy để tôi uống thay.

Bành Tiền Tiến nãy giờ đứng quan sát, nay lại gần:

- Từu lượng của Lý tổng cần chị uống thay sao? Chị nịnh sai người rồi. - Nói xong, bất chấp ánh mắt khó chịu của Lưu Hân, cầm ly rượu đi tới trước mặt tôi, - Lý tổng, em kính anh một ly! - Tôi chưa kịp nói gì, hắn đã

uống một hơi hết sạch, dốc ngược cái ly không xuống cho tôi kiểm tra. - Lý tổng, anh không thể chỉ chiếu cố cho Vương Diệu, nếu giành được gói thầu Khoa Mỹ, anh có thể cho nhóm bọn em xe không?

Tôi nâng ly rượu lên, nghĩ bụng cậu chàng Bành Tiền Tiến này ngày càng giỏi giang hơn, không những biết cách dụ người ta uống rượu, mà còn biết cách tát nước theo mưa. Tôi đang định uống thì Lưu Hân bắt đúng cơ hội, không buông tha cho cậu ta:

- Tiểu Bành, cậu đừng uống không tính! Tục ngữ nói, mông đã nhắc lên, tính lại từ đầu!

Ai ngờ Bành Tiền Tiến không sợ cô ta:

- Giám đốc Lưu, tôi như thế này là “cái mông bất động, tỏ ý tôn trọng”! Lý tổng, anh nói đúng không?

Vương Diệu và Bành Tiền Tiến đều là thuộc cấp của Cảnh Phú Quý, Vương Diệu vào công ty trước Bành Tiền Tiến hai năm, phụ trách công việc bên Khoa Đạt, Bành Tiền Tiến theo anh ta một thời gian, sau đó từ lúc liên hệ với Khoa Mỹ, Bành Tiền Tiến tách riêng ra. Hai người tính tình khác biệt, Vương Diệu trung thành, thật thà nhưng không linh hoạt, còn Bành Tiền Tiến đầu óc nhanh nhẹn, biết làm việc, hai năm nay tiến bộ rất rõ rệt, tôi đã dặn dò Cảnh Phú Quý là phải cố gắng bồi dưỡng bọn họ.

Rượu vào lời ra, tiếng cười và tiếng chửi rủa nhau khiến căn phòng trở nên huyên náo, chỉ có Lâm Thăng là không nói lời nào, lạnh lùng quan sát, cả nơi này chỉ có hần là không một giọt rượu, không thể không khiến tôi nghi ngờ rằng cú điện thoại kéo tôi xuống địa ngục ấy là kiệt tác của hần.

Để không đến nỗi một mình tôi chiếm hết vinh quang, tôi nói với Bành Tiền Tiến:

- Xe của cậu phải hỏi Lâm tổng có đồng ý hay không?

Lâm Thăng mặt không chút biểu cảm, nói:

- Xe à, có thể suy nghĩ được, nhưng phải dưới năm trăm nghìn.

Hoàn toàn khác với tính cách nóng nảy, bốc đồng của tôi, Lâm Thăng rất lạnh lùng, điềm tĩnh, không thể nào hoạt bát lên được, không thích giao tiếp với những người quê mùa ăn to nói lớn, chỉ đôi ba câu thấy không hợp là đã chưng ra ngay bản mặt lạnh lùng, nói chuyện cũng thẳng thắn, dễ đắc tội với người khác. Cũng như ban nãy, khi hứa mua xe cho Vương Diệu, tôi đã thầm tính, thường xe cũng được, nhưng không nói là xe gì, xe BMW một triệu cũng là xe, mà xe nội địa một trăm ngàn cũng là xe, xe Jeep ba mươi nghìn cũng là xe, bây giờ việc gì phải nói rõ ràng như thế, cứ để họ vui vẻ một lát, đến lúc mua thật khổng chế sau là được. Về điểm này Lâm Thăng không thể khéo léo, hẳn cứ phải nói ra, hơn nữa còn nói rất rõ ràng, trước toàn thể nhân viên trong công ty, hẳn vẫn thể hiện mình là một kẻ nhỏ mọn, keo kiệt. Gã MBA sắp tốt nghiệp như Lâm Thăng tuy rất giỏi quản lý tiền bạc, nhưng để có một đầu óc linh hoạt vẫn còn phải bái tôi làm sư phụ.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, mấy cô gái đòi đi hát Karaoke:

- Bộ phận Bán hàng ngày nào cũng được ăn uống hát hò bên ngoài rồi, hôm nay chúng tôi cũng phải bắt chước một hôm!

Tôi nói:

- Các cô, các cậu cứ đi với nhau, tôi với Lâm tổng đi cùng mọi người lại không thoải mái.

Nhưng đám đàn bà hôm đó đã vứt bỏ hoàn toàn vẻ đoan trang thực nữ thường ngày, đua nhau nói không ngừng:

- Chẳng lẽ lại sợ bọn em ăn thịt các anh?

Người nói là Tiểu Diêu của bộ phận Mua sắm, dù sao cũng là bà mẹ của đứa con mười tuổi, mỡ ở bụng còn to hơn cả ngực, bởi vậy cô ta rất bạo miệng, cô ta không ngừng lên tiếng kêu gọi đám con gái “bình thường làm việc cho ông chủ, hôm nay thử cảm giác mình là cấp trên”, rồi lại luôn miệng nói chúng tôi phải “gần dân”, “vui với dân”, tôi vốn hay thương hoa tiếc ngọc, làm sao chịu được những lời đó của họ, đành nói:

- Được rồi, được rồi, đừng kéo nữa, đi với các cô được chưa? - Một tràng pháo tay vang lên, đoàn người chúng tôi hào hứng kéo đến hộp đêm Kim Bích.

Cảnh Phú Quý vốn không bao giờ biết mệt mỏi với những trò giải trí, đã không chịu được từ lâu, vừa lên xe là móc điện thoại ra ngay. Tôi biết hẳn định làm gì, bèn nhắc nhở hẳn đặt một phòng hạng trung là được:

- Toàn bộ cộng lại là mười hai, mười ba người, toàn bộ. - Tôi cố ý nhấn mạnh hai chữ “toàn bộ”, Cảnh Phú Quý quay đầu lại nhìn đám con gái ở hàng ghế sau mặt cười đều cáng:

- Hiếu không? Ý của Lý tổng là các cô cũng thế đấy nhé.

Mấy người con gái không nổi giận, dấm thùm thụp lên lưng Cảnh Phú Quý, chửi hẳn xấu xa, bỉ ổi. Lạc Lạc thò đầu qua:

- Lý tổng, anh cứ coi bọn em như người tàng hình đi, không cần để phòng, thích làm gì thì làm.

Cảnh Phú Quý lập tức tiếp lời:

- Người đẹp, đừng có thô lỗ thế được không? Hở một chút là nói đến chữ “làm”, nghe chẳng nho nhã gì cả.

Lạc Lạc hừ với anh ta một tiếng, nói:

- Anh lòng dạ đen tối, việc gì cũng nghĩ sang hướng đó.

Cảnh Phú Quý nghe thấy thế càng hào hứng, lớn tiếng hỏi:

- Em nói “hướng đó” là “hướng nào”?

Ai ngờ Lạc Lạc không hề sợ:

- Chẳng phải là làm tình sao?

Một câu nói khiến mọi người đều giật mình, cả xe bỗng chốc im lặng, Lạc Lạc mới hai mươi tuổi, nghe nói còn chưa có bạn trai. Từ ngữ của cô ta quả là nằm ngoài tưởng tượng của mọi người, rất rõ ràng, không hề vòng vo, Cảnh Phú Quý lần này không biết phải trả lời thế nào, một lúc sau mới phản ứng lại:

- Người đẹp, he he, em giỏi quá!

Cảnh Phú Quý đúng là có ý xấu, thường lấy cớ máy tính hỏng để bắt nạt Lạc Lạc sửa giúp hắn, sau đó một loạt bức ảnh con gái khóa thân nháy ra, bình thường đám con gái trong công ty đều ghét cái sự dê của hắn, nhưng vì hắn là cổ đông nên không dám nói, chỉ tố cáo với tôi, tôi bảo Cảnh Phú Quý vừa phải thôi, hắn lại cười chê tôi nhà quê:

- Bọn gái bây giờ cái gì mà không hiểu. Ngoài mặt trông có vẻ trong sáng, không chừng kinh nghiệm còn phong phú hơn cậu đấy! - Cảnh Phú Quý đã kích động là dùng từ “bọn gái” thay cho “các người đẹp”, chắc là trong mắt hắn, con gái chỉ như bọn cua, bọn cá.

Vừa mới vào đến hộp đêm và ngồi xuống là má mì Hoa đã lượn vào, nhưng lần này hành vi, cử chỉ đã bớt khoa trương đi nhiều. Qua điện thoại, cô ta hiểu đây là bữa tiệc nội bộ công ty, bởi vậy không dám, láo lếu, chỉ sắp xếp hai vũ công mặc đồng phục phục vụ bọn tôi, cô ta phát danh thiệp một vòng rồi ghé tai tôi nói:

- Anh trai, hôm nay em không ngồi với anh, có việc gì cứ sai bảo hai em đây.

Tôi gật đầu:

- Hôm nay đặc biệt, em cứ đi tiếp khách đi.

Chúng tôi gọi hai chai Vodka Absolut, loại rượu này rất nặng, tôi, Lâm Thăng và Cảnh Phú Quý quây hai vũ công ra giữa rồi hết sức “high” nhảy nhót điên cuồng, Vương Diệu, Bành Tiền Tiến và mấy người con gái đứng cạnh tôi vỗ tay, nhảy nhót như thỏ, Lưu Hân lại gần nói lớn với tôi:

- Anh là ông chủ, phải chú ý hình tượng trước mặt nhân viên, đừng tùy tiện như thế.

Tôi đang nhảy sung, đâu để ý gì tới lời cô ta:

- Hình tượng cái gì? Vui là được! - Sau đó nắm lấy cái micrô, - Các anh chị em, bình thường chúng ta đều không phải người hay tùy tiện, nhưng hôm nay đã tùy tiện thì không phải người! Hãy chơi hết mình đi, không say không về!

Căn phòng lập tức vang lên tiếng hét chói tai.

Sự mệt mỏi và áp lực lâu ngày khiến tôi rất muốn say. Bình thường tôi đi hát với khách, không thể nói bừa bãi, không thể hát linh tinh, nhưng tối nay tôi là “đại ca”, tâm trạng rất thoải mái. Dưới sự kích thích của Vodka, tôi và Lâm Thăng kéo hai vũ công lên bàn, nam nữ đứng xen kẽ rồi dính vào với nhau, hai tay tôi ôm chặt vòng eo thon của người đẹp trước mặt, bốn cơ thể bắt đầu chuyển động đồng bộ như con rắn, cử động này phút chốc đốt cháy lên không khí điên cuồng trong phòng, tất cả mọi người đều vây lại, vừa vỗ tay vừa hô:

- Cởi! Cởi! Cởi!

Cô gái cởi áo ngoài ném vào không trung, tôi cũng cởi áo sơ mi ra, cầm trong tay quay tròn, giống như binh sĩ trong phim, sau khi tấn công được một vùng đất là giương cao lá cờ, khua mạnh trong không khí để thể hiện niềm vui với các đồng đội. Sau đó tôi ngẩng đầu lên hú dài như tiếng ngựa hí, giây phút đó, tiếng thét điên cuồng hòa lẫn tiếng nhạc Disco giật mạnh, dội ra bốn vách tường của căn phòng.

Tôi không nhớ mình đã uống bao nhiêu rượu, tóm lại cả tối hôm đó cứ nâng ly lên rồi đặt ly xuống, nhảy nhót điên cuồng khắp căn phòng, cứ nói năng luyên thuyên, những từ bình thường không dám nói giờ đây bị một sức mạnh thần bí nào đó xô đẩy, tất cả đều được dốc ra, Lưu Hân mang cốc trà lại cho tôi, tôi ôm chặt cô ta không buông:

- Hân Nhi, chỉ có em là quan tâm tới anh, anh rất...rất vừa lòng với em! - Sau đó tôi nâng ly rượu loạng choạng đi tới trước mặt Lâm Thăng, nắm lấy cánh tay hắn, - Lâm tổng! Có tôi...có tôi chắc chắn sẽ thắng, con mẹ nó Nam Hưng, Ưc Lập là cái thá gì, tôi không coi vào đâu hết, Lý Tiểu Phi tôi đã muốn...muốn làm gì thì không có gì là không thành! Anh yên tâm, năm sau anh sẽ được ở biệt thự, lái BMW 600! - Tôi nâng cốc cụng với Lâm Thăng, vì sức quá mạnh nên mấy giọt rượu bắn vào cổ áo sơ mi Hugo Boss của hắn, Lâm Thăng lùi về sau mấy bước, lấy giấy lau mạnh, tôi mặc kệ hắn, ngửa cổ dốc cạn cả ly rượu đây, một dòng nước nóng bỏng cháy chảy qua thực quản tôi, đi thẳng vào bụng, sau đó chìm xuống dạ dày, dần dần hóa thành một làn hơi nóng bốc lên, cho tới khi nó dồn lên đầu, chiếm đầy bộ óc của tôi, thế là ký ức của tôi dừng lại tại đó, sau đó tôi đi vào phòng khách sạn thế nào, vì sao Lưu Hân lại nằm trên giường tôi, vì sao Thanh Thanh lại xuất hiện... và một loạt chuyện sau đó, tôi hoàn toàn không hay biết.

Nhưng tôi chắc chắn là Lâm Thăng có liên quan.

SƯỜN NÚI CỦA LM THĂNG VÀ CẢNH PHÚ QUÝ

Việc thành lập công ty Phi Thăng là do Lâm Thăng khởi xướng, trước đó chúng tôi từng hợp tác làm điều khiển từ xa, nhưng bị lừa nên không thành công. Khi đó chúng tôi vẫn còn làm cho công ty Cảnh Trình, hẳn phụ trách mua hàng, tôi và Cảnh Phú Quý phụ trách bán hàng trong khu vực. Công ty Cảnh Trình là doanh nghiệp nhà nước nằm trong top 10 của Châu Hải, hàng năm tổng kim ngạch nhập khẩu sản phẩm điện tử qua tay Lâm Thăng lên tới mấy trăm triệu, hẳn nói cái món này đầu tư ít, lợi nhuận cao, vòng quay tiền nhanh, dễ làm hơn điều khiển:

- Ít nhất lãi ròng cũng năm mươi phần trăm, cao còn lên tới hai, ba lần, chắc chắn là lãi nhiều.

Tôi nghe mà trong lòng cũng ngứa ngáy, nhưng thất bại trong việc buôn điều khiển khiến tôi bị đả kích khá lớn, nói hợp tác cũng được, anh làm chính, Chủ tịch Hội đồng, đại diện pháp nhân, Tổng Giám đốc do anh làm hết, tôi chỉ phụ trách bán hàng là được. Lâm Thăng không làm, nói hẳn ngồi hưởng Nam quen rồi, bản tính tự do, tự tại.

- Bản thân quản mình không tốt làm sao quản được người khác, - Hẳn nói với tôi, - Với lại anh là chuyên gia bán hàng, hiểu cách xử lý, lại có khả năng quản lý tốt, nếu không quyết nhanh, cả đời này chỉ có số làm thuê cho người ta.

Câu trước tôi chỉ biết là câu nịnh có mục đích, nhưng câu cuối cùng cũng có chút trọng lượng, mặc dù không phải là khích tướng, nhưng cái tính cách không an phận trong tôi cũng vẫn bị hẳn đánh thức dậy.

Tôi đành phải nói thẳng với Lâm Thăng về tình hình cấp bách bởi không đủ tiền thuê nhà, trước đó tôi vẫn luôn cố gắng xây dựng hình tượng chói lọi trước mặt mọi người về một người không phải lo lắng chuyện nơi ăn chốn ở:

- Tôi cũng muốn làm lại, nhưng không có vốn.

Những lời ôn nghèo kể khổ của tôi bị Lâm Thăng soi mói:

- Kinh doanh kiểu này không cần thiết bị, không cần xây nhà xưởng, thuê văn phòng, tay trái tiền ra, tay phải tiền vào, bên phía Hồng Kông thanh toán sau cũng được, thu trước tiền của khách hàng là OK, không có nguy hiểm gì. Anh đúng là chim sợ cành cong, cơ hội trăm năm tới rồi, cho anh kiếm tiền mà anh không có gan, đúng là không thấy ai nhát gan như anh.

Vì tin tưởng vào tài năng kiếm tiền và quản lý tài chính của Lâm Thăng mà tôi nghiên rằng đồng ý, kết quả thảo luận là, vốn đăng ký năm trăm nghìn tệ, tôi chiếm bốn mươi lăm phần trăm, là đại diện pháp nhân kiêm Tổng Giám đốc, quản lý toàn diện, chủ yếu là mảng bán hàng, Lâm Thăng chiếm năm mươi phần trăm, là Chủ tịch Hội Đồng quản trị, quản lý mua bán và tài vụ, năm phần trăm còn lại là của Cảnh Phú Quý, làm Trưởng phòng Bán hàng.

Cái tên “Phi Thăng” đương nhiên là do tôi dùng tên của hai đứa ghép lại, lẽ ra Lâm Thăng là cổ đông lớn, tên phải đặt ở trước, nhưng hai chữ “Thăng Phi” dễ khiến người ta liên tưởng tới “vô sự thị phi”, nghe có vẻ không tốt lành, bởi vậy đành khiến Lâm Thăng chịu uất ức. Ý nghĩa “Phi Thăng” rất hay, đến cả người giúp chúng tôi làm thủ tục mở công ty cũng tấm tắc khen: “Phi hoàng đằng đạt, húc nhật đông thăng, hay lắm, có trình độ! Chắc chắn sẽ lọt vào Top 500 doanh nghiệp lớn của thế giới!” Đi ra khỏi cửa, Cảnh Phú Quý liền nói ngược lại:

- Đúng là có tiền có thể sai ma khiến quý, vì sao anh ta không nói là “Bay nhanh lên trời”?

Tôi đập một cái vào mông hắn, chửi hắn thối miện, chưa gì đã trù ẻo công ty.

Chúng tôi quyết định sẽ chính thức khai trương vào ngày mồng sáu tháng Sáu, ý của nó là lục lục đại thuận, đại thuận đại phát. Nhớ lại tên và ngày khai trương của công ty đúng là chỉ lừa mình lừa người, Lý Giai Thành không chọn tên hay, không chọn ngày tốt, kinh doanh vẫn ngày càng phát triển, còn đám người chúng tôi giờ đây vừa bay vừa thăng tới mức sắp rơi xuống biển, thuận với phát tới mức sắp chẳng có cơm mà ăn, bên ngoài có vẻ phồn vinh, phát triển, nhưng ai mà không hiểu, nếu không giành được gói thầu bên Khoa Mỹ, mọi người sẽ sớm chỉ còn là hoài niệm của nhau mà thôi.

Cảnh Phú Quý mang một bản hợp đồng sang đây bảo tôi đóng dấu, đó là một đơn hàng của họ gần đây, khách hàng là một nhà xưởng ở Trung Sơn, lượng tiêu thụ mỗi tháng vào khoảng một trăm nghìn tệ. Cảnh Phú Quý rất đặc ý:

- Chạy đơn chạy đảo hơn hai tháng trời, cuối cùng cũng lấy được rồi. - Giọng điệu cũng tương tự như Lâm Thăng lúc họp.

Mẫu hợp đồng là do đối tác cung cấp, tôi nhìn qua, bất lợi với chúng tôi, chỉ có phần xử phạt nếu chậm giao hàng, không có trách nhiệm vi phạm hợp đồng vì không trả tiền đúng hạn, hơn nữa không nói rõ điều khoản loại trừ giao hàng không đúng hạn là do nguyên nhân khách quan. Tôi nói hợp đồng này không thể ký, rõ ràng là không bình đẳng. Cảnh Phú Quý có vẻ không vui:

- Mất bao nhiêu công sức mới có được, đối tác là người thẳng thắn, thoải mái, không có vấn đề gì đâu, đây là hợp đồng thống nhất của họ, chứ có phải chỉ nhằm vào mỗi công ty chúng ta đâu, thôi bỏ đi!

Tôi không trả lời hẳn ngay lập tức, móc điều thuốc ra đưa cho hẳn, hút vài hơi rồi mới lên tiếng:

- Cậu quên lần trước chúng ta bị người ta lừa rồi sao? Chúng ta không hại người, nhưng phải đề phòng người hại chúng ta. Lúc tốt mọi người có thể mặc chung một cái quần, lúc không tốt anh em ruột còn trở mặt nữa là.

- Đúng là chim sợ cành cong. Cái lần bị lừa ấy cũng là vì Cảnh Phú Quý nóng tính, khi đó bên đối tác gửi bản fax đơn đảm bảo của ngân hàng cho toàn bộ khoản tiền, Cảnh Phú Quý nôn nóng, nói là có ngân hàng bảo lãnh chắc chắn không sao, chưa chờ tiền gửi vào tài khoản đã vội vàng gửi chỗ hàng trị giá sáu mươi nghìn tệ đi, ai ngờ hàng đã gửi rồi mà tiền đâu không thấy, tới ngân hàng kiểm tra mới phát hiện bên kia thấy hàng đã gửi liền lập tức rút đơn ở ngân hàng về, từ đó người cũng như bóng chim tắm cá, lặn mất hút.

Sắc mặt Cảnh Phú Quý có vẻ không tự nhiên:

- Lần này khác, lần trước là chỉ liên lạc qua điện thoại, không gặp mặt nhau, lần này đã uống với nhau mấy bữa rượu, hưởng hồ nhà xưởng của họ ở Trung Sơn, tôi đi thăm rồi. - Cảnh Phú Quý nói rất có lý, tôi cũng tin, nhưng tôi không thể tròng lên đầu mình cho dù chỉ là một phần vạn nguy hiểm:

- Thế này đi, Quý, cậu gửi cho họ xem mẫu hợp đồng bên mình, mọi người cùng tham khảo và nhượng bộ một chút, được không?

Tôi còn đang nói với Cảnh Phú Quý chợt thấy Lâm Thăng đi thẳng vào hỏi tôi chuyện bên Khoa Mỹ định thế nào:

- Khoa Đạt dở sống dở chết, thu được tiền về đã tạ ơn trời đất lắm rồi, Khoa Mỹ chính là ngọn cỏ cứu mạng của chúng ta.

Tôi liên tiếp gật đầu tỏ ý tán thành, trong lòng hiểu cái gã này lại bắt đầu xóc xĩa tôi, cũng chính cái ý vừa nãy tôi nói với Cảnh Phú Quý, khi có tiền để kiếm, mọi người đều tốt, khi không kiếm được tiền chẳng còn tốt nữa. Nhìn thân hình cao lớn và gương mặt trắng trẻo của Lâm Thăng, tôi

ngũ bụng. Thượng đế thật không công bằng, sao lại đặt những ưu điểm này lên người hẳn, từ trên xuống dưới hầu như không có khuyết điểm nào, Cảnh Phú Quý đứng cạnh hẳn, rõ ràng một bên là hàng gia công, một bên là hàng siêu cao cấp.

Cảnh Phú Quý chỉ cao khoảng hơn một mét sáu, da đen, mắt nhỏ, mũi to, ngày trước chúng tôi ở Thâm Quyển, không đủ dinh dưỡng, trông hẳn như một con khỉ. Sau khi đến Cảnh Trình làm việc, cả ngày dùng tiền công ty đi ăn uống, chỉ một năm vòng bụng đã tăng lên chóng mặt, tóc ngày càng ít đi, thế là hẳn chải hết tóc ra đằng sau, thêm vào đó là đôi tai nung núc mỡ, trông rất ra dáng ông chủ, đi cùng hẳn, người ta thường tưởng hẳn là chủ, còn tôi là lính, vào một hộp đêm lạ là các má mì đua nhau bu lấy hẳn, gọi ông chủ nợ ông chủ kia. Lẽ ra hẳn với Lâm Thăng cũng không có xích mích gì với nhau, nhưng từ khi thành lập công ty Phi Thăng, cơ hội tiếp xúc của hai người nhiều hơn, lời qua tiếng lại cũng nhiều, đầu tiên là những mâu thuẫn tự nhiên trong công việc, Cảnh Phú Quý nói bộ phận Mua hàng nhập hàng chậm làm lỡ việc giao hàng cho khách, Lâm Thăng nói bộ phận Bán hàng chỉ việc lo vấn đề đơn bán hàng, có bao giờ quan tâm tới chuyện nhập hàng hay giao hàng.

- Hôm nay có đơn, ngày mai phải giao hàng, làm gì có chuyện dễ dàng như thế, anh tưởng công ty vận chuyển với hải quan là công ty của tôi sao?

Sau đó nữa là sự khác biệt hoàn toàn giữa cuộc sống đôi bên, Lâm Thăng nói Cảnh Phú Quý “hai thối”, miệng thối và chân thối, lông mũi dài thò cả ra ngoài mà không cắt, đúng là đồ bẩn thỉu, đúng là làm ô nhục hai chữ “đàn ông”. Cảnh Phú Quý chửi Lâm Thăng nghèo còn sĩ diện, mùa hè nóng như thiêu như đốt còn quấn một cái khăn lên cổ, tóc lúc nào cũng vuốt keo, người sực nức mùi nước hoa, đến cả quần lót và tất cũng phải ủi, ngồi máy bay phải mặc comple, đúng là cầm thú đội lốt người.

Rồi còn sở thích về bạn gái, Lâm Thăng nhún vai:

- Anh nhìn dáng vẻ anh ta xem, bầm sinh đã không thể lấy lòng đàn bà nhưng lại cứ thích cua gái, bọn gái già cũng là bọn ăn mặc quê mùa, nói năng thô lỗ, ngồi cạnh tôi đúng là mất mặt

Cảnh Phú Quý cũng không vừa, trước tiên dẫn nguyên lý năng lượng cân bằng ra để nói, ngoại hình càng sạch sẽ nội tâm càng bẩn thỉu, sau đó là công kích lại, tay chỉ vào văn phòng của Lâm Thăng mà rằng:

- Cái cô nàng Tiểu Lệ của hần chẳng qua chỉ là da trắng một chút, biết ăn mặc, trang điểm thôi. Bọn đàn bà thắm mĩ đụng vào đâu cũng sợ hồng, thế gọi là có gu à?

Mâu thuẫn gay gắt nhất là về vấn đề quan niệm, Cảnh Phú Quý coi thường nhất là phương thức tán gái của Lâm Thăng, nói hần chỉ biết dựa vào cái bộ dạng nghệ sĩ của mình để quyến rũ đàn bà, ngoài ra không có tí nội hàm nào, nói tới mức khiến Lâm Thăng phải bực mình:

- Con mẹ nó, đàn ông tiêu tiền có gì là không làm được? Tôi thích tán gái không mất tiền, thậm chí còn được lãi! Tài sắc đều có mới là cảnh giới cao nhất của việc cua gái, dựa vào cái bộ dạng của anh, anh làm được không?

Điểm này đúng là hoàn toàn không phù hợp với quan niệm của gái của Cảnh Phú Quý, hần lôi nguyên tắc cao nhất trong lòng mình ra:

- Con bà nó, nhà tôi từ xưa tới nay, tự hào vì không mắc món nợ phong lưu, và thấy nhục nếu lừa tiền đàn bà!

ÂM MƯU CỦA AI

Sự thúc giục của Lâm Thăng đối với tôi giống như kiểu ép cung, nếu không giành được gói thầu bên Khoa Mỹ là đôi bên giải tán, điều này càng khiến tôi tin vào nỗi nghi ngờ rằng hần đang âm mưu tách tôi ra, “sự kiện ngủ chung” có lẽ là bước đầu tiên trong ván cờ được hần giăng ra.

Hôm đó đang mơ màng bỗng nghe thấy có tiếng động rất lớn, tôi còn chưa tỉnh ngủ, tưởng ngoài phòng có người cãi nhau, cho tới khi có người lại gần đâm mạnh vào tôi, tôi mới ngóc đầu dậy, khó nhọc mở mắt.

Một bóng người như hồn ma bóng quế trong Họa bì đứng ngay ở cửa, ngọn đèn ngoài hành lang chiếu vào, khiến tóc cô ta phát sáng, đằng sau là một vùng sáng, trước mặt lại chìm trong bóng tối, nhưng nhờ ánh sáng sau lưng cô ta, tôi có thể thấy thấp thoáng gương mặt cô ta tái nhợt, ánh mắt đau đớn, toàn thân run rẩy. Người này trông rất quen, tôi lắc mạnh đầu, rồi lại dụi mắt, nhìn kỹ cái bóng đang đứng ngoài cửa, rồi lại nhìn người đang đứng bên cạnh tôi, miệng tôi há hốc, đôi mắt dần lộ vẻ hoảng hốt, kim đồng hồ như dừng lại ở giây phút đó, trái đất, cả vũ trụ này đều ngừng chuyển động, máu huyết khắp người tôi phun trào, não tôi phút chốc tê liệt, mất đi tri giác.

Cái bóng ngoài cửa ào vào, cho người bên cạnh tôi một cái tát, tiếp theo là một cái tát nữa giáng xuống mặt tôi, sau đó ôm mặt chạy ra ngoài, tôi sức tỉnh, nhảy bật khỏi giường, chưa kịp xỏ giày đã lao ra theo:

- Thanh Thanh, em nghe anh nói!

Sau lưng vang lên tiếng khóc của Lưu Hân, cả tiếng lẫn bấm gì đó không rõ.

Tôi về nhà nhưng không tìm thấy người, sau đó lái xe ra đảo Dã Ly, cảng Hương Châu, vịnh Hồng Hải và núi Thạch Cảnh, tất cả nơi nào chúng tôi thường đi tản bộ đều đã tìm hết, nhưng vẫn không thấy. Điện thoại của Thanh Thanh tắt máy, dọc đường tôi gần như phát điên, điên cuồng chạy trên đường phố Châu Hải lúc nửa đêm, thi thoảng tiếng xe phanh gấp như xé toang màn đêm, vọng khắp xung quanh, tôi bắt chấp cả những ánh đèn nhấp nháy của chiếc camera chụp tôi vượt đèn đỏ. Một cuộc tìm kiếm không có mục đích khiến tôi bất đắc dĩ phải quay lại bên bờ biển ở vịnh Hồng Hải. Sinh nhật đầu tiên của Thanh Thanh tại Châu Hải, chúng tôi đã

nắm tay nhau đứng trên cầu đá của vịnh Hồng Hải nhìn về Ma-cao, Thanh Thanh tựa đầu lên vai tôi, cơn gió thổi bay mái tóc dài của cô, cọ vào mặt tôi nhồn nhột:

- Anh yêu, nếu có ngày anh không cần em nữa, em sẽ nhảy từ đây xuống. - Thanh Thanh đưa tay chỉ, tôi thò đầu ra nhìn vào mặt biển lấp lánh dưới màn đêm, nói là nước quá nóng, không chết được người. Thanh Thanh rút tay, đấm tôi một cái:

- Không tin anh thử xem!

Mang theo tâm trạng thấp thỏm, tới bốn giờ sáng tôi hết cách, đành phải về nhà, vừa bước vào cửa đã giật bản mình, dưới ánh trăng bàng bạc, một bóng đen đang nằm cuộn tròn trên sô-pha phòng khách. Tôi vội vàng bật đèn, là Thanh Thanh, mái tóc cô che kín nửa gương mặt, nửa còn lại giàn giụa nước mắt, sắc mặt hoang mang và đau đớn, trong tay là một tờ giấy, xung quanh còn có rất nhiều. Tìm được người khiến tôi thở phào nhẹ nhõm, dựa vào tường định thần lại. Thời gian khảo nghiệm tôi đã đến, việc này chắc chắn phải giải quyết một cách thông minh, làm thế nào để chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có, hướng hồ cô ấy chỉ thấy hai người chúng tôi ở cùng một phòng, không bắt quả tang đang trên giường. Lại gần Thanh Thanh, tôi nhẹ nhàng ngồi xuống, dịu dàng nói:

- Honey, Halloween còn chưa đến, em tắt đèn thế này để đóng ma dọa anh sao? Ôi, nhìn lại thì em đúng là một con ma xinh đẹp.

Hai tay Thanh Thanh khoanh trước ngực, không đếm xỉa gì đến tôi, mũi vẫn sục sịt, tôi đưa tay ra khoác lên vai vợ:

- Vì tìm em mà anh đã đi hết các phố phường ở Châu Hải này, chạy hết ba mươi lít xăng, bị camera chụp năm lần, nhưng tiền không là gì, chỉ cần bà xã đại nhân ngọc thể an khang là được.

Thanh Thanh cau mày đẩy tôi ra, lạnh lùng buông ra ba từ:

- Ly hôn đi!

Lòng tôi thất lại, vợ đòi ly hôn, sự việc rất nghiêm trọng. Nhưng đây cũng chỉ là phản ứng bình thường, có người đàn bà nào gặp phải chuyện này mà không đòi sống đòi chết? Đưa ra đề nghị ly hôn là chiêu thường dùng nhất của họ để phát tiết, cũng giống như mỗi khi buồn mang thuốc ra hút vậy.

Tôi ghé sát cả người mình lại:

- Bà xã, uống hơi nhiều rượu nên anh cũng không biết xảy ra chuyện gì, nằm trên giường ngủ quên, chỉ cởi giày thôi, quần áo chẳng hề cởi.

- Hừ, anh không biết làm xong mặc quần áo vào chắc? Việc quá đơn giản!

- Anh còn làm được gì? Anh uống say tới mức bất tỉnh nhân sự, em phải tin anh.

- Hừ, tin anh? Cô nam quả nữ trốn trong một phòng, gõ cửa hồi lâu mới ra mở cửa, anh bảo tôi làm sao để tin anh?

- Có người hãm hại anh! - Tôi chuyển mục tiêu.

- Hãm hại anh? Ai hãm hại anh? Sự thực bày ra trước mắt, đều là người của công ty anh, ai dám hại anh?

- Thế tại sao em biết? Ai gọi em tới khách sạn? - Tôi dẫn dắt vấn đề theo hướng mình muốn biết.

- Chuyện này anh không phải quan tâm!

Lần này Thanh Thanh không dễ dàng rơi vào bẫy của tôi. Lúc chạy đi tìm cô ấy, tôi đã đồng thời suy nghĩ một vấn đề: Ai, ai đã hại tôi?

Thanh Thanh từ chối trả lời câu hỏi này, tôi cũng không tiện truy hỏi.

Tối hôm đó, tâm trạng Thanh Thanh rất bất ổn, lúc thì như thể không có việc gì, lúc lại tự nhiên khóc to lên, còn ôm ngực ho liên tục, tôi lo lắng nàng bị khó thở, nàng đi đến đâu tôi theo đến đó, từ phòng khách sang phòng ngủ, từ phòng ngủ ra ban công, tôi thấy chân tay mình thật thừa thãi:

- Em đừng như thế được không? Là lỗi của anh, toàn bộ là lỗi của anh!

Bây giờ nói gì nàng cũng không nghe lọt tai, biện pháp duy nhất là cứ thừa nhận, nhẫn nhục một chút, chờ nàng ổn định tâm trạng rồi giải thích sau.

Tiếng khóc lúc to lúc nhỏ của Thanh Thanh vang vọng trong căn phòng yên tĩnh, như tiếng khóc của một u hồn, khiến người ta phải nổi gai ốc. Tôi khẩn cầu nàng nhỏ tiếng một chút:

- Nếu em giận cứ trút lên anh, đừng để người ta cười.

Nhưng Thanh Thanh vẫn không dừng lại. Bắt đầu xuất hiện những bóng người chuyển động ngoài ban công nhà hàng xóm, có người lại tụ tập dưới sân trống, chỉ chỉ trỏ trỏ lên nhà tôi. Thời này chuyện có người tình, có vợ bé khiến gia đình sinh sự lúc nửa đêm quá nhiều, chắc họ đang đoán xem không biết nhà tôi có phải chuyện đó không. Cuối cùng tôi nổi cáu, chạy ra ban công quát:

- Nhìn cái gì mà nhìn? Chúng tôi là vợ chồng hợp pháp! Chưa thấy vợ chồng cãi nhau sao?

Một lúc sau bảo vệ gọi điện thoại tới:

- Thưa ông, vợ chồng cãi nhau chúng tôi không thể quản, nhưng xin đừng làm ảnh hưởng tới người khác được không?

Tôi ném búp chiếc điện thoại xuống đất.

GIẢI QUYẾT KHOA ĐẠT

Tôi không đếm xỉa gì tới Lâm Thăng, nói với Cảnh Phú Quý:

- Ông chủ Hà của Khoa Mỹ mời một người đàn bà họ Lôi tới làm Tổng Giám đốc, cậu đi hỏi thăm xem cô ta là người thế nào.

Cảnh Phú Quý lập tức đáp lời:

- Tôi biết, cô ta là Phó Tổng của một doanh nghiệp nhà nước ở Thượng Hải, còn là giảng viên đại học nữa.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn hắn:

- Chỉ thế thôi hả?

Cảnh Phú Quý hơi ngơ ngác:

- Đúng thế, còn cần gì nữa? - Hắn tưởng rằng tôi sẽ lên tiếng khen ngợi.

- Cậu cảm thấy những tin tức này đủ không?

Cảnh Phú Quý không trả lời.

- Viết một lá thư mời đưa cho Dương Hùng Vĩ của bộ phận Mua hàng, bảo hắn ta gửi cho Tổng Giám đốc Lôi, tôi muốn gặp cô ta trực tiếp. - Khẩu khí của tôi không cho phép từ chối, - Còn nữa, tiếp tục thăm dò nội tình của Lôi tổng, tường tận một chút, và phải nhanh!

Trước đó, lúc đang họp tôi nhận được điện thoại của Hoàng Lực, hỏi xem số hàng đó có thể giao đúng hẹn không, tôi nói hàng không có vấn đề gì, quan trọng là phải thanh toán tiền nhanh lên mới được. Sau đó Hoàng

Lực bắt đầu áp úng, trước khi cúp điện thoại hỏi tôi dạo này có bận lắm không. Tôi hiểu ý hẩn, nói là không bận, nếu cậu không tìm tôi thì tôi cũng định tìm cậu, tối nay gặp nhau một chút.

Hoàng Lực là Trưởng phòng Mua hàng bên Điều hòa Khoa Đạt, Khoa Đạt là khách hàng lớn nhất của chúng tôi, tổng tiền hàng một năm tới hơn một trăm triệu tệ, bởi vậy Hoàng Lực đương nhiên là “bố mẹ bát cơm” của tôi rồi, tiếng Quảng Đông gọi là “ông chủ bát cơm”, ngày nhỏ ở nhà ăn cơm nhờ bố mẹ, lớn lên ăn ở ngoài là phải nhờ người khác, bởi vậy phải tôn kính người ta như thần như thánh.

Lần đầu tiên gặp Hoàng Lực, hẩn vẫn chỉ là một Tổ trưởng nhỏ của bộ phận Mua hàng, ấn tượng về hẩn trong tôi không tốt lắm, béo ục ịch, trên đầu không có lấy một sợi tóc, vòng bụng ngân ngấn mỡ, có lẽ phải to gấp đôi tôi, hơn nữa hẩn nói chuyện rất thô lỗ:

- Công ty Phi Thăng? Chưa nghe bao giờ. - Một câu nói cũng đủ để tôi phải tức chết.

Nếu với tính khí của tôi lúc trước, tôi đã đập bàn trở mặt với hẩn ngay lúc đó, nhưng khi đó không được, công ty của tôi vừa mới thành lập, cần có đơn đặt hàng, thất lễ là chuyện nhỏ, mất đơn đặt hàng mới là chuyện lớn. Tôi vừa gượng cười mời hẩn một điếu Ngũ Diệp Thần (Tên một loại thuốc lá.), giả lá nói:

- Đúng thế, công ty chúng tôi vốn vô danh tiểu tốt, mong Hoàng huynh độ lượng chiếu cố.

Gã này thật nhiều da mỏng, rõ ràng là ít tuổi hơn tôi, gọi anh dù sao cũng không thiệt thòi bằng gọi bố. Hoàng Lực đẩy tay tôi ra, móc một điếu thuốc Trung Hoa (Thuốc lá Trung Hoa là một trong những loại thuốc lá cao cấp nhất ở Trung Quốc.) ra nói:

- Tôi chỉ hút loại này.

Tôi ngưng ngưng rút bàn tay mời thuốc lại:

- Ha, cái này. Đúng, Trung Hoa tốt, “Yêu nước Trung Hoa” mà, đây là biểu hiện yêu nước. - Đầu óc tôi cố gắng nghĩ ra chủ đề khác. - Cái này, không biết Hoàng huynh, à, Trưởng phòng Hoàng có thể suy nghĩ một chút về sản phẩm của chúng tôi, chất lượng... chất lượng của chúng tôi tốt lắm.

Hoàng Lực chẳng buồn ngẩng đầu lên:

- Đồ tốt nhiều lắm, dựa vào đâu phải dùng của các anh?

Hôm đó chỉ ngồi chưa đầy mười phút mà bọn tôi đã gần như phải chạy trốn, vừa mới bước ra khỏi cửa lớn, Cảnh Phú Quý đã không nhìn được, ngoác miệng cười, lôi cả mười tám đời tổ tông của Hoàng Lực ra cười một lượt.

Chửi thì chửi, việc vẫn phải làm, huống hồ chẳng qua miệng hơi thối một chút, còn hơn nhiều những cái lờm nguýt hay lời nhục mạ mà tôi từng phải chịu. Tôi tin thế giới này không có hòn đá nào không dịch chuyển được, không có bậc thềm nào không thể vượt qua. Anh có thể không thích tôi, nhưng anh không thể không thích tiền. “Cá không ăn tanh nhiều lắm, nhưng mèo không ăn tanh chưa gặp bao giờ”. Nhất là với loại người như Hoàng Lực, nhìn bộ dạng và loại thuốc lá hần hút là tôi có thể đoán hần thuộc loại người nào. Một tuần sau tôi chờ trước cửa nhà hần, mời mọc, lôi kéo bằng được hần tới phòng VIP ở hộp đêm Kim Bích, bên trái là một em “nhấp nhô như núi”, bên phải là một em “eo nhỏ bằng bàn tay”, chưa hết, tôi còn dúm vào tay hần chìa khóa phòng khách sạn, nói là không phải lo gì cả, cứ “làm” cho ngon lành vào. Hôm sau hần chủ động gọi điện thoại cho tôi, còn mở miệng gọi tôi là “Lý tổng”, nước bọt văng ra cứ như thể vẫn còn tiếc nuối màn hoan lạc đêm qua. Nửa tháng sau, bọn tôi hẹn nhau xem “table dance” với nhau tại khu vui chơi Hồi Lực ở Macao, tôi đưa một tờ một nghìn đô-la Hồng Kông cho hần nhét vào ngực một em vũ nữ người Bắc u, khi quay về, hần đổi giọng gọi tôi là “anh Lý”, tôi giới thiệu hần với

người khác là: “Hoàng trong hoàng kim, Lực trong sức lực vô cùng”. Một tháng sau, tôi với hấn không còn ra vào khách sạn lớn nữa mà ngồi uống rượu quê, ăn đồ nhậu ở mấy quán ven đường, sau đó tôi có thể dựng hấn dậy khỏi giường từ lúc hai giờ sáng. Trên bàn rượu, tôi giới thiệu hấn với người khác:

- Thằng em này là anh em kết nghĩa của tôi, Hoàng Lực, “Hoàng trong hoàng sắc, Lực trong bất lực tòng tâm!”. - Nói đến câu cuối, giọng tôi rất vang, sau đó bất kể phản ứng của mọi người thế nào, tôi ha hả cười lớn, hấn cũng bật cười:

- Anh Lý, cuối cùng cũng được nói mấy lời mà anh nhịn đã lâu, sướng chứ!

Ở quán rượu Hoàn Cầm, tôi và Hoàng Lực gọi năm kí-lô hào. Cái món này trông bề ngoài có vẻ được rất nhiều, nhưng cho vào nồi đun lên, nó bị mất nước, Hoàng Lực nói ăn cái thứ này là nhớ tới Polyacrylamide (Tên một loại vắ xin.), tôi nói chẳng trách khẩu vị của cậu lại khá như vậy, ăn hào như người ta uống sữa. Thức ăn vừa mang ra là hấn đã cắm mặt vào ăn không ngừng, chuyện cũng không buồn nói, qua lớp hơi bốc lên nghi ngút, tôi thấy gương mặt bóng dầu của hấn, tôi hỏi hấn tiền hàng làm thế nào, tôi sắp không trụ nổi nữa. Miệng hấn còn ngậm thức ăn, đôi môi dày khẽ trề ra, bật ra hai từ:

- Sắp rồi.

Tôi bảo hấn cho biết thời gian chính xác, hấn buông đũa xuống nhìn tôi, cố gắng nuốt thức ăn, nói:

- Cuối tháng này trả trước năm trăm nghìn.

- Năm trăm nghìn ít quá, ít nhất cũng phải hai triệu, tài khoản của tôi hết tiền rồi.

- Kêu nghèo kể khổ với tôi à? Để tôi cố gắng xem thế nào. - Miệng Hoàng Lực lại phát ra tiếng nuốt nước bọt.

Lúc chia tay nhau, tôi đặt bốn cây thuốc lá Trung Hoa và một vỉ thuốc màu xanh vào ô tô của hắn, nói là thuốc này mang từ Hồng Kông về, chắc chắn là hàng sản xuất ở Mỹ. Hắn khởi động xe rồi ném lại một câu:

- Mai bảo Cảnh Phú Quý tới công ty quậy một trận đi.

Giờ đang là lúc cần dùng tiền gấp, đấu thầu Khoa Mỹ cần đặt cọc một triệu tiền đảm bảo, nhập hàng từ Hồng Kông cũng cần một triệu vốn lưu động, công ty bình thường thu chi cũng cần khoảng năm trăm nghìn tiền trung chuyển, lại còn Thanh Thanh, cô ấy không từ mà biệt đã chạy về Thanh Đảo, xem ra đã hạ quyết tâm, nếu thực sự phải ly hôn là cũng phải bỏ ra một khoản tiền, dù sao từng là vợ chồng, hưởng hồ lại có con với nhau, mọi người đều nói chia tay trong êm đẹp, không cần phải khóc lóc trên tòa như kẻ thù của nhau, như thế không ra sao cả. Nam tử hán đại trượng phu, chẳng lẽ lại sợ không kiếm được vợ, không kiếm được tiền, vợ đi rồi còn trăm gái khác, tiền mất rồi lại kiếm được về ngay

Tôi hiểu ý của Hoàng Lực, bảo Cảnh Phú Quý tới công ty quậy cho người khác thấy, cũng là để hăn trước mặt ông chủ, nói đỡ cho chúng tôi vài lời. “Không trả tiền thì ngừng cung cấp”, ý là như thế, nhưng lời nói uyển chuyển hơn, chiêu này rất thường áp dụng trong kinh doanh. Còn một chiêu nữa là “thuận nước đẩy thuyền”, có một lần tôi ám hiệu cho Hoàng Lực rằng mình hơi cần tiền, hắn bèn bảo Cảnh Phú Quý gọi điện thoại cho tay Khang, Tổ trưởng tổ mua hàng, sáng hôm sau, gã Khang đó đã xin được đơn thanh toán có điền đầy đủ thông tin, đưa cho Hoàng Lực, Hoàng Lực trước khi ký “đồng ý” còn giả bộ hỏi:

- Giá tiền không sai chứ? Nếu trả trước và trả nhiều là trừ tiền của các cậu đấy.

Thực ra cái gã đó chỉ tính ước lượng, như thế hẳn có thể kể công trước mặt tôi, rồi móc thêm ít tiền từ chỗ tôi. Chiêu này từ dưới lên trên đều không nhận ra có bất cứ điểm sai sót nào. Bọn tôi đã sử dụng nhiều lần, chưa bao giờ thất bại, tựa như song kiếm hợp bích.

LƯU HÂN ỨNG TUYẾN

Công tác đối ngoại, mưu kế là trên hết, còn đối nội, “chỉnh hợp” mới là quan trọng. Lâm Thăng và Cảnh Phú Quý, tôi và Lưu Hân, rồi Lâm Thăng với tôi, Lưu Hân với Cảnh Phú Quý, rất nhiều mối quan hệ dây dưa, nếu nói hoàn toàn do một tay tôi tạo dựng hẳn ít nhiều cũng có chút oan ức, nhưng không thể nói là không liên quan tới tôi.

Hồi mới thành lập công ty Phi Thăng, Lâm Thăng không đồng ý cho Cảnh Phú Quý góp vốn chung, nói là tố chất của hắn thấp, con người bỉ ổi, tham lam, sẽ làm ảnh hưởng tới hình tượng của công ty, hơn nữa làm việc gì cũng không đáng tin, từng bị người ta lừa. Tôi hiểu ý tứ của hắn:

- Chuyện cậu ấy bị lừa tôi cũng có trách nhiệm, hưởng hồ đi một ngày đàng, học một sàng khôn. Cảnh Phú Quý có nhiều tật xấu, mặt dày, nói năng bạt mạng, nhưng ngược lại, những điều này lại hợp với công việc bán hàng, những cái khác không nói, nhưng tiếp đón khách hàng cậu ấy giỏi hơn chúng ta, uống rượu với khách tới khi nào chảy máu dạ dày thì thôi, hát tới độ rách cả cổ họng, những tố chất này chẳng phải tôi với anh đều không có sao? Chúng ta là công ty mới, đang cần người như thế này. - Tuy rằng tôi hiểu Cảnh Phú Quý đúng là giỏi những khoản này, nhưng sở thích có thể kết hợp với công việc không phải càng tốt hơn sao? Không lẽ cứ phải bắt hắn cảm thấy đi với khách là một gánh nặng thì trong lòng chúng tôi mới thoải mái? Tôi nhân lúc đó nói thêm:

- Cũng không phải là anh không biết, lẽ ra Cảnh Trình tuyển ba sinh viên giỏi từ Đại học Trung Sơn để về bán hàng, người nào cũng tiếng Anh cấp 8, mở miệng nói “Hello”, ngậm miệng nói “Goodbye”, biết ăn biết nói,

nhưng kết quả thì sao? Không chịu được khổ, không chịu được nhục nên nửa năm sau đã bỏ đi hết!

Lâm Thăng lặng lẽ nhìn tôi:

- Thế theo như ba tấc lưỡi của anh thì Cảnh Phú Quý là một nhân tài?

Tôi nghiêm túc trả lời:

- Đúng là ý này.

Cuối cùng Lâm Thăng vẫn nể tình biết kiếm tiền mà chấp nhận, hơn nữa hẳn hiểu, nếu không cho Cảnh Phú Quý tham gia, rất có thể tôi cũng không làm cùng. Nhưng Lâm Thăng còn đi kèm thêm một điều kiện, cổ phần của Cảnh Phú Quý không được vượt quá năm phần trăm, tôi lập tức đồng ý, cái thứ này nhiều hay ít ỏi cũng chẳng quan tâm.

Ban đầu tôi lo là hai người họ sẽ mâu thuẫn với nhau mà tổn thương hòa khí, gây bất lợi cho sự vận hành của công ty, bởi vậy tôi thường đóng vai người hòa giải giữa hai người họ, sau đó bọn họ đấu võ miệng quen rồi, hai, ba ngày không nói khích đối phương thì cứ như thế nhiều ngày không tắm, ngứa ngáy khó chịu, tôi cũng coi là chuyện thường. Hơn nữa, tôi phát hiện hai người họ có mâu thuẫn thì người được lợi nhiều nhất là tôi, thứ nhất là họ đến gặp tôi để yêu cầu phân xử, vô hình trung xây dựng được uy tín của tôi trong lòng họ, thứ hai là tôi có thể áp dụng thái độ đong đưa giữa hai người để đạt được mục đích lôi kéo, thế nên tôi sẵn sàng để cho họ cãi nhau. Khi ý tưởng này ra đời, trong đầu tôi thoáng một suy nghĩ: Làm như thế có phải là bỉ ổi lắm không? Coi tình bạn là công cụ, coi sự tin tưởng là bàn đạp tiến lên, như vậy còn là bạn bè và người hợp tác không? Nhưng sau đó tôi suy nghĩ lại và thấy mình như được giải phóng, tôi có hại gì họ đâu, thế có gì đáng để chỉ trích? So với những kẻ vì một chuyện con con mà bất hòa với anh em, trở mặt với bạn bè, tôi vẫn còn cao thượng hơn nhiều.

Nhưng công việc không đơn giản, dễ dàng như việc xử lý mấy màn đấu võ mồm của Lâm Thăng và Cảnh Phú Quý, còn cả cuộc sống, việc kết hôn, sinh con, nghỉ ốm của nhân viên đang chờ bạn phải giải quyết. Làm Tổng Giám đốc được một tháng, tôi mới phát hiện ra đây đúng là công việc khổ sai, tôi vốn là người hay mềm lòng, ngại từ chối, chứ đừng nói tới việc nghiêm mặt dạy bảo người khác. Ngày trước, khi tôi là Trưởng phòng Bán hàng, các anh em dưới quyền chưa bao giờ bị tôi quản giáo, tôi chỉ đưa họ đi khắp nơi ăn uống, chơi đùa, nếu họ phạm lỗi, tôi không những không phê bình mà còn bao biện cho họ, họ coi tôi như anh cả, quyết tâm cùng tôi lên vạc đao, xuống biển đầu để làm việc xấu. Thế nên bán hàng đối với tôi không vấn đề gì, nhưng khi phải quản lý toàn bộ những chuyện linh tinh đó quả thật là mệt, công ty loạn cào cào, tôi cũng tiêu tụy đi ít nhiều. Nói với Lâm Thăng nhưng hẳn cũng không thể quản lý công ty, hẳn vốn là kẻ ham ăn biếng làm, thế mà chẳng mấy khi hẳn tỏ ra rộng lượng:

- Những chuyện lặt vặt trong nội bộ công ty giao cho nhân viên hành chính quản lý, chúng ta dồn sức để làm việc lớn. - Tôi chỉ mong có thể, lập tức vỗ vào tay hẳn:

- Đúng là tạ ơn trời đất, tạ ơn Lâm tổng!

Lưu Hân xuất hiện vào thời điểm này.

Tôi với Lâm Thăng đích thân tham gia hội chợ nhân tài để tìm người. Khi đó, nhìn thấy những ánh mắt e dè xen chút hoảng hốt chen giữa đám người, tôi nhớ lại nỗi vất vả mấy năm trước khi đến đây tìm việc, cho nên thấy hồ sơ của người nào đó không đạt, tôi cũng vẫn cố gắng trò chuyện với họ vài câu, và tránh sử dụng những từ ngữ mang tính kích thích. Lâm Thăng có vẻ không bận tâm lắm, nói thẳng:

- Cậu không thích hợp, chúng tôi không thể tuyển dụng cậu. - Sau đó ném hồ sơ trả cho người đó. Tôi nhắc nhở Lâm Thăng phương thức giao tiếp, đừng làm tổn thương trái tim người khác:

- Mang hồ sơ về, ba ngày sau không có tin tức gì là họ tự biết không được tuyển rồi.

Lâm Thăng hỏi ngược lại tôi:

- Cái cách giả tình giả nghĩa đó của anh là được sao? Rõ ràng không được mà còn cho họ một tia hy vọng, hưởng hồ còn lãng phí giấy của người ta, một tờ giấy bao nhiêu tiền anh biết không, như thế là hại người! Cách của tôi là sao, cậu ta khó chịu một chút nhưng tôi có gì nói nấy, chịu trách nhiệm với cậu ta, còn tốt hơn sự giả dối của anh nhiều!

Lời nói của Lâm Thăng cũng có lý, nhưng hẳn chưa từng trải qua việc đó, đương nhiên không thể cảm nhận được những con người đang lo lắng ấy cần sự an ủi đến nhường nào, cho dù biết là không được tuyển dụng, nhưng nghe vài câu an ủi cũng có thể khích lệ được họ. Tôi đang định tranh cãi với hẳn thì một cô gái xuất hiện trước mặt, mặc một chiếc váy hoa tối màu rất giản dị, mái tóc ngắn vén ngang, mắt đeo kính, ngoại hình bình thường, nhưng nước da trắng ngần, đặc điểm nổi bật nhất là một nốt ruồi ở khóe miệng khiến tôi nhớ tới người mẫu thương hiệu đồng hồ OMEGA. Cindy Crawford. Cô gái mỉm cười đưa hồ sơ bằng hai tay, tôi cầm lấy xem qua, khoa Quản lý công thương Đại học Hồ Nam, chuyên ngành rất phù hợp với yêu cầu của chúng tôi.

- Tôi có thể ngồi không ạ? - Giọng nói rõ ràng, ngọt ngào. Lâm Thăng ra hiệu cho cô gái:

- Ngồi xuống nói chuyện đi.

Cô gái này chính là Lưu Hân, ấn tượng đầu tiên của tôi về cô ta chính là nốt ruồi nơi khóe miệng. Lâm Thăng có vẻ có hứng thú với cô ta, nói chuyện khoảng mười phút đã vỗ bàn quyết định tuyển dụng, cô gái vui vẻ đứng lên ra về, tôi huých Lâm Thăng một cái:

- Đừng vội thế, thêm vài người nữa đi.

Lâm Thăng nhìn theo cô gái, đánh giá:

- Mặc dù nhan sắc bình thường nhưng chúng ta không phải là hộp đêm. Anh xem cô ấy cười tự nhiên mà không lảng lơ, thần thái thoải mái, phóng khoáng, giọng nói vui tai, là người phù hợp nhất. Nhìn đàn bà, anh phải bái tôi làm sư phụ.

Đúng là con mắt nhìn đàn bà của Lâm Thăng thật tinh tường. Lưu Hân vừa tới công ty, các giấy tờ như giấy đăng ký nộp thuế, thẻ từ của cổ đông... mà chúng tôi chưa làm xong, cô ta hoàn thành chỉ trong một tháng, giải quyết hết những hóa đơn công việc của chúng tôi, khiến chúng tôi thở phào một hơi nhẹ nhõm. Hơn nữa, cô ta luôn đứng trên lợi ích của công ty, không sợ đắc tội với người khác. Có một lần nhân viên đề nghị được cung cấp thêm khăn giấy, tôi lập tức đồng ý, nói là sẽ mua khăn giấy hộp loại tốt. Một lúc sau Lưu Hân chạy tới tìm tôi:

- Lý tổng, giấy cuộn là được rồi, hơn nữa không thể cung cấp vô giới hạn, mỗi người một tháng chỉ được hai cuộn.

Tôi nói một hộp khăn giấy đâu có đáng bao nhiêu tiền, không cần phải làm thế. Lưu Hân nói không được, nếu không hạn chế sẽ làm gia tăng chi phí, thậm chí có người còn mang về nhà, đây là lỗ hổng trong quản lý. Cô ta nói khiến tôi phải giật mình, nếu người khác phủ định ý kiến của tôi, chắc chắn trong lòng tôi sẽ thấy không vui, nhưng Lưu Hân làm thế tôi lại cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Từ trước tới nay tôi tiêu tiền luôn rất rộng tay, khép bàn tay lại, các kẽ ngón tay hở rất lớn, người ta nói tôi như thế là không giữ được tiền, không biết quản lý đồng tiền, mà sự thực cũng đúng như vậy. Bây giờ đã có người tận tâm tận lực giúp tôi kiểm soát chi tiêu, đương nhiên là tôi chỉ mong có thế.

Lưu Hân ban đầu làm hành chính, phụ trách chấm công, nhân sự, văn phòng, tóm lại là một đồng công việc không tên. Nửa năm sau, cô kế toán xin nghỉ sinh con, vị trí này rất quan trọng, không thể tùy tiện tuyển người, quan sát thấy Lưu Hân trung thành, đáng tin, làm việc gì cũng chăm chỉ, nghiêm túc, tôi và Lâm Thăng quyết định cho cô ta gánh vác việc này, cô ta cũng đã học thêm lớp kế toán, có chứng chỉ, bởi vậy thạo việc rất nhanh. Có sự trợ giúp đặc lực của cô ta, tôi và Lâm Thăng thoải mái hơn nhiều, vì việc này mà nhiều lần Lâm Thăng đã lên mặt với tôi, tôi cũng chỉ vui vẻ hòa theo hẳn:

- Đúng thế, danh hiệu “sát thủ đàn bà” đúng là danh bất hư truyền, tiêu đề xin bái phục. Cảnh Phú Quý mà so với anh quả thật không thể sánh bằng. - Lẽ dĩ nhiên, khi tôi nói những lời này, Cảnh Phú Quý không có ở đó.

Bắt Lưu Hân phải mang tiếng ác, lợi dụng Lưu Hân để kiểm soát các nhân viên, thế là chi phí của công ty tiết kiệm hơn rất nhiều, việc lật vạt có người lo lắng, quản lý đi vào quỹ đạo, tôi và Lâm Thăng lại có một danh tiếng tốt là người hiền lành, thân thiện trước nhân viên, kết cục này đúng là hoàn mỹ.

Chỉ có điều, khi bạn đang lợi dụng người khác, làm sao biết được là người khác không lợi dụng mình? Hôm nay dính dáng tới nhau, ngày sau sẽ để lại nhiều hậu quả vô hình mà chúng ta không ý thức được. Không có nhân, tất sẽ không có quả.

TRÁI TIM AI CHƯA TỪNG ĐIÊN DẠI

Mộc Vô Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 3

TRẬN GIAO TRANH ĐÙ TIÊN

“Trận đại chiến” đã gần kề, tôi vứt bỏ hết mọi nỗi hoài nghi về Lâm Thăng và Lưu Hân. Cần phải gặp Khoa Mỹ.

Lôi tổng đi Hồng Kông công tác chưa về, tôi quyết định đi tìm Dương Hùng Vĩ của bộ phận Mua sắm trước.

Xe của tôi vừa vào bãi đỗ thì thấy một chiếc Passat màu đen vội vã rời đi, vừa nhìn biển số xe tôi biết ngay là xe của Triệu Hữu Tài bên công ty Nam Hưng, cái gã này lúc nào cũng đi trước tôi. Tới dưới lầu, tôi móc điện thoại ra:

- Trưởng phòng Dương có thời gian rảnh tiếp khách không?

Dương Hùng Vĩ nói:

- Ông chủ Lý đích thân ra trận, bạn đến đâu cũng phải tiếp.

Đây là tác phong quen thuộc của Dương Hùng Vĩ, mặc dù người muốn mời hẳn ăn cơm có thể xếp hàng dài cả ki-lô-mét, nhưng hẳn không làm cao, nói chuyện lúc nào cũng cười hi hi, không bao giờ đắc tội với ai, ở điểm này hẳn hoàn toàn khác với Hoàng Lực. Có thể là vì cùng nghề nên ghét nhau, hẳn rất coi thường Hoàng Lực, nói cái đồ chó ấy nhìn bụng to như vậy, nhưng thật ra chẳng có gì là thực, cả ngày chỉ biết bới móc khuyết

điểm của người khác ra chửi để thể hiện quyền uy, chưa bao giờ thấy hẳn nói một câu nào ra về con người, đúng là đồ thùng rỗng kêu to.

Dương Hùng Vĩ là Trưởng phòng Mua sắm của Khoa Mỹ, được ông chủ Hà đưa từ Khoa Đạt về, ngày trước hẳn làm việc chung một phòng với Hoàng Lực ở Khoa Đạt. Nửa năm trước, tôi bắt đầu “kinh doanh” hẳn, bày tiệc ở Đắc Nguyệt Lâu, giả vờ tình cờ nhắc tới Hoàng Lực, không nói tốt cũng chẳng nói xấu, muốn thăm dò mối quan hệ giữa hẳn với Hoàng Lực, nhân tiện đưa ra hành động tiếp theo. Dương Hùng Vĩ lập tức nói ra những lời như tôi vừa kể ở trên, tôi dừng lại tại đó, sau này trước mặt hẳn không bao giờ nhắc tới Hoàng Lực. Bữa cơm đang vào hồi thân thiết thì tôi lấy ra một chiếc thẻ vàng thăm mỹ và một cái thẻ mua sắm nhét vào túi hẳn, nói là cả ngày anh phải làm việc bên ngoài vất vả, không quan tâm được đến gia đình, chắc là vợ cũng có điểm không hài lòng, đây là chút tấm lòng để anh xây dựng một gia đình hòa thuận. Dương Hùng Vĩ tỏ ra thản nhiên, mặt vẫn mỉm cười, nhìn là biết hẳn đã quá quen với những hành động như thế này, lông mày hẳn khẽ nhướn lên, nói:

- Lý tổng thật có lòng.

Một lần tôi xem tivi thấy người dẫn chương trình phỏng vấn một doanh nhân thành công:

- Ông đã bao giờ hối lộ chưa?

Doanh nhân đó nói chắc như đinh đóng cột:

- Không, tôi chưa bao giờ, từng đồng tiền của tôi đều là trong sáng.

Tôi lại nhớ tới một ông chủ khi đứng trước tòa đã khẳng khái trả lời câu hỏi:

- Ông tưởng là tôi muốn sao? Ông tưởng là tôi muốn hối lộ sao? Tất cả đều là bị ép. Tôi không biếu tiền, người ta đâu có cho tôi việc làm? Đồ

tốt thì nói là giá thành cao, không kinh tế, đồ xấu lại chê không tiêu thụ được. Trở mặt như trở bàn tay. Nếu muốn dùng thì tốt đẹp đủ đường, không muốn là đá ngay chẳng gì kiêng nể. Bên B có ai là không hối lộ? Bên A có ai là không nhận tiền? Nếu ai dám thề độc thì hãy lập tức đưa tôi đi bắn, tôi không cãi một lời.

Quan tòa gõ búa ngăn ông ta lại:

- Đừng dùng những hiện tượng cá biệt xấu xa trong xã hội để thoái thác trách nhiệm của mình. Việc nào ra việc nấy!

Tôi rất khâm phục sự thẳng thắn của ông chủ này, chỉ tiếc là ông ta không may mắn.

Có lúc tôi cũng vẫn lòng tự hỏi, nếu đổi lại là tôi, tôi có dũng cảm nói ra những lời tương tự hay không? Tôi có nên có cảm giác tội lỗi hay không? Tôi hối lộ là sai, thậm chí là có tội, nhưng ai sẽ đền bù cho tôi những tổn thất vì tôi không hối lộ, còn nếu tôi không hối lộ, tôi có được coi là hình mẫu đạo đức và được cả xã hội tôn kính không? Những câu hỏi này khiến tôi thấy phiền não, suy nghĩ rất lâu vẫn không hiểu được.

Trong phòng họp, Dương Hùng Vĩ tiến hành phân tích một hồi về tình hình quốc tế, từ cuộc khủng hoảng ở Đông Nam Á, liên hệ sang dịch cúm gia cầm trên toàn thế giới, sau đó nói về việc khởi động toàn diện thị trường cổ phiếu trong nước, sự thành công của Lý Vũ Xuân cho tới sự xuất hiện thần kỳ như Tôn Ngộ Không của Phù Dung tí tì, khi đang định phân tích tới cái thai của Tiểu S là tác phẩm của ai thì tôi ngắt lời hẳn:

- Trưởng phòng Dương đúng là nhân tài, bác học đa tài, kiến thức phi phàm, Khoa Mỹ có một anh hùng như anh, chẳng trách ngày càng làm ăn phát đạt.

- He he, quá khen rồi, không dám, chỉ là may mắn chút thôi. Tiểu Phương của chúng tôi học về mậu dịch quốc tế, vừa mới ở văn phòng Tổng

về chỗ tôi một tuần, cô ấy mới là nhân tài thực sự. - Dương Hùng Vĩ cười với cô gái ngồi cạnh.

- Đâu có ạ, tôi không dám, tôi mới học về mua bán, so với Trưởng phòng còn như một tờ giấy trắng, sau này nhờ Trưởng phòng chỉ giáo thêm! - Tiểu Phương nghiêng mặt nhìn Dương Hùng Vĩ, giọng nói rõ ràng, nhưng trên gương mặt trắng ngần thoáng ửng đỏ, sau đó quay sang tôi, - Cũng phải nhờ Lý tổng ủng hộ thêm nhiều nữa.

Tôi mỉm cười, nghĩ bụng tờ giấy trắng thuần khiết này chưa đầy tháng nữa sẽ lấm tẩm vết “nám”, vết nhờ nhờ hay là thậm chí là vết đen, cái nghề mua bán này không cần phải học chuyên môn, giống như ở trường đại học có khoa Marketing nhưng chưa bao giờ có khoa Mua sắm, ăn vài bữa cơm với nhà cung ứng, ra ngoài chơi vài lần là mọi chiêu trò, mánh khéo sẽ học được hết.

Tôi nhận ra Dương Hùng Vĩ và Tiểu Phương không cùng trên một chiến tuyến, cho nên ngoài mặt tôi vẫn phải giữ khoảng cách với Dương Hùng Vĩ, không thể tùy tiện như gặp riêng được, thế là tôi không bỏ qua cơ hội lấy lòng Tiểu Phương:

- Tiểu Phương, cô khách sáo quá. Hôm nào tôi sẽ mời cô tới công ty tôi dạy học, để giảng về mấy thứ đại loại như CIF, LC cho đám nhân viên nhà quê của công ty tôi, bọn tôi không hiểu gì về những thứ này đúng là thiệt thòi quá.

Cảnh Phú Quý kinh ngạc nhìn tôi, tôi hiểu hẳn định nói gì, mấy hôm trước anh chàng thạc sĩ MBA tương lai Lâm Thăng đã giảng rõ ràng những thứ này cho chúng tôi nghe, thậm chí còn tổ chức một bài trắc nghiệm nhỏ. Cái gã này có lúc đầu óc như bị đoán mạch, tôi không định mời cô ta tới dạy thật, mà chỉ đang tìm một lý do để tiếp xúc thêm với cô ta, đây gọi là “người say mượn rượu nói thật lòng”. Tôi mặc kệ Cảnh Phú Quý, tiếp tục nói với Tiểu Phương:

- Việc đấu thầu lần này nhớ nương tay với chúng tôi nhé, thật của chúng tôi sắp bị Trưởng phòng của các cô hong khô lên rồi. - Chiêu này đúng là một mũi tên trúng hai đích, vừa là nói cho Tiểu Phương nghe, vừa là để cho Dương Hùng Vĩ sung sướng trong lòng, Tiểu Phương chẳng phải từ văn phòng Tổng tới sao, nếu những câu này truyền tới tai ông chủ, chắc chắn Dương Hùng Vĩ sẽ lập tức được tăng lương, nói không chừng còn giành cả phần thưởng “nhân viên xuất sắc” cuối năm nữa.

- Lý tổng là người thông minh tuyệt đỉnh như thế làm gì có chuyện không kiếm ra tiền? Tiếng tăm của anh tôi đã ngưỡng mộ lâu rồi. - Tiểu Phương cười cười nhìn tôi.

Những lời này như mật ong rót vào tim tôi, sau đó tôi nói gì cũng không nhớ nữa, lúc ra khỏi cửa, tôi vẫn cúi đầu không nói, Cảnh Phú Quý móc diều thuốc đưa cho tôi, tôi ngần ngại buông ra một câu:

- Thông minh tuyệt đỉnh, câu này có xứng với tôi không?

Cảnh Phú Quý nhìn sững tôi rồi bật cười:

- Người tệ tới mức sắp phá sản đến nơi còn xứng với “tuyệt đỉnh thông minh”? Thế mà cậu cũng tin được!

Tôi hơi không cam tâm:

- Trong đám đàn ông bây giờ, chúng ta chẳng phải vẫn được xếp vào độ tuổi như hoa như ngọc sao?

Cảnh Phú Quý nhổ một bãi nước bọt:

- Nhìn thấy chưa, đây chính là phản ứng của tôi!

Tôi nhất thời nổi cáu, trong mắt cái gã này, chưa bao giờ coi tôi là Tổng Giám đốc, nếu bình thường tôi cũng coi như hăn đùa, không chấp

nhặt với hần, nhưng hôm nay không biết vì sao tôi lại hơi nghiêm túc, bị hần sỉ nhục như vậy, tôi sa sầm mặt quay đi, Cảnh Phú Quý nhận ra chút không bình thường:

- Không vui à? Việc gì phải thế, vì một cô bé?

Tôi không đếm xỉa gì đến hần, ném thuốc xuống sàn nhà, dí mạnh:

- Đi, tới Trung tâm Kỹ thuật! - Sau đó tôi chẳng buồn nhìn hần, bỏ đi một mạch.

Ở cầu thang, tôi gặp ngay Trưởng phòng Kỹ thuật Lộ Cường, hần ôm một đồng tài liệu vội vàng đi ra ngoài, tôi túm tay hần lại:

- Tôi hỏi một câu, đã thử chíp mẫu chưa?

Hần hạ thấp giọng:

- Có vấn đề lớn!

Tôi giật mình, còn định hỏi kỹ hơn hần lại nói một câu: “Triệu Hữu Tài vừa mới tới”, rồi chưa chờ tôi hỏi thêm gì, đã giăng khỏi tay tôi, vừa chạy vừa nói:

- Tôi phải đi họp, liên lạc sau!

Quá trình mua bán của Khoa Mỹ là kỹ thuật trước, bộ phận Kỹ thuật xác nhận sản phẩm mẫu đạt tiêu chuẩn rồi mới bàn bạc điều kiện hợp tác liên quan tới số lượng, giá cả với bộ phận Mua hàng. Vừa nãy trong phòng họp, Dương Hùng Vĩ nói chỉ cần kỹ thuật không vấn đề gì thì của ai rẻ sẽ sử dụng của người đó. Đây là chiêu mua hàng thường dùng, hần đóng vai tốt, đẩy mâu thuẫn cho người khác, nếu kỹ thuật không ổn cũng chẳng liên quan gì tới hần, trách nhiệm là của người khác, hơn nữa hần lại rất biết nói chuyện.

- Tôi cũng muốn dùng của bọn anh, nhưng nếu không qua được ải kỹ thuật thì tôi cũng hết cách.

Một khi kỹ thuật OK rồi, hẳn muốn dùng hay không sẽ còn có những lý do khác nữa. Mặc dù phải thông qua kỹ thuật trước, nhưng bộ phận Mua hàng không hoàn toàn là nghe lệnh bị động, nếu thực sự muốn dùng sản phẩm của anh, họ cũng có thể sử dụng cơ chế năng động, giống như kiểu dùng tác nhân bên ngoài thúc đẩy tác nhân bên trong theo triết học:

- Giá của họ rẻ hơn, giao hàng nhanh, phục vụ tốt, chất lượng sản phẩm đồng đều, có thể vừa dùng thử vừa xác nhận. - Những câu này là câu họ vẫn thường nói.

Tôi quay người hỏi Cảnh Phú Quý chuyện chíp mẫu là thế nào, tại sao ở điểm mẫu chốt lại để xảy ra vấn đề.

- Chắc không có gì đâu, chíp mẫu là chọn mấy con chíp tốt nhất rồi. - Cảnh Phú Quý cũng có vẻ nghi hoặc.

- Là ai gửi tới? Giao vào tay ai? - Tôi nói to hơn, cau mày liếc xéo hẳn.

- Bành Tiền Tiến mang tới, giao cho ai thì không rõ.

- Cậu là Trưởng phòng mà làm ăn kiểu gì thế? Thứ quan trọng như vậy lẽ ra cậu phải đích thân mang tới, tận tay giao cho Lộ Cường chứ! - Cuối cùng tôi cũng bùng phát thực sự.

Cảnh Phú Quý vẫn như người mê, nhìn tôi một cái, có vẻ không phục:

- Khi đó tôi còn bận việc khác, lát nữa sẽ gọi điện hỏi lại thằng Tiến.

- Gọi luôn đi! - Tôi lại quát lên.

Cảnh Phú Quý nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ:

- Việc gì phải thế, Lý tổng, giận thế cơ à, vừa nãy chỉ nói vài câu không hợp ý cậu thôi mà? - Hấn cũng không chịu thua kém

- Đừng lôi chuyện đó ra, đây là công việc! - Bị chạm đúng vào chỗ đau, tôi buột miệng phủ nhận, phủ nhận một cách hợp tình hợp lý.

Công tâm mà nói, Cảnh Phú Quý có thể giữ được mối quan hệ này với tôi bao nhiêu năm chủ yếu là vì tình bạn, hoàn toàn không phải vì lợi ích huông hồ khi chúng tôi quen nhau còn là hoạn nạn chi giao. Nhiều năm lăn lộn trên thương trường, sự thực tàn khốc đã khiến chúng tôi không thể không tin, khi lợi ích và tình bạn, tình thân nảy sinh xung đột mà chỉ được chọn một thì chín mươi phần trăm mọi người sẽ chọn lợi ích, mười phần trăm còn lại chọn tình bạn, tình thân là vì lợi ích chưa đủ cám dỗ, không đáng để họ phải hy sinh bạn bè. Giữa tôi và Cảnh Phú Quý sau này có xảy ra xung đột như thế hay không, tôi không biết, cũng không muốn nghĩ, nhưng ít nhất có một điều sẽ mãi không thay đổi, đó là hấn chính là người đầu tiên tôi quen ở Quảng Đông, là người bạn tốt nhất và lâu nhất của tôi. Tình cảm với Cảnh Phú Quý và Lâm Thăng.

Công việc đầu tiên của tôi khi từ Hồ Nam tới Thâm Quyển là làm hành chính ở một công ty Đài Loan có tên “Doanh nghiệp Phương Thị” - chuyên ngành tôi học ở đại học cùng với kinh nghiệm làm việc ở Đại lục chỉ cho phép tôi làm việc này. Tôi với Cảnh Phú Quý cùng ở trong một khu tập thể, chạy bán hàng, hấn chịu không nổi cuộc sống nhàm chán, vô vị năm mươi năm nay ở cái cửa hàng nhỏ nơi đầu thôn của gia đình hấn, thế nên mới tới Thâm Quyển để mở mắt nhìn thế giới. Lần đầu tiên tôi biết hấn rất tình cờ, tối hôm đó cả đám người chúng tôi đang ngồi xem tivi trong nhà, có một cặp vợ chồng trẻ bị bà mẹ chồng chất vấn:

- Đã kết hôn ba năm rồi mà tôi vẫn chưa được bế cháu nội. Thế là thế nào?

Người phụ nữ căng thẳng nhìn chồng, người chồng thản nhiên:

- Mẹ, không phải là không thể có thai, mà là giờ bọn con chưa muốn có.

Mọi người đều đang rất chăm chú theo dõi bỗng dừng Cảnh Phú Quý phọt ra một câu:

- Ý là làm tình toàn đeo bao! - Ai cũng khựng lại, sau đó bật cười nghiêng ngả. Gã này tuy nói năng thô lỗ, nhưng lại nói đúng điểm mấu chốt. Dần dần tôi phát hiện ra chúng tôi có chung sở thích: Thuốc lá và đánh bạc; một phần vì đều là những đứa con xa nhà, đến đây hòng mong đổi đời, thế nên dần dần xích lại với nhau.

Tháng đầu tiên lĩnh lương, tôi tới Bồ Cát gặp đồng hương, ở đó uống rượu tới nửa đêm, về đến Long Hoa đã không còn xe buýt, đành phải đón tắc-xi, tài xế ra giá hai trăm tệ, tôi trả một trăm năm mươi tệ. Trên xe, nhân lúc cao hứng, tôi gọi điện cho Thanh Thanh, nói là rất nhớ cô ấy, sau đó luôn miệng nói là hy vọng sớm được ở gần nhau, Thanh Thanh bên kia cũng rất phấn khích, nói được nghỉ sẽ lập tức tới Thâm Quyển thăm tôi. Lúc xuống xe, tôi cầm hai tờ một trăm tệ đưa cho tài xế, ông ta trả tôi một tờ năm mươi tệ, tôi cầm tiền đi mua chai nước, ông chủ cửa hàng bảo tôi đó là tiền giả, tôi giật mình, lập tức chạy ra thấy cái xe đó đang bắt khách, tôi lao ra lý luận với ông ta, ai ngờ gã đó bắt nạt tôi vì tôi mới đến Thâm Quyển, quyết không chịu nhận, còn dùng bộ đàm trên xe để gọi mấy chiếc tắc-xi ở gần đó tới. Vụ cãi vã của chúng tôi thu hút sự chú ý của mọi người, Cảnh Phú Quý khi đó đang ăn đêm với mấy người đồng hương, thấy tôi, không nói lời nào đã cùng đồng hương cầm ghế xông ra.

- Bọn chúng nhìn người đấy, biết cậu uống say lại mới đến Thâm Quyển nên trả cậu tiền giả. - Cảnh Phú Quý vỗ vai tôi, tôi nói:

- Cảm ơn người anh em, bữa đêm nay tôi mời!

Cảnh Phú Quý kiên quyết không nghe, nói tôi làm thế thật là coi thường người khác, cứ như thế bọn hăn giúp tôi chỉ vì bữa ăn vậy. Tôi trở nên kích động:

- Thế được, tôi kính mỗi người anh em một ly.

Tình bạn của tôi với Cảnh Phú Quý dần dần hình thành như thế, tôi nghiện rượu, bởi vậy tửu lượng hơn hăn rất nhiều, nhưng hăn say mê thuốc lá và đánh bạc giỏi hơn tôi, ngày nào cũng hút hết hai bao thuốc, bất kể loại gì, đánh bạc trò nào cũng tinh thâm, mạt chược, tá lả, cái nào cũng giỏi, đi hát Karaoke toàn đội “Phấn đấu mới thắng” thành “Yêu bạc mới thắng”. Bộ quần áo đắt nhất mặc trên người không quá một trăm tệ, tất và quần lót đều là hàng nhái mua ở chợ đêm với giá mười tệ cả bọc, nhưng khi đánh bạc lại rất liều mạng, thua liền lúc cả nghìn tệ, cứ đến cuối tuần là ngồi dính mông trước bàn mạt chược cả ngày cả đêm. Từ khi năm tuổi hăn đã chơi bài, cộng trừ nhân chia đều được học trên bàn mạt chược bên vệ đường ở quê, hơn nữa hăn tính nhẩm rất nhanh, kết thúc một ván bài, ai thua bao nhiêu là hăn tính ra ngay, không sai một điểm, khiến tôi mặc dù từng được học môn toán cao cấp cũng cảm thấy tự hổ thẹn vì không bằng hăn.

Cũng cùng là tình anh em, nhưng so với Cảnh Phú Quý, mỗi tương giao với Lâm Thăng truyền kỳ hơn nhiều. Tôi học đại học ở Thượng Hải bốn năm, cũng giống như đa số những “người nhà quê” khác, không có thiện cảm với Thượng Hải, nhưng số phận luôn biết trêu người người khác, người bạn cùng trường đại học mà tôi gặp ở Quảng Đông, sau đó đã trở thành người bạn đồng hành thân thiết nhất của tôi, Lâm Thăng, lại chính là người Thượng Hải.

Hồi đó là cuối năm 1999, tôi lặn lội mệt nhòai ở Thâm Quyến, không những không kiếm được nhiều tiền như trong tưởng tượng mà còn do nhiều lần đánh bạc bị người ta tố cáo, tôi với Cảnh Phú Quý đều bị đuổi việc. Vì muốn chứng kiến khoảnh khắc thiêng liêng khi Macao được trả về với Trung Quốc, hai người chúng tôi chạy tới Châu Hải, xách theo chai bia tới

đường Tình nhân để nhìn lên vùng đất thiên đường, nơi bao nhiêu con người vẫn hằng khát khao, dật mộng một ngày nào đó cũng được tới nơi ấy tiêu tiền như rác. Ba ngày sau, tiền đã tiêu gần hết, những việc như trộm cướp thì không dám làm, bọn tôi đành ra sức tìm một công việc. Buổi tối nằm trong một khách sạn ở Hương Châu để điền lý lịch, tôi gặp khó khăn với cột “sở thích” và “sở trường”, từ nhỏ tới lớn, không biết đã điền bao nhiêu lần, bây giờ tôi không muốn làm lại công việc hành chính, muốn tìm một công việc như nhân viên bán hàng nhưng không biết điền thế nào mới được nhà tuyển dụng chú ý, cầu cứu Cảnh Phú Quý, hấn nhập một ngụm bia:

- Chuyện đó quá dễ, “sở thích” cậu điền “đánh bạc”, “sở trường” điền “cửa gái”, chắc chắn sẽ thành công!

Tôi đập hấn một cái, nói:

- Thế thì cái đồ chó cậu cũng chẳng ra gì, “sở thích” là “cửa gái” và “sở trường” là “đánh bạc”! Chúng ta bên tám lạng, người nửa cân.

Buổi sáng vừa ngủ dậy, hai người chúng tôi đeo cái túi da mềm mại lên vai, len lỏi vào “chợ người” (“Chợ người” là từ người Trung Quốc thường dùng để chỉ trung tâm môi giới việc làm). Chợ người này không to, nhưng người đứng kín đặc, nói nó là “chợ thịt người” cũng không ngoa, trong phòng nồng nặc mùi mồ hôi, tâm trạng đẹp đẽ đêm qua bỗng dưng biến mất, nhưng vì “money”, mọi sự khó chịu đều phải chịu đựng, cố gắng rặn ra một nụ cười, chúng tôi chia lý lịch ra cho người tuyển dụng, sau đó khiêm nhường trả lời phỏng vấn, song kết quả duy nhất mà chúng tôi nhận được là “Về nhà chờ tin tức!”. Hai ngày sau đó, mọi sự tự tin đã sụp đổ và biến thành không chút hy vọng, hai chúng tôi bị hành hạ tới mức gần như sức cùng lực kiệt, tới đâu cũng chỉ máy móc đưa hồ sơ, sau đó ngồi trả lời câu hỏi mà mặt không chút biểu cảm, cứ như hai phạm nhân phải ngồi tù mười năm, nhốt nhiều đến mù mịt cả đầu óc, cuối cùng khi bước chân đến

“Nơi tuyển dụng của Tập đoàn Cảnh Trình, Châu Hải” thì chợ người cũng sắp đóng cửa.

Ở vị trí tuyển dụng của tập đoàn Cảnh Trình có một nam một nữ đang ngồi, người nữ cúi đầu đọc báo, người nam thì vắt chéo hai chân ung dung nhìn chúng tôi như nhìn mục tiêu săn đuổi tiếp theo. Liếc qua lý lịch của tôi, mắt hần sáng lên:

- Anh tốt nghiệp Đại học Hộ Giang ở Thượng Hải à? - Tôi ừm một tiếng, hần nói tiếp, - Khoa gì? Khóa nào?

Tôi hơi bực mình, chỉ vào tập hồ sơ trên bàn, mặt không chút biểu cảm:

- Chẳng phải trên đó viết hết rồi sao?

- Khoa Chính trị quốc tế, khóa 88. - Hần cúi đầu lăm băm đọc, sau đó ngẩng đầu lên, - Tôi hỏi anh, khoa anh có phải có người từng tự sát không?

Vừa nghe thấy tin lá cải là tôi lập tức lấy lại tinh thần, bao nhiêu buồn phiền quên biến. Tôi nói có chứ, bọn họ đều ở nơi nào đó của Liêu Ninh, thằng cha làm con bé có thai, thế là cả hai bị nhà trường đuổi học, hai đứa bèn nhảy xuống sông Hoàng Phố tự tử nhưng không thành, kết cục là đành thất thểu bỏ về quê.

Nghe tôi kể một hơi chuyện đời tư của người khác, cô gái đang đọc báo tỏ ra hơi khó chịu, người nam quay sang nhìn cô ta, nói:

- Xem ra người này đúng là bạn cùng trường của anh. - Sau đó hần đứng lên chìa tay về phía tôi. - Làm quen một chút, tôi là Lâm Thăng, cùng khóa với anh, khoa Kinh tế học.

Sau này Lâm Thăng kể lại, lần đầu tiên gặp tôi, hần không tin tôi học ở Hộ Giang, hôm đó trên người tôi là bộ comple còn chưa xé mác, ca vát là

loại kéo khóa, vừa nhìn biết ngay hàng chợ, mái tóc rối bù và ánh mắt đờ đẫn, trong không khác gì một dân công, hoàn toàn không giống một sinh viên từng học đại học bốn năm, huống hồ bây giờ bằng cấp giả nhiều vô kể, bằng đại học phổ thông một trăm hai mươi tệ, bằng đại học danh tiếng một trăm năm mươi tệ, cần bao nhiêu có bấy nhiêu, cuối cùng hẳn phải mượn tới câu chuyện phong lưu từng nổi tiếng khắp trường để chứng minh tôi là “hàng thật”.

Nhưng Cảnh Phú Quý khó khăn hơn, Cảnh Trình yêu cầu bằng cấp phải từ đại học trở lên, mà Cảnh Phú Quý chỉ có bằng trung cấp, tôi nói với Lâm Thăng là nếu đi cả hai người chúng tôi cùng đi, còn không thì thôi. Lâm Thăng im lặng kéo tôi sang một bên:

- Anh bảo anh ta ra cửa đứng một lát, sẽ có một bọn làm giấy tờ đến tìm, làm cái bằng đại học, dù sao việc này tôi không nói cũng chẳng ai biết, nhưng nhớ nhé, chỉ làm cái bằng đại học, vợ vẫn thôi, đừng làm bằng của trường mình, cái gã đó chẳng giống tí nào, lại còn... - Câu cuối cùng Lâm Thăng không nói ra, tôi hiểu ý hẳn, nhưng đang ở vào tình thế cấp bách, tôi đâu có nghĩ ngợi gì nhiều, trong lòng chỉ nghĩ cái gã này không những trượng nghĩa mà làm việc cũng rất chu đáo. Mà thành hay bại cũng ở phút này, ban đầu hẳn chịu kéo tôi lúc khó khăn, giờ hẳn lại nhân sự kiện “ngủ chung” đẩy tôi một cái, dụng ý là gì? Ép tôi phải toàn lực vào gói thầu Khoa Mỹ, hay là muốn đẩy tôi đi chỗ khác?

Lâm Thăng, anh đúng là... quá chu đáo rồi!

TRÁNH MẶT LƯU HN

Lưu Hân có ý với tôi từ lúc nào, tôi không biết, có thể là từ khi pha trà.

Bình thường tôi thích uống trà Phổ Nhĩ, sáng nào Lạc Lạc cũng pha trước cho tôi rồi đặt lên bàn, nhưng vì thời gian tôi tới văn phòng luôn thất thường nên có lúc trà vừa pha xong, nước quá nóng, lúc lại để lâu thành ra

ngươi ngắt, đặt biệt khiến tôi khó chịu là cô ấy thích rót nước rất đầy, nước tràn lên cả miệng cốc làm tôi hay đánh đổ ra ngoài. Vì việc này mà tôi đã nói Lạc Lạc nhiều lần, nhưng cô ấy không thay đổi, trong lòng tôi thầm mắng cô ta đúng là hạng vô dụng, dường như cô ta cho rằng nếu không rót nước thật đầy thì chứng tỏ không trung thành với tôi vậy.

Sau đó tình hình có tiến triển tốt, tôi vừa tới văn phòng đã thấy nhiệt độ nước trà vừa phải, không nóng không lạnh, hơn nữa nước cũng chỉ khoảng ba phần tư cốc trà, đúng mức tôi thích. Tôi gọi Lạc Lạc tới văn phòng, hỏi cô ta có phải vì mới có bạn trai, tâm trạng vui vẻ nên trình độ pha trà cũng lên tay không, Lạc Lạc nghe thế tỏ vẻ xấu hổ, cúi đầu nói:

- Lý tổng, là... là Lưu Hân pha ạ, mấy hôm trước chị ấy nói, từ nay trà của anh để chị ấy pha.

Tôi nghe thấy thế thì khựng lại, chỉ ồ một tiếng, lúc cô nàng ra cửa, tôi gọi lại:

- Thế sao lần nào nhiệt độ nước trà cũng vừa phải?

Lạc Lạc nhìn ra ngoài một cái, lại gần tôi hai bước rồi thì thầm vẻ bí mật:

- Sáng nào chị Lưu Hân cũng đứng ở cửa sổ, thấy xe của anh đi vào là chị ấy bắt đầu pha, thế nên lúc anh đỗ xe rồi đi thang máy lên là vừa đẹp.

Miệng tôi lại buột thành tiếng ồ thật dài. Trong lòng bất giác so sánh Lưu Hân với Thanh Thanh.

Thanh Thanh không chỉ một lần chất vấn tôi:

- Tại sao anh uống rượu say vừa khóc vừa quậy vừa khó chịu mà vẫn uống tiếp?

Tôi trả lời:

- Vì em không hiểu đàn ông, thuốc lá với rượu là hai liều thuốc an thần và giải tỏa áp lực tốt nhất cho đàn ông.

Cô ấy lắc đầu:

- Bố em cả đời không hút thuốc, không uống rượu, chẳng phải vẫn sống tốt đó sao?

Đối với vấn đề này, tôi vẫn chưa tìm được câu trả lời xác đáng, sau đó tôi bèn tự hạ thấp bản thân, nói:

- Bố em là người đàn ông tốt hiếm có, còn anh không phải.

Thanh Thanh vẫn không buông tha, bảo:

- Thế anh không thể học theo cái tốt được sao?

Tôi nói:

- Anh cũng từng thử rồi, nhưng phát hiện ra mình không làm được, một ngày không hút thuốc thì tay không biết phải để vào đâu, ba ngày không uống rượu trong người cảm thấy bực bội muốn chửi người, cả đời này của anh chắc sẽ như vậy thôi!

Trong khi Châu Thanh Thanh một mực phản đối tôi hút thuốc và uống rượu thì Lưu Hân lại như một người chị rất bao dung cho tôi:

- Nếu thực sự muốn hút chỉ nên hút một, hai điếu, muốn uống thì uống một chút, đừng hành hạ bản thân quá, chỉ cần kiểm soát tốt bản thân là được.

Những lời của Lưu Hân đúng là lấy nhu khắc cương, khiến lòng tôi dấy lên một con sóng êm đềm. Đúng là phương thức khác nhau nên hiệu

quả cũng khác nhau, nếu thiếu đi kỹ năng, tình cảm sâu sắc giữa hai vợ chồng rồi sẽ bị cuộc sống nhạt nhẽo chôn vùi. Cảm tình của tôi dành cho Lưu Hân được xây dựng từ những việc rất nhỏ nhặt như thế. Việc gì cô ấy cũng đứng trên lợi ích của công ty, việc gì cũng suy nghĩ cho tôi, mà tôi không phải là người vô tình vô nghĩa, không những trong vòng nửa năm tăng lương cho cô ấy ba lần, mà họp lớn họp nhỏ đều đưa cô ấy ra làm tấm gương, đi ra ngoài làm việc cũng thường đưa cô ấy đi, yêu cầu của tôi ngày càng phụ thuộc nhiều vào cô ấy trong việc truyền đạt và đôn đốc chấp hành. Những điều này không thoát khỏi con mắt của Lâm Thăng, hần nhắc nhở tôi:

- Phỉ này, thỏ không ăn cỏ ngoài hang, ăn rồi là không chạy được nữa đâu.

Tôi nói:

- Anh cứ yên tâm, loại đàn bà nào mà tôi chưa từng gặp, cô ấy chỉ là một người đàn bà bình thường, dung nhan, thân hình đều không bằng Châu Thanh Thanh, làm sao có thể khiến tôi vượt rào được? Tôi làm thế hoàn toàn là vì công việc!

Lâm Thăng nhướn mày, lắc đầu đưa ra cái “thuyết mới” của hần:

- Cái đó chưa chắc đâu, đừng có nói là Thanh Thanh, bắt Bằng Bằng, Tinh Tinh đi theo anh một năm, đến thăm mĩ cũng sẽ mệt mỏi, anh chưa thấy bây giờ mấy bà vợ hai, vợ ba dung mạo còn không bằng bà cả, bà cả nghĩ không thông, thực ra nguyên nhân là vì bà ta đã hết mối mè trong mắt ông chồng.

Tôi nói:

- Thế anh với Vương Tiểu Lệ cũng hơn một năm rồi, xử lý cô ấy cho tôi đi!

Vương Tiểu Lệ với Lâm Thăng là đồng hương, mười mấy năm trước từ Thượng Hải tới Đài Loan lấy chồng, chồng vốn làm công nhân ở Đài Nam, sau cải cách mở cửa, ông ta chạy tới Thâm Quyển mở công xưởng và trở nên phát đạt vô cùng. Vương Tiểu Lệ có hai người chị em thân thiết, một người tên Mary, một người tên Thụy, đều là người Hàng Châu, cùng sang Đài Loan lấy chồng, chồng của hai người này lúc đó làm quản lý cấp cao trong một công xưởng sản xuất kem đánh răng của Đài Loan rất nổi tiếng ở thị trấn Sa Lăng, khu Tây Trung Sơn. Các ông chồng có tiền nhưng bận rộn, bọn họ đều là những bà vợ cô đơn, mấy năm trước kết bạn với nhau rồi tới Châu Hải du lịch, phút chốc, họ đã bị vẻ xinh đẹp, yên bình của thành phố này thu hút, thế là họ góp tiền mua một căn nhà ở hoa viên Hải Loan, không có việc gì lại tới Hồng Kông mua sắm, mệt rồi thì đến Châu Hải chơi mát chược, nghỉ ngơi. Lâm Thăng và Vương Tiểu Lệ quen nhau trên một con tàu đi từ Hồng Kông đến Châu Hải.

Lâm Thăng không biết chơi mát chược, một lần họ thiếu người, Lâm Thăng bèn gọi tôi tới thay, thế là tôi trở nên thân thiết với họ. Sau đó họ toàn trực tiếp gọi điện cho tôi, về cơ bản tôi lập tức đáp ứng, mặc dù mười ván có tới chín ván thua, nhưng tôi vẫn không phiền lòng, nói với Lâm Thăng là hết lòng vì bạn bè, song thực tế là trong lòng tôi rất muốn tới.

Có hai điều khiến tôi thấy muốn. Thứ nhất, họ đều là mẫu đàn bà mà tôi thích, nhất là Vương Tiểu Lệ, mặc dù lớn hơn tôi một tuổi, hơn nữa đã là mẹ của hai đứa con, nhưng ngoại hình trông chỉ như vừa ba mươi, là mẫu con gái tư sản điển hình của Thượng Hải, da trắng như tuyết, phong tình, lả lơi, nói chuyện ngọt ngào, nữ tính đến mức khiến người ta có thể ngất đi vì cô, đôi tay ngọc ngà lướt qua lướt lại trên bàn mát chược, thi thoảng lại kéo cao cái cổ áo trễ sâu khiến tôi thường nảy sinh nhiều ham muốn được chạm vào bầu ngực ấy. Thứ hai là mấy cô này sinh con đẻ cái xong thì cứ như thể mất hết thần kinh xấu hổ, nói chuyện bậy bạ khủng khiếp, chẳng kiêng nể gì ai, ngay cả mấy người ở vào trình độ như tôi cũng phải tự thẹn là không bằng.

Trên bàn tôi đặt một tờ Danh mục mua đồ văn phòng phẩm, trong đó đã có chữ ký kiểm tra của Lưu Hân, còn có một mục là lá trà, tôi gạch nó đi rồi gọi Lạc Lạc vào, đặc biệt dặn dò:

- Trà không cần mua nữa, gần đây tôi không muốn uống, có khách tới thì mời họ uống cà phê.

Lạc Lạc do dự một lát, định nói gì đó lại thôi, tôi xua tay:

- Còn đứng đó làm gì, không hiểu tiếng Trung hả?

Từ sau khi “sự kiện ngủ chung” diễn ra, tôi cố tình tránh mặt Lưu Hân, không để cô ta vào văn phòng tôi một mình, có việc gì thường dặn dò trước mặt nhiều người khác để tránh người trong công ty, nhất là Lâm Thăng và Cảnh Phú Quý, đoán già đoán non. Hôm đó, sau khi tắm xong, tôi đã suy nghĩ kỹ càng và đưa ra quyết định, mặc dù tôi có thiện cảm với Lưu Hân, nhưng dù sao tôi cũng là ông chủ một công ty, bởi vậy phải đặt đại cục lên trên hết, nếu thực sự ăn no dùng mỡ thì đàn ông con trai, tìm đâu mà không được gái? Có tiền sẽ có quyền, đàn bà đẹp không mời sẽ tự đến, nhiều tới mức không từ chối nổi. hơn nữa, tôi không muốn xung quanh trở nên âm ỉ tới mức này. Đâu có gì thú vị! Cho dù Thanh Thanh muốn ly hôn cũng chưa chắc tôi đã cặp với Lưu Hân.

Thực ra đối xử với Lưu Hân thế nào, trong lòng tôi hiểu rất rõ, nhưng tôi không chịu được khẩu khí của Cảnh Phú Quý:

- Cô nàng có mục đích với cậu!

Tôi nói thời nay có mục đích là bình thường, không mục đích mới là bất bình thường, hưởng hồ một tinh anh cốt cán như tôi, một ông chủ nhiều tiền cõi mở như tôi, ai gặp mà không thích! Tôi đưa tay lên vuốt tóc, môi khẽ mỉm cười, có vẻ hơi đắc ý và tự sướng, sau đó nói với Cảnh Phú Quý bằng giọng như thể muốn lấy lòng:

- Là tôi đang lợi dụng cô ta!

Ai ngờ Cảnh Phú Quý không chịu tin, tiếp tục “đánh tới cùng”:

- Lợi dụng cô ả? Tôi thấy cô ta lợi dụng cậu thì có!

Câu nói của Cảnh Phú Quý khiến cảm giác tốt đẹp vừa mới xuất hiện trước mắt tôi bỗng dưng tiêu tán ở chín tầng mây, những lời hằn nói cứ như lời của lão tăng Bạch Mi trên núi Phổ Đà vậy, nhưng ý tứ còn kém nhiều, hình như tôi là một kẻ to đầu bị một kẻ đầu nhỏ không chế, còn ngu hơn lợn mấy phần, đến nỗi trong lòng tôi dấy lên một nỗi tức giận, tôi phải để cho Cảnh Phú Quý thấy, rốt cuộc là tôi rơi vào tay cô ta hay là cô ta bị tôi chơi trong lòng bàn tay!

Lần này vẫn thế, hấn lao thẳng vào văn phòng của tôi:

- Hừ, lại nổi cáu với ông, rõ ràng là muốn bới bèo ra bọt, bọn đàn bà này không tốt đẹp gì đâu, cậu phải cẩn thận!

- Tôi nghĩ cậu nên khoan dung với cô ấy một chút, đừng cứ moi khuyết điểm của người ta ra, hãy nhìn vào sở trường của cô ấy, xem khả năng làm việc của cô ấy, xem sự trung thành của cô ấy với công ty, bảo bọn đàn em ở bộ phận Tiêu thụ của cậu học theo người ta, được không?

Tôi tuôn ra một tràng những lời khen ngợi, vẫn như mọi khi, khí thế ngút trời, Cảnh Phú Quý khựng lại, cơn giận dữ của hấn bị tôi dội một gáo nước lạnh.

- Trung thành? Không mua giấy hộp mà mua giấy cuộn gọi là trung thành? Hạn chế chúng ta hút thuốc, uống rượu gọi là trung thành?

Có một lần Lưu Hân mang hóa đơn thanh toán cho tôi xem, nói là nhân viên của phòng Bán hàng mỗi khi có tiệc đãi khách đều giữ lại rượu và thuốc lá để dùng:

- Như thế là công tư không phân minh, rõ ràng là đang chiếm dụng tiền của công ty.

Về điều này tôi vẫn bình tĩnh được, không tán đồng với cô ta:

- Chuyện này không cần phải phân biệt rạch ròi như thế, hưởng hồ cũng chẳng phân rõ được. Họ đều phải đi tiếp khách hàng, hút nhiều uống nhiều cũng không sao.

Sau đó không biết Cảnh Phú Quý vì sao biết được việc này, cần nhắc với tôi:

- Bọn tôi chỉ là hút nhiều, uống nhiều một chút, có chiếm dụng của công ty cũng không đáng là bao, cô ta ngoài mặt thì tiết kiệm cho công ty từng hào từng cắc, nếu cô ta tham thật có lẽ công ty sẽ chỉ còn là cái vỏ!

Bây giờ Cảnh Phú Quý vẫn giữ thái độ đó:

- Cậu đừng chỉ khen cô ta tốt, phải nhớ để mắt một chút, được không?

Tôi đưa cho hắn một điếu thuốc:

- Thì lúc họp cô ấy cũng chỉ nói có vài câu? Cậu giận gì chứ? Rộng lượng một chút, hưởng hồ những điều cô ấy nói cũng không phải là không có lý. - Tôi muốn kích thích Cảnh Phú Quý, không chửi được thì phải để cho hắn khó chịu.

- Hây a, tối độc phụ nhân tâm. - Cảnh Phú Quý chẳng còn nơi nào để tố cáo, biết điều rút lui, thở dài đi ra.

Tôi biết Cảnh Phú Quý hận Lưu Hân là vì có nguyên nhân, người của phòng Bán hàng đi làm không đúng giờ đều bị Lưu Hân quản, xe công dùng việc tư bị Lưu Hân hỏi, chi phí ăn uống, tiếp đãi khách ở ngoài bị Lưu Hân kiểm tra, nhất là hóa đơn trắng, Lưu Hân kiên quyết không thu, trừ phi

có tôi và Lâm Thăng cùng ký tên mới miễn cưỡng thu lại, đến nỗi nhân viên trong công ty đã lên nói xấu Lưu Hân không biết bao nhiêu lần.

BỨC THƯ CỦA MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG XA LẠ

Mấy ngày nay tôi thường tự hỏi, vì sao Thanh Thanh xuất hiện không đúng lúc, không đúng chỗ? Đây vẫn là một câu đố đối với tôi. Cô ấy không chịu nói cho tôi biết nên tôi đành tự điều tra.

Sau hôm sự việc xảy ra, tôi lên xem trộm điện thoại của Thanh Thanh, tối hôm trước chỉ có một cú điện thoại gọi đến, là số cố định, tôi gọi lại ở bên kia là một ông già nghe máy, nói là điện thoại công cộng, ở ngay gần hộp đêm Kim Bích, đặt điện thoại xuống, tôi lao như bay tới đó. Đó là một tiệm tạp hóa, ngày nào cũng người qua người lại, ông già làm sao nhớ nổi là ai, nhưng sau khi tôi mua một cây thuốc Phù Dung giúp ông thì ông ta cố gắng nhớ lại một manh mối, “chắc chắn là một người đàn ông, bởi vì sau mười giờ tối hôm trước, không có người phụ nữ nào dùng điện thoại”.

Tôi nhớ lại toàn bộ những người đàn ông xung quanh tôi, có hai người đáng nghi ngờ nhất.

Một người là bạn trai của Lưu Hân, nói một cách chính xác là bạn trai cũ, Tổng Trị Quốc, Lưu Hân nói cô ta với hắn đã chia tay, nhưng cái gã này vẫn chưa chịu buông tha cô, thường gọi điện thoại tới công ty làm phiền, rất có thể hắn đã gọi cú điện thoại đó để trả thù, nhưng ở đây lại có một dấu hỏi: Sao hắn biết hôm đó tôi ngủ cùng với Lưu Hân?

Như thế nghi phạm còn lại chỉ có thể là Lâm Thăng? Cái gã này gần đây thường tự nhốt mình trong văn phòng, lúc thì ngẩn ngơ, mơ mộng, lúc lại thì thào nói chuyện điện thoại. Có một lần tôi có việc gấp cần tìm hắn, lao thẳng vào văn phòng hắn, hắn đang áp tay vào điện thoại nói chuyện, thật tôi đột ngột xuất hiện thì giật nảy mình, ấp a ấp úng:

- Có... có chuyện gì?

Tôi nghĩ người đầu dây bên kia chắc chắn không phải là Vương Tiểu Lệ, vì chuyện hãn dây dưa với Vương Tiểu Lệ tôi biết rất rõ, hãn không cần phải cố tỏ ra bí mật. Lâm Thăng ghét tôi với Lưu Hân thân thiết với nhau, về mặt công, dấu tài vụ nằm trong tay Lưu Hân, con dấu riêng ở chỗ tôi, nếu hai người chúng tôi kết hợp với nhau là có thể ôm hết tiền của công ty đi, mặc dù đây chỉ là về lý thuyết, có đánh chết tôi cũng không làm cái việc xấu xa đó. Còn về tư, Lưu Hân là do Lâm Thăng tuyển. Lâm Thăng rất thích cô nàng, nhưng Lưu Hân lại có mối quan hệ nhập nhằng với tôi, vậy thể diện của Lâm Thăng biết để vào đâu? Thế nên rất có thể Lâm Thăng vì ghen tị nên định tùm đùng chuyện xấu của tôi, hủy hoại thanh danh của tôi, sau đó danh chính ngôn thuận gạt tôi sang một bên để làm với người khác, đầy đủ lý do. Những điều này không phải là do tôi tưởng tượng, có mấy lần tôi bàn chuyện kinh doanh ở ngoài về, phát hiện có người lạ ngồi trong văn phòng của Lâm Thăng, sau đó Lâm Thăng thở dài với tôi:

- Công ty bây giờ làm ăn không tốt, anh nói xem nên làm thế nào?

Hơn nữa, tối hôm đó người đàn ông duy nhất không uống say chỉ có hãn.

Rất nhiều dấu vết cho thấy, có đến một nghìn phần trăm là Lâm Thăng dính vào vụ này. Trong các thuyết kinh điển của ngành Phạm tội học, kẻ được lợi lớn nhất chính là nghi phạm hàng đầu. Cảnh Phú Quý theo lô-gic đó, nói:

- Nếu không phải hãn làm thì tôi không là họ Cảnh.

Buổi tối tôi lên Google và gõ vào ba từ “Lôi Anh Minh”, muốn tìm hiểu một chút về lai lịch và hồ sơ của chị ta, nhưng chỉ có tài liệu của một bác sĩ nha khoa và một thanh niên nông thôn biết làm giàu là có cái tên này, hai người này chắc chắn không phải chị ta, ngoài ra có một Phó Tổng Giám đốc một công ty trách nhiệm hữu hạn Điện tử Phổ Huệ (Thượng Hải), không biết có đúng người không. Thế là tôi gọi điện thoại cho Cảnh Phú

Quý, những tiếng ồn ào, lạch cạch trong điện thoại giúp tôi biết chắc chắn hẳn là đang chiến đấu trên bàn mặt chược:

- Có hồ sơ về Lôi tổng chưa?

Cảnh Phú Quý như thế sực tỉnh:

- Ồ... Có rồi, quên không nói với cậu, tôi bảo bọn nó gửi vào e-mail của cậu rồi, xem đi. Ê, chờ chút, đến lượt tôi!

Tôi đăng nhập vào trang chủ của hòm thư 163, ID là của Thanh Thanh, mật mã bên dưới đã được ghi nhớ tự động, tôi hơi tò mò, bèn ấn vào nút “Đăng nhập”, trong đó có một bức thư mới gửi chưa đọc, tiêu đề là “Thực ra em sống không tốt”, người gửi là “zhang-wf”, tôi suy nghĩ một chút, khôn biết là ai, nhưng cũng không giống như rác, lập tức nhấp chuột vào đó để đọc.

Thanh Thanh, hôm đó em đã trang điểm rất kỹ càng, nói rằng chồng em rất yêu em, nói rằng con trai rất đáng yêu, nhưng anh có thể nhận ra sự mệt mỏi và đau khổ trong ánh mắt em, em đang lừa anh. Em sống không tốt.

Thanh Thanh, anh không có quyền nói chồng em tốt hay không, anh chỉ cảm thấy anh chưa hề quên em, cho dù là mười năm sau khi anh kết hôn. Năm ngoái anh ly hôn, anh không biết vì sao, có thể vì anh vẫn luôn sống trong cái cảm giác của thời niên thiếu, anh cảm thấy nó thật đẹp, còn anh mãi mãi không thể nào thoát ra khỏi đó.

Sau đó em khóc, mặc dù em cố kìm nén nhưng vẫn để lộ ra sự thật. Anh đau lòng lắm, anh thực lòng hy vọng em được giải phóng, vui vẻ hơn, giống như hồi nhỏ, em như một tiểu thiên thần hoạt bát, đáng yêu và trong sáng, đừng sống trong sự giả tạo của suy nghĩ. Nếu em tin tưởng anh, bất cứ lúc nào anh cũng sẵn sàng lắng nghe em tâm sự.

Về Thanh Đảo, anh đã đi thăm bố mẹ em, họ vẫn khỏe mạnh, hiền từ và yêu thương nhau, thật đáng ngưỡng mộ họ.

Người họ không yên tâm nhất vẫn là em.

...

Tôi cười lạnh đọc hết bức thư, “zhangwf” rõ ràng là viết tắt của Trương Vạn Phong! Thì ra Châu Thanh Thanh về Thanh Đảo là để chạy vào vòng tay của người bạn thanh mai trúc mã, lần trước lén lút ở khách sạn không thành, lần này lại chơi trò bỏ trốn!

Việc họ ngoại tình không thành lần đó xảy ra sau “sự kiện ngủ chung”. Tôi nghi ngờ họ vẫn luôn liên lạc với nhau, nếu không tại sao không sớm không muộn, cái tên Trương Vạn Phong ấy lại xuất hiện tại Châu Hải vào đúng thời điểm mối quan hệ của tôi và Thanh Thanh đang ở vào giai đoạn chiến tranh lạnh?

Hôm đó Thanh Thanh trang điểm rất xinh đẹp để đi ra ngoài, tôi hỏi cô ấy đi đâu, cô ấy lạnh lùng nói:

- Anh không quản được, tôi ra ngoài gặp người tình.

Cô ấy nói thế nên tôi không chút nghi ngờ, trên đời này làm gì có ai tuyên bố cho mọi người biết rằng mình vụng trộm. Hiểu là cô ấy đang nói dối, tôi nghĩ bụng em mà muốn đấu thì anh đấu tới cùng, bèn độ lượng nói:

- Được thôi, em cứ đi cho sướng đi, tối đừng về nhà.

Lúc tôi đang ăn cơm thì nhận được điện thoại của Lưu Hân:

- Châu Thanh Thanh đang ngồi uống cà phê với một người đàn ông ở Thượng Đảo này.

Tôi nói là tôi biết, họ là bạn từ nhỏ, là giáo viên Học viện gì gì đó ở Thanh Đảo, lần này tới Châu Hải công tác. Giọng nói của tôi có chút gì đó hơi bực mình.

- Hình như không đúng, Châu Thanh Thanh đang khóc kìa!

Tôi chỉ mất mười phút để tới quán cà phê Thượng Đảo, len lén leo lên tầng hai, ngồi xuống một góc khuất, tầm mắt tôi có thể nhìn đúng vào bọn họ. Người đàn ông đó trông cũng khá ra dáng, có vẻ đường hoàng của một chính nhân quân tử, Thanh Thanh dùng khăn giấy thấm nước mắt, gã đàn ông đó còn đưa tay ra giúp cô, khi đó tôi chỉ hận là không thể lao tới chửi cho đôi gian phu dâm phụ một trận, phải tu ừng ực một lon bia lạnh mới kiềm chế được, tôi phải bình tĩnh lại, để xem vở kịch của họ sẽ diễn tới khi nào mới kết thúc, thậm chí tôi còn nảy sinh một ý nghĩ độc ác. Châu Thanh Thanh, chẳng phải cô hay nói tôi suốt ngày chơi bời ở ngoài sao, hôm nay tôi phải bắt quả tang cô một lần, tốt nhất là cô hãy làm gì đó để tôi có chứng cứ thật thuyết phục!

Nửa tiếng sau thì họ di chuyển, tôi lặng lẽ bám theo họ sang khách sạn Catic ở bên cạnh, khoảng mười phút sau, theo kinh nghiệm của tôi là họ đã đi tới bước “làm thật”, vậy là tôi lên lầu gõ cửa, bên trong vang lên tiếng hỏi cảnh giác:

- Ai đó?

Tôi nói:

- Cảnh sát kiểm tra phòng, mau mở cửa!

Trong đó im lặng, tôi tiếp tục đập cửa, một lát sau cửa mở, tôi đẩy Trương Vạn Phong ra, đi thẳng vào phòng, đối diện với Châu Thanh Thanh đang đứng bên cửa sổ, đôi mắt mở to sừng sốt, tôi khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng cười:

- Sao kết thúc nhanh thế? Sức lực kém ghê nhỉ, cuối cùng cô cũng trả thù tôi xong rồi chứ!

Thái độ của Châu Thanh Thanh khi ấy thật quen thuộc, lúc cô ấy nhìn thấy tôi và Lưu Hân ở trong phòng, ở người cô cũng toát lên cái vẻ lạnh lùng thấu xương như vậy, nhưng lần này thiếu đi nước mắt, thêm vào đó là sự miệt thị. Tôi nhớ lại cảnh những người đàn ông đàn bà trong phim khi vụng trộm với nhau, đôi mắt họ hòa vào nhau như thể có thể làm tan cả một núi băng, và nhiều năm sau, ánh mắt lạnh lẽo ấy vẫn có thể khiến những con người đang sống phải đông cứng lại.

Châu Thanh Thanh nghiêng răng chửi tôi mặt dày:

- Anh đã chán ghét tôi từ sớm rồi nên chỉ muốn tôi xảy ra chuyện là anh có lý do để vứt tôi đi phải không?

Tôi nói rất cuộc ai mới là người mặt dày? Tôi với Lưu Hân không có gì, không làm gì, cô không tin, cô ăn mặc lẳng lơ, còn trang điểm xinh đẹp, rõ ràng là muốn quyến rũ người ta mà còn không chịu nhận? Châu Thanh Thanh chửi tôi khốn nạn, nói tôi bình thường trang điểm xinh đẹp anh cũng không bao giờ chịu nhìn một cái, tôi như thế này tới gặp anh ấy là vì muốn anh ấy có cảm giác tôi sống rất tốt! Là tôi đang giữ thể diện cho anh.

Tôi cười lạnh hai tiếng, nói rằng cô đừng cố xây dựng hình tượng nữa, cô cao thượng quá, trong sáng quá, trong sáng đến độ vào khách sạn với hẳn ta?

- Tôi tới khách sạn là để xem ảnh hồi nhỏ.

- Ảnh gì mà phải lên phòng để xem? Hẳn không thể mang ra ngoài cho cô sao? Có phải hẳn muốn đưa cô lên giường không? Tôi hỏi cô, lần đầu tiên của cô chính là hẳn, đúng không? - Tôi đưa tay chỉ vào gã đàn ông chết tiệt kia, giọng nói nặng trĩu, mùi vị ghen tuông đến độ chính tôi cũng không tin được.

- Lý Tiểu Phi, tôi cảnh cáo anh, người ta là quân nhân, là người có gia giáo, tư tưởng trong sáng, thật lòng nói với anh, tôi với anh ấy lớn lên bên nhau từ nhỏ, hồi cấp ba còn tham gia trại hè với nhau bảy ngày, người ta đến cái tay còn chẳng động vào tôi. Ai như anh? Hừ, hừ.

Tôi cũng hừ mũi một cái:

- Đến tay cũng chưa động vào? Ai mà tin?

- Lý Tiểu Phi, anh không những làm việc xấu mà còn nghĩ người khác cũng giống như anh, đạo đức thật quá kém cỏi, nếu so với anh ấy, anh đúng là vô liêm sỉ cùng cực!

Chính lần bắt quả tang ngoại tình không thành này của tôi đã gieo vào mối quan hệ của chúng tôi một hạt giống căi vã, và cũng khiến Thanh Thanh bất chấp tất cả, về Thanh Đảo với gã gian phu của cô ấy.

CÍT VÍN LM THĂNG

Lâm Thăng, nếu sự kiện “ngủ chung” không phải là do anh đâm sau lưng một kiếm thì tôi đâu đến nỗi thảm hại thế này, vợ con bỏ đi, đây là điều mà anh muốn nhìn thấy sao? Tôi và anh không có tiền đồ thì cũng còn có tình cũ chứ!

Nếu đã muốn hủy hoại tôi thì tại sao ngày trước còn đưa tay ra?

Mặt hàng kinh doanh chính của tập đoàn Cảnh Trình là đồ điện gia dụng và đồ điện tử, kiêm luôn cả kinh doanh xuất nhập khẩu, giao hàng và chứng khoán, tóm lại khá phức tạp, trong công ty điện gia dụng này, Lâm Thăng nắm đại quyền trong tay, phụ trách mua hàng và nhân sự, không những quản lý việc nhập hàng, mà còn quản lý cả việc “nhập người”.

Chúng tôi được tuyển vào là chuyện về “xuất”, tức là bán hàng, ngày đầu tiên đi làm, cô ty còn mời một người tới khích lệ chúng tôi:

- Niềm vui của đời người là gì? Phấn đấu! Nghề nghiệp có thể cho thấy tinh thần phấn đấu cao nhất là gì? Bán hàng! Các doanh nhân thành công có tới tám mươi phần trăm xuất thân từ nhân viên bán hàng, Lý Giai Thành, Vương Vĩnh Khánh, Mitsushita, ngay cả Bill Gate cũng đã từng bày sạp bán hàng để bán phần mềm! Hôm nay các cậu nghe tôi giảng bài, năm năm sau người đứng ở vị trí này chính là các cậu, tôi sẽ phải thỉnh giáo các cậu về nghệ thuật bán hàng! - Tôi nghe mà thấy máu nóng bùng lên, xoa mạnh hai tay, chỉ hận là không thể ném ngay cái cặp đi và chạy ra phố.

Đây là lần đầu tiên tôi làm cái nghề bán hàng vừa cổ lỗ vừa mới mẻ này, mặc dù rất vui vẻ, nhưng công việc không đơn giản như những gì ông thầy kia nói và như tôi tưởng tượng. Đây đúng là một công việc khổ sai, cả ngày phải chạy nhong nhong ngoài đường, phải nịnh nọt, vuốt đuôi người khác, phải nhìn sắc mặt người ta để làm việc, thấp hương cầu Phật, gặp ai cũng phải coi mình là con cháu của người ta.

Thực ra chịu vất vả một chút cũng không sao, dù sao cũng còn trẻ, chịu được cực nhọc, nhưng khó chịu nhất là trái tim cũng mệt, đóng vai bên Bê, nếu gặp phải bên A khó tính, bao nhiêu lời lẽ độc ác chỉ khiến anh muốn bắn cho hẳn một phát. Có lần tôi thực sự thấy ghét cái điệu bộ dương dương tự đắc của gã Giám Đốc bên bán, muốn vung nắm tay đấm hẳn, bị lãnh đạo Triệu Hữu Tài ngăn lại:

- Vẫn còn trẻ nên dễ nổi cáu, cậu hả giận được lần này có ích gì, chỉ cần lấy được đơn hàng thì hẳn tát vào má trái của cậu, cậu còn phải chìa má phải ra cho hẳn tát nốt! Nếu tốt hơn nữa cậu phải hỏi hẳn có bị đau tay không?

Tôi chỉ hừ mũi với “lý thuyết nô tài” này, khi đó bực bội bỏ đi, miệng lẩm bẩm “kẻ sĩ thà chịu giết chứ không chịu nhục!”. Cảnh Phú Quý theo sau lưng tôi, giận dữ buông ra một câu:

- Con bà nó, nói thế có còn là người không?

Sau đó lấy được đơn hàng, tiền thưởng của công ty vào đến tay, tôi bèn mua cho Châu Thanh Thanh - khi đó xin nghỉ tới thăm tôi - một cái điện thoại Samsung bốn nghìn tệ, Thanh Thanh lập tức tặng tôi một nụ hôn ngọt ngào, còn bất chấp việc đang ngày “đèn đỏ”, vẫn ám chỉ cho tôi biết buổi tối có thể làm chuyện đó để thưởng cho tôi. Ngày hôm sau vừa đến công ty, tôi đã thử dài nói với Cảnh Phú Quý, con mẹ nó, tiền đúng là tốt, sau đó còn trình bày những cảm nghĩ của tôi về điều kiện tất yếu “chỉ có, mới được”:

- Chỉ có làm con cháu trước mặt khách hàng mới được làm ông lớn trong công ty; chỉ có làm ma quỷ trước mặt khách hàng mới được làm người trước mặt bạn gái!

Chạy một thời gian thì tôi dần dần thích công việc bán hàng thời gian tự do, có tính thách thức, hơn nữa còn có cơ hội kiếm nhiều tiền, có thể thực hiện nguyện vọng của tôi khi tới Quảng Đông. Huống hồ tôi cũng thích hợp với công việc này, mặc dù về kỹ thuật tôi gặp phải khá nhiều khó khăn, nhưng nghệ thuật bán hàng tôi hiểu rất nhanh, thậm chí có thể nói là không thầy mà nên, sau vài lần đi gặp khách hàng, uống vài bữa rượu, bao nhiêu chiêu trò cả sáng cả tối trong ngành này, tôi đều đã nắm vững, thêm việc đó là tôi mông môi, giỏi nói, hoàn toàn có tố chất để trở thành một người bán hàng ưu tú.

Chỉ khoảng một năm sau khi làm công việc này, tôi từ một thanh niên ưu tú ôm hoài bão to lớn, luôn căng thẳng hồi hộp khi gặp người đẹp, bỗng dưng đã thoát kén thành bướm, trở thành một tinh anh trong ngành bán hàng. Ban ngày mặc comple ra vào các phòng họp, bàn chuyện làm ăn với khách hàng, cống hiến một phần nhỏ nhoi cho PPI, buổi tối cởi áo khoác ra, tôi ôm gái trong lòng, tận hưởng niềm vui, thúc đẩy sự tăng trưởng hợp lý của CPI.

Lần đầu tiên tôi đi sauna tại một nơi có tên là “Trung tâm sức khỏe Kim Phụng” ở Thủy Loan Đầu, đó là nơi thường xuyên đón tiếp Giám đốc

công ty Điện khí Quốc Vũ, cái gã mà tôi từng rất muốn đập cho một trận. Sau một hồi mát xa, nhân viên mát xa hỏi tôi có muốn phục vụ khác không, tôi không hiểu ý của cô ta, vì không muốn cô ta biết tôi vẫn là một con “gà”, bèn rặn ra một từ “có”. Sau đó tôi để mặc cơ thể mình cho cô ta “xử lý”, cho tới khi kết thúc, tôi mới hiểu là chuyện gì. Đi ra khỏi cửa, tôi quay đầu lại nhìn tấm biển “Trung tâm sức khỏe Kim Phụng” màu đỏ chói mắt, trong lòng thoáng chút cảm khái:

- Trung tâm sức khỏe con mẹ gì mà toàn làm mấy chuyện hại sức khỏe!

Ba tháng sau là “Trận chiến Tô Châu”, bên đối tác mời tôi với Cảnh Phú Quý đi uống rượu, qua ba tuần rượu, tôi đã ngà ngà say, một thiếu phụ yếu điệu mà tôi ngắm nãy giờ đứng lên tới kính rượu tôi, nói là cô chưa bao giờ uống rượu, hôm nay vì tôi mà phá lệ một lần. Tôi lập tức nâng cốc lên, buột miệng nói:

- Cảm ơn cô đã dành tặng lần đầu quý giá này cho tôi?

Khi đó tôi chưa tròn ba mươi, vẫn còn sung sức lắm, ban ngày ngồi máy bay, tàu hỏa, tắc-xi đi gặp khách hàng, tối về là uống rượu, sauna, hộp đêm, ăn chơi bạt mạng.

Tất cả những thứ này đều nhờ có Lâm Thăng. Là phúc hay là họa, chỉ có mình tự biết. Tôi không hiểu vì sao Lâm Thăng đã giúp tôi, lại còn hại tôi?

Tôi nói:

- Tối hôm đó Thanh Thanh nhận được điện thoại của một người đàn ông nên mới chạy tới khách sạn, anh cho rằng người đàn ông này là ai? - Tôi vào văn phòng của Lâm Thăng, hỏi thẳng hẵn như thế.

- Một người đàn ông gọi điện thoại? Thật không? - Lâm Thăng đứng lên, có vẻ rất kinh ngạc.

Tôi nhìn hẳn chăm chăm, nói:

- Đúng, Châu Thanh Thanh chính miệng nói với tôi như thế, hơn nữa người đó còn dùng số điện thoại công cộng ở cạnh hộp đêm Kim Bích.

Lâm Thăng cúi đầu, cau mày suy nghĩ, lẩm bẫm:

- Đàn ông gọi điện thoại? Kim Bích? Hôm đó ai cũng uống say, không lẽ là người trong nội bộ chúng ta? Chuyện này... - Sau đó hẳn đột ngột ngẩng đầu lên:

- Chẳng lẽ anh nghi ngờ tôi?

Tôi không trả lời, vẫn nhìn hẳn trân trối, tôi muốn nhìn ra điều gì đó từ gương mặt hẳn. Một lúc sau tôi quay người đi châm một điếu thuốc, thông thả nhả một vòng khói rồi chậm rãi nói:

- Đâu dám? Tôi với anh có quan hệ gì? Tôi chỉ muốn nhờ anh phân tích giúp tôi thôi.

Điện thoại của Lâm Thăng đột ngột đổ chuông, hẳn vội vã nói phải ra ngoài có chút việc, đi tới cửa còn dừng lại một chút, sau đó quay đầu nhìn tôi:

- Tôi đã cảnh cáo anh rồi mà anh không nghe, đáng đời, đây là ông trời trừng phạt anh vì đã vượt rào!

Sau khi “sự kiện ngủ chung” xảy ra, tôi, Lâm Thăng và Cảnh Phú Quý có nói về chuyện này, tôi đi đi lại lại trong phòng, sau đó ngẩn rờn nói:

- Con mẹ nó, thằng nào mà thất đức, tao tìm ra tao giết cả nhà mày!

Nhìn dáng vẻ của Lâm Thăng, cuối cùng tôi cũng hiểu, cái hắc gọi là “ông trời” đích thị là gã khốn nạn Lâm Thăng.

CHUYỆN CŨ CỦA THANH THANH

Duyên tới nên trân trọng, duyên đi đừng nhớ nữa. Sau nhiều năm bôn ba, trái tim mềm yếu của tôi giờ đã cứng rắn như thép, nhưng khi phải đối mặt với việc chia tay Thanh Thanh, những hồi ức trong sâu thẳm lại trỗi dậy, rõ ràng như vừa mới ngày hôm qua, nó khiến tôi nhói đau. Thanh Thanh của tôi, chuyện cũ về Thanh Thanh của tôi.

Buổi trưa, ánh mặt trời len qua những kẽ lá

Rơi rớt xuống mặt đường.

Dưới lầu khu ký túc xá số 5

Tay em cầm một hộp cơm

Bàn chân sen bước tới.

Cơn gió nhẹ nhàng nâng mái tóc dài đen nhánh của em.

Cái nấp trong trái tim anh

Bị nhấc lên

Cơn sóng dâng tràn.

Cơ thể anh đông cứng trước cổng nhà ăn

Bức tượng David

Trong đầu óc trống rỗng chỉ còn một suy nghĩ

Anh có được xếp hàng lấy cơm cho em không?

Cô gái tóc dài!

Bài thơ này tôi viết tặng Châu Thanh Thanh hồi năm thứ ba, tiêu đề là “Cô gái tóc dài của tòa nhà số 5”, khi đó ngoài tôi công khai theo đuổi cô ấy, còn có một người khác, những người yêu thầm thì vô số. Thanh Thanh học cùng khoa với tôi, nhưng nhỏ hơn tôi hai khóa, thân hình đầy đặn, gương mặt ngọt ngào, khoe miệng còn có cái lúm đồng xu, nhất là mái tóc đen mượt như một ngọn thác khiến tôi rung động, là hoa khôi của khoa Chính trị quốc tế chúng tôi. Chỉ dựa vào bài thơ hiện đại vô cùng “tâm thường” này mà tôi trở nên nổi bật nhất trong đám những người theo đuổi Thanh Thanh, và cuối cùng tôi cũng thành công.

Đối thủ của tôi là lớp trưởng của Châu Thanh Thanh, người Tề Nam, đeo kính cận gọng đen, trông rất nho nhã, thư sinh, còn Thanh Thanh là thành viên của Câu lạc bộ thể dục, hai người đồng hương Sơn Đông, gã này có lợi thế về chức vụ và địa lý, thường xuyên mượn cơ công việc và quan tâm tới đồng hương để tìm gặp Thanh Thanh. Còn tôi, ngoại trừ việc từng đọc vài tập thơ con cóc, biết vài ngón nghề lấu cá thì không còn sở trường gì khác, đáng sợ nhất là tôi có thói quen hút thuốc và uống rượu.

Và cuối cùng là Hầu Kinh, thẳng bạn cùng phòng giúp tôi lập mưu. Tối hôm đó, bọn tôi nằm trên giường nhưng chưa ngủ. Hầu Kinh nói:

- Mà không thể thẳng thẳng đó về phần cứng được, chỉ cố gắng ở phần mềm thôi.

Thơ chính là “phần mềm” theo như cách gọi của Hầu Kinh. Tôi không chắc lắm, tuy rằng người ta nói “Đọc thuộc ba trăm bài thơ Đường, không biết làm thơ cũng biết đọc thơ”, nhưng tôi chưa làm thơ bao giờ, nên không tự tin khiến Hầu Kinh điên tiết, bèn điệu hai nhà thơ lớn là Tịch Mộ Dung và Ưng Quốc Chân ra, nói là thơ của họ rất nổi tiếng, “huống hồ kiến thức văn học của mày giỏi hơn tao”, câu này đúng là bốc phét, bởi vì khi đó tôi là khách hàng thuốc lá lớn nhất của hắn. Sau đó chính hắn đã truyền dạy

cho tôi vài chiêu, nói là dù sao thơ hiện đại cũng chỉ đến thế thôi, không quan trọng bằng trắc, vần luật, chỉ cần có tiết tấu một chút là được.

- Đọc không hiểu không phải do trình độ của mày thấp mà vì bọn nó ngu. Thực lòng nói với mày, tao tán được bạn gái tao cũng là nhờ làm thơ, hiệu quả không cần phải quá tốt, chỉ cần con bé đồng ý đi xem phim với mày là OK rồi.

Tôi lập tức có cảm giác bầu trời quang đãng hẳn, nói rằng Hầu Kinh đúng là con khỉ tinh ranh, nếu thành công, tao sẽ mua thuốc lá của mày nhiều hơn. Sáng sớm hôm sau, tôi chạy đến thư viện mượn mấy quyển thơ của Tịch Mộ Dung và Uông Quốc Châu về đọc, đến buổi trưa rời khỏi thư viện thì bài thơ “Cô gái tóc dài của tòa nhà số 5” về cơ bản đã hình thành trong đầu. Sau đó tôi đến trung tâm phát thanh trường tìm một người đồng hương Tương Tây ở huyện Phượng Hoàng, mời hẳn uống bia tám tệ một chai ở cửa hàng trước cổng trường, sau khi đã còm no rượu say, gã đồng hương vỗ ngực nói:

- Người anh em cứ yên tâm, tôi không giúp cậu thì sau này làm sao có chỗ đứng giữa những người đồng hương nữa!

Nhà ăn số hai buổi trưa hôm đó cũng không có gì khác biệt so với ngày thường, đang là thời điểm tan học, mọi người đổ xô đi ăn cơm, cửa sổ chen chúc đầy những người đứng xếp hàng, đương nhiên đa số là bọn con trai hai tay cầm hai cái bát, đại sảnh cũng không còn thừa chỗ ngồi, tiếng ồn ào huyên náo dội nhức cả tai. Đang lúc mọi người nói nói cười cười bàn đủ mọi chuyện thì chiếc loa phát thanh của trường đặt ở góc nhà ăn bắt đầu phát tiết mục “Tiếng hát và tiếng cười”. Một giọng nói chọt vang lên:

- Thưa các bạn, để thúc đẩy hoạt động văn hóa ở trường mình, chúng tôi giới thiệu với các bạn một bài thơ. Bài thơ này là do một bạn nam trong trường chúng ta làm, cậu ấy muốn dành tặng trái tim này cho một bạn nữ. Dưới đây là phần đọc thơ của chính tác giả.

Khu nhà ăn vốn đang ồn ào, náo nhiệt bỗng dừng yên tĩnh hẳn, quét mắt nhìn qua, bao nhiêu cái miệng há hốc ra, ngừng nhai, mọi người đều ngẩng đầu lên ngó nghiêng, động tai lắng nghe. Khi tiếng phổ thông mang âm điệu Hồ Nam của tôi kết thúc, cả nhà ăn như vỡ tung, tiếng ồn ào trở lại.

- Như thế chẳng phải là cổ vũ tình yêu công khai hay sao, người của đài phát thanh có phải bị loạn thần kinh rồi không? - Một gã con trai ngồi cạnh tôi tỏ ra bất mãn, còn cô bạn gái ngồi đối diện với hẳn thì vén tóc lên rồi cảm thán:

- Hạnh phúc quá, ai là cô gái tóc dài của tòa nhà số năm thế?

Châu Thanh Thanh lúc này ngồi ở một góc trong nhà ăn, tôi để ý cô ấy từ xa. Nghe bài thơ xong, Thanh Thanh sửng lại, đôi đũa dừng trong không trung, sau đó len lỏi trong đám người cao thấp xung quanh, trong bầu không khí đầy những âm thanh huyền ảo, ánh mắt tôi chạm phải cô ấy. Thanh Thanh hốt hoảng cup mắt xuống, cắn đầu giả bộ ăn cơm, nhưng hai má đỏ hồng, ánh mắt tôi nhìn cô ấy không chuyển động. Một lát sau Thanh Thanh ngẩng đầu lên, ánh mắt rụt rè nhưng kiên định nhìn về phía tôi, khóe miệng ngậm đũa mỉm cười, tôi chỉnh tiêu cự mắt mình vào đúng mắt của cô ấy, cuối cùng ánh mắt chúng tôi cũng đã tìm thấy nhau giữa hàng trăm con người, thời gian và không gian ngừng lại ở giây phút đó, xung quanh trở nên yên lặng, tất cả sự ồn ào đều không còn tồn tại, một dòng suối ngọt ngào chậm chậm chảy qua tim tôi, tràn ra ngoài, lan tỏa khắp cơ thể. Chiều tối hôm đó, tôi chặn Thanh Thanh lại trước ký túc xá số năm, không có lời lẽ nào, chỉ có trái tim đang nở hoa, cô ấy cúi đầu, bàn tay ngọc ngà đùa nghịch sợi tóc dài trước ngực, nói bằng giọng nhỏ tới mức không thể nhỏ hơn:

- Anh định khi nào đi mua cơm cho em?

Đây là yêu cầu ngọt ngào nhất tôi từng được nghe trên thế gian này, mặc dù nó rất bình thường, trần tục, nhưng nó còn hơn mọi mỹ từ hoa lệ nhất, lúc đó tôi ngẩng đầu nhìn lên trời, ánh trăng thoát ẩn thoát hiện trên bầu trời cao vợi vợi, những vì sao lấp ló nhiều dần lên, từng ngôi sao lấp lánh, ánh sáng yếu ớt, ánh trăng như nước, tất cả đều như đang mỉm cười với tôi.

Đó quả là thời đại đơn giản, khi vật chất chỉ là thứ yếu, tinh thần mới là trên hết, tôi không có tiền nhưng không cảm thấy ít tiền, có thể ngồi gặm một cuốn sách mà như đang ăn cơm, ngồi cả đêm để nghe một bản nhạc, hay chảy nước mắt, thậm chí phát điên vì một bộ phim. Nhiều năm sau này, khi tôi ngâm một điếu thuốc lá và vẫy tay gọi các cô gái đang đứng xếp hàng cho mình lựa chọn trong hộp đêm, khi tôi nhét từng xấp tiền dày vào túi của người khác, tôi đã vứt cái tinh thần của thời đại đó tới tận phương trời nào, cái gọi là tình yêu trong sáng với những lời thề non hẹn biển đã tiến hóa thành dùng tiền bạc để cân đo đong đếm, một bữa cơm tối kiểu Pháp với chai sâm-panh số năm. “Cuộc sống đáng quý, tình yêu cao thượng, nếu vì tiền bạc, hai thứ đều có thể bỏ đi”. Thời nay, nếu bạn còn làm thơ để cua gái, người xung quanh chắc chắn sẽ cho rằng bạn bị bệnh, con gái sẽ tưởng rằng bạn bị thần kinh. Theo như cách nói của nhà thơ kiêm một nhân vật thành công Hầu Kinh của chúng ta thì “tuy văn chương đầy bụng, chẳng bằng một túi tiền”. Mất một ngày để nặn ra một bài thơ tình thì thà bỏ ra một tiếng mua cái túi xách LV tặng người ta, vừa nhanh chóng, vừa tiết kiệm thời gian, vừa đơn giản.

Nhưng suy nghĩ của Thanh Thanh lại khác. Nhiều năm sau, Thanh Thanh đã trở thành vợ của tôi, tần suất làm tình của chúng tôi từ mỗi tối một lần sang mỗi tuần một lần, sau đó là nửa tháng hoặc thậm chí cả tháng, sau đó nữa thì tần suất đổi ngược lại, đương nhiên chủ đề biến thành cãi nhau, tần suất cãi nhau còn nhiều hơn tần suất làm tình, chưa đến bảy năm mà chúng tôi đã ngứa ngáy lắm rồi, hơn nữa còn ngứa đến phát đau, có thể cãi nhau bất cứ lúc nào vì những điều vô cùng nhỏ nhặt. Bố mẹ Thanh

Thanh tới Châu Hải, tôi mời họ ra ngoài ăn cơm, không khí rất vui vẻ, tôi cao hứng boa cho nhân viên phục vụ hai mươi tệ tiền lẻ, tức thì Thanh Thanh xị mặt ra:

- Sao phải cho cô ta? Đó là việc cô ta phải làm mà!

- Người ta ở quê ra kiếm tiền khó khăn, cho chút tiền thì có sao? - Đây là lô-gic của tôi, trái tim bác ái vốn là đức tính tốt đẹp của đàn ông.

- Ngày nào em cũng hầu hạ anh, anh không những không cho em tiền mà còn chửi em! - Đó là lời phản bác của Châu Thanh Thanh. Mỗi lần cãi nhau, Thanh Thanh thường lau nước mắt nói:

- Sự nhiệt tình, chân thành của anh năm xưa đi đâu rồi? Vì sao trước và sau khi kết hôn lại như hai người hoàn toàn khác nhau?

Khi đó tôi thường trả lời:

- Anh là đàn ông, phải kiếm tiền nuôi gia đình, làm gì có công sức mà chơi trò nhi nữ tình trường với em suốt cả ngày? Trừ phi anh không làm gì nữa. Trước và sau khi kết hôn khác nhau là bình thường, giống nhau mới là bất thường!

Sau phút giông tố, Thanh Thanh chun mũi nói:

- Em vẫn thích Lý Tiểu Phi làm thơ tặng em hơn!

ĐỐI ĐU GAY GẮT

Thơ không thể ăn thay cơm. Sự dụi dàng không thể giúp bạn thành công trong sự nghiệp. Mỗi quan hệ mua bán có những lúc giống như đánh bạc, mại dâm, không thể nhìn thấy ánh sáng. Ở điểm này Thanh Thanh không quen được, Lâm Thăng cũng phản đối.

Lâm Thăng rất có thành kiến với bộ phận Bán hàng, nhất là từ sau khi học MBA, hẳn lại càng khinh ghét ra mặt cái thói chèn ép và gài gút của Cảnh Phú Quý. Có nhân viên của phòng Bán hàng không tìm được khách hàng liền đổ lỗi cho lý do khách quan, nếu không phải là vì chất lượng của đối thủ quá tốt thì cũng nói là do giá thành của chúng ta quá cao, Lâm Thăng nổi nóng:

- Nếu giá của chúng ta vừa rẻ vừa có chất lượng tốt thì còn cần các cậu làm quái gì? Bảo con lợn đi cũng bán được!

Lẽ ra tôi cũng đồng ý với quan điểm của hẳn ở câu nói trước, nhưng câu sau nói ra trước mặt bao nhiêu người rõ ràng là làm tổn thương tới người ta, mặc dù tôi cũng từng dùng những câu như vậy để nói bọn họ, nhưng chỉ là nói thầm trong lòng. Thái độ của Lâm Thăng ép tôi phải đứng ra đóng vai người tốt:

- Có những tình huống khách quan đúng là cần phải suy nghĩ... - Còn chưa dứt lời, Lâm Thăng đã cắt ngang, vẫn là dáng vẻ điên tiết trước đó, đầu tiên là đưa ra quan niệm kinh doanh của Dư Thế Hùng “Không bao giờ thừa nhận cái sai của mình chính là cái sai lớn nhất”, một lúc sau lại dẫn ra câu quảng cáo của mạng di động Trung Quốc, “Trái tim lớn đến đâu, sân khấu sẽ lớn như vậy” và câu cuối cùng, “Nếu các người không ỉa ra được, thì đừng trách sức hút của địa cầu không đủ”.

Mọi người đều phì cười, một Lâm Thăng bình thường luôn nho nhã lịch sự mà cũng có thể nói ra những câu bậy bạ như thế. Tôi ngược lại, hơi không vui, cách nói của Lâm Thăng rất có lý, nhưng giọng điệu không đúng, suýt chút nữa tôi đã chắt vấn hẳn, giá bán không thể hạ xuống được có phải là vì giá nhập vào quá cao hay không? Nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy thôi bỏ đi, không thể bộc lộ mối quan hệ bất hòa của hai ông chủ trước mặt nhân viên, như thế họ sẽ cười vào mặt công ty, làm sao còn làm tiếp được nữa?

Cảnh Phú Quý sa sầm mặt, mặt hần vốn dĩ không trắng, giờ lại càng đen hơn, vừa mở miệng ra đã vô cùng kích động:

- Bọn tôi cả ngày ở ngoài dầm mưa dãi nắng, các anh không thấy, tan làm còn phải đi gặp khách hàng, những vấn đề này không nói tới thì thôi, đơn đặt hàng khó khăn lắm mới có được thì bộ phận Mua hàng lại không giao hàng kịp thời, công ty không bao giờ có hàng trong kho, người ta quay sang đặt hàng Nam Hưng thì tính thế nào? Chẳng lẽ cũng là trách nhiệm của phòng Bán hàng.

Tiểu Diêu không nhịn được nữa:

- Trưởng phòng Cảnh, lần nào đơn hàng của các anh cũng gấp, hôm nay có đơn ngày mai cần hàng, ai mà nhanh được như thế? Chúng tôi phải liên lạc với bên Songyang Hồng Kông để lấy hàng, rồi phải liên lạc với công ty Thanh Quan để chuyển hàng, hàng chuyển tới còn phải chờ hải quan kiểm duyệt, những việc này đều cần có thời gian, không phải do chúng tôi chủ động được.

Bành Tiền Tiến nghe thấy thế thì nhảy lên:

- Khách hàng bắt chúng tôi như thế thì chúng tôi còn cách nào khác? Chúng ta không giao được hàng nhưng bên Nam Hưng giao được.

- Thế sao các người không thể thuyết phục khách hàng? Đây là thủ tục giao hàng bình thường nhất rồi.

Bành Tiền Tiến càng kích động:

- Nực cười, thuyết phục khách hàng? Nói thì đơn giản, các người thử đi làm xem!

Thấy tình thế không hay, tôi tiếp tục hòa giải:

- Công việc của phòng Bán hàng có vấn đề, phòng Mua hàng cũng có liên quan, sau đây đều phải chỉnh đốn, Lâm tổng thấy đúng không? - Lâm Thăng kinh ngạc nhìn tôi, tôi mặc kệ hẳn. - Đương nhiên, công ty đang suy nghĩ tới việc cần phải có kho chứa hàng, về việc này tôi với Lâm tổng đang lên kế hoạch. Tiểu Diêu, cô soạn một danh sách các đơn hàng thiết yếu nhất, đặc biệt các mặt hàng có nhu cầu cao mà thời gian giao hàng dài.

Cảnh Phú Quý còn định đứng lên phát biểu nhưng bị tôi ấn xuống:

- Giờ đang họp, mọi người có ý kiến bất đồng có thể tranh luận, nhưng đừng mang theo tâm trạng cá nhân vào. Có điều vấn đề của phòng Bán hàng, tôi vẫn phải nói thêm một chút, ba kỷ luật cùng với tám quy định, mọi người phải tuân thủ. Trước tiên là về phương pháp làm việc, các cậu phải học cách phân loại khách hàng, khách hàng nào đã thỏa thuận xong xuôi, khách hàng nào cần phải có chiến lược cụ thể, thậm chí là khách hàng nào đồng lòng với chúng ta, tất cả đều phải phân tích rõ, không thể làm việc mù quáng, bình thường không có việc gì, các cậu nói ít chuyện ăn chơi, đàn đúm thôi, hãy thường xuyên giao lưu trao đổi về những điều tâm đắc trong công việc, như thế mới là đúng đắn! Nó cũng có ích cho sự trưởng thành của các cậu, đúng không? Thứ hai, phí tiếp đãi tháng nào cũng vượt quá tiêu chuẩn, không phải công ty hà tiện những khoản tiền này, nhưng tiền phải dùng đúng chỗ, đừng để nảy sinh những trường hợp như “người nên mời thì không mời được, người mời được toàn người vô dụng”, các cậu phải đặc biệt lưu ý điểm này...

Mới nói đến đây Lâm Thăng lại chen ngang:

- Còn cả hóa đơn trắng!

Tôi nhìn hẳn một cái:

- Đúng, còn vấn đề hóa đơn. Những hóa đơn trắng mang về khiến tài vụ khó tính toán, làm Lâm tổng khó xử, sau này những khoản chi phí

không có hóa đơn đồ thì phải trình lên tôi hoặc Lâm tổng trước, không được tiền trăm hậu tấu!

Tan cuộc họp, chân trước của tôi vừa mới bước vào văn phòng, chân sau của Cảnh Phú Quý đã theo tới, tay chỉ vào hướng văn phòng của Lâm Thăng:

- Không ỉa ra được? Hăn nói hăn à? Tôi thấy hăn mới là loại người không đái được thì trách người khác! Với lại cho dù là lợn thì đã sao? Lợn còn được nhiều thịt, nhiều mỡ, dễ ăn, còn hơn là con cáo, thịt không ăn được lại còn lừa người, hại người! - Cảnh Phú Quý nghiêng răng trèo trẹo, quyết xả cho bằng hết, - Còn nữa, Phi, chẳng phải cậu cũng biết cái hóa đơn là trò gì rồi, nếu định làm thế thật thì cậu cứ chờ đấy, sau này cái đấm lợn trong mắt các cậu sẽ dẫn khách hàng đi tìm gái!

Tôi cố nén sự nghi ngờ về cú điện thoại đó là của Lâm Thăng, chủ động tìm hăn để nói chuyện, Lâm Thăng lạnh lùng nhìn tôi, khoe miệng khê nhếch lên, ra vẻ chế giễu. Tôi có thể tha thứ cho đức hạnh của hăn, không chấp hăn những điều này, bèn nói:

- Tôi đã phê bình phòng Bán hàng rồi, muốn nói chuyện riêng với anh về công việc, hóa đơn mua hàng nhất định phải rõ ràng, nhưng còn bán hàng thì sao, chi phí không rõ ràng vì có những việc không thể làm rõ được, nước quá sạch cá sống không nổi, hưởng hồ bán hàng là động mạch của cả công ty, chỉ cần họ làm được việc thì ở giữa các cá nhân có ăn một chút, uống một chút, hút một chút, lấy một chút cũng có ảnh hưởng gì tới đại cục, nhắm một mắt mở một mắt là được rồi, những việc này hoàn toàn không thể cứ áp dụng theo những lý thuyết MBA.

Lâm Thăng nói tôi nể tình riêng:

- Dựa vào đâu mua hàng phải rõ ràng còn bán hàng không cần rõ ràng? Nếu tiền tiêu vào khách hàng thì tôi chẳng có ý kiến, vấn đề là chúng

ta không thể kiểm tra cơ chế. Một tờ hóa đơn thông thường quá dễ kiểm, tóm lại là những khách hàng đó anh đều quen, kiểm tra một chút xem sao. - Lâm Thăng ném lại cho tôi một câu đầy ý nghĩa.

Trước khi ra ngoài, Lâm Thăng hỏi tôi có nắm chắc phần thắng về Khoa Mỹ không, tôi giả bộ ung dung, nói:

- Đứng thứ hai là chuyện chắc như đinh đóng cột, còn thứ nhất thì phải nỗ lực, giờ quan trọng nhất là xem Nam Hưng và Úc Lập xuất chiêu thế nào, chúng ta sẽ tùy cơ ứng biến. - Thực ra không cần Lâm Thăng hỏi, tôi cũng đã lo lắng hơn hẳn, toàn bộ tài sản của tôi đã đặt cược vào gói thầu này, nếu không trúng thầu Khoa Mỹ thì tôi chết chắc, Lâm Thăng ít nhất còn có ít tiền tiết kiệm riêng, rồi còn có người tình giàu có Vương Tiểu Lệ chống lưng, hoàn toàn có thể làm lại cùng với người khác.

Lâm Thăng nói:

- Thế thì tốt, có anh tôi yên tâm rồi.

- Thanh Thanh không sao chứ? - Hẳn hỏi có vẻ rất quan tâm. Tôi biết trong câu đó của hẳn còn có ý khác, bèn nói:

- Tôi đã đuổi cô ta về Thanh Đảo rồi, bây giờ đang là lúc quan trọng, tôi phải tập trung toàn bộ tinh thần đối phó với Khoa Mỹ.

Tôi vừa về tới văn phòng liền gọi ngay Cảnh Phú Quý tới:

- Lập tức đi kiểm tra lại chi phí tiếp khách tháng này.

Thái độ của Cảnh Phú Quý rất ngạo mạn:

- Thưa Lý tổng đáng kính, cậu bảo tôi đi đâu kiểm tra? Đến hỏi khách hàng là có đi gái với nhân viên của chúng tôi không, hay hỏi bọn gái là có làm gì với khách hàng của chúng tôi không?

Tôi ném mạnh gói thuốc trong tay xuống bàn:

- Tôi không cần biết là dùng cách gì, cũng không cần biết cậu hỏi ai, tóm lại là cậu phải điều tra cho tôi!

Rút một điếu thuốc ra trong lúc tức giận mới phát hiện không có bật lửa, Cảnh Phú Quý vẫn đứng bất động, tôi quay người tìm kiếm khắp mặt bàn, bỗng phát hiện ở cửa có một bóng người, ngẩng đầu lên nhìn, là Lưu Hân!

TRÁI TIM AI CHƯA TỪNG ĐIÊN DẠI

Mộc Vô Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 4

TRỤ CỘT CỦA KHOA MỸ

Thực ra trứng gói thầu của Khoa Mỹ không đơn giản như tôi nói, tình hình phức tạp hơn bên Khoa Đạt rất nhiều.

Ba năm trước Phó Tổng của Khoa Đạt là Hà Đông Dương đã đưa một vài người anh em thân tín ra ngoài lập giang sơn mới, kiếm một mảnh đất ở thị trấn Trung Sơn gần Châu Hải nhất, thành lập công ty Khoa Mỹ. Họ chủ động liên lạc với tôi, hy vọng tôi có thể cung ứng chip cho họ. Khi đó điều hòa Khoa Đạt đang bán rất chạy, lượng tiêu thụ của chúng tôi mỗi tháng lên tới khoảng một triệu tệ, hóa đơn kéo dài tới ba tháng, tiền hàng đặt trước ba triệu, bên phía Hồng Kông phải đặt một triệu tệ tiền đảm bảo, thêm vào đó là các chi phí thường ngày khiến tổng mức vốn lưu động của chúng tôi phải cần tới năm triệu. Khi đó thực lực của tôi còn chưa hùng hậu, đáp ứng được đơn hàng của Khoa Đạt đã khiến chúng tôi cảm thấy khá vất vả. Quan trọng nhất là Hà Đông Dương rời khỏi Khoa Đạt trong nỗi ấm ức, người của Khoa Đạt từng ngầm ám hiệu cho tôi biết rằng nếu cung ứng hàng cho họ thì sẽ ngừng hợp tác, chiêu này chẳng khác nào tuyệt đường lùi của tôi, vì vạn bất đắc dĩ nên tôi phải ra điều kiện với Khoa Mỹ:

- Muốn làm cũng được, trả trước năm mươi phần trăm, hàng đến thanh toán nốt.

Phó Chi Bình khi đó là Trưởng phòng Mua hàng của Khoa Mỹ cũng chẳng phải hạng vừa, lập tức sa sầm mặt:

- Hay là tôi trả hết cho anh trước?

Tôi biết là hẳn đang chờ tôi, công ty vừa mới thành lập, đang phải đi khắp nơi chạy vay từng đồng, làm gì có chuyện trả tiền trước cho tôi? Chuyện không thành đúng như ý tôi, hơn nữa tôi cũng không thua về lý: Không phải tôi không chịu làm mà vì các anh không đáp ứng điều kiện của tôi.

Mà hồi đó Nam Hưng không thể nhảy vào Khoa Đạt, lãnh đạo cũ của tôi, Triệu Hữu Tài vừa mới từ Cảnh Trình ra đã được ông chủ Vạn của Nam Hưng chiêu mộ, chuyên để đối phó với Khoa Mỹ, ông ra nhân cơ hội này, ôm chặt lấy chân của Khoa Mỹ không buông.

Đám người của Khoa Mỹ đúng là biết hành hạ người khác, đấy là do một nhà đầu tư tại thị trấn tặng, nhà xưởng mua lại với giá rẻ, các thiết bị và dây chuyền đều là hàng cũ, không có tiền trả công nhân thì cho họ quyền mua bán sau này, nhà cung ứng hứa là sẽ hợp tác độc quyền, hơn nữa, những người của công ty đều là người ôm hoài bão nhưng bất đắc chí ở Khoa Đạt, nay họ được thỏa sức tung hoành, thề rằng sẽ tiêu diệt Khoa Đạt, thế là họ càng làm càng lớn, chiếm phần lớn thị trường của Khoa Đạt.

Tôi biết Khoa Mỹ vẫn còn canh cánh trong lòng về hành động không trượng nghĩa của tôi, một năm trước tôi mặt dày tới gặp họ. Phó Chi Bình lúc này đã là Tổng Giám đốc, sau một hồi vòng vo tam quốc, ném lại cho tôi một câu đầy ý nghĩa:

- Anh vẫn đến đây hả?

Mặc dù đã là luyện đến độ đao thương khó đâm, nhưng tôi vẫn phải cố mềm mỏng:

- Phó Tổng, đều là hiểu lầm, thực ra tôi cũng muốn làm với Khoa Mỹ, tiền ai không thích kiếm, đúng không, chỉ là khi đó tiền vốn của tôi không thể lưu chuyển được.

Phó Chi Bình cười nham hiểm:

- Nhưng tôi cũng có nói là ép anh phải kéo dài thời gian thanh toán ra ba tháng đâu!

Mấy lần tiếp xúc đều không có tiến triển, thái độ của Phó Chi Bình vẫn cứ lửng lơ khó nắm bắt, tôi muốn từ bỏ nhưng Cảnh Phú Quý nhắc nhở tôi:

- Khoa Đạt giờ như lửa tàn trước gió, Khoa Mỹ là con đường sống duy nhất của cậu, nguy hiểm đến đâu cũng phải đi. Sự việc sẽ có thay đổi, ban đầu Hoàng Lực chẳng cũng phải khó chơi thế mà cậu vẫn giải quyết ổn thỏa đó sao? Huống hồ việc buôn bán chỉ có lợi là trên hết, không có tình bạn và kẻ thù vĩnh viễn, cậu sợ cái gì!

Những lời nói như kéo tôi ra khỏi vũng bùn, tôi vỗ vai hấn, nói:

- Cậu bình thường chẳng được việc gì, vào lúc quan trọng cũng thật thông minh.

Sau đó tôi còn tới nhà gặp Chủ tịch Hà Đông Dương, bày tỏ thành ý của tôi, xin lỗi về việc năm xưa còn trẻ chưa hiểu chuyện, những lời nói độ lượng của ông chủ Hà đã dập tắt mọi lo lắng của tôi:

- Chuyện đã qua cho qua luôn đi, gặp ai cũng làm thế thôi, tôi hiểu mà. Chúng ta nhìn vào hiện tại, vào tương lai, hãy mang điều kiện vượt trội nhất của cậu ra để cạnh tranh!

Tôi tin rằng ông ta không lừa tôi, nửa năm sau, chúng tôi bắt đầu trao đổi hàng với khối lượng nhỏ.

Tình hình bây giờ đã thay đổi, Phó Chi Bình cứng cáp nên tự mình làm riêng, ông chủ Hà muốn thoát khỏi những công việc lặt vặt nên mời Lôi Anh Minh về làm Tổng Giám đốc. Tôi đánh giá lại tình hình này, tóm

lại là có lợi cho tôi, bởi vì ai mà không biết Nam Hưng vào được Khoa Mỹ là nhờ có Phó Chi Bình, bây giờ hẵn đi rồi, Lôi tổng tới, rất có thể ván bài sẽ phải chơi lại từ đầu.

Nhưng vẫn còn rất phiền phức, Khoa Mỹ có một điểm hoàn toàn khác với Khoa Đạt, Khoa Đạt là doanh nghiệp quốc doanh một trăm phần trăm, chúng tôi thường áp dụng hình thức “thả con săn sắt, bắt con cá rô” – kiếm một khoản tiền lớn, trả về một chút tiền nhỏ, chỉ vài phút là giải quyết được bất cứ ai, nhưng Khoa Mỹ là doanh nghiệp tư nhân, chiêu này không mấy hiệu quả, ông chủ kiểm soát rất chặt, các vị trí chủ chốt đều có cổ phần, mỗi người quản lý một công việc, cái gì cũng phải rõ ràng, bởi vậy không ai dám nhận hối lộ từ nhà cung ứng.

Nhưng Cảnh Phú Quý lại một lần nữa thể hiện trí tuệ của hẵn:

- Chỉ cần không phải toàn bộ là của mình, có những người trong sáng cũng nhận, trong tối cũng nhận, ai tới là không từ chối.

Trong vấn đề Khoa Mỹ, điều khiến tôi đau đầu nhất không chỉ là Lôi Anh Minh không rõ lai lịch mà còn có kẻ địch mạnh Triệu Hữu Tài.

Miếng mồi béo bở của Khoa Mỹ có thể nói là một mình Triệu Hữu Tài được xơi.

Triệu Hữu Tài vốn từng làm việc với tôi ở Cảnh Trình, chỉ có điều kinh nghiệm của hẵn dày dặn hơn tôi, từng là cấp trên của tôi, một năm sau khi hẵn lên làm Giám đốc Bán hàng khu vực Hoa Nam, tôi cũng được thăng làm Giám đốc Bán hàng khu vực Hoa Đông.

Chỉ là gã này mặt chuột, quá tinh ranh, thậm chí là quỷ quyết, tôi, Lâm Thăng và Cảnh Phú Quý sau ra làm riêng, hẵn gặp chuyện, không thể ở lại Cảnh Trình được nên phải đến Nam Hưng, ông chủ Vạn lập tức phong cho hẵn là Phó Tổng Giám đốc, phụ trách toàn Nam Hưng không dưới ba triệu tệ, ông chủ Vạn cười rách cả mép, cuối năm thưởng hẵn năm mươi nghìn

tệ, lại còn nâng kinh phí hoạt động mỗi tháng từ hai mươi nghìn lên thành bốn mươi nghìn chỉ để mời người bên Khoa Mỹ đi ăn uống, chơi bời, đồng thời điều thêm hai người nữa làm trợ thủ cho hãn để tăng thêm thực lực, Triệu Hữu Tài hiểu hai người này ngoài mặt là trợ lý, nhưng thực ra là giám sát.

Ông chủ Vạn là người thế nào, thấy Khoa Mỹ có khả năng phát triển tốt, trong lòng vui thầm, nhưng đồng thời cũng sợ mọi nguồn vốn của mình nằm trong tay một mình Triệu Hữu Tài, lúc nào hãn nổi hứng lên mang ra làm điều kiện uy hiếp, thậm chí lập công ty riêng thì có khác nào mình mang dao ra tự giết mình? Chiêu này là một trong những sát chiêu mà các ông chủ thường dùng.

Thực ra Triệu Hữu Tài rất cảm kích cái ơn của ông chủ Vạn, con người hãn tuy khôn nhưng không xấu, chỉ muốn lập thành tích cho Cảnh Trình thấy, chọc tức những kẻ từng đuổi hãn đi, nhưng ông chủ Vạn lại quá đề phòng, thành ra lại khiến Triệu Hữu Tài nảy sinh tâm lý chống đối.

Thằng cha này có ưu điểm lớn nhất là khiêm tốn, không khoe khoang, có mười nói một, không giống một số thương nhân khác, có một nói mười, bốc phét lên tận trời. Mặc dù ai cũng biết Triệu Hữu Tài có mối quan hệ rất sâu sắc với lãnh đạo cấp cao ở Khoa Mỹ, nhưng hãn không bao giờ khoe khoang chuyện này, ngược lại còn rất thận trọng, cho dù là nhân viên lễ tân của Khoa Mỹ thì ngày lễ tết, hãn cũng mang theo ít đĩa CD thịnh hành hay vé xem nhạc hội làm quà cảm ơn, khiến ngay cả những nhân viên đó cũng trở thành tai mắt của hãn, chuyện lớn chuyện nhỏ xảy ra ở Khoa Mỹ, hãn đều biết rõ như lòng bàn tay.

Thế nên tôi vẫn phải úy kị tên này vài phần, luận về kinh nghiệm, quan hệ, năng lực, hãn tuyệt đối đều đứng trên tôi, hãn là trở ngại lớn nhất trên con đường bước chân vào Khoa Mỹ của tôi.

CHƠI MẶT CHỢC CŨNG LÀ VIỆC CÔNG

Chưa đến tám giờ sáng, di động đã đánh thức tôi dậy, mã vùng là 0532, từ Thanh Đảo gọi tới.

- Tiểu Phi, con có chuyện gì thế? Thanh Thanh bị tai nạn xe mà con cũng không tới thăm nó! – Tôi ấn nút nghe, một giọng nói già nua vang lên.

Tôi giật mình, bật lên khỏi giường:

- Bị tai nạn? Nghiêm trọng không? Bị thương ở đâu? – Giây phút đó, mọi nỗi nghi ngờ tôi dành cho Thanh Thanh và gã gian phu của cô đã bay biến hết.

- Không nghiêm trọng lắm, bị thương ở thắt lưng, chủ yếu là nó sợ quá nên tinh thần không tốt lắm.

- Thế... Bố, vất vả cho bố mẹ quá, con sẽ giải quyết mọi việc rồi về Thanh Đảo thăm bố mẹ ngay.

- Bố mẹ không cần con phải về thăm, sức khỏe rất tốt, người con cần thăm là Thanh Thanh, vừa nhắc đến con là phản ứng của nó rất khác trước đây, hai đứa con làm sao vậy? – Tiếng bố vợ có vẻ không vui.

- Con... Giữa bọn con không có gì đâu, chỉ là chút xích mích nhỏ. – Tôi hơi căng thẳng, không biết Thanh Thanh đã nói “sự kiện ngủ chung” ra chưa, cho nên cố lấy tinh chế động.

- Thế thì con nhanh lên một chút, tâm trạng của Thanh Thanh rất tệ, bố với mẹ con thấy không bình thường. – Bố vợ không nói gì nữa, chỉ có giọng nói là hơi lo lắng.

- Vâng ạ. – Tôi luôn miệng đồng ý, bước xuống giường, xỏ dép vào rồi đi ra phòng khách, châm một điếu thuốc, tỉnh ngủ hẳn.

Thanh Thanh về tới Thanh Đảo, tôi có gọi cho cô ấy một cú điện thoại, cô ấy không có nhà, tôi đoán cô ấy đi gặp gã sĩ quan quân đội là bạn thanh mai trúc mã của mình, cho nên trong lòng tôi ghen tức lồng lộn, nhưng ngay sau đó lại bị cuốn ngay vào những nỗi lo trong việc làm ăn. Nếu thực sự phải ly hôn thì chắc chắn tôi sẽ nói rõ ràng với bố mẹ Thanh Thanh, dù sao hai người họ vẫn đối xử với tôi rất tốt. Lần đó, khi cãi nhau với Thanh Thanh về chuyện hai mươi tệ tiền boa, họ còn nói giúp cho tôi, tôi không thể lạng lẽ biến mất khỏi cuộc đời họ như thế được.

Giờ đang là thời khắc quan trọng để giành được gói thầu bên Khoa Mỹ, không thể qua loa, chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng phải coi trọng. Hơn nữa, việc này nối tiếp việc kia, đành phải giải quyết những công việc quan trọng trước.

Sắp tan làm tôi nhận được điện thoại của Lộ Cường: bảy giờ tối nay, khách sạn Hoa Tuấn, Dương Hồng Năng, ông chủ Hạ, không được đến muộn. Thời gian, địa điểm, nhân vật đều phải đầy đủ.

Lộ Cường nghiện mạt chược, từng lập kỷ lục khi chơi liên tục bảy mươi hai tiếng đồng hồ, hơn nữa hẳn chỉ chơi ở nhà, không bao giờ sang Macao chơi Poker, nói là chơi bài không có cái khoái cảm như khi được sờ vào từng quân mạt chược. Hẳn thường ở vào tình trạng một thiếu ba, thế nên hẳn toàn phần tin cho mấy người bạn mạt chược nói là ba thiếu một, khiến ai cũng mạo hiểm vượt đèo đở để tới ngay “hiện trường”.

Tôi quen Dương Hồng Năng trên bàn mạt chược. Lộ Cường giới thiệu, nói hẳn là “người sành sỏi số một Châu Hải”. Ấn tượng sâu sắc nhất về hẳn là mái tóc được chải cẩn thận và vuốt keo bóng lộn, không chừa một sợi, tưởng chừng có thể soi gương. Hẳn đeo cà vạt màu sắc lòe loẹt quanh năm, cho dù là mùa hè nóng đến đâu cũng phải mặc áo sơ mi, trên cổ tay là chiếc đồng hồ dây xích bằng vàng to tướng, lúc nào cũng có một cái ví da cá sấu màu đen giắt túi quần, kiểu cách ăn mặc và kết hợp vô tổ chức này khiến hẳn cảm thấy rất thoải mái. Lần đầu gặp nhau, hẳn ném cho tôi một

tấm danh thiếp, tự giới thiệu là “làm điểm”. Tôi khựng lại, hấn ngẩng đầu lên nhìn tôi, “làm máy nén”. * (Trong tiếng Trung, từ “điểm” và từ “máy” có cách phát âm giống nhau), Dương Hồng Năng bật cười:

- Cùng nghề, cùng nghề.

Chức vụ của Dương Hồng Năng nghe rất kêu: “Chủ tịch Hội đồng quản trị Công ty trách nhiệm hữu hạn Quốc tế Vạn Hải”, bên dưới là địa chỉ và số điện thoại của các công ty chi nhánh tại Hồng Kông, Macao, Đại lục, khiến người ta bất giác nảy sinh cảm giác ngưỡng mộ. Sau đó tôi mới biết cái gã này sở trường là nói khoác, giống như những gì hấn mặc, cái gọi là Hội đồng quản trị chẳng qua chỉ là vài cổ đông nửa mùa, ngày thường không có việc gì làm thì tới văn phòng của hấn uống trà chơi Poker, còn số điện thoại ở những công ty con tại Hồng Kông, Macao nếu gọi sang không phải ông già thì là bà già nghe máy, chắc là số điện thoại của nhà người thân. Tình huống này tôi từng gặp, một năm chỉ cần cho một, hai nghìn tệ, họ có thể cầm điện thoại lên và nói: “Xin chào, đây là Công ty trách nhiệm hữu hạn Quốc tế Vạn Hải”, sau đó bạn phải hỏi thêm một câu, người kia sẽ nói:

- Thưa ngài, ông chủ chúng tôi đang đi công tác ở nước ngoài, có chuyện gì hãy gọi thẳng vào số di động của ông ấy.

Dương Hồng Năng chỉ nói vài câu là tôi đã cảm giác cái gã này với tôi có chung một sở thích nói bậy, ba trăm năm trước, chắc chắn chúng tôi đã lén nhìn con gái tắm trong một gia đình nào đó. Cái cảm giác này rất thích, có một lần uống rượu, hấn hứng lên, bất kể xung quanh có mấy người tính tình hiền lành, lên tiếng trình bày về những điều tâm đắc trong “làm máy và cửa gái”:

- Chúng tôi làm máy nén với cửa gái cũng giống như nhau, ban đầu anh chỉ cần lắp đặt thử, chuẩn bị về kỹ thuật, dùng hay không không quan trọng. Sau khi lắp xong, anh lại nói dùng vài chiếc thử xem thế nào, tính

năng ra sao. Khi nào cùng thử xong anh lại nói, lô nhỏ như thế không vấn đề gì, chất lượng giá thành của chúng tôi đều không kém hơn người khác, vì sao không sử dụng số lượng lớn hơn? Cửa gái cũng thế, anh xem nhé, ban đầu anh chỉ có thể nói là hôn một cái, không làm gì khác. Hôn xong, anh lại nói, người đẹp, anh thực sự quá yêu em, có thể sờ một cái không? Sờ xong anh lại nói, honey, chẳng nhẽ em đành lòng không cho tình yêu của chúng ta đi lên cao trào sao? Các vị, như thế chẳng phải là đã thành công rồi sao? Thử nghĩ xem, nếu ngay đầu tiên anh đã hể hiện mục đích muốn "xử lý" đối thủ cạnh tranh thì ai còn dùng máy của anh? Nếu ngay từ đầu anh đã nói ra mục đích muốn đưa con gái nhà người ta lên giường, không những không đạt được mục đích mà anh còn bị người ta chửi cho té tát, thậm chí là đánh cho tàn tật, các anh nói đúng không?

Những màn lý luận này của hấn được nói trên bàn rượu, miêu tả vô cùng sinh động, mọi người bật cười ha hả, giơ ngón tay cái luôn miệng khen:

- Cao, đúng là cao minh!

Hôm nay Lộ Cường rất may mắn, vừa mới chơi đã thắng liền tù tì mấy ván, cười không ngậm miệng nổi, tòi chửi hấn có phải hôm nay máy tính sẵn rồi nên mới lừa bọn tòi tới không, hấn nói đâu có, chắc chắn là các người làm việc gì xấu xa mà chưa rửa tay. Dương Hồng Năng nói:

- Không đúng, đã ba ngày liền tòi không đụng vào đàn bà rồi.

Lộ Cường quay đầu lại nhìn hấn:

- Cái gã này khiếp nhỉ, mới ba ngày chưa làm mà đã thấy lâu rồi? - Sau đó hấn hỏi ông chủ Hạ này giờ vẫn chỉ hút thuốc lá, - Ông chủ Hạ, anh là chuyên gia về tình dục học, anh nói xem bình thường thì mấy ngày làm một lần.

Ông chủ Hạ là Dương Hồng Năng đưa tới, người huyện Phú Điền, Phúc Kiến, bao thầu cả khoa Tiết niệu Bệnh viện Hâm Quang, nghe nói Khoa Tiết niệu của tám mươi phần trăm bệnh viện trên cả nước đều bị người của người họ bao thầu hết. Bây giờ xã hội tiến bộ rồi, sức lực của nam nữ đều gia tăng, chỗ đó dùng nhiều nên dễ mắc bệnh, bởi vậy việc làm ăn của ông ta vô cùng tốt, hơn nữa bệnh gì cũng có thể trị được, trừ HIV. Cái ngành này phải nói là siêu lợi nhuận, chỉ cần trị được bệnh thì có mang đầu họ ra chém, họ cũng sẵn sàng, trị không được cũng chỉ đành ngậm đắng nuốt cay. Ông chủ Hạ chỉ tốt nghiệp cấp hai, nhưng tính tình thẳng thắn, rộng lượng, thua bạc cũng vẫn đòi thanh toán tiền ăn, bọn tôi không cho, Dương Hồng Năng trêu ông:

- Để hẳn thanh toán đi, ai bảo chúng ta đều là khách hàng tiềm năng của hẳn.

Lộ Cường nói năng lúc nào cũng rất thẳng thắn:

- Chuyện này tôi thà thua tiền cho anh ta chứ không muốn làm khách hàng của anh ta đâu.

Dương Hồng Năng cười lớn:

- Phiêu bạt trên giang hồ, làm gì có ai không trúng đao, đừng nói chắc chắn thế.

Nhân lúc nghỉ giải lao cho mọi người đi vệ sinh, tôi hỏi nhỏ Lộ Cường:

- Tham gia đấu thầu có những người nào?

Lộ Cường nói:

- Chủ yếu là người phụ trách bên phòng Kỹ thuật và phòng Mua hàng.

Tôi nói:

- Cái đó tôi biết, nhưng Lô tổng có tham gia không? - Theo như kinh nghiệm của tôi, lãnh đạo cấp cao nhất có tham gia hay không sẽ liên quan trực tiếp tới quy cách đấu thầu. Lộ Cường cười:

- Chuyện này anh không phải lo, cứ giải quyết tốt chuyện chíp mẫu đi đã.

Hắn nhắc tới cái này khiến máu nóng của tôi dồn lên:

- Kết quả bao giờ sẽ có?

Lộ Cường ngập ngừng một lúc:

- Ngày kia. - Sau đó không quên dặn dò thêm một câu. - Sau này cái thứ đó nhớ giao tận tay cho tôi, hoặc là người mà tôi chỉ định, đừng có giao cho thằng ranh Hà Tiểu Phóng ấy nữa.

Lộ Cường nghiêng người ghé sát miệng vào tai tôi:

- Con chíp mẫu của anh chắc chắn đã bị đụng tay đụng chân vào, làm gì có chuyện năm chíp viết sai, hẳn là người của Triệu Hữu Tài!

Chứng nhận kỹ thuật là bước đầu tiên để trúng gói thầu của Khoa Mỹ, chuyện lúc trước tôi lo lắng cuối cùng đã xảy ra đúng như dự đoán, sau chuyện đó tôi chửi Bành Tiền Tiến ngay trước mặt Cảnh Phú Quý một trận, hẳn ấm ức nói khi đó Lộ Cường đang họp, Hà Tiểu Phóng chủ động bảo Bành Tiền Tiến là cứ giao cho hắn được rồi, tôi nghe thế càng điên tiết:

- Hẳn bảo cậu đi... nhảy lầu cậu có đi không? Không biết suy nghĩ.

Cảnh Phú Quý nói cái gã Lộ Cường này cũng chỉ đang lấy lòng.

- Ai mà không biết mối quan hệ giữa hãn và Triệu Hữu Tài cũng không bình thường, ăn hai mang là nghề của chúng nó rồi.

Tôi nói không lo được nhiều thế, tóm lại là do chúng ta chưa làm tốt! Trong chuyện này, trở thành một kẻ không ra gì, tức mà không nói ra được, oan cũng chẳng biết kêu ai, vừa tức vừa nóng ruột, lúc đi đường suýt bị ngã.

Tôi luôn miệng gật đầu nói phải, lòng thầm cảm kích, Lộ Cường thì thầm tiếp:

- Hàng mẫu mà không thông qua lần nữa là các anh mất luôn tư cách đấu thầu đấy.

Tôi vỗ nhẹ vai hãn:

- Thế nên lần này ông anh nhất định phải giúp đỡ, tôi sẽ ghi nhớ.

Lúc này, mấy người đi "xả nước" đã lục đục quay về, mọi người bắt đầu thảo luận về kết quả của nửa trận trước, Lộ Cường và Dương Hồng Năng thắng tiền, tôi thua chín nghìn hai trăm tệ, ông chủ Hạ thua bảy nghìn tám trăm tệ, lúc này tôi bỗng dưng nhớ ra lời thở dài của Cảnh Phú Quý, bèn hỏi ông chủ Hạ:

- Anh Hạ, chỗ tiền anh thua phải chữa cho bao nhiêu người mới kiếm về đủ.

Ông chủ Hạ bật cười hai tiếng, còn chưa kịp trả lời, Lộ Cường đã nói:

- Anh đừng có thăm dò bí mật thương nghiệp của người ta, tóm lại là anh không làm được cái nghề này, mau lên, mau lên, lãng phí thời gian là tôi lại bớt cơ hội kiếm một nghìn tệ đấy!

Đúng lúc mọi người đang định chuyển ghế để chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo thì điện thoại của tôi đổ chuông, làm Lâm Thăng gọi tới:

- Anh có thời gian không? Tổng Giám đốc Tần muốn nói chuyện với anh.

Tổng Giám đốc Tần tức Tần Xuân Vũ nữ chủ nhân của công ty Thanh Quan, có mối quan hệ nhập nhèm với Lâm Thăng. Tôi nói:

- Anh bàn với cô ta là được rồi còn gì?

Lâm Thăng nói:

- Anh tới một chút đi, có tình hình mới.

Tôi nhìn đồng hồ, chín rưỡi tối, bèn đẩy mấy quân bài ra:

- Thua hết đạn rồi, mà cũng có chuyện nữa, các anh thay người đi.

TƯ TƯỞNG GIAI CẤP TƯ SẢN CỦA LM THĂNG

Chúng tôi gặp nhau tại quán cà phê Hạt đậu ma thuật, Lâm Thăng thích phong cảnh thư thái của nơi này. Tư tưởng giai cấp tư sản của Lâm Thăng đương nhiên là phải dùng tiền mới có thể thấy rõ, tôi đoán hẳn làm ở Cảnh Trình suốt một thời gian dài chắc cũng kiếm được hai, ba triệu. Không riêng ở Quảng Đông mà trên toàn quốc, làm Trưởng phòng Mua hàng, có ai không hiểu đây là một mảnh đất màu mỡ. Tiền lương của tầng lớp làm công ăn lương không những thấp mà nhiều khi còn không đều. Trưởng phòng Mua hàng bình thường đi ăn uống, chơi bời không phải bỏ một xu nào, tiền lương giữ nguyên, quan trọng nhất là còn thường xuyên có “lậu”, các lãnh đạo biết ở Đại lục không thể làm đến mức tuyệt tình như ở Hồng Kông, bởi vậy họ chỉ đặt ra quy định, “có thể lậu, nhưng đừng lậu có nhiều”. Mặc dù hẳn nói với mọi người rằng hẳn có một người cô rất giàu có sống ở Nhật Bản, từ nhỏ đã yêu quý hẳn, thường gửi đồ hàng hiệu về cho

hắn nên mọi người cũng chẳng biết là thật hay giả, nhưng tôi không tin, tóm lại tôi chưa bao giờ thấy cô hắn tới Châu Hải.

Nói thật lòng, ban đầu Lâm Thăng bàn thành lập công ty, tôi yên tâm nhất là điểm này, vốn dĩ ăn của công, dùng của người khác là rất bình thường, bây giờ khác rồi, mọi thứ đều là của nhà mình, nếu còn làm như trước nữa thì không được. Tôi vẫn luôn có một nút thắt trong lòng, muốn nói nhưng không biết nói thế nào. Sau đó có cơ hội, trong bữa tiệc khai trương công ty, sau khi đã hoàn thành hết mọi thủ tục, tôi mượn rượu ám chỉ với Lâm Thăng:

- Bây giờ công ty của chúng ta rất nhiều việc không thể làm như hồi còn ở Cảnh Trình nữa, chúng ta là công ty nhỏ, phải tiết kiệm chi tiêu, tính toán chi li, anh nói đúng không, Lâm Thăng.

Lâm Thăng phản ứng rất nhanh, lập tức trả lời:

- Tiểu Phi, tôi cũng nghĩ như thế, bây giờ mọi người đang ở trên một chiếc thuyền, về phần mua hàng tôi sẽ không chế, bên bán hàng đã có anh, tôi yên tâm tuyệt đối.

Tôi cũng nhận ra ý của hắn trong câu đó, chắc chắn cũng có suy nghĩ tương tự như tôi. Cả ngày hắn bị mấy người bán hàng bám lấy, hiểu trong nghề này cũng có “lậu” để ăn. Tôi cũng hiểu rất rõ rằng ăn uống một chút chỉ là vấn đề nhỏ, nhưng bên mua hàng khó không chế được việc ăn hoa hồng, ăn cây táo, rào cây sung, có thể trực tiếp khiến công ty bị phá sản. Tôi vỗ vai Lâm Thăng:

- Thăng, anh yên tâm, sản phẩm của chúng ta vẫn chưa bán chạy đến độ đó đâu.

Vừa mới ngồi xuống Lâm Thăng đã chỉ vào chai rượu vang trên bàn, nói:

- Đây là quà Tần tổng mang tới, là rượu vang sản xuất ở Italy, nó rất khác với các loại rượu khác nên giá thành lên tới hơn ba trăm triệu tệ, tối nay chúng ta phải thưởng thức mới được.

Tôi nghĩ thầm trong bụng, tài năng thưởng rượu và thân phận của Tần tổng hình như không phù hợp với nhau: rượu nổi tiếng vì đắt, còn nghề cô ta làm lại là nghề không thể để người khác biết.

Tần tổng lặng lẽ ngồi ở một góc của sô-pha, biểu cảm tự nhiên, thoải mái, tôi biết cô ta là một nhân vật rất lợi hại, thế nên không dám tùy tiện, Lâm Thăng đi ngay vào vấn đề chính:

- Là thế này, vừa nãy tôi đã nói chuyện với Tần tổng, tình thế bây giờ có sự thay đổi, có thể chi phí phải điều chỉnh, chuyện này phải có anh ở đây, tình hình cụ thể Tần tổng sẽ nói với anh.

Tôi biết là rượu ngon không thể uống dễ dàng.

Giọng điệu của Tần tổng rất bình tĩnh, rõ ràng, có đầu có cuối, tôi hiểu ngay là chuyện gì, nói trắng ra, bây giờ tình hình khó khăn, hải quan và hóa đơn đỏ cũng đều khó hơn trước, bởi vậy chi phí của họ đòi tăng thêm hai phần trăm, hơn nữa tiền hàng phải thanh toán toàn bộ, không được như trước đây, viết một tờ giấy ủy thác thanh toán tiền là có thể dễ dàng qua mặt hải quan.

Tôi cũng hiểu đại khái về nghề của họ, “hải quan đen”, tìm một chỗ vắng vẻ ở Quảng Đông để mang hàng vào, cũng có giấy hải quan bình thường, nhưng mẫu mã, giá thành, số lượng đều ít đi rất nhiều, bởi vậy sẽ phải nộp ít thuế hơn. Hàng giao cho chúng tôi rồi cung cấp hóa đơn thuế, làm như giao dịch trong nước, hóa đơn cũng là thật, nhưng đều là khai khống, không phải là giao dịch thực sự, hai năm trước họ quản lý lỏng lẻo, không cần đối chiếu giữa hàng với giấy tờ, một tờ giấy chứng nhận ủy thác

thanh toán là giải quyết được, dạo này quản lý gặt gao bởi vậy phải đối phó một cách nghiêm túc.

Tôi không tỏ thái độ ngay lập tức, nói là phải về nhà tính toán lại. Tôi biết mối quan hệ giữa cô ta và Lâm Thăng không bình thường, nhưng chỉ cần tình hình trên thị trường đúng thật như thế là tôi hoàn toàn có thể chấp nhận.

Tần tổng lái con Volvo S80 của cô ta đi trước, từ cánh cửa kính của quán cà phê nhìn theo bóng chiếc xe đang chuẩn bị chầm chậm lăn về hướng đường Cửu Châu, ánh đèn xe lại hắt lên vẻ xanh mướt, từng chiếc xe đi qua đi lại, ánh đèn neon của những tòa nhà hai bên đường hắt ra, biến con đường như trở thành một bản giao hưởng sắc màu. Mỗi khi đèn xanh ở ngã tư sáng lên, những chiếc xe sẽ đi theo nhiều hướng khác nhau, họ đang trên đường đi tới một buổi yến tiệc linh đình hay đang trở về với gia đình? Tôi thần thờ ngắm nhìn ánh đèn đỏ đi xa dần, nghĩ tới câu hỏi kỳ lạ này. Qua ánh đèn phản quang của cửa kính, tôi thấy Lâm Thăng đang cầm ly rượu, nhắc lên ngang trán, nghiêng đầu nhìn ánh đèn chùm trên trần nhà qua ly rượu, tôi quay đầu hỏi hần:

- Anh đang xem có tạp chất hay không sao?

Lâm Thăng dừng chuyển động, vẫn nhìn chăm chăm vào ly rượu:

- Tôi đang đối thoại tinh thần, tôi muốn nhìn thấy lịch sử văn hóa ẩn chứa trong đó.

Miệng tôi bật ra một tiếng hừ:

- Chỉ là một chai rượu thôi, việc gì phải thần bí như thế, nếu là tôi, tôi đã uống cạn từ lâu rồi.

Lâm Thăng lắc đầu, dường như đang lăm bằm một mình:

- Còn thô tục lắm, vô lý lắm.

Tôi sững người nhìn hẳn, thấy hẳn đặt ly rượu lên mũi, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó hắt ra một tiếng thở dài, nói:

- Ly rượu này làm tôi nhớ tới “Đêm phi thúy” của Từ Chí Ma, ý thơ hay biết bao.

Tôi hỏi Lâm Thăng một vấn đề, hỏi xong tôi mới thấy mình vừa ấu trĩ vừa ngu xuẩn:

- Vì sao anh không kết hôn?

Lâm Thăng không ngờ một người từng lăn lộn trường đời như tôi bao nhiêu năm mà còn hỏi một câu chỉ có những bà hàng xóm mới hỏi này, khựng lại một chút rồi nói:

- Nếu dùng quan điểm của xã hội thì tôi không muốn treo cổ chết trên một cái cây, nói theo góc độ kinh tế thì tôi thích những vụ mua bán không mất tiền, không thích mua cả lô hàng, còn theo quan điểm Pháp luật học, kết hôn hay không chỉ khác nhau về một tờ giấy, hưởng hồ bây giờ tình yêu và tình dục có thể tách riêng. Bổ sung thêm một ý, nếu nói theo chính trị quốc tế thì sao? Anh nghĩ thử xem, anh chỉ muốn liên minh với một quốc gia hay muốn thiết lập quan hệ đa phương?

Lúc đi ra cửa, Lâm Thăng nói:

- Bên phía nhà cung ứng có động tĩnh, Hoàng Chính Long chính xác sẽ tới Châu Hải vào thứ bảy để ký hợp đồng.

Tôi nói:

- Được thôi, đón tiếp theo quy cách cao nhất, bên nào say là nghỉ.

Lâm Thăng nghe vậy, mặt hần tươi rói, tôi biết là mình đã nói đúng ý hần, chắc chắn hần sẽ giữ được thể diện trước mặt Hoàng Chính Long. Nhưng hần không ngờ trong ý của tôi còn có ý khác, hôm đó tôi phải chuốc cho hần say, sau đó nghe hần rượu say nói thật lòng, thừa nhận cú điện thoại đó là do hần gọi.

Mấy hôm nay quá nhiều việc nên cảm thấy cơ thể hơi mệt mỏi, tôi định về nhà sớm nghỉ ngơi, nửa đường chợt nhận được điện thoại của Lộ Cường, hỏi tôi làm xong việc chưa, tôi hỏi có chuyện gì, bên đó chẳng phải đủ người rồi sao? Lộ Cường bắt đầu chửi:

- Đủ cái mẹ gì, vợ Dương Hồng Năng gọi điện bắt hần về nhà, nói là con bị sốt cao.

Tôi nói tôi thua hết tiền rồi. Lộ Cường vẫn không buông tha cho tôi:

- Không sao. T + 1, mau lên.

T + 1 là câu chúng tôi dẫn từ thị trường cổ phiếu, ý là nợ tiền cũng được, nhưng trước sáu giờ sáng hôm sau phải thanh toán hết. Nhưng không có tiền đương nhiên là không thể đi chơi, đó không phải là tính cách của tôi, cũng không phù hợp với thân phận ông chủ của tôi, thế là tôi gọi điện cho Cảnh Phú Quý, bảo hần mang mười nghìn tệ tới khách sạn Hoa Tuấn cho tôi.

SỰ KIỆN QQ CỦA CẢNH PHÚ QUÝ

Chín rưỡi sáng, tôi vừa mới vào văn phòng và ngồi xuống, bỗng dưng một khối thịt màu tím lướt vào, đập một tờ giấy lên bàn tôi:

- Cảnh Phú Quý đang bao vợ bé!

Tôi ngẩng đầu lên, là Dương Huệ, vợ của Cảnh Phú Quý, lời của cô ta không làm tôi giật mình, nhưng đoạn trò chuyện trên QQ đã được in ra

khiến tôi chú ý:

Đạp tuyết không dấu: Chat webcam không?

Người Đông Bắc: No.

Đạp tuyết không dấu: Thi thoảng muốn ngắm em.

Người Đông Bắc: Chồng em ở đằng sau, anh không sợ anh ta giết chết anh à?

Đạp tuyết không dấu: Ha ha, trước khi hấn làm anh chết, anh đã chết vì say mê em rồi.

...

Không lời: Nhớ không?

Đạp tuyết không dấu: Yes!

Không lời: Nhớ ở đâu?

Đạp tuyết không dấu: Nhớ trong lòng, cơ thể càng nhớ hơn.

Không lời: Lưu manh!...

Có hai bản. Tôi muốn phì cười nhưng cố nén lại, một luồng khí nóng dồn lên yết hầu, không có chỗ nào giải phóng mà lại không thể không giải phóng, tôi cố nhin cúi đầu xuống, ho khù khụ mấy tiếng. Lúc ho tôi nghĩ, cái thằng cha tốt nghiệp trung cấp, ăn uống, cờ bạc, rượu chè, gái gú, không gì không biết này nói năng tài thật, lại còn lấy nickname rất oách trên mạng để tán con gái nhà lành. Nhưng bây giờ không phải là Đạp tuyết không dấu nữa, mà đã chứng cứ rành rành ra rồi.

Hăng giọng xong, tôi cố làm ra vẻ bình thản:

- Chuyện này ấy mà... cũng không chứng minh được điều gì cả, đúng không? Cậu ấy chỉ đùa trên mạng thôi.

Thái độ của tôi khiến Dương Huệ tỏ ra bất ngờ, giậm chân hét lên:

- Không thể nào! Thời gian này hẳn không bình thường, không những về nhà muộn mà ở nhà cũng không yên ổn, cứ đóng cửa một mình trong thư phòng lên mạng, đến tận hai, ba giờ sáng, lại còn lắp webcam với tai nghe nữa, nói là để chơi điện tử, em đã nghi ngờ hẳn có đàn bà ở ngoài từ lâu rồi, giờ cuối cùng cũng tóm được chứng cứ.

Năm năm trước Cảnh Phú Quý theo tôi bán hàng ở thị trường Hoa Đông, tôi đã biết hẳn có sở thích quái đản là lên mạng trò chuyện tán gái. Trước khi tới một nơi nào đó, hẳn sẽ lên mạng nói chuyện tán gái mấy đêm liền để khi nào tới nơi, hẳn tìm được một người bạn ảo chơi trò tình một đêm, những nickname hẳn chọn cũng rất kêu, ví dụ như “Đàn ông số một”, biến mình thành đế vương vùng Giang Nam, gọi gái đẹp đất Ngô tới nghênh giá, rồi còn “Đàn ông BMW”, “ Ở khách sạn 5 sao, rảnh rỗi”... khiến rất nhiều cô gái tham vọng làm giàu bằng thân xác nhìn thấy là chỉ muốn chui ngay vào xe hẳn, lao ngay vào phòng hẳn. Gặp mặt xong, nếu đúng ý Cảnh Phú Quý, hẳn sẽ lôi cái máy cạo râu Philips hoặc một món đồ trang điểm của châu Âu đã chuẩn bị trước ra:

- Người đẹp, đây là chút quà gặp mặt, xin hãy nhận lấy.

Chiêu này sử dụng nhiều lần, bọn đàn bà giả vờ đẩy đưa vài câu là sẵn sàng cùng hẳn lên giường vui cuộc mây mưa, nghe như thống kê không hoàn chỉnh thì tỉ lệ thành công lên tới chín mươi phần trăm... Thời gian đó Cảnh Phú Quý thường xuyên thoát khỏi tầm mắt của tôi, đã mấy lần nửa đêm tôi đang ngủ ngon thì bị điện thoại đánh thức dậy:

- Tránh mặt ngay, mười lăm phút nữa tôi về tới khách sạn. – Đến nỗi tôi không thể không bò dậy lúc canh ba nửa đêm, ngồi uống rượu bên ngoài

khách sạn chờ hẳn “làm việc” xong. Nhưng thằng cha này cũng không ngược đãi tôi, sau đó thường ném cho tôi hai bao thuốc ngon, còn sẵn sàng kể cho tôi nghe chuyện gặp người đẹp của hẳn để làm thỏa mãn tâm lý tò mò của tôi.

Nhưng cũng có lúc hẳn thất bại, đó là ở Vũ Ba, người hẳn quen là một huấn luyện viên thể dục thẩm mỹ. Hai người hẹn gặp nhau tại quán cà phê Thượng Đảo ở quảng trường Thiên Nhất, cô gái đó thân hình đầy đặn, cân đối, ngực to mông nở, đúng tuýp người Cảnh Phú Quý thích, uống cà phê xong, cô gái đề nghị đi dạo phố, bình thường không bao giờ đưa vợ đi shopping, giờ Cảnh Phú Quý vui vẻ đồng ý, mua một bộ thể thao của Kappa, mua một đôi giày cao gót của Belle, cuối cùng cô gái cũng đồng ý theo Cảnh Phú Quý về khách sạn. Cảnh Phú Quý đề nghị tắm chung, cô gái xấu hổ không đồng ý, kiên quyết đòi tắm riêng, khi Cảnh Phú Quý sung sướng từ phòng tắm đi ra, cô gái đã mất tăm mất tích, chỉ có một tin nhắn trong di động: Anh, em xin lỗi, em nghĩ không thông, lần sau sẽ đi với anh.

Cảnh Phú Quý thở dài ngã xuống giường. Sau việc đó tôi an ủi hẳn:

- Nghĩ thoáng một chút, cô gái này cũng có lương tâm, không mang ví với điện thoại của cậu đi, coi như may mắn lắm rồi.

Sau đó chuyện này đồn tới tai Lâm Thăng, hẳn hừ mũi một cái rồi làm một bài đồng dao chế giễu Cảnh Phú Quý:

- Bỏ ra hơn một nghìn, tay cũng không được sờ. Anh nói giống cái gì, chỉ như một con heo! Nếu mà là Lâm mỗ, chỉ vài phút vào tay. Tặng cho anh một câu, cầu chất đừng cầu lượng.

Tôi vội vàng uống mấy ngụm nước cho ướt họng, cố nuốt cái cảm giác buồn cười xuống, nhân tiện suy nghĩ đối sách. Đầu óc tôi tập trung nhanh chóng vào câu hỏi của Dương Huệ: Cảnh Phú Quý ngày nào cũng ở với tôi, nói là không biết thì vô lý quá, thừa nhận chuyện này chỉ có thể bình tĩnh

xử lý, chuyện to hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có. Nghĩ xong đối sách, tôi nhẹ nhàng thả lỏng cơ thể:

- Chuyện này chắc chắn chỉ là đùa thôi, công ty nhiều người cũng thế, không tin em chờ anh gọi người vào hỏi cho xem. – Lôi kéo người khác làm tấm đệm là chiêu tôi thường dùng, một người phạm lỗi trăm người chửi mắng, nhiều người phạm lỗi chẳng ai trách nữa lời, tuy rằng không hay lắm, nhưng vào lúc quan trọng áp dụng nó là hợp lý nhất. Không chờ Dương Huệ trả lời, tôi đứng lên đi ra ngoài cửa, gọi:

- Vương Diệu, Bành Tiền Tiến, hai cậu vào đây một chút!

Hai gã này đã lấp ló ngoài cửa nghe trộm từ lâu, vừa nghe tôi gọi là lập tức vào ngay, chưa chờ hai người hỏi, tôi đã lên tiếng hỏi trước:

- Có phải các cậu cũng thường xuyên lên mạng tán gái không?

Hai người có vẻ hoảng hốt, Vương Diệu nói:

- Dạ... đâu dám ạ! Giờ làm việc...

Đây không phải là đáp án mà tôi muốn có, miệng tôi khẽ “ừ” một cái thật dài rồi quay sang Bành Tiền Tiến, nháy mắt với hắn, hắn nhìn tôi, rồi nhìn Dương Huệ, trong lòng đã hiểu bảy, tám phần, lập tức nói:

- Dạ vâng, dạ vâng, em còn lên mạng lấy vợ nữa cơ, cưới ba bà vợ, sinh được mười đứa con!

Tôi lập tức có ý định thăng quan tãng lương cho thằng nhóc này, vội vã nói với Dương Huệ:

- Nghe thấy chưa? Nghe thấy chưa? Nó còn cưới ba người vợ, còn sinh mười đứa con! Thằng Quý đã là gì, chỉ là đùa với mấy đứa con gái thôi mà, em buồn cười quá!

Sắc mặt Dương Huệ chuyển sang bán tính bán nghi, nhưng vẫn chưa hết lo lắng:

- Gần đây lúc nào anh ấy cũng giữ rịt điện thoại bên người, cả lúc đi tắm hay đi vệ sinh cũng mang theo, tối qua ra ngoài rồi là đi cả đêm không về, điện thoại cũng tắt máy!

Tôi nghe thấy thế thì giật mình, sự việc ngày càng phức tạp, không còn đơn giản như tưởng tượng. Lần trước trong bữa cơm, gã cao thủ trình thám phản đối chuyện ngoại tình Dương Hồng Năng đã nêu ra “ba tín hiệu lớn” chứng tỏ đàn ông ngoại tình:

- Một là chuyện tiếp khách hay làm thêm đột nhiên nhiều lên; hai là thích chải chuốt, tiền tiêu nhiều hơn; ba là khư khư giữ lấy điện thoại, đi vệ sinh cũng mang theo.

Nếu nói hai đặc điểm trước chủ yếu là nhằm vào tầng lớp công chức, dân văn phòng, đối với các ông chủ không mấy phù hợp, nhưng điểm thứ ba phù hợp với mọi đàn ông, ai cũng như ai. Mười giờ tối qua tôi gọi điện bảo hấn mang tiền tới, cho dù hấn có mua đường mấy vòng thì chưa đến mười một giờ cũng phải về tới nhà, khi đó tôi còn ngạc nhiên, cái gã này bình thường thấy mặt chược là cứ như mọc đinh ở mông, sao hôm nay lại ngoan ngoãn về nhà thế? Hóa ra hấn đi tới chỗ người tình có tên là “Không lời”. Cái cô nàng “Không lời” này tôi đã gặp mấy lần, tên thật là Thẩm Tịnh, bán quần áo ở chợ gần Cung Bắc, có quan hệ già nhân già, non vợ chồng với một người Hồng Kông, người đó một hai tháng mới tới Châu Hải một lần, ở ba, năm ngày lại rút cho dăm ba nghìn tệ, lúc nào hấn không có ở đấy thì cô nàng thuộc về Cảnh Phú Quý.

Cũng may tôi sở trường xử lý những nguy cơ kiểu này, hoàn toàn không tỏ vẻ hốt hoảng, chỉ chậm rãi nói:

- Chuyện này, ừm, là thế này, với điện thoại di động công ty có một yêu cầu, đó là đổ chuông năm tiếng mà không nghe thì bị phạt tiền, em nghĩ thử xem, bọn họ chuyên bán hàng, lúc nào cũng phải liên lạc với khách hàng, điện thoại di động là vũ khí, điện thoại kêu một tiếng là kiếm được bao nhiêu tiền, nếu em không nhận thì đơn hàng đâu có chờ em, thế nên điện thoại lúc nào cũng phải mang theo là đúng rồi, hẳn mang theo cả lúc tắm, lúc đi vệ sinh là biểu hiện tôn trọng nghề nghiệp, là đáng biểu dương, đúng không? – Lời nói vừa dứt Vương Diệu vội vã chen vào:

- Lần trước em còn bị phạt mất một trăm tệ đây này, thế nên bây giờ em phải đặt điện thoại ở chế độ rung và để chuông mức to nhất, không dám để lỡ cuộc điện thoại nào.

Thằng ranh này cuối cùng cũng đã phản ứng kịp, tôi nhìn hẳn một cái khen ngợi, rồi quay đầu lại nghiêm túc nói:

Tối qua cậu ấy đi tiếp khách với anh, uống say quá, nôn ọe khắp nơi, anh sợ cậu ấy về nhà làm phiền tới em nên bảo cậu ấy tới chỗ anh ngủ rồi, dù sao bây giờ anh cũng chỉ có một mình, em biết mà. Di động của cậu ấy là anh tắt, gần đây cậu ấy vất vả nhiều việc của công ty, anh muốn cậu ấy nghỉ ngơi thật khỏe. Tuy rằng Cảnh Phú Quý có nhiều điểm không đúng, nhưng điểm này anh cần nhắc nhở em một chút, em phải thông cảm hơn cho cậu ấy, đừng quản chặt quá, đúng không? Đương nhiên, nếu cậu ấy thực sự làm chuyện có lỗi với em là không được, ừm, trưa nay cậu ấy tỉnh rượu, anh lập tức kéo cậu ấy tới cho em hỏi, em đâu thấy được không?

Cảnh Phú Quý vì muốn lôi kéo tôi cùng hẳn lên mạng tán gái nên đầu tư hẳn tám trăm tệ, mua một địa chỉ QQ có ba số tám trên mạng cho tôi, còn đặt biệt danh cho tôi là “Người đàn ông thành công, trưởng thành”, cả hai yếu tố có khả năng “sát thương” tốt nhất tới đàn bà tôi đều có cả. Nhưng tôi dùng được một tuần đã mất kiên nhẫn, nói:

- Không nhìn thấy, không sờ được, một kẻ tệ như cậu cũng biến mình thành người đàn ông tuyệt thế được thì lấy gì đảm bảo rằng một cô gái tự xưng là tiên nữ hạ phàm không phải là khủng long?

Cảnh Phú Quý nói:

- Chờ lâu tất có hiền thê, tán lâu tất gặp tiên nữ, huống hồ cậu có thể kiểm tra trước webcam.

Tôi nói webcam càng không được, ngộ nhờ ngày nào tôi nổi tiếng, thường xuyên xuất hiện trên các phương tiện truyền thông, những chuyện xấu xa này bị người ta đào bới ra có phải là hủy hoại thanh danh của tôi? Clinton chính là một ví dụ nhãn tiền!

Hắn lập tức tặng tôi hai từ:

- Nhổ vào.

Nói chuyện trên mạng với tôi không hề có tác dụng thực tế, nhưng đối với gã này thì lại khác, nó đã tăng kiến thức văn chương của hắn lên rất nhiều. Hắn vốn chỉ có trình độ trung cấp, ngoại trừ khả năng tính nhẩm không cần đặt bút ra, hắn chẳng có sở trường nào khác. Để luyện được mấy câu nói lấy lòng các người đẹp, hắn lên mạng sưu tầm mấy bài thơ cổ, những câu danh ngôn, một thời gian sau này còn gần như xuất khẩu thành thơ, thơ Đường, Tống từ, ca dao, tục ngữ cứ thế tuôn ra, hắn cảm thán, sớm biết văn học có công hiệu như thế thì hồi đi học đã cố học cho thật tốt, nhưng bây giờ vẫn còn kịp:

- Nói chuyện QQ nửa năm còn hơn hai năm học văn. – Đây là cảm nhận thực tế của Cảnh Phú Quý, đến nỗi người con gái bên kia mỗi lần hỏi hắn có phải xuất thân con nhà dòng dõi văn chương hay không, hắn đều nói thẳng ra rằng hắn xuất thân trong một gia đình bán hàng tạp hóa, đối phương không ai tin, cho rằng hắn khiêm tốn. Vì việc này mà Cảnh Phú Quý cũng than:

- Đời bây giờ kiểu gì thế nhỉ, tôi nói thật chẳng ai tin, nói dối thì ai cũng tin sái cổ!

Trong lòng Dương Huệ, hình tượng của tôi tương đương với cái thẻ tín dụng ngân hàng với mức độ tin cậy là 5A, mức cao nhất, bình thường Cảnh Phú Quý chỉ cần nói đang ở với tôi là cô ấy không hỏi gì thêm. Hôm nay đăng cấp tín dụng của tôi lại một lần nữa phát huy tác dụng vào thời khắc quan trọng, thêm vào đó là trong tay tôi còn có thêm hai siêu cao thủ lừa đảo không để dấu vết nên cuối cùng tâm trạng của Dương Huệ cũng ổn định trở lại. Sự việc đã giải quyết được đến mức này coi như khá tốt rồi, tôi cũng phải mừng với sự nhanh trí của mình, không hề cảm thấy xấu hổ vì mình vừa lừa gạt một người phụ nữ đáng thương.

Dương Huệ bán tín bán nghi ra về, tôi vội vàng gọi di động cho Cảnh Phú Quý, vẫn tắt máy, liền nhắn tin cho hắn một cái tin: Gọi điện lại ngay, có chuyện lớn!

Nửa tiếng sau Cảnh Phú Quý mới ló cái đầu bần về công ty khiến mọi người đều nhìn hắn bằng con mắt sững sốt, tôi lập tức lôi hắn vào văn phòng:

- Sao không trả lời điện thoại?

Cảnh Phú Quý móc điện thoại ra nói hết pin rồi, tôi chỉ vào tờ giấy trên bàn, hắn đọc xong, mặt biến sắc, miệng kêu chết rồi chết rồi, rồi rầu rĩ vò đầu, ngồi phịch xuống sô-pha.

Tôi nghiêm túc chỉ ra hai cái sai của hắn:

- Thứ nhất, làm việc không gọn ghẽ; thứ hai, di động tắt máy. Cậu thử nghĩ xem, cậu mở máy thì cho dù cậu đang tán gái cũng có thể nói dối là đang họp ở công ty. Hơn nữa, là người phải chịu trách nhiệm với gia đình, ngộ nhỡ nhà cậu bị cháy, bị cướp cần tìm cậu thì làm thế nào?

Cảnh Phú Quý bị tôi nói cho một hồi, mặt mũi tái mét, hai mắt đờ đẫn, rít hết điều thuốc này sang điều khác:

- Chuyện này cậu phải giúp tôi, nói thật là cậu cũng có trách nhiệm, nếu không phải tối qua cậu giục gấp quá thì tôi đâu có quên tắt QQ mà chạy ra ngoài.

Tôi nói:

- Xin ông, tôi giúp ông rồi, nếu không thì giờ Dương Huệ đã làm ồn lên ở công ty rồi.

- Chuyện này sao mà tình cờ thế, lúc tôi ra ngoài cô ấy với con gái đi ngủ rồi, ai ngờ cô ấy lại xem máy tính của chồng, con mẹ nó, sao mà đen đui thế không biết – Cảnh Phú Quý lẩm bẩm nói, hối hận vô cùng.

Tôi chấp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng, nói:

- Đừng trách nọ trách kia nữa, vô ích thôi! Mấu chốt bây giờ là làm thế nào để xóa tan nghi ngờ của Dương Huệ!

Cảnh Phú Quý ngẩng đầu lên:

- Đúng, cậu nói đúng, làm thế nào đây?

- Chuyện này đúng là rất nghiêm trọng, nhưng cũng không phải là hết cách. – Tôi cúi đầu lẩm bẩm. Âm lượng của Cảnh Phú Quý nâng cao lên:

- Chuyện này cậu giỏi nhất rồi, cậu với Lưu Hân bị bắt quả tang ngay hiện trường mà cậu còn lo được, tôi thực sự rất khâm phục cậu, I phục You, cậu mau nói xem làm thế nào?

Cái gã này bây giờ vẫn còn có tâm tư để nói mấy thứ vớ vẩn đó nữa, tôi ngăn hẳn lại:

- Cái gì mà bảo là tôi sở trường nhất? Đúng là nói linh tinh! Thực lòng nói với cậu, chuyện của tôi với Lưu Hân tới giờ vẫn chưa nói rõ được với Thanh Thanh! Tôi cảnh cáo cậu, câu này sau này không được nói trước mặt Thanh Thanh, cứ làm như tôi là cao thủ lừa gạt không bằng. Tôi cố ý làm ra vẻ phô trương, Cảnh Phú Quý gật đầu như bỗ củi:

- Đúng thế, đúng thế, à không, không... không nói đâu. – Ngừng một lúc. – Thế làm thế nào? Tôi cũng bắt chước cậu, làm một bài thơ?

- Làm thơ? Thôi cho tôi xin. Cậu không phải là tôi, Dương Huệ không phải Châu Thanh Thanh.

Từ sau khi dựa vào một bài thơ mà đánh đổ trái tim Châu Thanh Thanh, hứng thú của tôi dành cho thơ ca bỗng dưng dâng cao bất tận. Sau đó mới biết, sở dĩ Thanh Thanh chọn tôi là vì cô ấy xuất thân từ gia đình gia giáo, bố mẹ đều làm trong ngành giáo dục. Từ nhỏ Thanh Thanh đã sống trong không khí văn chương, hơn nữa bố cô nói với cô, người thích làm văn đều có một trái tim lương thiện, không có phẩm chất cao thượng không thể làm được một bài văn hay, nếu biết làm thơ lại càng đáng quý hơn.

Tôi không biết bố Thanh Thanh nói có đúng không, nhưng cho dù thế nào, làm thơ ít nhất cũng mang lại cho tôi nhiều lợi ích. Một tuần sau, Đỗ Thông của Ban Văn học trường thông qua anh chàng đồng hương, biết chuyện này là do tôi làm, thế là cứ kiên quyết kéo tôi vào hội, nói mặc dù câu chữ còn hơi non nớt nhưng tình yêu chân thành, nếu có thể tham gia vào bọn họ, sau một thời gian rèn luyện không chừng còn có thể thành Lý Bạch, Liễu Vĩnh ấy chứ. Lời hăn nói khiến lòng tôi như nở hoa, quan trọng nhất là tôi nghĩ cái “món” này đã công hiệu như thế, nếu luyện tốt sau này chẳng phải càng khiến Thanh Thanh say mê tôi hơn?

Khi đó tôi vẫn còn là thanh niên bông bột, không làm sao, cũng không hiểu tâm lý phức tạp của người khác, cho nên tôi cảm kích đồng ý luôn.

Lăn lộn giang hồ nhiều năm, cuối cùng tôi cũng biết lúc nào nên “nhấc lên”, lúc nào nên “ra tay”, bây giờ chiều này tôi đã sử dụng vô cùng nhuần nhuyễn. Cảnh Phú Quý còn tưởng Lưu Hân “chơi” được với tôi? Hừ, tôi là Gia Cát Lượng tái thế, chuyện nhỏ giả vờ hồ đồ, chuyện lớn phải tính toán kỹ càng, hồ không ra tay đừng tưởng là mèo ốm!

- Hôm nay tôi sẽ cho cậu thấy. – Nhìn Cảnh Phú Quý muốn nặn ra một bài thơ xin lỗi, thế là máu lửa bốc lên, tôi thầm quyết định, mặc kệ việc Cảnh Phú Quý đang nói lấp bấp, tôi dừng lại một chút, nói:

- Cũng may là Dương Huệ không biết cậu ở đâu, nếu cô ấy thông minh một chút là cậu toi rồi, sau này có chuyện đó phải nói trước với tôi một tiếng, có tính toán trước thì ông trời cũng phải chịu cậu.

Cảnh Phú Quý gật đầu như bố củi:

- Là lỗi của tôi, là lỗi của tôi. – Hẩn lập tức đứng lên đưa cho tôi một điều thuốc Trung Hoa, hai tay cung kính bật lửa cho tôi.

Tôi rít một hơi rồi trịnh trọng nói:

- Tiễn Phật tiễn tới Tây phương, giúp người phải giúp đến cùng, chỗ khó của tôi, tôi tự mình nuốt rồi, tôi hứa giúp cậu diễn vở kịch này trọn vẹn trước mặt Dương Huệ.

Cảnh Phú Quý nghe thấy vậy, ngạc nhiên:

- Cậu còn có cái khó gì? Chẳng phải là chuyện của Lưu Hân sao? – Tôi nói:

- Thôi bỏ đi, không nói nữa, nói ra cậu cũng không giúp được.

Cảnh Phú Quý nghe thế càng sốt ruột:

- Sao cậu biết là tôi không giúp được? Nếu cậu còn coi tôi là bạn thì nói ra xem nào, không chừng tôi có thể giúp cậu nêu ý kiến.

- Chuyện của tôi nói phiền phức cũng phiền phức, nói đơn giản cũng đơn giản, nhưng bắt cậu phải làm thì cứ như thể tôi giúp cậu, cậu phải báo đáp lại tôi vậy.

Cảnh Phú Quý giận dữ giậm chân:

- Sao mà cậu lảm lời thế hả, rốt cuộc là chuyện gì, hai chúng ta thế nào rồi mà còn nói những điều này.

Tôi ghé sát tai hắn thì thầm vài câu, nghe xong hắn dịch người ra nhìn tôi:

- Chuyện này à, ừ, tôi hứa với cậu! - Cảnh Phú Quý cúi đầu nghiên rặng, có vẻ không mấy tình nguyện nhưng cũng không thể không làm.

Lúc Cảnh Phú Quý ra ngoài, tôi vỗ vai hắn:

- Yên tâm đi, chuyện này là vì tin tưởng cậu nên tôi mới bảo cậu làm!

Cảnh Phú Quý mệt mỏi đáp lại:

- Tôi thà không được tin tưởng như thế, giờ tôi cũng chẳng còn cách nào khác, đành mặc cậu sắp đặt vậy.

Tôi chặc lưỡi một cái, cau mày:

- Nói gì thế! Chẳng nhẽ tôi lại hại cậu?

LÔI KÉO TRIỆU HỮU TÀI

Rõ ràng là giải quyết phiền phức của Cảnh Phú Quý, nhưng thực chất là giải quyết khó khăn của mình. Có đi có lại, đúng là trí tuệ. Trong phút

chốc, tinh thần tôi sáng khoái hẳn.

Tôi gọi điện cho Triệu Hữu Tài:

- Anh Triệu, lâu lắm rồi không gặp, thấy hơi nhớ anh, tối nay có thời gian không, ra ngoài uống vài ly.

Hắn trả lời:

- Cậu nhớ tôi cũng được, nhưng đừng có ý gì không bình thường! Tôi không có cái sở thích quái dị đó đâu.

Tôi thở dài, nói:

- Đúng là chỉ có nói chuyện với anh mới có cái cảm giác “nói chuyện nho nhã”, Lâm Thăng chỉ biết ra vẻ thanh cao, Hoàng Lực, Cảnh Phú Quý chỉ biết mấy cái trò ăn uống, gái gú hạ cấp nhất của con người, không như anh, không như anh!

Triệu Hữu Tài cười ha hả:

- Quá khen rồi, chỉ cần là cậu gọi thì dù bay tôi cũng phải bay tới.

Tôi nói:

- Anh đừng bay, tối nay hai chúng ta cùng đi máy bay là được rồi. -
Hắn cười ha hả trong điện thoại rồi cúp máy.

Nói thực lòng, Triệu Hữu Tài rất biết gài đúng vào chỗ ngứa của tôi, cái trò giả làm con cháu của hắn thiên hạ chẳng có ai đứng trên, ở điểm này chắc chắn hắn là thầy của tôi. Hồi còn ở Cảnh Trình, có lần vì đòi gấp một khoản tiền, sau khi áp dụng mọi chiêu đã vô hiệu, hắn đưa vợ con tới văn phòng của “Thượng đế”, ngồi xuống, buông ra một câu “Không trả tiền không đi”. Tất cả các khách hàng tới bàn công chuyện với công ty đó đều

bị hấn kéo lại long trọng giới thiệu về tình hình của công ty, sau đó con trai hấn cũng ở bên phối hợp, khóc lóc đòi ăn KFC, bà vợ thì chửi:

- Tiền ăn cơm còn chẳng có, còn đòi ăn KFC! Mà ép mẹ phải làm gà cho mày căn phải không!

Khiến mọi người đều tỏ ra thương hại và chỉ trích ông chủ kia vô lương tâm, thất đức. Cuối cùng ông chủ không trốn được nữa, đành phải trả tám triệu tệ, buổi tối còn mời cả nhà hấn tới sơn trang Thuận Phong ăn uống một trận ê hề, thỉnh cầu duy nhất là: Ngày mai ngồi thêm một ngày nữa để thanh minh cho công ty!

Câu chuyện này sau đó được lan truyền khắp công ty Cảnh Trình, Chủ tịch Hội đồng quản trị đích thân chủ trì cuộc họp tuyên dương, kết thúc cuộc họp, ông hiệu triệu mọi người:

- Hãy học theo tinh thần không bao giờ từ bỏ, chưa đạt được mục đích chưa chịu buông tay, hy sinh gia đình nhỏ để cứu gia đình lớn, hy sinh cái tôi để cống hiến cho công ty, hãy học theo tinh thần của anh ấy “Tôi là chủ của một công ty, chuyện của công ty cũng là chuyện của tôi”, - Ông ta không ngừng nhắc đi nhắc lại cụm từ “học tập”, còn thêm vào đó “tinh thần”, “khí phách”, khí thế thật sôi sục. Khi đó tôi nghĩ, nếu tôi gặp phải chuyện như vậy, tôi sẽ làm gì? Chắc chắn tôi không làm được như thế, trong lòng tôi vẫn có một giới hạn: Trước mặt khách hàng tôi có thể hạ thấp bản thân, nhưng tuyệt đối không đánh cược cả người nhà của mình!

Buổi tối tôi thuê một phòng nhỏ trong nhà hàng Tương Ngạc ở đường Cửu Châu, mang theo một chai Ngũ Nương Dạ, vừa mới ngồi xuống Triệu Hữu Tài đã nói:

- Cậu Phi, trong điện thoại cậu bốc tôi lên tận mây xanh, rồi lại mang theo rượu, rõ ràng là chuẩn bị sẵn rồi mới tới. - Câu nói này khiến tim tôi

thoáng run, nghĩ bụng: Con bà nó, đúng là khôn như ròi. Tôi giả bộ thản nhiên, nói:

- Chỉ là bữa cơm thường, hai anh em cứ thoải mái uống rượu, nói chuyện thôi.

Từ sau hôm Lâm Thăng hỏi tôi chuyên bên Khoa Mỹ, tôi đã quyết định sẽ phải lôi kéo nhân vật quan trọng Triệu Hữu Tài này về phía mình thì mới mong có phần thắng. Tuy rằng hắn là đối thủ cạnh tranh của tôi, nhưng Nam Hưng cũng không phải của hắn, hắn chỉ là một người làm thuê, đây chính là cửa ra. Chỉ có điều cửa ra này phải dùng lựu đạn hay phải dùng hỏa tiễn để phá thì tôi vẫn còn đang cân nhắc.

Ban đầu bọn tôi chỉ uống rượu, nói toàn chuyện phiếm, tuyệt không nhắc một câu nào liên quan tới công việc. Tôi tấn công vào tình cảm, nói về chuyện vui khi chúng tôi cùng tới Phố Đà Sơn, rồi còn chửi gã Phó Tổng Giám đốc Vương, người đã đuổi Triệu Hữu Tài đi:

- Con bà nó, ngoài việc bắt bẻ người khác chẳng được cái bản lĩnh gì!

Sau đó tôi dần dần lái câu chuyện về chủ đề chính:

- Anh đúng là có con mắt nhìn xa trông rộng, ban đầu tôi chỉ nhìn thấy Khoa Đạt, bây giờ nó không được nữa ròi, địa vị của Nam Hưng tại Khoa Mỹ hiện nay đều do một tay anh xây dựng, lợi hại! Mặc dù anh luôn rất khiêm tốn, nhưng trong lòng tôi hiểu rõ lắm.

- Không phải tôi lợi hại, là vận may, đều nhờ vào vận may, nói không chừng ngày nào đó Khoa Đạt lại nổi lên, chẳng phải họ có hợp tác với Panasonic nữa sao? - Triệu Hữu Tài không tiếp chiêu, không cho tôi lý do để nói tiếp.

- Đúng thế, hy vọng là vậy. Có điều bây giờ mọi người đều đang chơi trận chiến giá thành, chán lắm, người bị thương chỉ có chúng ta thôi, còn

người đắc lợi là Khoa Đạt, Khoa Mỹ, tổ chức đấu thầu một lần là họ cười thầm một lần.

- Đúng thế, hôm nay anh giảm một hào, ngày mai tôi giảm năm xu, cứ thế chỉ lưỡng bại câu thương, đúng là vô nghĩa.

Cuối cùng Triệu Hữu Tài cũng tiếp chiêu, chỉ có điều cái gã này ranh ma lắm, chỉ phụ họa, không chủ động, tôi nghĩ chắc hẳn đã quyết xem tôi diễn màn kịch này tới đâu. Dù sao cũng là tôi hện hẳn, bây giờ hẳn là đại ca ở Khoa Mỹ, có quyền chủ động, dựa vào các mối quan hệ với thực lực của tôi hiện nay vẫn miễn cưỡng có thể đấu lại với Nam Hưng. Tôi chửi thầm trong lòng mấy câu, thấy tình thế như vậy, tôi chuyển chủ đề:

- Nói thật lòng, ban đầu lúc tôi mới làm về bán hàng, là anh dìu dắt tôi, dạy tôi rất nhiều đạo lý, tôi lúc nào cũng cảm tạ và khâm phục anh.

- Phi, nặng lời rồi, có phải cậu đang chửi tôi không?

- Đâu dám ạ? Năm xưa nếu không có anh khuyên nhủ, chắc tôi đã đánh gã Giám đốc của Quốc Vũ thật rồi, làm gì có tôi ngày hôm nay!

Đi lòng vòng một hồi lâu cuối cùng cũng trở lại vạch xuất phát, khi chai rượu gần cạn, tôi thấy thời cơ đã đến, không nói rõ ràng một chút với hẳn thì không được, bèn vừa rót rượu vừa nói:

- Người anh em, anh thấy hai nhà chúng ta cùng liên kết với nhau được không? Sức mạnh của Úc Lập, Quảng Châu quá nhỏ, không thể gây ra sóng gió, tôi chẳng coi chúng ra gì.

Đúng là tôi hiểu hơi ít về Úc Lập, đại bản doanh của họ đặt ở phương Bắc, điều hòa Hải Âu ở Thanh Đảo do một tay họ lũng đoạn thị trường, bây giờ họ đã đủ lông đủ cánh, muốn bay về phương Nam, ngoại trừ trận chiến giá thành, tôi nhất thời không nghĩ ra họ còn có chiêu thức gì nữa, nói thực lòng, nếu không hiểu thực lực của họ thì phương án của chúng tôi có làm

hay tới đâu cũng chỉ là giấy rách. Quan trọng không phải là giá thành bên nào thấp nhất, mà là bên trong phải có một người nói đỡ cho bạn, việc bạn cần làm là cung cấp cho người đó tài liệu để nói đỡ cho bạn, đó chính là độc chiêu của việc đấu thầu. Hồi làm ở Khoa Đạt, từng có một công ty tên là “Mậu dịch Đại Dũng” muốn chen chân vào giành thị phần của chúng tôi, nhưng không thể nào chen được, cuối cùng họ chơi trò không ăn được thì đập đổ. Tối hôm đó có người đưa cho tôi giá thành, đúng là thấp hơn bên chúng tôi hai giá. Sáng sớm hôm sau, tôi fax đơn giá này cho một khách hàng lớn của Đại Dũng, vị khách hàng đó lập tức hỏi ông chủ Dương Đại Dũng là có chuyện gì:

- Vì sao giá cho Khoa Đạt lại thấp như thế? Anh có định làm nữa không?

Dương Đại Dũng thất sắc, luôn miệng nói là nhân viên nghiệp vụ của mình làm sai, sẽ lập tức đuổi việc hẳn! Sau đó ông ta thăm dò biết việc này do tôi làm, gọi điện thoại tới hỏi thăm mẹ tôi, rồi lại hỏi tôi làm gì? Tôi không hỏi thăm lại mẹ ông ta, giọng điệu trả lời rất bình tĩnh:

- Ông chủ Dương, vạn vật đều có trật tự, chuyện gì cũng phải nói đạo lý, hành vi làm loạn thị trường đó của ông là không được, cho dù là với lý do gì. Với lại tôi có năm khách hàng lớn, tôi chỉ gửi cho một người, xét về phương diện nào thì tôi làm thế cũng đủ nhân từ lắm rồi, ông nên cảm ơn tôi mới đúng, chắc ông không muốn tôi gửi nó cho bốn nhà còn lại?

Lời của tôi vừa dứt, Dương Đại Dũng đã nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Được, được! Cậu có lý, cậu giỏi! - Giãng co một thời gian dài hẳn mới hiểu đầm nước này quá sâu, hẳn không thể không từ bỏ.

Khi tôi nói, Triệu Hữu Tài cứ nhìn tôi chăm chú, không nói lời nào, dường như đang muốn thông qua thần thái để thăm dò thế giới nội tâm của tôi. Thái độ của hẳn nằm trong dự đoán của tôi, lời tôi nói vẫn còn chưa

một phần, Ưc Lập của Quảng Châu tuyệt đối không hề đơn giản, tôi đang cố ý dùng cách nói khinh địch để lắng nghe cao kiến của hă, nên biết rằng con người ai cũng có sở thích khoe khoang sự thông minh của mình.

- Lý tổng, chuyện liên kết thì tôi không có vấn đề gì, quan trọng là liên kết như thế nào? - Triệu Hữu Tài đá quả bóng về phía tôi, trong lòng tôi lại thầm chửi hă một hồi, hết cách rồi, tôi đành trình bày kế hoạch của mình:

- Điều kiện giá thành của chúng ta như nhau, mọi người chia nhau năm mươi phần trăm thị phần, như thế tuy rằng thị phần của công ty thứ nhất sẽ ít hơn một chút, nhưng không hạ giá thành có thể đảm bảo được lợi nhuận, chắc chắn sẽ không ít hơn mức lợi nhuận nếu đạt được bảy mươi phần trăm thị phần với giá thành thấp. Ngoài ra... - Nói tới đây thì tôi dừng lại, nhìn hă chăm chú, đôi đũa đã đưa lên một nửa của Triệu Hữu Tài cũng dừng lại:

- Ngoài ra cái gì?

Tôi không trả lời ngay, nhấp một ngụm rượu rồi buông ra một câu:

- Anh Triệu, anh ở Nam Hưng là người làm công, tôi sẽ không bạc đãi anh đâu.

Triệu Hữu Tài cúi thấp đầu, tiếp tục gắp thức ăn. Tôi cũng không nói gì nữa, vùi đầu vào uống rượu, điện thoại di động bất chợt đổ chuông, một tin nhắn tới, là của Hoa, tôi đang cúi đầu đọc thì Triệu Hữu Tài bỗng dừng mở miệng:

- Cậu thực sự tưởng rằng Ưc Lập không thể làm nên chuyện gì chăng? Nếu hă đưa ra giá thấp thì sao?

Tôi buông điện thoại xuống:

- Vậy sao? Nghiêm trọng thế sao? Về điểm này tôi chưa nghĩ đến, cao kiến của anh thế nào?

- Lý tổng, cậu là một người thông minh, nhanh nhẹn như thế mà còn chưa nghĩ đến thì cái đầu óc cục gạch của tôi hết cách rồi.

Cuộc trò chuyện cuối cùng không có kết quả, nhưng câu quan trọng nhất hẳn đã chịu nghe, mục đích ban đầu đã đạt được, tôi nhớ lại lý thuyết làm máy và cửa gái của Dương Hồng Năng, rất nhiều chuyện không phải cứ ra tay là được, mà cần có thời gian và công sức kinh doanh.

Ở cửa, tôi đưa hai tay ra nắm chặt lấy tay Triệu Hữu Tài, sau đó lại lắc lắc mấy cái:

- Chúng ta mãi mãi là bạn tốt, mãi mãi! - Triệu Hữu Tài cũng đưa bàn tay kia nắm lại, nói là đúng thế, đúng thế.

Không nhớ tôi từng đọc một câu như thế này ở đâu: Khi bạn có mục đích, cái gì không phải bạn sẽ nói thành phải, cái gì vốn là như thế thì bạn không bao giờ nói. Đối với Triệu Hữu Tài thì thế, chứ đối với Cảnh Phú Quý và Lâm Thăng, tôi chưa bao giờ nói vậy, chưa bao giờ có những động tác mà người ngoài nhìn vào, tưởng chừng nó rất chân thành.

LÝ TƯỞNG VÀ HIỆN THỰC

Để hòa giải cho Cảnh Phú Quý và Dương Huệ, tôi thấu chi cả chữ tín của mình. Sau khi thống nhất lời nói với Cảnh Phú Quý tôi tới hẳn nhà họ, giống như tổ trưởng tổ hòa giải của khu phố, nói hết nước hết cái:

- Dương Huệ này, mấy cái thứ ở trên mạng toàn là đồ ảo, chỉ đùa cho vui thôi, hôm đó Bàn Tiền Tiến nói gì em cũng nghe thấy rồi, đúng không? Con người thẳng Quý không dám làm chuyện gì có lỗi với em đâu, huống hồ nếu cậu ấy dám thì anh là người đầu tiên không đồng ý, làm gì

chờ tới lúc bị em phát hiện. - Sau đó tôi lại quay đầu qua nói với Cảnh Phú Quý, - Cậu nói xem đúng không Quý!

Cảnh Phú Quý luôn miệng nói đúng thế, đúng thế, rất khiêm tốn chấp nhận lời phê bình. Tôi lại tiếp tục lên tiếng:

- Anh nhờ người bạn bên Cục Công an điều tra địa chỉ IP của cái QQ đó rồi, “Người Đông Bắc” ở Hắc Long Giang, “Không lời” thì ở Tân Cương, xa xôi như thế, mà hai chỗ này Cảnh Phú Quý đều chưa tới bao giờ, làm gì có cơ hội tiếp xúc, em nói bọn họ có làm được việc gì cụ thể không, không thể nào làm chuyện đó qua không khí được, đúng không em đâu?

Biểu cảm của Dương Huệ tươi tắn trở lại, nhưng vẫn chưa buông tha:

- Nhưng mà lời họ nói nghe kinh tởm lắm!

Điểm này thì không thể làm khó được tôi:

- Tục ngữ nói, “Cái gì nói thì không làm, làm thì không nói, chớ hay sủa chẳng bao giờ cắn người”. Cậu ấy nói nghe càng ghê càng chứng tỏ cậu ấy nói cho sướng miệng thôi, không làm được trong thực tế!

Đàn bà giỏi làm nũng, đàn ông thích nói dối, tôi phát hiện ra mình bẩm sinh có khả năng nói dối, lúc nói mặt rất nghiêm túc, không đỏ, tim không đập mạnh, ai không tin tôi sẽ nổi cáu với họ. Lâm Thăng bảo tôi:

- Như thế có mệt không? Lời nói dối vô tận, lời nói thật là bờ, nói dối một câu phải dùng năm câu để hoàn thiện, nói dối năm câu phải dùng hai mươi câu để hoàn thiện, nói đến sau cùng thì ngay cả bản thân cũng không biết lời nào là thật, lời nào là giả, ngộ nhỡ bị phát hiện có phải càng xấu mặt hơn không?

Tôi nói:

- Anh dám đảm bảo là anh chưa bao giờ nói dối không? Huống hồ nói dối chắc chắn là xấu à? - Không! Ít nhất là từ việc của Cảnh Phú Quý tôi cũng thấy không phải, nếu làm to chuyện lên thì với hần, với Dương Huệ, với con gái của họ và gia đình hai bên đều chẳng có ích gì cả, công ty cũng không được yên ổn! Thế nên đây là một cục diện “đa phương có lợi” chứ không phải “song phương có lợi”.

Thấy nước mắt của Dương Huệ đã ngưng, lúc này tôi đánh mắt ra hiệu cho Cảnh Phú Quý, hần lập tức nhân cơ hội đó, thề thốt và đảm bảo rằng đó chỉ là đùa giỡn cho vui, xong còn nói vì hần thấy thường ngày vợ vất vả nhiều nên Tết này định đưa cả nhà đi Hàn Quốc chơi, để thỏa mãn sở thích những bộ phim Hàn của đồng chí vợ, ngày nào cũng say mê Bae Yong Joon. Thế là Dương Huệ toét miệng ra cười:

- Đồ xấu xa, ai đồng ý đi Hàn Quốc với anh rồi hả!

Vậy là một trận phong ba cuối cùng cũng bình yên, nhưng bản thân tôi vẫn đang nằm trong vùng tâm bão, tôi rất giỏi giúp người khác giải quyết khó khăn, nhưng vấn đề của mình không bao giờ xử lý tốt được, không biết mình với Thanh Thanh liệu sẽ có kết thúc như thế nào.

“Sự kiện QQ” được giải quyết ổn thỏa, tôi và Cảnh Phú Quý ngồi uống rượu mừng ở “Đông Lai Thuận”, sau khi đã dốc ba ly vào bụng, hần nghiêng ly rượu lên bàn, nói:

- Cậu làm ra vẻ chính nhân quân tử, ngoài Châu Thanh Thanh và Dương Huệ ra, trên thế giới này ai mà không biết cậu còn tệ hơn cả tôi!

Tôi cười tự đắc:

- Như nhau cả thôi. Chuyện này cũng may là tôi phản ứng nhanh, nếu không thì lộ cả rồi.

Hôm nay Cảnh Phú Quý tửu lượng rất kém, mới uống vài ly mặt đã đỏ bừng, nói chuyện cũng ít, tay chống cằm, nghiêm túc nghe tôi giáo huấn, tôi cao hứng nói:

- Chuyện này xử lý thật là hoàn hảo, thậm chí còn có thể viết vào cuốn Cẩm nang xử lý các mối nguy cơ trong quan hệ vợ chồng. - Cũng chính lúc đó tôi phát hiện hấn không bình thường, tôi đưa tay ra nắm cánh tay hấn:

- Sao thế? Nhớ “Không lời” của cậu rồi hả? Lẽ ra hôm nay cậu nên vui mới phải.

Hấn chằm chằm ngược mắt lên, trong đó là những tia máu đỏ:

- Cậu thay đổi rồi.

Tôi không hiểu:

- Cậu nói gì cơ?

- Cậu thay đổi rồi, trở nên tầm thường, thậm chí là vô sỉ, tình bạn bị cậu coi là công cụ, giúp bạn bị cậu mang ra làm giao dịch, điều hết thuốc chữa nhất là cậu lại coi đó là vinh quang! - Tôi hiểu Cảnh Phú Quý nói những điều này là vì hấn vẫn canh cánh trong lòng việc mà tôi bắt hấn làm. Thực ra, việc tôi bắt Cảnh Phú Quý làm rất đơn giản. Từ sau lần nói chuyện với Tần tổng, về tới công ty, tôi đã bàn bạc với Lâm Thăng, chi phí tôi có thể đồng ý với cô ta, nhưng nếu phải trốn thuế thì chúng tôi sẽ phải thành lập một công ty khác, tiền hàng từ công ty Phi Thăng chuyển tới công ty của Tần tổng, sau khi trừ đi chi phí làm thủ tục, Tần tổng lại phải chuyển tiền về cho chúng tôi, nhưng không thể trực tiếp chuyển về Phi Thăng mà phải về một công ty thứ ba do chúng tôi kiểm soát. Tôi là đại diện pháp nhân của Phi Thăng, Lâm Thăng là Chủ tịch Hội đồng quản trị, hai người chúng tôi đều không thể có bất cứ cổ phần hay chức vụ gì ở công ty mới, nếu không rất dễ điều tra ra là công ty liên đới, đại diện pháp nhân của công ty mới phải là một người dường như không liên quan nhưng hoàn

toàn tin tưởng được, nghĩ đi nghĩ lại chỉ có Cảnh Phú Quý là người thích hợp nhất. Nhưng tôi không hiểu vì sao hẳn lại không muốn làm, có lẽ vì sợ nếu xảy ra vấn đề gì, người đầu tiên bị công an tìm chính là đại diện pháp nhân.

Tôi vẫn tỏ ra thản nhiên, ngừng ngay nét mặt hí hửng đầy khoa trương của mình, ngậm một miếng thuốc, châm lửa:

- Trong cái xã hội này có ai là không thay đổi?

- Không phải như thế, cậu thay đổi tới mức tôi sắp không nhận ra cậu rồi. Phi, ngày trước cậu chỉ có vẻ xấu bên ngoài, có lúc xấu nhưng đáng yêu, bây giờ cái xấu xa đã ăn vào xương cốt của cậu, cậu toàn làm những việc khiến người thân đau khổ, khiến kẻ thù sợ hãi. Ánh mắt cậu giờ lạnh lùng, tham vọng và bất chấp thủ đoạn, thậm chí còn có chút điên cuồng, tôi đã không còn tìm được cái cảm giác năm xưa khi có tiền tiêu chung với cậu nữa rồi.

Những gì Cảnh Phú Quý nói đều là sự thực, vì thành công, vì kinh doanh, tôi không những mất hết sĩ diện, mà còn vô sỉ. Nhưng thân phận của mỗi người không phải vừa sinh ra đã được định sẵn, gái điếm không phải sinh ra đã là gái điếm, làm kinh doanh nhiều năm, vì bạn bè, ta rút đao tương trợ nhưng có khi ta lại bị chính bạn bè đâm trả hai đao, kết quả của việc căm ghét cái ác là khiến mình mất đi đơn đặt hàng, vì người ác là những kẻ có tiền, còn kẻ yếu đuối, nghèo khó lại không thể cho bạn một chút lợi nhuận, một tiếng “cảm ơn” chỉ là vô ích với doanh thu của bạn. Người cao thượng sẽ mất hết tất cả, kẻ vô sỉ kiếm được đầy nôi, đã gặp qua nhiều ví dụ anh lừa tôi, tôi lừa anh, tôi thực sự đã âm thầm thay đổi. Không phải tôi muốn như thế, mà xã hội ép tôi như thế. Tôi ngày càng thiếu lòng tin vào con người, bởi vì lòng tin chỉ đem lại cho tôi bài học, sự nghi ngờ của tôi ngày càng nhiều, bởi vì nghi ngờ giúp tôi nắm quyền chủ động. Vòng tròn của tôi ngày càng thu hẹp, ngày càng vạch rõ những người là khách hàng và không phải khách hàng, tính cách tương đồng không còn là

lý do để tôi kết bạn, “vô dụng với mình” đã trở thành vấn đề đầu tiên luôn xuất hiện trong đầu tôi. Cảnh Phú Quý nói tôi sa đọa, vô sĩ, thậm chí là có lúc điên cuồng, tôi chỉ âm ừ vài tiếng, tôi không sa đọa liệu có bán hàng được không? Tôi không vô sĩ thì có mở công ty được không? Tôi không điên cuồng liệu có nuôi sống được mười mấy người trong công ty không? Một triết gia nào đó đã từng nói, thúc đẩy sự tiến bộ của xã hội không chỉ có ấ ấ ấ, không phải là cao thượng, mà là tham vọng, là vô sĩ, là tiền bạc!

Ngày nhỏ đi học, cô giáo cho làm bài văn “Lý tưởng của tôi”, tôi nói sau này lớn lên, tôi muốn làm một nhà khoa học, nhưng thực ra đó không phải là lý tưởng thực sự của tôi, lý tưởng của tôi là làm “Thủ tướng”, tôi tự cho rằng mình là người có tài năng xuất chúng, tôi còn viết ý nghĩ nào vào trong nhật ký, ai ngờ bị đưa bạn cùng bàn là Ngô Chí An đọc trộm rồi còn đọc cho mọi người nghe, mọi người đều chê bai tôi là một thằng bé cả ngày thò lò mũi xanh mà đòi làm Thủ tướng, đúng là cóc đòi ăn thịt thiên nga, tôi giận dữ lao lên dùng nắm đấm nói chuyện với chúng nó, kết quả là má trái tôi bị đấm sưng vù lên trong cuộc hỗn chiến.

Hồi điên nguyện vọng thi đại học, nhìn mấy chữ “Khoa chính trị quốc tế”, tôi thầm vui trong lòng, đây chẳng phải con đường tốt nhất để thực hiện lý tưởng làm “Thủ tướng” của tôi sao? Theo như hiểu biết của tôi khi đó, chính trị quốc tế chính là giải quyết các mối quan hệ giữa quốc gia này với quốc gia khác, yêu cầu còn cao hơn, phức tạp hơn so với việc quản lý một quốc gia, học xong nên làm việc ở Liên hợp quốc, nói thẳng ra là có khả năng làm “Thư ký Liên hợp quốc, làm “Thủ tướng” của một nước đúng là chuyện nhỏ, thế là tôi cắm đầu vào “thực hiện ước mơ”.

Nhiều năm trôi qua, tôi không thể không khâm phục tầm nhìn xa trông rộng của những người bạn mới thời tiểu học, kết quả đương nhiên là tôi không thể làm Thủ tướng, còn Ngô Chí An năm xưa chưa bao giờ muốn làm Thủ tướng thì giờ đã là Phó Chủ tịch huyện ở huyện chúng tôi, nói thế nào cũng có thể coi như là một “Phó Thủ tướng”. Mỗi người cuộc đời mỗi

khác, có ai biết kiếp trước của mình là gì, cũng không ai đoán được mười năm nữa cuộc đời mình sẽ ra sao, đây chính là bi kịch của con người. Nhưng giờ đây, chức danh của tôi cũng là người đứng đầu, chỉ có điều tôi là người đứng đầu một công ty, không phải là một nhà nước, so với những kẻ cả ngày chỉ biết găn mông bên bàn mạt chược, hy vọng thắng được vài chục tệ về mua rau, tôi đã thấy thỏa mãn lắm rồi.

Tôi làm việc thường không có quy củ, nói năng không nguyên tắc. Lúc bình thường, tôi còn có thái độ nghiêm túc, nhưng gặp bạn bè than thiết hay phải lúc nổi nóng, chút nhỏ nhả hiếm hoi đến đáng thương trên người tôi sẽ bay biến mất. Dạo gần đây trên mạng thịnh thành từ “dựa”, tôi bèn sửa lời thề trên Phố Đà Sơn là: “Tôi không dựa vào người khác, chỉ dựa vào chính mình” thành: “Tôi không dựa vào chính mình, có bản lĩnh thì dựa vào người khác”. Khi nói câu đó, tôi cảm thấy mình trẻ trung, thời thượng, ngay cả những nhân viên thế hệ 8X ở công ty cũng phải há hốc mồm kinh ngạc.

Mọi người đều phản ánh tôi làm Tổng Giám đốc mà không ra dáng, không bao giờ thắt cà vạt, hút thuốc bất kể chỗ nào, hễ ngồi xuống là gác chân lên bàn, nếu hứng thì chân tay phải cử động, nói chuyện không nghiêm túc, thích ba hoa. Lâm Thăng nói tôi là răng đen quá, mau đi tẩy đi. Tôi nói được rồi, tẩy sẽ khỏe hơn. Rồi tôi cười đều cáng, động tác khoa trương, không hề ra dáng chút nào, nói một câu trong nghề chúng tôi là “không chuyên nghiệp”, thế nên khi Cảnh Phú Quý giúp tôi đặt nickname trên mạng là “Người đàn ông thành công, trưởng thành” thì có đến một nửa là nói dối. Điều quan trọng nhất là tôi làm việc rất tùy tiện, thường lá mặt lá trái, lời hôm qua nói, hôm nay sẽ không thừa nhận. Có một lần Cảnh Phú Quý cầm hóa đơn điện thoại của Vương Diệu tới tìm tôi ký để thanh toán, tôi thấy vượt tiêu chuẩn tám mươi tệ, không đồng ý. Cảnh Phú Quý nói:

- Tháng trước Vương Diệu tới Thuận Đức đòi nợ mười ngày, tiền điện thoại rất đắt, khi đó nó đã xin ý kiến cậu, cậu đồng ý thanh toán hết tiền

điện thoại tháng này còn gì.

Tôi nghe thấy thế thì nổi cáu:

- Thế nó có mang được tiền về không? Tiền không mang về được lại còn đòi thanh toán tiền điện thoại? Cho dù tôi có nói thì cũng là lúc đó, bây giờ tôi không đồng ý thì sao?

Cảnh Phú Quý có chút hơi ngứa ngáy:

- Có một tí tiền, đáng bao nhiêu đâu, huống hồ khi đồng ý cậu cũng không có điều kiện đi kèm, là ông chủ mà nói lời không giữ lời thì không... không tốt lắm.

Khi đó tôi đang rầu rĩ về vấn đề vốn lưu động:

- Không được, chưa đòi được nợ về, không được là không được! Đây không phải là vấn đề tiền ít tiền nhiều.

Sau khi bình tĩnh lại, tôi lại thấy hối hận, làm như thế đúng là hơi quá đáng, sau đó tôi tìm Cảnh Phú Quý hỏi chuyện này, hơi chút ngại ngùng:

- Hay là cứ thanh toán cho nó đi?

Cảnh Phú Quý nhìn tôi vẻ khinh bỉ:

- Không cần đâu, Lý tổng, tôi tự móc tám mươi tệ ra cho Vương Diệu rồi, nhưng mà cậu yên tâm, những lời nói vĩ đại của cậu không lọt tới tai nó đâu.

Tôi thấy hơi xấu hổ, rụt rè đẩy vai Cảnh Phú Quý một cái:

- He he, đúng là anh em tốt, tan làm tôi mời cậu đi uống rượu.

Tính đi tính lại, tôi vẫn còn một tật xấu nữa, đó là cứ vào đến hộp đêm, gái ngồi xuống bên cạnh thì việc đầu tiên tôi làm không phải ôm ấp, hôn hít mà là xem điện thoại của cô nàng có “tác phẩm kinh điển” nào mới ra lò hay không, nếu có cái gì hợp ý là tôi lập tức gửi tới điện thoại mình, sau đó chia sẻ cho đám anh em, ngay cả khi Bush được lên làm Tổng thống, tôi cũng chẳng mấy quan tâm.

Những điều Cảnh Phú Quý vừa phê bình tôi, câu nào cũng đúng sự thực, tôi tán thành cả hai tay hai chân. Nhưng thân phận có ảnh hưởng tới hành động của bạn, ông chủ thật không dễ làm.

TRÁI TIM AI CHƯA TỪNG ĐIÊN DẠI

Mộc Vô Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 5

THƯ TỪ HỒNG KÔNG

Lâm Thăng đưa cho tôi xem bản fax mà văn phòng Songyang Hồng Kông gửi sang, hai câu đầu là mấy lời khách sáo, đại loại như kinh doanh thuận lợi, công ty phát triển, còn nhắc tới hai từ "cùng thăng", xem ra họ đã học được cả từ ngữ "mốt" nhất của Đại lục. Sau đó họ thông báo Hoàng Chính Long và Ms. Lisa sẽ tới Đại lục, xuất phát lúc mười ba giờ thứ Tư, ngày người hai, trở về lúc mười tám giờ ba mươi phút, ở dưới còn dặn dò rằng nếu có vấn đề hoặc thay đổi gì, hãy liên lạc với Ms. Lisa trước mười tám giờ ngày mười một, còn kèm theo cả số điện thoại bàn và số di động của Lisa. Đọc xong, tôi cảm thán, người Hồng Kông làm việc đúng là khác địa lục, chỉ một việc rất đơn giản cũng viết thật rõ ràng, chuyên nghiệp.

Tôi gọi Cảnh Phú Quý, Vương Diệu và Bành Tiền Tiến vào, giơ tờ giấy ra trước mặt họ:

- Đọc đi, xem công ty quốc tế của người ta làm việc thế nào! Các cậu còn kém xa lắm!

Ba người họ cầm tờ giấy trên tay tôi, chụm đầu đọc, Cảnh Phú Quý đại diện lên tiếng:

- Cũng có thấy trình độ gì cao lắm đâu, chẳng qua chỉ là thông báo về thời gian, địa điểm, nhân vật, lịch trình, đơn giản thôi mà, chúng tôi cũng làm được.

Tôi nói:

- Được thôi, có bản lĩnh thì cậu cũng làm một bản kế hoạch đấu thầu thật đẹp cho tôi xem, hy vọng là tôi đã đánh giá thấp các cậu. - Tôi xem quyển lịch trên bàn, hôm nay ngày mồng mười tháng Mười một, còn hơn một tháng nữa là tới thời gian đấu thầu.

- Tôi cho các cậu thêm bốn ngày nữa, trước ngày mười bốn, tôi phải có kế hoạch đấu thầu, để tôi thưởng thức trình độ cao của các cậu, nhưng mà tôi nói trước, tôi không cần bày tỏ quyết tâm bằng cách hô khẩu hiệu, nội dung phải cụ thể, có căn cứ, bằng chứng, phải phân tích cả tình hình của Nam Hưng và Úc Lập, biết chưa, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng!

Gương mặt Cảnh Phú Quý thoáng tái đi, nhận ra trong lời nói của tôi có ý không buông tha cho hắn, cũng giống như Lưu Hân từng nói xỏ hắn. Nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn được, nói:

- Số liệu có thể sắp xếp được, nhưng về tình hình của đối thủ thì hơi khó. - Tôi tỏ vẻ không vui:

- Chẳng phải vừa nãy cậu nói chỉ là chuyện nhỏ thôi sao? Bây giờ lại giở quẻ rồi à?

Cảnh Phú Quý giải thích:

- Khác nhau mà, đó chỉ là nói về một việc, còn thứ chúng ta cần là báo cáo điều tra.

Tôi nói:

- Chỉ dựa vào một bản fax vô cùng đơn giản này tôi tin rằng báo cáo điều tra của người ta chắc chắn làm cũng rất tốt. Hơn nữa, những thứ này bình thường các cậu cũng nên thu thập chứ không phải là đến lúc này mới

cuống cả lên! Còn nữa, chính vì khó kiếm nên mới yêu cầu Trưởng phòng như cậu đi làm, mới thể hiện rõ được năng lực của cậu, nếu không vì sao tôi không bảo hai người họ làm? Cậu làm trưởng phòng không thể ngày nào cũng chỉ biết đưa họ đi trêu hoa gẹo liễu, dạy bảo cho họ ít kinh nghiệm của cậu được không?

Vương Diệu và Bành Tiền Tiến vội vàng bày tỏ sự trung thành:

- Thực ra Trưởng phòng Cảnh cũng dạy bọn em rất nhiều thứ có ích, là thầy giáo của bọn em.

Tôi nói:

- Các cậu đừng nói đỡ cho cậu ấy trước mặt tôi, cậu ấy là người thế nào chẳng lẽ tôi còn không rõ, không làm hỏng các cậu là may lắm rồi. Bây giờ các cậu hãy soạn cho tôi một thư hẹn gặp theo quy cách chính thức, nội dung là chúng ta sẽ đưa người phụ trách của Songyang Hồng Kông gặp mặt chính thức với lãnh đạo cấp cao của Khoa Mỹ, xem ba người các cậu có làm được không? Hoàng Chính Long vừa mới nhận chức được một tháng, Lâm Thăng và ông ta chỉ mới gặp nhau hai lần, vẫn chưa hiểu rõ tính cách và khẩu vị của ông ta. Nhưng cho dù thế nào, kể cả có trúng thầu bên Khoa Mỹ, mọi việc cũng chưa OK, đảm bảo nguồn hàng phải phụ thuộc vào ông ta, hưởng hồ lần đầu gặp mặt, quy cách tiếp đãi phải tương đương với hàng Tổng thống.

Phương án tiếp đãi do Lâm Thăng và Lưu Hân lên kế hoạch, họ làm việc tỉ mỉ, chu đáo, đảm nhận việc này là hợp nhất, tôi nghe theo sự sắp xếp của họ.

- Tôi với Lý tổng tới đầu đường để đón, Lưu Hân đón ở cửa lớn dưới lầu, tại cổng công ty đặt một tấm biển nghênh đón, Tiểu Diệu và Lạc Lạc đứng chào hai bên, nhớ phải ăn mặc lịch sự, mỉm cười chuyên nghiệp, cười hở đúng tám cái răng, hôm nay nhớ soi gương tập trước đi. Bàn phòng họp

phải có hoa tươi, giấy ăn, nước sôi, bút máy và giấy trắng, tủ bên cạnh phải đặt cà phê, phải chuẩn bị sẵn cả sâm-panh và ly rượu. Tuy chúng ta chỉ là một công ty nhỏ, nhưng phải để họ cảm thấy chúng ta có khả năng trở thành công ty lớn. Còn nữa, khi chúng tôi bàn chuyện trong phòng họp, người bên ngoài không được chơi điện tử chút chít, mọi người không được thường xuyên đi lại, phải khiến điện thoại đổ chuông liên tục, phải làm ra vẻ vô cùng bận rộn, nhưng tiếng bước chân và tiếng nói chuyện điện thoại không được quá to. Đừng tưởng rằng họ ở trong phòng họp thì không chú ý tới tình hình bên ngoài, các lãnh đạo cấp cao của công ty lớn đều có thiên lý nhãn, thuận phong nhĩ, tôi hiểu họ lắm.

Lưu Hân lấy bút và giấy ra ghi chép lại, Lâm Thăng chỉ chỗ này, trỏ chỗ kia, dọn dò, sắp xếp một hơi, sau đó ngồi phịch xuống:

- Tôi không tin là bày ra như thế rồi còn không thể ký được hợp đồng.

Tôi nhắc lại lần nữa:

- Các cậu nghe cho kỹ nhé, bình thường các cậu chút chít, chơi điện tử, chơi cờ phiêu tôi đều không can thiệp, nhưng các cậu cũng phải biết lúc nào nên, lúc nào không, ngày kia hãy thể hiện cho tôi cái dáng vẻ chăm chỉ, chuyên nghiệp ra, sắp xếp cụ thể thế nào, Lưu Hân sẽ thông báo với các cậu, nghe rõ chưa?

Còn một vấn đề quan trọng nữa, đó là tiệc tối và giải trí sau bữa tiệc nên sắp xếp thế nào? Mặc dù trong fax nói là họ sẽ ngồi tàu biển về Hồng Kông lúc mười tám giờ ba mươi phút, nhưng là chủ nhà, giữ khách lại ăn cơm là lễ nghĩa cơ bản nhất, thời cách mạng thì không phải thế, nhưng làm ăn kinh doanh buộc phải vậy. Vấn đề này khá khó khăn, Lâm Thăng nói:

- Hải sản, bào ngư, vi cá chắc chắn không được, ở Hồng Kông ngày nào họ cũng ăn các món đó, hào sồng tuy là đặc sản của Châu Hải, nhưng không cao cấp, phải chọn cái gì thật đặc biệt. - Tôi bỗng dưng nảy ra một ý:

- Thịt thú rừng, thịt thú rừng thì thế nào?

Lâm Thăng vỗ vai tôi:

- Hay lắm, cái món này ở Hồng Kông chắc chắn là không ăn được, chọn cái này đi.

Sắp xếp tiệc tối xong xuôi, sẽ đưa họ tới gặp Khoa Mỹ:

- Dùng lý do này để giữ khách, vừa thể hiện được quyết tâm của chúng ta với Khoa Mỹ, vừa khiến Hoàng Chính Long biết thực lực của chúng ta, nhất cử lưỡng tiện.

Lâm Thăng trù trừ một lát:

- Nhưng chuyện này phải thông báo trước để họ chuẩn bị.

Tôi nói để tính sau, Lâm Thăng kiên quyết không đồng ý:

- Đây là quy tắc tối thiểu, khái niệm thời gian của các công ty Nhật rất rõ ràng, kế hoạch đưa ra chi tiết, cụ thể, từng bước phải tính bằng phút để thực hiện, không thể làm “đến đâu hay đến đó”. Bản thân chúng ta không biết thì thôi, nhưng đã biết nhất định phải nói.

Tôi nói:

- Người Trung Quốc thì sao, chẳng lẽ cậu không phải người Trung Quốc? Đừng có sùng bái nước ngoài như thế được không?

Lâm Thăng hơi ngượng:

- Đúng, đúng, cậu nói đúng, chỉ là thói quen làm việc của mọi người khác nhau, không phân biệt thân phận cao thấp.

Tôi nói:

- Đúng vậy, như thế mới giống lời người nói. - Nói xong, trong lòng lại thấy thấp thỏm, Lôi tổng bên Khoa Mỹ có xuất hiện hay không còn chưa rõ, nếu không gặp được, Hoàng Chính Long mất mặt thì hậu quả không biết sẽ như thế nào?

TM TRẠNG CỦA GÁI GỌI

Lúc ăn cơm với Triệu Hữu Tài, tôi nhận được tin nhắn của Hoa.

Đây là tín hiệu hẹn trước giữa tôi với Hoa, ý bảo tôi tới.

Có một lần tôi đang chủ trì một cuộc họp thì một cô nàng là gái của Hoa gọi điện thoại tới, cũng không hỏi trước tôi là có tiện hay không, buông ngay một câu:

- Anh Phi, lâu lắm rồi anh không đến thăm em đấy nhé!

Giọng cô nàng rất to khiến tất cả những người tham gia cuộc họp đều nhìn tôi chằm chằm. Tôi lập tức cúp máy, miệng lẩm bẫm:

- Suốt ngày gọi nhầm số!

Sau việc đó, tôi lập tức nổi cáu với Hoa:

- Cô dạy dỗ đàn em kiểu gì vậy? Không được gọi điện thoại bừa bãi, bảo bọn họ nhắn một cái tin đến là tôi biết bọn họ nhớ tôi rồi!

Hoa là người Đông Bắc, vốn xuất thân từ gái gọi, sau già chuyển sang làm má mì. Ấn tượng của tôi về lần quen với cô ả rất sâu sắc. Lần đó tôi uống rượu say, vào nhà vệ sinh, còn đang nhắm mắt say sưa “trả lời tiếng gọi tự nhiên” thì nghe thấy tiếng một người đàn bà đang chửi một gái gọi không chịu nổi sự dày vò của khách mà chạy ra:

- Mà còn giả vờ thanh cao? Có bản lĩnh thì đi làm hoa hậu ấy, nói một vài câu đã được cả đồng tiền. Còn đây là phận của mày.

Ở nhà vệ sinh đi ra, tôi đụng ngay cô nàng đang rửa tay, trên người là đồng phục, miệng vẫn đang ngoác ra cười, tôi đứng cạnh vịn vòi nước, nghiêng đầu khen ả:

- Em gái, nói hay lắm, anh thích em, lát nữa qua uống ly rượu?

Cô ả bất chấp bàn tay còn chưa khô nước, chùi vội vào áo rồi móc danh thiếp ra, đưa cho tôi bằng cả hai tay:

- Anh Hai, anh cười em rồi, em tên Hoa, nhờ anh chiếu cố cho!

Trước đó, tôi tới hộp đêm Kim Bích “hoạt động” đều thông qua Trân Trân, nhưng thực ra tôi không thích cô ả, cánh tay còn thô hơn cả bắp chân tôi, hai cái đùi to bằng eo tôi, hơn nữa nói năng không khéo léo:

- Anh Hai, chỉ còn mấy em này thôi, muốn chọn cũng không có nữa. - Ý cô ả là chỗ chúng tôi làm ăn tốt lắm, chẳng thiếu vài thằng các anh, muốn chơi thì chọn, không chọn thì thôi, khiến tôi mất mặt trước mấy vị khách, chỉ vì ngại với mối quan hệ của Hoàng Lực nên không tiện thay người. Quen Hoa, ả biết tôi là khách quen, thường xuyên quyến rũ tôi tìm ả đặt phòng, ngặt nỗi tính cánh đanh đá của Trân Trân nên chưa thành công. Sau đó có một lần Trân Trân không đi làm, Hoa vừa gặp tôi đã vẫy tay từ xa:

- Ôi, anh Phi, cuối cùng anh cũng đến rồi! - Giọng nói ngọt như mía lùi, mắt sáng lấp lánh, điệu đà đi tới, cái thần thái này thật giống với mấy tú bà trong phim. Hoa nắm lấy tay tôi, nói:

- Anh Phi may thật đấy, hôm nay có hàng mới, em nào người cũng ngon, chỗ nào cần to là to, chỗ nào cần nhỏ là nhỏ. - Mới nghe thôi mà chân tay tôi đã ngứa ngáy cả lên.

- Còn có một em sinh viên, đang học Đại học Sư phạm. - Hoa ưỡn ngực chạm vào cánh tay tôi, tay trái che miệng ghé tai tôi thì thầm như sợ

người khác nghe thấy sẽ cướp đi mất.

- Có thật không? - Tôi liếc mắt hỏi một câu tỏ vẻ nghi hoặc, tôi biết thói quen làm nghề này chính là nói khoác, ngực nhỏ thì nói người đẹp, eo thô thì nói là vô cùng dẹt... Cũng giống như mấy em gái ở phòng sauna, bạn hỏi vào nghề bao lâu rồi, bọn họ đều nói hôm qua mới nhập môn làm bạn tưởng mình vừa vớ được bảo bối.

Hoa vỗ ngực đảm bảo hàng xịn:

- Lừa người khác được chứ lừa sao nổi anh.

Tôi nổi hứng, bèn bảo mau đưa đến cho tôi gặp mặt. Trước khi cô gái đó bước vào, tôi nghĩ nếu đúng là sinh viên đại học, thì có lẽ ngoại hình hơi kém, nhưng không ngờ gương mặt thanh tú, nước da trắng nõn, mái tóc dài mượt, duy chỉ có điều thân hình hơi gầy. Tôi nhìn cô gái, sau đó chỉ tay vào chỗ ngồi bên cạnh, đôi mắt cô mở lớn, há miệng chỉ tay vào mình, tôi gật đầu, cô nàng cắn môi, hai tay chắp trước bụng bước lại gần, sau đó khép nép ngồi xuống cạnh tôi. Tôi nghiêng đầu nhìn cô đánh giá từ khoảng cách gần, phát hiện ra bàn tay của cô ta không đẹp, ngắn và béo, không phải loại tay thon như tôi thích, bèn nghĩ bụng: Không chừng đôi tay này còn từng xỏ dây thừng dắt bò.

Rừng rậm chim nào cũng có, bây giờ các cô gái giả vờ ngây thơ, trong sáng quá nhiều, chẳng ai hiểu rõ người ngồi bên cạnh bạn, thậm chí là ngủ bên cạnh bạn tới từ đâu, họ có bệnh truyền nhiễm, thậm chí bị AIDS hay không, họ từng làm những việc xấu xa nào chưa, đây là một sự thực mà bạn không thể nào biết được, có nhiều lúc, bạn chỉ có thể dựa vào vận may.

- Em tên gì? Học trường nào? - Tôi dùng tăm xỉa răng cắm một miếng dưa hấu đưa cho cô nàng.

- Tiểu Ngọc, chưa học tới đại học. - Cô nàng không giống những người đã quen nghề, ngồi xuống thoải mái như ở nhà, vẫn cái vẻ thản

nhiên.

- Chẳng phải Hoa nói với em là sinh viên đại học sao?

- Phải hay không quan trọng lắm ạ? Nếu phải thì có phải anh sẽ cảm thấy rất có khoái cảm không?

Thái độ cứng nhắc của Tiểu Ngọc không những không làm tôi nổi cáu mà ngược lại còn kích thích hứng thú của tôi, tôi nhất định phải tìm hiểu cho rõ ràng. Nếu không làm rõ điều này hà tất phải tìm cô nàng làm gì, còn đầy gái xinh đẹp hơn, thạo nghề hơn cô ta nhiều.

Tôi đề nghị chơi trò oẳn tù tì uống rượu, Tiểu Ngọc động tác chậm chạp, hơn nữa không biết gian lận, đâu phải là đối thủ của tôi, phải uống liền tù tì mấy cốc, cuối cùng cô ta ngồi không vững được nữa, gục xuống vai tôi, tôi vỗ cánh tay cô ta nói:

- Này, hỏi em một câu, từ “sư phạm” tiếng Anh nói thế nào?

Miệng cô ta lẩm bẩm một từ không rõ lời:

- Nor... normal.

Từ “sư phạm” là một từ tương đối “văn hóa”, rất xa lạ, phiên âm thế nào tôi còn không biết, bởi vậy bèn móc điện thoại ra tra, quả không sai.

CHUYẾN VIẾNG THĂM CỦA HOÀNG CHÍNH LONG

Hoàng Chính Long khoảng ngoài bốn mươi tuổi, tóc đã điểm bạc, đeo kính không gọng, mặc bộ comple màu xám, thắt cà vạt màu xanh lam, trông nho nhã, thư sinh như một giảng viên đại học. Trong phòng họp, anh ta liệt kê ra toàn bộ số liệu kể từ khi chúng tôi bắt đầu hợp tác với nhau đến nay, chính xác tới từng loại sản phẩm và số liệu, cuối cùng rút ra kết luận: Lượng mua năm sau của chúng tôi đã tăng hai mươi lăm phần trăm cả năm,

nếu năm sau lên tới mức một triệu hai đô-la Mỹ thì tốc độ tăng là năm mươi phần trăm, anh ta tỏ ra nghi ngờ với con số này.

Chỉ dùng số liệu để nói chuyện và đưa ra suy đoán, phương thức này nằm ngoài dự đoán của tôi, khiến tôi kinh ngạc. Nói thật lòng, những tài liệu này đến tôi còn không nắm vững, chỉ nhớ là mỗi năm mua sắm khoảng bao nhiêu, bao gồm cả một triệu hai đô-la Mỹ cũng là tôi buộc miệng nói ra trong lúc kích động, không ngờ anh ta tưởng thật, còn nhiều lần lấy ra làm dẫn chứng. Chờ Hoàng Chính Long nói xong, tôi mới cảm thán:

- Tổng giám đốc Hoàng làm việc nghiêm túc, nói chuyện có căn cứ khiến mọi người đều khâm phục, chúng tôi phải học theo mới được. - Khi nói câu này, tôi chuyển ánh mắt sang phía Lâm Thăng, ý của tôi rất rõ ràng, sau đó lại quay về chủ đề chính. - Những phân tích của Hoàng tổng rất có lý, nhưng tình hình năm sau đặc biệt hơn một chút, mục tiêu của Khoa Mỹ là hai triệu tám chiếc điều hòa, mức tăng trưởng là sáu mươi phần trăm, nếu chúng tôi chiếm được một nửa là chắc chắn rồi, thêm vào đó năm nay có thêm mấy khách hàng mới ký hợp đồng, bởi vậy chúng tôi chắc tới chín mươi phần trăm là có thể lên tới mức một triệu hai đô-la Mỹ. Hơn nữa, sân vận động Olympic đang được hoàn thiện, các chuyên gia quốc tế cũng đã dự đoán điều này, bởi vậy chỉ dựa vào mấy số liệu này sẽ không thể nào phán đoán chính xác được.

- Còn Khoa Đạt thì sao, nghe nói sắp phá sản, phía các anh sẽ bị tổn thất không ít. - Hoàng Chính Long không tha cho tôi, tin tức của anh ta thật nhanh nhạy. Tôi động não thật nhanh, đang nghĩ nên trả lời câu hỏi này như thế nào thì Lâm Thăng lên tiếng:

- Hoàng tổng, Khoa Đạt mặc dù là khách hàng lớn nhất của chúng tôi, nhưng thực tế tổng lượng hàng của họ đã giảm xuống ba mươi phần trăm, cho dù họ có phá sản thì chúng tôi cũng hoàn toàn có thể lấy lại được từ Khoa Mỹ, thế nên chuyện này Hoàng tổng cứ yên tâm. - Lâm Thăng dừng một lát, sau đó cầm tờ giấy mà hắn ghi chép lên. - Vừa nãy Hoàng tổng

nhắc tới một số liệu mua bán năm 2004 không đúng, ít hơn một trăm tám mươi nghìn đô-la Mỹ so với thống kê của chúng tôi, bởi vì số hàng này khi đó chúng tôi đặt mua dưới danh nghĩa của một công ty khác nên quý công ty đã thống kê thiếu, nhưng chuyện này cũng không thể trách Hoàng tổng, ngài mới nhận chức, nắm được những số liệu đó đã là tốt lắm rồi. Ngoài ra, hiện tại tôi còn có một nhóm số liệu nữa muốn thảo luận với Hoàng tổng.

Lâm Thăng thần thái tự nhiên, thông thả lấy ra hai tờ giấy từ cặp tài liệu để trên bàn:

- Ngày mười lăm tháng Ba và ngày hai bảy tháng Chín năm nay có hai đơn đặt hàng không được giao đúng hạn, ảnh hưởng tới việc giao hàng cho khách, khiến chúng tôi bị Khoa Đạt phạt năm mươi nghìn tệ, khoản này nên tính thế nào? Tôi muốn nghe cao kiến của Hoàng tổng.

- Trí nhớ của Lâm tổng rất tốt, nhưng đơn hàng tháng Chín là do việc qua cửa khẩu của Tần tổng có vấn đề.

Khi Hoàng Chính Long và Lâm Thăng nói chuyện với nhau, tôi chỉ ngồi quan sát, không nói thêm một lời nào. Trước đó tôi chỉ quan tâm tới việc tiếp đón, không hề chuẩn bị tới nội dung cuộc họp, mặc dù lẽ ra là do Lâm Thăng đứng ra lo liệu, nhưng ít nhất chúng tôi cũng nên chuẩn bị trước phương án đàm phán, nhưng lại không làm. Lần này không ngờ lại có nhiều vấn đề nhỏ như thế, Lâm Thăng không những trả lời rất có đầu có cuối mà còn kịp thời chuyển chủ đề bất lợi của chúng tôi đi, quả thật tôi đã coi thường hẳn, cái lớp MBA chuyên ngành kinh tế học của hẳn đúng là không tồi.

Hàng mà Songyang gửi cho chúng tôi sẽ được giao cho Tần tổng ở Hồng Kông, Tần tổng sẽ giúp chúng tôi thanh toán bằng đô-la Mỹ qua hình thức T/T hoặc LC, chúng tôi thường đặt trước một triệu tệ mỗi năm ở đó, sau mỗi một đơn hàng, chúng tôi sẽ kết toán với Tần tổng. Đây là phương thức thanh toán tiền hàng giữa ba công ty chúng tôi. Lần này Hoàng Chính

Long lại nêu ra một điều kiện, ngoại trừ việc tổng tiền hàng trong năm không được ít hơn tám mươi nghìn đô-la Mỹ. Tôi hiểu ý của anh ta, nếu việc mua hàng không cân bằng thì kế hoạch của họ cũng rất khó thực hiện. Người Nhật Bản rất thận trọng trong khoản này, thường sẽ lên kế hoạch trước ba tháng. Nhưng điểm này hiện nay cũng chưa phải việc gì phiền phức, bọn Cảnh Phú Quý đã đề nghị chuẩn bị kho trữ hàng để thuận tiện trong việc giao hàng, tôi với Lâm Thăng cũng đã bàn bạc với nhau chuyện này, bây giờ Hoàng Chính Long chủ động nhắc tới, thì cũng có thể đồng ý với anh ta ngay.

Tôi nắm ngay lấy cơ hội thể hiện này:

- Hoàng tổng, mỗi tháng tám mươi nghìn đô-la Mỹ không có vấn đề gì, khó khăn hơn nữa chúng tôi cũng sẽ ủng hộ anh, đúng không, nhưng về kiểu dáng, loại sản phẩm phải căn cứ theo yêu cầu của chúng tôi, chúng tôi sẽ thông báo trước. Tiểu Diệu, danh mục mà cô liệt kê ra đâu?

Tiểu Diệu ngẩng đầu lên trả lời ngắn gọn:

- Làm xong rồi ạ! - Sau đó vừa lấy tài liệu ra vừa nói, - Đây là một danh mục mua hàng, dùng để tham khảo trước, cụ thể sẽ căn cứ vào đơn hàng từng tháng làm tiêu chuẩn.

Cuộc họp kéo dài ba tiếng đồng hồ, hầu như đã bàn tới mọi chi tiết, giữa chừng Hoàng Chính Long đi vệ sinh hai lần, tôi dùng khước mắt để quan sát anh ta, thấy khi đi qua hành lang, anh ta ngó Đông ngó Tây, dọc đường còn không ngừng giả bộ buộc lại dây giày, tôi liếc Lâm Thăng một cái, hắn cũng đang quan sát, sau đó hai chúng tôi nhìn nhau cười đầy ẩn ý. Cuối cùng hợp đồng cũng được ký đúng như dự đoán, mặc dù có thêm điều kiện nhưng chúng tôi vẫn rất hào hứng, sau một hồi vỗ tay chúc mừng, tôi nói:

- Tối nay nhất định phải uống rượu với Hoàng tống vài ly. - Lâm Thăng cũng nhảy ra nói:

- Chỗ chúng tôi có rượu Richard Hennessy hàng sưu tầm, chỉ chờ anh đến hôm nay để uống thôi.

Sau đó hẳn còn ghé tai Hoàng Chính Long nói vài câu gì đó. Hoàng Chính Long trợn tròn mắt rồi vội vàng xua tay:

- Không được, không, cảm ơn!

Tôi biết Lâm Thăng nói gì, vội vàng bổ sung thêm:

- Không sao đâu, tuyệt đối yên tâm!

Dùng bữa xong, Hoàng Chính Long định ngồi tàu chuyển chín rưỡi đêm để về Hồng Kông, tôi giữ lại:

- Hoàng tống, chiều mai chúng tôi đã hẹn gặp bên Khoa Mỹ, hay đêm nay đừng về Hồng Kông nữa, chúng tôi đã đặt sẵn khách sạn cho anh với cô Lisa rồi.

Hoàng Chính Long nhìn Lisa nói:

- Tối nay cô ấy có thể ở đây. - Sau đó nhìn tôi, - Còn tôi buộc phải quay về, ngày mai ở bên Hồng Kông còn có việc, chẳng phải là hẹn lúc ba giờ chiều sao? Trước hai giờ tôi sẽ đến Châu Hải.

Thấy vậy tôi cũng không tiện giữ lại, bèn nói:

- Hoàng tống, được quen với anh thật là vinh hạnh, tới hộp đêm tốt nhất của Châu Hải ngồi một lát, trước mười hai giờ từ Macao về Hồng Kông được không?

Hai tay tôi nắm chặt Hoàng Chính Long, gương mặt thể hiện sự chân thành, không ngờ phản ứng của Hoàng Chính Long vô cùng mạnh mẽ:

- Không, không, No, No! - Sau đó rụt mạnh tay về rồi quay người bỏ đi, khiến tôi được phen bẽ bàng. Lâm Thăng đứng cạnh khẽ giật áo tôi, nói nhỏ:

- Bỏ đi, đừng ép người ta.

Lưu Hân và Lisa mới gặp nhau lần đầu nhưng đã như bạn thân lâu ngày gặp lại, lúc đi đường, hai người nắm tay nhau, tiễn Hoàng Chính Long về, Lưu Hân chủ động nói:

- Hai sắp về nhà sớm nghỉ ngơi đi, tôi đưa Lisa tới Cung Bắc làm mặt thư giãn.

Lisa quay về phía tôi cười:

- Lý tổng, đừng giận nhé, anh Hoàng của chúng tôi không bao giờ tới mấy chỗ vui chơi, giải trí.

Lâm Thăng vỗ vai tôi, nói:

- Cuộc họp chiều nay lẽ ra phải gọi người của phòng Bán hàng tới nghe, để họ hiểu một cuộc đàm phán chính thức nên như thế nào. Không nên cả ngày chỉ biết dưới gầm bàn, còn trên mặt bàn cái gì cũng không biết.
- Tôi gạt đầu nói phải, đầu óc có vẻ trì trệ, không nghĩ được chuyện này.

Mọi người chia tay nhau ở Cửu Châu, tôi gọi điện thoại cho Dương Hùng Vĩ, hỏi hẵn chuyện gặp gỡ ngày mai, câu trả lời của Dương Hùng Vĩ rất rõ ràng:

- Chuyện ông anh dặn, tôi đâu dám không làm? Yên tâm đi!

Tôi thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, chơi với cái gã này thực là vui vẻ, không giống Hoàng Lực, chỉ là đồ thùng rỗng rêu to, mang được hàng đi rồi là không nhắc gì tới chuyện tiền nong nữa.

Về việc vì sao Hoàng Chính Long thường từ chối những buổi tiếp khách trong giới làm ăn thì sau đó tôi đã biết đáp án: Nghe nói ngày trước Hoàng Chính Long cũng ăn chơi điên cuồng lắm, cho đến một ngày anh ta tới hộp đêm, điện thoại di động tắt máy, đúng lúc anh ta đang chơi điên cuồng nhất thì người nhà bị nạn. Vợ anh ta cùng hai cô con gái sinh đôi ngồi xe từ Tiên Thủy về nhà, vì trời tối, đường mưa trơn trượt nên đến đường Hương Đảo thì xe bị lật, hai cô gái chết ngay tại chỗ, người vợ chết trên xe cứu thương. Sau đó, Hoàng Chính Long kiểm tra điện thoại của vợ, trong vòng năm phút sau khi xe bị lật, vợ anh ta đã gọi cho anh ta năm cuộc, ngoài ra có một cuộc gọi cấp cứu. Tuy rằng Hoàng Chính Long có nghe điện thoại cũng không thể thay đổi được sự thực rằng họ bị lật xe và qua đời, nhưng anh ta luôn cho rằng chính vì mình ham chơi, hơn nữa lại tắt máy nên anh ta mới mất đi ba người thân thiết nhất trong cuộc đời, đây là sự trừng phạt mà Thượng đế dành cho anh ta. Để chuộc tội, từ đó về sau anh ta tin vào Thiên chúa, không còn ra vào những chốn ăn chơi, thời gian rảnh rỗi, anh ta nghiên cứu về các giáo điều trong Kinh Thánh, hạn chế tối đa các bữa tiệc làm ăn.

Chuyện này do Lisa kể cho Lưu Hân, Lưu Hân có thời gian rảnh đã gọi điện thoại báo cáo với tôi. Tôi biểu dương Lưu Hân:

- Đám nhân viên nghiệp vụ của công ty lẽ ra phải học theo cô, mới gặp nhau lần đầu đã khiến người ta tâm sự nhiều chuyện thế rồi.

Lưu Hân trả lời:

- Cũng là vì bình thường anh luôn cố vũ cho em, thế nên em nhất định phải làm tới mức tốt nhất mới được.

Đang định cúp điện thoại tôi bỗng nhận ra một vấn đề:

- Sao lại đặc biệt thông báo cho tôi?

Lưu Hân im lặng một lát rồi nói:

- Lần trước em gọi điện thoại nói với anh là vợ anh ở quán cà phê Thượng Đào gặp một người đàn ông, anh không chê em lắm chuyện chứ?

Tôi nói:

- Đâu có, tôi còn phải cảm ơn cô vì đã cung cấp tin tức tình báo. - Lưu Hân lại im lặng:

- Thực ra em cũng không có ý gì khác, em không muốn phá hoại gia đình anh, chỉ hy vọng anh học theo Hoàng tống, đi chơi ít thôi, chăm sóc hơn cho gia đình! - Lưu Hân nói một lèo, không chờ tôi trả lời đã cúp điện thoại. Đặt điện thoại xuống, tôi ngây người như khúc gỗ, chìm vào suy tư, những lời này của Lưu Hân xuất phát từ đáy tim hay chỉ là nói ngược lại lòng mình.

Nhất thời không thể nghĩ ra nên tôi cũng lười nghĩ tiếp, tôi kể chuyện của Hoàng Chính Long cho Cảnh Phú Quý và nói rõ với hãn ý của tôi:

- Quý này, vợ của Hoàng Chính Long trước khi chết mà được nghe giọng nói của chồng có lẽ sẽ đi thanh thản hơn, nhưng lại không được. Lần trước tôi cảnh báo cậu không sai chứ, đàn ông cho dù đi tới đâu cũng không được tắt máy, đây là nghĩa vụ tối thiểu với gia đình.

Sau đó Thanh Thanh từ Thanh Đào trở về, chúng tôi ngồi ở đầu giường nói chuyện, tôi kể cho cô ấy nghe chuyện gặp Hoàng Chính Long, luôn miệng khen ngợi tố chất và trình độ của anh ta, ai ngờ Thanh Thanh chỉ nhớ chuyện khác:

- Cả ngày anh rượu chè bên ngoài không có nhà, nói không chừng có ngày em cũng như vợ anh ấy.

Sự trêu đùa của số phận lúc nào cũng tàn khốc, vô tình như thế, chuyện tôi bảo người khác đừng làm lại xảy ra với đúng bản thân tôi, tôi đùa Cảnh Phú Quý, không ngờ nhân vật chính trong trò đùa đó sau này lại là tôi, hơn nữa, lời nói trong lúc vô tình của Thanh Thanh đã ứng nghiệm, điều tôi không muốn xảy ra nhất, cuối cùng cũng đã xảy ra.

GIẢI TỎA NGHI NGỜ VỚI LM THĂNG

Ký hợp đồng với bên Hồng Kông, Lâm Thăng rất đặc ý, mấy lần hỏi tôi bên Khoa Mỹ thế nào rồi, tôi chỉ trả lời qua quýt. Mấy hôm nay ánh mắt hằn nhìn tôi có vẻ bất thường, nói chuyện cũng kỳ kỳ quái quái, nói là đừng suốt ngày đóng cửa bàn bạc với người khác, có chuyện gì cứ nói trắng ra. Tôi nghiến răng, nói đã thế thì tôi nói thẳng luôn, cú điện thoại đó có phải anh gọi hay không?

Câu này lẽ ra tối hôm Hoàng Chính Long tới tôi đã định hỏi Lâm Thăng, nhưng sau đó uống nhiều rượu nên quên mất, rượu đúng là thứ hại người, chuyện này không biết tôi đã làm bao nhiêu lần rồi.

Lâm Thăng hừ một tiếng:

- Tôi biết anh nghi ngờ tôi! Phi, con người tôi có xấu xa đến đâu cũng không làm cái chuyện đó. Thần kinh à, câu như thế mà anh cũng nói ra được. - Sau đó đập cửa ra ngoài.

Không lâu sau hằn lại đẩy cửa bước vào:

- Tôi cảm thấy bây giờ tâm tư anh ta nên đặt vào chuyện của Khoa Mỹ, kệ con bà nó là ai gọi!

Lâm Thăng nói thế là tôi có thể khẳng định không phải hẳn gọi điện thoại, bình thường hẳn rất trân trọng danh dự của mình, tuyệt đối không dùng từ “con bà nó”, mặc dù con người hẳn nhỏ nhen, ích kỷ, nhưng không bao giờ làm những trò hạ đẳng, cũng giống như hẳn từng đánh giá về tôi với hẳn, nói là hẳn bề ngoài không tốt, nhưng cũng chẳng xấu, còn tôi thì ngược lại, những lời đánh giá này cũng tương tự như kết luận mà Cảnh Phú Quý dành cho tôi. Còn về thái độ lén lén lút lút của hẳn sau này cũng có đáp án, đúng là hẳn muốn lập công ty mới, nhưng không phải là rút cổ phần từ Phi Thăng mà muốn kinh doanh cái khác, hành động này chẳng qua cũng chỉ là muốn kiếm thêm tiền. Không nói với tôi là vì thời cơ chưa chín muồi!

Chỉ có điều vì sao cái gã này không chịu nói ra sớm làm phí mất tế bào não của tôi! Trong phút chốc, tôi cảm thấy bầu trời thật rộng lớn.

Lần đầu gặp mặt, sự hào sảng của Lâm Thăng đã để lại cho tôi ấn tượng tốt, phản ứng đầu tiên của tôi khi biết hẳn là người Thượng Hải chính là “Anh chẳng giống người Thượng Hải chút nào”. Với lời khen ngợi thốt ra từ miệng một người tỉnh lẻ như vậy, có lẽ người Thượng Hải sẽ không thích, khi bạn khen ngợi một người nào đó nghĩa khí, rộng lượng “không giống người Thượng Hải”, rất có khả năng anh ta sẽ cho rằng mình không đủ thông minh, sang trọng.

Hồi học đại học, phòng ký túc của tôi có bảy người, trong đó có một người là người Thượng Hải, tên là Dương Cương. Ngày đầu tiên nhập học, Dương Cương nói với bạn cùng phòng:

- Tương Tây là ở đâu? Chỗ nào? - Khi đó tôi tức tới mức suýt thổ huyết.

Mấy ngày sau tôi đã học hút thuốc, uống rượu, tàn thuốc gạt bừa bãi, vỏ chai rượu vứt lăn lóc, chẳng bao giờ gấp, bất lúc nào cũng dùng mới rửa, thường xuyên đưa bạn đồng hương về phòng uống rượu, còn

Dương Cương, cứ bạn của tôi đến là hẳn vặn loa nghe nhạc tới mức to nhất, trong đó toàn là những bài hát tiếng Anh nổi tiếng như “Sailing”, “Yesterday once more”, nói theo cách của hẳn thì “phải dùng tiếng nhạc kỳ diệu át đi những tiếng chửi thô lỗ”. Không những vậy, hẳn còn thường xuyên chế nhạo tiếng Tương Tây của tôi, “khăn tay” nói là “mùi soa”, “quần lót” nói là “quần con”; có một lần tôi nói “nhà vệ sinh” thành “hố xí” khiến mọi người không biết nó là cái gì, nghiêm trọng nhất là một lần tôi nói “bơi” thành “tắm” khiến hẳn cười nghiêng ngả. Trước khi tới Thượng hải, cứ tan học là bọn chúng tôi đều nói “xuống sông tắm”, chưa bao giờ nói “xuống sông bơi”, trong khái niệm của tôi, “bơi” với “tắm” chẳng có gì khác nhau.

Bao nhiêu oan ức tích lũy quá lâu rồi cũng có ngày bùng phát.

Tối hôm đó sau khi ký túc xá tắt đèn, mọi người đang tranh nhau nói quê hương mình có cái gì tốt, kích động tới mức giọng nói cao dần lên, thành giường kêu ken két. Vương Tiểu Sơn ở Đại Liên nói người Đông Bắc chúng tôi là trọng tình anh em nhất, uống rượu vô địch, bóng đá giỏi nhất, còn có những cô gái da trắng, cơ thể khỏe mạnh. Hầu Kinh ở Nam Thông nói tự cổ Tô Bắc đã nổi tiếng với các văn nhân mặc khách, với các bậc đế vương, nếu không có người Tô Bắc chúng tôi, lịch sử sẽ phải viết lại. Đỗ Thành Quế nói quê hương Trùng Khánh của tao vô cùng bình yên, các em gái ngoan phải biết. Tôi đã không nhịn được từ lâu, ngồi bật dậy khỏi giường, kích động nói Trương Gia Giới kì mỹ và thành Phượng Hoàng được ca ngợi là đẹp nhất Trung Quốc, còn có hai người là Thẩm Tùng Văn và Hoàng Vĩnh Ngọc mà người Tương Tây đi đâu cũng lấy làm tự hào. Lúc này chắc anh bạn Dương Cương đã không chịu nổi nữa, từ góc tối bắn ra một câu:

- Sao mà không nói ở nơi đó có nhiều thổ phi? Đúng là đồ A Phi!

Lúc này bộ phim “Thổ phi Ô Long Sơn” đã nổi tiếng khắp cả Trung Quốc, hình tượng của Toàn Sơn Báo và Điền Đại Bảng đã trở thành đại

chiến cho người Tương Tây, bình thường tôi cũng hay bị bọn bạn trêu chọc vì chuyện này.

Người khác nói không sao, nhưng những lời nói độc ác của Dương Cương khiến tôi không chịu nổi, liên tưởng tới mấy bao diêm, bật lửa của tôi với Hầu Kinh bình thường mất tích vô duyên vô cớ, thù mới hận cũ cộng lại với nhau, tôi nhảy xuống giường lao vào cái bóng trong góc tối. Người Tô Bắc Hầu Kinh cũng ghét người Thượng Hải giống như tôi, sau việc đó đã đánh giá hành động của tôi:

- Đấu chiêu với đối thủ phải tránh thực, dùng hư, gặp phải thẳng miệng lưỡi độc địa mày phải dùng nắm đấm, gặp phải đũa cao to khỏe mạnh mày phải dùng súng, nói một cách đơn giản là võ công cao đến đâu cũng sợ đao kiếm, trí tuệ giỏi đến đâu cũng sợ gạch đá.

Nỗi oán hận của tôi với người Thượng Hải đã sâu, nhưng nực cười một chỗ là mười năm sau, tôi lại kết hợp với người Thượng Hải Lâm Thăng cùng lập công ty kinh doanh.

Có một lần chúng tôi đi dạo tại Siêu thị Raffles gần Quảng trường Nhân dân, sự nhiệt tình của nhân viên bán hàng làm chúng tôi giật mình, trong ấn tượng của tôi, thái độ của nhân viên phục vụ người Thượng Hải với người nói tiếng Thượng Hải và người nói tiếng phổ thông hoàn toàn khác nhau:

- Có phải bây giờ quan niệm của người Thượng Hải thoáng hơn không, bao dung hơn với người tỉnh lẻ? - Tôi hỏi Lâm Thăng, Lâm Thăng nói không phải:

- Là vì mắt họ tinh tường hơn, bây giờ những người ăn mặc sang trọng mà nói tiếng phổ thông chắc chắn còn giàu hơn người Thượng Hải. - Lâm Thăng lại cười cười nhìn tôi, nói tiếp, - Bây giờ một số chỗ sang trọng ở Thượng Hải dùng nhiều tiếng Anh và tiếng Nhật, sau đó đến tiếng phổ

thông kiểu Hồng Kông và tiếng phổ thông kiểu người miền Nam, tiếng Thượng Hải không linh nghiệm nữa.

Tôi bất giác thầm khen ngợi sự thông minh và tiến bộ của người Thượng Hải, hiểu rằng đúng là họ có chỗ để kiêu ngạo.

Cả đời này tôi cứ dây dưa với người Thượng Hải, bây giờ lại có một người Thượng Hải nữa xuất hiện trong mắt của tôi, Lôi Anh Minh, tôi không biết gặp phải chị ta là phúc hay họa.

HOÀNG CHÍNH LONG GẶP MẶT LÔI TỔNG

Có thể là vì sự khích lệ cùng với áp lực tôi gây ra đã có hiệu quả, bức thư hẹn gặp mặt mà Cảnh Phú Quý và Bành Tiền Tiến đưa ra cùng không tồi, thời gian, địa điểm, số người tham gia và mục đích đều được trình bày rõ ràng, đầy đủ, ngôn từ cũng hợp lý, vừa thể hiện được lập trường, vừa thể hiện được thiện ý, tất cả là nhờ công của những tháng mài đũa quần trước màn hình máy tính để chát chít với gái.

Bên Khoa Mỹ cũng chuẩn bị rất đầy đủ cho chuyến viếng thăm của chúng tôi. Lôi tổng đích thân chủ trì, các lãnh đạo phòng kỹ thuật mua hàng, chất lượng, tài vụ đều có mặt, tôi tin là việc “chiếu cố đặc biệt” trước đó cho Dương Hùng Vĩ đã có tác dụng.

Hình tượng của Lôi tổng cũng tương tự như những gì tôi tưởng tượng. Mái tóc chấm vai, uốn xoắn, trên cổ là sợi dây ngọc trai màu trắng, ăn mặc chỉnh tề, không nhận ra quần áo nhãn hiệu gì nhưng nhìn màu sắc và kiểu dáng cũng biết là hàng cao cấp, dù sao cũng là người sinh ra ở đô thị quốc tế Thượng Hải, hơn nữa lại gánh vác trách nhiệm Phó Tổng Giám đốc một doanh nghiệp đa quốc gia, ngồi xuống ghế cũng đã có một phong cách khác người, tôi quét mắt toàn hội trường, trung tâm của cả hội trường này không cần nói cũng biết chính là chị ta, ngoại trừ Hoàng Chính Long ra, còn chúng tôi chỉ là một đám vô danh tiểu tốt.

Vừa mới ngồi xuống Lôĩ tổng đã đi thẳng vào vấn đề:

- Hoan nghênh mọi người tới đây. Hôm nay tôi không muốn vòng vo Tam quốc, tất cả những người phụ trách ở các bộ phận có liên quan đều đã đến đủ, hoàn toàn có thể nhận ra thành ý của chúng tôi. Tại đây, tôi có thể đảm bảo rằng, tôi sẽ cho các anh một kế hoạch cung cấp hàng dài kỳ từ ba năm, thậm chí là năm năm, tôi hy vọng giữa chúng ta không chỉ đơn thuần là quan hệ mua bán, mà là mối quan hệ hợp tác làm ăn lâu dài, xuất phát từ mục đích này để bàn chuyện đấu thầu. Lý tổng là người có thể đưa ra quyết định cuối cùng, huống hồ ông Hoàng ở Hồng Kông cũng tới, hy vọng mọi người có thể đưa ra điều kiện ưu đãi nhất để chúng ta bàn bạc cụ thể.

Đã có bài học về việc không chuẩn bị đầy đủ khi đàm phán với Hoàng Chính Long, cả đêm qua tôi không ngủ, suy nghĩ rất nhiều về việc ngày hôm nay. Tôi khẽ hắng giọng, định thần lại, cho dù thế nào cũng phải dĩ bất biến ứng vạn biến, giữ lại chút phòng bị là kế sách bất bại, nếu ngay lập tức căn cứ theo tư duy của chị ta để xòe bài, nói không chừng sẽ trúng kế, chuyện này đã gặp quá nhiều trên thương trường, huống hồ hôm nay có bao nhiêu người tham gia cuộc họp, ai dám đảm bảo rằng trong số những người này, không ai tiết lộ kế hoạch của chúng tôi ra ngoài?

- Tôi rất tán đồng suy nghĩ của Lôĩ tổng, đối với chúng tôi mà nói, đây là điều chúng tôi mong mỏi, thế nên chắc chắn cũng sẽ thể hiện thành ý lớn nhất của mình, nếu không đã không đặc biệt mời Hoàng tổng từ Hồng Kông sang đây. Chỉ có điều việc đảm bảo số lượng trong ba năm tới năm năm có số liệu cụ thể hơn không, như thế chúng tôi sẽ thuận tiện hơn trong việc đưa ra các phương án cung cấp hàng tương ứng?

- Về số lượng tôi nghĩ thế này, năm 2005 tổng sản lượng tiêu thụ của chúng tôi là một triệu sáu máy, năm nay tính tới tháng Mười một, chúng tôi đã làm được hai triệu hai máy, hoàn thành chỉ tiêu hai triệu tư máy chắc không vấn đề gì, chúng tôi lên kế hoạch mỗi năm tăng trưởng với tốc độ không dưới bốn mươi phần trăm, năm sau làm ba triệu ba máy, tới năm

2008 làm bốn triệu rưỡi máy. Anh có thể tính xem như thế sẽ dùng hết bao nhiêu sản phẩm của các anh. - Lôi tổng mỉm cười.

Tôi tin rằng lời của Lôi tổng khá đáng tin cậy, tôi còn chưa kịp nói Lộ Cường đã chen vào:

- Mặc dù chip mẫu giao cho chúng tôi không có vấn đề gì, bao gồm cả lô hàng nhỏ làm thử, nhưng theo nguồn tin cho biết, sản phẩm của Songyang gần đây ở Thâm Quyển có vấn đề về chất lượng. Lý tổng có thể giải thích được không?

- Chuyện này là thế này, - Hoàng Chính Long lập tức lên tiếng, ra dấu tay với tôi và Lộ Cường. Tôi là người hiểu rõ nhất, xin cho phép tôi được giải thích, đúng là chuyện mà Trưởng phòng Lộ nói có tồn tại, nhưng hôm kia chúng tôi đã xác nhận là lỗi xảy ra trong quá trình viết phần mềm, không phải do chất lượng con chip có vấn đề. Hơn nữa loại chip bên Thâm Quyển sử dụng khác với của bên Khoa Mỹ, xin cứ yên tâm, chất lượng của sản phẩm Songyang chúng tôi tuyệt đối không có vấn đề gì.

Tôi đánh mắt ra hiệu cho Cảnh Phú Quý, hần lập tức hiểu ý, nói tiếp:

- Chúng tôi nghe nói gần đây sản phẩm của mấy nhà máy ở Thanh Đảo cũng có vấn đề, hơn nữa không phải trong phòng thí nghiệm mà là chất lượng của một số lô hàng không tốt, gây ảnh hưởng lớn trong ngành, đương nhiên, vì nguyên nhân tị hiềm nên chúng tôi không nói tên nhà máy đó ở đây. - Chiêu này của Cảnh Phú Quý rất kịp thời, không những thay đổi mục tiêu mà còn có thể hiện được thái độ rộng lượng của chúng tôi, không cần chỉ tên nhưng ai cũng biết đó là Úc Lập.

Lôi tổng gật đầu, quay sang Dương Hùng Vĩ ngồi cạnh:

- Trưởng phòng Dương, bình thường người giao tiếp với các nhà cung ứng nhiều nhất chính là anh, anh cảm thấy công ty Phi Thăng thế nào?

Dương Hùng Vĩ dĩ nhiên không ngờ Lôi tổng sẽ giở chiêu này, khựng lại một chút rồi nói:

- Ủm, chuyện này... sản phẩm của Phi Thăng hiện nay chúng ta không dùng nhiều, nhưng việc giao hàng và thái độ phục vụ của họ rất tốt. Họ đã làm ăn với Khoa Đạt nhiều năm, hình như chưa từng có vấn đề gì.

Cuộc họp kéo dài hơn một tiếng đồng hồ, ngoại trừ việc bày tỏ thái độ, cuối cùng vẫn chưa đưa ra được kết quả, đây là điều nằm trong dự kiến của tôi. Với một cuộc họp cao cấp thế này, mọi người sẽ không mặc cả với nhau, chỉ cần thăm dò được thái độ của đối phương đã là tốt lắm rồi.

Tôi giữ Hoàng Chính Long ở lại dùng cơm, nói là có mấy vấn đề và phương pháp muốn thỉnh giáo anh ta. Hoàng Chính Long vội vàng xua tay nói không dám, phải về Hồng Kông gấp để xử lý mấy việc khác, nhưng lần sau chắc chắn sẽ sắp xếp thời gian để giao lưu. Tôi tranh thủ thời gian bày tỏ với anh ta:

- Hôm nay anh cảm thấy thế nào, Khoa Mỹ cũng coi trọng chúng tôi phải không?

Hoàng Chính Long vội vã gật đầu:

- Đúng thế, đúng thế, các anh sắp xếp rất tốt, năm sau hợp tác toàn diện chắc chắn là OK!

Sau đó tôi mới biết, Hoàng Chính Long chỉ nói mấy câu khách sáo, anh ta không hoàn toàn chỉ nghe lời từ một phía chúng tôi, sau khi tôi đi Thanh Đảo, anh ta lại âm thầm tới Châu Hải, thông qua Trưởng phòng Kỹ thuật của Songyang Nhật Bản để tìm Lộ Cường, tìm hiểu thêm một lần nữa về Khoa Mỹ và tình hình của chúng tôi cũng như Nam Hưng, Úc Lập. Nghĩ cũng đúng, người ta là công ty đăng cấp quốc tế, có lịch sử kinh doanh mấy chục năm, đường nào chưa từng đi qua, sóng gió nào chưa từng trải qua, đâu phải chỉ dựa vào vài lời nói của chúng tôi mà họ dễ dàng tin ngay

được. Sau khi Lộ Cường nói với tôi, tôi nhớ lại câu mà bố mẹ từng dạy: “Cốc đầy nước không kêu”. Thế mới gọi là cao thủ vô hình, bình thường tôi khoe khoang, còn thường xuyên lên giọng dạy đời các nhân viên của mình, thực ra chỉ như ếch ngồi đáy giếng.

Trên xe, tôi hỏi Cảnh Phú Quý:

- Có nhận ra điều gì không?

Hắn buộc miệng nói Khoa Mỹ rất coi trọng chúng ta, chúng ta có kịch để diễn! Tôi nói còn gì khác không? Cảnh Phú Quý trợn mắt nhìn tôi, thế là tôi bắt đầu lắc đầu phân tích:

- Thứ nhất, Lôi tổng đưa bao nhiêu người tới nghe phương án của chúng ta, chẳng lẽ chị ta không biết trong trường hợp như thế này là không thể, vì chị ta không hiểu quy cách hay vì có mục đích khác? Thứ hai, cậu phải để ý một chút câu Lôi tổng hỏi Dương Hùng Vĩ, đột nhiên chị ta hỏi câu đó, có phải vì nghi ngờ Dương Hùng Vĩ có quan hệ mờ ám với chúng ta? Có phải sự nhiệt tình thái quá của Dương Hùng Vĩ đã khiến chị ta nghi ngờ?

Cảnh Phú Quý mơ mơ màng màng gật đầu một cái, nói:

- Đúng vậy. Mặc dù Dương Hùng Vĩ và Nam Hưng có quan hệ rất sâu sắc, nhưng hôm nay lại nói đỡ cho chúng ta, ngược lại chỉ có Lộ Cường tỏ vẻ khúc mắc với chúng ta.

Tôi gọi di động cho Lộ Cường, câu đầu tiên tôi hỏi là “Có tiện nói chuyện không?”, ý là bên cạnh có người thứ ba không. Đây là thói quen nghề nghiệp, bất kể là nói chuyện gì về câu kết không chính đáng, trước tiên sẽ phải thăm dò môi trường xung quanh. Giọng của Lộ Cường có vẻ gấp gáp:

- Giờ tôi bận lắm! - Chưa chờ tôi trả lời, hắn đã cúp điện thoại, chắc bên cạnh không chỉ có người thứ ba, mà còn có một người rất quan trọng. Tôi hơi bực mình, Cảnh Phú Quý nói:

- Dừng xe, xuống hút điếu thuốc.

Chưa hút xong điếu thuốc Lộ Cường đã gọi điện thoại tới, giọng điệu rất bình thường, “A lô” một tiếng, tôi biết là lúc này đã tiện nói chuyện, chưa chờ hắn “A lô” xong đã hỏi thẳng hắn là có chuyện gì mà trong cuộc họp lại nhắc tới chuyện đó. Hắn dừng lại mấy giây rồi hạ thấp giọng nói:

- Tôi đã sớm biết chuyện này không phải là vấn đề của chíp nên mới cố ý nhắc đến. Trước cuộc họp, Lôi tổng đã hỏi tôi, tôi không giải thích cho chị ta để tránh chị ta nghi tôi nói đỡ cho các anh, để các anh tự giải thích trong cuộc họp có phải tốt hơn không?

Tôi ừ một tiếng trong điện thoại, trong lòng thấy dễ chịu hơn. Lộ Cường nói tiếp:

- Tôi giã các anh một cái, sau này sẽ dễ dàng nói đỡ các anh hơn, chiêu này chẳng phải là anh dạy tôi sao, quên rồi hả? Tôi nói xấu các anh trước mặt rồi nói tốt sau lưng, không giống một vài người, nói tốt trước mặt rồi nói xấu sau lưng, bình thường anh thông minh tuyệt đỉnh sao bây giờ đầu óc hoạt động chậm chạp thế!

Tôi cười ha ha hai tiếng, nói là không nhận ra không những anh đối xử tốt với tôi mà lại còn học hỏi nhanh nữa. Nhưng trong lòng thầm nghĩ, lời hay nói hết, chuyện hay cũng chiếm hết, đúng là có tiến bộ. Chỉ tiếc rằng bốn chữ “thông minh tuyệt đỉnh” từ miệng hắn phun ra nghe cứ kỳ cục làm sao, không hề khiến tôi xúc động như khi Tiểu Phương nói.

Lúc lên xe, đột nhiên Cảnh Phú Quý nói:

- Tiến này, tôi phát hiện ánh mắt Tiểu Phương nhìn cậu không bình thường.

Bành Tiền Tiến nói:

- Chắc không phải đâu. Giữa em với cô ấy có gì hay không anh lại còn không biết? - Cảnh Phú Quý vẫn lắc đầu:

- Đúng là có chút không bình thường, lúc cậu ghi chép, tôi đã quan sát cô nàng, cứ nhìn cậu chăm chăm. - Tôi định trêu là vì sao Cảnh Phú Quý cứ nhìn Tiểu Phương chăm chăm, nhưng vừa nghĩ là có hỉ sự cả công lẫn tư, bèn lên tiếng:

- Tiến này, cậu đẹp trai như thế, lại thông minh, bọn con gái thích cậu cũng là bình thường thôi.

Bành Tiền Tiến vẫn không chịu hé răng:

- Con gái bây giờ chỉ thích người có tiền thôi, làm gì đến lượt em!

Cảnh Phú Quý lại nổi hứng lên:

- Ý cậu là đang chê lương Lý tổng trả cho cậu thấp quá hả? Muốn Lý tổng tăng lương sao?

Bành Tiền Tiến hơi hoang mang, vội vã xoa tay:

- Không phải đâu ạ, em không có ý đó!

Tôi biết Bành Tiền Tiến chắc chắn không dám có ý đó, chỉ là Cảnh Phú Quý đang nhân cơ hội này để được cái tiếng là biết nói đỡ cho cấp dưới thôi. Tôi nói với Bành Tiền Tiến là chưa chắc, có tiền không có nghĩa là có tất cả, với lại Tiểu Phương là cô gái trong sáng, không phải loại phụ nữ thực dụng chỉ biết đến tiền. Bành Tiền Tiến hơi ngượng ngùng, cúi đầu không biết trả lời tôi thế nào. Nhìn tình hình đó, biết nếu cứ ghép đôi tiếp

cũng không có gì thú vị, có khi còn gây tác dụng ngược, thế là tôi lại chuyển chủ đề về chuyện đấu thầu.

TIẾP CẬN LÔI ANH MINH

Lôi Anh Minh, nguyên quán Trừ Châu, An Huy, tốt nghiệp khoa Quản lý Đại học Phúc Đán, giảng viên kiêm chuyên gia quản lý doanh nghiệp, từng là Phó Tổng Giám đốc cao cấp của công ty trách nhiệm hữu hạn Điện tử Phổ Huệ (Thượng Hải), năm 2006 tới Quảng Đông làm Tổng Giám đốc cho một công ty nào đó. Sở thích không rõ, có một con trai đang học tại Mỹ, tình hình của chồng không rõ.

Đây là những tài liệu liên quan tới Lôi tổng mà tôi nhận được qua e-mail, không rõ ràng lắm, đặc biệt là sở thích, con trai học ở nước ngoài, tình hình của chồng để trống, không biết nên bắt tay từ đâu. Với một người có thân phận như vậy, không thể dùng phương thức lôi kéo Hoàng Lực trực tiếp tới nhà chị ta, như thế chỉ khiến người ta sợ hãi mà chạy mất, chắc chắn ở giữa phải có một người bắc cầu, chỉ có điều, người trung gian này là ai tôi vẫn chưa nghĩ ra. Lâm Thăng nói để Dương Hùng Vĩ bắc cầu, nhưng tôi lập tức phủ quyết, như thế chẳng khác nào không đánh mà khai, trực tiếp lộ ra Dương Hùng Vĩ là người của chúng ta, phạm vào đại kỵ. Lâm Thăng lại nói tìm đồng nghiệp của chị ta ở Thượng Hải hoặc đi theo con đường về chồng con. Tôi nói có thể thử, nhưng đi một đường vòng xa như vậy không biết có kịp không?

Nghĩ đi nghĩ lại chỉ có một người phù hợp nhất, Dương Hồng Năng. Giờ hẳn có quan hệ làm ăn với cả Khoa Đạt và Khoa Mỹ.

Ngược lại với sự khiêm tốn và dè dặt của Triệu Hữu Tài, cái bệnh lớn nhất của Dương Hồng Năng là thích bốc phét, hơn nữa đã mở miệng ra nói phét là không cần phải nói nháp:

- Trưởng phòng Vương? Mấy hôm trước còn chơi mạt chược với nhau, cái gã này vận may chán lắm, còn nợ tôi ba nghìn tệ.

- Đội trưởng Lý của đội cảnh sát giao thông? Không cần phải nói, hôm qua vừa uống rượu với nhau, hẹn cái là ra ngay.

Thấy hắn nói y như thật, tôi còn tin là thật, lần đó bị cảnh sát giao thông kiểm tra, quên mang bằng lái, tôi nhờ hắn giúp, hắn vừa nghe thấy thế đã ập a ập úng, nói là để thử xem thế nào, năm phút sau hắn gọi lại, nói là Đội trưởng Lý tắt máy rồi, chắc là đang ở Mỹ, bên đó giờ là nửa đêm. Tôi suýt ngất! Sau khi bị tôi vạch mặt, hắn còn mặt dày cười lớn:

- Con người đi lại trên giang hồ, ai mà không diễn kịch, việc gì phải nghiêm túc thế, anh cứ coi như tôi nói bừa là được rồi.

Ngay lúc đó tôi đáp trả hắn lại một câu:

- Nói thế có thể coi anh là người trong giới diễn viên, nghệ sĩ rồi.

Nửa tháng trước trên bàn mạt chược có nói chuyện với Lôi tổng, Dương Hồng Năng nói:

- Lúc nào cũng có thể hẹn đi ăn cơm!

Tôi liếc mắt buông một câu:

- Lại bốc phét hả?

Dương Hồng Năng ghé sát người tôi nói một câu:

- Lần này nói thật!

Sau lần mất mặt vụ đội trưởng đội cảnh sát giao thông lần trước, tôi đoán chắc hắn không dám bốc phét với tôi nữa, huống hồ máy nén mà hắn làm là bộ phận quan trọng ở điều hòa, nếu nguồn hàng cần gấp, nói không

chừng Khoa Mỹ cũng phải nhờ tới hẳn. Lúc gần hết giờ làm, tôi gọi điện thoại cho Dương Hồng Năng, nói là lâu lắm không gặp, tối nay tôi mời anh ăn cơm và chơi bài, trong điện thoại hẳn ấp ấp ứng ứng, một lúc lâu vẫn chưa trả lời.

- Chẳng phải anh định hỏi chuyện tiền của Khoa Đạt sao?

Tôi lập tức buông lời mời. Dương Hồng Năng như con cá đang khát môi, nay người thấy mùi tanh, thái độ lập tức thay đổi, nói thẳng:

- Anh mời làm gì có chuyện không đi, ở đâu?

Để ngăn Dương Hồng Năng thẳng tiền rồi rút lui, Lộ Cường chặn hẳn trước:

- Hôm nay không được thẳng tiền là rút lui đâu, đừng mang bà vợ của anh ra để lừa chúng tôi. - Lộ Cường nói không sai, Dương Hồng Năng rất giao hoạt. Lúc nào trong cỗ xe của hẳn cũng có mấy chai rượu, mỗi lần về nhà khuya, để câu chuyện mình kể thật hơn một chút, cứ đi đến lầu dưới là hẳn uống vài ngụm rượu, sau đó nhỏ vài giọt lên quần áo, lúc vợ ra mở cửa, hẳn sẽ cố ý lẩm bẫm một câu:

- Hây a, bọn khách hàng bây giờ đúng không phải người, kiếm được đồng tiền mệt quá.

Kết quả buổi tối hôm đó là tôi mời hẳn ăn cơm hết năm trăm tệ, nhưng chơi mạt chược thắng được năm nghìn tệ, lúc tàn canh, Dương Hồng Năng chửi tôi xảo quyệt, rõ ràng có việc nhờ hẳn nhưng lại dùng con mời hẳn đã biết để câu:

- Thắng ranh này thật biết làm ăn, lại còn biết cách dùng lời mời nữa chứ.

Chơi đến khoảng hai giờ sáng là giải tán, về nhà ngủ vùi một giấc. Lưu Hân gọi điện thoại tới làm tôi thức giấc, nói mười giờ có cuộc họp thường lệ mà sao giờ mười giờ mười lăm phút tôi còn chưa tới?

Tôi giật mình vội vàng nhóm dậy, bất chấp cái đầu đang ong ong lên của mình, lập tức đi đánh răng rửa mặt rồi lái xe ngay tới công ty, vừa lái xe vừa tự chửi: Sao đêm qua đi ngủ không chịu đặt chuông báo thức? Cứ mười giờ sáng thứ Hai hàng tuần là cuộc họp thường lệ, trừ phi tôi đi công tác. Mặc dù bình thường tôi rất thoải mái, nhưng vào những lúc quan trọng lại vô cùng bình tĩnh. Hai mươi phút sau, tôi tới công ty, tất cả mọi người đang ngồi trong phòng họp, vừa thấy tôi bước vào, tiếng nói cười ngừng bật, không khí trở nên nghiêm túc.

- Trước tiên tôi xin lỗi mọi người vì đã đến muộn, tôi tự nguyện phạt mình năm trăm tệ mời mọi người ăn sau khi tan làm. - Chút tiền nhỏ này không là gì so với khoản tiền tôi thắng được tối qua.

Nghe tôi nói vậy, mọi người trở nên nhốn nháo hẳn. Vương Diệu nói:

- Lý tổng mời là trưa nay em không ăn cơm nữa, để tối ăn cho bỏ. - Lưu Hân ngồi cạnh nói:

- Cậu đừng giả vờ đói khát, có món gì ngon mà cậu chưa từng được ăn?

Là Tổng Giám đốc, tôi cho rằng lỗi của mình là mình phải nhận, phải có sự độ lượng và lòng tự tin như thế, nếu không hôm nay anh lấy cái cốc uống rượu say ra để làm lý do, ngày mai bọn họ sẽ lừa anh rằng mẹ bị bệnh để trốn việc, nhất là đám người làm công việc bán hàng, ngày nào cũng lăn lộn ở bên ngoài, muốn hư rất nhanh, không thể để họ mang mấy chiêu đối phó với khách hàng về để đối phó với công ty. Về điểm này tôi thường xuyên rất mâu thuẫn, khi dạy bọn họ làm thế nào để “giở trò” với khách hàng, trong lòng thầm lo một ngày nào đó, bọn họ cũng áp dụng ngược lại

để đối phó với tôi. Thực ra lo lắng như thế cũng không thừa, sau đó Vương Diệu đã làm một việc suýt khiến cả công ty sụp đổ.

Lâm Thăng cũng nói tiếp:

- Tối tôi sẽ ủng hộ một chai XO, coi như chúc mừng vì đã ký hợp đồng được với Songyang.

Mọi người đều hoan hô rộn rã. Tôi nhìn hẩn một cái, gã này ủng hộ là giả, thực ra là muốn khoe khoang, không bao giờ quên thể hiện công lao của mình, rõ ràng là đang muốn thị uy với tôi. Với phong cách của hẩn, hẩn hoàn toàn không sợ bị người ta nói sau lưng rằng Lý tổng phóng khoáng, chỉ có hẩn là keo kiệt nhất, nếu có người nói với hẩn trước mặt hẩn cũng sẽ tự hào nói:

- Keo kiệt cái gì? Nên thế! Tiêu xài hoang phí là việc làm không đúng đắn.

Có một lần hẩn còn ca thán với tôi, mỗi tháng đã trả lương cho bọn họ đúng ngày, chưa bao giờ nợ một tháng nào, vì sao còn phải mời ăn cơm?

Đây đúng là chỗ ngu dốt của Lâm Thăng. Chút ân huệ nhỏ không làm hại gì bản thân mà còn lôi kéo được lòng người. Mà lòng người và khả năng kêu gọi là mấu chốt ảnh hưởng tới sự tồn vong của một công ty. Trong sự việc xảy ra sau đó, Vương Diệu suýt nữa khiến công ty sụp đổ, nhưng cũng lập được một công lớn. Quy củ và linh hoạt, cái nào quan trọng hơn? Trung thành và năng lực, cái nào quan trọng hơn?

Nhắc tới trung thành và năng lực, tôi vẫn luôn phân vân đoán bên trọng bên khinh. Bao nhiêu năm nay, tôi đã cố gắng tìm kiếm những nhân viên vừa trung thành đáng tin, vừa thông minh tài giỏi để bồi dưỡng, nhưng sau thời gian dài và nỗ lực, tôi phát hiện chỉ là công cốc, những người này không phải không có, có, nhưng làm không được bao lâu đã bị người khác tài giỏi hơn “đào” mất hoặc là tự mình tách ra ngoài làm ông chủ, thế nên

sự thực vô tình ép tôi chỉ được chọn một thứ. Tôi và Lâm Thăng từng nói chuyện với nhau về vấn đề này, nhưng không tìm được đáp án cái nào quan trọng hơn. Chỉ có một điều tôi rất tinh táo, bọn tôi là doanh nghiệp tư nhân, đơn đặt hàng mới là quan trọng nhất, tất cả đều phải dựa vào thành tích, chỗ chúng tôi còn giản đơn hơn nhiều, tác phong sống tự có vợ quản lý, ai định làm việc vi phạm pháp luật có công an điều tra, hoàn toàn không cần tôi lo lắng, giống như Polanski, kẻ từng cưỡng hiếp phụ nữ, trẻ em, bị truy nã trên toàn thế giới nhưng lại nhiều lần nhận được giải thưởng lớn, các giám khảo đã nói rất đúng:

- Chúng tôi coi trọng tác phẩm, còn về việc anh ta là người như thế nào không liên quan gì tới chúng tôi.

Điểm này tôi vô cùng tán đồng. Trong vấn đề dùng người ở công ty tôi cũng áp dụng thái độ như thế. Bành Tiên Tiến hồi mới vào công ty, vì quá nóng nảy nên Cảnh Phú Quý và Vương Diệu không thích hẳn, nói hẳn “tà môn ngoại đạo”. Nhưng Lâm Thăng kiên quyết cho hẳn làm bán hàng, nói là đầu óc hẳn nhanh nhẹn, là một nhân tài, có thể bổ sung cho sự thật thà của Vương Diệu. Lý do này rất chắc chắn, dần dần tôi phát hiện ra thẳng nhãi này cũng rất đáng yêu. Sau đó có người phản ánh với tôi, nói Bành Tiên Tiến trước mặt lãnh đạo giả vờ ngoan ngoãn, nhưng trước mặt người khác lại hỗn láo, thích chỉ tay năm ngón, thấy ai không vừa mắt là chửi ngay người ta. Nghe thấy vậy, tôi làm ra vẻ lắng nghe rất chăm chú, nhưng thực ra trong lòng rất bức mình, chỉ cần làm tốt công việc, mặc kệ hẳn là quân tử hay tiểu nhân, tôi là ông chủ chứ có phải bố nó đâu. Thế nên tôi luôn rất khoan dung với sự ngang ngược của Bành Tiên Tiến. Hôm nay hẳn lại là người đầu tiên lên tiếng:

- Nhóm bọn em vừa có được đơn đặt hàng với xưởng điện tử Long Huy ở Thâm Quyển, số tiền hàng một năm là hai triệu tệ. - Nói đến đây hẳn giờ đơn đặt hàng trong tay lên, nhìn người khác bằng ánh mắt đặc ý.

Thực ra các nhân viên đều hiểu được tình cảnh khó khăn hiện nay của công ty, chỉ có điều không ai dám nói ở những nơi công cộng mà thôi. Càng vào lúc khó khăn càng phải củng cố lòng tin của mọi người, tôi biểu dương Bàn Tiền Tiến, sau đó hỏi Vương Diệu về tình hình khoản tiền bên Khoa Đạt. Mấy hôm trước Vương Diệu đã cùng Trưởng phòng Cảnh tới Khoa Đạt quây một hồi, nghe nói Khoa Đạt nhận được khoản tiền khoảng hơn mười triệu tệ, nhưng giờ Khoa Đạt không chỉ nợ mỗi công ty chúng tôi, chút tiền nhỏ này làm sao đủ dùng. Tôi vỗ bàn nói:

- Lập tức kiểm cho tôi kế hoạch thanh toán của phòng Mua hàng bên đó, xem họ định trả chúng ta bao nhiêu tiền, nếu không có trong kế hoạch cũng phải đút bằng được vào! - Tôi đưa tay phải ra làm một tư thế chém.

Cảnh Phú Quý này giờ ngồi cạnh không nói lời nào bỗng đứng bật cười, mọi người không hiểu, nhưng trong lòng tôi hiểu rõ hẳn đang nghĩ gì. Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía hắn, rồi dần dần hiểu ra, tôi dùng ánh mắt lướt qua một lượt, Bàn Tiền Tiến và Vương Diệu mím miệng cười, Lưu Hân, Tiểu Diệc và Lạc Lạc cúi đầu xuống, mặt không biểu cảm.

Tôi chuyển chủ đề về Bàn Tiền Tiến:

- Tiến, quan hệ của cậu với Tiểu Phương thế nào rồi?

Bàn Tiền Tiến không biết tôi định nói gì:

- Văn bình thường ạ, bọn em đồng hương Trùng Khánh. - Câu này không nói là tốt, cũng không nói là không tốt, tiến thoái đều được, sau khi hiểu rõ dụng ý của tôi rồi sẽ nói kỹ hơn. Đây là điểm thông minh của hắn, biết quan sát sắc mặt người khác hơn là Cảnh Phú Quý và Vương Diệu, Cảnh Phú Quý mặc dù làm bán hàng bao nhiêu năm nhưng không học được điều này, tôi từng nói với hắn:

- Cậu phải học cách quan sát sắc mặt người khác mới phát ngôn, người khác bốc phét chỉ tin một nửa thôi, lãnh đạo phê bình phải nhân đôi lên.

Hắn không hiểu ý tôi nói, có vẻ bất cần:

- Quan cái gì mà quan, sống mệt bỏ cha, tôi là người thô lỗ, thẳng thắn quen rồi, đâu có như cậu, sống giả dối.

Trước đó tôi từng nói với hắn kinh nghiệm nghe lời nên nghe nửa lời sau, hắn vẫn chẳng học được tí nào khiến tôi cũng bó tay. Tôi tỏ thái độ với Bàn Tiền Tiến:

- Đồng hương là phải qua lại thường xuyên, công ty sẽ hỗ trợ chi phí cho cậu!

Bàn Tiền Tiến lập tức rướn thẳng lưng:

- Dạ vâng, Lý tổng.

Tan họp, tôi gọi Cảnh Phú Quý lại, nói sau này ở những trường hợp như thế nên nghiêm túc một chút, Cảnh Phú Quý nghe vậy bèn nói:

- Tôi không nói cậu thì thôi, cậu còn nói tôi, tôi không hiểu cậu sao? Lúc cậu nói là dứt vào còn dừng một lát, thực ra là cũng nghĩ đến chuyện đó, chỉ có điều cậu biết giả vờ, nhưng tôi không giả vờ được mà thôi!

Bị hắn vạch mặt đầu óc đen tối, tôi hơi thấy mất mặt, nhưng miệng vẫn không chịu thường nhận, làm thế càng khiến Cảnh Phú Quý cáu tiết:

- Đừng tưởng chỉ có mình thông minh còn người khác ngu, ban đầu khi Lâm Thăng tìm cậu hợp tác mở công ty, cậu còn giả vờ là không thích lắm, tôi còn không hiểu cậu định làm gì sao? Cậu muốn có điều kiện tốt, chỉ tiếc là chỉ có một gã ngu luôn tưởng mình thông minh như Lâm Thăng

mới trúng kế của cậu. Tôi khuyên cậu sau này trước mặt người khác muốn giả vờ thế nào tôi mặc kệ, nhưng trước mặt tôi tốt nhất là hãy thật thà một chút.

Tôi vỗ vai hẳn nói, bật cười:

- Quý, kích động làm gì, cậu đánh giá tôi cao quá rồi.

TRÁI TIM AI CHƯA TỪNG ĐIÊN DẠI

Mộc Vô Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 6

LƯU HÂN TIẾN MỘT BƯỚC

Vì phải đón người của Cục thuế nên tôi yêu cầu Cảnh Phú Quý làm đại diện trong bữa cơm mời buổi tối, Cảnh Phú Quý nói không có thời gian, chiều hẳn phải đi Quảng Châu một chuyến.

Tôi đoán chắc là gã này vẫn chưa chấm dứt với Thẩm Tịnh, hẳn nói đến Quảng Châu rất có khả năng là cùng cô ả đi Quảng Châu để nhập hàng thời trang, Thẩm Tịnh đúng là một con hồ ly tinh; lần đầu tôi gặp cô ta là ở suối nước nóng, cô ta mặc một bộ đồ bơi hoa, nước da hơi đen, thân hình gầy gò, nhưng ngực rất to, tính tình hoạt bát, nhảy từ hồ này sang hồ kia như con bướm bướm. Lúc ăn cơm, Cảnh Phú Quý liên tục gấp thức ăn cho cô ta:

- Tịnh, đói rồi phải không? Ăn của đi.

- Tịnh, canh này tốt cho phổi, ăn nhiều một chút.

Ánh mắt tràn đầy tình ý, giọng nói vô cùng dịu dàng, nhìn thôi mà tôi với Dương Hồng Năng đã thấy buồn nôn. Thẩm Tịnh vừa bóc vỏ cua vừa nói:

- Ông xã, sau này đừng gọi tên người ta, gọi là "em yêu" hay "baby" là được rồi.

Tôi với Dương Hồng Năng quay sang nhìn nhau ngơ ngác, Cảnh Phú Quý hỏi vì sao. Thẩm Tịnh vừa mút gạch cua dính trên ngón tay, vừa thản nhiên nói:

- Ngốc thế, bình thường anh gọi tên em quen rồi, nằm mơ cũng gọi ra thì phiền phức lắm, anh phải gọi em là "em yêu" hay "baby", vợ anh tưởng là anh gọi chị ta, sẽ cảm động lắm đấy! - Bọn tôi gật đầu như bồ củi, trong lòng thầm phục, Dương Hồng Năng cười cười, đoán là hẳn lại học được một chiêu để đối phó với bà vợ hay ghen.

Nếu bạn là một người đàn bà đã có gia đình, bạn phải đặc biệt cẩn thận với các tên "Lực, Kiệt, Sơn" trong danh bạ điện thoại của chồng mình, nó rất có thể là tên "Lệ, Khiết, San" nói lái đi. Chiêu này là Cảnh Phú Quý tiết lộ cho tôi. Có một lần di động của hẳn để quên ở văn phòng tôi, có một cuộc điện thoại gọi tới, tên là "Thẩm Tiến", tôi hơi ngạc nhiên, đứa bạn nào của hẳn mà tôi không quen, duy chỉ có tên "Thẩm Tiến" này là lạ quá, tôi đưa điện thoại cho hẳn, hẳn nghe điện thoại kiểu lén lút, sau đó nói với tôi, "Thẩm Tiến" là "Thẩm Tịnh!". Hẳn nói chiêu này là do Thẩm Tịnh dạy hẳn, như thế để đề phòng bị kiểm tra! Vợ có xem điện thoại, thấy cái tên này chắc chắn sẽ không nghi ngờ gì! Tôi nói cô bạn gái của cậu đúng là làm vợ lẽ nhiều quá thành tinh rồi, chẳng trách cậu bị cô ta làm cho thất điên bát đảo.

Năm giờ chiều có hai người, một nam một nữ của Cục thuế tới, nói giờ là cuối năm, phải tới các doanh nghiệp để nghe tiếng hoan hô của họ. Tôi biết là chỉ có nói khách sáo thế thôi, danh nghĩa là phục vụ cho các doanh nghiệp, nhưng thực chất là có ý đồ khác. Nói chuyện hơn một tiếng đồng hồ thấy đã đến giờ cơm tối, tôi nói:

- Hai vị lãnh đạo bình thường phải phục vụ nhân dân, chắc là vất vả nhiều, công việc quan trọng nhưng không nên làm ảnh hưởng tới sức khỏe, chúng ta vừa ăn cơm vừa báo cáo tình hình được không.

Lưu Hân cũng tỏ ra rất tích cực:

- Đúng thế, chúng tôi còn nhiều chính sách thuế vụ chưa hiểu rõ, muốn thỉnh giáo hai vị!

Hai người lên tiếng từ chối, nói là cơ quan quy định không được tùy tiện nhận lời mời dùng cơm, tôi cố kéo lại:

- Đó là không được "tùy tiện", bọn tôi có phải kẻ địch đâu, cũng không phải là làm ăn gì không chính đáng, vì sao ăn bữa cơm cũng không được?

Bữa cơm này Lưu Hân chắc chắn tham gia với tư cách là người phụ trách tài vụ, tôi là Tổng Giám đốc không tham gia rõ ràng là không nể mặt người ta, nhưng tôi lại e dè vì không muốn ở riêng với Lưu Hân, muốn kéo thêm một người đi cùng cho thoải mái, Lâm Thăng làm chủ quen rồi, những bữa cơm mà phải quy lụy, xin xỏ người khác là hẳn không tới, Cảnh Phú Quý đi Quảng Châu, hai người này đều không được, duy chỉ còn Tiểu Phần, cô nàng chỉ biết làm quen với các con số, mồm miệng vụng về, ngộ nhờ nói sai điều gì quả thật không biết phải làm sao, nghĩ đi nghĩ lại chẳng còn ai thích hợp, tôi đành nhắm mắt cho qua. Lúc khởi động xe ở bãi đỗ xe, tôi nói là tới Hoàng Triều Ngũ Nguyệt Hoa nhưng họ kiên quyết không chịu, nói là nếu tới đó họ sẽ xuống xe. Xem ra nếu cứng rắn thì không được, tôi bảo vậy anh chị giới thiệu chỗ nào đó, người nam nói giờ trời hơi lạnh, đến Đại Thảo Nguyên ăn lẩu dê, vừa rẻ vừa ngon. Người phụ nữ cũng một mực tán thành. Lúc ăn cơm, chúng tôi có mở một chai rượu vang, sau ba tuần rượu trở nên hưng phấn, tôi kể liền ba câu chuyện cười để không khí trở nên náo nhiệt lên. Lưu Hân liên tục tỏ ra thân thiện với người phụ nữ, không nhắc gì tới những nếp nhăn và gương mặt già nua của chị ta, khen chị ta có thân hình đẹp, không giống bà mẹ có con gái mười tám chút nào, khiến người phụ nữ đó cũng cảm thấy mình như trẻ thêm mười tuổi, hai người liên tục cụng ly.

- Lý tổng yên tâm, lần sau trừ phi có người tố cáo, nếu không bọn tôi tuyệt đối không tới, tạo cho các anh chị môi trường kinh doanh an toàn là trách nhiệm của chúng tôi.

Hai tiếng "tố cáo" anh ta nói tự nhiên khiến tim tôi đập mạnh.

Ăn cơm xong đã là hai một giờ, Lưu Hân đã hơi say, lúc bước xuống bậc cấp, cô ta hơi loạng choạng, tôi vội vàng đỡ cô lại. Bắt cô đón tắc-xi thật không hay lắm, nghĩ lại cô ta vì công việc nên mới thế, dù sao Thanh Thanh cũng không có ở đây, chẳng ai nhìn thấy, tôi cũng chẳng phải tị hiềm điều gì, thế là mở cửa xe, dìu cô ta vào trong. Dọc đường Lưu Hân không nói lời nào, tôi lén nhìn cô ta qua kính chiếu hậu, dưới ánh đèn đường, đôi mắt cô ta sáng lấp lánh và mơ màng, tay chống đầu như thể đang suy nghĩ điều gì đó, tôi hỏi cô ta:

- Cô không sao chứ?

Lưu Hân lắc đầu, nói không sao, chỉ hơi chóng mặt một chút. Tôi quan tâm nên lại hỏi:

- Hay là tôi mua cho cô chai nước ngọt?

- Không cần đâu, trong tủ lạnh nhà em có. - Giọng của Lưu Hân rất nhẹ và ngắn, như thể đang trôi dạt tận phương trời nào.

Chiếc xe đi tới khu Trúc Uyển, tôi do dự không biết có nên đưa cô ta lên lầu không, Lưu Hân mở miệng trước:

- Đèn nhà em hỏng rồi.

- Mẹ cô không ở nhà sao?

- Bà về Hồ Nam thăm em trai rồi, tháng sau mới quay lại.

Tôi nghiêng răng, tắt đèn ô tô:

- Nào, tôi đưa cô lên nhà.

Tôi dìu Lưu Hân đi lên tầng sáu, dọc đường cô ta nghiêng nghiêng ngả ngả, tôi một tay giữ tay cô ta, một tay vòng qua hông cô ta, cô ta ngả đầu lên vai tôi. Vừa vào cửa tôi đã bật đèn phòng khách, dìu Lưu Hân tới sô-pha, cô ta ngã ngay xuống đó.

Đưa mắt nhìn xung quanh, căn phòng bài trí rất đơn giản nhưng gọn gàng, sạch sẽ.

- Tôi đi lấy nước.

Cô ta yếu ớt nhắc tay lên chỉ vào vị trí của phòng bếp. Tôi bước vào lấy chai nước ngọt, mở ra đưa cho Lưu Hân:

- Cái đèn nào hỏng? Mai tôi đi mua cho cô một cái.

- Là cái... cái kia, đèn trong phòng ngủ, thôi bỏ đi, mai em tự thay.

Tôi kiên quyết đòi xem, Lưu Hân không ngăn tôi lại, tôi đẩy cửa đi vào phòng ngủ, thử đèn trên trần và đèn bàn đều vẫn sáng, đi ra hỏi Lưu Hân, Lưu Hân nói:

- Thế thì thôi, hôm qua nó hỏng, chắc do tiếp xúc không tốt, anh đến là chúng nó tự động bình thường lại.

Lưu Hân nửa nằm nửa ngồi trên sô-pha. Cô ta mặc chiếc váy liền màu xanh nhạt, hai bầu ngực ngập phồng, đôi má ửng đỏ, mái tóc rũ xuống che cả mắt, nhưng ánh mắt cô ta nóng bỏng nhìn về phía tôi, khiến tôi cảm thấy mất tự nhiên:

- Không còn việc gì nữa tôi về đây, cô nghỉ ngơi đi, có chuyện gì thì gọi điện cho tôi.

- Vôì gì chứ, em là hồ ăn thịt người sao?

- Hà, tôi không có ý đó, chỉ là... chỉ là Dương Hùng Vĩ bên Khoa Mỹ hẹn tôi tối nay gặp mặt. Cô... cô nghỉ sớm đi. - Tôi hơi hết hoảng, quay người bỏ đi, bỗng dừng cô ta ôm chầm lấy tôi, áp đầu vào lưng tôi, tôi giật mình đứng sững lại, như bị điện giật, không biết phải làm thế nào.

- Anh Phi, em thích anh, anh... anh có thích em không?

- Chuyện này... Cô... cô tốt lắm, làm việc chăm chỉ, có trách nhiệm, trung thành với công ty, giúp tôi rất nhiều việc, tôi... tôi cảm ơn cô.

- Em không nói chuyện này. - Lưu Hân vẫn ôm tôi rất chặt, mái tóc cọ sát vào lưng tôi.

Giây phút đó, trái tim tôi đập mạnh, một con sóng mãnh liệt dâng lên, Cảnh Phú Quý nói bình thường tôi là kẻ mềm mép, nhưng vào lúc quan trọng lại mềm như cọng bún. Hân nói không sai, tôi không sợ trời, không sợ đất, không người nào quản lý được tôi, nhưng khi đụng phải đao thương thực sự, tôi lại luôn lo lắng và suy nghĩ quá nhiều, nếu như Lưu Hân chỉ là một cô gái bèo nước gặp nhau thì thôi bỏ đi, không chờ cô ám thị có lẽ tôi cũng đã tiến tới, mỡ dâng đến miệng mèo rồi còn không ăn, người khác sẽ giễu cợt bạn là kẻ bất lực, huống hồ bây giờ chơi trò tình một đêm, sau khi trời sáng chia tay nhau là chuyện quá thường tình. Nhưng giây phút đó, nỗi đau thương của Thanh Thanh, công ty, đấu thầu, Macao, Thanh Đảo, tất cả như những sợi dây thừng từ khắp nơi ập tới, bao vây lấy tôi, buộc chặt lấy tôi, khiến lồng ngực tôi tức tối không thể nào thở nổi. Thế giới này tràn ngập những cám dỗ, thuốc lá, rượu ngon, đồ ăn, đàn bà, ma túy, ai có thể chống lại những cám dỗ? Thứ gì cũng đòi phải trả giá, nếu như tôi chấp nhận Lưu Hân, hậu họa sẽ khôn cùng.

Tôi thở mạnh một hơi, tay phải nắm chặt lấy tay trái, một cảm giác đau đớn kích thích tới thần kinh, tôi quay người lại, đầu óc chuyển động thật nhanh để tìm lời nào để nói, bỗng dừng tôi nhớ tới một cảnh thường xuyên nhìn thấy trên tivi, bèn nói bằng giọng vô cùng thương tiếc:

- Lưu Hân, cô là một cô gái tốt, cô sẽ tìm được hạnh phúc thuộc về mình. - Quay người lại, rút hai tay ra nắm chặt lấy cánh tay Lưu Hân, đẩy cô ta ra xa, tôi cúi đầu nhìn cô ta, - Tôi rất quý cô, tôi thực lòng muốn nói một lời cảm ơn với những chăm sóc thường ngày cô dành cho tôi.

Lưu Hân ngẩng đầu lên, nhìn tôi trân trối, những giọt nước mắt khẽ lăn xuống, giọng nói trùng lại:

- Em không cần lời cảm ơn của anh, em tình nguyện.

Tôi mím môi gật đầu:

- Vậy được rồi, bảo trọng! - Tôi buông tay ra rồi quay người bỏ đi.

- Chờ một chút! - Lưu Hân bỗng dừng hét lên, tôi giật mình, vội vàng dừng chân rồi quay người lại, tôi còn chưa kịp hỏi, Lưu Hân đã đưa một cái hộp màu đỏ ra trước mặt tôi. - Chúc mừng sinh nhật!

- Cái gì? Hôm nay là sinh nhật tôi? - Nhiều ngày bận rộn đã khiến tôi quên hết chuyện này.

- Anh quên hả? Đúng thật là... Đây là món quà tặng anh nhân ngày sinh nhật lần thứ ba sáu, lần trước em mua ở Hồng Kông.

- Thứ gì thế? - Tôi nâng cao âm lượng, tỏ vẻ tò mò, cố ý để cô ta thấy vui hơn.

Lưu Hân cũng lây tâm trạng của tôi, cười nói:

- Anh mở ra xem là biết!

Tôi xé lớp giấy bọc bên ngoài, bên trong là cái hộp hình chữ nhật màu đen, dòng chữ tiếng Anh trên đó viết MontBlanc, góc trên bên phải có hình lục giác màu trắng, tôi nhìn là biết đây là chiếc bút máy MontBlanc danh tiếng:

- Món quà này quý giá quá, chắc phải mấy nghìn tệ đúng không?

Giờ tôi dùng máy tính quen rồi, ít dùng bút lắm. - Vừa mới mở miệng nói xong tôi đã cảm thấy không ổn, liền lập tức bổ sung. - Nhưng khi ký vẫn cần dùng.

Lưu Hân không bận tâm lắm:

- Đúng thế, em thấy anh ký toàn dùng loại bút bi rẻ tiền, không hợp với thân phận của anh.

Tôi ngượng ngùng cười:

- Lưu Hân, cô đề cao tôi qua, tôi có thân phận gì, kẻ hà tiện nhất chính là người kinh doanh, nói trắng ra chỉ như một gã hề suốt ngày nhảy nhót. Nhưng món quà này tôi sẽ nhận, rất cảm ơn cô!

Tôi quay người định đi, Lưu Hân kéo tôi lại, nhìn tôi chăm chú mà không nói, lòng đầy tâm sự, tôi nhìn cô ta, cô ta nhẹ nhàng nói:

- Anh ôm em một lát được không? Em sợ!

Tôi hơi kinh ngạc:

- Tình hình trị an ở đây rất tốt, cô sợ cái gì?

Lưu Hân khẽ lắc đầu, không trả lời. Tôi lặng lẽ ôm cô ta vào lòng, cơ thể cô ta thoáng run rẩy, tôi có thể hiểu những giằng co trong tâm trạng của cô ta, một lát sau, cô ta bỗng đẩy mạnh tôi ra, ôm mặt chạy vào phòng ngủ.

Sau đó tôi mới hiểu, nỗi sợ hãi của Lưu Hân là có lý, chính vào hôm đó, cô ta đã làm một việc phản bội tôi, phản bội công ty.

Lúc xuống lầu, bước chân của tôi rất nặng nề, cảm giác như có một đôi mắt thất vọng và bất lực đang gấn chặt sau lưng, đi theo từng bước chân

tôi, tôi nghiêng rặng, đối với đàn ông tôi rất tàn nhẫn, nhưng đối với đàn bà luôn thương hoa tiếc ngọc, lẽ ra tôi phải học theo Lâm Thăng, sống vô trách nhiệm một chút. Có trách nhiệm với Lưu Hân là vô trách nhiệm với Thanh Thanh, phong độ đàn ông cũng sẽ hại chết người! Chui vào trong xe, tôi móc di động ra, không có cú điện thoại hay tin nhắn nào, xem ra Thanh Thanh đã thực sự quên sinh nhật của tôi!

Gọi vài cú điện thoại xong, tôi gục đầu trên vô lăng, nghĩ lại thấy mình thật đáng thương, đêm sinh nhật lần thứ ba sáu, một mình tôi lẻ loi, muốn gọi người đi uống rượu nhưng không tìm được một ai, Hoàng Lực tắt máy, Lộ Cường và Dương Hồng Năng đang chém giết nhau trên bàn mặt chược, Dương Hùng Vĩ ở Thuận Đức, Cảnh Phú Quý vẫn ở Quảng Châu, còn Lâm Thăng thì thì thào trong điện thoại:

- Tôi đang ở khách sạn, không tiện lắm.

SINH NHẬT MỘT MÌNH

Lâm Thăng nói hẳn học Kinh tế học bốn năm, đã quên sạch bách cái mở lý thuyết về một lô vải có thể đổi được mấy con bò, thứ duy nhất hẳn học được là dùng phép phân tích so sánh giá vốn và lợi nhuận để nhìn nhận vấn đề, như vậy tất cả mọi thứ phức tạp đều trở nên đơn giản: Vì sao trẻ con nông thôn nhiều mà người thành phố lại không chịu sinh con? Ngoại trừ lý do xã hội là vì ở nông thôn ít hoạt động vui chơi giải trí, trời tối là lên giường tìm niềm vui, xét về kinh tế học, giá thành để nuôi một đứa trẻ con ở nông thôn rất thấp, thả ra đồng hít gió là lớn được, còn trẻ con thành phố phải học đàn dương cầm, học hội họa, ba lê, cái gì cũng phải học, chi phí khổng lồ ấy có mấy gia đình chịu được? Khoản đầu tư đó, sau này có thu lợi được về hay không còn là một dấu hỏi. Sau đó tôi nói với hẳn:

- Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao anh không kết hôn mà chỉ tìm đối tác tình dục. - Lâm Thăng chớp mắt chờ câu trả lời của tôi. - Bởi vì chi tiêu trong thời gian ngắn tốn ít tiền hơn mua đứt một thời gian dài, hơn nữa về

phương tiện lợi ích anh sẽ không vì để có được một giọt nước mà mất đi cả đại dương.

Hai tư giờ, tôi về tới nhà, cả người căng cứng mệt mỏi, nếu là trước đây tôi đã sớm chạy tới những nơi có ánh đèn rực rỡ, nhiều màu sắc, nhưng câu chuyện của Hoàng Chính Long đã cảnh tỉnh tôi, tôi ý thức được rằng mình là một người đàn ông đã có vợ, tôi không thể tùy tiện lãng phí cái cơ thể thuộc về mình nhưng Thanh Thanh cũng có phần này, cho dù là vì cô ấy, vì cô ấy mà giữ mình một lần thôi.

Yêu Thanh Thanh sáu năm, kết hôn tám năm, mười bốn năm ở cạnh nhau, một ngày vợ chồng, trăm năm tình nghĩa, tôi bật nhạc, trong đó vang lên tiếng ngạc kỳ diệu của dàn nhạc Bandari, Thụy Sĩ. Trong giây lát, căn phòng tràn ngập những giai điệu, đây là album là Thanh Thanh thích nghe nhất - "Tiên cảnh". Tôi co mình trên sô-pha, chậm rãi chậm một điệu thuốc, trong tiếng nhạc du dương, một cảm giác cô đơn mãnh liệt ập tới, nhanh chóng bao phủ cơ thể tôi. Mọi thứ trong căn phòng thật quen thuộc nhưng cũng quá đổi xa vời, trên sô-pha là hình ảnh cả nhà ba người chúng tôi cùng quây quần dùng bữa tối dưới ánh đèn vàng ấm áp, ngoài ban công là hình ảnh Thanh Thanh đang phơi quần áo, những hình ảnh đó lướt nhanh trong đầu tôi, đậm lên, nhạt dần, cứ như thể sau một ngày chơi đùa mệt mỏi, hai mẹ con họ đã an lành ngủ trong phòng phủ, phòng khách chỉ còn tôi lặng lẽ hút thuốc. Lúc ở với nhau cãi cọ không ngừng, khi chia tay mới nhớ tới cái tốt của người kia. Năm Thanh Thanh học năm thứ hai đại học đã từng phá thai một lần, tới Châu Hải lại sảy thai một lần nữa, khi sinh Đô Đô xong, dường như sức lực trong cơ thể cô ấy đã bị rút kiệt. Thời học trung học, Thanh Thanh là kiện tướng bơi và chạy dài của trường, bây giờ cô ấy rất hay bị lạnh, kinh nguyệt cũng không đều, cứ dăm bữa nửa tháng là đổ bệnh. Tôi thường ăn nhậu bên ngoài, Thanh Thanh chỉ ca than đôi câu, nhưng cô ấy ra ngoài gặp bạn bè là tôi sẽ sai Đô Đô gọi điện liên tục giục cô ấy về. Cô ấy với cái gã họ Trương kia cùng lắm chỉ có suy nghĩ vượt rào, không có chứng cứ nào chứng tỏ họ đã vượt rào thật, tới phòng để xem lại ảnh hồi

nhỏ là việc rất bình thường. Nói đi cũng phải nói lại, cho dù cô ấy có sai cũng là vì tôi sai trước, tôi không những không biết tự trách mình mà ngược lại còn mắng chửi cô ấy không chút nể nang, làm tổn thương trái tim của cô ấy biết bao.

Cơ thể tôi từng phản bội lại Thanh Thanh, nhưng tôi đã khống chế sự vượt rào của tâm hồn, như thế tôi có được coi là một người đàn ông tốt? Nếu theo quan niệm trước kia, tôi là một kẻ đại ác lẽ ra phải đánh xuống mười tám tầng địa ngục, nhưng nếu căn cứ vào tiêu chuẩn đó, trong xã hội ngày nay còn có đàn ông tốt không? Thời đại thay đổi, tiêu chuẩn có nên thay đổi để theo kịp bước tiến? Chẳng phải các quy định về số tiền hồi lộ, cả thuế thu nhập cá nhân của mọi người cũng đang thay đổi đó sao? Người ta vẫn nói cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng là căn cứ vào tiêu chuẩn ngày trước, chẳng lẽ nó không bị con sóng thời đại mới đánh đổ và lật ngược? Thực ra không cần kiểm chứng, tiêu chuẩn đã và đang dần dần thay đổi, giống như cặp tình nhân năm xưa bị nhà trường đuổi học, họ không phạm phải gì to lớn, chẳng qua là vì bụng to trước khi kết hôn, thậm chí họ còn thật lòng thương yêu nhau nên mới nhảy xuống sông Hoàng Phố, đó chính là một ví dụ điển hình về tình yêu khiến ông trời cũng phải rơi lệ. Như thế để thấy, hôm nay tôi từ chối một lần cảm dỗ, nếu theo tiêu chuẩn ở quê của Cảnh Phú Quý, tôi thực sự là người đàn ông tốt số một thế giới.

Đêm sinh nhật lần thứ ba sáu, một mình tôi ngồi ngoài ban công, nhớ lại chuyện cũ, chuyện mới, nhớ lại ước mơ thừa nhỏ, nhớ lại tham vọng và lý tưởng thời đại học, cả lời thề trước khi tới Quảng Đông, tất cả như một bộ phim quay chậm hiện lên trước mắt tôi. Cuộc sống trôi nhanh như gió, tôi đã đi qua được một lần nữa, còn một nửa sau đó sẽ như thế nào, tôi hầu như không có thời gian để suy nghĩ, nhưng hôm nay bình tâm suy nghĩ lại, quá khứ quả là quá bình thường, cuộc sống mỗi ngày giống như một chuyến tàu hỏa sáng đi tối về, phong cảnh dọc đường là đi làm, tan làm, ăn uống, đi ngủ, ngày ngày lặp lại, điểm đầu chính là điểm cuối, điểm cuối

cũng chính là điểm đầu, từng cảnh tượng ngày nào cũng tương tự. Ba mươi sáu năm trước tôi vật lộn trong tử cung mẹ để lòi ra, vừa bước tới nhân gian, tôi đã khóc, quậy phá, có lẽ đời người vốn là khổ nạn, là một bi kịch, mỗi tâm hồn chưa khai hoa đều cảm nhận được, nhưng nhiều năm sau này, khi tôi mỉm cười rời khỏi thế gian, tôi biết mình sắp được tới thiên đường, không có lo âu, không có phiền não, mọi thứ đều được giải phóng. Con người sinh ra vì tình cờ, lớn lên cho những cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên, phương hướng chỉ có một, đó là chết. Và tại một điểm nào đó của cuộc hành trình trong đời mình, quỹ đạo cuộc sống của một người nào đó sẽ bắt gặp quỹ đạo của bạn, cùng ăn, cùng ngủ, cùng lao động với bạn, nếu thay thành một người khác, cuộc đời ấy sẽ như thế nào? Có thể rất đặc sắc, cũng có thể rất đau khổ, tất cả đều có thể, đời người vốn không phải là hoàn mỹ, có người thích bon chen, cũng có người thích dông dài cho qua ngày, cho dù tốt hay không tốt, kết cục cũng giống nhau mà thôi.

Đang suy nghĩ linh tinh bất chợt điện thoại có tiếng chuông tin nhắn, hiển thị số của Thanh Thanh, nhưng giọng điệu là của con trai: “Bố, chúc bố sinh nhật vui vẻ! Con nhớ bố!”.

Cảnh này so với đêm của năm nào đó, nhân vật, tình tiết đều có điểm gì đó tương đồng, nhưng bối cảnh khác nhau về bản chất: lần đó tôi làm một việc xấu, còn hôm nay, tôi vừa từ chối một sự cám dỗ. Lần đó là tôi nói dối, còn lần này, tôi thực sự nhớ họ.

Tôi quyết định ngày kia sẽ đi Thanh Đảo.

THUYẾT BÁN HÀNG CỦA CẢNH PHÚ QUÝ

Hôm nay phòng bán hàng có nhiều người mới đến, để chuẩn bị cho công việc với Khoa Mỹ năm sau, chúng tôi phải bổ sung thêm nhân lực. Lúc đi ngang qua, tôi thấy Cảnh Phú Quý đang tẩy não cho họ, thế là len lén đến gần cửa nghe trộm. Đây là chiêu mà tôi thường dùng, những lời báo cáo tôi nghe được trong văn phòng đều đã trải qua quá trình suy nghĩ thấu

đáo nên thiếu đi tính chân thật. Cái gì cũng tuân theo trình tự là không được, có những lúc phải phá vỡ quy tắc mới nắm được phương hướng thực sự.

Giọng của Cảnh Phú Quý rất lớn:

- Tôi là sếp của các cậu, cơ hội nào cần tranh thủ cho các cậu, tôi sẽ tranh thủ, nhưng các cậu cũng phải ngoan ngoãn cho tôi một chút, những chi phí, hóa đơn, đừng tưởng cái trò mèo của các cậu tôi không nhìn ra, nói cho các cậu biết, chiêu này ngày trước tôi với Lý tổng cũng từng chơi rồi, thậm chí còn nhiều trò hơn các cậu, bởi vậy tôi khuyên các cậu hãy thành thực một chút!

Tôi cười thầm trong bụng, Cảnh Phú Quý cũng coi là sáng suốt, bình thường thấy hần lúc nào cũng xù lông nhím, nhưng vẫn nhớ rõ mình đang đứng ở đâu. Tôi đẩy cửa ra:

- Các cậu đang học nhóm đấy à? Hay đấy! Phải kiên trì như thế, à... mười rưỡi tất cả mọi người tới phòng họp. - Theo như thông lệ, bất cứ khi nào có người mới đến đều phải tiến hành "đào tạo", đây là bước đầu tiên để giới thiệu về công ty và tẩy não luôn cho họ.

Trong phòng họp, tôi vất chân lên hỏi:

- Bán hàng là gì? Giải thích thế nào? Hai người mới đến trả lời đi.

Một người cao gầy đeo kính đứng lên, tôi liếc qua hồ sơ của hần, tốt nghiệp chuyên ngành kinh doanh thị trường của Đại học Trung Sơn.

- Bán hàng là bán sản phẩm, hoặc có thể nói là cung cấp dịch vụ, bán càng nhiều càng tốt, xây dựng hình tượng về sản phẩm trên thị trường, tranh thủ sự khẳng định của khách hàng.

Tôi gật đầu, người còn lại vội vàng bổ sung thêm một câu:

- Còn phải thu lợi nhuận về nữa.

Tôi nói hai cậu đều rất tốt, không hổ danh là sinh viên chuyên ngành, nhưng hôm nay tôi không muốn nói với các cậu về lý thuyết bán hàng, mà là nói về văn học, tôi muốn nghiên cứu về hai từ "bán hàng". "Bán hàng" là giới thiệu cho người khác sản phẩm của mình, các ưu điểm, công dụng của nó để người ta đồng ý móc tiền ra mua. Bán hàng cũng giống như giao tiếp với người khác, nếu không có tinh thần chịu khó chịu khổ, không có mồm miệng khéo léo làm sao bán được, không sợ khổ, không nhụt chí, không sợ mất mặt là "tiêu chí ba không" mà các cậu phải luôn ghi nhớ, như thế các cậu sẽ đạt tới cảnh giới của người bán hàng. Nói tới đây tôi dừng lại, những người có mặt đều mỉm cười, đây là hiệu quả mà tôi muốn. Duy chỉ có Cảnh Phú Quý là không có phản ứng gì, tôi biết hẳn đã quá quen với chiêu này của tôi tới mức mất phản ứng rồi. Tôi tiếp tục thao thao bất tuyệt, để bán được hàng phải luôn giữ cảnh giác, gặp được mục tiêu là lập tức lao tới.

Cả đám người trợn tròn mắt, miệng há hốc, tôi đặc ý dị thường, cứ như vừa uống rượu xong nên không thể kìm lại cái miệng của mình:

- Thế nên, con người đều có thất tình lục dục, đều có "thất thốn" *. (Thất thốn là đoạn đầu ruột già, gần với hậu môn nhất) Các cậu phải nắm được "thất thốn" của khách hàng là tự khắc họ sẽ buộc phải thích các cậu, vấn đề khó khăn gì tự nhiên cũng hóa giải được hết!

Mọi người đều gật đầu như簸 cùi, tiếng vỗ tay vang lên rào rào, tiếng vỗ tay còn chưa dứt, Cảnh Phú Quý đã đứng lên:

- Lý tổng chúng ta là sinh viên chất lượng cao chuyên ngành văn nên lời nói lúc nào cũng rất văn chương, tôi chỉ là người thô lỗ, nói thế nào cho đơn giản, khách hàng thích uống rượu các cậu uống với họ, thích đánh bạc các cậu chơi thua họ, tóm lại, cứ làm theo họ, để cho họ thấy dễ chịu họ mới khiến các cậu thấy dễ chịu!

Mọi người đều bật cười ha hả, tiếng vỗ tay lại một lần nữa vang lên mạnh mẽ, hai mắt Cảnh Phú Quý sáng lấp lánh, giọng nói run run.

Tôi nghĩ bụng, đây cũng là một trong những “thất thốn” của Cảnh Phú Quý, ban đầu Cảnh Phú Quý không thích Bành Tiền Tiến, bởi vì Bành Tiền Tiến không khiến Cảnh Phú Quý thấy nở mày nở mặt, mặc những gì hắn nói đều là thật. Đó là ngày đầu tiên Bành Tiền Tiến vào công ty, cũng được bồi dưỡng như hôm nay, nghe xong những lời nói đầy ẩn ý văn chương và những lời nói thô lỗ của Cảnh Phú Quý, Bành Tiền Tiến giơ tay nói:

- Thưa Lý Tổng, em có một câu hỏi, ngày trước em gặp một khách hàng, tất cả các chiêu đồ ngon đồ ngọt đều thử hết rồi, nhưng không làm sao “giải quyết” được, có cách gì hay không?

Chưa chờ tôi trả lời, Cảnh Phú Quý đã tranh nói trước:

- Không thể nào, trên đời này không có con mèo nào không ăn tanh, không có người đàn ông nào không thích tài sắc.

Bành Tiền Tiến hình như cũng đoán được đáp án là vậy, hãnh ngoạn cổ nói:

- Là thật ạ, thực sự không thể giải quyết được.

Thấy người mới tỏ ra không phục các luận điệu mà trước nay mình vốn đặc ý nhất, Cảnh Phú Quý kích động tới mức đứng bật dậy:

- Thế thì cậu hãy cởi quần hắn ra, xem hắn có phải đàn ông không?

Mỗi lần nhớ đến cái câu đó của Cảnh Phú Quý là tôi lại không nín được, bật cười. Nói chuyện có hàng trăm cách, hàng trăm giọng điệu, mục đích theo đuổi giống nhau, nhưng hiệu quả hoàn toàn khác nhau, đối phó với một khách hàng có tính tình như Cảnh Phú Quý, tôi có cách riêng, đối phó với kiểu khách hàng như Bành Tiền Tiến hình dung, tôi cũng có cách

riêng. Đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, với mỗi người lại áp dụng một cách khác nhau. Sự khéo léo này của tôi không phải một sớm một chiều đã có, hồi nhỏ tính cách của tôi rất bướng, nói như lời mẹ tôi thì “mười con bò cũng không kéo lại được”. Chỉ tiếc là phẩm chất ưu tú kiên cường này của tôi ngày càng nhạt dần, mai một đi. Xã hội đang phát triển, quan niệm đang tiến bộ, trước mặt đồng tiền, bất cứ người nào từng từng sống chết rồi cũng sẽ đánh mất bản thân. Nếu bạn có thể từ chối được cám dỗ từ đồng tiền, vậy không phải vì bạn kiên định, mà vì khoản tiền đó chưa đủ nhiều. Không biết vì tôi lớn rồi nên quan niệm thay đổi, hay vì cái xã hội này thay đổi, tóm lại là trải qua vô số trắc trở, cuối cùng tôi cũng hiểu ra một đạo lý, lúc cần cúi đầu thì phải cúi đầu, như cổ nhân đã nói: một sự nhịn, chín sự lành, đúng là tinh túy. Tôi còn biến “phép thẳng lợi tinh thần” của AQ thành “Phép dưỡng sinh AQ”, đặc biệt thích hợp với những người làm ăn buôn bán, lăn lộn trên thương trường nhưng lại cần giữ cơ thể khỏe mạnh như chúng tôi. Mày chửi tao, tao coi mày là con lợn, ông mày là gì, ông mày có thể dùng bụng để chống được cả thuyền, cái ghế mày ngồi gã ngốc cũng ngồi được, còn vai trò của ông mày cho dù một kẻ thông minh tuyệt đỉnh cũng không làm được, ông mày là người vĩ đại trong những người tầm thường, còn mày thì sao? Chẳng qua chỉ là ngồi ở vị trí bên A mà thôi. Khi nào giải quyết được mày, mày sẽ biết sự lợi hại của ông.

CHUYỆN CŨ CỦA TRIỆU HỮU TÀI

Về vị thế và thước đo của một người làm ăn. Triệu Hữu Tài có một câu châm ngôn rất nổi tiếng: “Làm gì cũng phải làm cho tốt, muốn bán phải bán cho triệt để! Che che đây đây, không đau không ngứa là đại kỵ!”.

Năm xưa khi Cảnh Phú Quý cùng tôi gửi đơn xin thôi việc lên công ty Cảnh Trình, một kế hoạch độc lập hùng vĩ được vẽ ra trước mắt chúng tôi, cái bánh ngọt kiếm nhiều tiền kích thích thần kinh của chúng tôi, tôi với Cảnh Phú Quý ở ngoài, Lâm Thăng ở trong, trong ngoài kết hợp, chắc chắn sẽ làm nên chuyện lớn. Nhưng vừa để ra ngoài mở giang sơn riêng, một

cảm giác buồn bã sinh ra trong lòng tôi, dù sao nơi này đã dạy tôi thế nào là bán hàng, học cách quan sát sắc mặt của người khác, học cách giở chiêu nào che chiêu ấy, thậm chí là thừa nước đục thả câu, những thứ này đều là tài sản quý giá mà tôi đã luyện được để lập nghiệp. Nhưng Cảnh Phú Quý lại tỏ ra vô cùng hưng phấn, dường như hăn lập tức có thể đào được một hố vàng, trong bữa tiệc chia tay, hăn vỗ ngực và thề thốt với mọi người: Sau này phát tài sẽ tổ chức một đoàn tìm kiếm về miền Nam làm từ thiện. Ai cần vay tiền, ba vạn hay năm vạn chỉ cần nói một tiếng. Tôi chửi hăn là đồ bốc phét, hăn ngược đôi mắt đỏ ngầu lên nói với tôi, cậu là đồ chó chết giả tạo, không giống đại gia tí nào.

Triệu Hữu Tài nâng ly rượu trong tay luôn miệng nói giỏi lắm:

- Tôi không có dũng khí và bản lĩnh như các cậu, nếu có tôi cũng đã sớm bay đi lâu rồi.

Tôi ngồi cạnh cười nhạt, thằng cha này bốc phét là giỏi, thực ra hăn cũng chỉ mong tôi sớm đi, tôi mà đi, cái ghế Tổng Phụ trách Bán hàng khu vực Hoa Nam không lọt vào tay hăn thì vào tay ai, sau này ai mà chẳng nhường nhịn hăn vài phần?

Ai ngờ tôi mới đi chưa tới nửa năm thì Triệu Hữu Tài cũng không thể ở lại Cảnh Trình được nữa. Khi đó chi phí marketing và quảng cáo của Cảnh Trình ở khu vực Hoa Nam mỗi năm đều lên tới hàng triệu tệ, tổ chức hoạt động gì, phát quảng cáo ở đâu đều do một tay Triệu Hữu Tài thực hiện, bình thường hăn kiếm được không ít từ những hoạt động đó, không phải không ai biết, nhưng nể tình hăn đã làm rất tốt công việc bán hàng ở Hoa Nam nên các lãnh đạo cũng nhắm một mắt, mở một mắt. Lần đó nghe nói bạn gái của hăn bụng to, không thể ở nhà mẹ đẻ được nữa, ép hăn phải "xây tổ", hăn bèn cùng hai gã tâm phúc tổ chức qua loa một hoạt động marketing, phần thưởng lớn nhất là một điều hòa 3P rơi vào tay hăn, các sản phẩm khác cũng được bạn bè hăn khuôn đi, sau đó hăn cầm một tờ hóa đơn ba trăm nghìn tệ về thanh toán với công ty. Đối tác ở Trường Sa*

(Trường Sa ở đây là tên một tỉnh của Trung Quốc, không phải tên đảo Trường Sa ở Việt Nam) tưởng rằng Cảnh Trình chỉ bỏ ra năm mươi nghìn để tổ chức hoạt động nên canh cánh trong lòng, một tháng sau họ vô tình biết hoạt động lần này, Triệu Hữu Tài báo giá ba trăm nghìn, họ bèn không làm nữa, gọi điện thoại lên Tổng công ty tại Châu Hải, vì thế sự việc bại lộ.

Ban đầu Triệu Hữu Tài còn tự kiêu vì mình là người có công với công ty, lợi nhuận từ khu Hoa Nam hẳn đóng góp cho công ty mỗi năm không dưới năm triệu tệ, có thành tích bày ra trước mặt đó thì "Sợ con mẹ gì, số tiền tao kiếm cho công ty còn nhiều hơn tiền tao lấy!". Như bình thường, sự việc này cùng lắm chỉ phải nộp tiền ra rồi chịu phạt theo hình thức đã quy định, chỉ cần hẳn vẫn tiếp tục kiếm được tiền cho công ty. Nhưng hẳn đã đánh giá quá thấp sự phức tạp của các doanh nghiệp nhà nước, ở Tổng công ty đã có một đám người bất mãn với hành động của hẳn, tiền kiếm được cũng không phải tiền của họ, quan hệ tốt hay xấu mới là vấn đề cá nhân, nhất là gã Phó Tổng Giám đốc quản lý Tài vụ bình thường hay bị Triệu Hữu Tài qua mặt nay bắt lấy cơ hội này, truy cứu tới cùng:

- Đạo đức thấp kém! Sâu mọt của quốc gia! Người như thế còn giữ lại sớm muộn gì cũng rút ruột công ty! - Từng câu nói như danh thép bay ra. Tổng Giám đốc ban đầu muốn bảo vệ hẳn, nhưng Phó tổng mở miệng ra là nói hẳn tham ô tài sản của Nhà nước, lừa dối lãnh đạo, còn định gọi điện thoại cho Cục Công an, tố cáo hẳn phạm tội kinh tế, bản thân Tổng Giám đốc cũng có vấn đề, sợ dây vào vụ này nên đành phải nghiêng rằng "hạ thủ".

Liên tưởng tới vụ bà vợ đến công ty quậy tung lên làm hẳn mất mặt với đồng nghiệp, Triệu Hữu Tài nghĩ chắc ông trời đã bắt hẳn đi, thế là hẳn quyết định ra đi. Trước khi đi, hẳn còn gọi điện thoại cho tôi, tôi cũng chẳng để bụng chuyện lúc trước, tặng hẳn một câu mà tôi quên mất là của vị triết gia nào: Thượng đế đóng một cánh cửa trước mặt anh, chắc chắn sẽ mở ra một cánh cửa khác.

Triệu Hữu Tài vừa rời khỏi Cảnh Trình thì ông chủ của Nam Hưng, Vạn Bảo Thăng đã tới tìm hăn, sau một hồi trò chuyện với Triệu Hữu Tài đã tỏ ra yêu quý hăn, lập tức cho hăn cái chức Phó Tổng Giám đốc phụ trách Bán hàng. Nghe nói khi đó những người xung quanh ông chủ Vạn đều cực lực phản đối, lý do rất đầy đủ, thứ nhất là vấn đề tác phong, thứ hai là vấn đề kinh tế, cả hai điểm này đều là đại kỵ để một người đàn ông thành công trong sự nghiệp, ông chủ Vạn phản bác hết. Thứ nhất, ông là doanh nghiệp tư nhân, vấn đề tác phong là sở thích cá nhân. Với lại hăn phát triển nghiệp vụ, bán hàng mà đến cả gái cũng không tán được thì làm sao "giải quyết" nỗi khách hàng? Thứ hai, vấn đề kinh tế chứng tỏ đầu óc của hăn nhanh nhạy, nhiều ý tưởng, chỉ cần kiểm soát tốt, dùng đúng chỗ chắc chắn là một nhân tài. Tóm lại, chính vì hăn có vấn đề nên ông chủ mới dùng hăn, một người quá trong sạch ông không thích.

Lời ông chủ nhất ngôn cửu đỉnh, ai dám cãi thêm câu nào.

Ông Vạn là người nhà quê, lao ra kinh doanh tư nhân từ sớm nhất, từng chuyển hàng cho Cảnh Trình, Lâm Thăng quen với ông ta. Giờ ông ta chuyển ra làm riêng, là một nhân vật rất có tiếng tăm ở Châu Hải, trong văn phòng ông ta thích đặt ảnh chụp chung với vị Bí thư thành phố nào đó. Mặc dù ông Vạn chưa tốt nghiệp tiểu học, nhưng rất thích văn chương, bức tranh thư pháp "Ninh tịnh chí viễn" treo trên tường sau bàn làm việc của ông, đơn giản nhưng thể hiện được khí phách, khiến người ta bất giác nảy sinh cảm giác ngưỡng mộ. Lâm Thăng nhắc tới ông ta, trong khẩu khí đầy sự coi thường, mặc dù con người đáng giá tiền tỷ, nhưng ngoại trừ chiếc xe BMW S320 có vẻ sang trọng ra, thuốc lá chỉ hút loại Song Hỷ mười tệ một bao, quần áo nhàu nhĩ, chưa bao giờ được ủi cẩn thận, có một lần tới Cảnh Trình đàm phán, gấu quần ông ta còn xắn lên, giày da không đi cẩn thận mà chỉ giẫm lên gót. Tôi đoán chắc Lâm Thăng không thích ông ta một phần vì gu thẩm mỹ khác nhau quá xa, cũng có thể là vì ông ta dựa vào quan hệ với cấp cao, bình thường chẳng coi Lâm Thăng ra gì.

Sự thực chứng minh là vụ mua bán này của ông chủ Vạn rất có lời, tiền lương ông ta trả cho Triệu Hữu Tài cao hơn của Cảnh Trình, ngoài mặt cho Triệu Hữu Tài đội một cái mũ rất cao, để bao nhiêu thể diện hẳn đã mất ở Cảnh Trình nay đều đòi lại được, đến nỗi Triệu Hữu Tài sẵn sàng bán chất xám, bán mạng của mình để làm việc cho ông ta.

Thế nên điểm này chính là điều làm tôi lo lắng nhất khi lôi kéo Triệu Hữu Tài.

TIỆC MỜI LÔI TỔNG

Lần này Dương Hồng Năng thực sự không "chơi" tôi.

Bữa tiệc mời Lôi tổng được sắp xếp tại nhà hàng Thượng Hải thuộc khách sạn Ngân Đô, đây là nơi có đồ ăn Thượng Hải cao cấp nhất tại Châu Hải, sự việc này vô cùng quan trọng nên cả tôi và Lâm Thăng đều buộc phải tham gia, cũng là để họ được thoải mái trò chuyện với nhau bằng tiếng Thượng Hải. Trong lúc chờ Lôi tổng, tôi cầm điện thoại di động của Dương Hồng Năng ra xem, trong danh mục các cuộc gọi của hắn thực sự có những cái tên như "Lệ, Băng, Tịnh", tôi bảo:

- Anh Dương, nể tình hôm nay anh giúp tôi hẹn được Lôi tổng, tôi dạy anh một chiêu để đối phó với bà xã.

Dương Hồng Năng lập tức cao hứng lên, hai mắt mở lớn. Tôi lấy điện thoại lại gần hắn nói:

- Anh thật là, trong danh bạ điện thoại có một quả bom hẹn giờ, nhưng cái tên như "Lệ" hay "Băng" này chính là bom, anh phải đổi thành "Lực" và "Băng", như thế họ gọi điện thoại tới, các bà vợ có kiểm tra điện thoại cũng không phát hiện ra.

Phản ứng của Dương Hồng Năng nằm ngoài dự đoán của tôi, không những không hề có vẻ gì là vui mừng, ngược lại còn cười lạnh:

- Anh gốc thật, anh đổi những cái tên nhạy cảm đó đi cũng không được đâu, vợ càng nghi ngờ hơn, người bình thường ai mà không có bạn khác giới, quan trọng là chỉ đổi tên một hai người là được rồi. Anh đúng là ham ăn dưa bở, chiêu này tôi dùng hai năm rồi.

Bây giờ người phải ngạc nhiên lại tới lượt tôi, đúng là trên thế giới này, mấy chiêu đối phó với vợ cũng tiến bộ cùng xã hội, ngày nào cũng có chiêu mới ra đời.

Lôi tổng vừa vào chỗ ngồi tôi đã nói:

- Chị tới Châu Hải được ba tháng rồi, chắc rất nhớ đồ ăn Thượng Hải? Mùi vị ở quán này mang đậm phong cách ẩm thực Thượng Hải.

Lôi tổng hiểu dụng ý của tôi, lạnh nhạt nói một câu:

- Cảm ơn, anh có lòng quá.

Dương Hồng Năng long trọng khen ngợi Lôi tổng một hồi, nói:

- Lôi tổng tốt nghiệp Học viện quản lý quốc tế Trung u, từng đi Mỹ học nâng cao một năm, bây giờ là giảng viên của mấy trường đại học, Chủ tịch Hà nghe chị giảng hai lần, năm lần bảy lượt tới gặp mới mời được chị về làm.

Lôi tổng cười cười:

- Quá khen rồi, lần đầu tôi tới đây, công việc còn phải nhờ các anh nhiều.

Tôi vừa rót rượu vừa nói:

- Lê đương nhiên mà, chỉ cần Lôi tổng để mắt đến thì tôi sẽ dốc toàn lực giúp đỡ!

Trong khoảng thời gian đó, thi thoảng Lâm Thăng chen vào một câu Thượng Hải, tôi liên tục gặp thức ăn, không khí dễ chịu, Lôi tổng rất lịch sự, thái độ không nóng không lạnh, khiến người ta khó nắm bắt.

Lúc Dương Hồng Năng đi vệ sinh, Lâm Thăng cũng giả vờ ra ngoài nghe điện thoại, tôi vội vàng móc một phong bì trong túi ra đặt trước mặt Lôi tổng, nói là Lôi tổng từ thành phố lớn xa xôi tới nơi nhỏ bé này thật không dễ dàng gì, lạ nước lạ cái, thói quen sống cũng nhiều điều khác biệt, trong này là một thẻ mua hàng ở siêu thị miễn thuế, mua mấy món đồ dùng đơn giản trong cuộc sống, xin nhận cho. Sắc mặt Lôi tổng lập tức sầm xuống, dùng ngón cái ấn lên phong bì rồi đẩy trả cho tôi:

- Anh làm thế là có ý gì?

Tôi nói là không có ý gì, chỉ là chút quà gặp mặt mà thôi.

Lôi tổng nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Lý tổng, xin hãy mang nó về. - Giọng điệu rất cương quyết, nhưng tôi vẫn cố gắng:

- Lôi tổng, chị yên tâm, việc này ở Quảng Đông rất bình thường, chị không cần cảm thấy có bất cứ áp lực gì.

Tôi lại đẩy cái phong bì tới trước mặt chị ta, sắc mặt Lôi tổng càng nặng nề hơn:

- Tôi không có ơn với anh, lại vừa quen biết, không có lý do gì để nhận quà của anh, nếu anh không cất nó đi, tôi sẽ về ngay bây giờ.

Tôi đảo mắt, nghĩ bụng xem ra chị ta nói thật, đành rụt rè cất phong bì, sắc mặt tỏ ra mất tự nhiên, lập tức tìm một chủ đề nào đó để phá vỡ không khí gượng gạo này:

- Thế thì cung kính không bằng tòng mệnh, nghe nói Lôi tổng thích nghe nhạc cổ điển, vài hôm nữa ở Macao tổ chức một đêm nhạc quốc tế, tới khi đó tôi gửi chị vài tấm vé được không?

Sau đó tiệc tan, tôi gọi người tới thanh toán, nhân viên phục vụ nói đã thanh toán rồi, tôi ngạc nhiên nhìn Dương Hồng Năng và Lâm Thăng, hai người họ cũng ngơ ngác nhìn tôi, Lôi tổng chỉ cười nhạt:

- Vừa nãy tôi bảo tài xế thanh toán rồi.

Tôi lắp bắp:

- Lôi tổng, như thế... như thế không hay lắm, chị chịu ra mặt thế này đã là tốt lắm rồi, sao lại dám để chị thanh toán! - Tôi nói lắp liên tục.

- Không cần khách sáo, anh đưa tôi đi ăn một món Thượng Hải đặc biệt như vậy, lại còn được uống rượu vang hảo hạng, với lại các anh cũng luôn ủng hộ Khoa Mỹ, bữa cơm này coi như là để cảm ơn, hy vọng các anh tiếp tục ủng hộ công việc của chúng tôi, được không? - Lôi tổng vỗ nhẹ tay lên bàn, đứng lên, giọng nói quả quyết.

Sau khi Lôi tổng lên xe về, Dương Hồng Năng hỏi tôi thế nào, tôi vẫn chưa thực sự thoát khỏi sự kinh ngạc ban nãy, hai mắt nhìn trần trối theo chiếc xe đã đi xa, thần thờ nói không tỗi, ừm, rất tốt. Dương Hồng Năng nói:

- Những gì cần làm tôi làm rồi, không những hện chị ta ra mà còn cho các anh thời gian riêng. - Ý của hấn không cần nói cũng rõ, tôi quay đầu nhìn hấn:

- Yên tâm, có ơn tất báo là phẩm chất cao quý nhất của Lý mẫu.

Hôm sau đi làm, tôi kể cho Cảnh Phú Quý nghe, Cảnh Phú Quý trầm tư suy nghĩ:

- Là một người nghiêm túc tới mức đấy sao? Thế chị ta có được xem là người tốt không?

Tôi hơi phần nộ, ánh mắt hung hăng:

- Người tốt? Trên thế giới này làm gì có người tốt? Cho dù có mà người tốt không ủng hộ tôi cũng là người xấu, người xấu mà ủng hộ tôi sẽ là người tốt, hừ, giả bộ, chiêu cũ, tôi vẫn tin câu nửa miệng của cậu, chẳng con mèo nào không ăn tanh!

Cảnh Phú Quý nhìn tôi:

- Nhưng chị ta là đàn bà, tình hình đặc biệt hơn một chút.

- Đàn bà thì sao? Đàn bà không phải người?

- Có phải chị ta không hiểu rõ mục đích của cậu nên không dám hành sự lỗ mãng, có khả năng chị ta còn suy nghĩ sâu xa hơn, muốn ăn dày hơn?

- Cảnh Phú Quý phán đoán.

Tôi hần học buông ra một câu:

- Hừ! Không sợ ăn dày hơn, chỉ sợ không muốn ăn, cùng lắm ông đây dùng tiền đập chết chị ta!

KINH NGHIỆM BỊ LỪA

Lưu Hân đưa cho tôi một tờ giấy, sau đó lặng lẽ ngồi trước mặt tôi, tôi nhìn qua, là hóa đơn viết tay mà Bành Tiên Tiến nộp lên: Xin thanh toán khoản tiền sáu trăm tệ mời Phùng Tân Vũ, phòng Kỹ thuật của Khoa Mỹ đi chơi gái. Bên dưới có chữ ký của Cảnh Phú Quý. Tôi lập tức hiểu ra, chắc chắn cái gã Cảnh Phú Quý bắt phải viết như thế, hần giận trong lòng nên công khai chống đối lại tôi.

- Lần trước chẳng phải đã nói là không thu hóa đơn thường sao? Sao lại có? Hơn nữa còn...

Tôi cười khổ đứng lên:

- Không phải là không thu mà là phải khống chế.

- Vậy có thể bảo họ dùng hóa đơn in cũng được, anh xem cái hóa đơn họ dùng không đúng quy phạm, lại không thể mang ra thanh toán, cầm hóa đơn in thay thế còn có thể khai số tiền lớn hơn một chút, mà công ty cũng phải nộp ít tiền thuế đi.

Lưu Hân nói như vậy nhắc nhở tôi, tôi nói:

- Cô gọi Lâm tổng với Trưởng phòng Cảnh sang đây, chúng ta cùng thương lượng.

Lưu Hân dù sao cũng chủ yếu làm về tài vụ, cho nên xuất phát từ góc độ công việc của cô ta, yêu cầu nghiêm khắc và qui tắc tài chính đương nhiên là không sai, nhưng nghề bán hàng này tôi hiểu rõ lắm, không thể đòi hỏi một cách chính quy, rất nhiều khoản chi phí không thể nào xử lý được, những khoản tiền đen không có giấy tờ, căn cứ gì qua tay tôi mỗi năm tới cả triệu tệ, chỉ có thể dựa vào sự tin tưởng với Lâm Thăng. Tôi đưa hóa đơn cho Lâm Thăng xem. Cảnh Phú Quý đứng sát tường, khoanh tay trước ngực, ánh mắt toát lên vẻ khinh bỉ, tôi hỏi thẳng hăn:

- Những hóa đơn viết tay như vậy sau này có thể dùng hóa đơn in thay thế không? Như thế chính quy hơn một chút. - Tôi cố gắng tránh nói đến chuyện như thế công ty sẽ phải trả ít tiền thuế, Cảnh Phú Quý nói không hay lắm, lẽ ra tiền bọn họ mời khách đều là do họ tự thanh toán trước rồi mới về công ty xin thanh toán sau, nếu bắt họ phải tìm được hóa đơn in nữa thì không hay lắm, nói trắng ra họ cũng vì công ty chứ không phải vì bản thân. Trong giọng điệu của Cảnh Phú Quý có một tâm trạng đang cố đè nén, cảm giác rất rõ ràng:

- Nếu thực sự yêu cầu có hóa đơn in thì Giám đốc Lưu tự nghĩ cách đi, chẳng phải Lý tổng thường xuyên khen cô đảm đang, bảo bọn tôi học theo cô sao? Nếu cô không biết tôi còn có thể nói với cô, ở chỗ bến xe Nam Khanh bán nhiều hóa đơn lắm! Muốn bao nhiêu cũng có, mua một tờ giấy mấy triệu tệ cũng không vấn đề gì! - Cảnh Phú Quý dĩ nhiên là hiểu việc này do Lưu Hân lôi ra.

Lưu Hân cũng không chịu thua kém:

- Phòng tài vụ dựa trên giấy tờ có thật, không phải là đi tìm hóa đơn, Trưởng phòng Cảnh, anh phải hiểu cho rõ.

- Thế thì cô nhẹ nhàng quá, cả ngày ngồi trong văn phòng, có thời gian pha cà phê, còn có thể lên mạng chat, chơi điện tử, chơi cổ phiếu, thoải mái đến chết, còn chúng tôi đội mặt trời chạy khắp nơi cầu xin người nợ người kia chưa nói, lại còn phải phụ trách đi mua hóa đơn chính quy, như thế hình như không nhân đạo lắm?

Tôi vội vàng nói:

- Xuất phát điểm của Lưu Hân là tốt, cũng vì suy nghĩ cho công ty, coi công ty là nhà của mình, có điều cho phí của phòng Bán hàng hơi đặc biệt. Thế này đi, Lưu Hân về tổng kết lại số liệu trên các hóa đơn viết tay, sau đó chúng ta cũng thương lượng lại.

Chân trước Lưu Hân vừa bước ra khỏi cửa, Cảnh Phú Quý lại bắt đầu tố cáo:

- Lý tổng nói đúng lắm, đúng là cô ta coi công ty như nhà mình. Nhân tiện hai vị sếp lớn đều có ở đây, tôi nói cho các anh biết, trước mặt các anh cô ta tỏ ra thành thật, trung thành, khi các anh không có mặt thì lộng hành ghê gớm. Hừ, bình thường tìm cô ta để xin thanh toán, cô ta không những không chịu thu hóa đơn viết tay mà còn yêu cầu viết rõ cả thời gian, địa

điểm, nhân viên, danh mục, lời nói rất khó nghe, "Ai mà biết các anh mời khách hay tự đi ăn".

Tôi cũng hơi đồng cảm với Cảnh Phú Quý, nói:

- Đúng là bắt viết rõ ràng ra cũng không tốt, giống như kiểu "phí chơi gái", ngộ nhờ người của Cục thuế tới không phải là hại khách hàng sao?

Lâm Thăng nói:

- Cục thuế không quản lý mấy cái này, họ chỉ quan tâm là hóa đơn thật hay giả, việc anh nói là việc Viện kiểm sát với bên Công an quản lý, huống hồ những thứ này có phải là để cho người ngoài nhìn thấy đâu, không sao. Có điều anh không có hóa đơn chính thức đúng là khiến phòng tài vụ rất khó xử, đây là chế độ tài vụ, nếu kiểm tra, kế toán trưởng sẽ phải chịu toàn bộ trách nhiệm.

Tôi không biết Lâm Thăng nghĩ thế thật hay hẳn chỉ muốn gây khó dễ cho Cảnh Phú Quý, có thể là cả hai.

Cảnh Phú Quý chìa mũi về phía Lâm Thăng:

- Lâm tổng, nhân viên nghiệp vụ của chúng tôi đi tìm gái làm sao mà an toàn, thoải mái như các anh vào khách sạn, lại còn được lấy hóa đơn nữa, bọn họ toàn tới những nơi không lành mạnh, lấy đâu ra hóa đơn? Họ cũng muốn tới khách sạn, nhưng công ty có cho không? Chẳng qua cũng chỉ muốn tiết kiệm tiền cho công ty thôi.

Cảnh Phú Quý nói thế khiến Lâm Thăng nhất thời ngắc ngứ, tôi cũng không biết nên trả lời thế nào, đành an ủi hẳn:

- Đúng thế, đúng thế, các cậu vất vả cũng là vì muốn tiết kiệm tiền cho công ty, đều là đồng chí tốt của nhau, thế là được rồi.

Ai ngờ tôi vừa nói thế là Cảnh Phú Quý càng hăng hơn, chỉ tay ra ngoài cửa nói:

- Con mẹ nó cái suy nghĩ của đàn bà! Cô ta cũng không nghĩ xem là đi tìm gái có hóa đơn đỏ hay không? Lại còn đòi viết danh mục, hừ, giờ hay rồi, chẳng phải Bành Tiên Tiến viết rồi đó sao?

Tôi xoa tay với hần, nói:

- Được rồi, được rồi, người ta là con gái đã bao giờ làm cái trò đẩy đầu, làm sao hiểu được.

- Cô ta chưa tìm gái, nhưng đã từng làm gái rồi! - Cảnh Phú Quý kích động buột miệng, tôi trợn mắt lườm hần:

- Cậu nói câu này hơi quá rồi, đừng có không nể mặt tôi mà nói linh tinh.

Cảnh Phú Quý hừ mũi một tiếng, quay đầu sang hướng khác.

Nổi giận thì nổi giận, sự việc vẫn phải giải quyết, Lâm Thăng đưa ra ý kiến, nói:

- Chờ Lưu Hân tổng kết xong số liệu, tới lúc nào đó bảo Tần tổng cho một tờ hóa đơn đỏ là giải quyết được ngay, cô ta đã quen việc này rồi.

Tôi gật đầu tỏ ý thán phục Lâm Thăng:

- Không hổ danh là chuyên gia kinh tế, tôi với Cảnh Phú Quý không thể nào nghĩ ra được ý hay như thế.

Cảnh Phú Quý vẫn chưa nguôi lửa giận:

- Nếu cô ta không làm đổ cái công ty này thì tôi đi đầu xuống đất! - Rồi hần đập cửa lao ra khỏi văn phòng, như một con gà trống đang giận dữ.

Tôi hơi giận, buông ra một câu:

- Tôi để xem cô ta có tài năng gì mà tôi không biết!

Hồi học đại học, trong giờ triết, thầy giáo hỏi:

- Sinh là gì, tử là gì?

Hầu Kinh nói:

- Sinh là ngẫu nhiên, tử là tất nhiên, tất cả đều không do bản thân mình kiểm soát.

Thầy giáo nói rất tốt, sau đó chuyển ánh mắt sang tôi, tôi đứng lên nói:

- Sinh là khổ nạn, tử là giải thoát. - Ánh mắt thầy dừng lại trên mặt tôi vài giây, nói trong lời nói của tôi có bóng dáng của Nietzsche.

Chỉ một câu nói bừa khi đó của tôi mà đã linh nghiệm trong cuộc sống. Quá nhiều người sinh ra đã bị ông trời ban cho số phận phải tranh đấu trong bể khổ cả đời, dù cho họ để lại núi xanh, nhưng không còn củi đốt, khổ nạn không phải là việc tốt, cũng không phải là tài sản, ông trời chưa hề giáng xuống, và cũng không bao giờ giáng xuống cho họ điều gì, còn họ vẫn chỉ đắm mình trong bể khổ. Nếu kiên quyết nói rằng chịu khổ là phúc, thì câu này chỉ thích hợp cho những người đã rơi xuống vực sâu nhưng còn bò lên được, tuyệt đại đa số mọi người chỉ sống trong ảo tưởng, không có ngày thấy được ánh mặt trời, hừng tâm tráng trí của tôi năm xưa giờ đổi lại chỉ là tiếng thở dài trong đêm đen và một cuộc đời đắm chìm trong rượu thuốc.

Dương Hồng Năng từng nói:

- Nếu chưa nếm trải cảm giác muốn nhảy lầu thì chưa phải là một thương gia thực sự.

Vì việc này mà hẳn còn hẹn tôi sang Macao chơi trò "heo nhảy" - nhảy xuống từ tòa tháp cao hơn hai trăm mét của Macao. Tôi vội vã xua tay bảo:

- Thôi, tôi mắc chứng sợ độ cao, ngồi máy bay đã thấy căng thẳng lắm rồi chứ đừng nói tới chuyện chơi trò này.

Quay về, hẳn khoe với mọi người rằng cái cảm giác đó rất tuyệt vời, cảm thán rằng cái danh từ này chuyên dùng chỉ những kẻ nặng chín mươi ki-lô-gam như hẳn. Thực ra, đến nghĩ tôi cũng không dám nghĩ tới chuyện nhảy lầu, cho dù có nợ như chúa Chổm. Tôi rất khâm phục người Nhật Bản, người Hàn Quốc khi làm ăn thua lỗ, họ sẽ tự sát để tạ tội, nhưng tôi không làm như thế, quan niệm của tôi là chết vinh không bằng sống nhục.

Bài học khiến tôi suy t chút nữa nảy sinh ý định chán sống là trước khi thành lập công ty Phi Thăng, Lâm Thăng thấy làm bảng điện lợi nhuận cao, vội mở tiệc khoản đãi tôi, nói:

- Thay vì để Cảng Đạt của Trung Sơn mỗi năm kiếm mấy triệu tệ, chỉ bằng chúng ta tự làm để đào lên thùng vàng đầu tiên trong cuộc đời mình.

Khi đó ước vọng kiếm nhiều tiền đã lớn mạnh trong tôi, đến nỗi đêm dài mất ngủ, thế là tôi không một phút do dự, đồng ý ngay. Lâm Thăng ở lại phòng mua hàng của công ty, tôi với Cảnh Phú Quý từ chức ở Cảnh Trình, tìm một nhà xưởng sản xuất tua vít sắp chết ở Trung Sơn, hợp tác với nó, lấy danh nghĩa của nó để cung cấp hàng và thu tiền từ Cảnh Trình, mỗi tháng trả cho nó hai phần trăm phí quản lý, chúng tôi ở sau lưng thao túng, thần không biết, quỷ không hay. Chúng tôi bỏ ra ít tiền để mua tài liệu kỹ thuật của Cảng Đạt, nhanh chóng làm ra sản phẩm giống y đúc, sau đó so sánh lại mới biết được lợi nhuận ròng của Cảng Đạt lên tới năm mươi phần trăm, thế là chúng tôi đặt giá thấp hơn Cảng Đạt năm phần trăm, điều này đương nhiên có sức hút to lớn với Cảnh Trình, lại có Lâm Thăng ở bên trong tác động, thêm vào đó giấy chứng nhận của nhà xưởng mới không

quy phạm, sản phẩm mới ra được một tuần bọn tôi đã cung cấp hàng, dần dần giành được thị phần của Cảng Đạt.

Phải cạnh tranh với Cảng Đạt tôi không có ý kiến gì, nhưng mua trộm tư liệu của nó khiến tôi cảm thấy thủ đoạn này hơi đê tiện, bèn nói:

- Tiến hành cạnh tranh công khai, tôi không tin là mình không chọi được nó. Chỉ cần cho tôi một điểm tựa, tôi có thể nhắc bổng cả trái đất!

Lâm Thăng cười giễu cợt:

- Anh đừng có lạc quan quá được không, cái vị trí này của tôi hiện nay không dùng cũng phí, nếu anh không làm Cảng Đạt cũng chẳng khen anh tốt, ai bảo họ đòi lãi cao như thế, chúng ta hạ thấp giá thành cũng coi như là cống hiến cho xã hội.

Hồi nhỏ bố mẹ dạy tôi phải làm người tốt, nói rằng ở hiền gặp lành, ở ác gặp ác, tôi tin tưởng tuyệt đối. Sau khi bị kẻ xấu lừa gạt nhiều lần, nhìn thấy họ sống sung sướng hơn người tốt, niềm tin của tôi dần dần bị lung lay, cũng giống như việc họ cảnh cáo tôi không ăn cơm hết sẽ bị sét đánh chết. Lâm Thăng rất coi thường mớ giáo lý cổ lỗ sĩ này, hẳn nói đó chẳng qua chỉ là tự lừa một bông hoa độc ác, phân bón độc ác cũng có thể sinh ra những quả ngon lương thiện.

- Tôi không tin luật nhân quả báo ứng, nếu có cũng là người ác được lên thiên đường, còn người tốt phải xuống địa ngục. - Lâm Thăng cảm phần nói.

Bản thân tôi không chủ động gây ra những việc hại người lợi mình, nhưng nếu bị kéo vào thì cũng không trốn tránh:

- Không chủ động, không từ chối. - Lâm Thăng nói bản chất của tôi với hẳn chẳng có gì khác biệt, chỉ là tôi nguy trang giỏi hơn hẳn mà thôi. Giống như những gì trong bộ phim “Vụ giao dịch không đạo đức”, nếu có

một triệu, hơn nữa còn là đô-la Mỹ đặt trước mặt, bạn có thể vẫn còn nghĩ đến lễ nghĩa, liêm sỉ, trung hiếu, đạo nghĩa hay không? Trình tự sẽ bị đảo lộn, thế giới ngày càng khó nắm bắt, tất cả chỉ là tương đối, cái gọi là trình tiết, trung thành và tình yêu, tất cả đều đã biến mất.

Chưa đầy nửa năm sau, chúng tôi đã kiếm đủ số tiền đầu tư ban đầu, Cảng Đạt bị đuổi ra, nhìn những đồng tiền thơm phức hàng tháng chảy vào tài khoản, tôi vui như tết, Lâm Thăng cười cợt bảo tôi cứ như thể chưa nhìn thấy tiền bao giờ:

- Anh không còn thấy có lỗi với Cảng Đạt nữa à? - Tôi vừa nhìn số tài khoản ngân hàng vừa nói:

- Tiền từng xấp thế này thì cứ để con chó Cảng Đạt đi gặm ma đi.

Mọi thứ quá trôi chảy, thuận lợi khiến tôi tự tin thái quá, đầu tư tiền vào dây chuyền sản xuất, mua máy hàn, máy nén, chiêu binh mãi mã và vung tay mua lại toàn bộ nhà xưởng đó, tôi với Cảnh Phú Quý từ vị trí trong bóng tối nay chuyển ra ánh sáng, quyết chí đưa công ty lọt vào Top 500 doanh nghiệp lớn nhất thế giới chỉ trong mười năm. Tuần đầu tiên có hai người tới hỏi thăm, nói là có một đơn hàng xuất khẩu trị giá một triệu tệ, giao hàng trong một tuần, rất gấp, hỏi chúng tôi có làm được không, đương nhiên là chúng tôi liên tục nói được, thế là họ để lại sản phẩm mẫu và thiết kế, trả trước một trăm nghìn tiền đặt cọc. Họ vừa mới đi, tôi và Cảnh Phú Quý vỗ tay chúc mừng, cảm thán rằng Thần Tài đã đến là không ai ngăn lại được, tự nhiên lại có một miếng bánh từ trên trời rơi xuống. Rồi chúng tôi căn cứ vào thiết kế, liên hệ mua nguyên liệu, bên phía Hồng Kông không có nhiều chip trong kho như vậy, chúng tôi lại hỏi thăm bên Thâm Quyển, thanh toán toàn bộ tiền hàng để mua năm nghìn chip từ công ty, lúc này Cảnh Phú Quý mới bình tĩnh lại, nói vụ kinh doanh này thực sự quá đáng ngờ, liệu có vấn đề gì không?

Tôi và Lâm Thăng giễu cợt hẳn:

- Người ta kinh doanh có giấy phép, hợp đồng, con dấu đảng hoàng, huống hồ còn trả trước một trăm nghìn tiền đặt cọc, sợ gì?

Lúc đang ra sức làm việc, hai vị Thượng đế còn đích thân tới xưởng đốc thúc, một tuần sau sản phẩm ra lò đúng thời hạn, chúng tôi gọi điện thoại thông báo cung cấp hàng, ai ngờ giọng điệu của họ thay đổi, nói là khách hàng bên nước ngoài có sự thay đổi, việc cung cấp hàng bị kéo dài lại. Ba ngày sau vẫn không thấy động tĩnh gì, tôi sốt ruột, gọi sang, đối tác nói vẫn đang bàn bạc với khách hàng, đã thế lại còn nói:

- Chúng tôi đã trả trước một trăm nghìn tệ rồi, nhưng tiền đặt cọc của bên khách hàng bên kia chúng tôi chưa được một đồng nào, chúng tôi còn sốt ruột hơn cả các anh!

Lần đầu nghe câu này tôi thấy cũng có lý, nhưng nghĩ lại lại thấy không đúng, họ trả chúng tôi một trăm nghìn nhưng tiền mua nguyên vật liệu mà chúng tôi bỏ ra đã hơn một trăm nghìn từ lâu rồi. Tôi thấp thỏm không yên, bàn bạc đối sách với Lâm Thăng, Lâm Thăng nói:

- Bọn lừa đảo đều đến tay không, đằng này họ đã trả trước tiền đặt cọc chắc không phải là lừa đảo, huống hồ họ không trả số tiền còn lại, cũng không mang hàng đi, lừa chúng ta sao được? Chuyện đơn hàng có vấn đề là chuyện thường, có thể họ thực sự gặp phiền phức.

Những lời nói của hắn khiến tôi yên tâm hơn. Lại ba ngày nữa chúng tôi nhận được tin nhắn của khách hàng, nói là khách hàng nước ngoài của họ đã hủy đơn đặt hàng, số hàng này họ không lấy nữa, tiền đặt cọc coi như là bồi thường cho chúng tôi. Tôi lập tức gọi lại thì họ tắt máy, mấy hôm đó, ba chúng tôi như những kẻ điên, lô hàng này nếu không bán được cho họ là coi như vứt đi, mạch PCB được làm theo đúng yêu cầu của họ, các linh kiện mà tháo ra sẽ không dùng được nữa, chỉ có thể bán như phế phẩm, thêm vào đó là tiền nguyên liệu, nhân công, cộng lại tổn thất lên tới sáu trăm nghìn.

Đúng lúc chúng tôi đang đi vào đường cùng, liên hệ bán phế phẩm để chuẩn bị bán đi hai mươi nghìn sản phẩm của mình thì một nhân viên nghiệp vụ chạy tới văn phòng, nói hẳn có một người bạn làm việc ở phòng Mua hàng một xưởng điện tử ở Trung Sơn, hình như dùng tới loại mạch điện này. Tôi như vớ được phao cứu sinh, vội bảo hẳn liên lạc với bạn:

- Nếu dùng được tôi sẽ bảo Cảnh Phú Quý với cậu đích thân đi một chuyến.

Gã đó bắt đầu do dự, nói là họ không muốn người khác biết mua hàng “second hand” từ chỗ chúng ta, ngộ nhờ đến tai khách hàng sẽ khó ăn nói. Tôi lập tức hiểu ra ý tứ của hẳn:

- Chỉ cần cậu bán đi được thì tôi không cần biết hẳn là ai, không gặp mặt cũng được, tất cả ủy thác cho cậu xử lý.

Hẳn trở nên hưng phấn hơn. Chiều hôm sau, tôi đang nóng ruột như kiến bò trên chảo đã thấy hẳn gọi điện thoại về, nói là cái đó dùng được, nhưng phải thay đổi, bởi vậy nhiều nhất chỉ mua với giá ba mươi nghìn thôi, nếu đồng ý sẽ lập tức mang tiền mặt qua. Cúp điện thoại, tôi đứng bên cửa sổ suy nghĩ, bất cứ một kẻ làm nghiệp vụ bán hàng nào cũng tinh thông tin tức, nếu tôi bán đồng hàng này như phế phẩm sẽ được hai mươi nghìn tệ, hẳn hiểu rõ chỉ cần đưa ra một mức giá cao hơn hai mươi nghìn tệ là tôi sẽ phải chấp nhận, hơn nữa hẳn còn rất thông minh, nói là có một số chỗ cần phải sửa nên hạ bớt giá thành, tôi lại không biết là mình đang bán cho ai nên có trời mới biết hẳn mua về rồi có sửa hay không?

Nhưng bây giờ ai bảo tôi như cá nằm trên thớt, hoàn toàn ở thế bị động, không có cơ hội được mặc cả, "thất thốn" của tôi đã bị người ta nắm chặt, hẳn sẽ kiếm được khoản tiền này một cách ngon lành, mà tôi còn phải cảm ơn hẳn. Con bà nó!

Ngày hôm sau, gã nhân viên kia không từ mà biệt, sau đó tôi nhận được một cú điện thoại:

- Lý tổng, tôi là Tạ Trường Thiên của Cảng Đạt, anh phải mời tôi ăn cơm đấy nhé, tôi đã giải quyết giúp anh một gánh nặng lớn! - Cú điện thoại rất đột ngột, tôi chưa kịp chuẩn bị chút gì về tư tưởng, nội dung cũng rất mơ ám, tôi chỉ có thể ấp úng đối phó:

- Ha ha, chuyện này... ăn cơm à, được thôi, lúc nào cũng được.

Bỏ điện thoại xuống, tôi cảm thấy không bình thường, nghĩ mãi mới phát hiện ra mọi việc thật quá trùng hợp! Đây chắc chắn là một âm mưu!

Cảnh Phú Quý thông qua một người bạn ảo trên mạng để có được hóa đơn điện thoại của nhân viên nghiệp vụ kia, phát hiện trong đó có một cú điện thoại là liên hệ với hai vị khách hàng nợ, thời gian là mười hai giờ đêm, kéo dài hơn mười phút. Lẽ ra họ không quen biết nhau, nhưng chỉ cú điện thoại duy nhất đã để lộ dấu vết: Bọn chúng cùng một giuộc, trong ngoài kết hợp, đã lên âm mưu từ trước, cú điện thoại của ông chủ Tạ bên Cảng Đạt không gọi sớm, không gọi muộn, đúng vào lúc sau khi nhân viên tạp vụ kia bỏ đi, như vậy người thao túng sau lưng chắc chắn là ông ta. Gã họ Tạ đó vừa xả được hận lại vợ được món hời, chơi đùa chúng tôi trong lòng bàn tay, tôi lại còn phải cảm ơn hẳn, chiêu này thật quá hiểm độc, Lâm Thăng nói phải gọi 110 nhưng tôi ngăn lại, 110 tới giải quyết được chuyện gì? Ba người bọn họ đã sớm bốc hơi khỏi tầm mắt của chúng tôi rồi, có gì để chứng minh rằng Cảng Đạt là kẻ chủ mưu sau lưng? Chúng đã lên kế hoạch mọi thứ một cách kín kẽ, không chút sơ hở, làm gì còn cơ hội bắt chúng nữa?

Cú lừa lần này khiến tôi bị đá kích nghiêm trọng, như rơi xuống mười tám tầng địa ngục, không những khoản tiền đã vào đến tay bị lọt ra ngoài mà đến cả nhà cũng bị ngân hàng tịch thu, nhà xưởng không thể không đóng cửa, giấc mơ to lớn là lọt vào Top 500 chỉ chưa đầy ba tháng đã phải

chết yếu. Điều khiến tôi đau lòng nhất là người khác sau khi đi một quãng đường vòng rất dài đã lừa tôi tới mức có khổ không thể kể, có oan không thể kêu, lòng tự tin của tôi bị sụp đổ nghiêm trọng, trong đêm tối vô bờ, tôi đứng trên đỉnh núi, nhìn lên bầu trời than:

- Mẹ ơi, tất cả đều là báo ứng sao?

TRÁI TIM AI CHƯA TỪNG ĐIÊN DẠI

Mộc Vô Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 7

CHUYẾN ĐI THANH ĐẢO

Tôi không nói với Thanh Thanh là hôm nào sẽ tới Thanh Đảo, tôi muốn dành cho cô ấy một sự ngạc nhiên, đồng thời tôi còn muốn xác nhận lại một nghi vấn trong lòng, tôi không biết cô ấy và gã sĩ quan kia có quay về với nhau không, tôi phải đột kích để tìm chứng cứ, cô ấy không nên phản bội tôi, nếu phản bội, sự việc sẽ bày ra trước mặt bố mẹ cô ấy, để hai người già chỉ trích cô ấy!

Trên máy bay, tôi luôn nghĩ những lời Thanh Thanh nói là trong lúc tức giận hay thật lòng, nhưng tôi vẫn thầm thấy may mắn, cô ấy từng nói ly hôn không dưới mười lần, nếu ly hôn thật sự, người đàn ông như con chim bay lên tới Niết bàn, còn người đàn bà chỉ như một ngọn đèn tàn rơi dưới đất.

Sau chuyến bay dài hai tiếng rưỡi, máy bay hạ cánh xuống sân bay Lưu Đình, đi ra khỏi đại sảnh, một cơn gió lạnh ập tới như dao cắt vào da thịt, tôi vội vàng khép chặt vạt áo, chui vào tắc-xi rồi đi thẳng tới đường Phúc Châu. Lúc này màn đêm vừa buông xuống, ánh đèn thừa thớt trên đường trở nên cô đơn, lạc lõng, chiếu sáng từng chiếc xe chạy trên đường, hai bên đường, ngọn đèn vàng từ cửa sổ những ngôi nhà bên đường hắt ra, qua những cánh cửa kính, tôi cảm nhận được sự ấm áp và an lành từ nơi đó, giống như mùa đông của tôi khi còn nhỏ, mọi người ngồi quây quần bên bếp lửa, ông nội hút một điếu tẩu rất dài, trầm tư suy nghĩ, mẹ cùng các cô,

các chị đan áo len, kể chuyện gia đình, bọn trẻ con chúng tôi ngồi trên sàn nhà, nhìn những đốm lửa đỏ đang tí tách nướng khoai, nước bọt tứa ra đầy miệng. Đó là khung cảnh của rất nhiều năm trước, xa xôi, ấm áp nhưng lại khiến người ta đau thắt tim, từ sau khi tới Quảng Đông, từ sau khi làm ông chủ, tôi đã không còn cảm nhận được sự ấm áp đó nữa.

Thanh Thanh là người ra mở cửa, tôi cười với cô, cô khựng lại tới năm giây, sau đó cụp mắt xuống, quay người bỏ vào trong, khập khiễng đi trước, bố mẹ vợ đang ngồi bên bàn ăn, họ còn tưởng là Tiểu Quân, lên tiếng trách móc:

- Sao giờ con mới về! – Sau đó nhìn thấy tôi, họ nhất thời không phản ứng kịp, đôi đũa dừng trong không trung, chỉ có Đô Đô là phản ứng nhanh nhất, đặt ngay bát đũa xuống nhảy lên, lao về phía tôi, miệng hét:

- Bố, bố!

Tôi chào bố mẹ vợ. Họ đứng lên giúp tôi cất hành lý rồi trách:

- Sao về không gọi điện trước để bố mẹ đi đón. – Trong tiếng trách móc còn có vẻ gì như thương yêu, khiến tôi cảm nhận được chút ấm áp trong đêm đông giá lạnh.

- Trời lạnh quá, con sợ bố mẹ đi đón nên mới không thông báo, dù sao đi tắc-xi cũng tiện. – Tôi bịa ra một lý do.

Mẹ vợ nhìn tôi, nói:

- Sao con mặc áo khoác mỏng thế, ở đây mới bật lò sưởi nên vẫn chưa ấm lắm. – Rồi quay về phía Thanh Thanh nhắc:

- Thanh Thanh, con đi lấy quần áo của Tiểu Quân cho thằng Phi mặc.

Thanh Thanh ngồi trên sô-pha, không có phản ứng gì. Tôi nói:

- Không sao, con không lạnh.

Chưa chờ tôi nói thêm, bố vợ đã tự đi vào phòng của Tiểu Quân. Mẹ vợ lại nói:

- Để mẹ hâm canh gà cho con dùng, gà này là cậu của Thanh Thanh mua ở một nhà dân trong núi.

Tôi nói:

- Bố mẹ không phải lo cho con, lát nữa con tự làm.

Đô Đô còn đang lục lọi hành lý của tôi:

- Bố, bố có mang quà về cho con không?

Khi mọi người trong nhà đều đang bận rộn với sự trở về đột xuất của tôi thì chỉ Thanh Thanh ngồi một mình trên ghế, không động đậy, mi mắt sụp xuống, sắc mặt bất thường. Tôi đi tới bên cạnh cô ấy và ngồi xuống:

- Chân em đỡ hơn chưa? Để anh xem nào! – Sau đó tôi cúi người xuống.

Chân Thanh Thanh co hai chân lại, không cho tôi xem, tôi cố giăng ra, cô càng khép chặt hơn, tôi ngượng ngùng đứng lên. Bố vợ đứng cạnh giải vây:

- Giờ không sao rồi, nào, con mặc áo len của Tiểu Quân vào, mau ngồi xuống ăn chút gì đi!

Tôi mở va-li ra lấy quà, đặt vào tay mọi người, nói là trà Phổ Nhĩ tặng cho bố, Hoa Kỳ Sâm để mẹ bồi bổ sức khỏe. Đô Đô không chờ được nữa, tôi lôi ra một chiếc xe điều khiển từ xa đưa cho con, thằng bé cười toe toét, lập tức chạy đi tìm pin. Tôi lại lấy một cái hộp đưa cho Thanh Thanh, cô ấy không nhận, tôi ấn cái hộp vào tay cô ấy:

- Tặng em đó.

Thanh Thanh vẫn không phản ứng gì, tôi đặt lên bàn trà ngay trước mặt cô, sau đó nói là mua cho Tiểu Quân một cái điện thoại di động:

- Tiểu Quân đâu ạ, bao giờ mới về?

- Chắc nó còn đang trên đường đi làm, thôi kệ nó, uống bia Thanh Đảo mà con thích đi, để mẹ con làm thêm vài món nhắm. – Bố vợ gọi tôi.

Mười năm trước, lần đầu tiên tới nhà Thanh Thanh, khi đó tôi vẫn còn là một thanh niên, chỉ một lòng muốn biểu hiện thật tốt trước mặt người nhà cô ấy. Buổi sáng ngồi trò chuyện với bố cô về chuyên ngành học của tôi, rồi nói cả chuyện văn học, chuyện quốc gia đại sự, buổi chiều cùng Thanh Thanh và mẹ cô đi ra chợ mua thức ăn, buổi tối lại đấu bia cùng Tiểu Quân, loại bia mà chúng tôi uống là bia Thanh Đảo chỉ sản xuất tại địa phương, được chúng tôi mua từ một tiệm tạp hóa nhỏ. Tôi chỉ uống một lần đã thích luôn loại bia này, bia ngọt và thơm, hai thằng chúng tôi cạn ly liên tục, đến nửa đêm tôi bò dậy nôn một trận, loáng thoáng nghe thấy mẹ Thanh Thanh nói:

- Thằng bé này không uống được thì đừng có cố.

Bố Thanh Thanh lập tức phản bác:

- Thanh niên uống chút bia có sao đâu? Lý Bạch cũng vì uống rượu nên mới xuất khẩu thành thơ, huống hồ nó uống vì Thanh Thanh nhà mình, chứng tỏ vì Thanh Thanh, nó có thể bất chấp tất cả.

Đó là lần tôi uống bia nhiều nhất, sau việc đó tôi đã “tính nợ” với Tiểu Quân, tổng cộng chúng tôi uống mười cân bia, cậu chàng đồ xuống cái là ngủ một mạch tới sáng, tỉnh dậy cứ như không có việc gì xảy ra, thế là bị Châu Thanh Thanh mắng cho một trận:

- Từ nhỏ em uống bia quen rồi, anh Phi làm sao đấu được với em?

Tiểu Quân khi đó phản đối:

- Còn chưa cưới mà đã bênh người ngoài, giờ em đã rõ chị như thế nào rồi.

Cái cảm giác ấm áp này, vẫn còn in dấu sâu đậm trong tim tôi, mười năm đã trôi qua, giờ tôi với Thanh Thanh đang ở vào tình trạng ngưỡng ngập, tôi làm một việc đáng hổ thẹn, Thanh Thanh cũng không còn trong sáng, đáng yêu như năm xưa, chúng tôi làm thế nào để đối mặt với bố mẹ vợ luôn rất khoan dung và một Tiểu Quân vẫn luôn thần tượng tôi đây?

Vừa mới ăn được mấy miếng cơm là Tiểu Quân về tới nhà, thấy tôi mua cho cậu ta một chiếc điện thoại Motorola loại mới nhất thì vui lắm, nói là mọi người ngày nào cũng chê bai con, chỉ có anh rể là đối với con tốt nhất! Sau đó cậu ta nhắc ly rượu trên bàn lên, nói là nhất định phải cạn với tôi một ly trước.

Thanh Thanh sa sầm mặt không nói lời nào, Tiểu Quân tinh ý nhận ra, muốn thay đổi không khí, bèn nói:

- Anh rể mua cho chị em quà gì, có thể cho em xem được không?

Mẹ vợ lập tức ngăn lại:

- Con nóng ruột thế làm gì, con cứ làm tốt việc của con là bố mẹ đã tạ ơn trời đất lắm rồi.

Tôi nói:

- Anh mua cho chị em cái túi, để trên bàn trà.

Tiểu Quân vội vàng chạy qua, vừa mở hộp ra vừa nói:

- Oa, Gucci cơ à, phải tới mấy nghìn? – Sau đó lấy ra đeo lên vai Thanh Thanh để thử.

Thanh Thanh hất mạnh tay, cái túi rơi xuống đất, cuối cùng cô ấy cũng mở miệng ra nói:

- Ai thềm cái túi của anh ta, chị không có cái phúc phận đó! – Tôi nhặt cái túi lên, nhét vào lòng Thanh Thanh lần nữa, cô ấy liếc mắt lạnh lùng nói, - Tôi thế này không xứng với cái túi, cầm trên tay người ta lại tưởng hàng giả.

Thanh Thanh nói thế làm tôi biết là đơn giản rồi, cô ấy từng nói một câu tương tự, bây giờ cô ấy lại lòi ra để nói, tôi lập tức lên tiếng:

- Em nói ngược rồi, với khí chất cao quý, nho nhã của em, cho dù đeo hàng giả người ta cũng tưởng là thật.

Sắc mặt Thanh Thanh lập tức thay đổi, lồng ngực phập phồng, nước mắt tuôn như suối, cô ấy đứng bật dậy ôm mặt chạy vào phòng, đóng cửa rầm một cái, để lại mấy người chúng tôi ngơ ngác nhìn nhau. Thanh Thanh ném ra một câu:

- Đừng tưởng là kẹo ngọt có thể đền được tội lỗi của anh!

Buổi tối, tôi và Tiểu Quân cùng nằm trên một chiếc giường, tôi hỏi Tiểu Quân:

- Gần đây tâm trạng của chị em thế nào? – Tôi muốn thông qua cậu em vợ để tìm hiểu xem rốt cuộc cô ấy có gặp mặt cái gã họ Trương đó không, ai ngờ Tiểu Quân hoàn toàn không hiểu tâm trạng của tôi, chỉ ra sức nói về bản thân:

- Gần đây có một công ty đa quốc gia đang tuyển Giám đốc Bán hàng khu vực Thanh Đảo, em đã gửi hồ sơ rồi, anh rể có thể truyền đạt cho em ít

kinh nghiệm về nghề bán hàng được không?

Tôi nói anh cũng đang dở sống dở chết, không ra sao cả, em tự tìm tòi đi. Nhưng trong lòng thầm nghĩ, anh toàn làm mấy chuyện có lỗi với chị em, làm nghề này người tốt cũng thành người xấu, người xấu sẽ trở nên xấu hơn.

Tiểu Quân nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, nhưng tôi trằn trọc mãi không sao ngủ được, mặc dù Tiểu Quân không nói, nhưng trực giác mách bảo với tôi rằng Thanh Thanh và gã sĩ quan đó không có gì, trong lòng cô ấy vẫn không bỏ được tôi, nếu không tại sao cô lại bị tai nạn xe trên đường Đông Hải? Là vì trong lòng cô ấy không vui.

Hôm sau, Thanh Thanh vẫn sa sầm mặt mày, khiến người ta không rét mà run, tôi định cứ thế mặt dày nói chuyện với cô ấy, nhưng lời ra đến miệng là dừng lại. không thăm dò được gì ở Tiểu Quân, tôi đành nhờ cậu con trai, ở nhà này có lẽ chỉ có nó là người duy nhất nói sự thật với tôi:

- Đô Đô, chẳng phải con nói muốn đi Disney Land sao?

Con trai nghe thấy thế thì hào hứng hẳn lên:

- Dạ vâng, bao giờ?

- Ừm, qua Tết dương lịch, được không?

Đô Đô nghe tôi nói thế co chân chạy đi, tôi túm nó lại:

- Con làm gì thế?

- Con ra xem lịch để đếm ngày. – Con trai mở lớn mắt nhìn tôi, tôi thờ dãi, nghĩ bụng, chuyện này thì tích cực lắm, nói là lát nữa hãy đi, bố hỏi con một câu, bạn bè của mẹ con có khỏe không? Con trai chu mỏ:

- Khỏe ạ!

Thấy con như thế, tôi không hỏi rõ không được:

- Có chú nào đến nhà tìm mẹ con không?

- Nếu thế bố phải trả lời một câu hỏi của con trước, lần này bố không lừa con nữa chứ? – Đô Đô chớp mắt.

Tôi nói:

- Đâu dám, lần này chắc chắn sẽ đưa con đi.

- Thế bố mua pin cho con trước đã, xe hết pin rồi.

Tôi cố ghìm lại tâm trạng nóng nảy của mình:

- Được rồi, lát nữa đưa con đi mua được không?

Con trai mỉm cười:

- Có mấy chú đến, còn có rất nhiều cô nữa.

- Trong đó có chú nào mặc quân phục không? Là kiểu quần áo như chú cảnh sát, đội cái mũ ấy? – Tôi ngồi xuống nắm chặt tay con trai. Hai mắt Đô Đô đảo tròn như suy nghĩ:

- Dạ có, chú ấy còn mua cho con rất nhiều đồ chơi nữa. – Tôi chậm rãi đứng lên, quả không nằm ngoài dự liệu, tình cũ không rủ cũng đến, xem ra tôi đã nghĩ quá tốt về Châu Thanh Thanh.

Tôi không nói lời nào, đưa Đô Đô ra siêu thị gần nhà, dọc đường cứ ngơ ngẩn như kẻ mất hồn. Lúc đi lên gian hàng đồ chơi ở tầng hai, Đô Đô kéo áo tôi:

- Bố, bố phải mua cho con máy bay điều khiển từ xa, con sẽ nói cho bố nghe một chuyện.

Tôi cúi xuống sầm mặt lại:

- Ai dạy con trò này, còn dám ra điều kiện với bố, nói mau, chuyện gì?

Thằng bé hơi giật mình:

- Thì là cái chú đội mũ cảnh sát mà bố nói đó, chú ấy đến với một cô nữa, bảo là tết này cô chú sẽ làm đám cưới.

LỜI THỀ SINH TỬ

Lần đầu tiên tôi tới Thanh Đảo là vào đầu tháng tám, trong một kỳ nghỉ hè. So với Thượng Hải, khí hậu của Thanh Đảo ôn hòa hơn nhiều, nhất là buổi chiều tối, gió mát thổi vi vu, đi trên con đường nhỏ, ngoài xa là tiếng sóng vỗ bờ, bên đường là những bụi hoa nhiều màu sắc, tử vi, hải đường, liên kiều, rồi những cây phong, cây ngân hạnh, hồ đào, dương liễu, tất cả đều tạo nên một Thanh Đảo vô cùng quyến rũ khiến người ta ra đi vẫn còn lưu luyến. Khắp nơi, trên những con đường nhỏ là những cặp tình nhân sóng vai nhau bước đi, tạo thành một cảnh tượng tràn ngập niềm hạnh phúc. Tôi nói đùa với Thanh Thanh rằng:

- Một phong cảnh tuyệt sắc như vậy, chẳng trách ở Thanh Đảo có nhiều mỹ nữ!

Thanh Thanh nhéo tôi:

- Cảnh cáo anh nhé, chỉ được nhìn em, không được nhìn người khác say đắm!

Tôi vội vàng thề thốt:

- Đương nhiên, đương nhiên, nếu muốn nhìn họ, anh phải nhìn bằng ánh mắt nghệ thuật.

Đêm hôm đó, chúng tôi đi từ Bát Đại Quan đến quảng trường Ngũ Tứ, trên con đường đông Hải vắt ngang quảng trường, xe cộ đi lại nườm nượp, tốc độ rất nhanh, bất chấp đoàn người đang đứng chờ qua đường. Ở ngã tư, tôi nắm chặt tay Thanh Thanh, nhìn kỹ hai bên đường. Thanh Thanh bầm sinh đã sợ qua đường, cứ có xe tới là cô ấy căng thẳng, tôi ôm vai Thanh Thanh:

- Đừng sợ, có anh đây...

Khi chỉ còn một chiếc xe ở títt đằng xa, tôi đưa tay ra dấu hiệu là đi chậm lại, sau đó đỡ Thanh Thanh qua ngã tư. Ai ngờ chiếc xe đó không đếm xỉa gì đến tôi, vẫn lái nhanh như bay, mọi người xung quanh sợ hãi hét lên, giây phút đó tóc tai tôi dựng đứng, đầu óc tê liệt, bản năng khiến tôi kéo mạnh Thanh Thanh, sau đó tôi mất thăng bằng, ngã xuống đường, đúng vào lúc chiếc xe vẫn ra sức bầm còi và lách qua người tôi, tôi co chân mình lên trước ngực, tại ngay vị trí đó, một vệt xe rõ ràng hằn lên đường. Khoảnh khắc đó Thanh Thanh hãi hùng, thần trí như mê đi, tôi bò dậy chửi vài câu, rồi thản nhiên nắm tay Thanh Thanh đi tới vòng lan can của quảng trường Ngọn Đuốc, khi đó cơn gió nhẹ thổi tới, mặt biển mênh mông trước mắt, một lớp sương phủ mờ, sóng biển vỗ bờ để lại những bông hoa trắng xóa:

- Thanh Thanh, hôm nay anh sẽ thề với em, có biển làm chứng.

Đầu Thanh Thanh ngả trên vai tôi, thì thầm:

- Em không cần mấy lời thề lưu manh của anh.

Tôi cười ha ha rồi ghé sát miệng vào trán cô:

- Em yêu, anh thề cả đời này sẽ bảo vệ em như hôm nay!

Đôi tay Thanh Thanh ôm chặt thắt lưng tôi, đầu áp vào ngực tôi, mái tóc rối bị cơn gió thổi tung vương trước mặt tôi, tôi cảm nhận được cơ thể cô ấy đang run rẩy, miệng lẩm bẩm:

- Vừa nãy em sợ chết khiếp, sợ lắm!

Khí khái anh hùng của tôi trỗi dậy, vô cùng đắc ý, dang hai tay lên cao hô lớn:

- Anh sẽ khiến em thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trái đất!

Mọi người xung quanh quét mắt về phía chúng tôi, có vẻ khinh bỉ, tôi mặc kệ họ, càng đắc ý hơn, hai tay nắm chặt, vung lên trời một nắm đất:

- Dù cho sông cạn đá mòn, anh yêu Thanh Thanh không bao giờ thay đổi.

Bên cạnh có một cô bé kéo áo mẹ mình:

- Chú này có phải bị điên không mẹ?

Mẹ cô bé vội vàng bịt miệng con:

- Đừng nói linh tinh.

Tôi đắc ý nhìn Thanh Thanh:

- Em yêu, có phải anh bị điên không?

Thanh Thanh huých tai vào người tôi:

- Anh không những bị điên, mà còn là một gã lưu manh!

Nhiều năm sau, trên con đường Tình nhân uốn lượn của Châu Hải, tôi lái chiếc Audi A6 chở Châu Thanh Thanh đi chậm chậm trên đường. Bên ngoài là hơi nóng ba mươi sáu độ, ánh mặt trời cháy bỏng tới mức thiêu đốt hết bụi bặm trong không khí, trong xe là hơi lạnh từ điều hòa phả ra cùng với mùi nước hoa thoang thoảng, ánh mắt của chúng tôi đều lạnh lùng nhìn về phía trước, tuy ngồi cùng nhau mà như hai người xa lạ. Mười năm sau,

không những tôi không bảo vệ được Thanh Thanh, không khiến cô ấy trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trái đất, ngược lại còn phản bội cô ấy, chứ cô ấy là thiện nhân, đánh đổ điểm tựa duy nhất của cô ấy. Chẳng trách đồng chí Lâm Thăng nói, trên thế giới này, cái gì đáng tin tưởng, đáng yêu nhất? Là tiền bạc! Bình thường nó yên lặng nằm trong hầu bao của bạn, không gây phiền hà gì cho bạn, một khi bạn có nhu cầu hoặc gặp phiền phức, nó sẽ nhảy ra bất cứ lúc nào, đáp ứng nguyện vọng của bạn, giải quyết phiền phức của bạn, hơn nữa còn không bao giờ phản bội bạn, trung thành như loài chó Becgie; còn thứ giả dối, đáng hận nhất là gì? Là lời thề, lời thề của đàn ông, nó được buông ra khắp nơi, nhưng lúc nào cũng khoác lên mình chiếc áo loang lổ, khiến bạn như tỉnh như say, nhưng một khi mục đích đã đạt được, nó sẽ biến mất không để lại dấu vết.

Nếu anh không nói ra

Nó sẽ tích lại trong tim anh

Sẽ có một ngày

Anh hét thật to

Tiếng hét bay khắp không gian

Người yêu,

Dù cho sông cạn đá mòn

Trái tim anh cũng không thay đổi.

CÔNG VIỆC BẠN RỘN

Mới rời Châu Hải được hai ngày mà điện thoại đã đổ chuông liên tục, không chuyện nào khiến người ta vui vẻ làm tôi bực bội vô cùng.

Lâm Thăng nói là Hoàng Chính Long vừa về tới Hồng Kông đã bảo Lisa gửi fax sang cho chúng tôi, nói là ông rất hài lòng và cảm ơn chúng tôi về chuyến đi tới Châu Hải. Tôi nói là đưa cho Cảnh Phú Quý xem, để hẳn học cách làm việc của người khác, bất cứ việc gì cũng có đầu có cuối. Sau đó, nhằm giảm bớt những lời trách cứ của Lâm Thăng về sự vắng mặt của tôi để giải quyết chuyện riêng tư, tôi chủ động nói:

- Thăng này, mấy hôm nay vất vả cho anh một chút, tôi xử lý xong chuyện của Thanh Thanh sẽ lập tức quay về.

Lâm Thăng nói:

- Anh vừa đi là việc nhiều kinh khủng, chuyện tiền bảo đảm anh phải ra mặt mới được.

Tôi căn môi, nói:

- Được rồi, tôi sẽ lập tức gọi điện cho Lưu Hân, đảm bảo sẽ giải quyết được chuyện này.

Cảnh Phú Quý hỏi tôi ở Thanh Đảo sống có sướng không, nói là có một tin tốt và một tin xấu, hỏi tôi muốn nghe tin nào. Tôi nói:

- Làm cái trò gì thế, nói tin tốt trước đi!

Cảnh Phú Quý uống một ngụm nước rồi nói tin tốt là Khoa Mỹ chủ động mời chúng ta đi nói chuyện, khi nào cậu quay về để chúng tôi sắp xếp thời gian. Tôi hỏi là ai mời, Lôi tổng hay Dương Hùng Vĩ? Cảnh Phú Quý ngập ngừng một chút:

- Dương Hùng Vĩ thông báo cho tôi.

Tôi nói:

- Vậy cậu phải tìm hiểu cho rõ là ý của ai, việc này có ý nghĩa rất quan trọng. – Xong tôi còn bổ sung một câu:

- Đây không tính là tin tốt, tin xấu thì sao? Tốt nhất là nó đừng có xấu quá. – Trong lòng tôi thấy hơi căng thẳng.

- Tin xấu này thực sự không hay lắm đâu, vấn đề về bên Khoa Đạt bị làm to lên rồi, các nhà cung ứng chuẩn bị tố cáo nó.

Tôi chửi thầm trong bụng, con mẹ nó, lúc mình ở đó thì ít việc, vừa rời khỏi cái bao nhiêu việc đổ dồn đến, người Thanh Đảo còn chưa giải quyết được, việc ở Châu Hải đã xuất hiện. Tôi hỏi Cảnh Phú Quý:

- Cậu cho rằng chuyện của Khoa Đạt chúng ta nên làm thế nào, có nên ra tay trước không?

Cảnh Phú Quý im lặng một lát rồi nói:

- Cứ chờ thì hơn, tố cáo họ sẽ không có đường lùi nữa, Khoa Đạt vẫn chưa đến độ phá sản.

Tôi nói:

- Đúng thế, cậu nên đề phòng những nhà cung ứng kia còn có dụng ý khác, hô hoán là tố cáo nhưng thực chất là muốn để những nhà cung ứng khác xuất đầu lộ diện, còn họ là ngư ông đắc lợi.

Tôi gọi điện thoại cho Lưu Hân, hỏi tài khoản công ty còn bao nhiêu tiền, trong điện thoại, Lưu Hân ấp a ấp úng, nói là để kiểm tra, sau đó bổ sung một câu:

- Có chuyện gì cần dùng tiền ạ?

Tôi nói rằng chuyện tiền bảo đảm bên Khoa Mỹ, trước ngày hai mươi nhất định phải gửi vào tài khoản của họ. Lưu Hân ồ một tiếng, nói là tiền

chắc sẽ có, nhưng gần đây phòng Mua hàng mới nhập một lô hàng, cũng cần dùng tiền, không biết tới lúc đó có đủ hay không. Tôi bảo:

- Thế cô làm cho tôi một bản kế hoạch. – Lưu Hân nói ngay:

- Có vay tiền ngân hàng không ạ?

Tôi bảo làm gì đơn giản như thế, chúng ta không có gì để bảo đảm, thế chấp, văn phòng là đi thuê, chỉ có mười mấy người, cũng chẳng khác gì công ty ma, hưởng hồ vay vốn ngân hàng thủ tục rất chậm chạp, một hai tháng chưa thể xong được! Lưu Hân nói hay là vay nóng trong thời gian ngắn:

- Em quen người bạn làm trong nghề này, anh ấy nói có thể ưu đãi một chút, lợi tức hàng tháng chỉ hai tới ba phần trăm thôi.

Tôi hơi bực mình, nếu vậy khác gì vay lãi suất cao, nhưng không nói ra:

- Để tính sau, cố gắng đi con đường chính đáng đã.

Lưu Hân dường như còn định nói gì đó, nhưng lại ngập ngừng rồi thôi, tôi hỏi có việc gì không? Cô ta dừng lại hai giây, nói là không có gì, anh cứ yên tâm ở lại Thanh Đảo xử lý chuyện gia đình đi, bên này không có việc gì lớn. Tôi nói cô còn bảo không có việc gì, lửa đốt đến mông rồi còn gì nữa. Lưu Hân ngượng ngùng:

- Vậy sao? Chuyện này... thực ra cũng không có gì.

Tâm trạng của Lưu Hân có gì đó không bình thường, ngày trước không vắn phải kiểm tra, bây giờ sự việc đã đến lúc nguy cấp rồi mà cô ta còn nói không có gì, thật là kỳ lạ.

Cảm giác này chỉ thoáng qua trong đầu tôi nhưng tôi không suy nghĩ sâu thêm. Tôi đi đi lại lại trong phòng, có vẻ nóng ruột, nghiêng răng gọi điện thoại cho Hoàng Lực, hỏi thẳng ngay vấn đề:

- Có người tố cáo các cậu phải không?

Hoàng Lực nói chuyện này tôi có biết đâu, chớ muốn cản người chẳng lẽ lại thông báo cho anh biết? Giọng điệu của hắn rất ngang ngược khiến tôi càng cáu tiết hơn:

- Khoản tiền của chúng tôi bao giờ trả?

Hoàng Lực có vẻ bất ngờ với thái độ của tôi, ngập ngừng giây lát rồi tỏ vẻ bức mình, nói sấp rồi. Tôi nói mấy câu đó của cậu tôi nghe phát ngán lên rồi:

- Cho cậu ba ngày, nếu không giải quyết xong cho tôi thì đừng trách người khác sẽ trở mặt!

Tôi vừa nói dứt thì trong điện thoại đã vang lên mấy tiếng mấy tiếng tút tút kéo dài, âm thanh vô cùng chói tai, chắc đầu bên kia Hoàng Lực đang ném điện thoại để trút giận. Nghĩ lại cũng đúng, hắn đường đường là trưởng phòng Mua hàng của một công ty lớn, người mời hắn ăn cơm còn đang xếp hàng dài, vậy mà tôi dám nổi giận với hắn, thật là ngược đời! Đó cũng là chỗ khác nhau giữa tôi với Dương Hồng Năng, nguyên tắc “khách hàng là thượng đế” đã ăn sâu vào trong xương tủy của hắn, thấm nhuần vào trong máu hắn, hắn thực sự sùng bái khách hàng như thể họ là Thần Tài, còn vĩ đại hơn cả bố mẹ hắn, nói cực đoan một chút là hắn sẵn sàng đội khách hàng lên đầu, vứt bỏ cả lòng tự trọng của mình. Còn đối với tôi, tất cả chỉ như một vụ giao dịch bạn bè, tôi không khiến họ phải chịu thiệt, và một khi họ không đáp ứng được yêu cầu của tôi, tôi sẽ để lộ bộ mặt thật, nếu không cho bọn họ biết chút lợi hại, bọn họ còn tưởng rằng tôi sinh ra đã có số làm nô tài! Sự thực tàn khốc nói với tôi rằng, nếu chỉ khẩn cầu thì

vô dụng, không phải người nào cũng có lòng trắc ẩn, tôi không thể đánh cược với lương tâm của người khác, nếu không một con sói tấn công sẽ khiến tôi mất trắng, việc tôi phải làm là nắm chắc “thất thốn” của chúng trong tay, nắm chặt con át chủ bài, như thế cho dù mưa gió có ập đến tôi cũng không dễ dàng bị đánh đổ.

Di động kêu tíu tíu hai tiếng, là một tin nhắn gửi tới: “Bố mẹ, con và bạn tới khách sạn thuê phòng bị công an bắt rồi, phải nộp phạt năm nghìn tệ, mau tới Ngân hàng nông nghiệp gửi tiền vào tài khoản của cảnh sát Miêu Tư Trạch, số tài khoản là 6228481700639164510 thì mới được thả, không được gọi điện thoại, tình hình cụ thể thế nào sau này được ra con sẽ nói!”

Bình thường tôi không mấy quan tâm tới mấy trò lừa gạt này, thấy là xóa ngay, nhưng hôm nay không hiểu dây thần kinh nào không bình thường, tôi hần học nhắn trả lại: “Con bà nó, đồ con bất hiếu, làm mất mặt ông, chúng mày đừng có ra nữa, cứ ở trong tù mà cưới nhau, để con rồi chết đi!”. Gửi xong, tôi bật cười thành tiếng, trong lòng cảm thấy sáng khoái như giữa mùa hè nóng nực được ăn một que kem mát lạnh.

Bố mẹ vợ thấy tôi gọi điện thoại liên tục, lại thường xuyên nổi cáu trong điện thoại thì nói nếu bận việc gì cứ quay về đi, Thanh Thanh có bố mẹ chăm sóc, con yên tâm. Bọn họ càng khoan dung độ lượng, tôi càng thấy xấu hổ, nói là không có việc gì to tát, trước nay toàn như vậy, con quen rồi, cũng vì cái nhà này thôi. Bố vợ nói:

- Công việc của con bố mẹ không hiểu gì, nhưng cuộc sống gia đình thì phải thu xếp cho ổn thỏa, các con còn trẻ, cãi cọ nhau cũng là bình thường, nhưng giữa hai vợ chồng phải biết thông cảm và nhường nhịn, khi nào Thanh Thanh khỏe hơn một chút, bố bảo thằng Quân đưa nó về Châu Hải.

Tôi cúi đầu nói:

- Cũng tại con chăm sóc Thanh Thanh không tốt, lại khiến bố mẹ phải lo lắng.

Thanh Thanh ngồi trên sô-pha cười lạnh, tôi lại gần ngồi xuống cạnh cô ấy:

- Thanh Thanh, em về với anh đi, anh mời hai bảo mẫu tới chăm sóc em!

Bố mẹ vợ nghe thấy liền phản đối:

- Thế không được! Vừa tốn tiền mà chăm sóc cũng không tốt, để bố mẹ, bây giờ bố mẹ vẫn còn làm được!

RA ĐI

Tiểu Quân lái xe đưa tôi ra sân bay Lưu Đình, lúc xuống xe, cậu chàng nắm tay tôi nói:

- Anh rể, em biết anh vẫn luôn thăm dò động tĩnh của chị em, giờ em có thể nói cho anh, chị ấy với Trương Vạn Phong không có gì cả, anh Trương rất thích chị em, nhưng trong lòng chị em chỉ có anh thôi! Anh phải tin điều này. Còn nữa, chị nói là có gửi e-mail cho anh.

Lúc vào phòng chờ, tôi thấy có một chiếc tủ bày máy tính xách tay có thể dùng wifi, bèn bỏ hành lý xuống rồi vội vàng đăng nhập vào hòm thư của mình.

Phi, em thương yêu anh như thế, nhưng giờ có thể thêm vào hai chữ: đã từng. Em đã hi sinh tất cả, em coi anh là bầu trời của em, nhưng hành vi của anh hết lần này tới lần khác tổn thương em, trong đêm tối cô đơn, em khóc ướt đầm cả gối, hết lần này tới lần khác tìm lý do để thuyết phục chính mình, anh không cố ý làm thế, vì anh quá mệt, vì anh bất đắc dĩ.

Em bị đụng xe ngay ngã tư chỗ quảng trường Ngũ Tứ đường Đông Hải, giây phút đó em rất hốt hoảng, em nhớ lại mười năm trước anh ôm em đứng tại nơi đó, em đi thẳng sang đường, cảm giác anh đang ở bên cạnh em, đến nỗi tiếng còi xe rú rít mà em cũng không nghe thấy, giây phút ngã xuống, em còn tưởng là anh kéo em ngã. Nằm trên giường bệnh ba ngày, em nhớ lại hết những gì từ khi chúng ta quen nhau cho tới bây giờ. Anh ngày trước thật lãng mạn, từng làm tặng em bao nhiêu bài thơ, có thể anh đã quên, nhưng em vẫn giữ chúng lại, có những bài thơ thậm chí em còn thuộc lòng. Nhưng từ sau khi tới Châu Hải, anh không còn viết cho em một bài thơ nào nữa, em tự an ủi mình, bởi vì anh quá bận, không có thời gian, hoặc là anh có viết thầm trong lòng, song anh còn bận kiếm tiền. Nhưng trong lòng em, dù anh chỉ viết cho em vài dòng ngắn ngủi cũng đã hơn rất nhiều những món quà đắt tiền mà anh từng mua.

Có lẽ không thể trách anh, vì xã hội này quá tàn khốc, quan niệm thay đổi rồi, tất cả mọi thứ đều đã bị bẻ cong. Em thử dùng quan điểm hiện thực nhất để thuyết phục bản thân: chỉ cần kiếm được tiền, mặc kệ sự lạnh lùng, mặc kệ sự bất trung. Nhưng rồi lại phát hiện ra, mình không thể thuyết phục chính mình, hơn nữa còn chìm đắm vào nỗi đau khổ và hoang mang, thậm chí em còn không biết mình nên tin vào cái gì.

Liệu có một ngày em nghĩ thông được không?

Khéo mắt tôi ướt nhòe. Xin lỗi, Thanh Thanh mà anh yêu, anh không thể chăm sóc tốt cho em.

Sau cảm giác mới mẻ ban đầu, giữa tôi và Thanh Thanh dần dần xuất hiện những mâu thuẫn, cô ấy vốn quen với bốn mùa rõ rệt ở Thanh Đảo, sự lãng mạn của mùa xuân, sự trong lành của mùa hè, sự đa cảm của mùa thu và sự ấm áp của mùa đông, một năm bốn mùa, bốn tâm trạng đều cảm nhận rõ ràng. Còn ở Quảng Đông một năm chỉ có hai mùa hạ - thu, muỗi cắn khắp nơi, ẩm thấp, khó chịu, mùa hè ngồi hít thở một chút cũng thấy khó khăn, Châu Hải mặc dù gần biển, nhưng lại không thể bơi, nước biển đục

ngẫu, chẳng có mấy khi nước trong xanh, không thể nào so được với biển ở Thanh Đảo.

Những ngày tháng vui vẻ thường thật ngắn ngủi, những chuyện không vui cứ nối tiếp nhau. Làm điều khiển thì bị lừa, tôi và Lâm Thăng thua lỗ mất ba trăm nghìn tệ, một chiếc Audi hóa thành bong bóng, trong phút chốc chìm vào đại dương mất tăm mất tích, thời gian đó tôi điên khùng đến cực điểm, thường xuyên uống say mềm mới về nhà, Thanh Thanh bắt đầu trách cứ tôi, nói giờ đã thành chúa Chỗm rồi, vì sao không tiết kiệm chút tiền rượu thuốc này?

- Một bao thuốc lá có thể mua được ba ngày sữa cho Đô Đô, một chai rượu đủ tiền điện nước cho cả tháng!

Tôi nói anh là thằng không ăn cơm chứ không thể không hút thuốc, uống rượu, em không thể hiểu được tầm quan trọng của thuốc và rượu đối với đàn ông:

- Là thức ăn tinh thần, là liều thuốc giải tỏa áp lực, em hiểu không? Nói em cũng không hiểu.

Lần đầu tiên cãi nhau là vào buổi tối nửa năm sau khi tới Châu Hải, về tới nhà tôi thấy không bình thường, hình tượng của Thanh Thanh có sự thay đổi, mái tóc dài ngang vai đã biến mất, thay vào đó là một mái tóc không ngắn hơn tóc tôi là bao, tôi cảm thấy khó chịu.

- Sao em cắt tóc? Mà cũng không hỏi ý anh trước! - Tôi đồng dạc buông ra một câu, Thanh Thanh chẳng ngược đầu lên, sa sầm mặt làm thức ăn trong bếp, tiếng dao thái rau vang lên rất chói tai.

Trước đó Thanh Thanh mua một đôi giày đế xuồng, lượn đi lượn lại trong phòng khách, ngắm nghía hồi lâu rồi hỏi tôi có đẹp không, tôi thấy thật phản cảm:

- Giày như cho công nhân, khắp phố đi đâu cũng thế, chẳng thể hiện được sự tao nhã và cao quý của phụ nữ gì cả.

Thanh Thanh lập tức không nói chuyện với tôi nữa. Hôm sau cô ấy giận quá, lại tới siêu thị ở cửa khẩu Củng Bắc bỏ ra hai trăm đô-la mua một cái túi xách Gucci “fake 1” (Fake 1 tức hàng nhái cao cấp), rồi vui vẻ ngắm ngía trước gương, hoan hỉ hỏi ý kiến tôi. Tôi chẳng buồn giận, hừ một câu:

- Kết hợp với đôi giày đế xuồng thì cho dù cái túi Gucci của em có là thật, người ta cũng tưởng là hàng giả! Không ngờ gu thẩm mỹ của em lại kém như thế!

Tâm trạng của Thanh Thanh vốn đã không tốt, muốn đi shop-ping để ổn định lại, ai ngờ niềm vui trong chốc lát bị tôi dội một gáo nước lạnh, gương mặt tối sầm đi.

Tôi đã ôm một bụng tức, đi vào phòng bếp hỏi:

- Hỏi em đấy! Điếc à! Sao lại cắt tóc?

Thanh Thanh đặt mạnh con dao xuống thớt, vừa cời tạp dề vừa hét lên:

- Sao lại không được cắt? Sao phải hỏi ý kiến của anh? Tôi nóng! Nóng! Nóng! Công ty không có điều hòa, ở nhà không có điều hòa, tôi nóng không chịu nổi!

Lửa giận của tôi lại bốc lên:

- Mới có chút khổ như thế mà đã không chịu được? Cô có biết mái tóc dài đó quan trọng với tôi thế nào không?

- Quan trọng, quan trọng thì có ích gì? Có ăn thay cơm được không? Có mặc thay áo được không? Tôi không có cái tâm trạng đó.

Đêm hôm đó một mình tôi ngồi trên ban công, trời nóng khủng khiếp, ngực tôi đau nhức, bên cạnh là một chai rượu uống đã cạn đáy và đầu thuốc lá vương đầy mặt đất. Tôi lôi lại bài thơ “Cô gái tóc dài của tòa nhà số 5” từ trong ký ức, đọc từng từ, từng câu, nhớ lại cảm giác khi đó, sau đó nhai từng từ một, nhắm nháp nó, tiêu hóa nó, biến nó thành hư không, thả nó vào không khí, tản mát, biến mất, xóa triệt để trong đầu tôi. Tôi ngẩng đầu lên nhìn những vì sao sáng lấp lánh trên mặt biển phía xa, lẩm bẫm:

- Thanh Thanh, em không biết mái tóc dài quan trọng với anh như thế nào đâu!

SUÝT CHÚT ĐÔI BỜ CÁCH BIỆT

“Chuyến bay CZ1114 từ Thanh Đảo tới Châu Hải thông báo lần cuối, hành khách Lý Tiểu Phi, hành khách Lý Tiểu Phi bay tới Châu Hải nghe được thông báo xin lập tức tới của đăng ký số 13 để làm thủ tục đăng ký. Máy bay sẽ cất cánh ngay sau đây”.

Nếu không phải vì bị giọng nói thúc giục trong loa đánh thức, có lẽ tôi vẫn ngồi thẫn thờ trên ghế, nghĩ xem bức thư Thanh Thanh gửi cho tôi có ý nghĩa gì. Tôi đứng bật dậy lao về phía của đăng ký, cái dây khoác trên vai bỗng dưng đứt đôi, đồ đạc trong túi rơi đầy mặt đất, tôi hét vọng về phía cửa số 13:

- Tôi đi Châu Hải!

Ghế ngồi của tôi là 13A, vị trí gần cửa sổ, bên phải là một nam một nữ, người đàn ông hơi hói, đôi mắt ti hí, răng bị vỡ, người đàn bà trang điểm lòe loẹt, mái tóc xoắn kiểu sư tử với đôi khuyên tai màu đỏ, người đàn ông hói đầu thì thoảng lại quay sang vuốt ve người đàn bà, không đếm xỉa gì đến cảm nhận của người xung quanh. Tôi chẳng buồn để tâm đến họ, nhắm mắt tiếp tục suy nghĩ về bức thư của Thanh Thanh.

Lúc cất cánh, máy bay hơi bị lắc, trái tim tôi cũng run rẩy theo, tôi biết đây là sự rung lắc bình thường của máy bay khi đi qua các đám mây, thế là tâm trạng của tôi cũng bị đứt đoạn.

Hai mươi phút sau đi vào trạng thái bay bình thường, hai cô tiếp viên một trước một sau đi phát đồ uống, một người khoảng bốn mươi tuổi, một người còn trẻ chưa đầy ba mươi, gương mặt họ đều đẹp quá nhiều phần. Tiếp viên hàng không bây giờ không bằng mười năm trước, hồi đó những cô gái xinh đẹp nhất Trung Quốc đều tập trung trên máy bay, thu nhập cao nhất, được bay lượn khắp bầu trời, thi thoảng còn được mang ít đồ miễn thuế từ nước ngoài về, nhưng thời đại thay đổi, xinh đẹp thường đi với tiền bạc, nghề nào kiếm được nhiều tiền nhất ắt gái xinh sẽ tập trung ở đó, tiếp viên hàng không trở thành những người già cỗi, thành phượng hoàng thất thế, theo quan sát của tôi, trong số mười cô tiếp viên, có hai, ba cô xinh xắn đã là khá lắm. Nghĩ đến đây tôi lắc đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời xanh ngắt, từng đám mây trắng như bông lững lờ trôi qua thân máy bay, thậm chí tôi còn có thể nhìn thấy một chiếc máy bay khác đang bay về phía chúng tôi, tất cả đều có vẻ rất bình an, tôi kéo tấm chắn cửa sổ xuống, nhắm mắt vào và mơ màng thiếp đi.

Không biết bao lâu đã trôi qua, máy bay đột nhiên chao đi, trong khoang vang lên những tiếng hét sợ hãi, tôi giật mình tỉnh giấc, hoàn toàn tỉnh ngủ, hoảng hốt nhìn xung quanh, gã đàn ông đầu hồi đánh đổ cà phê ra quần áo, buông tiếng chửi:

- Con mẹ nó, cái máy bay này lái kiểu gì vậy!

Máy bay liên tục nghiêng ngả, rung lắc dữ dội, trái tim tôi cũng phập phồng theo. Trong loa vang lên giọng nói chậm rãi, ngọt ngào của tiếp viên:

- Kính thưa các hành khách, máy bay gặp phải luồng khí lưu nên hơi chao đảo, xin mọi người hãy thắt dây an toàn, tạm thời không sử dụng nhà

vệ sinh.

Giọng nói này không những không khiến tôi bình tĩnh lại mà còn khiến tôi sợ hãi hơn, tôi thắt chặt dây an toàn, hai tay túm chặt vào thành ghế, lưng rướn thẳng. Chưa kịp bình tâm lại bỗng dừng máy bay gần như mất trọng lượng, tôi há hốc miệng, chợt thấy khó thở, trước mặt có một người chưa thắt dây an toàn, thế là ngã nhào về phía trước, mấy cái mặt nạ dưỡng khí rơi xuống, trong khoang vang lên tiếng hét rất to, ngay sau đó là tiếng khóc, tiếng chửi, tiếng ho... tất cả hòa thành một mớ âm thanh hỗn độn. Trong máy bay lại vang lên tiếng của tiếp viên và cơ trưởng:

- Máy bay gặp phải luồng khí mạnh, xin mọi người hãy thắt dây an toàn, đừng hoảng hốt đừng hoảng hốt.

Gã đàn ông hói đầu bỗng dừng nhào về phía tôi, kéo tấm chắn cửa sổ lên, sau đó túm chặt hai tay vào thành ghế, đứng lên hét về phía khoang sau:

- Rõ ràng là trời rất trong xanh, lấy đâu ra luồng khí mạnh?

Tiếp viên ở phía sau vội vàng gọi lớn:

- Mời ngài ngồi xuống! Thắt dây an toàn! Thắt dây an toàn! Trời trong xanh cũng có thể có những luồng khí ẩn, xin mọi người đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt!

Tiếng hét của cô tiếp viên không làm giảm bớt nỗi căng thẳng của mọi người, một sự sợ hãi khổng lồ vẫn bao trùm cả khoang. Tôi nhắm chặt mắt, lông mày cau tít lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán và thấm ướt lưng áo, hai tay tôi nắm chặt tới nỗi suýt làm tung cả thành ghế. Chẳng nhẽ đây là số phận của tôi? Trước khi lên máy bay, quai túi xách đột nhiên bị đứt, chẳng nhẽ là lời ám thị của ông trời về những việc này. Thanh Thanh, Đô Đô, không lẽ chúng ta sẽ chia tay nhau như thế? Bình thường tôi ăn uống, chơi bời, ông trời không bao giờ quan tâm tới tôi, nay trước khi rời Thanh

Đảo, tôi tới chùa Trạm sơn, xúc động bởi ba từ “Giới – Định – Tuệ”, tôi muốn cải tà quy chính, vậy mà giờ ông trời lại gây khó dễ cho tôi, chẳng lẽ tôi chỉ có thể như con giun, cả đời sống trong bùn đất, nếu muốn thoát ra thì phải kết thúc sinh mạng của mình? Hay đây là ông trời thay Thanh Thanh trừng phạt tôi?

Ông trời ơi, hãy bình tĩnh lại đi, tôi không chịu nổi nữa rồi. Hàng sau có một giọng nói hét lên:

- Mau lại đây nào, có một người già bị đau tim rồi!

Hai cô tiếp viên vội vàng loạng choạng chạy tới, gã đàn ông hỏi đầu nắm lấy tay một cô:

- Bảo cơ trưởng hạ cánh, hạ cánh mau! Mau bay nhanh một chút!

Cô tiếp viên hàng không sắc mặt đã tái nhợt nhưng vẫn hiền hòa gỡ tay gã đàn ông ra, nói là xin hãy yên tâm, máy bay bị rung lắc là bình thường, chúng tôi đang liên lạc với mặt đất để điều chỉnh độ cao, sẽ ổn ngay thôi. Gã hỏi đầu vẫn không chịu buông tay, quát:

- Mặt đất con mẹ gì, mau hạ xuống!

Người phụ nữ lòe loẹt bên cạnh cũng phụ họa:

- Liệu máy bay có rơi xuống không, hãy mau hạ cánh đi.

Lúc này người đàn ông ở hàng ghế phía sau tôi hét lớn:

- Các người còn cãi nhau cái gì! Cãi nhau có ích gì! Họ còn sốt ruột hơn chúng ta, dù sao có chết thì cả bọn cũng cùng chết!

Câu này khiến tâm trạng căng thẳng của mọi người chùng hết xuống, trong khoang máy bay chỉ còn lại sự im lặng chết chóc. Tôi mở lớn mắt nhìn ra xung quanh, mọi người hoặc là nhắm chặt mắt, hoặc là ôm chặt

lưng ghế trước mặt mình, vùi đầu vào đó. Hai cô tiếp viên nhanh chóng đeo mặt nạ dưỡng khí cho người già, gã đàn ông bên cạnh tôi đột nhiên ôm đầu khóc rống lên.

Không biết sự rung lắc đó kéo dài trong bao lâu, cái cảm giác đó giống như đi bộ trong địa ngục tối tăm, không nhìn thấy ánh sáng, hơn nữa không biết bao giờ mới đi đến điểm cuối cùng. Tôi gần như ngừng thở, không dám thở mạnh, chỉ sợ nếu thở mạnh quá, sẽ khiến máy bay càng rung mạnh hơn.

Khi trong loa vang lên giọng nói:”Hai mươi phút nữa máy bay sẽ tới sân bay Châu Hải, giờ máy bay sẽ từ từ hạ cánh”, trong khoang máy bay bắt đầu có tiếng động, tôi cũng thở phào một hơi mà mình đã nhìn từ ban nãy, ngay sau đó lại ngừng thở, máy bay đang đi qua những đám mây như thể đi qua rừng bom đạn, khi những cánh đồng và con đường xuất hiện trong tầm mắt của tôi ngày càng rõ ràng, cả khoang máy bay im lặng như tờ, mọi người đều đang nín thở chờ đợi giây phút được tiếp đất.

Ruộng lúa ngoài kia nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, bánh xe máy bay cuối cùng cũng chạm đất, nghiêng mạnh một cái, lúc này, tiếng hoan hô vỡ òa trong khoang, có người cởi dây an toàn đứng lên vỗ tay rào rào. Lần đầu tiên tôi cảm thấy bàn chân được tiếp đất đáng yêu như thế, xoa lòng bàn tay, tôi mới phát hiện tay mình nhớp nháp mồ hôi, tứ chi mềm nhũn, đũng quần ướt mồ hôi, vậy mà ban nãy tôi hoàn toàn không biết, giờ mới cảm thấy thật chân thực.

Đi ra khỏi cánh cửa tự động của sân bay, tôi ngồi xuống bật thêm lát đá, châm một điếu thuốc, rít sâu một hơi rồi lại thở ra một hơi thật dài. Hạnh phúc thật ra rất đơn giản, chỉ như tôi lúc này thôi. Mười mấy phút trước tôi còn đang vụng vẫy trên sợi dây sinh tử, giờ đây cả người tôi đã hòa vào với dòng người đông đúc, xung quanh là bầu không khí nóng nực, mặt trời nặng nề sau những đám mây, nhưng trong lòng tôi lại thấy mọi thứ như bừng sáng.

TRÁI TIM AI CHƯA TỪNG ĐIÊN DẠI

Mộc Vô Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 8

NGÂN PHIẾU HAI TRIỆU

Tôi mở điện thoại khi ngồi trên tắc-xi, màn hình hiển thị hơn mười cuộc gọi nhỡ, trong đó có một số điện thoại lạ gọi mấy lần liền.

Tôi gọi cho Lưu Hân trước, cô ta nói ngày mai là lấy được hai triệu ngân phiếu của Khoa Đạt, tôi nghe thấy thế, tâm trạng lập tức sáng sủa hẳn lên. Lâm Thăng nói bên Songyang lại gọi điện tới hỏi tiến độ, ngoài ra tiền của bên Khoa Đạt sắp thu được rồi. Tôi nói chuyện tiền của bên Khoa Đạt tôi biết rồi, đã bảo Cảnh Phú Quý đi lấy. Tôi nói như thế là để Lâm Thăng biết mặc dù tôi ở ngoài nhưng không lúc nào quên chuyện của công ty, hơn nữa chuyện gì cũng sắp xếp rất thỏa đáng. Sau đó tôi gọi điện cho Cảnh Phú Quý nói phải đi Thuận Đức, mai Vương Diệu cũng phải mang hàng sang cho Khoa Đạt, hay nhân tiện bảo nó lấy luôn? Tôi nói được, cậu cứ sắp xếp là được. Gọi xong cú điện thoại này, tôi thấy tâm trạng vô cùng sáng khoái, xem ra cú điện thoại đó của tôi là đúng, việc gì cần răn phải răn, nếu không làm gì được trả hai triệu tệ sớm như vậy, có khi chờ hoa tàn rồi cũng không lấy được một đồng về. Thế là tôi nhắn một cái tin cho Hoàng Lực, nội dung rất đơn giản, súc tích: Cảm ơn! Tối mai gặp ở chỗ cũ!

Dương Hồng Năng nói trong điện thoại, rằng: “Cha này có phải là đi sung sướng với em nào rồi không? Cả tuần nay không thấy anh tổ chức hoạt động gì?”

Đúng là nguừ tầm nguừ, mã tầm mã, trước mặt nhân viên tôi nghiêm mặt giả bộ, trước mặt khách hàng tôi cười cợt, nịnh nọt, với đám người Dương Hồng Năng, tôi cảm thấy vô cùng thoải mái, nói chuyện tự do, không cấm kỵ, thích gì nói nấy, mọi người đều là người có thân phận, có giá trị, mặc dù nói năng dễ sàng nhưng không phải là không có nguyên tắc, không giống bọn lang thang đầu đường xó chợ. Làm việc gì cũng coi thường pháp luật, chưa nói với nhau được một câu đã cầm dao đâm chém, không hề có chút gì gọi là “hàm lượng văn hóa”. Kết giao với bọn bụi đời này sẽ gặp nguy hiểm rất lớn, bị bắt cóc nếu ngày nào đó chúng thiếu tiền, lưỡi dao của chúng sẽ hướng vào những người giàu có xung quanh, mà người đầu tiên chúng nghĩ đến chính là bạn. Mẹ thường chửi tôi chê nghèo ham giàu, nhưng bà không hiểu, thực ra tôi cũng không muốn như thế, quan trọng là vì nếu yêu nghèo sẽ gặp nguy hiểm quá lớn mà thôi.

Dương Hồng Năng vừa nói thế, miệng tôi đã buột tiếng chửi bậy, nói:

- Sung sướng con mẹ gì? Đi Thanh Đảo làm hòa thượng, đi nhận tội, chịu phạt! Hôm nay và ngày mai lịch trình của tôi sắp kín rồi, hay là ngày kia tổ chức họp?

Dương Hồng Năng cười cười, nói:

- Được thôi, được thôi, tôi tiếp chiêu, ngoài ra cũng phải cảm ơn anh, anh kiếm được hai triệu ở Khoa Đạt, làm theo cách anh dạy, tôi cũng đòi được năm triệu, hình như lần này tổng cộng chỉ có năm nhà lấy được tiền thôi thì phải. – Nghe thấy thế tim tôi thắt lại.

Tôi thường không thể hiểu nổi tính cách của mình, tôi thường nghi ngờ sự tốt đẹp của kẻ mạnh, nghĩ là sau lưng hẳn có động cơ gì đó, còn với yêu cầu của kẻ yếu, tôi thường nghĩ theo hướng tích cực. Dương Hồng Năng nói phải cảm ơn tôi, tôi cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy, chắc hẳn hẳn có việc gì đó cần nhờ vả tôi, hẳn giúp tôi gặp được Lôi tổng, sớm muộn gì tôi cũng phải trả hẳn món nợ này.

Còn đối với cô gái yếu đuối, một mình chạy tới Châu Hải để mưu sinh như Lưu Hân, cô ta thích tôi, thậm chí có làm gì với tôi, tôi đều có thể hiểu được, huống hồ cô ta chưa từng yêu cầu tôi điều gì. Cảnh Phú Quý luôn nói cô ta có âm mưu, động cơ không trong sáng, một người con gái đối xử tốt với tôi một chút thì lừa được gì ở tôi? Lừa sắc? Lưu Hân không phải một nữ đại gia và tôi không phải là trai bao, giữa chúng tôi không tồn tại khả năng này. Lừa tiền? Tôi không phải là một ông chủ lớn đáng giá bạc tỉ, cô ta không những chưa bao giờ mở miệng ra đòi một đồng tiền, ngược lại còn tặng tôi một chiếc bút máy Montblanc đáng giá.

Hơn nữa, trước mặt mọi người, cô ta hạ thấp tôn nghiêm của mình để đối xử tốt với tôi, người khác làm được thế không? Cảnh Phú Quý thì sao? Không thể, hẳn không biến tôi thành trò hề đã là may lắm rồi. Lâm Thăng thế nào? Giữa chúng tôi không cần thiết phải vậy. Đối với người như cô ta, ai nỡ nhẫn tâm chỉ trích! Con người cần được khẳng định, ai chịu giao tiếp với một người suốt ngày bởi móc khuyết điểm của mình? Người đâu phải thánh hiền, làm gì có ai không có nhu cầu gì? Trung ngôn thì nghịch nhĩ, nghe nhiều ai không bực? Lời nói ngọt ngào tuy là giả dối, nhưng lại khiến người ta thấy mát lòng mát dạ, chẳng hại đến ai, chẳng hại đến công ty, không hại đến xã hội, có gì là không tốt?

Đi vào trung tâm thành phố, tôi về thẳng công ty, Lâm Thăng nói:

- Sao không gọi điện trước để chúng tôi ra sân bay đón anh.

Tôi nói:

- Ngồi tắc-xi cho tiện, vừa tiết kiệm tiền bạc, lại tiết kiệm sức lực.
Cảnh Phú Quý cố ý nói trước mặt Lưu Hân:

- Còn tưởng là cậu ở lại cái tổ ấm hạnh phúc ở Thanh Đảo không muốn quay về nữa.

Lưu Hân không đếm xỉa gì tới hẳn, nói:

- Lý tổng, anh vừa xuống máy bay chắc chưa kịp ăn cơm, em mua ít bánh quy và bánh mì để trong phòng anh rồi.

Tôi thoáng run trong lòng, cố làm ra vẻ thoải mái, nói với Lâm Thăng và Cảnh Phú Quý:

- Thấy chưa, các cậu chỉ được cái mồm, chỉ có Lưu Hân là người thực việc thực, chuyện gì cũng sắp xếp chu đáo.

Cảnh Phú Quý cười lạnh một tiếng:

- Đúng, đúng là việc gì cô ta cũng làm chu đáo!

Tôi nói:

- Cậu nói vậy là có ý gì?

Cảnh Phú Quý đáp:

- Chẳng có ý gì, tôi chỉ thấy khâm phục cô ấy, phục sát đất luôn. – Tôi liếc xéo cái bộ dạng khoa trương của hắn, suy đoán dụng tâm của hắn qua câu đó.

Thấy fax Hoàng Chính Long gửi tới, tôi bèn đưa cho Cảnh Phú Quý:

- Nhìn xem, nhìn cho kỹ vào, trước khi tới gửi thư, quay về lại gửi thư tiếp, làm việc gì cũng có đầu có cuối! Nhìn lại đám người ở phòng Bán hàng của các cậu xem, cả ngày chỉ biết ăn với uống, làm việc gì cũng đầu voi đuôi chuột, đúng là vô dụng.

Cảnh Phú Quý lại kêu oan:

- Việc này không thể trách chúng tôi được, chúng tôi đâu được tham quan học tập các công ty quốc tế bao giờ, tầm mắt hạn hẹp. Làm sao giỏi giang được như người ta?

Tôi nói:

- Được rồi, được rồi, cậu lại đang kiếm cớ để đòi ra nước ngoài chơi chứ gì, chiều nay các bạn lớp MBA của Lâm tổng tới công ty chơi, họ đều là cán bộ trung và cao cấp của các doanh nghiệp lớn, người nào cũng là tinh anh, phòng Bán hàng của cậu chuẩn bị một số câu hỏi để thỉnh giáo người ta..

- Còn nữa, - Tôi dừng một chút, - Cậu sắp xếp để thứ Sáu sang Khoa Mỹ một chuyến, tới lúc đó nhớ mang theo cả tiền đảm bảo, thể hiện thành ý của chúng ta với Lôi tổng.

Cảnh Phú Quý nói sang đó nói việc gì, tôi bảo bất kể là việc gì, còn hơn là không lộ diện, ít nhất cũng để chị ta biết thành ý của chúng ta. Cảnh Phú Quý cầm tờ fax vừa đi vừa lẩm bẫm:

- Không biết người ta có thấy bực mình hay không, đúng là tự nhiên mua dây buộc mình.

Sắp xếp xong công việc của Cảnh Phú Quý, tôi bảo Lưu Hân là lấy được ngân phiếu thì lập tức đem ra ngân hàng đổi tiền, rút ra trước một triệu để nộp tiền bảo đảm. Lưu Hân nói tiền mặt không nhanh được như thế, phải chuẩn bị hợp đồng, hóa đơn, ngân hàng còn phải kiểm tra, ít nhất là mất một tuần, tôi bảo tôi không quan tâm, tóm lại ba ngày sau nhất định phải mang tiền tới cho Lôi tổng! Nghĩ bụng, Lưu Hân này đầu óc nhiều khi cũng như chạm mạch, chỉ biết mấy cái quy định chết tiệt về mặt tài vụ, nếu không thể mang tiền tới gặp Lôi tổng, mặt mũi tôi biết để vào đâu? Gặp mặt có ý nghĩa gì không?

Khẩu khí kiên định của tôi khiến mọi người ngỡ ngàng, không khí trầm xuống, một lát sau Lâm Thăng mới ngẩng đầu lên nói:

- Hay là thế này, chúng ta mang ngân phiếu hai triệu đi, rồi lấy ngân phiếu một triệu ở Khoa Mỹ về, như thế chẳng phải đã để một triệu ở chỗ họ

rồi sao?

Tôi đập bàn, nói:

- Đúng lắm, đúng là Lâm tổng thông minh, không hổ danh là học viên MBA.

Lâm Thăng nói chiều nay các bạn học cùng lớp MBA của hẳn sẽ tới công ty tham quan, tôi lập tức nói với về khoa trưởng:

- Được thôi, hoan nghênh, hoan nghênh! Cầu còn không được nữa là, nhân thể để họ dạy bảo thêm đám người bên phòng Bán hàng, tối nay đãi tiệc họ ở Kim Duyệt!

Lúc ra cửa, Lâm Thăng còn giả bộ tình cờ nhắc tôi:

- Bộ comple lần trước mua với giá mười tám nghìn tệ ở quảng trường Raffles, chưa thấy anh mặc lần nào.

Tôi hiểu ý của hẳn, nói là hôm nay sẽ mặc. Sau đó lại đùa:

- Mà hình tượng của tôi càng có thể phản ánh được sự sang trọng của anh còn gì.

Lâm Thăng xì một tiếng:

- Tôi không cần anh làm thế, nếu anh ăn mặc quê mùa, người khác sẽ cười bạn tôi không ra gì.

Tôi làm mặt hề:

- Tôi biết rồi, đùa với anh thôi.

KHÁCH MBA

Bạn Lâm Thăng có bốn nam, hai nữ, người nào cũng đeo kính, nam ăn mặc đường hoàng, nữ mặc đúng kiểu công sở, trang điểm đơn giản, thanh tú, nho nhã, nhìn là biết họ có dáng của các quản lý cao cấp của các công ty đa quốc gia, rất giống như những gì tôi nhìn thấy ở phố Wall. Thậm chí tôi còn cảm thấy ánh mắt tôi nhìn thương trường có sự lệch lạc rất lớn, Trung Quốc không phải không có những người thế này, chỉ là tôi không nằm trong số những người đó, hàng ngày thi thoảng gặp qua mà thôi. Tôi bắt tay rồi trao đổi danh thiếp với họ, sau màn làm quen và ngồi xuống ghế, một người đàn ông có mái tóc chải hất ngược về sau, trán hói bóng, kiểu tóc rất giống Michael Douglas lên tiếng trước:

- Lý tổng, đã nghe tiếng tăm của anh từ lâu, Lâm tổng nhắc tới anh nhiều lắm, nói anh là một thiên tài trong lĩnh vực bán hàng! – Những lời này khiến tôi toát mồ hôi, nếu nói trước mặt các nhân viên không sao, nhưng trước những con người tài giỏi này chẳng khác nào dồn tôi vào thế bí? Tôi nhìn danh thiếp của anh ta, tổng giám đốc chi nhánh công ty tại Quảng Châu của Tập đoàn Kỹ thuật mạng Baba, La Thanh Tài. Tôi bật cười hai tiếng:

- La tổng, chuyện này tôi không dám nhận, các vị ngồi ở đây ai cũng là nhân tài, tôi với Lâm Thăng bình thường trêu nhau vậy thôi.

Lâm Thăng mỉm cười:

- Khiêm tốn quá, tôi nói thật lòng đấy.

Tôi lập tức nói với người bên cạnh:

- Chẳng phải các cậu có rất nhiều vấn đề cần hỏi sao, còn không mau nắm lấy cơ hội?

Bành Tiền Tiến là người đầu tiên đứng lên, đặt một câu hỏi mà hẳn đã suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn chưa tìm được câu trả lời thỏa đáng, lúc trao đổi danh thiếp, tôi nhớ có một người làm về thiết bị, nhìn kỹ lại, là tổng phụ

trách Bán hàng khu vực Hoa Nam của công ty trách nhiệm hữu hạn Thiết bị điện Đông Môn Tử, Tôn Quốc Ấn. Tôi biết người làm về lĩnh vực thiết bị chắc chắn là một cao thủ trong việc dùng người, rất muốn nghe kiến giải của anh ta, nên chủ động nói:

- Có thể mời Tôn tổng giải thích được không?

- Được, không vấn đề gì?- Tôn tổng thoải mái đáp lời. – Thế này nhé, tôi dùng một bức tranh để giải thích cho mọi người. – Nói rồi anh ta vẽ một vòng tròn lên tấm bảng trắng sau lưng, trong đó viết một chữ “A”, sau đó xung quanh lại vẽ thêm nhiều vòng tròn, trong đó lần lượt viết cấp trên, cấp dưới, vợ, con, bố mẹ, đồng nghiệp, bạn bè, đối thủ. Ở cái vòng cuối cùng, anh ta dừng lại một chút, viết hai từ: người tình. Quay người lại, anh ta nói với Bàn Tiền Tiến:

- Giả sử người cậu nói là “A”, xung quanh đều là các mối quan hệ của “A”, những thứ bên trong vòng tròn cạnh “A” đều là các tình cảm khác nhau của “A”, trách nhiệm, áp lực, tình thân, tình yêu, phần nộ hoặc là dục vọng, trong thế giới này, không có ai là độc lập, tình cảm của anh ta ít nhất cũng phải thuộc một trong số những loại trên, hơn nữa vòng tròn càng nhỏ, tình cảm bao hàm trong đó càng mãnh liệt, ở đó tất nhiên sẽ có một lối thoát, không phải anh ta không có, mà là anh ta chưa tìm ra. Cậu phải dùng kính lúp để phát hiện ra nó, còn nữa, thậm chí cậu còn phải bồi dưỡng sở thích và hứng thú như của anh ta, làm được điều này cậu sẽ trở thành người bán hàng xuất sắc.

Giữa chừng lúc đi vệ sinh, Cảnh Phú Quý tỏ ra khó chịu:

- Y như Lâm Thăng, toàn bộ giả dối, mặt người dạ thú!

Tôi nói:

- Cậu xem Tôn tổng người ta nói hay như thế, nói từ thực tế tới lý luận, không có gì là sáo rỗng, dù sao cũng là công ty lớn nên không giống

chúng ta, cậu phải học theo sở trường của họ, ít nhất cái diện mạo lấp lánh bên ngoài cũng còn hơn vẻ lệch thếch của cậu.

Cảnh Phú Quý ừm một tiếng:

- Có điều cái gã họ Tôn đó nói về việc bồi dưỡng hứng thú và sở thích rất đúng, mở đường cho tôi.

Tôi gật đầu:

- Thế mới đúng chứ.

Cuộc họp tiếp tục, Tôn tổng nói:

- Lý tổng, chúng tôi rất hâm mộ anh, anh cũng nói gì đi.

Tôi vội vàng xua tay:

- Thế đâu được, mọi người là công ty tầm cỡ quốc tế, toàn làm những vụ buôn bán hàng tỉ đồng, chúng tôi là công ty nhỏ, sao dám so sánh.

Tôn tổng không buồn tha, nói:

- Nhưng không giống nhau, anh với Lâm tổng đều là ông chủ, bọn tôi chỉ là làm thuê, một là đầu gà, một là đuôi phượng, áp lực và phương thức tư duy không giống nhau, đương nhiên thu nhập càng không giống nhau, đúng không, Lâm tổng? – Anh ta chuyển ánh mắt sang hướng Lâm Thăng, Lâm Thăng lập tức tiếp lời:

- Đương nhiên là khác rồi, các người đều ra vào những khách sạn năm sao đẳng cấp quốc tế, đi máy bay chỉ ngồi khoang hạng nhất, chúng tôi ở khách sạn phải so đi so lại, chỗ nào rẻ hơn, đi máy bay cũng phải chọn chuyến nào rẻ nhất, đương nhiên là khác rồi!

Một người phụ nữ có vẻ không nhịn được nữa:

- Hây a, bọn tôi tới đây có phải để nghe mọi người khen ngợi nhau đâu, Lâm tổng, anh cũng đừng khiêm tốn quá, yên tâm, chúng tôi không “chém” anh hôm nay đâu, các anh nói đúng không?

Điều này cô ta đã nói đúng, trước mặt đồng tiền và thể diện, Lâm Thăng sẽ chọn cái thứ nhất, mục đích hẳn nói câu này chỉ có một, đó là tiêu ít tiền, hoặc là không mất tiền. Còn tôi chọn về sau, thứ tôi muốn là cả cảm giác và thể diện, còn về tiền bạc, hết lại kiếm, nếu không có tiền, tôi vẫn phải giữ thể diện của mình, Tôn tổng tỏ ra vô cùng thành khẩn:

- Lý tổng, những lời tôi nói đều là thật lòng, chúng tôi đi làm thuê nên áp lực chắc chắn không thể so sánh với anh, anh là cao thủ bán hàng, tôi muốn thỉnh giáo một vấn đề, anh cho rằng việc bán hàng trong một công ty có phải là quan trọng nhất không? Cảm nhận lớn nhất của anh khi làm nghề này là gì? – Những câu nói trang trọng mà vẫn thể hiện sự chân thành khiến tôi không thể không trở nên nghiêm túc, người khác đã coi trọng tôi, tôi không thể không coi trọng chính mình.

Ánh mắt của mọi người nhất tề đổ dồn về phía tôi, khiến tôi thấy ngượng ngùng:

- Chuyện này... Tôn tổng đề cao tôi quá, tôi không dám nhận mình là cao thủ, nhưng miễn cưỡng có thể nhận là đã lăn lộn nhiều trong nghề, còn về bán hàng, đối với những người dựa vào nghề này để kiếm bát cơm như chúng tôi, đương nhiên là quan trọng nhất, tôi tin là với nghề của anh cũng vậy, cái thời cứ thoải mái ăn của chùa đã qua rồi. Về bản chất của bán hàng... - Nói tới đây tôi dừng một chút, nhớ lại cách lý giải của tôi về hai từ “bán hàng”, thế là lại đem mớ lý luận này ra thao thao bất tuyệt một hồi, khiến họ gật đầu như bồ củi:

- Đúng là tinh túy, Lý tổng, khâm phục, khâm phục.

Tôi chấp hai tay chào họ:

- Đa tạ, quá khen rồi.

Lúc ăn cơm, Lâm Thăng mở hai chai XO một lít rưỡi, tôi gọi Cảnh Phú Quý đi cùng, mục đích là vì gần đèn thì rạng, hy vọng hẳn nhiệm được tí khí chất cao quý của đám người này. Tôn tổng nâng ly lên đi đến trước mặt tôi:

- Lý tổng, tôi thực lòng khâm phục anh và Lâm tổng, làm ông chủ công ty tư nhân không dễ dàng gì, tôi cảm thấy chỉ có làm một ông chủ một công ty tư nhân mới có thể thể hiện được giá trị của một người đàn ông. Trong “Quản Tử” có nói, sĩ nông công học thương, theo như thứ tự mà nói, thương nhân xếp cuối cùng, địa vị xã hội thấp nhất, thương nhân dễ bị thương nhất, đây là quan niệm mấy ngàn năm nay của Trung Quốc nên cũng có lý, nhưng xét trên góc độ khảo nghiệm một người đàn ông, thứ tự này hoàn toàn nên đảo lại. Thế nên người tôi khâm phục nhất chính là người làm ông chủ, ông chủ không phải ai cũng làm được, tôi thực lòng kính anh một ly!

Tôi thấy hơi cảm động, cứ như thể hàng trăm năm tìm kiếm cuối cùng cũng tìm được bạn tri âm, khóe mắt tôi ươn ướt, không biết phải nói gì:

- Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn vì đã hiểu chúng tôi! – Sau một hơi uống cạn ly rượu, tôi dùng tay lau khóe miệng, bỗng dưng nhớ ra cách giải thích của mình về ba từ MBA, sau đó tôi nói với Lâm Thăng:

- Lâm tổng, thật là khâm phục bạn học của anh, giờ MBA nên đọc thành “không so được”.(Trong tiếng Trung, âm đầu của ba từ “không so được” là MBA)

Tôi uống hơi nhiều, lời nói bắt đầu riu vào nhau, lúc xuống lầu, tôi khoát vai Tôn tổng:

- Người anh em, tri âm, tri âm khó tìm, phải thường xuyên sang chỗ chúng tôi, thăm tôi nhé! Nghe chưa?

Tôn tổng cũng nắm tay tôi:

- Nhất định, nhất định, anh tới Quảng Châu cũng phải gọi điện thoại cho tôi!

Sau đó tôi vẫy tay:

- Các anh em, lên... lên bar Thủy Loan, đêm nay, không say không về... - Mấy từ cuối cùng gần như là tôi hát lên, từ “về” còn căng cứng, bèn loạng choạng đi qua đường, tới chỗ lan can ngăn biển ở con đường đối diện, mặc kệ xung quanh có ai đi qua đi lại hay không, tôi vạch khóa quần ra tè xuống biển, tôi lúc này thật đúng là “hướng mặt ra biển, cởi quần giải quyết”. Sau một hồi tự giấu cọt chính mình, nước tiểu ào ào tuôn ra, dưới ánh đèn neon nhấp nháy của những tòa nhà sau lưng, tôi vạch thành một đường cong đầy màu sắc mang theo hơi ấm xuống mặt đường. Tôi ngẩng đầu lên, đối diện là Macao lộng lẫy, cây cầu Hữu Nghị, các khu vui chơi, đường bờ biển uốn lượn, những ánh đèn phát ra ánh sáng đầy màu sắc cám dỗ, trong bóng tối có gì đó như hư ảo. Một cơn gió thổi tới làm tôi rùng mình, đầu óc tỉnh táo hơn đôi chút. Mười năm trước tôi tới Châu Hải, cũng đứng trên bờ biển để nhìn về phía trước, tưởng tượng về tương lai, hơn ba nghìn ngày đêm, đã qua mấy mùa xuân hạ thu đông, tuổi thanh xuân, sự nhiệt tình, mồ hôi, nước mắt đều rơi ở nơi này. Châu Hải, người là một hòn ngọc, tự nhiên, tự tại, trong sáng, cho dù ta ở đây có bao nhiêu niềm vui và chịu bao nhiêu tổn thương, ta cũng sẽ trân trọng mọi thứ ta đã trải qua, ta yêu người không hối hận!

HOÀNG LỰC TẮM SUỐI NƯỚC NÓNG

Nếu bạn là người thân của tôi, hoặc là đã từng có ơn với tôi, hoặc chúng ta từng cùng nhau về quê lao động, vậy thì tôi có thể nhường một vụ làm ăn cho bạn, nếu bạn không phù hợp với các điều kiện ở trên, “I’m sorry”, bạn định cho tôi những lợi ích gì?

Trong khách sạn Hoàng Phi sang trọng, trong một quán cà phê mà xung quanh đều chỉ thì thào to nhỏ, trên chiếc sofa ở trung tâm thẩm mỹ, trên thảm cỏ của một sân golf cao cấp, từng vở kịch hay được trình diễn, chỉ thay đổi khung cảnh và nhân vật, thứ không thay đổi là trình tự và vai diễn, không ai nói câu này ra, nhưng ai cũng từng ám chỉ tới nó.

- Phi Thăng trở thành đối tác số một của Khoa Đạt toàn là nhờ một mình Lý tổng, làm việc phóng khoáng! Rất nghĩa khí, giữ chữ tín! Tôi thích người như vậy, không giống như gã họ Dư làm bao bì, lần nào ngồi xuống cũng ca thán lợi nhuận ít, ý của hắn là hắn chỉ ăn mà không thanh toán, mặt dơ mắt chuột, tính toán chi li, loại người này không phát tài cũng đáng đời! – Hoàng Lực nâng ly rượu lên khen ngợi tôi trước đám bạn bè, mặt tươi như hoa, nước bọt văng tứ tung, một hạt cơm trong miệng bay ra, tạo thành một đường vòng cung rất đẹp rồi rơi xuống đúng bát canh đang bốc khói nghi ngút đặt ở giữa bàn, mọi người đều giả bộ như không nhìn thấy, dù sao sau đó cũng chẳng ai đụng đũa vào bát canh đó. Tôi cầm khăn ăn lau miệng, trong bụng cười thầm: Đương nhiên rồi, chữ tín có phải bốc phét là ra được đâu, đẳng cấp mời khách của tôi chỉ có cao chứ không có thấp, về tiền hoa hồng cũng ở cấp độ 5A, đã hứa trả cho người ta bao nhiêu thì không bao giờ thiếu một xu, mà cũng không chậm một ngày.

Triệu Hữu Tài sau một bữa ăn quay về công ty đã đập bàn chửi:

- Con mẹ nó, lòng người sao đen thế, đã nói là hai phần trăm mà hắn còn lấy một đồng hóa đơn đến đòi thanh toán, trong đó lại còn có cả giấy vệ sinh với bao cao su

Tôi nghiêm túc chỉ ra:

- Anh chơi trò tà môn ngoại đạo là không đúng, chẳng lẽ không thể dựa vào chất lượng và thái độ phục vụ của chúng ta để họ buộc phải mua sản phẩm của mình sao?

Sự kích động của Triệu Hữu Tài giảm bớt, sau khi bình tĩnh lại, hần nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ, một lúc lâu sau mới bắn ra một câu:

- Người anh em, cậu nói đúng quá, tôi tin là tôi dựa vào bản lĩnh của cậu có thể làm được.

Sau đó tôi hiểu khi Triệu Hữu Tài nói câu này chỉ là muốn lấp liếm, giễu cợt tôi, hần không muốn lãng phí nước bọt để giải thích cho một thằng mù tịt về bán hàng như tôi, như thế chẳng khác nào gậy đàn tai trâu. Trên thế giới này không có tình yêu nào vô duyên vô cớ, cũng không có nỗi hận nào vô duyên vô cớ, vì sao phải dùng sản phẩm của anh, vì sao chỉ thanh toán cho anh, tất cả đều có nguyên nhân, cho dù là một lý do vô cùng thuyết phục, giống như lần đầu tiên tôi gặp mặt Hoàng Lực, cái nhân vật quan trọng chỉ hút thuốc lá Trung Hoa này đã nói với tôi:

- Đồ tốt nhiều lắm, việc gì tôi phải dùng của anh.

Cho tới hôm nay, lời nói ấy vẫn vang vọng bên tai.

Trong bể nước nóng bốc hơi nghi ngút của trung tâm thẩm mỹ, tôi và Hoàng Lực trần truồng ngồi đối diện với nhau. Nơi này là do hần chọn, nói là thời tiết lạnh lẽo, tới đây ngâm mình một lát cho thoải mái.

Cái gã này cả người nung núc những thịt, quá nửa người ngâm trong nước, mặt nước chỗ ngực hần sóng đánh qua đánh lại, hần ngồi sát bờ, vừa xoa mặt vừa thở hỗn hển. Tôi dùng khăn bông lau cổ, nói:

- Chuyện tiền nợ vất vả cho cậu quá, nhưng một việc tốt lành như thế sao không đích thân thông báo cho tôi, hình như không mấy phù hợp với tác phong làm việc của cậu.

- Tôi gọi điện thoại cho anh nhưng nó chuyển sang chế độ trả lời tự động, mà tôi lại dùng số khác gọi.

Tôi nhớ ra hôm qua lúc ngồi tắc-xi thấy có thông báo mấy cuộc gọi nhờ từ một số lạ, thằng cha này dạo này cẩn thận quá, còn ý thức đề phòng nữa, có phải hẳn đã gửi ra điều gì đó sau cú điện thoại tôi gọi cho hẳn ở Thanh Đảo?

- Gần đây công ty nhiều chuyện phiền phức lắm, cấp trên điều tra rất nghiêm ngặt về chuyện tiền nong, thế nên làm việc gì cũng phải cẩn thận, sau này anh liên lạc với tôi đừng dùng số cũ nữa, gọi số ngày hôm qua ấy. – Hoàng Lực dặn dò.

Hóa ra không phải vì tôi, tôi lén thử phào nẹ nhõm. Ý của hẳn tôi hiểu, cố tình nói sự việc phức tạp hơn để tôi biết khả năng và sự vất vả của hẳn.

- Hình như không chỉ có một mình công ty chúng tôi lấy được tiền. – Tôi nói.

- Chuyện này ông anh lại không thông minh rồi, nếu chỉ có mỗi công ty anh lấy được tiền thì lộ liễu quá, không tốt, người mắc nợ quá nhiều, hưởng hồ mấy công ty kia đều làm đường ống, nguyên liệu ABS, theo quy định là trả tiền rồi mới giao hàng, bên anh là tôi cố nhét vào. – Trong lời nói của Hoàng Lực đầy sự bất mãn, giọng nói cao vút.

Nhìn hẳn có vẻ bức bối, tôi chẳng buồn tranh luận, chỉ cười:

- Đùa với cậu thôi cậu với tôi có quan hệ gì mà cậu còn không biết?

Tôi hỏi hẳn có muốn sang phòng mát xa không, Hoàng Lực xua tay nói là thôi. Tôi hơi bất ngờ, thằng cha này từ trước tới nay lúc nào cũng rất chủ động, thái độ với tôi hôm nay lại có vẻ dửng dưng, thậm chí còn như đang phòng bị. Nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của tôi, hẳn ngượng ngùng nói:

- Mấy hôm trước đi bệnh viện kiểm tra thấy mắc chứng viêm tiền liệt tuyến, bác sĩ nói thường xuyên ngâm nước nóng sẽ tốt hơn.

Tôi ồ một tiếng, cuối cùng hôm nay cũng gặp phải căn bệnh mang tính tiêu biểu của cánh đàn ông, chẳng trách hấn đòi đến đây:

- Cậu vốn là người khoẻ mạnh, lần trước ở khách sạn Quốc hội còn làm việc đó đến năm lần trong một đêm mà sao phút chốc đã kêu là không được?

- Thật sao? Tôi nói với anh là tôi làm năm lần sao? – Hoàng Lực nhìn tôi nói.

Tôi khựng lại, khẩu khí rất kiên định:

- Đương nhiên rồi, không phải cậu nói thì làm sao tôi biết được?

Một lát sau Hoàng Lực thở dài:

- Cái thứ này không làm được thì đàn ông còn gì là đàn ông nữa?

Tôi an ủi hấn:

- Đừng sợ, tịnh thân một tháng, rồi vẫn là hảo hán thôi. Mấy hôm nữa tôi mang chai rượu bổ cốt vùng Đông Bắc sang cho cậu bồi bổ, chắc chắn là có ích.

Hoàng Lực nói:

- Xin đừng, anh không muốn tôi trúng gió thì đừng mang cái thứ đó sang hại tôi.

Hiện tôi vẫn may mắn vì chưa mắc cái chứng bệnh này, cũng không biết rốt cuộc nên đối phó như thế nào, bỗng dưng nhớ ra ông chủ Hạ, mối quan hệ này vừa hay có thể sử dụng được:

- Tôi quen một người là ông chủ Hạ làm ở Khoa tiết niệu bệnh viện Hâm Quang, ông ta chuyên điều trị cái này, mấy bác sĩ dưới quyền ông ta

đều là chuyên gia, mai tôi đưa cậu đi gặp, đảm bảo là chữa được bệnh!

Hoàng Lực cười nói:

- Thôi đi, toàn là lừa tiền thôi.

Tôi tiếp tục giới thiệu:

- Không đâu, cho dù có là lừa đảo thì cũng chỉ lừa người ngoài, ai dám lừa bạn bè như tôi, nếu không thì tôi chém ông ta!

Hoàng Lực dường như cũng động lòng:

- Thế... hôm nào đi khám xem.

Tôi nói:

- Được rồi, có bệnh phải chữa sớm, đây không phải là bệnh nhỏ, liên quan tới hạnh phúc cả đời của cậu đấy. – Hoàng Lực cúi đầu nhìn:

- Mặc bệnh rồi mới biết, tiền nhiều đến đâu cũng không bằng một sức khỏe tốt.

Tôi vỗ vai hắn:

- Người anh em, cứ yên tâm, không sao đâu, tâm trạng tốt là một liều thuốc tốt, mấy hôm nữa lại là một trang hảo hán!

Hoàng Lực vừa đứng lên vừa nói:

- Hy vọng, hy vọng thế!

Trong phòng thay đồ, tôi lấy di động ra xem, có một cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn, đều là của Lưu Hân, tin nhắn nói: Giấy phép công thương của chúng ta được thông qua.

Việc này tôi đã biết từ trước, cũng không có gì to tát, tôi hiểu rằng cô ta tìm tôi tuyệt đối không phải vì chuyện này. Lúc chia tay Hoàng Lực ở bãi đỗ xe, tôi lấy một túi đồ trên xe đưa cho hắn, Hoàng Lực mở ra liếc một cái, sao đó đóng nhanh lại, giơ tay lên vẫy:

- Bye bye!

Tôi nghĩ bụng vừa nãy còn nói tiền không quan trọng, bây giờ cầm tiền nhanh thế, con người đúng là mâu thuẫn. Tôi đang định rời đi bỗng dừng nghe thấy tiếng còi, quay người lại, Hoàng Lực hạ cửa kính xe xuống, ánh mắt có vẻ giận dữ:

- Lần sau nhớ phải có thái độ tốt một chút! – Chưa chờ tôi trả lời, hắn đã quay đầu xe lao vút đi.

Tôi hừ một tiếng nhìn theo bóng xe của hắn, con bà nó, lấy được tiền rồi mới nói câu này, ban đầu vẫn còn khách sáo lắm, chẳng lẽ lại sợ tôi không trả tiền? tôi lên xe, không khởi động ngay:

- Thái độ tốt có lấy được tiền không? – Tôi nghĩ thầm trong bụng, sau đó cúi đầu nhìn tay mình, nắm chặt thành một nắm đấm giơ lên trước mặt:

- Thế này gọi là lúc nào cần ra tay thì ra tay!

LƯU HÂN TỎ TÌNH

Tin nhắn của Lưu Hân đã nhắc nhở tôi, gần đây tôi hơi xa cách với cô ta, lẽ ra tôi không muốn tiếp xúc riêng với cô ta nữa, nhưng vừa nghĩ đến dáng vẻ yếu đuối của cô ta là tôi lại mềm lòng, theo phép lịch sự của đàn ông với đàn bà thì không nên tuyệt tình như vậy. Tôi nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới mười giờ đêm, thế là tôi gọi điện thoại cho cô ta, nói là tới quán cà phê Jake ngồi một lát.

- Trông anh hình như gầy đi. – Lưu Hân ngồi xuống sô-pha, bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy chiếc cốc trên bàn, mi mắt cô sụp xuống, hình như đang thưởng thức mùi hương cà phê quyến rũ, - Có phải chuyến đi Thanh Đảo vất vả quá không?

Tôi không trả lời thẳng vào câu hỏi, quay đầu nhìn ra cửa sổ, nói khẽ:

- Gầy đi cũng tốt, tinh thần khá hơn.

Chúng tôi cứ ngồi với nhau trong không khí ngưng đọng như thế, hai bên không ai nói lời nào, trước mặt Lưu Hân, tôi mất hoàn toàn dáng vẻ hưng phấn, ưa đùa cợt của mình. Tôi phát hiện mình không sở trường xuất hiện trong những trường hợp này, tôi không biết không nói những lời tuyệt tình của Lưu Hân có được tính là một sự phản bội với Châu Thanh Thanh không, trong lòng tôi, nếu vì sự bình yên của gia đình mà phải nói những lời độc ác với một người con gái khác, thật là khó khăn, huống hồ sự việc cũng chưa phát triển tới mức bắt tôi phải lựa chọn. Lâm Thăng từng nói việc gì cần cắt đứt là phải cắt đứt, nếu không chắc chắn sẽ loạn. Câu này đối với người ngoài thật đơn giản, nhưng với người trong cuộc liệu có mấy người làm được? Có thể không chỉ riêng tôi mà còn là trạng thái tâm lý của tuyệt đại đa số đàn ông, nếu không, làm gì có lắm vụ vợ chồng hục hặc nhau vì kẻ thứ ba đến thế. Khi một tình cảm này đã tê liệt, ắt một tình cảm khác sẽ xuất hiện, có mấy người giữ được sự lý trí, có mấy người giữ được đạo đức của mình?

- Lưu Hân, cô cho rằng cú điện thoại tối hôm đó là do ai gọi? – Câu hỏi này vẫn chưa tìm được đáp án, tôi suy nghĩ mãi mà không ra, muốn tìm thêm chút manh mối từ Lưu Hân.

- Em không biết, hôm đó em cũng uống nhiều, đầu nặng chình trịch, vào phòng thế nào em còn chẳng nhớ.

- Liệu có thể là bạn trai cũ của cô không? – Tôi nhìn vào ánh mắt của Lưu Hân.

- Không đâu, bọn em chia tay lâu lắm rồi, với lại làm sao anh ta biết hôm đó chúng ta ở hộp đêm Kim Bích được?

- Chẳng phải hẳn vẫn cứ bám lấy cô sao? Hay là hẳn theo dõi cô? Hoặc là hôm đó hẳn cũng ở đó chơi?

- Không thể nào, anh ấy không hút thuốc, không uống rượu, mấy cái hộp đêm cao cấp như thế, anh ấy không vào được đâu.

- Thế thì đúng là kỳ quái. – tôi cúi đầu lẩm bẫm.

- Hay là Thanh Thanh theo dõi anh? – Lưu Hân hỏi ngược lại tôi.

Tôi nói không thể nào:

- Sau đó tôi hỏi lại cô ấy, cô ấy bảo là một người đàn ông gọi điện tới.

- Thật không? Chẳng lẽ chị ấy không biết lừa anh? Anh tin là do một người đàn ông gọi đến thật sao?

Tôi sững lại nhìn Lưu Hân, cảm giác tâm lý cô ta có điều gì đó không bình thường, mặc dù cô ta từng nói sẽ không làm ảnh hưởng tới tôi, nhưng con người dù sao cũng rất ích kỷ, nhất là trong chuyện tình cảm.

Lưu Hân hình như cũng ý thức được sự bất thường của mình, vội vàng nói:

- Thực ra con người chị Thanh Thanh rất tốt, em cũng không có ý gì khác.

Tôi nói không có gì, suy nghĩ đó của cô ta cũng là bình thường.

- Ngoài ra... - Lưu Hân định nói gì đó lại thôi.

- Ngoài ra cái gì? Cô cảm thấy còn ai đáng nghi nữa?

- Hôm đó trưởng phòng Cảnh tới quầy lễ tân lấy thẻ phòng, anh ấy biết anh ở phòng nào, huống hồ anh ấy luôn có thành kiến với em, hay là...

- Nói tới đây Lưu Hân lại dừng lại, thăm dò phản ứng của tôi, tôi cau mày, Lưu Hân lập tức ngừng lại. – Ôi, xem cái miệng của em, toàn nói linh tinh!
– Rồi cô ta vội vàng dùng tay che miệng lại.

Tôi chưa bao giờ nghi ngờ Cảnh Phú Quý, Lưu Hân nói thế, trực giác đầu tiên của tôi là không thể, Cảnh Phú Quý tuyệt đối không thể hại tôi, nhưng thẻ phòng là hấn lấy, hấn lại hận Lưu Hân tận xương cốt, chẳng nhẽ vì một phút báo thù mà hấn gọi cú điện thoại đó? Huống hồ gần đây tôi thường chửi hấn, hấn uống rượu say rất có thể cũng bất chấp cảm nhận của tôi. Nghĩ tới đây trong lòng tôi bắt đầu lung lay, thậm chí còn có một ý nghĩ đáng sợ nảy sinh, ngoài lý thuyết cơ bản trong tội phạm học, còn có một lời cảnh sát hay nói: Người không có khả năng nhất lại thường là người có khả năng nhất.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy quả thật không thể nào, hấn có thành kiến với tôi, nhưng không đến mức phải báo thù Lưu Hân và kéo cả tôi vào, ở điểm này chắc chắn hấn có thể giữ được bình tĩnh.

Câu chuyện không thể tiếp tục được nữa, khi tình huống trở nên gượng gạo bất chợt điện thoại di động để trên bàn đổ chuông, tôi vội lấy nó như vớ được phao cứu tinh, chưa đầy năm giây sau, mặt tôi đã biến sắc.

HỒI PHIẾU MẤT RỒI

Suy nghĩ của tôi không được thấu đáo, làm việc có lúc vô tâm, chuyện lấy hồi phiếu lần này cũng vậy. Chúng tôi từng gửi công hàm cho Khoa Đạt, việc nhận tiền chỉ giao cho Cảnh Phú Quý, từ trước tới nay vẫn làm việc như thế, chưa bao giờ xảy ra vấn đề gì, nhưng lần này Cảnh Phú Quý

đi Thuận Đức, mà Tiểu Đổng của phòng tài vụ bên Khoa Đạt mấy lần thấy Cảnh Phú Quý đến lấy tiền đều đưa Vương Diệu đi cùng, đôi bên cũng quen nhau, thế là giao hồi phiếu cho Vương Diệu, Vương Diệu cũng ký nhận.

Nhưng chuyện này đều không có vấn đề gì, vấn đề là Cảnh Phú Quý gọi điện tới báo Vương Diệu làm mất hồi phiếu rồi!

Tôi giận điên người, quát lớn:

- Cậu gọi điện thoại cho Vương Diệu, tôi thông báo cho Lâm tổng và Lưu Hân, mọi người lập tức tới công ty gặp nhau!

Lưu Hân ngồi cạnh lập tức hiểu ra chuyện gì, nói là hồi phiếu này ai nhặt được cũng có thể mang đi đổi thành tiền mặt, chẳng khác gì so với nhặt được tiền mặt, điều đó càng làm tôi nổi trận lôi đình.

Wương Diệu so vai ngồi co mình trên sô-pha thuật lại sự việc: Chiều nay theo lời dặn của Trưởng phòng Cảnh đi lấy hồi phiếu, lúc ở phòng Tài vụ đi ra đã là giờ tan sở, nên đã gọi Tiểu Đổng cùng tới nhà hàng Hạ Loan dùng cơm, ở đó rất đông người, hai người ngồi ở giữa phòng ăn, túi xách để ở ghế ngồi bên cạnh, cả hai đều uống rượu, lúc đi quên cầm túi, về tới nhà tìm chìa khóa để mở cửa mới phát hiện không thấy túi đâu, vội vàng quay lại nhà hàng để hỏi, hỏi hết, tìm hết nhưng không thấy tung tích cái túi. Cuối cùng bất đắc dĩ đành gọi điện thoại cho Cảnh Phú quý, sợ bị tôi chửi nên không dám gọi cho tôi.

Ba năm trước Vương Diệu và một số người khác tới công ty thi tuyển, tôi thích cái tính kín miệng và trung thực, thật thà của hă, nói theo kiểu hiện đại là “khả năng chấp hành cao”, cho nên tôi giao khách hàng quan trọng nhất – Khoa Đạt – cho hă, để hă làm trợ thủ của Cảnh Phú Quý, và cũng luôn tin tưởng hă. Làm nghề này sợ nhất cái cảnh “ăn cây táo, rào cây sung”, trong tay tôi có mấy khách hàng, nếu kiểm soát không tốt, hă

âm thầm giới thiệu nhà cung ứng khác cho họ, sau đó lấy phí môi giới, chuyện này không phải ai cũng làm, nhưng đề phòng sẽ giúp tôi ở vào thế chủ động, chắc chắn còn hơn mất bò mới lo làm chuồng. Vương Diệu thực sự không phụ lại sự tin tưởng của tôi, mấy năm nay làm việc không có một sai sót gì.

Nhưng phiền phức vẫn cứ tới.

Tôi ngồi trên ghế nghe Vương Diệu kể chuyện, hẳn vừa nói xong tôi đã nhảy dựng lên, chỉ vào mặt hắn mà chửi, đồ phế nhân, đồ xúi quẩy... tất cả những từ khó nghe nhất tôi đều đã dùng, sau đó chốt lại một câu:

- Công ty bây giờ đang cần gấp khoản tiền này, nếu không tìm về được, mọi người đều sẽ chết trong tay cậu.

Từ đầu đến cuối Lâm Thăng không nói một lời nào, chỉ nhìn Vương Diệu trân trối, đáng vẻ vô cùng khủng bố.

Cảnh Phú Quý nói sẽ báo cảnh sát, tôi đồng ý, nửa tiếng sau tôi và cảnh sát tới nơi xảy ra sự việc, Vương Diệu thuật lại một lần nữa diễn biến sự việc, sau đó hai viên cảnh sát lấy ra một quyển sổ, gặp ông chủ và nhân viên nhà hàng tìm hiểu tình hình trong vụ án này có một nhân chứng rất quan trọng là Tiểu Đông thì lại tắt máy, cảnh sát hỏi nơi làm việc của hắn, tỏ ý ngày mai sẽ tới công ty tìm hắn hỏi thăm, tôi nói hôm nay đã muộn mà còn phiền các anh đi làm việc thế này thật là ngại quá, ngày mai không dám phiền hai anh nữa, tôi sẽ bảo cậu ấy tới đồn tìm các anh. Cảnh sát nhìn tôi một cái, nói được, trước chín giờ ngày mai bảo anh ta tới. Vương Diệu lập tức bị đưa đi lấy khẩu cung, tâm trạng tôi buồn bã tới cực điểm, thất thiếu đi ra, tôi đá mạnh chân ở gốc cây vào trước cửa, các ngón chân lập tức đau buốt. Cảnh Phú Quý ném một liều thuốc cho tôi, định nói gì đó lại thôi, nhân lúc hắn châm thuốc cho tôi, tôi nói:

- Nói đi, làm thế nào?

Cảnh Phú Quý rút tay cầm bật lửa về:

- Ngộ nhờ không tìm được thì làm thế này, chúng ta từng gửi công hàm cho Khoa Đạt, nhưng họ lại giao tiền cho Vương Diệu, chúng ta không nhận được không?

Tôi khựng lại:

- Như thế được không? Đúng là có lý nhưng rõ ràng Vương Diệu là người của công ty chúng ta, nếu không nhận hình như hơi khốn nạn quá! – Tôi quay đầu nhìn Lâm Thăng, Lâm Thăng cau mày suy nghĩ:

- Cách làm này về lý là được, nhưng Khoa Đạt là khách hàng của chúng ta, nếu làm căng lên sau này làm ăn thế nào?

Tôi gật đầu, nhất thời cũng chưa đưa được ra kết luận.

- Chuyện này phải suy nghĩ cho thật kỹ, phải thận trọng.

Lâm Thăng lại gần nói:

- Thực ra hối phiếu có thể báo mất, bên Khoa Đạt vẫn còn giữ lại số liệu, sáng sớm mai tra được tôi sẽ lập tức tới ngân hàng báo mất, cho dù người khác nhặt được cũng không thể đổi được thành tiền.

Tôi như bưng tỉnh, gật đầu, trong lòng thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Ngày kia là ngày hẹn Lôi tổng, trong vòng ba ngày mà không nộp được tiền bảo đảm là coi như tự động từ bỏ tư cách đấu thầu. Trên xe, Lâm Thăng lại lên tiếng, gần đây hẳn không nói thì thôi, nhưng đã nói là toàn trúng yếu huyệt, không biết có phải học MBA là học được những điều này không, nếu mà học được thật, chắc tôi cũng đi học một cái.

- Tôi cảm thấy việc này hơi kỳ lạ, biểu cảm của Vương Diệu không bình thường, bên ngoài hẳn có vẻ lo lắng, nhưng trong lòng lại hoảng hốt,

hình như có chuyện gì giấu chúng ta, mấy người không có cảm giác này sao?

Từ lúc Cảnh Phú Quý gọi điện thoại cho tôi, tôi luôn ở trong trạng thái căng thẳng, nóng nảy, không quan sát để ý được điểm này, câu này đã nhắc nhở tôi, tôi dừng xe bên vệ đường, nghiêng đầu nhìn hẳn, nói:

- Đúng là có một chút, nói suy nghĩ của anh xem.

Sau một hồi phân tích, tôi nhận ra một vài nghi vấn, về tới nhà tôi bèn gọi điện thoại cho Vương Diệu, sau đó không thể nào ngủ được, tới năm giờ sáng, tôi ngồi bật dậy, thay quần áo rồi đi bộ từ đường Thạch Hoa tới đường Tình nhân ở bên bờ biển.

Trời đã vào cuối tháng Mười một, ở quê tôi mấy ngày trước đã có tuyết, mẹ gọi điện thoại cho tôi, hỏi tôi Tết có về nhà không, bà đang chuẩn bị quà Tết. Tôi nói vẫn chưa biết, nếu về cũng có xe, đi lúc nào cũng được. Mẹ không đồng ý, nói là đường núi tuyết trơn lắm, lái xe không an toàn, hoặc là đi máy bay, hoặc là đi tàu hỏa. Tôi cười nói, không phải lo, con trai mẹ lái xe giỏi lắm. Mẹ thở dài một tiếng trong điện thoại:

- Phi này, nghe mẹ đi, thời gian này lòng mẹ lúc nào cũng hoảng hốt, mí mắt phải cứ giật liên tục, mơ thấy con gặp tai nạn!

Tôi cười:

- Mẹ yên tâm đi, con trai mẹ số thọ lắm, không sao đâu. Mấy cái tai nạn mẹ nói con trải qua hết rồi, máy bay suýt bị rơi, bây giờ chẳng phải an lành đó sao?

Mẹ tôi vẫn không yên tâm:

- Hình như mẹ mơ không phải chuyện đó, con với Thanh Thanh vẫn ổn chứ?

Tôi thầm thấy may mắn vì tôi vẫn còn tỉnh táo, lúc ở Thanh Đảo có bảo Đô Đô gọi điện thoại về cho bà nội, nhưng chỉ nói vài câu là cúp máy để nó không nói lộ chuyện gì, mẹ tôi vẫn tưởng cả nhà đang ở Châu Hải, đương nhiên cũng không biết tôi và Thanh Thanh đang cãi nhau to. Tôi nói bọn con vẫn bình thường, còn tốt hơn cả ngày trước! Mẹ tôi thở dài:

- Con đang lừa mẹ, có phải mẹ không hiểu con đâu, con đó, đối tốt với Thanh Thanh một chút, ở ngoài cũng phải cẩn thận, mẹ thường nói với con, gặp chuyện gì nếu nhịn được thì nhịn, nếu không con sẽ chịu thiệt đấy.

Tôi nói vâng ạ, đảm bảo là con sẽ thực hiện đúng chỉ thị của mẹ. Trước khi cúp máy, mẹ tôi còn noi:

- Tóm lại cho dù thế nào, Tết các con cũng phải về, mẹ nhớ Đô Đô rồi.

Nếu không tìm được hồi phiếu có nghĩa là không lấy được gói thầu bên Khoa Mỹ, vậy chắc chắn lần này sẽ phải về quê – không giữ được công ty, ở lại Châu Hải có ý nghĩa gì?

Trời tờ mờ sáng, cảnh biển sáng sớm của Châu Hải mang lại cho người ta cảm giác sáng khoái, gió biển thổi tới mang theo mùi tanh của biển, bộ quần áo ướt mồ hôi của tôi đã được hong khô. Trên ghềnh đá giáp biển, một ông lão gầy gò với khuôn mặt nhăn nheo đang ngậm điếu thuốc lá và ung dung bắt cá, trước mặt ông một tấm lưới dần dần được trải rộng ra, cho tới khi nó chìm vào mặt nước biển, chỉ nhô lên bốn góc, hút hết một điếu thuốc, ông lại nhấc lưới lên, chiếc lưới chậm chậm nhô lên khỏi mặt nước, nhưng chỉ lựa thưa vài con cá, dẫu vậy nhưng ông lão không có vẻ gì buồn bã, vẫn tiếp tục thả lưới, vài phút sau lại chậm chậm nhấc lên, cứ như thế lặp đi lặp lại.

- Cuộc sống này thật tuyệt. – Giây phút đó, tôi thật sự ngưỡng mộ ông, quay người lại, đối diện là thành phố Macao đang bị che phủ bởi màn sương sớm trên mặt biển, đừng nói tới những con đường vành đai chạy

quanh thành phố, ngay cả cây cầu Hữu Nghị và khu giải trí Kim Sa cũng trở nên mờ ảo trong màn sương dày đặc, nếu là một buổi trưa hè rực rỡ, chắc chắn chúng sẽ lặng lẽ nằm ở nơi đó, cảm giác đứng ở đây cũng có thể chạm tay vào chúng, bây giờ sương mù dày đặc, mọi thứ đều trở nên mờ ảo, mơ hồ, giống như tâm trạng của tôi lúc này.

VƯƠNG DIỆU TỰ THỨ

Tối qua tôi hỏi Vương Diệu tình hình tới sở cảnh sát lấy khẩu cung, trước khi cúp điện thoại, tôi còn dặn hẩn nghỉ ngơi cho tốt, tám giờ sáng mai tới công ty, tôi muốn nói chuyện riêng với hẩn. Trước đó tôi còn làm một việc, tôi nghĩ ra khả năng Vương Diệu chạy trốn, thế là Cảnh Phú Quý chủ động nói sẽ tới nhà hẩn để canh chừng một đêm, tôi biểu dương tinh thần làm việc của hẩn, sau đó nói:

- Bây giờ là thời đại nào rồi, giết người còn phải tự mình ra tay sao? Năm ngoài ở quê tôi có một cô gái đi làm thuê ở xa về nhà ăn Tết, trên xe bị gã đàn ông ngồi cạnh quấy rối, cậu đoán xem cô gái làm gì? Không phản kháng, không khóc lóc, cũng không gọi 110, móc mấy đồng tiền ra nói:

- Ai tát hẩn một cái giúp tôi, tôi cho một trăm tệ!

Lập tức có người lao lên tát gã kia tới mức nằm bất động, lúc thanh toán, người đàn ông kia nói:

- Em gái, thực ra tát một cái chỉ năm mươi tệ là đủ rồi, em bỏ ra một trăm tệ nên anh phải khiến hẩn dờ sống dờ chết mới xứng với số tiền này, anh làm việc gì cũng có nguyên tắc!

Tôi với Cảnh Phú Quý tìm bảo vệ khu nhà của Vương Diệu, đưa cho anh ta xem ảnh của Vương Diệu, rồi trả cho anh ta một trăm tệ, nói với anh ta là nếu gã này nửa đêm xách hàng lý bỏ đi hãy lập tức gọi điện thoại thông báo cho chúng tôi, sáng sớm mai chúng tôi sẽ trả thêm một trăm tệ nữa. Vì vụ hối phiếu bị mất mà tôi không thể để xảy ra bất cứ sai sót nào

nữa, tôi đã nghĩ rồi, làm như thế hoàn toàn có thể đảm bảo việc anh ta sẽ thông báo thông tin cho chúng tôi, thứ nhất vì hai trăm tệ cao hơn giá thị trường rất nhiều, thuê một dân công đứng xếp hàng lấy số cả đêm chỉ có năm mươi tệ, tôi đưa ra mức giá cao gấp bốn lần bình thường, mà đây lại đúng là ca trực của anh ta. Thứ hai, kinh doanh nhiều năm, tôi ghét nhất là hàng chưa vào tay mà đã thanh toán toàn bộ, không phải không trả nổi khoản tiền này, mà là nếu giao tiền toàn bộ ắt sẽ gặp nguy hiểm, tôi có thể mất ngủ cả đêm, bởi vậy tôi cho rằng một cái giá cao cộng với việc thanh toán nhiều lần sẽ giúp tôi mua chuộc được bất cứ ai. Gần đây tôi ngày càng thích phá vỡ quy luật ngầm, cái niềm vui này không phải người nào cũng hiểu được, tôi thích nhìn bộ dạng cảm kích của người khác, cho dù tất cả những thứ đó đều được mua bằng tiền, với lại, anh không cho nhiều một chút đến cuối cùng sẽ vì tiếc số tiền nhỏ mà làm hỏng việc lớn.

Bảy rưỡi sáng tôi tới công ty, nằm trên sô-pha nghỉ ngơi, không nhận được điện thoại có nghĩa là bình an vô sự. Một lát sau Vương Diệu xuất hiện, thần thái hoảng hốt, chắc là hăn cũng không ngủ được, cả đêm thấp thỏm suy đoán không biết tôi định làm gì. Tôi gọi hăn tới cái ghế bên cạnh ngồi xuống, sau đó nhìn chằm chằm không nói. Một lát sau, Vương Diệu không chịu nổi nữa, bất an hỏi:

- Lý tổng, anh... sáng sớm anh gọi em tới có việc gì?

- Vương Diệu, cậu tới công ty làm việc từ tháng Ba năm 2003 phải không? – Tôi không trả lời thẳng vào câu hỏi của hăn, mà quyết định đi hướng vòng để nhử mồi. Vương Diệu cúi đầu suy nghĩ một lát:

- Dạ, vâng ạ.

- Như vậy sắp được bốn năm rồi, cậu nói xem tôi đối với cậu thế nào?

- Chắc chắn là không còn gì để nói rồi, Lý tổng rất coi trọng em, còn cho em phụ trách khách hàng quan trọng nhất là Khoa Đạt, tiền lương và cả

đãi ngộ với em đều tốt.

Đây là điều mà tôi muốn nghe thấy:

- Vậy là tốt, nhưng cậu cảm thấy cậu đối với công ty thì sao?

Vương Diệu hăng giọng, ưỡn thẳng lưng:

- Dạ, em luôn trung thành một lòng một dạ với công ty, làm việc cố hết khả năng của mình.

- Vương Diệu, nếu cậu đã cảm thấy công ty đối với cậu không tệ, cậu cũng đã nỗ lực thì tốt, tôi cũng cho là vậy. Tôi nói thật lòng, luôn đối xử với cậu như với anh em trong nhà, cậu nói đúng không? – Tôi dừng lại nhìn Vương Diệu, Vương Diệu gật đầu, - Sở dĩ là tôi gọi cậu tới sớm là nhân lúc công ty không có người, ta nên giải quyết xong sự việc. Người làm anh như tôi muốn cứu cậu một lần, cậu vẫn còn trẻ, con đường còn dài, tôi không muốn cậu gánh một cái tội không thể ngẩng đầu lên được.

- Lý... Lý tổng, em không hiểu ý của anh lắm.

Tôi dừng lại, móc ra một điều thuốc đưa cho hắn:

- Không cần căng thẳng. – Lúc châm lửa, tôi nhìn xéo hắn, tôi nói thế khiến hắn càng tỏ ra căng thẳng hơn, tôi cảm nhận được điều đó.

- Tình hình ngày hôm qua tôi đã tìm hiểu rõ, cậu ra khỏi đồn cảnh sát lúc hai hai giờ ba lăm phút, hai hai giờ năm lăm phút về tới nhà, đồn trưởng Vương gọi điện thoại cho tôi, đó là anh em của một người bạn của tôi. Chắc cậu biết sự lợi hại của cảnh sát, nếu thực sự bị để ý rồi, họ có thủ đoạn để sử dụng, chứ không văn minh như tôi đâu, nhưng tôi hy vọng chính miệng cậu nói cho tôi biết, tôi đảm bảo sẽ coi như không có việc gì xảy ra.

- Lý tổng, có phải anh nghi ngờ em nói dối, nghi ngờ em nuốt trọn hai triệu đó không? Nói thật lòng, Vương Diệu em có dã tâm ấy cũng chẳng có gan.

Tôi đứng lên đi hai bước bên cạnh cái bàn, nói rõ từng tiếng:

- Xem ra cậu vẫn không tin tôi, có mấy điểm tôi buộc phải nhắc nhở cậu. Thứ nhất, từ hôm qua sau khi hồi phiếu bị mất, ngân hàng vẫn chưa hề mở cửa, thế nên chắc chắn tiền vẫn chưa lấy được đi, chín giờ ngân hàng làm việc, Lưu Hân sẽ lập tức tới đó báo mất hồi phiếu, như thế cho dù ai có lấy được tấm hồi phiếu này cũng chỉ coi như một tờ giấy vụn. Thứ hai, cảnh sát đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, ai tới ngân hàng lấy tiền thì chỉ mười phút sau họ sẽ tới bắt. Thứ ba, hai triệu không phải là hai mươi nghìn, phía cảnh sát rất có hứng thú với con số này, bởi vì tôi đã hứa nếu họ phá được vụ án này tôi sẽ cho họ năm phần trăm, tức là một trăm nghìn tệ để cải thiện điều kiện làm việc của họ. Đồn trưởng Vương tối qua gọi điện thoại cho tôi đã nói, chuyện này đơn giản như con kiến, giờ chỉ chờ thái độ của tôi, cho dù có cứng miệng đến đâu họ bắt cũng phải mở. Thứ tư, tối qua ông chủ và nhân viên nhà hàng đã nhớ ra, những người ngồi xung quanh bàn cậu đều là khách quen, thế nên muốn tìm họ cùng lắm chỉ mất một ngày. Thứ năm, tôi biết mẹ cậu bị nhiễm độc nước tiểu, cần có sáu trăm nghìn để làm phẫu thuật, cậu đang lo lắng vì việc này.

Tôi vừa nói vừa dùng ánh mắt quan sát phản ứng của Vương Diệu, khi nói đến điểm thứ ba, hắn đã bắt đầu đưa tay ra cầm ly nước, bàn tay hơi run rẩy, suýt nữa làm trào nước ra ngoài, trong lòng tôi đã nắm chắc được bảy, tám phần.

- Cuối cùng tôi còn muốn nói một điều, thực ra tôi cũng có trách nhiệm, chưa quan tâm chu đáo tới cậu, cậu hiểu thuận như thế là việc tốt, nói thật lòng tôi rất thích những người hiểu thuận, nhưng cậu có khó khăn gì tại sao không mở miệng nói với tôi? Không nhất định phải áp dụng cách làm cực đoan như thế. Cậu xem thế này được không, chỉ cần cậu đưa hồi

phiếu ra, tôi có thể dùng danh nghĩa cá nhân cho cậu vay năm mươi nghìn tệ, hơn nữa tôi đảm bảo chuyện này không nói cho người thứ ba biết, lập tức báo cho công an hủy vụ án, coi như chưa có gì xảy ra.

Tôi vỗ vai Vương Diệu, ngồi xuống cạnh hắn, gương mặt mệt mỏi tiêu tụy của hắn không hề kém tôi hôm chơi ở Macao ba ngày liền. Ôi đồng tiền, mày đúng là vừa đáng yêu vừa đáng hận, mày có thể giúp người ta giải quyết khó khăn, cứu người ta khỏi nguy hiểm, nhưng lại có bao nhiêu con người vì mày mà ngày đêm nghĩ ngợi, vì mày mà gần như phát điên.

Vương Diệu đặt chiếc cốc xuống bàn, bỗng đứng quỳ thụp trước mặt tôi.

Trong con đường lập nghiệp hơn mười năm của tôi, nếu tính về những sóng gió trong đời có lẽ lần làm điều khiến bị lừa hết cả vốn lẫn lãi là một lần, sự kiện hối phiếu lần này cũng được tính là một lần. Sau chuyện đó tôi nghĩ nếu khi đó tôi không thuyết phục được Vương Diệu, hắn đánh chết cũng không chịu thừa nhận, cho dù cuối cùng hắn không lấy được khoản tiền đó, có thể tôi cũng không thể nào kiếm được khoản tiền bảo đảm một triệu tệ trước khi đấu thầu. Cuộc sống có những lúc thực sự biết trêu người người ta, có ý hái hoa, hoa không nở, vô tình trồng liễu, liễu lại xanh. Những chuyện như thế đã xảy ra với tôi rất nhiều lần.

Mấy ngày sau tôi hỏi Lâm Thăng và Cảnh Phú Quý:

- Làm người sao có thể như thế? Công ty đối với hắn không bạc, vậy mà hắn lại gây ra chuyện này! Hắn vốn là người rất trung thành, thành thực.

Lâm Thăng đưa tay búng hạt bụi trên cổ tay áo comple:

- Thế giới này không có ai là người tốt vĩnh viễn, cũng không có ai là người xấu vĩnh viễn, tất cả đều do thời thế quyết định. Sở dĩ Vương Diệu làm như thế là vì khi đó hắn có đầy đủ điều kiện, mà hắn lại đang cần tiền

gấp, hẳn ý thức được rằng chỉ cần hoàn thành một động tác đơn giản là có thể dễ dàng lấy được khoản tiền này, giá thành thấp mà lợi nhuận siêu cao, rất đáng để hấn mạo hiểm.

Khi Vương Diệu giao nộp hối phiếu, tôi buông một câu: “Người anh em, cậu là người hiểu chuyện, chuyện này coi như chưa từng xảy ra”. Vương Diệu đồng thời cũng nộp đơn từ chức, tôi đọc rồi xé đi:

- Cậu nhóc, đừng buồn bã, hãy dốc hết sức mình ra, cậu mà đi như thế chẳng phải chưa đánh đã khai sao? Tôi không đuổi cậu vậy cậu còn sợ gì!

Nước cờ này của tôi là học ông chủ Vạn, sự thực đã chứng minh là tôi đúng, mặc dù vì việc này mà tôi và Lâm Thăng cãi nhau to một trận.

TRÁI TIM AI CHƯA TỪNG ĐIÊN DẠI

Mộc Vô Giới
www.dtv-ebook.com

Chương 9

CHUYỂN VIẾNG THĂM CỦA BÁC LƯU

Trong tòa nhà văn phòng được sơn màu xanh lam, tôi đứng bên cửa sổ ở phòng làm việc tầng mười một, nhìn ra những đám người và xe cộ đang len lỏi trong con đường Tình nhân, tâm trạng vô cùng thoải mái, tôi thấy may mắn vì phán đoán của tôi về Vương Diệu là chính xác.

Chiếc điện thoại trên bàn bất chợt được chuông cắt ngang luồng suy nghĩ của tôi, giọng nói của Lạc Lạc gần như thì thào:

- Lý tổng, ngoài này có một người tìm anh.

Tôi hỏi là ai, cô ta nói không quen, là một bác gái khoảng ngoài năm mươi tuổi, cứ kiên quyết đòi vào gặp tôi.

Tôi còn đang hoài nghi đã thấy bà ta xuất hiện ngay trước mắt:

- Lý tổng phải không?

Tôi khựng lại chưa kịp trả lời, bà ta vừa đi vào vừa bổ sung một câu:

- Tôi là mẹ Lưu Hân.

Bản năng mách bảo tôi nhìn ra ngoài, phát hiện Lưu Hân không có ở chỗ ngồi.

Tôi vội vàng mời bà ta vào phòng, sai Lạc Lạc đi lấy nước, nhưng bị bà ta ngăn lại:

- Tôi biết ông chủ các anh rất bận rộn, tôi nói ngắn gọn để không làm mất thời gian của anh.

Giọng điệu của bà ta rất cứng rắn, tôi cảm giác không có chuyện tốt đẹp, bèn dịch ghế ra mời bà ta ngồi xuống, nói:

- Không sao cả, cô cứ nói đi, không làm mất thời gian đâu.

- Lý tổng, Lưu Hân nhà chúng tôi mất bố từ sớm, từ nhỏ đã nương tựa vào tôi, ba năm trước nó có người yêu, thằng bé rất cầu tiến, lại lễ phép, tôi thích nó lắm, nhưng thời gian trước nó chia tay với Hân Hân. Tôi biết con bé thích cậu, cậu là ông chủ của nó, lại rất tài giỏi, nhưng cậu đã có gia đình, nể tình mẹ con tôi mẹ góa con cô, Lý tổng, tôi cầu xin cậu tha cho nó được không?

Bà già mở miệng ra là gọi tôi một điều “Lý tổng”, hai điều “Lý tổng” khiến tôi thấy không thoải mái, ba chữ “tha cho nó” khiến tôi thấy thật kỳ lạ, ý bà ta là chuyện tối hôm đó sao? Tôi tới bây giờ vẫn không hiểu rốt cuộc là chuyện gì, hơn nữa, sau đó thái độ của tôi rất rõ ràng, cô ta và bạn trai chia tay cũng có phải vì tôi bắt cô ta làm vậy đâu. Tôi không thể nào giải thích hoặc chứng minh được điều gì, xử lý chuyện tình cảm phức tạp vốn không phải sở trường của tôi, hơn nữa rất có khả năng cắt không đứt càng thêm rối, bởi vậy chỉ biết gật đầu lấp liếm, mười lăm phút sau tôi đỡ cánh tay bà ta và nói khéo để bà ta ra về.

Sau đó tôi hỏi Lưu Hân rốt cuộc là có chuyện gì, cô ta không trả lời thẳng mà còn hỏi tôi là mẹ em đã nói gì với anh?

Tôi cũng không trả lời thẳng câu hỏi của cô ta:

- Mẹ cô không nói gì, nhưng một mình bà nuôi cô lớn thành người cũng không dễ dàng, với lại anh bạn trai cô cũng chăm sóc cô rất chu đáo, mẹ cô thích cậu ấy lắm.

Lưu Hân quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ:

- Cho dù thế nào, vấn đề tình cảm cũng là chuyện riêng của em, mẹ em không quản được.

Lần đầu tiên khi Lưu Hân nói thích tôi, tim tôi đập rất nhanh, thậm chí còn thấy mặt mình nóng bừng, đến tôi cũng không thể tin được một cao thủ tình trường như tôi lại có phản ứng như cậu thiếu niên lần đầu biết yêu, có thể vì sự thỗ lộ chân tình của cô ta thực sự rất hiếm thấy trong một thế giới tràn đầy sự chém giết lẫn nhau này, nhưng những lời cô ta nói bây giờ lại mang tới cho tôi áp lực, tôi hầu như không thể nào vui nổi. Tôi có thể vui vẻ với tình một đêm, có thể trả một cái giá cao, nhưng không thể chơi đùa với tình cảm, huống hồ giờ tôi chỉ cần cái khoái cảm kéo dài ba phút mà không phải những nỗi nhớ dài dằng dặc kéo dài quanh năm. Tôi trốn tránh ánh mắt của Lưu Hân, cúi đầu nói:

- Lưu Hân, nếu tôi phạm sai lầm gì với cô, tôi xin lỗi, cô nên tìm hạnh phúc thuộc về mình.

Khi nói câu này, tôi cảm thấy rõ ràng mình như hụt hơi, trong lòng tràn đầy sự giả dối, quá nhiều gã đàn ông trên ti vi sau làm chuyện không nên làm đều dùng những câu như vậy để trốn tránh, và cũng quá nhiều người phụ nữ sau khi tung ra một cái tát đã lớn tiếng hỏi:

- Vì sao anh không nói câu đó trước khi có được tôi? Anh có còn là thằng đàn ông nữa hay không?

Nhưng Lưu Hân có một điểm khiến tôi không nỡ đối xử tàn nhẫn, đó là vì cô ta khác những người đàn bà khác, lúc này cô ta không hề chì chiết sự giả dối của tôi, chỉ cần môi lặng lẽ nói:

- Em biết gần đây anh phiền lòng, anh không cần phải lo là em sẽ yêu cầu anh điều gì, tất cả mọi chuyện đều do em tự nguyện. – Nói rồi cô ta quay người bỏ đi, vừa đi ra đến cửa chợt dừng lại, quay đầu nhìn tôi, - Yên tâm đi, em sẽ không bám riết lấy anh đâu. – Sau đó cô ta biến mất khỏi tầm mắt của tôi như một người mộng du. Tôi nhìn vào khung cửa trống không, không nói lời nào, đầu óc mụ mị.

BÍ MẬT CỦA LM THĂNG VÀ VƯƠNG TIỂU LỆ

Trong lòng tôi thật hoang mang, muốn tìm ai đó để uống rượu. Sau khi làm xong vụ tiền bảo đảm bên Khoa Mỹ, tôi hỏi Lâm Thăng có thời gian không, tối hẹn nhau đi uống:

- Hay là đến tửu lầu Xuân Hưng ngồi? Chỗ đó mới có một đợt cua Thái Hồ. – Cua Thái Hồ là loại cua vào mùa muộn nhất, thời gian vào mùa dài nhất, tới tận ba tháng, giờ đang đúng là mùa cua này. Lâm Thăng vừa nghe nói thế đã nổi hứng:

- Vậy sao? Cua hồ Dương Đăng quá nổi tiếng nên cũng nhiều hàng giả, chỉ có cua Thái Hồ là còn ăn được đồ thật.

Vương Tiểu Lệ trước nay mỗi tháng vẫn đến Châu Hải một lần, nhưng đã lâu lắm rồi tôi không nhận được điện thoại của cô nàng mời đi học văn kiện số 144 (tức là tới chơi mặt chược), lúc ngồi ăn tôi hỏi Lâm Thăng là vì sao, Lâm Thăng liếc tôi một cái:

- Có phải cậu nhớ cô ấy không?

Lần đó trên bàn mặt chược, tôi thực sự không nhìn nổi nữa bèn làm như vô tình nhưng thực ra là cố ý sờ tay Vương Tiểu Lệ một cái, bàn tay trắng trẻo như sữa, mát mẻ như ngọc, như thể chạm đúng vào cái phần nạy nở nhất trên cơ thể cô nàng, tay tôi thoáng run rẩy, ánh mắt hơi mất tự nhiên, động tác rất nhỏ này bị Vương Tiểu Lệ phát hiện, cô ta không hề tỏ ra ngạc nhiên, chỉ thờ dài:

- Đàn ông sao người nào cũng như Đãng Đờ (Đãng Đờ là người nước Sở, thời hậu Chiến Quốc, một lần tố cáo Tống Ngọc là kẻ háo sắc, nhưng sau đó bị Tống Ngọc tố cáo ngược lại).

Tôi vừa xếp bài vừa làm như vô tình hỏi:

- Đãng Đờ có gì không tốt, còn tốt hơn khối lần gã Tống Ngọc (Tống Ngọc là mỹ nam nổi tiếng cùng thời với Đãng Đờ) giả tạo, lấy chồng phải lấy người như Đãng Đờ, vợ xấu hãn còn yêu, huống là vợ đẹp. Gả cho người như Tống Ngọc mới thật là thâm hiểm, gái đẹp nhìn hãn ba năm mà hãn vẫn bất động, chắc chắn là bị bắt lực.

Vương Tiểu Lệ bỏ quân bài trong tay xuống, nhìn tôi:

- Đang biện minh cho sự háo sắc của mình hay sao?

Tôi cười hi hỏ:

- Tôi có háo sắc cũng tùy từng đối tượng. – Trong lời nói rõ ràng có ý cợt nhả. Vương Tiểu Lệ đương nhiên là rất thông tuệ mấy chuyện trăng hoa:

- Vậy sao? Chả trách anh chỉ thích cái cô sinh viên họ Lưu.

Khi đó tôi á khẩu, nhắc tách trà bên cạnh lên nhấp một ngụm để che giấu, trong lòng chửi thầm Lâm Thăng một trận.

Chắc là Vương Tiểu Lệ không kể chuyện hôm đó cho Lâm Thăng nghe, tôi lấp liếm bằng một ngụm rượu, nói đâu đấy, tôi có muốn cũng chẳng có gan, vợ bạn không thể đùa. Lâm Thăng hừ một tiếng:

- Lỗi thời rồi bây giờ vợ bạn không cần khách sáo.

Tôi nói:

- Có phải vì anh sợ người ta không khách sáo nên không kết hôn, như thế anh sẽ không bao giờ bị cấm sùng chỉ có khả năng anh cấm sùng người khác, chẳng lẽ là nguyên nhân xã hội khiến anh không kết hôn?

Lâm Thăng lại hừ tiếng nữa:

- Anh lại lỗi thời rồi, xã hội thời nay làm gì còn quan niệm cấm sùng nữa, phải nói là khắp nơi đều bị cấm sùng, làm gì có người đàn ông nào không cấm sùng người khác? Làm gì có ai không phải bắt đắc dĩ đeo sùng!

Tôi hăng giọng, mặc dù những điều hần nói là một hiện tượng, không nhắm vào cá nhân nào, nhưng tôi vẫn thấy hơi khó chịu. Lâm Thăng cũng ý thức được, lập tức chuyển đề:

- Vương Tiểu Lệ chắc sẽ không tới nữa đâu.

Ngụm rượu còn đang trôi trong thực quản, chưa kịp xuống tới dạ dày của tôi bỗng dưng trào ngược lên rồi phun ra ngoài khi nghe hần nói câu này, ho liên tiếp mấy tiếng, nước mắt giàn giụa. Lâm Thăng nói:

- Làm gì phải kích động thế?

Tôi dùng tay lau miệng, nói:

- Đùng có đùa, tối hôm đó không phải anh đi gặp cô ta sao?

Lâm Thăng hơi ngạc nhiên:

- Tối nào?

- Hôm sinh nhật tôi, mười mấy hôm trước tôi gọi điện thoại rủ anh đi uống rượu, anh nói đang ở khách sạn không tiện đi.

Lâm Thăng hình như đã nhớ ra:

- Ồ, đó là một người bạn khác.

Hắn không chịu nói là ai nên tôi cũng không tiện truy hỏi.

Nửa tháng trước Lâm Thăng phát hiện có người lượn đi lượn lại ở khu vực hẻm ở, ánh mắt nhìn hắn không bình thường, có một hôm hắn tan làm về nhà, có một người đàn ông chặn hắn ở trước cổng, bảo hắn sống cho an phận. Mặc dù lời nói rất khách sáo nhưng ẩn chứa sát khí khiến Lâm Thăng vốn nhát gan trở nên sợ hãi, hắn tưởng rằng chồng Vương Tiểu Lệ ở tận Đài Loan nên thần không biết, quỷ không hay, ai ngờ nguy hiểm cận kề ngay trước mắt.

Tôi an ủi Lâm Thăng, nói:

- Không sao đâu, nếu chồng cô ta là người không lý trí thì đã sớm phải người ra tay với cậu rồi, làm gì có chuyện cư xử lịch sự như vậy?

Lâm Thăng nghĩ ngợi một lát rồi nói cũng có lý, trên mặt lộ ra một nụ cười, nâng ly rượu lên đề nghị uống cạn. Tôi nói:

- Vương Tiểu Lệ không xuất hiện càng tốt, cũng sung sướng như đàn ông trung niên mà vợ chết, anh không những thoát được một cục nợ mà lại còn không phải trả tiền, nhất cử lưỡng tiện, được cả tài lẫn sắc đúng là việc tốt.

Sau đó tôi thông báo với Lâm Thăng chuyện nộp tiền bảo đảm cho Khoa Mỹ:

- Theo như cách anh nói, đổi hối phiếu hai triệu lấy lại tờ một triệu, đúng là anh biết nhiều hơn tôi. – Lâm Thăng không để tâm đến lời khen ngợi của tôi, chỉ hỏi một câu:

- Vương Diệu xử lý thế nào?

Thực ra tôi không hứng thú với việc ăn cua, chiều theo khẩu vị của Lâm Thăng, chẳng qua là vì muốn bàn với hẳn chuyện của Vương Diệu, hẳn đã chủ động nhắc tới, tôi cũng nói ra suy nghĩ của mình. Bữa cơm này của tôi với Lâm Thăng kết thúc trong tình trạng không vui vẻ. Tôi nói:

- Tôi đã hứa với Vương Diệu là chỉ cần giao lại hồi phiếu sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra, dù sao hẳn cũng đã có ý ăn năn, không cần phải xử lý nữa.

Lâm Thăng nói:

- Làm vậy sao được, người của công ty đều biết chuyện này, sao có thể kết thúc trong lặng lẽ như thế? Người khác sẽ nghĩ gì? Anh đừng chỉ nghĩ cho Vương Diệu, hãy nghĩ xem người khác trong công ty có cái nhìn như thế nào, được không? Như thế chẳng phải như thế là dung túng cho chúng nó sau này cũng làm như vậy sao? Người xấu không xử lý tốt thì người tốt sẽ biến thành người xấu! Đúng là nực cười!

Tôi cố nhịn nổi tức giận, hạ thấp giọng nói:

- Anh có thể phân tích một chút tâm trạng hiện nay của Vương Diệu, công ty đối xử khoan dung với hẳn, chắc hẳn sẽ rất cảm động, người đã có vết nhơ khi dùng lại còng bán mạng vì anh hơn, hưởng hồ năng lực nghiệp vụ của hẳn rất tốt, chúng ta cần phải giữ những người như vậy.

Lâm Thăng đứng lên, đặt mạnh bát xuống bàn, giọng nói cũng cao hơn:

- Phi, có câu này tôi muốn nói với anh lâu rồi, hy vọng anh chinh đồn lại phòng Bán hàng, đừng lúc nào cũng bao che cho họ, anh xem đám người đó cả ngày ở ngoài ăn uống, chơi bời, quay về mang theo một đồng hóa đơn vớ vẩn để đòi thanh toán, những chi phí này có một nửa là tiêu cho khách hàng đã là may lắm rồi. Tôi đề nghị anh kiểm tra tài khoản của họ, ai cần đuổi là đuổi ngay, phải có cơ chế đào thải, đừng cảm thấy ít đi một

người là công ty sẽ không vận hành được, nói thật lòng với anh, chim bốn chân thì ít, nhưng người hai chân đi đâu cũng thấy!

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Lâm Thăng trên trời, tay hấn vẽ mạnh một đường trong không trung như thể đang chém một nhát.

- Còn nữa, tôi không biết là Vương Diệu cảm ơn công ty hay chỉ cảm ơn mình anh! - Lâm Thăng phần nộ bỏ đi, câu nói cuối cùng của hấn khiến không gian xung quanh bỗng đứng trở nên im lặng như tờ, mọi ánh mắt của mọi người như đổ dồn về phía chúng tôi. Tôi âm thầm châm một điếu thuốc, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, qua lớp kính thủy tinh nhiều cạnh lồi lõm, những chiếc xe đi lại trên đường lúc đi lúc dừng, ánh đèn đỏ sau xe lúc sáng lúc tắt, thảng hoặc nghe thấy một tiếng còi hối hả. Cái lưng của Lâm Thăng len lỏi giữ những chiếc xe, cuối cùng biến ra khỏi tầm mắt của tôi. Tôi quay đầu lại, cầm ly rượu trên bàn lên, ngửa cổ uống cạn.

NỖI BUỒN CỦA TIỂU NGỌC

Bữa ăn kết thúc không mấy vui vẻ với Lâm Thăng khiến tôi thấy hơi buồn, cơn khát rượu cũng chưa được thỏa mãn, thế là tôi gọi điện thoại cho Dương Hồng Năng:

- Dương tổng, không chơi mạt chược chứ? Thế thì tốt, chúng ta tới Kim Bích ngồi một lát. Khách sáo? Không, lần trước anh giúp tôi một việc rất lớn, tôi lại thắng tiền của các anh, làm thế cũng là phải thôi. Thế nhé, anh gọi cho ông chủ Hạ đi, tôi thông báo Lộ Cường.

Phòng V16 của hộp đêm Kim Bích, tiếng nhạc, tiếng oản tù tì, tiếng gọi đan xen vào nhau, tay trái của Lộ Cường ôm thắt lưng Hoa, tay phải cầm micrô chìm đắm trong những giai điệu ngọt ngào: Anh nguyện thay đổi bản thân. Anh nguyện vì em mà khoác lện người bộ da cừ. Anh chỉ mong em cho anh lại gần. Để anh được yêu em hơn nữa

Nghe tiếng vỗ tay, Lộ Cường hôn lên trán Hoa một cái, bỏ micrô xuống, sau đó ngẩng đầu lên tìm mục tiêu, tôi ngồi trong góc nhìn về phía hắn, hắn ngoác miệng ra cười với tôi. Vừa nãy tôi giới thiệu hắn cho Hoa:

- Anh Cường.

Hoa cung kính chào hắn:

- Anh giai đeo kính trông như sinh viên vừa tốt nghiệp.

Dương Hồng Năng lập tức tiếp lời:

- Người ta nói đừng có trông mặt mà bắt hình dong, sói đội lột cừu giờ nhiều lắm.

Hoa điềm nhiên cười:

- Thế càng tốt, sói đội lột cừu là hàng thượng hạng trong cánh đàn ông đấy.

Dương Hồng Năng nổi hứng, hỏi:

- Thế sói đội lột sói thì sao?

- Sói đội lột cừu là hàng thượng hạng trong cánh đàn ông, cừu đội lột sói chỉ là thứ phẩm, cừu đội lột cừu là phế phẩm, còn sói đội lột sói là hàng nguy hiểm.

Trong tiếng cười ha hả, tôi tự thú:

- Tôi là hàng nguy hiểm.

Tiểu Ngọc liên tục rót cho tôi năm chén Ngũ Bàn Sắc, rồi uống ừng ực mấy ly rượu lớn, nũng nịu đấm hai tay vào lưng tôi:

- Anh xấu thật, nói thế mà không thấy chột dạ, một số 5 còn chẳng có mà đòi gọi năm số 5.

Tôi chộp lấy tay cô nàng, nắm chặt, hỏi:

- Sao mặt em lại mọc mụn thế này, cố phải là lâu không làm chuyện đó rồi không?

Tiểu Ngọc chu môi nói:

- Anh cũng có trách nhiệm đấy, chưa bao giờ gọi em, nói đi, có phải là coi thường em không?

Tôi nói:

- Đâu có, anh lúc nào cũng coi em như em gái, mà em gái ai dám ra tay.

Tiểu Ngọc lại đấm tôi:

- Đáng ghét! Người ta không thèm làm em gái anh đâu, em biết là anh chê em! - Sau đó cô nàng sờ mấy cái mụn trên mặt, nói là mắt anh lợi hại thật, em dùng phấn che đi mà anh vẫn nhận ra? Tôi nói đương nhiên rồi, mắt anh có thể nhìn xuyên thấu, em mặc áo ngực màu gì anh còn biết nữa là! Tiểu Ngọc càng hứng hơn:

- Thật không? Đoán không ra làm thế nào?

- Tùy cho em phạt.

- Nói lời giữ lời nhé?

- Đương nhiên!

- Thế anh nói đi. - Tiểu Ngọc càng áp sát vào người tôi, hai tay ôm chặt lấy cơ thể.

- Màu đen. - Tôi làm ra vẻ nhìn chăm chăm vào ngực cô nàng rồi nói ra một màu sắc.

- Chắc chắn?

- Chắc chắn!

Tiểu Ngọc nắm tay tôi nhét ra sau lưng cô, miệng ghé sát vào tai tôi:

- Em phải trừng phạt anh mới được.

Bàn tay tôi sờ vào tấm lưng trần, mát lạnh và trơn mịn, không có dây, tôi xòe bàn tay ra, sờ khắp xung quanh, không có gì cả, tôi hơi ngạc nhiên, cô nàng nghiêng đầu nhìn tôi đầy đặc ý:

- Thua chưa?

Tôi chấp tay vái:

- Người đẹp phóng khoáng quá, tại hạ chịu thua, nói đi, em định phạt anh thế nào?

Tiểu Ngọc ôm chặt lấy hông tôi, dụi đầu lại, ghé sát cái miệng nóng hôi hôi cắn vào tai tôi:

- Em muốn ăn anh!

Tôi nhìn ra xung quanh, thấy chẳng ai chú ý đến mình, bèn ghé sát tai cô nàng nói lớn:

- Anh bị viêm tiền liệt tuyến, hơn một năm rồi chưa làm việc đó.

Biểu cảm mơ màng trên mặt Tiểu Ngọc lập tức đông cứng lại, buông tôi ra, cầm một điếu thuốc trên bàn lên rồi châm lửa, sau đó nhả ra một vòng khói dài:

- Thật không? – Giọng điệu bỗng dưng thật lạnh lùng.

- Thật. - Tôi làm ra vẻ thật thà.

- Đồ thần kinh!

Tâm trạng của Tiểu Ngọc lập tức thay đổi, tôi hiểu rằng mình đã đùa quá lố.

Tôi nhích ra xa Tiểu Ngọc một chút, nhìn chăm chăm vào mặt cô ta.

- Sao thế, chưa bao giờ nghe chửi à?

Tôi vội vàng nói:

- Không phải, không phải, không những thường xuyên nghe chửi mà anh cũng hay chửi người nữa, chỉ có điều chưa bao giờ nghe từ miệng một cô gái xinh đẹp lại nói ra một lời chửi có trình độ văn hóa như thế.

- Hừ, con mẹ nó, đừng nói chuyện văn hóa với tôi, nghe là bực! - Tiểu Ngọc bực bội dụi mạnh điếu thuốc xuống gạt tàn, sau đó cầm ly rượu lên uống ừng ực. Sắc mặt cô ta rất khó đoán, ánh mắt sáng lấp lánh, tôi nhìn cô ta mà không biết làm gì.

Lúc đi ra khỏi hộp đêm, Lộ Cường nhìn đồng hồ:

- Mới mười một rưỡi, đi chiến đấu thêm hai tiếng nữa. Tôi bảo gọi thằng Quý đi với các anh, tôi mời mấy người ăn đêm. Dương Hồng Năng chửi tôi:

- Đúng là đồ trọng sắc khinh bạn.

Tôi nắm tay ông chủ Hạ:

- Anh Hạ, hôm nào tôi đưa một người bạn tới, anh khám giúp cậu ta nhé.

Dương Hồng Năng nói tránh:

- Tôi thấy thẳng ranh cậu lần nào cũng có mục đích cả.

Tôi nói:

- Linh tinh, có phải không trả tiền cho anh Hạ đâu.

Dương Hồng Năng nói tiếp:

- Tự anh bị bệnh phải không?

Tôi nói sao có thể. Dương Hồng Năng bật cười he he:

- Ban nãy anh nói gì với Tiểu Ngọc tưởng tôi không nghe thấy chắc.

Tôi cũng cười:

- Đùa thôi, chỉ là đùa thôi.

Lời của tôi đã làm tổn thương Tiểu Ngọc, tôi mời cô ta ăn đêm để bồi thường.

Trong quán lẩu hải sản Thái Điệp ở công viên Hải Loan, Tiểu Ngọc, Tiểu Lộ và hai cô gái nữa chơi oản tù tì uống rượu như thế xung quanh không có người. Tôi hỏi Hoa, gần đây Tiểu Ngọc gặp phải chuyện gì? Hoa nói chồng nó chạy rồi, lại còn cuỗm đi của nó năm mươi nghìn tiền tiết kiệm, thế nên nó bực bội lắm.

- Chồng? Cô ấy cưới rồi? - Tôi hơi ngạc nhiên, Hoa vừa châm thuốc vừa nói:

- Bạn trai chính là chồng!

Hai tháng trước ở hộp đêm Kim Bích, Hoàng Lực gọi Tiểu Ngọc, giữa chừng hấn uống say quá bèn đề nghị Tiểu Ngọc ra xô-pha, ép cô ta phải hôn kiểu Pháp với hấn, Tiểu Ngọc ra sức phản kháng, trong lúc giằng co, Hoàng Lực xé rách áo của cô ta, hốt hoảng, Tiểu Ngọc cắn mạnh vào tay Hoàng Lực, Hoàng Lực thốt nhiên nổi giận rút một xấp tiền ném lên bàn:

- Con đi khốn kiếp lại còn giả bộ trinh tiết, có chỗ nào trên người mà chưa bị đàn ông chạm vào!

Trong tiếng chửi bới của đàn ông và má mì, Tiểu Ngọc im lặng ngồi một góc, mái tóc dài che mắt cô, âm thầm có thể nhận ra vẻ đau đớn và buồn rầu trong đó, tôi kéo Tiểu Ngọc ra khỏi phòng đưa cô ta ra ban công, cầm năm trăm tệ nhét vào tay cô ta:

- Vừa nãy là bạn anh không đúng, anh xin lỗi.

Đêm đó gió lạnh hiu hắt, những vì sao điểm tuyết trên bầu trời, Tiểu Ngọc mặc một bộ váy trắng, mái tóc dài khẽ bay trong gió, lặng lẽ nhìn về phía trước. Hồi lâu cô ta mới quay đầu lại, nước mắt sáng lấp lánh, giây phút đó, tôi cảm giác đôi mắt của cô ta trong sáng như thủy tinh, sao mà quen thuộc:

- Anh Phi, tại em không tốt, làm mất mặt anh. Nhưng em muốn anh biết, cả người em đã bán thiu lắm rồi, duy chỉ có nụ hôn này là em giữ lại cho chồng em.

Từ quán lẩu đi ra, đêm đó tôi lái xe điên cuồng trên con đường Cửu Châu, tôi hạ hết cửa sổ xe xuống, tiếng nhạc trong đĩa CD vang lên chấn động màng nhĩ, tôi nhớ lại cô kỹ nữ Sarah trong bộ phim “Chạy trốn khỏi Las Vegas”, và cả người bạn trai nghiện rượu của cô, khi xem bộ phim này, tôi đã từng khóc vì thân thế và sự kiên cường của Sarah, có thể Tiểu Ngọc có điểm giống Sarah, và ở người bạn trai của cô cũng âm thầm có bóng

dáng của tôi. Tiểu Ngọc muốn giữ lại nụ hôn cho chồng mình, khách hàng sỉ nhục cô, người yêu duy nhất lại bỏ rơi cô, trên thế giới này vẫn còn sự kiên trì, nhưng có sự chân thành hay không? Bạn vì người ta mà giữ lại một nhưng ai cho bạn bầu trời đầy nắng? Giây phút đó tôi thấy sống mũi mình cay cay, dường như có một giọt nước đang lăn nơi khóe mắt, không rõ là vì sao.

MẸ CON LÔI TỔNG

Từ Thanh Đảo trở về, bước xuống khỏi máy bay, tôi ngộ ra một chân lý, không biết lái máy bay cũng không sao, chỉ sợ cơ trưởng và bạn không cùng chung số phận. Chỉ khi cột chặt lợi ích sinh tử lên một chiếc máy bay, một chiếc thuyền, một sợi dây thừng, cùng hưởng vinh nhục, mạng sống nối liền với nhau mới có thể đảm bảo thành công. Sau khi quay về, tôi vẫn nghĩ mãi vấn đề làm thế nào để buộc chặt, nếu chỉ giải quyết được vấn đề kỹ thuật và mua hàng, tôi vẫn chưa thể kê cao gối ngủ ngon, làm thế nào để buộc chặt Lôi tổng vào mới là điểm mấu chốt và là vấn đề tôi chưa giải quyết được. Sau bữa cơm Thượng Hải, tôi hiểu rằng một người tới độ tuổi và có kinh nghiệm sống như Lôi tổng không chỉ đơn thuần dùng tiền là có thể mua chuộc, còn phải thêm một thứ nữa, tình cảm. Nếu nói rằng phương thức giao tiếp cơ bản của tôi với mọi người khác là “giao dịch”, hạng như Hoàng Lực, Dương Hùng Vĩ, ngoài “giao dịch” còn thêm vào “sở thích”, nhưng đối với Lôi tổng cần phải đổi công thức thành “giao dịch + tình cảm”, đây là phán đoán cơ bản của tôi sau khi tiếp xúc với Lôi tổng. Tuy rằng tôi đã từng nói sẽ dùng tiền để ném chết chị ta, nhưng đó chỉ là lời nói tức giận nhất thời, thực sự hành động lỗ mãng như thế chưa chắc đã đập chết được họ mà có khi còn tuyệt đường sống của chính mình.

Lần thứ hai gặp mặt Lôi tổng là trong một tình huống rất tình cờ. Từ Thanh Đảo trở về, cuộc sống của tôi càng trở nên không có quy luật, một mình ăn cơm thấy nhạt nhẽo nên tan sở là tôi điện thoại khắp nơi, hẹn người này người kia, thêm vào đó là rượu thuốc quá độ nên sức khỏe kháng

ngộ một cách nghiêm trọng, đầu tiên là cổ họng bị sưng, sau đó là lợi cũng đau, đến uống nước cũng gặp khó khăn. Bác sĩ dùng đèn pin và một que gỗ kiểm tra xong nói là tưa lưỡi trắng, ở lợi mọc lên hai nốt nhỏ màu trắng to bằng hạt gạo, y học gọi là “viêm chân răng cấp tính”, thực ra là bị “nhiệt”, kê cho tôi một loạt các loại thuốc, dặn dò tôi uống nhiều nước, hút ít thuốc, không nên ăn đồ ăn cay nóng.

Từ bệnh viện đi ra, một hình bóng quen thuộc đi lướt qua tôi, nhìn kỹ lại hóa ra là Lôi tổng, đang dìu một cậu thanh niên đi chậm chậm, tôi vội vàng đuổi theo, gọi “Lôi tổng”, sau đó đưa hai tay ra đỡ cậu thanh niên:

- Sao thế?

Lôi tổng nhận ra tôi, khẽ ồ một tiếng, sau mấy câu hàn huyên tôi đã biết được tình hình, cậu thanh niên này là con trai của chị ta, tên là Victory, đang học khoa Thương mại trường Đại học New York, một tuần trước từ Mỹ về Châu Hải, lúc chơi bóng rổ ở một khu nghỉ mát do không cẩn thận bị ngã, chân và thắt lưng bị thương, ngày nào cũng phải tới bệnh viện Đông y xoa bóp và trị liệu.

Tôi kiên quyết đòi đưa hai mẹ con họ về, Lôi tổng nói:

- Không cần đâu, có tài xế rồi.

Tôi nói tài xế lớn tuổi rồi không chăm sóc được cho hai mẹ con, huống hồ hôm nay là Chủ nhật, cho anh ấy về nhà nghỉ ngơi. Tôi đuổi khéo anh tài xế, vừa lôi vừa kéo hai người họ lên xe của tôi, dọc đường tôi quan tâm hỏi han tình hình học tập và sinh sống của Victory, không để lộ dấu vết gì nhưng lại cố gắng lấy lòng bọn họ.

Sau việc đó, tôi nhớ lại, mới ý thức được rằng sự kiên trì của mình khi đó là một việc làm thật thông minh, nếu khi đó tôi nghe theo lời giáo huấn “cung kính không bằng tông mệnh”, nếu tôi không kiên trì đuổi khéo người tài xế, thì cuộc gặp gỡ đó chỉ là một cuộc gặp gỡ rất bình thường, sau khi

lướt vai đi qua nhau, mối quan hệ giữa tôi và Lôi tổng sẽ không có bất kỳ sự thay đổi nào. Cho dù khi đó Lôi tổng biết tôi cố ý làm như vậy là vì muốn lấy lòng chị ta, cho dù hành động “nghĩa hiệp” của tôi không hàm súc, không khéo léo cũng chẳng có chút gì gọi là “hàm lượng kỹ thuật”, nhưng không ai đánh người cười, đây là truyền thống của người Trung Quốc. Trong đầu tôi khi đó chỉ có một suy nghĩ, tôi không thể mất đi cơ hội trời cho này nữa, cho dù tôi làm có hơi quá đáng. Tôi lái xe đi thẳng tới bãi đỗ xe dưới tầng hầm của sơn trang Tuấn Phát, sau đó nhanh chóng giúp Victory mở cửa xe, dìu cậu ta xuống, Lôi tổng đưa tay ra nói một tiếng: “Cảm ơn cậu”, ý là nói hành động lấy lòng của tôi nên dừng lại tại đây, nhưng Victory lập tức nói:

- Mẹ, đã tới cửa nhà rồi, không mời anh Lý lên uống ly nước hình như hơi thất lễ.

Victory đã nói vậy, với thái độ của Lôi tổng chắc chắn sẽ không phủ định, thế nên chưa chờ Lôi tổng trả lời, tôi đã tiếp tục dìu Victory đi, đưa cậu ta vào thang máy, sau đó lên lầu, vào nhà ngồi chơi một lát, mọi thứ đều rất tự nhiên. Ngồi khoảng mười phút tôi biết đã đến lúc rút lui bèn đứng lên cáo từ, rồi ra sức dặn dò:

- Victory, cậu nhớ nghỉ ngơi cho tốt, đừng vận động nhiều. Lôi tổng cũng bảo trọng, chỉ có hai mẹ con chị chắc là không được, ngày mai tôi sẽ mời y tá tới chăm sóc, nếu có làm sao nữa, tôi không gánh vác nổi đâu. – Lời nói của tôi nghe mà nổi gai ốc, đến bố mẹ tôi cũng chưa bao giờ được tôi đối xử chu đáo như thế.

Hôm sau, tôi nhờ hết người này tới người khác tìm được một bác sĩ chỉnh hình xương rất nổi tiếng của bệnh viện Phương Nam, Quảng Châu, chiều hôm đó phái xe tới Quảng Châu đón ông ta, đồng thời bảo Cảnh Phú Quý tới một công ty môi giới mời y tá, dặn dò nguyên tắc “không sợ đắt nhất, chỉ cần giỏi nhất”. Buổi tối, bác sĩ, y tá và tôi cùng tới nhà Lôi tổng, sau khi được tôi thanh toán một món tiền hậu hĩnh, hai đồng chí đó đều làm

việc rất nhiệt tình, tôi ở bên cạnh thi thoảng lại nói với Victory vài câu về mối quan hệ Trung – Mỹ, chuyên ngành của tôi lúc này đã được dùng tới. Lôi tổng vẫn không nói năng gì nhiều, tôi biết là đối phó chị ta cần phải bình tĩnh, giống như ninh canh gà, không được hấp tấp, chị ta không phản đối đã là sự chấp thuận lớn nhất rồi.

VÁN BÀI CHƯA THÀNH, LƯU HN MANG THAI

Tôi đã quen với việc chạy lảng xảng khắp nơi để cầu xin người ta và mặc cho người ta sai khiến, nhưng lại không chịu được nếu người khác đối xử tốt với mình, cho dù chỉ là một chút.

Lưu Hân đặt một đồng bảng biểu lên bàn tôi, sau đó chuẩn bị báo cáo với tôi về chuyện bảo hiểm xe và bảo hiểm xã hội cho nhân viên, tôi không mấy hứng thú với những chuyện này:

- Cô cứ quyết đi là được, mua theo mức thấp nhất.

- Bảo hiểm xã hội có thể mua theo mức thấp nhất, nhưng xe của anh phải mua bảo hiểm toàn bộ.

- Không sao, kỹ thuật lái xe của tôi rất tốt, không có vấn đề gì đâu, mua bảo hiểm cho người thứ ba là được.

- Không được, chuyện này không đùa được, thà mất thêm ít tiền còn hơn, em tính qua rồi, một năm cũng chỉ hết hơn một nghìn tệ. Giọng điệu của Lưu Hân vô cùng kiên quyết, hình như không phải đang xin ý kiến của tôi mà giống một người chị đang dạy bảo em trai mình, trong lòng tôi phút chốc bỗng thấy có chút gì ấm áp, nhưng vẫn không thể hiện ra, chỉ nói là thế cũng được, cứ làm như những gì cô nói.

Lưu Hân đứng lên chuẩn bị đi ra bỗng dừng lại.

- Anh bị ốm sao?

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn sững cô ta, không nói lời nào. Lưu Hân nhìn về phía cái máy in trong văn phòng tôi, tôi mới phát hiện ra có một cái túi nilon trên đó có dòng chữ “Bệnh viện Đông y thành phố Châu Hải”, mấy hộp thuốc lấp ló bên trong, tôi lắc đầu nói:

- Không có bệnh gì lớn cả, đau răng, bị nhiệt.

Lưu Hân kéo ghế ra ngồi xuống trước mặt tôi, hai tay khoanh trước ngực:

- Hình như anh trốn tránh em?

Tôi không dám nhìn vào ánh mắt của Lưu Hân, vừa nhìn máy tính vừa gõ bàn phím và nói:

- Tôi trốn cô làm gì, cô có phải là con hổ ăn thịt người đâu, chẳng qua là dạo này nhiều việc quá.

- Anh Phi, không, Lý tổng, lẽ ra có mấy lời này em luôn muốn nói với anh, nhưng thời gian đi làm không tiện lắm, tan làm muốn nói với anh vài câu thì anh lại phải đi tiếp khách, nhưng có câu này em vẫn phải nói với anh, em không phải người như Phó Tiểu Lan!

Phó Tiểu Lan vốn làm việc ở phòng Hành chính của công ty, là cấp dưới của Lưu Hân, phụ trách mua sắm đồ văn phòng phẩm công ty, tất cả các đồ dùng văn phòng của công ty tôi đều do một ông chủ họ Tăng cung cấp, hai người lâu ngày bén lửa liếc mắt đưa tình với nhau, nhưng ông chủ Tăng kia là một người đã có vợ, nghe nói Phó Tiểu Lan không thích bọn thanh niên bông bột tuổi hai mươi, chỉ thích những người đàn ông chính chắn bốn mươi tuổi, hơn nữa không tiếc phải làm vợ bé, nói là vợ bé còn được lợi hơn là vợ lớn, cho nên sau khi câu được ông chủ Tăng đã xin nghỉ việc chỗ chúng tôi, một năm sau gặp ông chủ Tăng trên bàn rượu, ông ta dốc bầu tâm sự với tôi, nói là ban đầu đã thỏa thuận với nhau, nhà ông chủ Tăng với nhà vợ có giao thiệp với nhau lâu đời, không thể nào ly hôn, Phó

Tiểu Lan cũng đã đồng ý, sau đó còn có vài người bạn trai nữa, nhưng tất cả đều là thanh niên non nớt, làm sao so sánh được với một người thành công như ông chủ Tăng, nhưng sau cô ta lớn tuổi hơn, suy nghĩ cũng thay đổi, muốn làm bà cả, hơn nữa còn mấy lần lén chọc thủng đầu bao cao su, nên mang thai, ép ông chủ Tăng phải ly hôn với vợ, thế đâu có được, ban đầu để thỏa thuận với nhau rồi. Phó Tiểu Lan thấy không có cơ được làm bà cả, thế là ôm cái bụng đã lùm lùm tới nhà ông quậy một trận, khiến ông chủ Tăng phút chốc như già đi cả chục tuổi:

- Trái tim đàn bà đúng là sâu như biển cả, cho dù ban đầu đã thỏa thuận với nhau nhưng sau đó cũng sẽ thay đổi.

Lưu Hân nhắc tới cô ta, tôi chỉ cười, bàn tay ngừng gõ bàn phím, chuyển ánh mắt về phía cô, giọng nói có vẻ kích động:

- Cho dù cô không giống như Phó Tiểu Lan thì giữa chúng ta là quan hệ gì? Vợ lẽ? Người tình? Tình một đêm? Hình như đều không phải, cô không muốn mang lại phiền phức cho tôi, nhưng tôi cũng không nhẫn tâm để cô chịu ảm ức cả đời.

Lưu Hân có vẻ kinh ngạc, không ngờ tôi lại nói như thế.

- Thế thì... vâng ạ, anh làm việc đi. - Lưu Hân có vẻ không vui, chống hai tay xuống ghế rồi đứng lên, sau đó cố gắng mấp máy miệng nói với tôi, nói rằng anh hãy xem mấy báo cáo này đi. Tôi nói được rồi, liếc một cái, bàn tay buông thõng xuống, sau đó nói với Lưu Hân đã đi ra tới cửa:

- Tối nay tôi mời cô đi ăn cơm Hồ Nam.

Lưu Hân quay người lại:

- Anh nói gì? Thật không? – Gương mặt lập tức trở nên tươi tỉnh như hoa. Tôi nói cô chưa nghe rõ mà sao có vẻ vui thế? Bị tôi nắm thóp, Lưu Hân xìu xuống:

- Người ta muốn nghe thêm lần nữa mà.

Tôi cố gắng mỉm cười, nói với cô ta:

- Nghe rõ nhé, lời hay chỉ nói một lần thôi, tối tôi mời cô đi ăn cơm Hồ Nam!

Nhìn Lưu Hân vui vẻ đi ra khỏi cửa, tôi ngả người ra ghế, giây phút đó tôi thầm quyết định, nhất định mình phải xòe bài với Lưu Hân, không được chờ đợi nữa. cô ta mệt, tôi còn mệt hơn, tôi không thể đùa với tình cảm, tôi không có cái dũng khí đó, hơn nữa tôi phải dùng thái độ kiên quyết để từ chối cô ta, không để cô ta có bất kỳ suy nghĩ nào khác, tuy rằng làm như vậy rất nhẫn tâm, rất tàn khốc, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, đàn ông làm việc lớn là phải như thế.

Vừa lên xe tôi đã đưa cái hộp cho Lưu Hân:

- Quà tặng cô.

Lưu Hân tỏ vẻ kinh ngạc:

- Cái gì thế?

Tôi mỉm cười nhìn về phía trước:

- Cô mở ra xem thì biết, tôi mang từ Thanh Đảo về, có điều nó không bằng cái bút cao cấp cô tặng tôi đâu.

Lưu Hân đã háo hức lắm rồi, vừa xé lớp giấy bọc vừa nói:

- Chỉ cần là của anh tặng thì em đều thích. Vừa mở ra đã thốt lên, - Oa, đẹp quá!

Bộ dụng cụ nhà bếp gồm có dao, đĩa, thìa, đũa này tôi mua ở Thanh Đảo khi đi dạo, đúng lúc gặp một triển lãm đồ gia dụng của Hàn Quốc, thấy

nó được thiết kế tinh xảo, mua về định để dùng, nhưng nghĩ tới việc hôm nay phải từ chối Lưu Hân, thế là tặng cho cô ta làm kỷ niệm.

- Anh đặc biệt mua cho em phải không? Lưu Hân nghiêng đầu hỏi. Câu hỏi này khiến tôi á khẩu, nếu là với người như Dương Hồng Năng, chắc chắn tôi sẽ thoải mái mà nói “Còn phải hỏi”. Nhưng tôi vẫn chưa mặt dày vô sỉ tới mức đó. Tôi biết điều này đối với đàn bà mà nói là vô cùng quan trọng, họ có thể không quan tâm bạn mua món đồ đó ở đâu, có phù hợp với mình hay không, có cao cấp hay không, họ chỉ quan tâm tới việc có phải do bạn đích thân lựa chọn và mua cho họ hay không. Có một lần tôi với Cảnh Phú Quý đi Nhật khảo sát, hẳn chọn một cái áo màu tím cho Thẩm Tịnh, nhưng quay về mới mấy ngày tôi đã phát hiện chiếc áo được Dương Huệ mặc, hơn nữa cô nàng còn rất đặc ý:

- Cái này là anh Quý nhà em mua từ Nhật về cho em đấy, chỉ tiếc là nó hơi nhỏ một chút, không, là vì em hơi béo một chút, vì chiếc áo này, em sẽ giảm cân.

Khi đó tôi vô cùng kinh ngạc, nhưng vẫn làm ra vẻ thản nhiên, lát sau bèn nghĩ thông chuyện này, thân hình Thẩm Tịnh mảnh dẻ hơn Dương Huệ, chắc chắn là vì cô nàng chê kiểu dáng, màu sắc không đẹp nên Cảnh Phú Quý mới tặng cái áo cho vợ, còn nói là đích thân lựa cho cô, Dương Huệ cảm động tới nỗi vì chiếc áo mà quyết định đi giảm béo, sau sự việc đó tôi nói với hẳn suy đoán của mình, Cảnh Phú Quý cười nói:

- He he, không lãng phí, mọi người đều vui, có gì là không tốt.

Tôi không nhìn Lưu Hân, mỉm cười nói một câu:

- Cô nghĩ sao?

Lưu Hân ôm cái hộp vào trước ngực, cúi đầu trầm tư một lát:

- Em nói là không phải, đúng không?

Tôi hỏi cô vì sao? Lưu Hân nhìn thẳng về phía trước:

- Bởi vì tối hôm kia chúng ta gặp nhau, anh không tặng em món quà này, nếu là do anh mua cho em, chắc chắn khi đó anh đã đưa em rồi, đúng không?

Tôi hơi chột dạ, buột miệng nói:

- Vì hôm đó tôi nhiều việc quá nên quên.

Lưu Hân quay đầu qua:

- Có điều chỉ cần là anh tặng thì em đều thích!

Tôi quay đầu nhìn cô:

- Lưu Hân, cô đúng là một cô gái tốt luôn hiểu lòng người!

- Vậy sao? Em còn đang nghĩ, hôm nay đột nhiên anh tốt với em như thế có phải là vì có mục đích gì không?

Tôi khựng lại, vội vàng quay đầu đi, hồi lâu không trả lời.

Lưu Hân thích ăn cay, tới nhà hàng, tôi hỏi nhân viên có món gì cay nhất, cô ta nói liền một mạch năm, sáu món, tôi bảo mỗi món một đĩa, Lưu Hân thấy vậy liền vội vàng xua tay:

- Đừng, đừng, nhiều quá, đừng cay quá, giờ em không ăn cay được.

Tôi nói vớ vẩn, gái Hồ Nam có ai không ăn cay đâu, em gái cứ nghe lời anh, gọi mấy món đó. Cô phục vụ mím môi cười, tôi đoán được vài phần nguyên do, cố ý hỏi cô nàng, cô nói:

- Anh đối với bạn gái tốt thật.

Lưu Hân ngẩng đầu lên mỉm cười hỏi tôi:

- Em là bạn gái của anh sao?

- Không phải! – Tôi buột miệng nói.

Cái khẩu khí cứng nhắc này khiến Lưu Hân giật mình, sắc mặt độ nhiên thay đổi, không khí vui vẻ ban nãy bỗng dưng trở nên lạnh lẽo, tôi bất chấp, bỏ đũa xuống, nhìn cô ta chăm chú:

- Lưu Hân, tôi muốn nói với cô một chuyện.

Lưu Hân cúi đầu khóe mắt đã tràn nước, gương mặt rõ ràng là cố gắng mỉm cười, cô ta dùng một tay ôm bụng, sắc mặt vô cùng đau khổ, tôi cầm lấy tay cô ta đặt lên bàn, hỏi nhanh:

- Sao thế, chỗ nào không khỏe?

Lưu Hân rứt hai tay về, đồng thời ép chặt lên bụng, đầu cúi gằm, miệng hàm hồ điều gì đó không rõ:

- ... không tới.

Tôi không nghe rõ, vội hỏi:

- Cái gì không tới? Cô bảo cái gì không tới?

- Em... cái đó không tới.

- Cái đó? Cái gì? – Máu trong người tôi chảy rần rật, giây phút đó, đám mây đen tĩnh lặng đã chiếm cứ toàn bộ bầu trời trong xanh ban nãy, bên tai như vang lên tiếng sét, thế giới này vì sao lúc nào cũng đối đầu với tôi? Từng chút một, khiến bạn không thể dừng lại để thở! Vào giây phút chết chóc khi cơn mưa bão tới gần, chiếc điện thoại trên bàn kêu lên thật chói tai tôi máy móc áp nó vào tai, một giọng nói hưng phấn ở đâu bên kia vang lên:

- Anh rể, mai em với chị về Châu Hải, anh tới sân bay đón bọn em!

Thứ cần đến không đến, thứ không cần lại liên tiếp gõ cửa. Được rồi! Đến đi! Cái gì cần đến, không cần đến, tất cả hãy đến đi!

THANH THANH TRỞ VỀ

Làm đàn ông đã khó, làm một người đàn ông thành công càng khó hơn, còn làm một chủ đã khó càng thêm khó. Đó là sự lĩnh ngộ của tôi, tôi cảm thấy những lời Tôn tổng nói đã ăn sâu vào tim tôi.

Hồi công ty mới thành lập, vì không thể trả lương cao nên tôi đành phải quan sát sắc mặt nhân viên để làm việc, không thể đắc tội với bọn họ, vì chỉ sợ nếu họ không vui mà bỏ việc, về danh nghĩa tôi là ông chủ, nhưng trên thực tế, họ mới là ông lớn. Lúc nào cũng lo lắng những cuộc điện thoại lúc nửa đêm, hàng bị trả lại, nhà kho bốc hỏa... Nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát là tim đập thình thịch, những điều này các nhân viên không thể nào hiểu được, tan sở, họ là người vui nhất, còn tôi là người lo nhất. Mỗi khi xem trên tivi, nhìn các ngôi sao xuất hiện sang trọng, lộng lẫy là tôi vô cùng đố kỵ, họ không những kiếm được nhiều tiền mà còn có vô số các fan bao vây, chẳng phải lo lắng điều gì, gây nên phiền phức đã có công ty quản lý hoặc tìm người chịu tội thay, việc duy nhất họ phải làm là tạo dáng chụp ảnh hoặc tập ký sao cho đẹp, gặp được người con gái nào như ý còn có thể lưu lại số điện thoại để sau này liên lạc, bao nhiêu ngọt bùi của cuộc đời đều bị bọn họ chiếm hết.

Bây giờ tôi có tiền rồi, có vốn rồi. Ngày trước những lời tôi nói bị bọn họ coi là đánh rắm, nhưng dù tôi có đánh rắm cũng được bọn họ tâng bốc lên thành đang hát, là âm thanh của trời đất. Thấy ai không thuận mắt còn có thể lôi món cá mực xào (Cá mực xào là một món ăn, nhưng trong tiếng Trung, nó đồng thời có nghĩa là đuổi việc) nổi tiếng của Hồng Kông ra để uy hiếp họ, cái cảm giác mất mát trước đây coi như đã tìm lại được.

Nhưng dù tôi có điều võ dương oai thế nào, nhưng khúc mắc trong tình cảm vẫn không thể nào giải quyết ổn thỏa.

Vừa đi làm tôi đã cảnh báo Cảnh Phú Quý gọi Vương Diệu và Bành Tiễn Tiễn vào văn phòng, giận dữ nói là các cậu hãy xem lại cái kế hoạch công tác chết tiệt mà mình làm đi, cần phải gặp ai, nói chuyện gì đều không thấy viết, chỉ biết ngửa tay xin kinh phí công tác, Vương Diệu vội vàng thanh minh:

- Lý tổng, trong lòng bọn em đều biết rõ rồi mà.

Chưa chờ hẳn nói hết, tôi đã lập tức nói:

- Chỉ các cậu biết có tác dụng chớ gì, tôi không biết! Làm lại, mấy giờ xuất phát, ban ngày gặp ai, tối mời ai ăn cơm đều phải viết rõ!

Họ vẫn trù trù ở đó không đi, Bành Tiễn Tiễn nói Lý tổng, kế hoạch chi tiết quá cũng vô dụng, có nhiều điều sẽ thay đổi trong chuyến đi. Tôi đã bực mình lắm rồi, xua tay:

- Kỹ hay không là việc của các cậu, thay đổi hay không là việc của tôi.

Có lẽ vì khẩu khí của tôi dọa bọn họ nên hai người đứng đó không biết làm gì, Cảnh Phú Quý móc thuốc ra đưa cho mỗi người một điếu, nói kế hoạch là cần thiết, thay đổi là chắc chắn, các cậu bây giờ đi hoàn thiện lại, hai người nghe thấy thế như chim sỏ lông, vội vàng chạy biến đi.

Tôi mệt mỏi ngã người xuống ghế, nói là Lâm tổng nói không sai, nuôi một lũ vô dụng, chẳng bằng con lợn. Cảnh Phú Quý đứng lên ghé mông ngồi lên bàn làm việc của tôi, nói cậu làm ông chủ như thế là không được, giận gì cũng không được thế. Tôi vẫn chưa hết giận:

- Chẳng lẽ tôi lại phải nhìn sắc mặt chúng để làm việc, thế tôi làm ông chủ còn có nghĩa gì!

- Không phải bắt cậu phải nhìn sắc mặt của bọn chúng, vấn đề là đã chửi rồi, cậu thấy sướng rồi, giải tỏa tức giận rồi, nhưng có giải quyết được vấn đề không? Bọn chúng sẽ tâm phục khẩu phục, can tâm tình nguyện làm việc không? Huống hồ hai đứa đó giờ là cốt cán của công ty, thiếu chúng sẽ phiền phức lắm.

Nghe nói thế tôi càng nổi cáu:

- Cốt cán? Cái công ty này ngoài tôi ra, thiếu bất cứ ai cũng có thể vận hành được.

Nói câu này ra tôi lại thấy không thỏa đáng lắm, bèn bổ sung thêm một câu:

- Đương nhiên còn cả cậu và Lâm tổng.

Cảnh Phú Quý thấy tôi đang giận nên hơi e dè:

- Thiếu tôi chắc chắn vẫn hoạt động được, tôi biết rõ mà.

Tôi lập tức mỉm cười, vỗ vai hắn:

- Cậu xem cậu kia, nghiêm túc với tôi đấy hả?

Cảnh Phú Quý vẫn thản nhiên:

- Phi, đừng chơi trò này, tôi còn không hiểu cậu sao?

- Không nói chuyện vô vị này nữa, - Tôi chuyên chủ đề. – Gần đây có động tĩnh gì của Triệu Hữu Tài không?

Cảnh Phú Quý nói:

- Nghe nói hôm qua hắn tới Khoa Mỹ gặp Lôi tổng, nói chuyện thế nào còn chưa biết.

Tôi bảo:

- Cậu gọi Bành Tiền Tiến vào đây, hỏi hẳn liệu có thể moi chút tin tức nào từ phía Tiểu Phương không.

Cảnh Phú Quý khựng lại, nói:

- Thôi bỏ đi, để tôi ra ngoài hỏi nó, cậu không lên tiếng là được rồi.

Cảnh Phú Quý đi tới cửa bị tôi gọi giật lại:

- Cậu bảo tài xế chiều nay tới sân bay Châu Hải, Thanh Thanh từ Thanh Đảo quay về rồi.

- Sao không bảo Lưu Hân sắp xếp, cô ta quản lý đội xe mà.

- Không cần hỏi nhiều, cậu cứ làm là được. – Tôi xua tay.

Khoé miệng Cảnh Phú Quý bỗng dưng nở một nụ cười đầy ý nghĩa. Cảnh Phú Quý đi ra, tôi tiếp tục nghĩ lại cuộc nói chuyện ngày hôm qua với Lưu Hân, nhưng lập tức bị tiếng chuông điện thoại ngắt ngang, số lạ, nhưng đuôi là 8888, chắc chắn không phải người bình thường, tôi không thể không nghe. Ấn phím nghe, một giọng nói đã từng rất quen thuộc vang lên bên tai:

- Thổ phỉ à, chiều tao từ Thâm Quyến tới Châu Hải, tối mời tao uống rượu! – Câu nói vô cùng ngang ngược nhưng có thể gọi ra được biệt hiệu của tôi chắc chắn là bạn đại học, tôi hỏi:

- Xin lỗi, mày là thằng ma cà bông nào?

- Tao là ai? Tao ngủ bên trên mày ấy!

Là Hầu Kình, thằng súc sinh!

Năm 1989, khi cái đám thanh niên vừa biết cạo râu như chúng tôi đang ở độ tuổi sung sức nhất cuộc đời, đi quậy phá khắp nơi thì Hầu Kinh đã bắt đầu bán thuốc, bán rượu cho chúng tôi trong ký túc xá, tôi nói nếu ngày nào đó xảy ra chiến tranh chắc chắn mày sẽ đi bán quân hỏa.

Hầu Kinh ngủ giường bên trên tôi, thêm vào đó tôi từ Sơn Ca Lạp, hẳn là người Tô Bắc nên đương nhiên chúng tôi trở thành bạn tâm giao của nhau. Khi đó Hầu Kinh là đứa có ngoại hình kém nhất, người thấp bé, đi đường như là nhảy, nói chuyện không bao giờ nhìn vào mắt người đối diện, cứ như thể đang lăm bằm một mình, hẳn nói tiếng phổ thông như chim hót, nghe là biết giọng của người Tô Bắc, nhưng hẳn rất nhiều ý tưởng, thế nên được đặt biệt danh là “Hầu Tinh” (Con khi tinh ranh). Hồi mới nhập học, hẳn còn được coi là một “thanh niên văn học”, thường xuyên canh ba nửa đêm trốn trong chăn viết tản văn, thơ ca, miệng còn lăm bằm, rên rĩ hát, có một lần tôi dậy đi vệ sinh, bị dáng vẻ của hẳn dọa chết khiếp, hết cả buồn tè, còn tưởng hẳn đang mộng du. Hầu Tinh thi thoảng có bài được đăng trên báo trường, lần oách nhất của hẳn là nhà trường tổ chức một cuộc thi đọc thơ, hôm đó hẳn nhảy lên sân khấu, chỉ một bài thơ mà khiến mọi người mắt tròn mắt dẹt, từ đó khơi dậy một trào lưu hợp tác viết văn trong toàn trường, sau đó mấy trào lưu như kiểu “Tốt nghiệp rồi, tôi vẫn là trai tân” hay “Anh và em xa cách” đều là chịu ảnh hưởng từ hẳn, Cuối cùng Hầu Tinh đã chiếm được trái tim của một cô gái ngưỡng mộ thi sĩ nổi tiếng nước Anh D.H Lawrence, cô gái đó kể cả đi giày bệt cũng cao hơn Hầu Tinh hai cen-ti-mét, nhưng cô nàng khoác tay Hầu Tinh đi như con chim nhỏ nép vào người đàn ông của mình, cả ngày đi trên con đường trung tâm của trường, khiến đằng sau biết bao cánh cửa sổ ký túc xá lóe lên những tia nhìn đổ ky. Nhưng chuyện vui không được lâu, món ăn tinh thần dù sao cũng không bì được với cám dỗ hàng hiệu, một năm sau cô bạn gái của hẳn bị bao vây bởi nước hoa Poison, giày da Wolf, thế là chạy theo một gã đại gia có ô tô riêng, hôm đó Hầu Tinh đốt hết đồng bản thảo của hẳn, một cú xoay người rất đẹp đã biến một nhà thơ thành một thương nhân, vận chuyển một lô thuốc lá Đông Độ, Mộng Đô từ Tô Bắc vào trường, bắt đầu

cuộc đời giàu có của mình, từ đó hăn phát lên nhanh chóng, trở thành đại gia của lớp tôi. Sau đó, một ngày tôi phát hiện trên mạng có một nhóm người làm thơ biệt danh là “Nửa dưới”, tôi mới ý thức được rằng bọn họ là đồng loại của Hầu Tinh, nếu thi sĩ Hầu khi đó tiếp tục làm thơ, hăn chắc chắn sẽ trở thành đại diện của nhóm này.

Hầu Kinh sau khi thất tình trở nên vô cùng sa đọa, từng suýt chút nữa đánh nhau với gã Vương Tiểu Sơn - mỹ nam của ký túc xá. Vương Tiểu Sơn là người Đại Liên, không những cao to, khỏe mạnh mà bóng đá, chơi guitar, món nào cũng giỏi, ngoại trừ một khuyết điểm nhỏ xíu là ngũ quan không thực sự hài hòa, còn người hăn toát lên một vẻ quyến rũ có thể thu hút bất cứ đứa con gái nào, thường xuyên có các cô nàng kiếm đủ mọi lý do để tới tìm hăn. Một buổi trưa, Hầu Tinh đang nằm mơ giấc mộng đẹp, một cô nàng gõ cửa bước vào, nói là tìm Vương Tiểu Sơn để hỏi về một vấn đề quan hệ quốc tế Hầu Tinh bị phá ngang giấc mộng nên rất không vui, liên tưởng tới chuyện hăn đang thất tình mà Vương Tiểu Sơn cứ khoe khoang chuyện của gái trước mặt, thế là hăn vén màn lên quát cô bạn kia:

- Nó hiểu cái quái gì về quan hệ quốc tế, nó chỉ hiểu quan hệ nam nữ thôi!

Đúng lúc này Vương Tiểu Sơn đang huýt gió từ ngoài trở về, nghe Hầu Tinh nói thế giận dữ đòi dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề, nhưng bị tôi ôm chặt lại, nói là bang giao không kết thù, cô nàng không phải là Helen trong “Troy”, càng không phải là hoàng hậu Ai Cập, vì một người con gái bình thường mà phát động chiến tranh sẽ bị bạn bè cười cợt, giống như sư huynh sư tử người Liêu Ninh, nổi tiếng cả trường vì scandal thật chẳng đáng chút nào! Mười năm năm sau, Vương Tiểu Sơn đã từng nổi tiếng phong lưu ở trường đại học chuyển tới Đông Bắc sống một cuộc sống bê tha, nghe nói hăn thường xuyên say rượu rồi đánh vợ, chưa đến bốn mươi mà trông đã già như năm mươi. Còn Hầu Tinh của chúng tôi, tuy rằng vẫn thấp như vậy, nhưng ăn mặc sáng sủa, tinh thần dồi dào, lúc nào cũng giơ cái đồng hồ

hàng hiệu với chiếc nhẫn kim cương sáng loáng trên tay lên khua trước mặt mọi người, rồi dùng thứ tiếng phổ thông bập bẹ để phân tích mối quan hệ giữa các ngón tay với chỉ số Dow Jones.

THI SĨ HẦU KÌNH

Tiểu Quân hơi thất vọng vì tôi không ra tận sân bay đón hai chị em cậu ấy, vừa tới Châu Hải đã kéo tôi sang một bên thì thầm dặn dò:

- Còn nhớ những gì lần trước em nói với anh không, chủ động một chút, đừng thấy chị em không đếm xỉa gì tới anh, thực ra em biết ngày nào chị ấy cũng nhớ anh.

Đô Đô từ đằng xa bổ nhào tới, tôi bế thốc con lên rồi công kênh lên vai, nó cứ hò hét bên tai tôi:

- Bố, bố, hôm nay còn cách Tết dương lịch có hai mươi một ngày thôi.

Tôi vỗ mông nó:

- Ranh con, chuyện này thì nhớ rõ lắm!

Thanh Thanh chậm rãi đi tới, sắc mặt vàng vọt, tinh thần mệt mỏi, chỉ mới mấy ngày không gặp mà cô ấy đã già đi mấy tuổi. Nhớ chuyện Lưu Hân nói mình mang thai ngày hôm qua, trong lòng tôi lại như có hàng ngàn con sóng.

Tôi nói với Thanh Thanh chuyện Hầu Kinh tới Quảng Đông công tác, sắp tới Châu Hải, cùng ăn cơm, Thanh Thanh không nhìn tôi, chỉ hừ một tiếng:

- Chính là cái người nói nếu anh không thành công thì người trên cả nước đều không thành công, đúng không?

Tôi hơi xấu hổ, ngượng ngùng nói đúng thế, đúng thế.

Tôi đưa Hầu Kinh tới nhà hàng hải sản Thuận Phong, vừa đi tới cửa hẳn lập tức kéo giật tôi về phía sau, nói là cá chép tổ yến hẳn ăn chán rồi, càng ăn ngon sức khỏe càng kém, hôm nay anh em chúng ta gặp mặt, đi ăn mấy quán vỉa hè thôi, để tìm lại cái cảm giác mấy thằng sinh viên nghèo ngày xưa. Hầu Kinh quay người hỏi Thanh Thanh, nói là em dâu không phiền chứ, Thanh Thanh vội vàng nói không phiền, không phiền. Vừa nãy gặp nhau, Hầu Kinh đã lôi ba hộp trang điểm từ cốp chiếc xe BMW 745 tặng cho Thanh Thanh, nói là quà gặp mặt, chỉ là chút quà nhỏ, không đáng gì. Chắc Thanh Thanh vẫn còn đang mãi để tâm tới mấy hộp mỹ phẩm đó, cho nên làm sao quan tâm tới việc ăn ở đâu. Tôi thúi Hầu Kinh một cái, nói:

- Đừng mang cái trò cửa gái của mày ra để lấy lòng vợ tao, mày mà có cái ý đồ xấu xa ấy, tao giết chết!

Hầu Kinh vội vàng xoa tay:

- Dâu dấm, tao thật lòng ngưỡng mộ em dâu, cô ấy là tiên nữ trong lòng tao, huống hồ từng cứu mạng tao một lần, nếu mày làm chuyện gì có lỗi với Thanh Thanh tao sẽ là người đầu tiên không tha cho mày! Em dâu nói xem đúng không?

Thi sĩ Hầu Kinh sau lần bạn gái đi theo một gã nhà giàu đã đốt hết thơ rồi uống hết một chai rượu, say tới nỗi nằm ngủ ngay trên đường ray tàu, nếu không phải là tôi với Thanh Thanh đi xem phim ngang qua đó, nếu không phải Thanh Thanh phát hiện ra cái người nằm chổng vó lên trời ở giữa đường sắt ấy giống hẳn, có lẽ phòng ký túc của chúng tôi đã trống một cái giường.

Gương mặt vốn phẳng lặng của Thanh Thanh thoáng chút bối rối, ngượng ngùng cười với Hầu Kinh, coi như là câu trả lời. Tôi biết cái câu “có lỗi với Thanh Thanh” đã làm cô ấy nhớ lại “sự kiện ngủ chung”, chỉ vì có Hầu Kinh ở đó nên cô ấy không tiện nổi cái.

Thức ăn còn chưa mang lên mà Hầu Kinh đã uống hết một chai bia, nghe nói tôi vẫn làm sản phẩm điện tử, hãnh tỏ rõ vẻ coi thường, nói bán bao nhiêu tiền mới kiếm được một triệu:

- Học theo tao đây này, tao thao túng cổ phiếu của ba công ty lên sàn, ngồi trong văn phòng gõ bàn phím vài cái là có hàng triệu tệ vào tài khoản, làm như thế mới nhàn. – Câu cuối cùng, Hầu Kinh học theo khẩu âm Đông Bắc của Tống Đơn Đơn trong chương trình ca nhạc chào xuân, bàn tay đặt trước ngực rồi xòe rộng ra, chỉ tiếc là thằng cha này có vấn đề ở lưỡi nên âm thanh phát ra nghe thật kỳ quái.

Thanh Thanh lờm tôi một cái:

- Anh ấy làm gì có cái bản lĩnh đó, đến báo cáo tài chính còn đọc không hiểu thì chơi cổ phiếu cái nỗi gì! Máy cái cổ phiếu anh ấy mua đều thua lỗ hết! - Tôi nhìn lại cô ấy một cái, nghĩ bụng chỉ có vài hộp mỹ phẩm đã mua chuộc được em rồi sao?

Năm 2002, rất nhiều người dường như chưa bao giờ đồng tâm hiệp lực đến như vậy tất cả đều cho rằng thị trường cổ phiếu đang rất phát triển, hơn nữa còn có tương lai sáng lạn. Không chống lại được sự khích lệ của người xung quanh và những tấm gương trở thành tỷ phú chỉ trong một đêm, tôi móc ra toàn bộ tài sản năm trăm nghìn tệ để đổ vào cổ phiếu, sau đó bắt đầu ngồi mơ tưởng ngày nào cũng có người ôm một bọc tiền đổ vào tài khoản của tôi, muốn từ chối cũng không được. Đến tối, tôi thảo luận với Thanh Thanh chuyện cổ phiếu, niềm nhiệt tình sau khi kết hôn dường như lại rực cháy, Thanh Thanh hỏi tôi:

- Ông xã, anh nói xem chúng ta kiếm được tiền nên mua biệt thự trước hay mua BMW trước?

Tôi lờm Thanh Thanh:

- Sao chẳng có chí khí gì vậy, mua cả hai thứ!

Nhưng sự thực vô tình lại một lần nữa kiểm chứng câu nói đầy tính triết lý của mẹ tôi, tôi trở thành viên “thuốc xổ cổ phiếu” mà dân chơi cổ phiếu ai thấy cũng hận! Ngày thứ hai sau khi tham gia thị trường này, thị trường giảm hai trăm điểm, căn biệt thự của tôi phút chốc giảm đi một nửa diện tích, BMW cũng thiếu đi bốn bánh, khiến tối hôm đó tôi hút liên tù tì hai bao thuốc. Sau đó cứ như là ngồi trên tàu qua núi ở các công viên, người khác bán giá cao, mua giá thấp, còn tôi bán giá thấp, mua giá cao, sau mấy lần vật vã với nó, chỉ có hai tháng mà chiếc BMW Ver.5 tôi lái đã xuống cấp trở thành chiếc Santana 2000. Có những lúc tôi đứng trong đại sảnh Công ty chứng khoán, nhìn những người ngồi phía trong quầy lễ tân, nghĩ lại cảnh tượng trong “Vụ cướp ở New York”, chỉ hận là cái thẻ cổ đông trong tay mình không thể biến thành một khẩu súng. Thật đúng là: Không có tiền đành chơi xổ số, lúc có tiền là chơi cổ phiếu, đến đường cùng chơi trò bắt cóc.

Nếu không phải nhờ có những lời bình luận về thị trường cổ phiếu của anh bạn Hầu Kinh, tới giờ tôi vẫn còn sống trong sự mơ hồ, ấu trĩ cho rằng họa do trời mà không phải do người.

- Thực lòng nói với mày, người chơi lẻ thực ra không ăn thua gì đâu, tiền tao kiếm toàn là tiền của những người như mày thôi. – Hầu Kinh chỉ tay vào tôi, câu đầu tiên đã quy tôi vào loại bị mọi người kỳ thị, tôi thấy khó chịu, nhắc tay lên đáp trả:

- Không được tranh thủ chửi tao đâu nhé!

Hầu Kinh lườm tôi một cái, quay người sang nói với Thanh Thanh và Tiểu Quân:

- Trung ngôn thì nghịch nhĩ, tự tưởng rằng mình là “Khổng Minh” chính là căn bệnh lớn nhất của thằng Phi nhà em.

Tôi nghĩ bụng, con bà nó, đã chửi người ta lại còn bảo là “trung ngôn”, đang định cãi nhau với hẳn thì bị Thanh Thanh dùng ánh mắt ngăn lại:

- Phải khiêm tốn, nghe chuyên gia nói! í

Lại còn thành chuyên gia nữa, thẳng ranh này nếu ở thêm ba ngày nữa có khi Thanh Thanh còn chạy theo hẳn không chừng. Tôi cảm thấy chán nên nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch. Hầu Kinh tiếp tục vừa uống bia vừa bốc phét:

- Chơi cổ phiếu chẳng qua chỉ là lừa người, ai tin thì người đó đen! Người viết sách mà thực sự là vị thần cổ phiếu thì còn viết sách làm quái gì, bắt tay vào chơi là được rồi, đạo lý này rất đơn giản, nhưng những người như chồng của em đây lần lượt mắc bẫy, tranh nhau đòi mang tiền cho bọn anh!

Cái gã này nói tới chuyện cổ phiếu là cứ như diễn tiểu phẩm. Thanh Thanh và Tiểu Quân chăm chú lắng nghe, khiến tôi ngồi một bên như người thừa, mặc dù tôi cũng muốn nghe, nhưng lại buông ra một câu:

- Chỉ được nói lý thuyết, không được cụ thể tới từng người! Thanh Thanh lập tức phản bác lại tôi:

- Anh đừng chen lời! Đáng đời!

Tâm tư Tiểu Quân hoàn toàn không nằm ở chỗ tôi với Thanh Thanh, hai mắt cậu ta sáng lấp lánh, dường như đã tìm được bí quyết kiếm tiền:

- Thế điều căn bản nhất là gì?

Có người ủng hộ, Hầu Kinh càng nói hăng hơn:

- Điều căn bản chính là tâm lý của nhà cái với khách hàng, nói thực lòng, anh làm cái, tâm lý của khách hàng anh hiểu rõ lắm, công ty anh có năm, sáu người, ngày nào cũng chỉ nghiên cứu về cái này, anh nhìn khách hàng như nhìn con kiến trên mặt đất, còn em không bao giờ biết được suy nghĩ của anh, không theo được tiết tấu của anh, thế nên một khách hàng lợi hại đến đâu cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay anh. – Hầu Kinh xòe bàn tay ra, sau đó nắm lại thật chặt, huơ huơ trước mặt tôi.

Thanh Thanh và Tiểu Quân ngồi cạnh gật đầu như thể vừa mới bừng tỉnh, ý định chửi Hầu Kinh hoàn toàn biến mất, nếu cứ tranh luận thêm nữa rất có thể cả hai người họ sẽ đứng về phía Hầu Kinh, cùng chỉ trích tôi chỉ là hòn đá kê trên hố xí, vừa thối vừa cứng.

Tuy lời nói hơi khó nghe nhưng câu nào cũng có lý, cách nói chuyện tương tự như Cảnh Phú Quý, đạo lý giống như mấy điều tâm đắc trên “đổ trường” (sòng bạc) của Dương Hồng Năng. Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao tôi cứ mua là giảm, cứ bán là tăng, hình như sau lưng thị trường cổ phiếu luôn có một con mắt nhìn chăm chăm vào tôi, nắm rõ các hành động của tôi như trong lòng bàn tay, một khi tôi ra tay là nó sẽ đi ngược lại phía tôi.

Sau đó tôi đọc trên báo thấy một nhà kinh tế học nổi tiếng nào đó nói thị trường cổ phiếu của Trung Quốc như một sòng bạc, khi đó tôi gằn giọng chửi đồng:

- Con bà nó, còn chẳng bằng sòng bạc!

Ở Macao tôi còn biết mình thua thế nào, nhưng trên thị trường cổ phiếu, hừ, cổ phiếu tốt năm yên bất động suốt thời gian dài, còn cổ phiếu rác lao nhanh xuống đất như hỏa tiễn, đến một cơn gió cũng không chạm vào được. Còn nữa, trong sòng bạc, tôi có thể được ngắm những màn trình diễn ba lê miễn phí, thưởng thức xăng-đuych, cà phê, trà miễn phí, còn trên thị trường cổ phiếu, không những nó vắt kiệt tiền của tôi mà còn khiến tôi vác lên mình cái tội danh “thằng ngốc”, “đáng đời”.

Tiểu Quân phục Hầu Kinh sát đất, luôn miệng gọi anh Hầu rất thân mật, còn bảo anh Hầu lưu lại địa chỉ, lần sau nhất định phải gửi cho anh vài thùng bia Thanh Đảo chính tông. Tôi nói đừng gọi hă là anh Hầu, nghe nó kỳ cục sao ấy, cứ như thế gọi Tôn Hầu Tử, người ta là ông chủ, gọi là “Hầu tổng”. Hầu Kinh lập tức ngăn tôi lại:

- Gọi anh Hầu cũng được, nghe thân mật! Bây giờ ông tổng nhiều quá rồi, ông chủ sạp giày bên đường cũng gọi là ông tổng, nghe tầm thường lắm.

Tôi cố tình chửi xéo hă, nói thế không được, ông là người có thân phận cao quý mà còn không gọi ông tổng thì người như tôi biết gọi ra sao?

Hầu Kinh nhấp một ngụm bia nói, không sao, có ai gọi Lý Giai Thành là “Lý tổng” đâu? Tôi ồ một tiếng:

- Thì ra lý tưởng của mày cũng cao xa gồm nhi, dám so sánh với giàu nhất Trung Quốc cơ à?

- Không phải là so sánh, chỉ là học theo thôi.

Tôi chuyển chủ đề, hỏi hă dạo này còn làm thơ không, hă nhổ một bãi nước bọt, nói là viết cái con mẹ gì, thằng Hầu Kinh biết làm thơ đã chết từ lâu rồi.

Tôi cười nói với Thanh Thanh:

- Thấy chưa, đến cả Hầu đại tài tử của chúng ta đều không làm thơ mà chuyển sang kinh doanh rồi, anh là cái thá gì!

Có một ngày, sau sự kiện Triệu Hữu Tài đi đòi nợ, anh ngồi trên sô-pha đọc tờ “Phương Nam cuối tuần”, thấy đưa tin một nhà thơ nhẩy lầu tự tử, để lại người vợ trẻ và đứa con chưa đầy tháng, tôi giơ tờ báo ra trước mặt Thanh Thanh, nói to:

- Em đọc đi, em nói thà anh làm nhà thơ chứ không muốn anh làm thương nhân, đây là kết quả của vợ nhà thơ đây này.

Thanh Thanh không trả lời tôi, nhưng tiếng bát đĩa va vào nhau rất to, lúc ăn cơm cô ấy chỉ ăn mà không nói gì, sau đó mãi mới nặn ra một câu:

- Anh muốn kiếm tiền em cũng không phản đối, nhưng anh đừng biến mình trở nên thực dụng và tầm thường như thế được không? Anh giữ lại một chút thanh cao của người có học vấn được không?

Tôi nói anh không thực dụng thì lấy đâu ra tiền để nuôi cái nhà này, thanh cao là kẻ thù của kiếm tiền, chẳng đáng một xu! Sau đó tôi buông bát bỏ đi.

Lúc ngủ, tôi có chút ý định, cố ý ngồi ho ở đầu giường, cô ấy vẫn không có phản ứng gì, tôi nghiêng người qua:

- Tặng cho em một câu nữa, nhà văn người Mỹ Salinger trong tác phẩm “Người canh ruộng lúa mạch” đã nói, người trưởng thành có thể sống một cách thấp hèn vì lý tưởng cao thượng của mình. Anh là loại người đó, đây là biểu hiện của việc có trách nhiệm nếu anh ích kỷ như các nhà thơ, chỉ quan tâm tới vinh quang của bản thân thì sẽ hại chết cả nhà, em hiểu không?

Thanh Thanh quay lưng về phía tôi, lẩm bẩm:

- Nhà thơ có gì không tốt, tự sát nhưng tình cảm vĩnh hằng hơn là người nào đó lúc nào cũng tự coi mình là giỏi, vì tiền vợ cũng bán!

TRÁI TIM AI CHƯA TỪNG ĐIÊN DẠI

Mộc Vô Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 10

UỐNG RƯỢU HOA

Đã mấy ngày không liên lạc gì với Dương Hùng Vĩ, chắc chắn là hẳn đã nghe nói tới chuyện tôi lấy lòng được Lôi tổng, giọng điệu trong điện thoại hơi bất thường:

- Lấy lòng được Lôi tổng là quên hết anh em rồi?

Câu này mang hai lớp nghĩa, vô cùng sắc bén, mối quan hệ giữa hẳn và Lôi tổng giờ đang rất đặc biệt, Lôi tổng tuy là Tổng Giám đốc, nhưng dù sao cũng mới đến, Dương Hùng Vĩ là kẻ có thực quyền trong công ty, bởi vậy lời nói của hẳn rất có trọng lượng, nhưng người quyết định cuối cùng vẫn là Lôi tổng, trong chuyện phân quyền mua hàng, hai người tất nhiên có chút mâu thuẫn. Người làm ăn chúng tôi chỗ nào cũng phải thấp hươu, không được đắc tội ai, nếu không, chẳng khác nào dựng một bức tường ngay trước mặt mình, muốn mọi con đường đều thông, việc gì cũng phải thận trọng, nếu hẳn thực sự tưởng rằng tôi thấy lớn quên nhỏ là phiền phức lắm. Việc này tôi cũng từng lĩnh giáo rồi, đó là lần hợp tác với một nhà xưởng ở Thuận Đức, tôi đã “giải quyết” xong Tổng Giám đốc, Trưởng phòng Mua hàng và Trưởng phòng Kỹ thuật, tưởng đâu mọi chuyện đã xong nhưng lại quên không lo lót cho đám nhân viên mua hàng và thủ kho bên dưới, thế là rõ ràng đơn đặt hàng đã nhận được cả tuần rồi nhưng trước ngày hết hạn trên đơn một ngày mới gửi cho chúng tôi, hơn nữa còn chú thích: Không giao hàng đúng hạn sẽ bị hủy đơn! Đúng là không cho chúng

tôi thời gian chuẩn bị, khiến tôi trở tay không kịp. Đến khi chuyển hàng tới nhà kho còn phải xếp hàng, hết giờ làm là cái gã thủ kho lập tức thay quần áo ra về, không quan tâm tới việc hàng của chúng tôi mới chuyển đến một nửa, khiến tôi điên tiết chỉ muốn đánh nhau. Bị răn cấm một lần nên tôi khôn ra, cũng học được nhiều kinh nghiệm từ Dương Hồng Năng và Triệu Hữu Tài, chỉ cần bước chân vào địa bàn của khách hàng là ai cũng phải lấy lòng, gặp ai cũng phải cười. Ngày lễ ngày tết là bắt phòng Bán hàng liệt kê ra từng cái tên, bất cứ ai có liên quan đều phải dùng bánh trung thu hoặc thẻ mua hàng để “biểu xén”, thà tặng nhầm mười người còn hơn bỏ sót một người!

Hiện nay cho dù thế nào cũng không được đắc tội với Tài thần Dương Hùng Vĩ, hơn nữa nhất định phải hầu hạ hấn thật tốt. Tôi lập tức mỉm cười đẩy đưa:

- Đâu dám... Ai cũng quên được nhưng anh thì không thể quên!

Chưa chờ hấn châm biếm tiếp, tôi đã lập tức nói:

- Bên Đường Gia mới mở một nhà hàng vi cá, tối nay chúng ta đến đây gặp nhau. – Dương Hùng Vĩ ấp úng:

- Xa quá, từ sáng tới tối chỉ ăn, chán lắm.

Khóe miệng tôi cười lạnh:

- Nhưng lần này khác, tôi sắp xếp cho hai em sinh viên “uống rượu hoa” (“Uống rượu hoa” là uống rượu có gái phục vụ, tương tự như “bia ôm” ở Việt Nam) với anh!

Từ bãi đỗ xe đi vào đường Hải Tân, chỉ có hai cây số ngắn ngủi mà mất tới mười phút, xung quanh toàn là xe, tôi bị bao vây giữa một loạt những ánh đèn xe màu đỏ, sốt ruột ấn còi liên tục, khiến người đi đường cũng phải dừng bước chân nhìn tôi chòng chọc. Nghĩ lại thấy ba, bốn năm

trước thích thật, hồi đó Châu Hải đường rộng, người và xe cộ đều ít, đi dọc đường Cửu Châu, lái xe với tốc độ tám mươi ki-lô-mét để hóng gió cũng không sao, nhưng bây giờ không biết tiền của các đồng chí ấy kiếm được ở đâu ra mà chỉ trong có một đêm, ô tô đã nhiều lên trông thấy, biển số xe cũng phải bổ sung liên tục, đầu số “8” mới cấp xong đã thấy đầu số “9” xuất hiện trên đường, cho nên không thể tùy tiện đỗ xe hai bên đường được nữa, mà lòng đường cũng ngày càng tắc nghẽn. Từ Cát Đại đi đường Hải Tân đến vịnh Đường Gia, tại ngã tư chỗ công viên Hải Tân phải chờ ba phút đồng hồ, sau đó lại bị tắc đường ở đường Hải Yến, chỗ ngã rẽ sang đường Tình nhân đèn đỏ liên tục, chỗ vịnh Mỹ Lệ đặt mấy cái camera nên không dám lái nhanh, lúc xe đến được Đại học Châu Hải đã là bốn mươi phút, tôi nhìn vào cổng, hai người đẹp trang điểm lộng lẫy đang đứng ở đó nhìn ngó kiếm tìm.

Vừa lên xe là họ đã luôn miệng trách cứ, nói:

- Sao anh Phi bây giờ mới tới, bọn em đứng chờ rã cả chân.

Tôi quay người ra sau, tay phải giữ lấy lưng ghế phụ, nhìn họ nói:

- Sorry, vừa nãy tắc đường quá, lát nữa anh sẽ xoa bóp miễn phí cho các em được không?

Cô nàng tên Tiểu Cầm để tóc mái nói:

- Xì, em chẳng thèm, như thế khác nào đưa dê vào miệng cọp!

Cô nàng còn lại tên Tiểu Mỹ thắt bím hai bên thấy tôi chỉ nhìn chăm chăm vào quần áo của cô thì nói:

- Có gì không đúng à?

Tôi nói:

- Chẳng có gì, chỉ là cảm thấy con gấu này hạnh phúc quá.

Mỹ mặc một chiếc áo phông cổ tròn màu trắng, trước ngực in hình một con gấu hoạt hình, hai bàn tay gấu vừa vịn đặt lên bầu ngực của Tiểu Mỹ. Tiểu Mỹ nhìn xuống, lập tức hiểu ra, vội vàng đưa hai tay ra trước ngực, luôn miệng giậm chân nói:

- Anh Phi xấu xa! Xấu hơn cả anh Hoàng.

Anh Hoàng mà cô nói là Hoàng Lực, tôi quen Tiểu Mỹ là nhờ hẳn giới thiệu, lần đó sau khi “happy” ở trung tâm Tự Long xong, tôi dặn dò đưa mấy cô gái vào “phòng vấn”, Hoàng Lực lập tức ấn tôi xuống, nói chờ lát nữa có mấy cô gái tới, đều là sinh viên ở gần đây:

- Giới thiệu cho anh mấy em sinh viên, đổi khẩu vị một chút!

Tôi buột miệng nói:

- Thế tiền boa chắc đắt lắm? – Hoàng Lực nhìn tôi như nhìn người ngoài hành tinh:

- Tiền boa? Được ăn, được uống còn phải boa cái gì?

Lần đó có bốn cô gái tới, trong đó có Tiểu Mỹ và Tiểu Cầm. Họ ở chung một phòng trong ký túc, đều là người mới, trang điểm ăn mặc hơi lạ, há miệng là “oa”, đóng miệng là “ngất”, vừa ngồi xuống là đã vội vàng giành micrô, giành điều khiển từ xa, mấy bài như “Em là hoa hồng của anh” hay “Đôi cánh vô hình” được họ chọn liên tục rồi cãi nhau là ai hát hay hơn, ai hay bị hát sai nhạc. Tôi hài lòng về Tiểu Mỹ nhất trong số bốn người này, nước da trắng nõn nà, chiếc áo rộng rãi không che được bầu ngực căng tròn của cô. Chiêu này là Lâm Thăng dạy tôi, nói là nhìn đàn bà không thể chỉ nhìn vào phục trang của cô ta, ánh mắt phải có khả năng xuyên thấu, phải thông qua biểu tượng bên ngoài mà nhìn vào bản chất, ngực to có thể là do độn thêm, eo nhỏ có thể là do thắt lại, bây giờ đồ giả

quá nhiều! Thế nên tôi thường quan sát Tiểu Mỹ ở nhiều góc độ khác nhau, khi hai tay cô cầm lên micrô đặt lên khóe miệng và say sưa hát, tôi nhớ tới động tác kinh điển trong phòng mát xa. Khi cô hát hết một bài, tôi vỗ tay, sau đó dịch sang ngồi cạnh cô, nói:

- Người đẹp hát hay quá, ký cho anh một chữ! – Tiểu Mỹ hơi kinh ngạc:

- Ký tên? Tên của em không đáng tiền đâu!

Tôi nói:

- Hôm nay không đáng tiền nhưng ai dám đảm bảo năm năm sau em không trở thành người nổi tiếng? Anh tranh thủ lúc này em vẫn chưa trở thành người nổi tiếng để xin em chữ ký, năm năm sau nó sẽ đáng tiền, như thế gọi là “mua vào lúc rẻ”! – Tiểu Mỹ bật cười ha ha, nhìn tôi đánh giá:

- Không ngờ anh cũng hài hước ra phết.

Vừa nghe thấy câu này là tôi đã biết mấy lời đường mật ban nãy đã có hiệu quả, cá đã cắn câu, thế là tranh thủ ngay, nhưng không trực tiếp hỏi xin số điện thoại của cô mà chỉ nói gửi một tin nhắn để kiểm tra cô, cô vừa nghe thấy thế đã vỗ tay nhảy loạn lên:

- Đây là thế mạnh của em, anh không làm khó anh được đâu!

Tôi bật cười trong lòng, đừng có mừng quá sớm, em còn chưa biết câu hỏi mà anh đặt ra cho em kia mà. Tôi ấn điện thoại một hồi, rồi chọn ra một tin nhắn đặc sắc mà tôi sưu tầm được gửi cho cô. Tiểu Mỹ đọc to từng từ, không hề có cảm giác xấu hổ như tôi tưởng tượng, chỉ lờm tôi một cái, sau đó nghiêng răng, cắn môi, lông mày cau tít lại, làm ra vẻ trầm tư suy nghĩ.

- Người đẹp không đoán được phải không, có cần gợi ý không?

- Mấy cái đồ hạ lưu này của anh chắc chắn là em không đoán ra được!

- Không được cứ nói là không được, việc gì phải nói đề bài của anh là hạ lưu?

Tiểu Mỹ cau mày, hai tay chống nạnh:

- Khai thật đi, nói mau, nếu không bốn cô nương không chơi với anh nữa!

Tôi kéo cô lại gần, ghé sát miệng vào tai cô, nói ra hai từ, đầu tiên cô khựng lại, sau đó cười ha hả, hai chân nhấc lên đung đưa loạn xạ, nhân lúc cô cười, tôi ôm lấy eo cô, nói là hôm nào đó sẽ mời em đi ăn. Cơ thể cô thoáng chuyển động, nhưng không hề phản kháng, liếc tôi một cái, nói:

- Em thích ăn hải sản lắm!

Tôi nói hải sản có là gì, bào ngư vi cá cũng được. Tiểu Mỹ càng hứng thú hơn, chủ động hỏi tôi làm gì, tôi lập tức nhớ tới Dương Hồng Năng, nói là “làm gà” (Từ “gà” và từ “máy” trong tiếng Trung có cách phát âm giống nhau), cô khựng lại, trợn mắt nhìn tôi, tôi nói không phải là gà mà là máy nén, dùng trong điều hòa.

Cô cười nắc nẻ, cười tới mức thở hỗn hển, suýt chút nữa làm rơi cả điện thoại xuống sàn.

Hoàng Lực lại gần:

- Nói chuyện gì mà vui thế, người đẹp, cẩn thận cái người bên cạnh em nhé, hần là một con dê xồm đấy!

Tiểu Mỹ không sợ Hoàng Lực:

- Thế càng tốt, các anh là bạn của nhau mà! Trên mạng có nhiều lắm!
– Sau đó kéo hần ngồi xuống. – Anh Hoàng, đỡ anh một câu nhé!

Hoàng Lực châm một điếu thuốc:

- Đừng chơi mấy trò này với anh, anh nổi tiếng là người não phăng!

Tiểu Mỹ vẫn không buông tha cho hắn, nắm chặt tay hắn, uốn éo thắt lưng:

- Đi mà, chơi cho vui thôi!

Hoàng Lực không chịu nổi:

- Được thôi, vì em phá lệ một lần!

Tiểu Mỹ đọc tin nhắn mà tôi gửi cho cô lên một lần, Hoàng Lực vừa nghe đã bụm miệng cười, có vẻ chắc ăn, Tiểu Mỹ vừa đọc xong, Hoàng Lực đã nói:

- Tiểu Mỹ, chúng ta cá cược được không? Nếu đoán ra em cho anh ôm một cái, nếu không đoán ra anh cho em ôm một cái.

Tiểu Mỹ nghe thấy thế thì xì một tiếng rất dài:

- Còn nói là anh não phăng nữa, anh tưởng em không có não à, chẳng phải là giống nhau?

Hoàng Lực thấy cô không mắc bẫy:

- Thế em thích cược thế nào?

- Cược một ly rượu! – Tiểu Mỹ vừa nói xong, Hoàng Lực đã nhắc ly rượu lên đưa ra trước mặt cô:

- Người đẹp, uống đi! Anh nói cho em biết đáp án, là “họ tên”.

Tiểu Mỹ vô cùng kinh ngạc, tròn tròn mắt:

- Oa, giỏi thế cơ à!

Hoàng Lực dương dương tự đắc:

- Nói thật cho em biết, câu hỏi này là anh gửi cho Lý tổng!

Tiểu Mỹ chẳng đếm xỉa gì đến hẳn nữa, quay sang hỏi tôi:

- Địa chỉ QQ và MSN của anh là bao nhiêu?

- Không có.

- Thế em nói chuyện với anh thế nào?

- Gọi điện thoại đi.

- Vừa tốn công vừa tốn tiền. Nhắn tin nhé?

- Không được, anh đánh vắn kém lắm.

Tiểu Mỹ trợn mắt nhìn tôi:

- Anh quê thật đấy, ngoài mấy cái chuyện bậy bạ đó ra anh còn biết cái gì?

TIỂU MỸ

Vừa mới ngồi xuống, Dương Hùng Vĩ đã dịch sát sang ngồi với Tiểu Mỹ, hỏi cô “Tiểu Mỹ” là nghệ danh hay là nickname:

- Những người làm việc ở hộp đêm bây giờ đều có nghệ danh, còn những người trẻ tuổi lại xưng hô nhau bằng nickname.

Tiểu Mỹ tỏ ra không vui, nói bốn cô nương đi không đổi họ, ngồi không đổi tên, họ Hạ, tên là Tiểu Mỹ! Chưa chờ Dương Hùng Vĩ hỏi tiếp đã quay đầu sang căn nhãn với tôi:

- Anh Phi, mời bọn em ăn vi cá thật à? – Tiểu Mỹ hình như không dám tin, tôi cầm đĩa chỉ ra biển hiệu ở cửa:

- Rõ ràng là viết “Nhà hàng vi cá Thanh Đảo”, không ăn vi cá thì ăn gì?

Tiểu Mỹ bật cười toe toét:

- Em sợ anh tới nhà hàng vi cá để ăn đồ chay cơ!

Tiểu Cầm bên cạnh vỗ tay phụ họa:

- Hay quá, thế hôm nay em phải ăn cho đã!

Dương Hùng Vĩ tiếp lời:

- Không những cho các em ăn đã mà ăn xong còn đưa các em lên sàn, để các em chơi cho chán! – Hai người đẹp càng thêm hứng thú, lập tức quay sang hẳn, nhìn thêm một lát, Tiểu Mỹ hưng phấn giơ tay thành hình chữ V:

- Oh yeah!

Tiểu Cầm nắm hai tay lại rồi đặt lên khoe miệng, ngẩng đầu lên nhắm mắt, tặc lưỡi than:

- Hôm nay đẹp quá!

Tôi mang theo chai rượu Cổ Việt Long Sơn ba mươi năm ra, Dương Hùng Vĩ bắt hai cô uống, hai cô nàng ban đầu còn do dự, nhưng không chống đỡ nổi sự cám dỗ của Dương Hùng Vĩ, với lại sợ chuyện lên sàn bị hủy nên chỉ đành tiếp chiêu, nhân lúc họ đi vệ sinh, tôi nhắc nhở Dương Hùng Vĩ:

- Nóng ruột cái gì, họ không phải là gái, cứ từ từ!

Dương Hùng Vĩ hơi coi thường tôi:

- Anh tưởng họ còn là gái trinh chắc? Không thấy tôi vừa nói lên sàn song là thái độ với tôi đã khác rồi sao?

Uống xong một chai rượu, mọi người đều hưng phấn hơn, ngồi trên xe, mượn men rượu, tôi vặn âm lượng thật to, bản nhạc “Bao nhiêu tình yêu có thể bắt đầu lại” vang lên, hai người họ ngồi ghế sau bắt đầu lắc đầu hát theo, Dương Hùng Vĩ quay sang hỏi họ:

- Bài này tên là gì?

Cả hai cùng đồng thanh trả lời:

- “Bao nhiêu tình yêu có thể bắt đầu lại!”.

Dương Hùng Vĩ cười he he nói không đúng, hai người lập tức dừng mọi hành động của mình lại, tôi cũng thấy tò mò, không hiểu cái gã này định giở trò gì, thế là Dương Hùng Vĩ nói nhấn từng tiếng:

- Phải là “Bao nhiêu tình yêu có thể bắt đầu... chơi”. – Sau đó hẳn bắt đầu hát lên theo tiếng nhạc, - Bao nhiêu tình yêu có thể bắt đầu chơi. Bao nhiêu người cần phải tránh xa!

Mấy tiếng sau hẳn cố tình hát to lên, tôi phì cười, chửi hẳn là không đàng hoàng, Tiểu Mỹ và Tiểu Cầm cũng bắt đầu gọi hẳn anh Vĩ này, anh Vĩ nọ, Dương Hùng Vĩ sững lăm.

Tôi không biết có phải đàn ông đều có thói xấu này hay không, tóm lại tôi là kiểu trí nhớ kém điển hình, cũng giống như mỗi lần đi Macao về là tôi lại rất hối hận. Uống rượu cũng thế, mỗi lần uống rượu xong đều nói năng linh tinh, hôm sau đầu đau như búa bổ và thề sẽ không bao giờ uống nữa, nhưng cứ ngồi xuống trước ly rượu là tôi quên luôn mình là ai, mọi ý nghĩ đều bay biến đâu mất, thứ duy nhất còn sót lại là không uống rượu lấy đâu

ra bạn bè, lấy đâu ra hợp đồng? Lần này cũng vậy, lúc hưng phấn, chúng tôi còn đổi nơi khác để uống, lúc đó mí mắt phải giần giật khiến tôi bất giác thoáng qua một ý nghĩ bất an, nhưng sự phát triển của tình thế đã không nằm trong sự kiểm soát của tôi nữa.

Dương Hùng Vĩ và tôi nghiêng người dựa vào cái ghế chân cao, mặt thoáng xanh thoáng đỏ, ánh mắt lúc sáng lúc tối, Tiểu Mỹ và Tiểu Cầm đứng bên cạnh, chìm trong tiếng nhạc, chân tay nhẹ nhàng, hai mắt lấp lánh.

Đây là sàn nhảy “Người tình cũ” nổi tiếng nhất Cung Bắc. Đầu người chuyển động, những mái tóc bay trong tiếng nhạc, hưng phấn, tiếng hét và những cơ thể đang lắc lư, tiếng nhạc Disco cuồng nhiệt bao phủ không gian, ánh đèn ngũ sắc quay điên cuồng trong tiếng nhạc, như những con sóng ở Ấn Độ Dương, nhấn chìm mọi thứ.

Tiểu Mỹ nói chuyện với tôi, tôi chỉ thấy miệng cô đang mấp máy nhưng không nghe thấy gì, hét lớn:

- Em nói gì?

Cô nắm tay tôi kéo vào trong, nói to hơn:

- Khiêu vũ!

Trong những tiếng hét chói tai, tôi và Dương Hùng Vĩ bị hai cô kéo vào sàn nhảy, phút chốc như bị cuốn vào một cái xoăn ốc khổng lồ, vai kề vai, lưng sát lưng, hông chạm hông, trái phải trước sau toàn là người. Động tác của Dương Hùng Vĩ rất khoa trương, luôn cố tình đụng phải Tiểu Mỹ và Tiểu Cầm, eo của họ chuyển động nhẹ nhàng, uyển chuyển, động tác thuần thục và rất đúng nhạc, tôi giả bộ như không nhìn thấy hành động của Dương Hùng Vĩ, ánh mắt chuyển sang nơi khác, tìm kiếm những gương mặt xinh đẹp và hưng phấn trong đám người, và cả những thân hình mảnh mai đầy quyến rũ.

Nhảy một lát tôi nóng không chịu nổi, quay về chỗ ngồi, gọi một ly bia lạnh, uống một ngụm bia đã thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Tôi nhìn vũ điệu của Tiểu Mỹ và Tiểu Cầm đầy tán thưởng, mềm mại và rất dẻo dai, phần hông chuyển động thành từng vòng theo tiết tấu, tưởng tượng nếu để họ nhảy vũ điệu này bên giường của tôi sẽ như thế nào. Tôi uống hết hai ly bia thì Dương Hùng Vĩ cũng kéo họ quay lại, Tiểu Cầm hỏi tôi vì sao không nhảy, tôi nói lớn tuổi rồi nên không còn nhảy nổi nữa. Tiểu Mỹ nhìn Dương Hùng Vĩ một cái, rồi dán sát vào tai tôi:

- Anh Vĩ rụng hết cả tóc rồi mà còn chẳng nói câu này!

Tôi nhìn Dương Hùng Vĩ nói lớn:

- Làm sao anh so với hấn được, tuy cơ thể hấn bốn mươi tuổi nhưng trái tim chỉ có hai mươi.

Dương Hùng Vĩ cũng không hề khiêm tốn:

- Đúng rồi, hay là tối nay chúng ta “high” tới sáng luôn.

Nhân lúc hai cô gái rủ nhau đi vệ sinh, Dương Hùng Vĩ vội vàng móc hai viên thuốc trong túi ra, bỏ vào ly rượu của họ, tôi trợn mắt nhìn hấn, một hồi lâu vẫn chưa tỉnh hồn:

- Không phải là ma túy chứ?

Dương Hùng Vĩ ghé sát lại:

- Nói nhỏ thôi, là thuốc lắc.

Tôi nói làm thế không hay lắm, thuốc lắc cũng là một loại ma túy, Dương Hùng Vĩ nói không sao, không bị nghiện. Trong lòng tôi vẫn thấy rất căng thẳng:

- Như thế không được đâu, sẽ xảy ra chuyện.

- Xảy ra cái con mẹ gì! Anh nhìn những đứa đang lắc điên cuồng kia, cả hai người đẹp đang nhảy trên sân khấu nữa, có đứa nào không uống cái này! Thế mà cũng nói là lăn lộn trên giang hồ, đến cái này cũng không biết.
– Dương Hùng Vĩ nói đầy vẻ khinh bỉ, lườm tôi một cái.

Tôi vẫn thấy hơi sợ, nhớ lại những mẫu tin mình đọc trên báo, rất nhiều người vì ma túy mà khuynh gia bại sản, cái thứ này còn độc hơn cả rượu chè, cờ bạc, gái gú, chỉ cần xảy chân một bước là sẽ để lại mối hận ngàn thu, thế là tôi kéo tay Dương Hùng Vĩ nói:

- Thôi bỏ đi người anh em, chúng ta đi ăn đêm!

Dương Hùng Vĩ bực mình, hất tay tôi ra:

- Không phải sợ, tôi nói không sao là không sao!

Tôi còn chưa kịp nghĩ xem nên làm thế nào thì Tiểu Mỹ và Tiểu Cầm đã quay lại, Dương Hùng Vĩ nói với hai người:

- Hai người đẹp đi lâu thế, anh còn sợ các em bị người ta giở trò trong nhà vệ sinh!

Tiểu Mỹ và Tiểu Cầm đều không nói gì, vừa dùng bàn tay làm quạt, vừa nói nóng quá, sau đó hai người cầm ly bia trên bàn lên, tôi đưa tay ra, há miệng định ngăn lại, nhưng còn chưa kịp lên tiếng họ đã ngửa cổ uống cạn.

Ba giờ sáng về tới nhà, đổ vật ra giường, thấy ngực mình từng tức, thế là tôi nôn hết những thứ ăn được ra, Thanh Thanh tỉnh giấc, ngồi dậy vừa dọn dẹp vừa cắn nhả:

- Anh không thể uống ít một chút được sao!

Nằm bò bên giường, tôi thở dài:

- Hây a, anh cũng không muốn uống, nhưng mà thân bất do kỷ, ai bảo cái gã Dương Hùng Vĩ ấy ngày mai sẽ cho anh một đơn hàng trị giá một triệu!

GIẢNG HÒA VỚI THANH THANH

Ngày tháng trôi qua rất yên bình.

Lần này quay về, Thanh Thanh không khóc lóc gì, cứ như chưa từng có việc gì xảy ra, cô ấy không nhắc đến, tôi cũng chẳng tội gì chủ động chạm tới cái ổ kiến lửa này, tối hôm tôi nôn thốc nôn tháo sau khi đi với Dương Hùng Vĩ về, cô ấy đã chủ động dọn dẹp. Sau đó Tiểu Quân lại lên chơi, tôi đưa cậu ta tới công ty tìm Lâm Thăng. Mượn mấy cuốn sách MBA cho cậu ta học lý thuyết, đương nhiên những kinh nghiệm thực tế không thể tùy tiện truyền thụ cho cậu ta được.

Hầu như ngày nào tôi cũng tới nhà Lôi tổng một lần, giám sát công việc của y tá, xoắn xuýt bên Victory hỏi đã đỡ hơn chưa, nhớ ăn nhiều đồ bổ, còn quan tâm tới cậu ta hơn cả người thân. Để tìm được chủ đề chung, tôi còn lên mạng tìm hiểu tâm lý của những người ở độ tuổi cậu ta, kể cả tình hình ở Mỹ và Đại học New York, tôi còn nói chuyện gia đình với Lôi tổng, nói là làm ăn vất vả tôi không sợ, cũng may giờ còn trẻ, chỉ tiếc là không chăm sóc chu đáo được cho gia đình, khiến Lôi tổng cũng phải thở dài. Sau đó tôi đưa cả Thanh Thanh và Đô Đô tới, Lôi tổng rất thích trẻ con, thấy Đô Đô xinh xắn đáng yêu, chị ta thích lắm. Thanh Thanh cũng biểu hiện rất tốt, nói chuyện rất hợp với Lôi tổng, hai người họ đều thích âm nhạc cổ điển, Thanh Thanh còn cùng Lôi tổng sang Macao xem đêm nhạc quốc tế, trở về quan điểm của Lôi tổng đã thay đổi, phê bình tôi là không thể chỉ coi trọng chuyện làm ăn mà bỏ bê gia đình, những lời này được phát ra từ miệng chị ta khiến tôi rất sung sướng, chứng tỏ rằng tôi đã được chị ta chấp nhận.

Lâm Thăng gần đây cũng bận tối tăm mặt mũi, hẳn thích chơi gofl nên thường xuyên đi chơi với Tần tổng. Cái người uy hiếp Lâm Thăng ở công tiếu khu nhà hẳn thực ra có mối quan hệ mờ ám với Tần tổng, Tần tổng đã bỏ ra ít tiền để đuổi hẳn đi. Bây giờ tuần nào Lâm Thăng cũng ra sân gofl luyện tập với cô ta mấy lần, còn để một bộ gậy ở trong văn phòng, thi thoảng lấy ra tập lại vài động tác. Chắc hôm sinh nhật lần thứ ba sáu của tôi, hẳn đang ở cùng với Tần tổng, mối quan hệ mờ ám lần trước chỉ là suy đoán, nhưng giờ đã thành thật.

Đã mấy ngày không gặp được Triệu Hữu Tài, Cảnh Phú Quý nói hai ngày trước hai người họ và Lộ Cường với Dương Hùng Vĩ đi chơi mạt chược với nhau, một buổi tối mà một mình Triệu Hữu Tài thắng cả ba người, được hơn hai mươi nghìn tệ, hôm sau cả bọn tới một nhà hàng bên cạnh Sở Nông nghiệp ăn xuyên sơn giáp, còn uống rượu nhung hươu, cả bọn ăn uống thoải mái, sung sướng vô cùng, thanh toán xong, Triệu Hữu Tài nói nhà có chút việc nên về trước.

Lúc rời khỏi Châu Hải, Hầu Kinh nói với tôi nếu gặp khó khăn trong chuyện tiền nong hãy gọi điện cho hẳn:

- Mấy triệu không thành vấn đề, giờ tao thiếu đủ thứ, chỉ có tiền là không.

Sau đó vỗ vào ví, trong sự giễu cợt ấy là vẻ dương dương tự đắc. Tôi nói:

- Mà cứ tiết kiệm đi, đến lúc đó không tìm tao vay tiền là tao đã tạ ơn trời đất rồi. – Hầu Kinh nhổ một bãi nước bọt rồi chửi tôi mồm thối.

Tôi pha một tách trà Trúc Diệp Thanh, dùng thìa khuấy cái cốc thủy tinh, lớp nước đầu tiên bên trên có một chút bọt, phải nhanh chóng đổ đi, đó là tráng trà, sau đó cho thêm nước vừa sôi, đặt cốc trà lên cửa sổ, lặng lẽ quan sát sự thay đổi của nó, một lát sau các lá trà bắt đầu chìm xuống, trong

quá trình đó, những lá trà xoay tròn như một nàng tiên nữ áo dài từ trên trời bay xuống, rồi dừng thẳng xuống đáy ly, như một bông hoa sen nở rộ, màu sắc của nước cũng xanh dần, trong dần, cái màu xanh phi thúy ai cũng thích. Một làn khói từ miệng cốc bốc lên như màn sương mờ ảo, tan vào không khí rồi biến mất, tôi hít sâu một hơi.

Tôi nhớ tới Lưu Hân, vào những ngày tôi buồn bực nhất, cô ta đã pha cho tôi những tách trà ngon nhất, cô ta cũng từng khiến tôi thấy vui vẻ, nhưng giờ đây vạn sự xoay chuyển, cô ta lại trở thành nỗi phiền phức duy nhất của tôi. Tôi vẫn không thể chấp nhận được sự thực này. Mấy ngày trước cô tới Quảng Châu tham gia một lớp tập huấn trước khi lấy bằng kế toán, phải ở lại đó một tuần, Thanh Thanh cũng đã quay về nên tôi nhất thời không thể quan tâm được tới cô ta, chỉ nói là vài ngày nữa rồi tính. Tôi lên mạng tìm hiểu các kiến thức về việc phá thai, còn đặt câu hỏi trên Baidu*, (Baidu là một trang web rất nổi tiếng của Trung Quốc) lập tức có rất nhiều cao thủ không hà tiện kinh nghiệm, chỉ bảo cho tôi, thời gian muộn nhất để phá thai là bốn tháng, từ bây giờ tới lúc đó còn hơn hai tháng nữa, vẫn đủ thời gian để tôi làm công tác tư tưởng, thế nên tâm trạng tôi nhẹ nhàng hơn một chút. Tôi quyết định, cho dù trời có sụp xuống cũng không thể để cho tội chứng của một đêm say được sinh ra, cho dù Lưu Hân có nói là tự cô ta nuôi con! Tôi thậm chí còn có dự định xấu nhất, nếu không đả thông được tư tưởng cho cô ta, sẽ còn rất nhiều cách kín đáo hơn, một ly nước pha thuốc phá thai mà tôi nói rằng là thuốc bổ, một lần trượt ngã vô tình khi đi xuống cầu thang. – Tôi nghĩ tới nỗi khổ của ông chủ Tăng, bây giờ Lưu Hân còn trẻ, thu nhập cao nên có thể nói như thế, nhưng mười hay hai mươi năm nữa, khi con lớn rồi sẽ đòi đi tìm bố, hơn nữa, ngộ nhờ cô ta đi vào đường cùng liệu có còn như thế nữa không? Tôi không thể để nữa sau cuộc đời mình luôn ẩn hiện một quả bom nổ chậm như vậy!

Tôi nhắc ly trà trên bệ cửa sổ lên, nhấp khẽ một ngụm, cảm giác một dòng nước nóng thơm ngát đang chậm chậm chảy xuống ngực, như một dòng suối nhẹ nhàng đang uốn mình chảy quanh ngọn núi. Thực ra cuộc

sống là thế, cần có sự nhiệt tình, nhưng cũng cần những lúc bình lặng, giây phút này, tôi cảm nhận thật rõ ràng.

Cũng giống như cuộc hôn nhân giữa tôi với Thanh Thanh, chúng tôi đổ mặt hay tim đập nhanh không còn vì nhớ nhung được gặp nhau, tuy rằng ngày càng khiến người ta mất cảm giác, như một tách trà xanh đã pha qua ba lần nước, cả vị lẫn hương đều đã nhạt, nhưng tôi vẫn trân trọng nó, dù sao tình cảm đã xây dựng qua bao nhiêu năm, hưởng hồ chúng tôi còn có cậu con trai Đô Đô. Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, trên thế giới này không có một cuộc hôn nhân nào hoàn mỹ, một mở đầu có hoành tráng đến đâu cuối cùng cũng chỉ là một tách nước trà đã nhạt, không ngừng theo đuổi thứ gọi là hạnh phúc, đến cuối cùng chỉ thấy mình trắng tay. Tĩnh tâm nghĩ lại, ở một phương diện nào đó, đúng là Lưu Hân hơn Thanh Thanh, nhưng dù sao tôi cũng là ông chủ của cô ta, trước mặt tôi, chắc chắn cô ta phải thể hiện ra mặt tốt nhất của mình, nếu tôi thực sự quan hệ với cô ta, ai dám đảm bảo rằng cô ta sẽ tiếp tục tốt đẹp như vậy? Xây dựng gia đình là một cuộc đua marathon, không phải là chạy một trăm mét, thứ chúng ta cần không phải là sự kích động và những đóa hoa tươi nhất thời, mà là những giọt nước giải khát và một người bạn đồng hành.

Nghĩ thông được điều này, tôi đưa hai mẹ con Thanh Thanh và gia đình Cảnh Phú Quý tới công viên Trân Châu chơi một buổi chiều, Đô Đô vui lắm, còn nhắc tôi rằng còn mười tám ngày nữa là đến Tết dương lịch, tôi nói con yên tâm, lần này chắc chắn sẽ không nói là không có thời gian nữa. Ở công viên Trân Châu đi ra, chúng tôi có một bữa tối thịnh soạn tại nhà hàng Thực thần, sau đó tôi và Cảnh Phú Quý đưa Tiểu Quân đi Macao, ở sòng bài Vĩnh Lợi, tôi đưa cho cậu ta năm nghìn tệ, chưa đầy nửa tiếng sau, cậu ta đã thắng được ba nghìn, luôn miệng kêu thích thật, kiếm tiền còn nhanh hơn làm kinh doanh:

- Nếu cứ thế này chẳng phải các sòng bạc ở Macao thành máy rút tiền tự động của em sao? – Cậu ta cười với tôi, hai mắt lấp lánh, tôi bật cười hai

tiếng, không muốn làm cậu ta mất hứng:

- Nhớ phải biết điểm dừng, tiền không thể rút hết trong một lần.

Sau đó tôi bỏ ra một nghìn chín trăm chín tám đô-la Hồng Kông để thuê phòng cho họ ở khách sạn trên lầu, bảo Cảnh Phú Quý chơi với Tiểu Quân một lát, trước mười hai giờ là thời điểm đóng cửa khâu, tôi về Châu Hải, lúc làm thủ tục, tôi gọi điện thoại cho Thanh Thanh:

- Bà xã, hẹn trước với em nhé, đồ Đô Đô ngủ đi, tắm rửa sạch sẽ rồi đợi anh.

Về tới nhà, Thanh Thanh đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, chúng tôi làm tình với nhau.

- Ông xã, giờ anh mất cảm giác với em rồi phải không, hờ một chút là mắng em, bao nhiêu lời độc ác cũng nói ra được, em rất muốn quay lại thời chúng ta ngày trước.- Thanh Thanh gối đầu lên ngực tôi, đưa tay xoa mặt tôi.

- Anh cũng không muốn như thế, tại áp lực lớn quá nên cũng hết cách, quay về như ngày trước là điều không thể, đừng nghĩ rằng cái gì đã mất đi mới là tốt, cuộc sống thời không có tiền thực sự rất khổ.- Tôi thở dài.

- Thế anh có thể vừa có tiền vừa đối xử tốt với em không? – Thanh Thanh ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Tôi cười khổ một tiếng, xoa vai Thanh Thanh:

- Thanh Thanh, anh đối xử với em không tốt sao? Sau này anh sẽ cố gắng để có cả hai, được không?

Cơ thể Thanh Thanh càng áp sát hơn vào người tôi:

- Ông xã, lúc ở Thanh Đảo em đọc được một bài văn, nói là đàn ông chăm chỉ khi anh ta mới yêu bạn; anh ta vụng về là đã yêu bạn sâu sắc; anh ta ngoan ngoãn là vì đã hết cảm giác với bạn; anh ta nổi cáu là vì đã chán ghét bạn, em thấy giờ anh đang ở loại thứ tư.

Tôi thắt tim lại, cái gã tài tử phong lưu nào viết bài văn này, sao có thể nói đúng tâm tư của đàn ông như thế, nhưng tôi vẫn không chịu thừa nhận:

- Nói bậy, anh chỉ bực mình vì công việc bận rộn chứ làm sao mà chán ghét em được? Yêu em còn không hết nữa là!

- Hừ, nói thì hay, thế anh hứa với em, sau này không được mắng em nữa.

Tôi thương xót xoa mái tóc Thanh Thanh, nói:

- Được rồi, bà cô của tôi, anh hứa với em là sẽ đối xử với em thật tốt, không mắng, không đánh, lúc nào cũng nghe theo sự chỉ huy của bà xã, được chưa?

Thanh Thanh nhéo tôi một cái:

- Chỉ được cái mồm mép, em thấy con trai anh lớn lên rồi cũng giống như anh thôi!

Tôi lập tức nổi hứng:

- Sao em nói thế?

- Vừa nãy lúc em dỗ nó ngủ, nó hỏi em vì sao bố thường xuyên không về nhà, em nói bố bận, bận kiếm tiền để mua đồ tốt cho con. Anh đoán xem con trai nói gì? Nó nói vậy con sẽ ở với mẹ, hàng ngày mẹ đừng nghịch máy tính muộn nữa, đi ngủ sớm với con, con chơi với mẹ! – Thanh Thanh

dùng bàn chân trong chần đạp tôi một cái, - Anh nhìn nó xem, rõ ràng muốn em ngủ sớm với nó lại nói là nó sẽ ngủ với em.

Tôi cười:

- Tốt lắm, lần trước ở Thanh Đảo nó còn biết ra điều kiện với anh, đúng là một nhân tài, không hổ danh là phiên bản của anh, chỉ có điều, có một chức năng quan trọng nó không thể thay thế được anh. – Nói xong tôi thò tay vào áo của Thanh Thanh, Thanh Thanh thoáng khựng lại, sau đó lập tức phản ứng, giữ chặt tay tôi:

- Đúng là đồ không đứng đắn, anh ngoài biết làm này còn biết làm gì! Nói đi, ở Thanh Đảo nó thế nào?

Bàn tay tôi vẫn ngoan cố đi vào trong:

- Làm xong rồi nói với em.

Thanh Thanh không buông tay, nhưng giọng nói đã hiền hòa hơn nhiều:

- Ông xã, có làm được không, vừa này làm một lần rồi, đừng có cố quá.

Tôi biết Thanh Thanh thực lòng lo cho tôi, cô ấy vẫn chưa học được cách sử dụng kế khích tướng:

- Bà xã, đừng nói nhiều nữa. – Sau đó tôi bắt chước giọng điệu trong một vở kịch. – Được hay không hãy xem hành động.

Lại sau một trận mây mưa, Thanh Thanh nằm trên ngực tôi, bàn tay xoa ngực tôi, tôi ngóc đầu dậy, phát hiện mắt cô ấy lóng lánh nước, cô ấy ghé sát vào tai tôi:

- Ông xã, anh không biết khi mắng em, trông anh đáng sợ như thế nào đâu, còn lúc dịu dàng lại thật là tuyệt!

VỤ KIỂM TRA CỦA ĐỒN CÔNG AN

Vì đêm qua “quyết chiến” hai hiệp nên tứ chi rã rời, tôi cảm thấy đầu mình nặng chình trịch, chân nhẹ bẫng. Cảm thán đúng là thời gian không buông tha cho con người, năm năm trước Thanh Thanh còn nói tôi là kim cương, thế mà bây giờ tôi đã trở thành “Mr. Ba phút”. Vừa tới cổng công ty, Lạc Lạc thấy tôi đã vội vàng đứng lên, sắc mặt căng thẳng, lắp bắp nói:

- Lý... Lý tổng, cảnh sát tìm anh!

- Cảnh sát tìm tôi? – Tôi giật mình, bình thường tôi không có người bạn nào làm cảnh sát, lần trước tôi có nói tới Trưởng đồn Vương với Vương Diệu chẳng qua là bịa, tôi lại không làm việc gì vi phạm pháp luật, sao có cảnh sát tới tìm tôi?

- Ở đâu? – Tôi thấy thật kỳ lạ.

- Họ trong phòng họp. – Lạc Lạc nói lí nhí. Tôi nhìn về phía đó, bảo Lạc Lạc đi pha trà, cất cặp rồi qua ngay.

Trong phim tôi vẫn thấy các cảnh sát khi thẩm vấn phạm nhân thường uy hiếp:

- Chứng cứ của anh tôi đã nắm được rồi, giờ phải xem anh có thành thực hay không.

Tôi thấy thật buồn cười, cái trò này chỉ dọa được trẻ con, chứng cứ nắm đầy đủ rồi, các anh còn hỏi để làm gì! Trước khi đi vào phòng họp, tôi đã có chủ ý, có chuyện phải giả bộ hồ đồ, không có chuyện phải luôn miệng kêu oan, cố gắng nói thật ít, không tỏ ra sốt sắng, tóm lại không thể để họ nhận ra sơ hở nào mà bắt thóp.

Hai vị cảnh sát nhân dân đang ngồi nghiêm trang trong phòng họp, một người lớn tuổi, một người trẻ hơn, tôi vừa bước chân vào đã thấy không khí bất bình thường. Hai đồng chí đó lấy thẻ ngành xòe ra trước mặt tôi rồi lại cất đi, tôi nói anh có thể cho em nhìn rõ hơn một chút không, em bị cận thị, mắt trái là một độ, mắt phải là không thấy tám, giờ cũng lớn tuổi rồi nên nhìn không rõ lắm. Người lớn tuổi nói không cần, cậu chỉ cần nhớ cảnh hiệu là được, rồi chỉ tay vào trước ngực, sau đó nhìn tôi chằm chằm, hỏi tôi gần đây có làm việc gì vi phạm pháp luật hay không?

Chiêu này quả không nằm ngoài dự đoán, đầu tiên là dọa bạn, để bạn chột dạ không đánh đã khai, sau đó, khi bạn đã khai ra một chuyện, anh ta sẽ thốt lên những câu đại loại như: “Những việc này thôi hả, không còn gì nữa sao?”, ép bạn phải khai từng chút những việc xấu xa mình đã làm, khi bạn đã để lộ sơ hở, anh ta sẽ đột nhiên quát lên, làm bạn không kịp đề phòng, phòng tuyến tâm lý bị phá vỡ hoàn toàn.

Tôi nói đồng chí cảnh sát, tôi làm ăn buôn bán đàng hoàng, có trụ sở cố định, nộp thuế đúng nghĩa vụ, không nợ lương nhân viên, không đánh đập nhân viên, tôi giống người phạm pháp sao?

- Vương Phong Cầm anh có quen không? – Viên cảnh sát già thấy tôi không mặc bẫy liền đi thẳng vào vấn đề.

- Vương Phong Cầm? Không quen. – Tôi lắc đầu, đúng là tôi không quen.

- Nói dối! – Viên cảnh sát già nâng cao âm lượng. – Cho anh xem một thứ! – Sau đó đánh mắt ra hiệu, viên cảnh sát trẻ lôi một tờ giấy từ quyển sổ tay ra, dùng ngón trỏ giữ lại rồi đẩy ra trước mặt tôi.

Tôi vừa nhìn đã biết sự việc không hay, hóa ra Tiểu Cầm chính là Vương Phong Cầm. Tối hôm đó bọn tôi cùng “high” đến hai giờ sáng, Dương Hùng Vĩ lúc thì ôm Tiểu Mỹ, lúc thì ôm Tiểu Cầm, bàn tay lợn thối

tha sờ mó khắp nơi, hai người họ đều không hề phản kháng, chỉ nhắm mắt rồi lắc đầu như đánh trống. Tôi sợ xảy ra việc gì đó nên liên tục đưa nước khoáng cho bọn họ uống, bọn họ đi vệ sinh tôi cũng đi theo, chờ ở ngoài cửa, chỉ sợ họ ngã ở trong đó không ra được, cứ như một con chó trung thành đi theo chủ.

Sau đó tôi thấy không ổn, nếu như lắc tiếp có khi đứt cả cổ, thế là tôi kéo họ ra ngoài, đưa tới khách sạn Hoa Kiều phía đối diện. Vừa mới vào phòng, hai người đã lao vào nhà vệ sinh rồi nôn, lúc đi ra nằm đổ vật ra giường, miệng còn lảm nhảm những gì không rõ, Dương Hùng Vĩ định lại gần cởi quần áo của họ nhưng bị tôi kiên quyết ngăn lại:

- Anh tỉnh táo một chút, như thế này là cường dâm! Phải ngồi tù đấy!
- Có thể câu nói này đã có tác dụng, Dương Hùng Vĩ rụt tay về nhưng vẫn không cam tâm, tôi vỗ vai hắn nói:

- Mai kiếm một gái trinh cho anh giải tỏa!

Sắc mặt Dương Hùng Vĩ lúc này mới sáng sủa hơn:

- Có phải là gái của anh đâu, sao cứ bênh chúng nó thế?

Tôi nói:

- Ông anh ơi, tôi nghĩ cho anh thôi. Bọn họ có bán dâm đâu, toàn là sinh viên, không phải cứ bỏ tiền ra là giải quyết được đâu.

Anh đường đường là trưởng phòng của một công ty lớn, có thân phận và địa vị, vì một phút vui nhất thời để đánh mất những thứ này quả thật không đáng!

Dương Hùng Vĩ cuối đầu ngồi ở mép giường:

- Anh sợ ảnh hưởng tới bản thân phải không?

Tôi nghe thấy thế đã vô cùng kích động, nói lớn:

- Tôi sợ cái gì? Tôi là chủ của một doanh nghiệp tư nhân, không có tổ chức, không có lãnh đạo, mấy hình phạt như kiểu song quy, tước Đảng tịch gì gì đó đều không đến lượt tôi, tôi sợ ai?

Thấy tôi như thế, Dương Hùng Vĩ mới bật cười:

- Việc gì phải kích động thế, tôi chỉ nói bừa thế thôi, nhớ đấy nhé, phải kiếm được một em gái trinh rồi chúng ta chơi với nhau, anh đừng có giả bộ nói là đồ ngon nhường cho tôi ăn một mình nữa!

Dương Hùng Vĩ khéo léo hơn Hoàng Lực nhiều, hẳn biết những chuyện xấu phải làm cùng nhau mới không xảy ra chuyện.

Lúc đi, tôi còn cẩn thận lấy trong tủ lạnh ra hai chai nước suối để ở đầu giường, bên dưới là một nghìn tệ, ngoài ra còn có một tờ giấy:

Tiểu Mỹ, Tiểu Cầm, ngủ dậy cứ mang thẻ phòng trả ở quầy lễ tân. Số tiền này các em cất đi, có việc gì thì gọi điện thoại. Anh Phi.

Thực ra sinh viên thời nay đi cả đêm không về là chuyện rất bình thường, nhưng vận xui lại đụng trúng vào tôi. Nửa đêm hôm đó, một người bạn cùng phòng với Tiểu Mỹ bị đau bụng đi vệ sinh, thấy có một bóng đen vội hét lên kêu cứu, bảo vệ của trường chạy tới, thế là không bắt được trộm nhưng phát hiện có hai cô gái đi cả đêm không về, gọi di động cho họ, trong điện thoại Tiểu Mỹ nói đau đầu quá, chóng mặt, buồn nôn, cánh bảo vệ nghe thế lập tức thấy hứng thú, bèn hỏi đang ở đâu, lập tức cho xe tới thẳng khách sạn, ở trong phòng, họ phát hiện ra tờ giấy mà tôi đã để lại, thế là báo cảnh sát.

Tôi tốt bụng để lại tiền và giấy, ai ngờ lại bị chính nó hại ngược. Theo như lô-gíc của cảnh sát, nếu tôi không làm chuyện đó sao lại thuê phòng cho họ, lại cho họ rất nhiều tiền? Hơn nữa con số đó lại vừa đúng như mức

giá trên thị trường. Đương nhiên là tôi không thể nói vì mình đã cho họ uống thuốc lắc, thấy có lỗi với họ nên mới cho tiền, như thế sẽ không thoát khỏi cái tội danh “tàng trữ ma túy”, cho dù có ngâm trong phòng tắm nước nóng cả năm cũng không rửa hết tội. Họ sẽ điều tra là ai bỏ thuốc, nguồn gốc của ma túy, rồi sẽ điều tra mối quan hệ giữa tôi với Dương Hùng Vĩ... Từng manh mối đó được bóc ra, đây chính là trò chơi thú vị của cánh cảnh sát, tôi thậm chí còn có thể tưởng tượng được một kết cục ê chề dành cho mình, giống như cơn gió lạnh lẽo ngày cuối đông lướt qua thân cây, những chiếc lá vàng úa rơi xuống, nát đi và không còn ngày tái sinh.

- Hai người họ đã khai cả rồi, chỉ còn xem anh có hợp tác hay không thôi. – Khẩu khí của viên cảnh sát trẻ tuổi không được cứng rắn như người kia. Tôi cười lạnh một tiếng trong lòng, thời này ai cũng chơi chiến thuật tâm lý, tôi mềm anh ta cứng, họ mà khai ra sao? Chuyện này liên quan tới trình tiết của họ, cho dù có làm cũng không thể nói, huống hồ là không hề làm!

Tôi làm ra vẻ oan như oan Thị Kính, nói:

- Đồng chí cảnh sát, chúng tôi thực sự không làm gì cả, chỉ đến sàn uống một chút rượu, sau đó muộn quá họ không thể về trường được, tôi vì tốt bụng nên mới thuê phòng cho họ ngủ, số tiền đó cũng chỉ là khoản tiền bình thường giữa những người bạn, tôi không thả họ ở đầu đường để các anh phải đi thu gom đã là nhân từ lắm rồi, làm như thế cho dù không được nói là nghĩa hiệp, nhưng theo quan niệm về thanh niên tốt của thời đại mới cũng được coi là phù hợp.

- Chẳng phải anh nói là không quen Vương Phong Cầm sao? – Viên cảnh sát già vẫn nhìn tôi chăm chăm.

- Tôi quen, nhưng không biết tên đầy đủ của cô ấy là Vương Phong Cầm.

- Vậy thì càng lạ, đến tên họ đầy đủ của người ta anh còn không biết, tại sao lại cho một khoản tiền lớn mà chỉ nói là khoản tiền giữa những người bạn? Trên đời này có chuyện tốt như thế sao?

Lúc này tôi mới ý thức được rằng cái gã lớn tuổi này đi một đường vòng để tóm lấy sơ hở của tôi, đúng là gừng càng già càng cay.

Tôi nói chủ yếu là vì tôi quen với Hạ Tiểu Mỹ, còn Vương Phong Cầm mà các anh nói, mọi người đều gọi là Tiểu Cầm nên tôi cũng gọi theo nhưng chưa bao giờ hỏi kỹ họ tên của cô ấy, đây là chuyện thật, không phải là tôi giáo biện.

- Một người nữa đi cùng với anh là ai?

Hỏi tới đây là vấn đề nghiêm trọng rồi, bất giác trán tôi đổ mồ hôi, mắt bắt đầu đảo liên hồi, nếu khiến cả Dương Hùng Vĩ dính vào vụ này phiền phức sẽ lớn hơn. Nhưng không biết bọn Tiểu Mỹ rốt cuộc đã nói gì với cảnh sát, hơn nữa liệu có thể cứu được Dương Hùng Vĩ khỏi vụ này không? Tôi không dám chắc. Nếu không đấu lại được với cảnh sát, chi bằng cứ thật thà với cảnh sát ngay từ đầu, chủ động trước, sự việc này cần phải đánh giá lại, không thể một mực phủ nhận ngay được.

- Là một người bạn.

- Tên là gì? Làm ở đâu?

Lúc này tôi thực sự ngưỡng mộ chủ nghĩa tư bản ở nước Mỹ, gặp chuyện phiền phức gì đều có thể không cần trả lời, hơn nữa còn坦然 nhiên nói: “Có chuyện gì hãy nói chuyện với luật sư của tôi!”. Nhưng với tình hình trước mắt, chắc chắn là không được. Có điều tôi muốn làm một công dân tự làm chủ bản thân, tôi vẫn có quyền tư vấn:

- Thừa cảnh sát, anh đang thẩm vấn tôi hay đang tìm tôi để tìm hiểu tình hình?

Hai viên cảnh sát chụm đầu vào nhau thì thầm điều gì đó, tôi chẳng hiểu câu nào, cảm giác họ đang nói tiếng Triều Châu. Trước khi đi, viên cảnh sát lớn tuổi sừng sĩa mặt chỉ vào tôi:

- Anh có thể không nói, nhưng chờ khi chúng tôi mời anh tới đồn cảnh sát anh không thể ung dung như thế này được đâu.

Tôi nói đương nhiên, đương nhiên, tôi tin rằng người cảnh sát nhân dân chắc chắn là phục vụ vì nhân dân. Viên cảnh sát trẻ tuổi còn bổ sung một câu:

- Tình hình thực tế trong lòng chúng tôi đều hiểu rõ! Hai cô bé sinh viên đó đều nói rồi.

Tôi gật đầu như bỗ củi:

- Dạ vâng, dạ vâng, tôi cũng không dám che dấu!

Thực ra trong nửa tiếng đồng hồ qua, tôi chắc chắn họ vẫn chưa nói ra hai chữ “thuốc lắc”, dù sao bản thân họ cũng không nhìn thấy, một tờ giấy càng không thể chứng minh tôi đã làm việc gì phạm pháp, điều tôi lo lắng là họ mới ra đời, sẽ bị đám người này dùng lợi ích cám dỗ, sau đó dẫn sự việc đi theo hướng mà bọn người kia muốn, gây ra một vụ án oan.

Lúc đi tới thang máy, tôi nói xin hỏi quý tính đại danh của hai anh, người lớn tuổi thô lỗ nói:

- Hỏi làm cái gì?

Tôi nói hỏi rõ để còn tặng cờ gấm cho hai anh. Gã xua tay nói:

- Đừng có giả bộ trước mặt chúng tôi! Nhớ cảnh hiệu là được rồi.

Tôi lập tức tươi cười đưa mắt tiễn họ vào thang máy, sau đó giơ tay lên:

- Hai anh đi cẩn thận!

Khi cửa thang máy đã khép lại, tôi lập tức quay người, chạy về phòng nhắc điện thoại lên gọi cho Dương Hùng Vĩ:

- Cảnh sát đã tìm anh chưa?

TRỞ MẶT VỚI HOÀNG LỰC

Trong điện thoại, Triệu Hữu Tài giễu cợt tôi:

- Lý tổng, một chai nước mà khiến cả hai em sinh viên bay theo, đúng là lợi hại, hôm nào giới thiệu cho tôi với nhé?

Trong điện thoại, trước tiên Hoàng Lực hỏi tôi có phải là người không, sau đó than thở một hồi, nào là quen họ hai tháng mới dám sờ tay, anh mới gặp lần thứ hai đã cho họ lên giường, tôi mù mắt nên mới dẫn sói vào nhà. Con bà nó, thời này thế quái gì vậy? Còn vương pháp nữa hay không?

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi mà chửi, chuyện tốt chẳng ai biết, chuyện xấu ai ai cũng hay, đúng là đám người bản thủ, giờ thích chí nhìn tôi mất mặt. Cũng may Hoàng Lực còn chưa biết chuyện này có cả Dương Hùng Vĩ dính vào, nếu không chắc chắn hẳn sẽ vác đao đến gặp tôi.

Đám người này cho dù có chế giễu, chửi bới tôi thế nào, tôi cũng không sợ, một đống chuyện xấu xa của họ, tôi nắm rõ trong lòng bàn tay, bất cứ lúc nào cũng có thể lôi ra để dọa họ không dám ho he. Người khiến tôi sợ nhất là Thanh Thanh, mới làm hòa được hai ngày đã lại gặp chuyện phiền phức mới. Mặc tôi giải thích thế nào, Thanh Thanh vẫn quay về với trạng thái không chửi thì thôi, đã chửi toàn nói những câu kinh điển: “Chó không sửa được tật ăn cứt, mèo không sửa được thói ăn tanh”. Tôi nói bà xã đại nhân là người có tố chất thanh cao, chửi người cũng dùng câu đối, có cần thêm câu hoành phi “Anh không phải là người” nữa không? Thực ra Cảnh Phú Quý từng dạy tôi một chiêu, đàn bà mà quậy thì biện pháp tốt

nhất là lạnh nhạt với họ, không đếm xỉa tới họ, ba ngày sau tự nhiên sẽ phải nói chuyện với anh. Tôi dùng thử chiêu này nhưng với Thanh Thanh nó không linh, nịnh cô ấy, cô ấy không màng, lạnh nhạt với cô ấy, cô ấy sẽ ném đồ ném đạc, nghĩ đủ mọi cách để thu hút sự chú ý của anh, có lẽ đây chính là điểm mà phụ nữ phương Bắc không thể bằng phụ nữ Triều Châu. Phụ nữ phương Bắc tính tình mạnh mẽ, thà làm ngọc nát còn hơn ngồi lành, xử sự không khéo có khi còn làm một bình ga cho cả nhà nổ chết hết, thế là xong. Trong khi đó vợ Cảnh Phú Quý là đại diện tiêu biểu cho phụ nữ Triều Châu, sau sự kiện QQ, yêu cầu của cô ta với Cảnh Phú Quý đã hạ thấp đến mức “khuất mắt trông coi”. Vì việc này mà tôi ngưỡng mộ Cảnh Phú Quý vô cùng.

- Đúng là cưới vợ người Triều Châu vẫn hơn, Dương Huệ nhà cậu đúng là vừa hiền thực, vừa “thực tế”!

Cảnh Phú Quý lập tức phản bác:

- Ý cậu là gì? Ý cậu là Dương Huệ không xinh bằng Thanh Thanh phải không?

Tôi vội vàng lôi quan điểm của Lâm Thăng ra để giải thích:

- Vợ xinh hay không không quan trọng, người đẹp theo cậu một năm thì thẩm mỹ cũng mệt mỏi, thực tế là quan trọng nhất, ai dùng người đó biết!

Để chứng minh là mình vì chuyện làm ăn mà không phải vì tìm niềm vui bên ngoài, tôi phát huy tinh thần học tập đồng chí Dương Hùng Vĩ, tìm một đơn đặt hàng cũ của bên Khoa Mỹ, sửa lại một chút, ngày tháng sửa thành ngày thứ hai sau sự kiện thuốc lắc, số tiền sửa thành một triệu mà lần trước đã nói với Thanh Thanh, photoshop ra một đơn đặt hàng hoàn toàn mới và mang về nhà:

- Bà xã, chỉ riêng công ty này đã kiếm được hai trăm nghìn tệ, em xem học phí đi nhà trẻ của Đô Đô cao như thế, đã thế nó còn đòi đi công viên Disney Land, chúng ta còn muốn ở biệt thự, không có tiền sao được? Chẳng qua là vì tiền nên anh mới bị Dương Hùng Vĩ ép thôi.

Đại nạn đến nơi, thân ai người nấy lo, dù sao Thanh Thanh cũng không phải cảnh sát, cho dù cô ấy có biết cũng chẳng đi tìm Dương Hùng Vĩ để hỏi tội, gia đình hòa thuận mới là đại nghiệp trăm năm.

Nhưng Thanh Thanh không tin vào chiêu tôi sử dụng, đối với một kẻ thường xuyên phạm lỗi như tôi, muốn làm người tốt quả thực rất khó. Trong chuyện này, tôi tự cho rằng mình đã hoàn toàn thực hiện đúng hành vi của một người đàn ông tốt, chủ động, chân thành, tự kiểm điểm, nhưng sau khi ném cho tôi câu đối ấy, Thanh Thanh chẳng đếm xỉa gì đến tôi nữa. Tôi nghĩ có thể giờ cô ấy không còn cảm giác phẫn nộ với tôi nữa, tha thứ hết sai lầm này tới sai lầm khác, hạ thấp tiêu chuẩn hết lần này tới lần khác, cho tới khi lòng bình yên như nước, không còn gợn sóng. Là một người từng yêu bạn sâu sắc, một người vì một câu nói không đúng đã không ngủ được, giờ trở thành một người không còn phẫn nộ với bất cứ sai lầm nào bạn phạm phải, không còn mất ngủ mỗi đêm, còn chuyện nào bi ai hơn chuyện này? Lẽ ra tôi muốn nhân cơ hội này kêu oan trước mặt Thanh Thanh, dùng sự trong sáng lần này để che lấp đi mọi tội ác trước kia, nhưng tôi phát hiện ra điều đó quả thật thừa thãi, cô ấy đã không quan tâm nữa, khi lời thề không còn giá trị, còn lời nói dối lại như một điều thuốc có thể rút ra khỏi túi áo bất cứ lúc nào, trung thành, tin tưởng và chân tình có còn nữa không?

Điều đáng thương là giờ đây tôi đã hình thành phản xạ có điều kiện. Bản thân mình một khi xảy ra vấn đề gì là lập tức nghĩ tới cái gã Trương Vạn Phong ấy có nhân cơ hội này để nối lại tình xưa với Thanh Thanh? Mặc dù Tiểu Quân bắt tôi phải tin chị dâu cậu tuyệt đối, nhưng gặp phải tình huống này, tôi tin rằng không người đàn ông nào có thể giữ bình tĩnh

trong tim, nhất là với loại người thà tin vào mình còn hơn tin vào người như tôi. Tôi âm thầm điều tra hòm thư và di động của Thanh Thanh, không có dấu vết cho thấy có liên lạc với Trương Vạn Phong, nhưng điều này không có nghĩa là không có. Tôi phát hiện tinh thần cảnh giác của cô ấy ngày càng cao, thậm chí còn có năng lực phản trình thám, khi ở Thanh Đảo, tôi nói về chuyện hòm thư, cô ấy không hề tranh luận với tôi chuyện nội dung có đúng hay không, chỉ một mực chỉ trích hành vi đê tiện của tôi:

- Xem trộm hòm thư của người khác cũng như đọc trộm nhật ký, là hành vi xâm phạm đời tư. – Lời của cô ấy hơi giống lời mấy gã luật sư, ý nói, thủ đoạn không hợp pháp, nội dung không thể tin được. Cái chiêu giường Đông kích Tây này ngày xưa tôi rất hay dùng, giờ bị cô ấy học được, mang ra để đối phó với tôi, mà điều đáng buồn hơn là giờ tôi phải đến độ phải làm một “oán phụ” với những hành vi lén lút.

GIẢI QUYẾT VẤN ĐỀ

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của tôi, Tiểu Mỹ và Tiểu Cầm dù sao cũng còn non, sau khi đến đồn cảnh sát bị thẩm vấn riêng đã khai ra hết sạch mọi việc, đương nhiên bao gồm cả tờ giấy đó, tuy không có sức thuyết phục bằng việc bắt dâm tại giường, nhưng ít nhất cũng chứng tỏ chuyện giữa chúng tôi không đơn giản. Cũng may là bọn họ không biết chuyện thuốc lắc, hơn nữa cùng kiên quyết phủ nhận chuyện giao dịch không chính đáng. Cảnh sát lúc đến khách sạn tuy có nghi ngờ triệu chứng của họ, nhưng khi đó được tính đã hết, hơn nữa quần áo, trang phục của họ vẫn nghiêm chỉnh, không tìm ra chứng cứ gì, bởi vậy sự việc cũng chưa tệ lắm.

Vừa nghe nói cảnh sát tìm đến, Dương Hùng Vĩ đã vô cùng căng thẳng, câu đầu tiên là: “Chuyện này anh gánh được không?”. Tôi nói:

- Gánh cũng không sao, nhưng tôi không thể đảm bảo là họ không nói ra.

- Chết rồi, chết rồi... Thế thì toi rồi! – Dương Hùng Vĩ vô cùng lo lắng, trong lòng tôi thoáng một sự sung sướng, đây là kết quả của việc không nghe lời tôi.

- Anh có thể đi gặp họ, điều tra xem cảnh sát đã nói gì không... - Chưa chờ hẳn nói xong, tôi đã ngắt lời hẳn:

- Đừng nói nữa, anh ra ngoài ngay đi, chúng ta gặp nhau ở quán cà phê mọi khi!

Tôi lái xe ra, quan sát qua gương chiếu hậu xem có cảnh sát bám theo không, còn cố ý đi vòng mấy vòng.

- Dù sao tờ giấy để lại cũng nằm trong tay họ, muốn chối cũng không chối được, một mình anh gánh chuyện này, tôi đảm bảo ngày nào cũng mang đồ ăn đến cho anh ăn, ở bên ngoài sẽ tận lực làm việc cho anh! Nếu thực sự kéo cả tôi vào thì mọi người đều toi. – Dương Hùng Vĩ vừa ngồi xuống đã vội vàng nói hết ý định của mình, chắc là dọc đường hẳn đã nghĩ ra cái cách này.

Tôi thấy thật buồn nôn, người bạn bình thường không chuyện gì không kể giờ đây đã trở nên thật xấu xa, bỉ ổi, mọi người xung quanh đều đang há miệng đầy máu định nuốt chửng tôi, hẳn không những không đưa tay ra cứu mà ngược lại còn đẩy tôi vào miệng cọp. Con người đúng là loại động vật cao cấp biết khi nào cần lấy lên, khi nào cần đặt xuống, trước mặt gia thế, địa vị, danh dự không còn thứ gọi là tình nghĩa, tôi từng như thế, bọn họ nay có khác gì?

Nhưng tôi còn làm được gì? Lời của hẳn đúng là có lý, nếu kéo hẳn vào cũng không có ích gì cho tôi. Chuyện này không có bằng chứng, huống hồ bọn tôi cũng chẳng làm việc gì thương thiên hại lý, không đến nỗi phải vào trong đó. Tôi có thể gánh được chuyện này, nhưng anh phải nhớ cái tình này!

- Ha ha, nói nghe nhẹ nhàng quá, thứ đồ chơi đó là anh cho vào, tôi đã ngăn anh rồi mà.

- Nhưng bọn họ đều không biết.

- Cũng chưa chắc, khi đó bên cạnh có nhân viên phục vụ thấy anh bỏ đồ vào cốc nước, huống hồ bọn họ có thể xem camera, những chuyện này cảnh sát đều nói rồi.

Dương Hùng Vĩ im lặng, cái gã này đã ý thức được tầm nghiêm trọng của vấn đề. Một lúc lâu sau hẳn mới ngẩng đầu lên:

- Thế anh có ý gì?

- Ừm, nể tình bạn bè của chúng ta bao nhiêu năm, tôi có thể gánh việc này, có điều... - Khi nói tới ba từ “tình bạn bè”, tôi cố tình dừng lại, nhấn mạnh giọng điệu, đến nỗi âm thanh phát ra nghe không bình thường. Nói xong tôi bất giác nghĩ, giữa anh và tôi có tình cảm không? Có thể có, nhưng chủ yếu vẫn là giao dịch, tình cảm chẳng qua chỉ là một cái cớ để đạt được mục đích mà thôi. Không chỉ tôi nghĩ vậy, mọi hành vi, lời nói của Dương Hùng Vĩ ngày hôm nay chẳng phải là một kiểm chứng tốt nhất đó sao?

Trái tim lạnh lẽo, nhưng thời tiết vẫn nóng ẩm, cây cối xanh tốt, hoa cỏ tươi thắm, những sạp trái cây ven đường bày đủ các loại trái cây miền nhiệt đới, thơm mát, tươi ngon, đang thể hiện vẻ đẹp nhất của chúng. Những chiếc áo phông, những chiếc váy ngắn vẫn tấp nập đi lại trên đường, dường như không hề cảm thấy lạnh lẽo bởi những cơn gió, những bông tuyết báo hiệu mùa Giáng sinh đang gần kề.

Tôi còn nhớ cảnh hiệu của viên cảnh sát già, bèn bảo Cảnh Phú Quý đi hỏi thăm, một lát sau hẳn hẳn hờ chạy về nói:

- Tìm ra rồi, người đó là Ngô Kiến Quốc, người Triều Châu, có một đồng hương của tôi rất thân với anh ta. – Tôi ngay lập tức tỏ thái độ:

- Hẹn ra đi, bày tiệc ở Thịnh Bào Ngư.

Sau một bữa rượu là đã xưng anh gọi em. Theo như lời gợi ý của cảnh sát Ngô, hôm sau tôi lái xe tới Đại học Châu Hải, tìm Trưởng phòng Bảo vệ và Viện trưởng, đầu tiên là tự mình kiểm điểm, nói rằng tuy mình cũng từng là một sinh viên nhưng không kiểm soát được hành vi của mình, đã không làm một tấm gương tốt cho các sinh viên thế hệ sau, đây là lỗi của tôi, nhưng tôi nghĩ rằng sau này con đường các em còn phải đi rất dài, nhất là vì danh dự của nhà trường, chuyện này lẽ ra không nên xảy ra, giờ nếu chúng ta không chuyện to hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có mà cứ làm to chuyện lên sẽ chỉ thiệt cả đôi bên. Viện trưởng vừa nghe tôi nói vừa gật đầu, tôi vừa nói xong, ông ta đã lập tức phê bình Trưởng phòng Bảo vệ:

- Lý tổng là một người trẻ trung, thành đạt, đâu có giống người làm việc xấu, phòng Bảo vệ của các anh làm ăn kiểu gì? Phải học chính trị!

Trưởng phòng Bảo vệ vô cùng thành khẩn, nói việc báo án là do cấp dưới làm, sau đó anh ta mới biết, quay về chắc chắn sẽ điều tra và chỉnh đốn, kẻ nào không nhận lỗi sẽ bị đuổi việc.

Sự kiện thuốc lắc được xử lý rất thuận lợi, thuận lợi ngoài dự kiến của tôi. Viện trưởng đích thân đưa Trưởng phòng Bảo vệ tới đồn công an, nói là hai nữ sinh kia ham chơi nên không giữ đúng quy định của trường, họ với hai người đàn ông đó là quan hệ bạn bè, camera ở khách sạn cũng ghi lại hai người đàn ông đó lên lầu có mười phút là ra, trong thời gian ngắn như thế không thể có hành vi xâm hại nào, hơn nữa còn ngầm ám thị cho các lãnh đạo ở đồn công an, đây cũng là hình ảnh của thành phố, nếu làm to lên sẽ bất lợi tới hình ảnh chung. Các lãnh đạo đua nhau gật đầu, lẽ ra hai cô gái cũng không tự nguyện báo án, giờ Viện trưởng nói thế càng dễ giải quyết hơn, sự việc kết thúc một cách tròn trịa.

Nhưng tôi không ngờ được rằng chính vì sự kiện quá thuận lợi nên tôi lơ là cảnh giác và tự đào hố chôn mình sau này.

“Sự kiện thuốc lắc” vừa xử lý xong tôi đã lập tức chạy tới nhà Lôitổng để tiếp tục “công việc” của mình, bệnh tình của Victory đã khỏe hơn nhiều, giờ đã xuống giường đi lại được, tôi biết cậu chàng ở nhà buồn lắm nên gọi cả Lâm Thăng cùng đưa cậu ta tới Đấu Môn ngâm nước nóng cả ngày, nói là như thế tốt cho sự hồi phục của sức khỏe, hơn nữa trong lúc trò chuyện cũng tìm ra điểm chung, cậu ta với Lâm Thăng cùng học trường Trung học Khổng Giang ở Thượng Hải, vậy là chủ đề lại nhiều hơn, trên đường về Châu Hải, Victory còn tiết lộ một tin tức rằng bố cậu bị bệnh nên qua đời đã lâu, bao nhiêu năm nay một mình mẹ nuôi dưỡng cậu. Tôi thở dài:

- Mẹ em đúng là một người phụ nữ mạnh mẽ, vừa có sự nghiệp lại phải chăm sóc gia đình, thật chẳng dễ dàng gì.

Victory nói:

- Đúng thế, lẽ ra em không muốn đi Mỹ đâu, em muốn ở lại Thượng Hải học đại học để gần mẹ, nhưng mẹ ép em đi.

TRÁI TIM AI CHƯA TỪNG ĐIÊN DẠI

Mộc Vô Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 11

CHUYẾN THĂM CỦA PHƯƠNG VĨNH HUY

Lâm Thăng hỏi tôi ông chủ cũ của tôi ở Thâm Quyển có phải là người Đài Loan, tên là Phương Vĩnh Huy không? Tôi nghĩ lại, nói hình như là đúng. Lâm Thăng nói tiếp, chồng của Vương Tiểu Lệ tên là Phương Vĩnh Huy, có một xưởng sản xuất nhựa ở Thâm Quyển. Tôi nói sao trên đời lại có chuyện trùng hợp như vậy? Nhưng cũng may là giờ tôi với ông chủ Phương chẳng còn quan hệ gì nữa, chứ không bạn tôi “chơi” vợ của ông ta, nói gì thì nói, tôi cũng có lỗi với người ta.

Chuyến viếng thăm của Phương Vĩnh Huy hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi.

Ông ta đưa theo trợ lý Tổng giám đốc là Dương Đại Cường, cũng chính là Giám đốc bộ phận cũ của tôi, lái chiếc BMW biển Hồng Kông, Thâm Quyển trực tiếp tới thẳng công ty tôi.

Tôi không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy người này như từng quen biết, cho tới khi cái con người có quả đầu tròn xoe lao đến trước mặt tôi, bắt tay rồi rít và nói:

- Cậu Phi, à không, Lý tổng, tôi là Dương Đại Cường, đây là Phương tổng của công ty Phương thị, Thâm Quyển, không nhớ nữa hả?

Trên mặt tôi lập tức nở ra một nụ cười mang tính nghề nghiệp:

- Nhớ chứ, nhớ chứ, những lời anh dạy tôi vẫn ghi nhớ trong tim, chỉ có điều ông chủ Phương đại giá quang lâm mà tôi không chuẩn bị được gì, thất lễ quá. – Sau đó tôi vội vàng mời họ vào phòng họp của công ty ngồi. Nhân lúc dọn đồ nhân viên mang trà nước lên, đầu óc tôi chuyển động nhanh chóng, họ đột ngột tới đây là có mục đích gì? Vì chuyện của Lâm Thăng với Vương Tiểu Lệ sao? Hay là...

Nhìn dáng vẻ của họ không giống như giận dữ đến đây hỏi tội, nhưng cũng có khả năng là một cái bẫy, nhất thời không đoán được mục đích của họ, tôi chỉ đành lấy tĩnh chế động, tùy cơ ứng biến.

Tôi ngồi xuống hàn huyên vài câu khách sáo, nói cảm ơn sự bồi dưỡng của công ty Phương thị với tôi, làm việc ở đó, tôi đã được học bài học đầu tiên đặc biệt nhất. Phương tổng nói khi sự kiện đánh bạc xảy ra không ai báo cáo với ông, một tuần sau từ Đài Loan sang ông mới biết, nhưng khi đó tôi đã đi rồi.

- Đúng là nhân tài mà! – Phương tổng thở dài. – Lẽ ra tôi đã lên kế hoạch bồi dưỡng cậu từ trước, nhưng không ngờ sự việc diễn ra nhanh quá, đến khi tôi biết chuyện thì không liên lạc với cậu được nữa rồi.

Tôi nói:

- Thật là xấu hổ, tôi đã bôi tro lên mặt Phương tổng, công ty không bắt tôi bồi thường là đã nhân từ lắm rồi.

Sau một hồi vòng vo Tam quốc, cuối cùng Phương Vĩnh Huy cũng nói ra mục đích chuyến đi này của mình, hoàn toàn không như tôi tưởng tượng. Không phải ông ta tới hỏi tội, mà là có việc nhờ tôi, mong tôi giúp họ tấn công vào Khoa Mỹ. Số tiền mua các linh kiện nhựa của Khoa Mỹ mỗi năm lên tới năm trăm triệu tệ, chỉ cần kiếm được hai mươi phần trăm số đó thôi cũng là một con số không nhỏ. Hòn đá khổng lồ trong lòng tôi cuối cùng

cũng được đặt xuống, chỉ cần ông không đến đây làm loạn thì chuyện gì cũng OK:

- Về chuyện này không có vấn đề gì, trong ngành ai mà không biết mối quan hệ giữa chúng tôi với Khoa Mỹ, tôi với ông chủ Phương lại từng có giao tình, giúp đỡ cũng không vấn đề gì, có điều, ừm...

Tôi bắt đầu tỏ ra ấp úng, ngược mắt lên nhìn Phương Vĩnh Huy, ông chủ Phương lập tức hiểu ra ý của tôi:

- Lý tổng, chúng ta tuy là có giao tình, nhưng khi hợp tác vẫn tuân theo quy định trên thương trường, điểm này cậu yên tâm, tôi sẽ không bắt cậu giúp không công đâu.

- Ô, Phương tổng hiểu lầm rồi, tôi không phải ý đó, tôi chỉ đang cảm thấy không biết nên giúp như thế nào mới không khó xử.

Giữa chừng tôi giả vờ về văn phòng lấy thuốc, rồi lập tức gọi điện thoại cho Lâm Thăng, nhưng cái gã đó lại không chịu nghe máy, tôi bèn gọi cho Cảnh Phú Quý, bảo hẳn cho dù thế nào cũng phải tìm được Lâm Thăng, dặn Lâm Thăng đừng quay về công ty.

- Chuyện này thực ra cũng không phức tạp, cậu giới thiệu cho chúng tôi, chúng tôi trả phí môi giới cho cậu.

- Ông quá lời, chỉ có điều tôi chưa làm chuyện này bao giờ, không biết cụ thể phải làm thế nào? – Tôi tỏ thái độ tình nguyện cắn câu, trước đây khi tôi tìm Triệu Hữu Tài để hợp tác, hẳn cũng như thế đối với tôi.

Dương Đại Cường định nói nhưng Phương tổng ngăn hẳn lại:

- Thế được, tôi nói thẳng nhé, chúng ta ký một hợp đồng, cậu giúp chúng tôi vào Khoa Mỹ, chúng tôi trích mười phần trăm lợi nhuận ở Khoa Mỹ cho cậu, thế nào?

Tôi không trả lời thẳng thắn mà bắt đầu vòng vo, giới thiệu Khoa Mỹ là một doanh nghiệp như thế nào, chúng tôi phải tốn bao nhiêu thời gian và tâm tư mới vào được đó... mục đích chỉ có một: nâng giá.

Phương Vĩnh Huy có thể nhận ra, nói:

- Chúng tôi biết công ty Phi Thăng làm ăn với Khoa Mỹ rất tốt, nhưng hình như bây giờ người chiếm thị phần lớn nhất vẫn là Nam Hưng, có điều tạm thời tôi chưa muốn tới Nam Hưng, thứ nhất là vì tôi coi trọng năng lực cá nhân của Lý tổng, thứ hai là dù sao chúng ta cũng từng có chút giao tình, tin tưởng được, cậu nói đúng không?

Tôi nặn ra một nụ cười, nói:

- Điều kiện dễ bàn, ai bảo chúng ta có quan hệ như thế này!

Dương Đại Cường ngồi bên phụ họa:

- Đúng thế, đúng thế, người quen dễ nói chuyện mà!

- Có điều... tính bằng lợi nhuận sẽ không hay lắm, dù sao đây là bí mật thương nghiệp của ông, cho chúng tôi biết quả thực cũng không hay. Huống hồ ngộ nhờ chuyện này có ai biết được chúng tôi cũng gặp áp lực, cứ trực tiếp tính theo doanh số bán hàng đi, một phần trăm thế nào?

He he, nếu tính theo lợi nhuận bao nhiêu đều chẳng phải do do ông quyết định, doanh số bán hàng là cái thực tế, nếu ông không cho tôi số liệu thực, tôi tới Khoa Mỹ kiểm tra, tôi tính toán lại một chút, một phần trăm của doanh số bán hàng chắc chắn không ít hơn mười phần lợi nhuận.

Ông chủ Phương bật cười hai tiếng:

- Vấn đề này chúng ta thỏa thuận với nhau sau cũng được, đúng không? Ai bảo chúng ta có mối quan hệ này? – Khi ông ta nói câu này, tôi

nhớ tới Vương Tiểu Lệ, Lâm Thăng từng mây mưa với cô ta ở trên giường, cô ta cũng từng là một trong những đối tượng mà tôi thường nghĩ tới, hơn nữa còn có vụ đụng chạm bằng tay, đúng là mối quan hệ giữa chúng tôi không bình thường.

Khi tôi với ông chủ Phương đang đứng bên cửa sổ để thưởng thức phong cảnh đẹp trên con đường Tình nhân thì một chiếc xe quen thuộc chậm rãi đi vào cổng tòa nhà, nhìn là biết Lâm Thăng đã quay về, tôi thót tim, chẳng phải đã bảo Cảnh Phú Quý thông báo cho hẵn rồi sao? Không lẽ Cảnh Phú Quý không thông báo, nhân cơ hội này báo thù? Tôi đang định đi ra bỗng thấy ở góc tòa nhà có một bóng người chạy ra sát chiếc xe, nhìn kỹ lại, hóa ra là Cảnh Phú Quý.

Sau khi họ đã ra về, Lâm Thăng vẫn không dám tin, hỏi tôi mấy lần: “Có thật là không nhắc tới Vương Tiểu Lệ không?”. Tôi bực mình trả lời hẵn:

- Chỉ sợ là không đơn giản như thế. – Lâm Thăng vẫn không yên tâm,
- Liệu hẵn có lấy danh nghĩa hợp tác để chúng ta không đề phòng, tiếp cận chúng ta rồi sau đó điều tra mối quan hệ giữa tôi với Vương Tiểu Lệ?

Nghe hẵn nói nhiều khiến tôi đâm bực mình, đồ đàn bà, dám làm không dám chịu, nhưng tôi vẫn nhịn lại, nói:

- Không đâu, cho dù ông ta có muốn như thế thì chỉ cần không bị bắt trên giường, anh sợ cái quái gì? Huống hồ anh lại độc thân.

Lâm Thăng lẩm bẩm:

- Tôi vẫn phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, đề phòng lỡ... - Khi đó tôi chỉ hận là không thể đá cho hẵn một cái.

TIỂU NGỌC VAY TIỀN

Tôi gọi điện thoại cho Tiểu Phần, bảo là chuẩn bị mười nghìn tệ tiền mặt, chiều nay tôi có việc cần dùng. Một tiếng đồng hồ trước tôi nhận được tin nhắn của Tiểu Ngọc: Anh, cho em vay năm nghìn tệ được không, em trai em phải nộp học phí đại học.

Cảm giác đầu tiên của tôi là không thoải mái, bản thân mình đã đen đủi lắm rồi mà chẳng có ai chia sẻ cùng, giờ lại có người mở miệng vay tiền của tôi, bình thường chuyện này ai gặp phải cũng đau đầu, huống hồ là vào lúc này có khác gì rắc muối lên vết thương của tôi!

Tôi không muốn quan tâm tới cô ta, không phải vì sợ cô ta không trả tiền, số tiền này đối với tôi mà nói chỉ bằng một khoản thua thắng trên bàn cược, chủ yếu là vì tôi không nợ gì cô ta, cô ta không phải khách hàng của tôi, không cần phải nịnh nọt, bợ đỡ, giữa chúng tôi hoàn toàn chỉ là giao dịch, giao dịch đôi bên, không ai nợ ai. Nhưng sau đó tôi lại mềm lòng, cô ta đã mở miệng ra với tôi chắc chắn là vì vạn bất đắc dĩ.

- Em trai em học đại học gì? – Giọng nói trong điện thoại của tôi nghe thật lạnh nhạt, không mấy hồ hởi.

- Đại học Sư phạm Tây Nam, tiền của em bị bạn trai cuốn hết đi rồi, số tiền lẽ ra phải gửi về nhà cũng tiêu hết, còn phải vay nợ mấy người, em trai em đi học cần hơn bốn nghìn tệ, thực sự em không còn đồng nào nữa. – Đầu bên kia điện thoại, Tiểu Ngọc mết mỏi nói.

Nghe chuyện này, tôi thấy thương cảm, cái cảm giác gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không thừa này tôi cũng từng nếm trải, tôi có thể cảm nhận được sự khốn khó của cô ta lúc này. Huống hồ khoản tiền này là để cho em trai đi học đại học, không phải là cho cô ta tiêu xài hoang phí.

Tôi nói được rồi, để anh nghĩ cách.

- Nếu không được thì thôi, anh, em vẫn nhớ anh tốt với em.

Có thể câu nói này của Tiểu Ngọc đã khiến tôi hạ quyết tâm, tôi nhất định phải giúp cô ta.

Đặt điện thoại xuống thì Lâm Thăng gọi tới, hỏi tôi đang ở đâu, tôi bảo đang ở Thủy Loan Đầu uống trà.

- Vậy anh mau ra hoa viên Hải Loan đi, Vương Tiểu Lệ tới rồi, bọn họ thiếu một người. – Tôi tự nhiên thấy bực trong lòng, nói là muộn hơn chút được không? Giờ tôi đang bận chút việc.

- Anh sang đó một chút đi, năm giờ sẽ có người khác đến, Vương Tiểu Lệ chỉ đích danh anh đi.

- Anh thì sao? Đang làm gì? Bao giờ qua?

- Tôi bận chút việc, một tiếng nữa sẽ đến.

Tôi định cúp điện thoại thì Lâm Thăng lại bổ sung một câu:

- Nhớ hỏi thăm hộ tôi chồng cô ta có phát hiện ra điều gì không?

Khi tôi tới hoa viên Hải Loan, ba người họ đã nhập cuộc, tôi vừa vào cửa đã nói:

- Ôi, lâu lắm không gặp các người đẹp, còn tưởng là các em bị bọn hải tặc Somali bắt về làm áp trại phu nhân rồi chứ, anh lo suốt từ đó đến giờ, nhưng sau đó nghĩ làm áp trại phu nhân chắc chắn sẽ hưởng không hết vinh hoa phú quý, nên lại mừng thay cho các em.

Vương Tiểu Lệ vừa lắc súc sắc vừa nói:

- Hừ, toàn lời đường mật! Đàn ông đều là bọn vô tình vô nghĩa!

Không khí có vẻ không bình thường, lần trước chỉ nói là Tăng Đồ Tử, giờ dùng từ đã gay gắt hơn. Tôi nhìn cô ta chăm chăm:

- Sao em nói thế?

Mary ngồi cạnh tiếp lời:

- Bạn anh Lâm Thăng mất tích, gọi điện thoại nói là bận, không lộ diện, em thấy chắc chắn là anh ta có đồ chơi mới rồi.

- Không đâu, thời gian trước Lâm Thăng còn nhắc tới Tiểu Lệ với anh, nói là lâu lắm rồi em không tới, có phải vì chồng em đã phát hiện ra không?

Vương Tiểu Lệ hừ một tiếng trong miệng:

- Tự mình có người mới lại đổ trách nhiệm cho người khác. Bây giờ em hiểu rồi, lời đàn ông chỉ như là đánh rắm thôi, ai tưởng thật chỉ thiệt thân.

Mary bổ sung thêm một câu:

- Đúng, đàn ông mà đáng tin thì lợn biết trèo cây.

Đây đúng là một cuộc họp đầu tổ đàn ông, điều bất hạnh là lúc này tôi bất đắc dĩ phải trở thành cái thùng rác để mọi người trút giận.

- Chuyện này không đúng, không phải đâu, Lâm Thăng rất chung thủy với em, có phải chồng em tên là Phương Vĩnh Huy không, lần trước ông ta còn tới công ty bọn anh, Lâm Thăng tưởng là ông ta tới để tính sổ với hẳn đấy.

Ba người họ đều há hốc miệng, nhìn nhau một cái rồi đổ dồn ánh mắt về phía tôi.

- Không thể nào! – Mary lên tiếng trước, - Phương Vĩnh Huy gần đây còn mua cho Tiểu Lệ một căn nhà đôi ở Thượng Hải, anh ấy đối xử với Tiểu Lệ tốt lắm!

Vương Tiểu Lệ cũng suy nghĩ một lát rồi lắc đầu, lẩm bẫm:

- Không thể nào, có một lần em nghe lão nói trong điện thoại là phải hợp tác với một công ty bên Châu Hải, nếu có việc đó thật chắc hẳn lão đã không nói tới công ty anh rồi.

- Nếu không phát hiện ra thì tốt quá, mọi người đều bình an vô sự, Lâm Thăng cũng không phải loại người như em nghĩ đâu, hẳn chung thủy lắm, có thể giữa hai người có hiểu lầm gì.

- Anh còn bao biện cho hắn, hắn đã có quan hệ với một người đàn bà họ Tần từ lâu rồi. – Mary vẫn không buông tha.

Tôi thầm giật mình, không lẽ Lâm Thăng đã nói hết? Nhưng trước khi chưa nghe chính miệng Lâm Thăng nói thì cho dù thế nào cũng không thể trúng kế của họ được.

Những lời đánh giá của Vương Tiểu Lệ với Mary chắc hẳn là có lý, nhưng không hoàn toàn đúng, ít nhất trong chuyện của tôi với Tiểu Ngọc, tôi với cô ta không có quan hệ gì, nhưng vẫn mang tiền cho cô ta.

Lúc ở hoa viên Hải Loan đi ra, tôi tìm tới căn nhà Tiểu Ngọc thuê ở Củng Bắc, đó là một căn nhà với một phòng ngủ và một phòng khách, cô sống với một người chị em nữa. Cảm giác đầu tiên khi bước vào căn nhà là nó quá đơn giản và sơ sài, trên sàn nhà bừa bộn túi nilon và báo, trên bàn chất một chồng bát chưa rửa, khung sắt bảo vệ của cửa sổ đã hoen gỉ, còn đứt mất mấy thang, tất cả những thứ này đều khác một trời một vực với khung cảnh hào hoa, sang trọng ở hộp đêm Kim Bích, nơi họ làm việc. Tôi nhìn lại người đang đứng trước mặt mình, tóc tai bù xù, ánh mắt mệt mỏi, trên người là bộ đồ thể thao Nike kín đáo đã nhàu nhĩ, hoàn toàn khác với hình ảnh một cô gái phơi bày da thịt mát mẻ ở hộp đêm, tôi thực sự không dám tin, thậm chí còn nghi ngờ có phải mình tìm nhầm nhà, nhận nhầm người, Tiểu Ngọc như đọc hiểu được tâm tư của tôi, nói:

- Em xin lỗi, nhà bữa bọn quá không kịp thu dọn, mời anh vào phòng em ngồi.

Tôi ngồi ghé xuống mép giường của Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc lấy ra một lon Coca từ chiếc tủ lạnh cũ trong phòng khách đưa cho tôi:

- Điều hòa hỏng rồi, uống Coca cho mát.

Lẽ ra tôi không uống cái thứ này, định từ chối nhưng sợ Tiểu Ngọc hiểu lầm, thế là giật nắp lon uống một ngụm, sau đó móc một xấp tiền từ túi xách ra.

- Anh, anh chờ một chút, em viết giấy nợ cho anh. – Tiểu Ngọc quay người định đi tìm giấy và bút.

Tôi kéo cô ta lại:

- Không cần đâu, ở đây có mười nghìn tệ, em cầm về cho em trai đi học,

Tiểu Ngọc trợn tròn mắt, trong đó để lộ sự hoảng hốt, xua tay nói:

- Không, không, anh Phi, không cần nhiều thế, năm nghìn tệ là đủ rồi.

Tôi nắm lấy tay Tiểu Ngọc, đặt tiền vào, sau đó ấn chặt:

- Đừng khách sáo với anh, cầm lấy!

Tiểu Ngọc không kiên trì nữa, chầm chậm ngồi xuống cạnh tôi, đưa mắt nhìn tôi chăm chú, đôi mắt mệt mỏi và không còn trong trẻo ấy thoáng đỏ hoe.

Có những lúc tôi không thể hiểu bản thân mình, phí điện thoại tám mươi tệ của Vương Diệu tôi còn trở mặt, cho ăn mỳ hai tệ, tôi đòi lại một tệ, nhưng tôi lại thường làm những việc nâng cao mức giá so với thị trường,

mười nghìn tệ của Tiểu Ngọc được tôi rút ra rất thoải mái, huống hồ cô ta hoàn toàn không xin, là vay, mà cũng chẳng nhiều như thế. “Nhân nghĩa nhưng nghèo thì sẽ hèn”, ở điểm này, tôi không thể nào tàn nhẫn như người khác. Tôi thật sự chỉ là một kẻ cứng miệng nhưng trái tim lại mềm yếu, có lẽ cả đời này không thể làm nên đại sự, tôi thực sự thiếu cái quyết tâm và sự độc ác giết vợ trong mơ của Tào Tháo.

Để không khí bớt căng thẳng, tôi buộc miệng hỏi:

- Tìm được bạn trai em chưa?

- Đừng nhắc tới người đó nữa, em hy vọng anh ta ra đường bị xe đụng chết. – Tiểu Ngọc cúi đầu hần học nói.

Hai chúng tôi cứ ngồi như thế, lặng lẽ. Sau đó Tiểu Ngọc dịch sát người lại phía tôi, ngả đầu lên vai tôi:

- Anh, nếu anh không chê, em cho anh một lần, anh muốn thế nào cũng được. – Giọng nói của Tiểu Ngọc nhỏ và run rẩy.

Tôi không động lòng, nhưng cơ thể thì run theo.

Một lát sau tôi ôm lấy vai Tiểu Ngọc, vỗ một cái rồi thở dài:

- Tiểu Ngọc, ý tốt của em anh xin nhận, hôm nay không được, anh không thể đục nước béo cò.

Hai tay Tiểu Ngọc ôm lấy cổ tôi, vùi mặt vào ngực tôi, cơ thể cô ta bắt đầu run rẩy, những tiếng khóc thút thít chầm chậm vang lên trong căn phòng nhỏ bé và cô tịch, từng giọt nước mắt rơi trên tay tôi.

Lúc đi, tôi đặt hai tay lên vai Tiểu Ngọc:

- Mấy hôm nữa anh sẽ tìm em. Hả, được không?

Tiểu Ngọc cúi đầu không trả lời, tôi nhìn vào hai mắt cô, lắc mạnh tay, cô ta cắn môi rồi khe khẽ gật đầu.

Tôi vốn định an ủi Tiểu Ngọc, ai ngờ câu lấp liếm ấy mấy hôm sau lại trở thành sự thực, hơn nữa nó còn kinh thiên động địa, khiến người ta khắc cốt ghi tâm, cả đời không quên.

Tôi vừa mới đi ra khỏi cầu thang thì một tin nhắn gửi tới: Anh, anh đã cho em thấy thế giới này vẫn còn người đàn ông tốt, cả đời này em sẽ không quên anh!

Tôi quay người ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ nhà Tiểu Ngọc, thở dài một tiếng, sau đó quay người đi về phía bãi đỗ xe, chợt cảm thấy ở góc đường có một bóng người lướt nhanh qua.

BIẾN CỐ KHOA ĐẠT

Hiện thực là tấm lưới được đan kết bằng tình cảm, người ta dùng tên thật để nói lời giả, một sức mạnh vô hình sẽ bao bọc lấy bạn, kéo bạn xuống bùn lầy, bạn càng cự quật nó càng thít chặt, khiến bạn không thể thở nổi, cho tới khi bạn chìm ngìm. Mạng internet là một hiện thực được đan kết bằng những đường dây cáp, người ta dùng tên giả để nói lời thật, không ai biết bạn là ai, ngồi trước máy tính, bạn có thể thoải mái loa thể và đánh rắm, gặp ai bạn không thích, bạn hoàn toàn có thể không đếm xỉa đến, thậm chí là tắt máy, không ai dám làm gì bạn.

Cảnh Phú Quý có thể gửi gắm mình vào hiện thực của mạng Internet, nhưng tôi thì không. Tôi chỉ có thể chìm đắm trong tấm lưới của hiện thực.

Nếu giờ Cảnh Phú Quý không ăn uống, gái gú, cờ bạc bên ngoài, hẳn sẽ ở nhà lên mạng, đọc báo, chơi điện tử, nói chuyện trên QQ, không việc gì là hẳn không rảnh, thậm chí còn có thể làm những việc đó cùng lúc. Hẳn nói con người sống trong hiện thực phải đóng quá nhiều vai diễn bất đắc dĩ, chỉ khi lên mạng mới tìm được cái tôi thực sự.

- Trong game, tôi có thể giết người, cũng giống như cậu có thể cưỡng dâm trong thơ ca, nhưng trong cuộc sống hiện thực cậu làm thế được không, cậu dám không?

Tôi nói:

- “Đạp tuyết không dấu”, cậu đúng là một điển hình của trường hợp tự học trên mạng có thể thành tài, mở miệng ra là nói những từ ngữ phong nguyệt, dùng tiếng Anh để tán cùng lúc mấy em, đừng nói đến những từ thịnh hành nhất trên mạng, nếu Liễu Vinh sống tới nay chắc chắn ông ta đã phải bái phục trước tài năng của cậu.

Dương Huệ nói hai vợ chồng họ ngày càng không có gì để nói với nhau, Cảnh Phú Quý thà lên mạng tìm người lạ nói chuyện còn hơn nói với vợ một câu, nhưng bất cứ khi nào gặp, hân cũng tố khổ:

- Thế này đâu có giống vợ chồng, rõ ràng là ở góa mà!

Cuộc hôn nhân của tôi cũng chẳng ra sao, nhưng vẫn giúp người khác giải quyết vấn đề tình cảm. Tôi nhắc nhở Dương Huệ, đối với đàn ông, lúc nào cần buông tay thì phải buông tay, Cảnh Phú Quý không phải hạng người vô tình vô nghĩa, lạc mềm buộc chặt là một “chiêu” rất hữu dụng với hân:

- Có gì mà em không chấp nhận được? Huống hồ cậu ấy lên mạng có thể học thêm được nhiều kiến thức mới, trình độ nói chuyện nâng cao, tố chất cũng ngày càng tốt, tán gái trên mạng cũng còn hơn là làm thật ở ngoài cuộc sống, em phải cân nhắc cho kỹ.

- Nhưng anh ấy cũng không thể nào cả ngày không nói với em câu nào, có lúc nói chưa được ba câu là đã chửi em ngu rồi.

Đàn ông cả ngày không có nhà thì đàn bà cầu mong chỉ cần anh ta ở nhà, không phải làm gì, nhưng khi người đàn ông ở nhà, người đàn bà lại

nói vì sao anh chỉ cắm đầu vào máy tính, không nói chuyện với em? Nhưng một khi người đàn ông chàng chàng thiếp thiếp thì họ lại ca thán, vì sao anh không ra ngoài kiếm tiền? Anh nhìn chồng người ta xem!

Tôi tin rằng đây là vòng tròn tình cảm không có điểm kết thúc và không ai bước ra khỏi đó được, là nút thắt mà những người đàn ông, đàn bà trên thế giới này không thể cởi nổi, cả đời cứ phải luẩn quẩn trong cái mối quan hệ không rõ ràng, cũng giống như tôi và Thanh Thanh.

- Chồng không quan tâm gì tới em, con gái đi Quảng Châu, lại phát hiện ra mắc bệnh máu trắng, phải mất mười mấy nghìn tệ, đã thế không biết có khỏi không, em thậm chí còn muốn chết! – Dương Huệ thở dài.

Tôi thất lại:

- Máu trắng? Sao không nghe Cảnh Phú Quý nói?

Căn bệnh này tôi thường được biết tới qua truyền thông, nhưng nghiêm trọng tới mức độ nào thì không rõ, tôi lên mạng kiểm tra mới biết nó thực sự rất phiền phức, nhẹ là phải hóa trị, nặng sẽ phải thay tủy, rất có khả năng tử vong, ai mắc bệnh này đúng là bất hạnh. Tôi dần dần hiểu ra hành động thất thường của Cảnh Phú Quý gần đây, nhưng vì sao hắn không nói với tôi?

Không nghĩ được nhiều nữa, chuyện lúc này đã khiến tôi đau đầu nhức óc lắm rồi!

Triệu Hữu Tài gọi điện tới hỏi tôi có ở công ty không:

- Tôi đang ở gần chỗ cậu làm chút việc, nhân tiện tới văn phòng cậu uống ly trà.

Tôi biết cái “nhân tiện” mà hắn nói chỉ là cái cớ, thực ra là có mục đích mới tới. Thời gian này tôi bận tối mắt tối mũi, không lo tới chuyện đó

nữa, hẳn chủ động tới thật đúng ý của tôi, xem ra cá đã cắn câu, việc tôi cần làm bây giờ là phải khiến hẳn cắn thật chặt.

- Có hợp tác hay không không quan trọng, nghe theo ý trời thôi, - Tôi vừa lấy trà Phổ Nhĩ trong tủ ra, vừa nói.

- Chuyện này ban đầu là do cậu nói trước, sao giờ lại trở mặt rồi? Không thể nói mà không giữ lời đâu!

Tôi cười ha ha:

- Triệu tổng, tôi có trở mặt đâu, ai bảo là không hợp tác nữa? Anh xem hợp tác thế nào?

Lần trước là hẳn hỏi tôi câu này, tôi không thể không thành thật trả lời, giờ tình thế đã thay đổi, đến lượt tôi hỏi hẳn, bắt hẳn phải nêu ra phương án.

Cảnh Phú Quý tham gia đã mấy kỳ huấn luyện nội bộ do Lâm Thăng tổ chức, bởi vậy nói chuyện chuyên nghiệp hơn nhiều, ngoại trừ đề nghị giới thiệu ISO – 9000 ở hộp đêm ra, hộp lớn hộp nhỏ hẳn đều dùng lời lẽ lịch sự như kiểu “đôi bên cùng có lợi”. Lời vừa nói ra đã bị Lâm Thăng chỉnh lại, nói là anh cậu chỉ học được một nửa, “cùng có lợi” là cần thiết, nhưng quan trọng là chia ra ai nhiều ai ít:

- Nếu người ta được chín chín phần trăm, còn anh được một phần trăm, hẳn ăn thịt còn anh uống nước thì “cùng có lợi” làm quái gì.

Lời Lâm Thăng đã gợi ý cho tôi, hợp tác với Triệu Hữu Tài cũng được, nhưng phải nghe theo sự sắp xếp của tôi, bây giờ Lôi tổng nằm trong tay tôi, tôi đã học được chiêu của Tào Tháo, “Bắt thiên tử, lệnh chư hầu”.

Triệu Hữu Tài ra về, tôi nhận được điện thoại của Dương Hồng Năng, hỏi tôi có khởi tố Khoa Đạt không, nói là bọn họ đã thông qua tòa án để

nhận được mấy triệu rồi. Tôi nghe nói thế liền giật mình, hỏi sao không có chút tin tức gì vậy, tôi vẫn còn một triệu bên Khoa Đạt, nhờ thằng ranh Hoàng Lực nhiều lần rồi, Dương Hồng Năng nói:

- Tôi tưởng anh biết từ sớm, bây giờ mà còn không ra tay thì đến cận cũng chẳng còn đâu.

Tôi vội vàng gọi điện thoại cho luật sư cố vấn, trong điện thoại, anh ta cũng tỏ vẻ sốt ruột:

- Nếu Khoa Đạt có ý phá sản thì chắc chắn sẽ phải tâu tán tài sản, trừ tiền thuế, nợ ngân hàng và tiền lương buộc phải trả trước ra, ai ra tay trước may ra còn vớt được một ít, nhưng còn phải xem mối quan hệ thế nào.

Tôi nghe nói mà lông tóc dựng đứng, hỏi có cách nào để cứu vớt được không? Luật sư dừng một lát rồi nói:

- Ừm, còn một khả năng, nếu công ty mới sẵn sàng tiếp nhận thì có thể vẫn lấy được tiền, nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì? – Tôi hơi sốt ruột, không còn vẻ ung dung như lúc trước nói chuyện với Triệu Hữu Tài. Luật sư nói:

- Có điều người nhận khoản nợ đó không biết đến ngày tháng năm nào mới trả tiền.

Tôi đập mạnh điện thoại xuống, hét vọng ra ngoài:

- Cảnh Phú Quý! Vương Diệu, Cảnh Phú Quý có ở đó không?

Tôi chủ động đến văn phòng của Lâm Thăng để nói về chuyện Khoa Đạt. Lẽ dĩ nhiên, tôi phải lên tinh thần cho hẳn trước khi nói. Tôi nói với hẳn về tiến triển gần đây với Lôi tổng, và bảo rằng có mối quan hệ này, khả năng vào được Khoa Mỹ từ bốn mươi phần trăm lúc trước giờ đã thành

chín mươi phần trăm. Sau đó tôi nói về tin tức xấu của Khoa Đạt, tin tức của phòng Bán hàng không nhanh nhạy có một phần trách nhiệm của tôi, lúc trước tuy có để ý đến rủi ro tiền vốn của Khoa Đạt nhưng không quá sâu sát, đến nỗi giờ ra tay đã hơi muộn.

Lâm Thăng dựa người vào ghế không nói lời nào, nghe tôi báo tin tốt trước, tin xấu sau, hấn khễ đổ người về trước, chống tay lên bàn, hai tay chống cằm:

- Anh không cảm thấy bọn họ là một bọn vô dụng chỉ biết ăn với uống thôi sao?

Tôi vội vàng nói cũng hơi giống, rồi lập tức cảm thấy cụm từ này vẫn chưa đủ mạnh, bèn nói:

- Không phải giống mà bọn họ chính xác là vô dụng! Lũ heo ngu ngốc! Một chuyện trọng đại như thế mà không có chút tin tức gì, không biết cả ngày bọn họ làm cái quái gì! Nhất định phải dạy cho một trận.

Lâm Thăng không nói thẳng về lỗi của tôi, nhưng lô-gíc của hấn rất rõ ràng, bọn họ là lũ vô dụng mà tôi cứ nói họ được việc, như thế tôi cũng chẳng ra gì.

- Dạy thế nào? Tổn thất đã gây ra rồi, không phải mấy nghìn, mấy chục nghìn mà là một triệu có khả năng không thu về được đấy, Lý tổng!

Tôi nghiêng răng nói:

- Chắc chắn sẽ thu về được! Còn lỡ không thu được sẽ phải phạt! Bao gồm cả tôi.

Ngày trước Lâm Thăng thường không nói nhiều nếu như tôi đã chủ động nhận lỗi, nhưng lần này hấn vẫn không chịu buông tha, dù sao cũng là một con số không hề nhỏ, nếu nói hai triệu lần trước chỉ là tiền nợ, thu về

muộn hơn có vài ngày thì một triệu lần này chính là tiền vốn, nếu mang ra mua gạo mua nước có dùng mấy đời cũng không hết. Tiền là của mình, được rút ra từ mồ hôi, xương máu của mình, ai mà không xót.

- Còn nữa, anh Phi này, chẳng lẽ Khoa Đạt đến một người trực tiếp báo tin cho anh cũng không có sao? – Lâm Thăng ngẩng mặt lên, nhìn xéo vào tôi, trong thần thái của hắn có vẻ như khinh bỉ, tôi bị điểm trúng vào á huyết. Nếu không xảy ra sự kiện thuốc lắc chắc Hoàng Lực cũng không đến nổi trở mặt với tôi, kiểu gì cũng báo tin cho tôi trước, thế nên cho dù chửi bọn người ở phòng Bán hàng là chó hay là lợn thì kẻ phạm tội hàng đầu vẫn là... tôi.

Tôi đang định lao ra ngoài tìm người của phòng Bán hàng tính số bất chợt câu nói của Lâm Thăng khiến tôi dừng lại:

- Anh với Lưu Hân không sao chứ?

Tôi quay người lại, hắn không hề nhìn tôi, chỉ chăm chăm nhìn vào màn hình máy tính, hai tay gõ lên bàn phím, như kiểu buột miệng hỏi, tôi dừng lại hai giây rồi hắn học nói:

- Không sao! Anh cứ yên tâm!

Cảnh Phú Quý gần đây có vẻ không bình thường, cả ngày mặt mày u ám, đã mấy lần tôi vào phòng Bán hàng đều thấy khói thuốc mù mịt, khiến tôi cũng phải ho sặc sụa. Tôi hỏi hắn có phải có tâm sự gì không? Hắn lắc đầu. Tôi không tin, nói chuyện lần trước tôi giải quyết giúp cậu ta rồi, có phải “Không lời” đã thực sự không lời với cậu? Cảnh Phú Quý thờ dài một tiếng. Tôi đột nhiên nhớ ra chuyện con gái hắn bị máu trắng mà Dương Huệ nói. Nhưng đã chẳng thể lo được nhiều nữa rồi, tôi lao thẳng vào văn phòng của phòng Bán hàng, đập bàn quát:

- Đập hết thuốc cho tôi! Hút hút hút! Cả ngày chỉ biết ăn chơi đàn đúm. Không có lấy một người đi thu thập tin tức, tôi muốn mướn đám

người các cậu làm gì? Nuôi mối quan hệ bên Khoa Đạt làm gì?

Cả đám người giật mình rúm ró, không khí im lặng và căng thẳng dị thường, một lát sau Cảnh Phú Quý mới chậm rãi mở miệng:

- Tin tức nhận được rồi, nhưng đâu dám ngang nhiên khởi tố? Huống hồ bọn chúng gần đây đang bàn chuyện hợp tác OEM với điều hòa Đại Kim, xuất khẩu sang thị trường Âu Mỹ, một năm một triệu máy, ngộ nhờ thành công chẳng phải ai khởi tố người đó sẽ chết trước hay sao.

- Hợp tác với Đại Kim? Thế mà cậu cũng tin! Đó chỉ là đánh lạc hướng thôi! – Tôi đang giận nên đâu có thèm nghe giải thích, lý do có đầy đủ đến đâu tôi cũng phủ nhận.

- Chuyện này khi cậu ở Thanh Đảo tôi có hỏi qua cậu, cậu... cậu bảo không khởi tố mà. – Giọng nói của Cảnh Phú Quý rất nhẹ, lại còn nói lắp.

Tôi không trả lời hẳn, quay phắt người đi rồi đóng rầm cửa lại.

TRỞ MẶT VỚI HOÀNG LỰC

Tôi giận điên gã Hoàng Lực, một chuyện lớn như thế mà không nói trước một tiếng:

- Như thế có còn là bạn bè không? – Trong điện thoại, tôi lớn tiếng chất vấn hẳn.

- Đúng thế, chúng ta có còn được coi là bạn bè không? – Hẳn hỏi ngược lại tôi.

- Vì một người đàn bà có đáng không? Hơn nữa cậu thích Tiểu Ngọc, chẳng phải tôi đã sắp xếp cho cậu rồi sao?

- Tiểu Ngọc so được với cô ta sao? Tiểu Ngọc là dĩ, còn Tiểu Mỹ là sinh viên, là con nhà lành!

Nếu tôi không hề quen biết Hoàng Lực có lẽ tôi đã đâm vỡ mồm hẳn ngay lập tức, Tiểu Ngọc không phải là sinh viên sao? Huống hồ sinh viên giờ có hàng vạn người, sao cứ phải dính lấy Tiểu Mỹ, xé cái mác sinh viên ấy đi thì nói không chừng Tiểu Mỹ còn chẳng bằng Tiểu Ngọc. Tôi nuốt nước bọt, nói hôm đó thực sự chỉ đi sàn thôi, mọi người thực sự chỉ cùng nhau uống rượu. Tôi cố nén giận, dùng liên tục hai từ “sự thực” là vì muốn nhấn mạnh những điều tôi nói đều là sự thật.

Hoàng Lực phản ứng rất kịch liệt:

- Tin không? Lý tổng, nói câu này anh có tin không? Chẳng nhẽ tôi còn không biết anh với Dương Hùng Vĩ là loại người gì?

- Chúng tôi là loại người gì? Cậu nói tôi là loại người gì? – Lửa giận trong lòng tôi đã không kiềm chế được nữa.

- Còn phải hỏi sao? Bị các anh chuốc rượu cho say mềm ra rồi, các anh có tha cho chúng không?

Lúc này cho dù có cả nghìn cái miệng cũng không thể nào giải thích nổi, tôi cũng chẳng buồn dây dưa với hắn:

- Chẳng qua chỉ là một sinh viên thôi mà, mai tôi sắp xếp cho cậu cả tá! – Đương nhiên câu này chỉ là lời nói dối, tôi làm gì có tài năng đấy.

- Tôi nói cho anh biết, tôi không thèm!

Ngày trước, lúc tôi mang gái đến cho hắn, hắn chưa bao giờ từ chối. Khi đưa tiền cho hắn, lúc nào hắn cũng mở ra liếc một cái, sau đó nhanh chóng nhét vào trong túi, rồi lập tức chuyển chủ đề sang việc khác. Có lúc tôi nghĩ, tôi với Hoàng Lực và cả Dương Hùng Vĩ rốt cuộc là kiểu bạn như thế nào? Tôi mở miệng ra nói suốt đời làm bạn với họ, nếu không còn giao dịch nữa, chúng tôi có còn ngồi với nhau không? Tôi từng hỏi Cảnh Phú Quý câu này, hắn cười khố nói:

- Phi ơi, đây vốn dĩ là một vụ giao dịch, khi có tiền chắc chắn mọi người còn ngồi với nhau, anh tốt, tôi tốt, mọi người đều tốt, không còn tiền để kiếm mạnh ai đi đường nấy, có giao tình thì ngày lễ ngày tết còn nhắn cái tin hay gọi cú điện thoại để hỏi thăm, hết giao tình là tiền trao cháo múc, còn tiền thì còn tình, hết tiền sẽ chẳng ai quen ai!

Tôi ồ dài một tiếng, tư lự gật đầu, Cảnh Phú Quý nhìn xéo tôi, hình như ý thức được ra điều gì đó.

- Thực ra cậu không cần hỏi tôi câu này, bản thân cậu cũng đã có đáp án. – Cảnh Phú Quý nhân cơ hội đó giễu cợt tôi một hồi, hẳn thực sự hiểu tôi hơn Lâm Thăng, Lâm Thăng thường lo lắng tôi không buông được Lưu Hân, thực ra Lưu Hân là cái gì, nếu ai cản bước đường tiến lên trong sự nghiệp của tôi, chỉ ngoại trừ mẹ ruột, tôi chẳng nhận ai hết! Chỉ có điều, rất nhiều chuyện còn chưa tới lúc phải trở mặt với nhau.

Bây giờ bên Khoa Đạt đã đến mức này, tiền sắp thành bong bóng thì còn tình nghĩa khi gì nữa! Tôi nói thẳng với Hoàng Lực:

- Có cần sinh viên hay không là chuyện của cậu, thứ tôi cần là một triệu của tôi!

- Ông anh ơi, anh chỉ có một triệu thôi, có mười mấy nhà còn nợ hơn năm triệu kia kìa! – Thấy thái độ cứng rắn của tôi, giọng nói Hoàng Lực cũng mềm lại.

- Cậu nợ bao nhiêu nhà liên quan quái gì đến tôi, tóm lại tôi kiên quyết đòi một triệu của mình! – Hẳn cứ mang người khác ra so sánh là tôi thấy bực mình. Theo như lô-gíc của hẳn thì trả người nhiều trước, người ít sau, như thế tôi có chờ đến mù mắt cũng không tới lượt mình.

- Vậy anh cũng tố cáo đi, bây giờ ông Tổng kiểm soát từng xu một, tôi lực bất tòng tâm rồi. – Hoàng Lực bắt đầu giở trò.

- Trưởng phòng Hoàng! Cậu phải hiểu cho rõ, ông Tổng chẳng cần của tôi một xu nào cả, tôi chỉ quen cậu chứ không quen ông ta!

Lời nói vừa dứt thì đầu dây bên kia vang lên tiếng động lớn và tiếng tút tút kéo dài, tôi đưa điện thoại ra trước miệng, chửi lớn một tiếng. Bình thường, cho dù chửi người khác tôi cũng rất uyển chuyển, về cơ bản không nói tục, chửi bậy, nhưng hôm nay đang giận, đến giết người tôi còn dám nữa là.

Tôi đi đi lại lại trong phòng, tâm trí rối bời, nghiêng rảnh nghiêng lợi. Hoàng Lực, mày là chó, mày phải làm việc cho tao, giỏi thì đừng có nhận tiền của tao! Tôi lôi chai XO trong tủ, vặn mạnh nắp chai rồi tu ừng ực mấy ngụm, sau đó cổ họng và lỗ mũi tôi vang lên tiếng sòng sọc, mùi rượu bắt đầu tan ra khắp phòng, tôi đặt mạnh chai rượu lên bàn: Đã đến lúc tung đòn sát thủ.

TRÁI TIM AI CHƯA TỪNG ĐIÊN DẠI

Mộc Vô Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 12

SỰ TÌNH BẠI LỘ

Lưu Hân nói cái đó không tới làm tôi thấy sợ, nhưng khi bình tĩnh suy nghĩ lại, chỉ một lần không rõ ràng như thế mà đã dính, nhớ lại lần đầu khi mang thai con trai, tôi với Châu Thanh Thanh phải canh me hơn hai tháng mới thành công.

Rồi suy nghĩ tiếp, tôi thấy mình hồ đồ, lẽ ra cô ta không cần phải lừa tôi, một việc mất mặt như thế, một cô gái sao lại dám nói bừa.

Tôi bèn gọi Lưu Hân tới văn phòng, nói là mấy hôm nay bận nhiều việc quá nên không quan tâm được tới cô ta, hỏi cô ta có cần tôi đưa tới bệnh viện kiểm tra hay không?

Lưu Hân giận dữ ra mặt:

- Anh có ý gì? Không tin em?

Tôi vội vàng đứng lên, rót cho cô ly nước, quan tâm hỏi:

- Chắc chắn là tôi tin cô, chỉ là có một vài bác sĩ làm việc không cẩn thận, hoặc thiết bị không chính xác, chẩn đoán sai cũng là khó tránh. Lần trước tôi có một người bạn ở bệnh viện bị chẩn đoán là bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối, anh ta đã viết xong di chúc, hai tháng sau vợ đưa đến bệnh viện khác, hóa ra chẳng làm sao! Cô nói xem, bây giờ là thời đại nào! Thế

nên chuyện này tôi nghĩ hay là cứ khám lại ở bệnh viện khác, nếu xác thực là có rồi thì cần làm gì, mình làm đó!

Lưu Hân đặt mạnh cốc nước tôi đưa cho cô ta lên bàn:

- Lý tổng, ung thư so sánh được với chuyện này sao. Mang thai hay không chả nhẽ bản thân em lại không biết?

Tôi nhìn cô ta trân trối, nói:

- Đừng kích động thế, tôi chẳng có ý gì khác, chỉ là muốn tốt cho cô.

- Anh muốn tốt cho em thì đừng nghi ngờ em.

- Được rồi, được rồi, thế thì không đi kiểm tra nữa, được không? – Tôi cúi đầu, làm ra vẻ thành khẩn nhận tội. Tâm trạng của Lưu Hân lúc này mới dần dần ổn định trở lại:

- Người ta vốn dĩ buồn lắm rồi, anh còn nói mấy lời khó nghe.

Tôi đi hai vòng trong phòng:

- Thế cô nói nên làm thế nào?

- Em cũng không biết, anh có thể không nhận, nhưng em muốn sinh nó ra.

Tôi hoảng hốt:

- Bà cô ơi, việc gì phải khổ thế? Chưa cưới mà nuôi thêm đứa con, người khác sẽ nghĩ cô như thế nào? Cô làm thế nào? Cuộc đời còn dài lắm, cô bình tĩnh một chút được không? Mấy hôm nay tôi đã nhiều chuyện đau đầu lắm rồi, cô lại gây ra chuyện này, tôi sắp sụp ngã đến nơi. – Biết nói lý vô dụng, tôi bèn sử dụng khổ nhục kế.

- Em nói rồi, anh có thể không nhận, em tự nuôi.

Sự việc không hề đơn giản như lời nói, Phó Tiểu Lam chẳng phải là một ví dụ sống đó sao? Tôi toát mồ hôi, tim đập thành thịch, bàn tay cầm thuốc lá rung rẩy.

Đúng lúc tôi đang không biết phải làm thế nào với Lưu Hân thì sự tình lại được giải quyết.

Tiểu Phần đặt một xấp chứng từ lên bàn của tôi, mấy tờ trước là hóa đơn xin thanh toán tiền ăn với khách của bọn Vương Diệu, tôi liếc qua một cái rồi ký tên. Bên dưới là hóa đơn thanh toán tiền phòng tháng này do khách sạn Kim Bích gửi tới, tôi nhớ lại tháng trước xảy ra việc rượu say làm càn ở đó, từ đó cuộc sống của tôi bị đảo lộn hoàn toàn. Tôi xem kỹ lại, hóa đơn tiền phòng hôm đó được ghi chép rất kỹ càng, phát hiện ra ngoài tiền phòng còn có một mục nữa là “chi phí phát sinh”, hai mươi tệ, tôi sinh nghi, hai mươi tệ này là dùng vào việc gì? Hình như tôi chưa đụng tới một món đồ gì trong phòng, liệu có tính nhầm không? Hay là Lưu Hân uống nước trong phòng?

Tôi gọi điện thoại cho Lạc Lạc để xác thực lại, một lúc sau cô nàng rụt rè gõ cửa đi vào, gương mặt ửng đỏ mất tự nhiên:

- Lý tổng, người ở khách sạn nói đó là... đó là bao cao su.

Tôi thấy hơi mất mặt, xoa tay nói:

- Biết rồi, chắc là khách sạn nhầm!

Đoạn ký ức mà tôi đã mất dần dần được khôi phục lại, từng sự kiện của vụ án “ngủ chung” chắc chắn được người ta bàn tán sôi nổi và cười thầm sau lưng, sự kiện đó được hình tượng hóa, cụ thể hóa, một ông chủ bình thường vốn thân thiện, hòa nhã lại làm cái việc đó ở khách sạn! Không

đúng! Không đúng, không đúng, tôi giật mình sức tỉnh, nếu đã như thế thì sao Lưu Hân lại mang thai?

Tôi dịch ghế về sau, đứng lên rồi đi ra cửa sổ, kéo rèm cửa sang hai bên, một cơn gió mát thổi vào, tôi vén tóc rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, những chiếc xe và dòng người đang qua lại nườm nượp nơi ngã tư, như những con côn trùng đang bò đi một cách cần mẫn, công viên Hải Tân với những thảm cỏ xanh mát mắt, thi thoảng có đôi ba người quây quần với nhau, xa hơn nữa là quán rượu Nguyệt Phòng cô đơn nổi trên mặt biển, như đang kiên nhẫn chờ đợi sự xuất hiện của một đêm tối ồn ào, huyền ảo.

Khi Lưu Hân bước vào, tôi đóng cửa lại, sau đó quan tâm hỏi:

- Có nghén lắm không? Có biểu hiện gì bất thường không?

Lưu Hân xoa nhẹ tay lên bụng, nói với giọng đau khổ:

- Em quyết định rồi, em sẽ bỏ đứa bé này.

Tôi ngần ngừ một lát, nói:

- Thế thì tiếc lắm, hay là cứ sinh ra!

Lưu Hân ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt có vẻ kinh ngạc và nghi hoặc, miệng cô mở hé, dường như đang suy đoán ý đồ của tôi. Tôi ngửa người ra lưng ghế, hai tay ôm gáy:

- Lưu Hân, tôi nghĩ thông rồi, dù sao đứa bé đã thành hình, chúng ta nên cho nó đến với thế giới tươi đẹp này, phá thai là giết chết một sinh mệnh nhỏ, cũng chẳng khác nào giết chết một con người, chúng ta có tàn nhẫn như thế được không?

- Thực ra em cũng nghĩ thông rồi, thấy anh bình thường đã quá vất vả, em không nên tăng thêm áp lực cho anh. Vừa này em đến bệnh viện xem

rồi, người đi phá thai còn xếp thành hàng dài, không có gì cả, ở nước ngoài không biết thế nào, nhưng hiện tại ở Trung Quốc không phải phạm tội. – Giọng điệu Lưu Hân rất thanh thản.

- Lưu Hân này, phá thai đau lắm, mà lại gây tổn hại tới sức khỏe của cô, nói không chừng còn để lại di chứng.

- Không sao đâu, đau sớm không bằng đau lâu, huống hồ em không chịu đựng được chuyện mọi người cứ chỉ trỏ vào một đứa trẻ không cha.

- Tôi nhận nó, chỉ cần cô sinh nó ra, được không? – Tôi đứng lên.

Thái độ của tôi khiến Lưu Hân mở lớn mắt, gương mặt càng lúc càng quái dị, thoáng chút hoảng loạn.

- Không đơn giản thế đâu. Anh nhận nó, thế em là gì? Vợ lẽ? Người tình? Hay là kẻ thứ ba?

- Chẳng phải cô nói không quan tâm đến danh phận sao?

Nhìn vào biểu cảm phức tạp trên mặt cô ta, tôi không muốn đi đường vòng nữa, bèn ném hóa đơn của khách sạn tới trước mặt cô ta:

- Lưu Hân, cái này giải thích thế nào?

Lưu Hân che hai tay lên mặt rồi lao ra ngoài, cánh cửa bị mở ra thật mạnh, đập rầm vào tường, sau đó nó đập trở lại và đóng sầm lại. Mọi ánh mắt ở ngoài kia đều đổ dồn vào đây, qua lớp kính, tôi thấy những gương mặt kinh hãi của họ. Tôi cúi đầu chậm chậm tiến lên, bàn tay nắm chặt khóa cửa, sau đó liếc mắt nhìn ra, những gương mặt khoa trương kia lập tức thu lại, biến mất, để lại cho tôi chỉ là một mái tóc dài ngắn tia lạch. Tôi nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó quay người, châm một điếu thuốc và bật cười không thành tiếng.

NGÀY LĨNH LƯƠNG

Hôm nay là ngày mồng mười tháng Mười hai, là ngày trả lương, mỗi tháng cứ tới ngày này là tôi lại thấy khó chịu trong lòng, cả công ty chỉ có mười lăm, mười sáu người, tiền lương mỗi tháng là một trăm nghìn tệ, thêm vào đó là tiền thuê nhà, điện nước, tiền điện thoại, văn phòng phẩm mỗi tháng khoảng năm mươi nghìn tệ nữa, như vậy chi phí cố định là một trăm năm mươi nghìn tệ, chưa bao gồm tiền công tác phí và tiền tiếp khách. Cho nên tôi thường chửi thầm trong lòng, ông mày danh nghĩa là ông chủ, nhưng thực tế đang làm công việc của một bảo mẫu, ngày nào cũng phải vất vả vì việc ăn uống của các người, các người không vui thì vô môn bỏ việc, nhưng gặp chuyện gì phiền phức là mò đến tôi?

Lâm Thăng đi thẳng vào văn phòng tôi, ném một xấp hóa đơn, chứng từ xuống bàn tôi, nói là có một khoản nguyên liệu bốn trăm chín mươi nghìn phải thanh toán trước, nếu không bên Hồng Kông không giao hàng, mà tiền vốn lưu động trong tài khoản lại không đủ. Tôi nói:

- Chẳng phải tháng trước có một triệu một đó sao? Sao lại không đủ?

- Anh hỏi tôi? Tôi đang định hỏi anh đây! – Lâm Thăng buông ra một câu.

Tôi gọi Tiểu Phần vào văn phòng, hỏi cô ta là có chuyện gì, Tiểu Phần nhìn Lâm Thăng vẻ căng thẳng, sau đó lại nhìn tôi:

- Giám đốc Lưu nói anh cần dùng nên bảo em chuyển năm trăm nghìn vào tài khoản của công ty.

Tôi nói vợ vẫn, tôi cần dùng tiền làm gì? Mới hai hôm trước chỉ lấy của cô mười nghìn tiền mặt, Tiểu Phần nói, là do anh đồng ý mà, trên chi phiếu còn có con dấu riêng của anh.

Cái cảm giác sụp đổ ấy lại một lần nữa đánh mạnh vào tôi, máu huyết trong cơ thể đang chảy trong các huyết mạch bỗng dừng lao đi tứ phía, như thiên binh vạn mã tấn công tôi, mục tiêu chính là não bộ, một thành trì vững chãi tới đâu cũng không thể nào ngăn cản nổi, đầu tiên thấy đầu mình tê đi, chóng mặt, mất cảm giác, tôi nắm tay Tiểu Phần:

- Tôi đóng dấu lúc nào? Dấu vẫn đặt trong két sắt chưa đựng đến, cô có nhầm không? – Sau đó tôi quay đầu nhìn Lâm Thăng, hăn khoanh hai tay trước ngực, gương mặt cổ quái và thần bí, dường như đang cười, nhưng lại như đang miệt thị, như khinh bỉ mà lại như phẫn nộ, sau lưng hăn là cánh cửa sổ bằng thủy tinh, rèm cửa chưa đóng, ánh mặt trời chói mắt, ở xa hơn nữa là mặt biển mênh mông và những đám mây trắng trôi an nhàn, vừa mới nhìn ra xa, tôi đã thấy đất trời đảo lộn.

Qua cánh cửa kính văn phòng, tôi thấy Lưu Hân đang ngồi ở chỗ cô ta, dung nhan tiêu tụy, ánh mắt hoảng hốt, nhìn chăm chăm vào máy tính, tôi đoán cô ta đang nghĩ về chuyện hóa đơn ở khách sạn, và còn một chuyện mà cô ta đinh ninh rằng tôi không biết. Tôi đi ra sau lưng Lưu Hân, cô ta không hề biết có sự xuất hiện của tôi vì đang tập trung toàn bộ tinh thần vào biểu đồ cổ phiếu trên màn hình.

Tôi gõ nhẹ một cái lên bàn, Lưu Hân giật nảy mình a lên một tiếng, ngẩng đầu thấy tôi, hoảng hốt ấn cửa sổ cổ phiếu đi, sau đó sững sờ nhìn tôi. Tôi khoát tay ra hiệu, cô ta lú lú đi theo tôi vào văn phòng.

Lâm Thăng khoanh tay đứng trước cửa sổ, gương mặt nghiêm trang, Lưu Hân vừa bước vào đã thấy tình hình khác thường, gương mặt có vẻ thiếu tự nhiên:

- Chuyện gì đây?

Tôi đặt tờ giấy rút tiền ở ngân hàng lên bàn, Lưu Hân liếc một cái, gương mặt lập tức tái nhợt, đôi môi run rẩy, ngẩng đầu nhìn tôi, rồi nhìn

Lâm Thăng, hoang mang, hoảng hốt.

Lâm Thăng đứng cạnh không nói lời nào, hắn đang quan sát, quan sát Lưu Hân hoặc có thể nói là quan sát Lưu Hân và biểu hiện của tôi. Tôi lúc nào cũng bảo vệ Lưu Hân, hắn vẫn luôn nghi ngờ tôi với Lưu Hân câu kết nhau lừa hắn.

Bỗng dưng Lưu Hân nhắm chặt mắt rồi quỳ thụp xuống.

Tôi bảo Tiểu Phần mang bảng kê tài chính và chứng từ kế toán khác ra xem, phát hiện trong ba tháng Tám, Chín, Mười đều có một khoản tiền năm trăm nghìn được gửi tới cùng một công ty, trước ngày hai mươi sáu, khi kết toán khoản tiền này lại quay lại, rất cân bằng, tổng tiền vốn không thay đổi, bởi vậy trên báo cáo hàng tháng không nhận thấy sự khác biệt. Duy chỉ có năm trăm nghìn được gửi đi ngày mười bốn tháng Mười một, cũng chính là hôm sinh nhật tôi tới nay vẫn chưa thấy quay về.

Tôi nghiêm trọng chất vấn Tiểu Phần có chuyện gì, cô ta rụt rè nói:

- Giám đốc Lưu... Giám đốc Lưu bảo là anh dặn gửi đi, chị ấy là Giám đốc Tài vụ, em chỉ là thu ngân nên không dám hỏi nhiều, hơn nữa dù sao chị ấy với anh cũng... - Nói đến đây, Tiểu Phần ngẩng đầu lên nhìn tôi một cái, đôi môi mấp máy rồi không nói gì nữa.

- Cô nói tôi với cô ấy làm sao? Nói mau! – Tôi không nhìn Lâm Thăng, nhưng có thể cảm giác được tâm trạng tức giận, phức tạp vì bị “chơi đũa” đang lan ra khắp người hắn và âm thầm ép về phía tôi.

Tôi hiểu nếu bây giờ không nói rõ trước mặt, sau này càng khó nói rõ hơn.

Tiểu Phần quay đầu nhìn Lâm Thăng, sau đó cúi đầu, vẫn ấp a ấp úng:

- Giám... Giám đốc Lưu thường nói với em là anh đối xử với chị ấy rất tốt, còn mời chị ấy ăn cơm, nói là anh đi Thanh Đảo để bàn thủ tục ly hôn với Châu Thanh Thanh, còn mang từ Thanh Đảo về một bộ đồ ăn cao cấp tặng chị ấy, sau này hai người cưới nhau sẽ dùng. Chuyện chuyển tiền chị ấy nói là anh đã đồng ý rồi, trên đó còn có con dấu riêng của anh nên em cũng không dám hỏi nhiều. Với lại...

- Lại làm sao? – Tôi quát, - Có gì nói mau đi! – Lúc này tôi cũng chẳng còn lo giữ hình tượng nữa.

- Em từng nhắc nhở các anh là phải xem báo cáo lưu chuyển tiền tệ hàng ngày, nhưng anh nói bận quá nên không cần.

Mấy tháng trước Tiểu Phần đã thỉnh thị tôi và Lâm Thăng, khi đó tôi lập tức từ chối, nói là công ty nhỏ, lưu lượng tiền mặt không lớn, hàng ngày làm gì có thời gian để xem mấy cái báo cáo này? Quan trọng là lấy được đơn đặt hàng chứ không phải là ở nhà làm thần giữ của! Thấy tôi kiên quyết như vậy nên Lâm Thăng cũng không nói gì nữa, coi như là mặc nhận, tôi biết đối với hắn, càng phải làm ít việc càng tốt.

- Tôi thường xuyên phải chạy ngoài đường nên không sao, ông chủ ở công ty cũ tôi làm thực ra cũng không xem, nhưng tài vụ ngày nào cũng phải nghiêm túc làm một bản báo cáo cho ông ta, bởi vì nói không chừng một ngày nào đó ông chủ sẽ dùng tới.

Quản lý tài chính vốn là điểm yếu của tôi, xem ra phương pháp quản lý bằng niềm tin của tôi bị người ta lợi dụng.

Nhưng còn dấu riêng trên chi phiếu là sao, làm thế nào để đóng lên được? Trong tay Lưu Hân chỉ có một con dấu tài vụ, dấu riêng nằm trong tay tôi, nếu không có con dấu riêng đó thì cho dù Lưu Hân có ba đầu sáu tay cũng không thể chuyển được tiền. Chứng cứ cho thấy Lưu Hân không thể nào gậy án một mình, cô ta còn có đồng phạm, mà nghi phạm lớn nhất

chẳng phải ai khác, chính là tôi. Mỗi quan hệ giữa tôi với cô ta vốn nhập nhằng không rõ ràng, hơn nữa dấu riêng lại nằm trong tay tôi, không phải tôi thì còn có thể là ai?

Lâm Thăng chắc chắn sẽ nghĩ như thế, hẳn có nghi ngờ tôi cũng là hợp lý. Tôi lặng lẽ châm một điếu thuốc, bây giờ tôi đã là người dính chàm, cho dù dùng liều thuốc tẩy mạnh nhất cũng không thể tẩy sạch, có giải thích thêm cũng bằng thừa, không chừng càng nói càng thêm nghi, giờ chỉ có tôi tự mình điều tra, khi nào có kết quả rõ ràng rồi nói với Lâm Thăng, dùng chứng cứ chứng minh sự trong sạch cho bản thân mình.

Lưu Hân ngất trong văn phòng của tôi, xe cấp cứu đưa cô ta đi.

Tôi mang con dấu riêng tới ngân hàng kiểm tra, trên bản in dự phòng vẫn có tên của tôi, chưa hề bị thay, con dấu trên bốn tờ giấy chuyển tiền cũng y hệt, kiểm tra lực và góc đóng dấu có sự khác biệt là có thể xác định đó là do con dấu của tôi đóng xuống. Nhưng con dấu này luôn được đặt trong tủ bảo hiểm của tôi, cho dù Lưu Hân có cầm chi phiếu tới đóng dấu cũng không thể thoát khỏi tầm mắt tôi, có một lần cô ta nói mực dấu trong phòng tôi đã hết, phải cầm sang phòng tài vụ đóng dấu, nhưng tôi từ chối, tôi bảo cô ta cầm hộp mực sang đây, đóng dấu trước mặt tôi. Khi đó biểu cảm của Lưu Hân có vẻ không tự nhiên, để cô ta thấy thoải mái hơn, tôi còn cố ý làm ra vẻ nhẹ nhàng:

- Không phải vì không tin cô, người đẹp ạ, nhưng đây là nguyên tắc.

LƯU HN CHẠY TRỐN

Nhận được điện thoại của Trịnh Tư Tư là lúc mười một giờ bốn mươi phút, khi đó tôi đang xem ti vi, xem một tiết mục hài, lúc nhận điện thoại, miệng tôi còn đang ngoác ra cười, sau đó nghe thấy một giọng nói dịu dàng như xuyên thủng vào trái tim tôi:

- Xin hỏi, có phải là anh Lý Tiểu Phi? – Câu nói đó kéo tôi quay lại mười lăm năm trước, kéo tôi về với ký ức của bài thơ “Tôi cần khoái cảm”.

Không hút thuốc, không thể châm lửa trong đêm đen.

Không uống rượu, tuổi xuân không thể nào sáng sửa.

Sinh mệnh, tràn đầy nhiệt tình.

Em hỏi tôi cần gì?

Tôi nói tôi cần khoái cảm.

Từ sau khi dùng một bài thơ để có được trái tim người đẹp, Hầu Kinh lại càng thích thú với trò làm thơ hơn, bài thơ này ra đời trong một cuộc tụ tập với bạn bè cùng phòng, khi đó tôi thường lấy danh nghĩa tụ tập hiệp hội những anh em cùng phòng để cùng tán gái – thực ra sau đó tôi mới biết các bạn nữ trong lòng cũng có ý định này. Một buổi tối trước giáng sinh mấy hôm, vì lời mời nhiệt tình của mấy gã độc thân trong ký túc xá, sáu bạn nữ của khoa Mậu dịch quốc tế đã tới phòng chúng tôi dùng cơm, uống rượu, sau khi mấy chai bia đã rót đầy vào bụng, mọi người bắt đầu không thể kiểm soát được sự nhiệt tình của mình. Vương Tiểu Sơn nói chơi trò nào mạnh một chút, Hầu Kinh lập tức ấn cái nút đỏ trên máy quay đĩa trên bàn, bật một bản Disco, mười mấy người cùng nhảy múa cuồng điên, cũng “high” không kém gì mấy sàn nhảy thời nay, chỉ có điều âm thanh của các thiết bị khi đó không hay như bây giờ. Trong lúc hỗn loạn, Vương Tiểu Sơn đột ngột tắt đèn theo đúng kế hoạch, kết quả là các bạn gái không những không hoảng loạn như tưởng tượng của chúng tôi mà sau một tràng những tiếng hú, họ càng nhảy điên cuồng hơn. Thời gian đã trôi qua mười mấy năm nhưng tôi vẫn nhớ cảnh tượng khi đó, ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, thoắt ẩn thoắt hiện, soi lên từng gương mặt tràn đầy hưng phấn của họ, như đang vẽ lên một bức tranh đen trắng, các nhân vật trong tranh đang chuyển động, đang lắc lư, đang uốn éo để thể hiện sự thanh xuân của họ,

sau đó một giọng nữ đột nhiên vút cao từ góc nào đó của căn phòng, như một tiếng sét chói tai vang lên trong đêm đen tĩnh mịch – Tôi cần khoái cảm!

Hai từ “khoái cảm” không được sử dụng rộng rãi vào thời đó như bây giờ, giờ mùa hè bạn uống một ngụm nước lạnh xong có thể nói là “khoái cảm”, xuống khỏi máy bay, bạn châm một điếu thuốc cũng có thể nói là có “khoái cảm”, khi đó, từ “khoái cảm” chỉ thể hiện khi bạn lên được tới cao trào.

Theo như phân tích, suy đoán và thảo luận của cuộc họp “phòng ngủ” tối hôm đó, mọi người đều nhất trí cho rằng tiếng hét ấy phát ra từ một bạn nữ người Hải Ninh, Chiết Giang tên là Trịnh Tư Tư. Thi sĩ Hữu Kinh đã nhân cảm xúc khi đó mà sáng tác ra một kiệt tác bất hủ, “Tôi cần khoái cảm”.

Mười lăm năm đã trôi qua, thực ra hình dáng Trịnh Tư Tư thế nào tôi cũng không còn nhớ rõ nữa, đến nỗi tối hôm đó tôi phải xây dựng lại hình tượng của cô ta trong não mình, hơn ba mươi tuổi, trưởng thành, mặn mà, thành công trong sự nghiệp, hơn nữa còn một điểm, giọng nói rất thu hút, nghe rất dễ chịu, tôi tán đồng quan điểm của Lâm Thăng, người phụ nữ có giọng nói hay chắc chắn sẽ có điểm đặc biệt.

Nói chuyện với Trịnh Tư Tư, tôi được biết rằng hiện nay cô ta đang ở Hồng Kông, là đại diện của một công ty châu Âu tại Trung Quốc, khi nghe tới hai từ “đại diện”, tôi còn tưởng cô kinh doanh “túi xách tay”*. (Trong tiếng Trung, hai từ “đại diện” và “túi xách tay” có phát âm giống nhau) suýt nữa hỏi cô ta có phải là những nhãn hiệu cao cấp như LV và Gucci không, cho tới khi cô ta giải thích rõ là “đại diện hàng đầu”, tiếng Anh là The Chief Representative thì tôi mới hiểu. Trong điện thoại, Tư Tư nói ngày kia sẽ tới Châu Hải, trong thứ tiếng Trung mềm mại của cô ta thì thoảng lại xen vào những từ tiếng Anh như Hotel, Check in, khiến tôi không những không thấy phản cảm mà còn rất thích nghe. Đặt điện thoại xuống, tôi tự thấy hồ

thẹn, tôi học tiếng Anh từ năm mười ba tuổi, đến khi tốt nghiệp đại học là khoảng mười năm, nhưng đến cả từ Hotel mà Tư Tư nói, tôi cũng phải suy nghĩ mãi mới đoán được ra ý của nó là gì.

Tôi đến bệnh viện một mình để thăm Lưu Hân, hy vọng thăm dò điều gì đó từ miệng cô ta, vừa đi tới cổng bệnh viện, tôi gặp ngay bác sĩ điều trị cho Lưu Hân, anh ta thấy tôi thì sốt ruột nói:

- Ôi, anh đến đúng lúc quá, bệnh nhân của công ty anh không từ mà biệt rồi.

Tôi thầm kêu khổ một tiếng trong lòng, vội vàng gọi tới số điện thoại của Lưu Hân, tắt máy.

Tôi thông báo cho Cảnh Phú Quý:

- Gọi Vương Diệu và Bành Tiên Tiến, ba người cậu mau chia nhau đi tìm, chú ý, phải hành động bí mật, đừng báo cảnh sát!

Chuyện này do tôi mà ra, tôi nhất định phải ra mặt giải quyết. Lưu Hân không có nhà, mẹ cô ta hỏi tôi:

- Vì sao cậu không chịu buông tha cho Lưu Hân? Nếu nó có làm sao thì bà già này cũng không buông tha cho cậu đâu!

Tôi đứng ở cửa thẫn thờ một hồi lâu, tôi không buông tha cho Lưu Hân? Là cô ta đeo bám lấy tôi, hưởng hồ cô ta còn tham ô tiền của công ty! Tôi muốn nói chuyện này ra, nhưng lời đã ra tới miệng rồi lại cố nhịn, với một người già đang lo lắng sự thật đó quả là quá tàn nhẫn, hưởng hồ nói với bà cũng vô ích, là bố mẹ, có ai không bao biện cho con cái mình?

Tôi đi tìm người bạn trai cũ của cô ta, ai ngờ thái độ của gã đó vô cùng hung hãn:

- Đừng tưởng bọn mày làm ông chủ muốn gì cũng được, nói cho mày biết, nếu Lưu Hân thực sự xảy ra chuyện thì tao khiến mày không còn làm ông chủ được nữa!

Tôi thực sự không nhịn được nữa:

- Người anh em, cậu có lương tâm một chút được không? Lưu Hân tham ô tiền công ty! Tôi là người bị hại!

Cũng như lần trước tìm Thanh Thanh, tôi lái xe từ Cát Đại tới Củng Bắc, từ Củng Bắc tới Tiền Sơn, từ Tiền Sơn quay sang Hương Châu, khắp các con phố trên Châu Hải tôi đều đi hết một vòng, tới lúc đó tôi mới ý thức được rằng mình không hiểu chút gì về Lưu Hân, cô ta thường đi đâu, cô ta có thể tới đâu, tôi hoàn toàn không biết. Ngồi trên xe, tôi hoang mang nhìn những con người và những chiếc xe đang di chuyển xung quanh, đầu óc trống rỗng, mấy lần sực tỉnh vì tiếng còi bực bội vang lên ngay phía sau. Cuộc sống là thế, một tháng trước tôi lái xe đi khắp nơi tìm Châu Thanh Thanh, bây giờ tôi lại lặp lại hành động đó, đối tượng vẫn là đàn bà, chỉ có điều đã chuyển thành người khác. Ông trời cố ý đùa giỡn với tôi, sự việc này còn chưa kết thúc, sự việc kia đã đột ngột rơi xuống, không bao giờ kết thúc, khiến tôi khó có ngày nào được sống yên ổn. Đàn bà một tháng chỉ khó chịu vài ngày, tôi thì ngược lại, chỉ có vài ngày không khó chịu.

Tôi dừng xe bên vệ đường, hai tay ôm đầu tựa lên vô lăng, bỗng dưng cảm thấy thật mệt mỏi, thật thất bại, tiền đồ công ty khó đoán, Lâm Thăng hận tôi, Cảnh Phú Quý chán ghét tôi, hai người đàn bà hành hạ tôi, quản lý bọn họ còn phiền phức hơn quản lý mười mấy người trong công ty, tôi nhớ lại viên Bí thư ở Hồ Bắc đã dùng kiến thức MBA để quản lý một trăm linh tám người tình của mình một cách chặt chẽ, thực sự thấy khâm phục ông ta, nếu MBA có công hiệu như thế thì cho dù có tốn tiền hơn, tôi cũng phải đi học.

Trong lòng Cảnh Phú Quý lúc này chắc là hả hê lắm, mọi hành động, việc làm của Lưu Hân đã chứng minh cho phán đoán của hắn, cuối cùng hắn cũng có thể cười vào mặt tôi. Tôi thậm chí còn có thể tưởng tượng ra bộ mặt khinh bỉ của hắn, “Thấy chưa, đấy là hậu quả của việc không nghe lời tôi”. Ngay từ đầu hắn đã nhắc nhở tôi phải đề phòng Lưu Hân, sau đó lại nhiều lần nói rõ và ám thị, tôi nói hắn vì có thiên kiến, thậm chí là đố kỵ, đến nỗi sau đó chỉ cần hắn tỏ thái độ với Lưu Hân là tôi lại bực mình, thậm chí còn có ý định cậu nói Đông thì tôi cứ nói Tây, tôi cũng không hiểu nổi vì sao mình lại như thế.

Họ đều không có tin tức gì về Lưu Hân, tôi cũng không muốn gặp hắn, bởi vì gặp lại hắn, tôi sẽ ý thức được mình là gã ngu, thế nên tôi nói:

- Cứ tìm tiếp đi, cho dù phải đào ba tấc đất lên cũng phải tìm ra, cô ta không thể bốc hơi được.

Bên kia điện thoại, Cảnh Phú Quý ngậm ngừng một lát:

- Cứ mò kim đáy bể thế này cũng không phải là cách, cậu cung cấp một ít manh mối được không? Dù sao thì cậu với cô ta...

- Tôi với cô ta chẳng có gì! – Tôi hẳn học nói, nói xong mới ý thức được sự bất thường của mình, bèn hạ thấp giọng nói, - Thật đấy, Quý, tôi không hiểu cô ta nhiều hơn cậu đâu!

Mặc dù tôi đã trịnh trọng nhắc nhở Tiểu Phần phải giữ bí mật chuyện này, nhưng trong không khí im lặng dị thường của công ty, tôi cảm nhận được chuyện này đã âm thầm lan ra. Tôi không thể không thừa nhận rằng có nhiều lúc tôi tưởng rằng người khác đều bị mù, không nhìn thấy gì, tưởng rằng họ không nói có nghĩa là không biết, thực ra kẻ ngu ngốc nhất lại chính là bản thân tôi.

BÁO CẢNH SÁT

- Tôi đã báo cảnh sát.

Tôi vừa đến công ty, đang định vào phòng, Lâm Thăng nhìn thấy tôi lập tức phốt ra câu đó.

- Báo cảnh sát? – Tôi khựng lại. – Báo cảnh sát rồi? Sao anh có thể báo cảnh sát? Sao lại ngu ngốc như thế?

- Đúng, anh nói đúng, tôi rất ngu. Bây giờ cả công ty đều là người của anh, anh mang tiền đi mà tôi không biết, sự việc bại lộ, không những anh không thừa nhận, cũng không bảo tôi cùng điều tra. Tôi không báo cảnh sát thì anh còn làm gì nữa? Tôi thực sự ngu như một con lợn! – Giọng nói của Lâm Thăng vút cao, chưa chờ tôi nói, hắn đã chỉ vào mặt tôi, - Còn giả bộ nói không muốn làm Tổng Giám đốc, nói rằng không có quan hệ gì với Lưu Hân, ngay từ đầu anh đã lừa tôi, “chơi” tôi!

Tôi dấm mạnh lên cửa, ngửa đầu hít sâu một hơi, sau đó chậm chậm đi vào văn phòng, ngã người lên sofa, hai mắt nhắm nghiền. Đúng thế, mọi đầu mối bây giờ đều chỉ ra rằng tôi với Lưu Hân có dây dưa với nhau, Lâm Thăng đã nhắc nhở tôi từ sớm, thỏ không ăn cỏ trong chuồng, ăn rồi sẽ không chạy được. Tôi ngoài miệng toàn nói hay, hơn nữa còn rất tự tin, nhưng chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại dây dưa với cô ta, tới cuối cùng thực sự không thể chạy nổi, bị cô ta đưa vào tròng thế này.

Hồi công ty mới thành lập, tôi từng tìm Lâm Thăng dốc hết gan ruột của mình ra để nói chuyện, nói là hai người hợp tác với nhau điều cần nhất là sự tin tưởng, chỉ có tin tưởng, hơn nữa tin tưởng tuyệt đối mới có thể làm nên đại sự. Tôi nói rất hùng hồn, ngay chính tôi cũng thấy cảm động. Nhưng giờ đúng là một vở hài kịch nực cười nhất thế giới, tôi bắt người khác tin tôi, nhưng bản thân lại làm rất nhiều việc khiến người ta không thể nghi ngờ.

Tôi buộc phải tìm lại sự tin tưởng, sự ủng hộ của mọi người, tôi nhìn thẳng vào Lâm Thăng, nói:

- Thăng, sự việc bây giờ vẫn còn chưa làm rõ, nhưng tôi lấy nhân cách của mình ra đảm bảo, trong việc này tôi với Lưu Hân không có bất cứ quan hệ gì, tôi không che giấu, cũng không lừa dối anh, tôi định chờ sau khi tự mình điều tra rõ ràng mọi việc rồi mới dùng chứng cứ để chứng minh với anh, nếu anh không yên tâm, chúng ta cùng điều tra, khi nào sự việc rõ ràng chúng ta cùng nói chuyện tiếp, được không?

- Anh còn bắt tôi phải tin anh sao? Tổng Giám đốc Lý Tiểu Phi! Anh đã thấu chi hết niềm tin của tôi dành cho anh rồi, nếu tôi lại tin anh tiếp thì... thì tôi thực sự là một thằng ngu! – Trong bụng Lâm Thăng dường như không còn lục phủ ngũ tạng mà chỉ là lừa giận. – Chuyện này kết thúc thì chúng ta cũng giải tán!

Tôi nổi giận:

- Kết thúc? Anh đã báo án rồi, đã tự đào hố rồi, kết thúc được không? Anh không nghĩ xem những khoản khác của chúng ta làm thế nào? Những hóa đơn không rõ ràng làm thế nào? Cảnh sát mà tới, người của Cục thuế cũng tới, bọn họ không bới tung hết lên mới lạ. Anh thật là... - Lẽ ra tôi định nói hẳn là “ấu trĩ” nhưng cuối cùng cũng nhịn lại được.

Thủ đoạn gây án của Lưu Hân không phức tạp, trước sau tham ô tiền công ty bốn lần, mỗi lần đều là năm trăm nghìn, ba lần trước đều trả lại tiền trước cuối tháng, duy chỉ có lần này tiền chưa kịp trả lại đã bị phát hiện. Công ty chuyển tiền là một, tên là công ty Mậu dịch Kim Tuyền, nhưng mục đích sử dụng tạm thời vẫn không rõ ràng. Tiểu Phần nghi ngờ là chơi cổ phiếu, bởi vì cô ta với Lưu Hân ngồi làm cùng một văn phòng, thường thấy Lưu Hân đến công ty là mở máy tính lên, đăng nhập vào hệ thống giao dịch cổ phiếu trên mạng, còn thường xuyên nói chuyện với Tiểu Phần về tình hình của thị trường cổ phiếu, rất có khả năng cô ta dùng tiền của công

ty chuyển đến thị trường cổ phiếu, ba lần trước kiếm được tiền nên trả lại công ty kịp thời, lần cuối cùng vì thua lỗ quá lớn, tiền không về kịp nên bị bại lộ.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán. Tôi gọi điện thoại cho Lưu Hân, vẫn tắt máy:

Tôi đóng cửa, mở tất cả các rèm cửa sổ ra, sau đó nằm trên sô-pha, nhớ lại một lượt những lần giao tiếp của mình kể từ sau khi quen Lưu Hân tới nay, rồi dùng kết quả hiện tại suy đoán, mọi dấu vết đều cho thấy cô ta rất thận trọng, đi từng bước một, đều chỉ rõ lời đánh giá của Cảnh Phú Quý về cô ta là hoàn toàn chính xác. Trước tiên cô ta giành lấy thiện cảm và sự tin tưởng của tôi, sau đó tôi giao công việc tài vụ cho cô ta lo liệu, sau sự kiện ngủ chung, cuộc sống của tôi bị đảo lộn, tâm lý buồn bực, đúng vào lúc tôi định cắt đứt tư tình với cô ta thì cô ta nói mình mang thai, khiến tôi một lần nữa rơi vào vực sâu vô bờ. Cô ta lợi dụng sự nhân từ và tin tưởng của tôi, vào hôm sinh nhật tặng tôi một chiếc bút đắt tiền, nhưng lại lặng lẽ chuyển tiền của công ty trong bóng tối, chả trách hôm đó cô ta cảm thấy sợ hãi. Còn nữa, cô ta lấy cớ hết mực đóng dấu để định mang dấu của tôi sang phòng mình, vô tình bị tôi ngăn cản, hơn nữa tôi còn nhớ ra, chỉ có cô ta và Lạc Lạc là có chìa khóa văn phòng tôi, hộp mực dấu đó thực ra mới mua cách đây không lâu, sao đột nhiên lại hết? Tất cả những điều này khi kết nối với nhau đều trở nên rất liền mạch, kể cả thiện cảm cô ta dành cho tôi cũng là nằm trong một phần kế hoạch. Và cả cú điện thoại thần bí đó, cô ta giả vờ mô tả đơn giản để chuyển mục tiêu sang Cảnh Phú Quý và Châu Thanh Thanh, làm rối tầm mắt của tôi, khiến tôi với Cảnh Phú Quý bất hòa... tuy rằng cú điện thoại đó do một người đàn ông gọi, nhưng chắc chắn có quan hệ với cô ta... Tôi không dám tin, thậm chí còn không dám nghĩ tiếp, tôi thà cho rằng suy đoán của mình là sai lầm, tôi hy vọng mọi chuyện không phải là thật.

Nhưng có một điểm tôi nghĩ mãi không thông, tử bảo hiểm không có dấu vết cạy mở, con dấu cũng chưa bao giờ thoát khỏi tầm mắt của tôi, cô ta làm thế nào để đóng dấu được?

Có thể Lưu Hân làm mọi điều này là vì vạn bất đắc dĩ, là vì bạn trai cũ của cô ta ép, cô ta nhất thời sợ hãi và hồ đồ; vì gia đình cô ta gặp nạn, mẹ và em trai bị bệnh, cần dùng tiền gấp, đến nỗi cô ta phải đi nước cờ mạo hiểm này... Tôi thà tin như vậy, còn tình cảm của cô ta đối với tôi là thật hay giả giờ cũng vô nghĩa, ngay từ đầu tôi đã không hy vọng gì.

Cái hồ mà Lưu Hân đào do chính tôi chôn thuốc nổ, Lâm Thăng chiêm ngòi, trách ai cũng vô ích, cách duy nhất là mau dập tắt ngọn lửa này.

Tôi báo Tiểu Phần mau kiểm tra lại tử, tất cả các hóa đơn, sổ sách kế toán, chứng từ nội bộ và bất kỳ giấy tờ nào có liên quan đều phải cho vào túi rồi bỏ vào một cái thùng, tôi chuyển toàn bộ hóa đơn đen vào USB, nhét trong túi, sau đó một mình lái xe đến thôn Cát Liên, cất những thứ này vào một căn nhà ở tầng bốn. Căn nhà này ngoại trừ Lâm Thăng, Cảnh Phú Quý và tôi, không có người thứ tư biết, chuyên dùng để cất những thứ không thể cho người khác biết, hợp đồng thuê nhà được ký bởi một chứng minh thư giả, cảnh sát có lợi hại đến đâu cũng không thể điều tra ra được.

Lúc trước Lâm Thăng từng không đồng ý:

- Mình không ở, lại không đưa gái về đó, mỗi tháng phải mất hai nghìn tệ tiền thuê nhà thật không công bằng, để ở nhà anh là được rồi.

Tôi giễu hăng đúng là chỉ có con mắt đàn bà:

- Để ở nhà tôi với để ở công ty thì có gì khác nhau? Cảnh sát giải quyết chỉ trong một phút, nói cho anh biết, bất cứ thứ gì và nơi nào có liên quan tới chúng ta là họ đều không tha đâu! Hơn nữa phải nửa năm thay đổi một lần, như thế gọi là ý thức phòng trình thám, hiểu không?

Bây giờ xem ra kế sách của tôi thật cao minh. Giải quyết xong, tôi ngồi xuống, nhìn ra xung quanh, châm một điếu thuốc rồi suy nghĩ kỹ càng từng việc, mọi dấu vết, chứng cứ đều đã được tôi giải quyết ổn thỏa:

- Các người tới đi, tới công ty đi, ngoài những chứng từ chứng tỏ tôi là một người quản lý doanh nghiệp ưu tú, có trách nhiệm thì các người chẳng tìm ra cái gì đâu!

Đang lúc dương dương tự đắc thì điện thoại đổ chuông, Trịnh Tư Tư gọi tới, cô nàng đã di chuyển từ Hồng Kông sang Châu Hải, sáu giờ chiều sẽ tới nơi, thuê phòng ở khách sạn Giả Nhật. Tôi có vẻ hưng phấn:

- Được thôi, được thôi, tới lúc đó anh sẽ đến cảng Cửu Châu đón em!

Bỏ điện thoại xuống, tôi thở dài một hơi, nếu không nhận được điện thoại của cô ta thì tôi đã quên mất việc này.

Có nên gọi Lâm Thăng đi cùng hay không, tôi rất phân vân, giờ mối quan hệ giữa chúng tôi đang căng thẳng, liệu có gây ra cục diện khó xử không? Có điều bạn cũ đến chơi, mọi người cùng nói chuyện quá khứ, không chừng nhờ có người thứ ba mà mối quan hệ giữa chúng tôi đỡ hơn một chút. Thế là tôi gọi điện thoại cho Lâm Thăng, nói có một người bạn cùng Đại học Hộ Giang chiều nay tới Châu Hải, tối nay ăn cùng không?

Lâm Thăng không trực tiếp trả lời tôi mà tiếp tục giễu cợt:

- Anh rảnh thật đấy, lúc nào rồi mà còn có tâm trạng gặp lại đồng môn?

- Hây a, cũng bó tay thôi, bạn tới nhà, chẳng lẽ tôi lại trốn đi.

- Tôi nói cho anh biết, đó là bạn nữ, hơn nữa đi du học ở châu Âu về, là một mỹ nhân sang trọng đấy. – Tôi buông mỗi câu cho Lâm Thăng.

- Thế thì tôi càng không thể đi, Lâm mỗ tôi trước nay không giỏi việc lấy lòng người khác.

Tôi định nhắc là thế Vương Tiểu Lệ thì sao, cô ta là bảo bối trong lòng chồng cô ta, nhưng rồi lại lập tức phủ nhận chính mình, tôi không thể nói những câu đùa giỡn kiểu thách thức như thế nữa, nếu không chắc hẳn sẽ nghĩ tôi là Trư Bát Giới gặp người đẹp, quên phắt chuyện đi Tây Thiên thỉnh kinh, như thế còn gì là dáng vẻ của một doanh nhân? Thế là giọng nói của tôi trở nên nặng nề:

- Nói thật lòng, cô ấy có một vài mối có thể làm chung với chúng ta, có liên quan tới công việc xuất nhập khẩu của anh, đến hay không tùy anh!

Cuối cùng tôi đã cảm nhận được cái cảm giác trước khi gặp người đẹp mà Lâm Thăng nói, mong ngóng, căng thẳng, rồi lại hưng phấn kỳ lạ. Trước khi ra ngoài, tôi còn đánh răng ba lần, lần đầu tiên soi gương, cảm thấy vết ố trên răng thật đáng ghét, mặc thử năm chiếc áo sơ mi mới thấy hài lòng, trước khi lên xe còn bỏ tiền ra để đánh đôi giày da bóng loáng.

HẦU KÌNH VAY TIỀN

Triệu Hữu Tài gọi điện tới hỏi tôi chuyện của Khoa Mỹ, tôi nói:

- Ông anh ơi, mấy hôm nay tôi bận tối mắt tối mũi, làm gì có thời gian, vài ngày nữa được không?

Cảnh Phú Quý đã quay về, nói là Dương Hồng Năng lại lấy được một triệu bên Khoa Đạt, tôi nói là không thể, tài sản của Khoa Đạt chẳng phải đã bị tòa án tiếp quản rồi sao? Làm sao hắn lấy được tiền?

- Lý tổng ơi, không phải tôi nói cậu, cậu nhìn thì có vẻ thông minh nhưng thực tế lại như thằng ngốc, Lưu Hân đã làm bao nhiêu chuyện xấu như thế mà cậu vẫn còn đối xử tốt với cô ta. Dương Hồng Năng làm gì? Máy nén! Thứ đáng tiền nhất trong cái điều hòa đấy, nếu quan hệ không

rộng tới Tổng Giám đốc và Chủ tịch Hội đồng quản trị thì có làm được không? Máy con chip bé xíu của chúng ta so được với máy nén không? Người ta còn có cả mối quan hệ với tòa án, đưa người đến thẳng kho của Khoa Đạt, cái gì đáng tiền mới niêm phong cái đó.

Một cảm giác bực bội, ghê tởm dâng lên trong họng, sắc mặt tôi bắt đầu thay đổi, Cảnh Phú Quý không nhìn tôi, vẫn nói:

- Chân nhân bất lộ tướng, như thế mới gọi là cao minh! Cậu tưởng cậu giải quyết được Hoàng Lực là mọi chuyện OK hết sao?

Tôi đập bàn:

- Cậu nói thế là có ý gì? Cảnh Phú Quý, cậu đang cười tôi phải không? Tôi tin tưởng Lưu Hân thì sao? Tôi tin tưởng cô ấy đấy! Lạm dụng tiền công ty thì đã sao, tiền bên Khoa Đạt không thu về được thì đã sao? Tôi sẽ bù vào! – Tôi rất kích động, giọng nói run rẩy, - Cậu tưởng cậu đứng đấy mà nhìn tôi cười được sao, hàng bên Khoa Đạt là cậu bán ra, tiền không thu về được cậu cũng có trách nhiệm!

Hai mắt tôi đục ngầu, nước bọt văng tứ tung, ai nhìn thấy tôi lúc này chắc sợ chết khiếp, Cảnh Phú Quý đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là khinh bỉ, cuối cùng thì cười lạnh, chế giễu, quay người đi thẳng ra ngoài, hăn chưa khuất hăn, tôi đã đá mạnh vào chân cửa, tiếng động mạnh khiến mọi người thốt lên sợ hãi.

Lâm Thăng chạy sang an ủi tôi:

- Làm gì mà cáu thế? Có chuyện gì bình tĩnh bàn bạc! Huống hồ Cảnh Phú Quý nói cũng không sai, - Tôi lờm hăn một cái, trong lòng hăn lúc này chắc chắn là đang vui như hoa, cuối cùng cũng được cười vào mặt tôi rồi. Từ lần trước, sau khi Cảnh Phú Quý chạy ra cổng công ty chặn hăn lại, thái độ của hăn với Cảnh Phú Quý có sự thay đổi nho nhỏ, nói vào lúc quan trọng chỉ có thể dựa vào anh em thôi, lần đầu tiên hăn đưa Cảnh Phú Quý

vào phạm vi “anh em” của mình. Còn tôi thì sao, tính toán ban đầu là trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi, bây giờ đúng là gậy ông đập lưng ông.

Châu Thanh Thanh nói, em nói không sai chứ, bạn bè có tốt đến đâu nhưng khi đối diện với tiền bạc cũng sẽ cãi nhau, hai người các anh thành công cũng vì lợi ích, bại cũng vì lợi ích, muốn duy trì tình bạn thì cách duy nhất là đừng dính dáng gì đến lợi ích. Tôi nói lời của bà xã đúng là gãi đúng chỗ ngứa. sau đó tôi lại gặp phải một chuyện phiền phức, có khi còn chẳng làm bạn nổi với Hậu Kinh nữa.

Hậu Kinh điện thoại tới hỏi vay tiền tôi:

- Người anh em, chỉ bảy ngàn thôi, cổ phiếu đó của tao xuống đáy rồi, chỉ bảy ngày sau chắc chắn sẽ tăng mạnh, đến lúc đó tao trả cho mày lãi suất mười phần trăm.

Sau khi cứu thành công thi sĩ muốn tự sát Hậu Kinh, hôm sau tỉnh dậy, ánh mắt hần đờ đẫn, hơi thở như có như không:

- Vì sao lại cứu tao, thổ phi, mày phạm sai lầm lớn rồi, mày sẽ khiến rất nhiều người đàn bà trên thế giới này phải đau lòng.

Ban đầu tôi không hiểu lắm ý của hần khi nói câu này, tưởng là uống rượu say nên thần kinh của hần không bình thường, nói huyên thuyên nên cũng không để bụng, tới sau này, khi Hậu Kinh trở thành đại gia trong lớp, tốt nghiệp chưa đầy ba năm đã kiếm được một triệu tệ, sau đó hần như quả bóng tuyết càng lăn càng to, ba mươi tuổi đã có hàng trăm triệu, nghe bạn bè nói, bình quân ba tháng hần thay bạn gái một lần, tôi mới ý thức được ý nghĩa sâu xa câu nói của hần khi đó.

Phương thức của Hậu tổng vừa trực tiếp vừa có sức sát thương, gặp một người con gái nào vừa ý thì hần, hoặc tặng điện thoại Samsung, hoặc tặng mỹ phẩm Dior, hơn nữa tặng xong còn không chủ động gọi điện thoại cho họ, con gái bây giờ có mấy ai chống lại được sự công kích và cảm dỗ

từ những thứ như thế. “Tặng quà mà lại không yêu cầu mình làm gì, người đàn ông như thế biết tìm ở đâu, nếu mình không chủ động thì chẳng phải là đã để lỡ một người đàn ông hiếm có khó tìm!”. Mấy tháng sau, khi Hậu Kinh nhận thấy người con gái đó thực sự có cảm tình với hắn và muốn độc chiếm hắn, thái độ của Hậu Kinh chỉ được gói gọn trong một từ, “Cút!”. Tàn nhẫn cắt đứt tơ tình, luôn luôn ở thế thượng phong trong tình cảm, sau lưng để lại cả tá những em gái đau lòng vì “thi sĩ”.

Khi tôi chỉ trích hắn không đạo đức, Hậu Kinh còn nổi giận:

- Mà biết không? Tao chưa bao giờ yêu cầu điều gì, ai đòi lên giường cũng đều là tự nguyện, thậm chí dụ dỗ tao, tao có gì sai? Đau lòng cũng đáng đời, tao chẳng liên quan gì cả!

Trong điện thoại, tôi nói với Hậu tổng vốn lúc nào cũng mạnh miệng vì tiền:

- Người anh em, tiền của tao bị một kẻ chơi cổ phiếu chiếm dụng rồi, mà còn vay tiền tao chơi cổ phiếu? Tuy tao là ông chủ nhưng bây giờ số tiền vốn tao có thể sử dụng được chỉ có hơn trăm nghìn thôi, bao gồm cả tiền riêng. Người anh em, không phải tao không chịu giúp mà thực sự là hết cách rồi.

Lúc từ chối Hậu Kinh, trong lòng tôi thấy thật khó chịu, đây là chỗ khó xử của người làm ông chủ, thường phải rất nhẫn tâm mới từ chối được người khác vay tiền. Nếu tiền vốn của tôi dư dả, có mấy trăm triệu trong tay thì tốt, Hậu Kinh mở miệng vay cả triệu tôi cũng chẳng chớp mắt lấy một cái, nhưng vào lúc tôi đang khó khăn nhất hắn lại hỏi vay, tôi tuy là ông chủ nhưng chỗ nào cũng phải dùng tới tiền, trên thực tế, khoản tiền có thể điều động được có khi còn không nhiều bằng tiền lương của bọn nhân viên cao cấp. Tình hình của tôi cũng chỉ nói được đến thế, không thể nói rõ hơn cho Hậu Kinh nghe, nói ra phỏng có ích gì? Lúc thiếu tiền, tôi thậm chí

còn nghĩ tới việc mở miệng vay của Hầu Kinh, ai ngờ hẵn lại là người lên tiếng trước.

Tiền còn thì tình còn. Việc tốt không thấy đâu, vậy mà việc xấu cứ dồn dập xảy tới, như những con sóng muốn nhấn chìm tôi. Liệu đây có phải là số phận?

Hồi nhỏ vẫn thường nghe mẹ nói với hàng xóm vừa khâu đế giày vừa ca thán, phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí. Khi đó tôi chưa thể cảm nhận được ý nghĩa của những câu nói này, bây giờ tôi mới hiểu đó đúng là một triết lý. Tôi bận tới mức đi vệ sinh cũng phải chạy, lúc cầm đầu cầm cổ vào gọi điện thoại chạy vạy khắp nơi thì vợ không nhìn thấy, duy có một lần ngủ ngoan ngoãn (nhưng với người đàn bà khác) lại bị vợ bắt quả tang; hàng ngày tôi lái xe mang đầy đủ giấy tờ chẳng thấy cảnh sát đếm xỉa gì tới tôi, chỉ có một lần quên không mang là bị chặn lại; hồi tôi chưa làm ăn riêng, mỗi tháng có mấy trăm nghìn cho tôi làm phí công tác, nhưng khi lên làm ông chủ, lúc cần đến tiền thì tiền lại bị người ta lấy mất.

Nhìn đôi mắt ra xa, có ai là sống thành thoi? Ông chủ có nỗi khổ của ông chủ, người làm thuê có nỗi khổ của người làm thuê, thi sĩ Hầu Kinh chơi cổ phiếu, phát trong một đêm, cuối cùng cũng phá sản. Khi tôi gặp lại hẵn lần nữa, Hầu Kinh đang làm ruộng, trong ánh mắt không nhận ra là sự lạnh nhạt hay là bất đắc chí. Thị trường cổ phiếu kéo hẵn lên, rồi lại đẩy hẵn xuống, kết cục nào mới là tốt nhất cho hẵn.

Cuộc sống là những vở kịch nối tiếp nhau, không ai trở thành người chiến thắng cuối cùng.

LƯU HN TỰ SÁT

Tôi nhận được điện thoại của Bành Tiền Tiến, nói là tìm thấy Lưu Hân rồi, cô ta tự sát không thành, giờ đang ở trong Bệnh viện Nhân dân. Tôi vừa cúp điện thoại liền lao ngay ra ngoài.

Lạc Lạc gọi tôi lại, đưa cho tôi một bức thư vừa lấy ở hòm thư của công ty, trên phong bì không có tem, không có địa chỉ người nhận và người gửi, chỉ có bốn từ đen trên nền giấy trắng: Gửi Lý Tiểu Phi. Nét chữ ngay ngắn, rất quen thuộc, tôi thầm cảm thấy bất an.

Tôi không kịp xem, chỉ nhét vội vào túi rồi lao thẳng tới bệnh viện, y tá ở cửa ngăn tôi lại, lúc nóng lòng, tôi nói mình là chồng của bệnh nhân, cô ta cau mày lẩm bẩm:

- Sao vừa có chồng vừa có bạn trai, loạn quá!

Tôi chẳng buồn giải thích, sau một hồi thề thốt, cuối cùng cũng được vào phòng.

Lưu Hân tái nhợt nằm trên giường bệnh, thấy tôi bước vào, cô ta quay đầu sang hướng khác, còn kéo chăn lên che kín mặt, mẹ cô ta sầm mặt đứng cạnh thu dọn đồ đạc.

Lưu Hân được phát hiện trong một căn phòng ở khách sạn Hải Di, khi đó ngoài phòng của cô có tấm biển “Xin đừng làm phiền”, nhân viên phục vụ tưởng trong phòng không có người bèn đẩy cửa bước vào, thấy cô đầu tóc rũ rượi, mặc quần áo ngủ đang nằm trên giường, xung quanh vương vãi mấy viên thuốc và chai thủy tinh, nhân viên phục vụ lập tức báo cáo cho Giám đốc khách sạn, sau đó gọi xe cấp cứu đưa Lưu Hân tới bệnh viện.

Bức thư đó do cô ta bỏ vào hòm thư trước khi rời khỏi công ty.

Tiểu Phi, đây là lần đầu tiên em gọi anh như thế, tuy rằng cái tên này đã vang lên trong lòng và trong những giấc mơ của em vô số lần.

Em đã làm sai rất nhiều việc, mang lại nhiều phiền phức cho anh và công ty, bây giờ nhớ lại thấy như một giấc mơ, tỉnh giấc rồi, nước mắt hoen mi, có đau, có hận, tất cả đều do em mà ra.

Em muốn kể cho anh nghe một câu chuyện: Hai mươi năm trước, một cô gái sinh ra trong một gia đình khá giả ở Hồ Nam, cuộc sống vốn dĩ bình yên, tươi đẹp, nhưng năm cô tám tuổi, bố cô bất chấp tất cả để từ bỏ ngôi nhà đó, bỏ đi với một người đàn bà, từ đó cuộc sống thay đổi, cô gái không còn tình thương của cha, tinh thần của mẹ cô cũng sụp đổ, sức khỏe sa sút, trở thành một người phụ nữ cả ngày chỉ biết oán trách người khác.

Có thể anh không bao giờ hiểu được những gian nan của một gia đình không có người đàn ông trụ cột, bởi vậy khi một người con trai bày tỏ tình yêu với người con gái sống trong gia đình đó, còn bỏ tiền ra trị bệnh cho mẹ cô, cô đã chấp nhận anh ta – cô ta cần tiền, cần được bảo vệ, ngôi nhà đó cần một người đàn ông.

Nhưng ông trời thật biết trêu người con người, thời gian hạnh phúc thường rất ngắn ngủi, người con trai kinh doanh thất bại, thua lỗ mất ba trăm nghìn tệ, anh ta trở nên nóng nảy và tàn nhẫn, mọi gánh nặng đổ lên đôi vai yếu đuối của cô gái nhỏ, cô làm ôsin cho người ta, làm nhân viên trong quán bar, từng bị người ta sàm sỡ trên xe buýt, bị cướp ở trên đường, không ai để cô tâm sự, khi màn đêm buông xuống, cô chỉ biết nhìn vào bầu trời tối đen như mực và gạt nước mắt, cô sắp sụp đổ rồi, cô cảm thấy cả thế giới này đang đối đầu với cô.

Cho đến một ngày, cô gái ấy đến một công ty, cô gặp được một người, tất cả đều thay đổi.

Thực ra động cơ khi cô gái vào công ty không hề trong sáng, cô cần tiền, cần tiền để duy trì mạng sống của mẹ mình, cần tiền để kết thúc tình cảm giữa cô với người bạn trai cũ.

Ông chủ rất tin tưởng cô, cho cô cơ hội để thể hiện mình, thậm chí cô còn cảm nhận được tình phụ tử đã lâu không có – đó là khát khao bao nhiêu lần trong giấc mơ thuở niên thiếu của cô. Cô quá mừng vui, quá kinh ngạc, và cả sợ hãi, ban ngày cô sống trong những vinh quang ở công ty, cố gắng

bắt bản thân mình làm một cách tốt nhất, nhưng cứ tối đến, đồng hành với cô chỉ là sự cô đơn và những nỗi dày vò.

Một bên là mạo hiểm, đi ngược lại lương tâm khi làm việc có lỗi với ông chủ, một bên là ông chủ luôn bảo vệ cô, cho cô niềm vui và tự tin, đến cuối cùng, cô ngày càng không khống chế nổi bản thân mình, thậm chí còn trở nên biến thái, bao nhiêu lần cô giật mình tỉnh giấc với những giọt nước mắt còn đọng lại từ giấc mơ, cô đã làm sai quá nhiều việc, cô không biết mình sẽ đi đến đâu.

Cô gái ấy chính là em, ông chủ ấy chính là anh.

Em ích kỷ, em sợ mình không giữ được anh, em sợ số phận của em lại đi vào vết xe đổ của mẹ em, em quyết định dùng thanh danh của mình để đánh cược, nên mới có một hành động ngông cuồng: Cú điện thoại hôm đó là do em xuống lầu bảo một người qua đường gọi giúp, em muốn dùng hành động đó để anh với Thanh Thanh ly hôn, em tin là em sẽ khiến anh hạnh phúc hơn chị ấy. Em cũng không mang thai, em muốn thử xem anh có thực sự yêu em không. Còn nữa, con dấu riêng là em tới nơi khác đóng dấu, bảo người thợ khắc làm thêm một cái giống y như cũ, bởi vì em cần tiền, cần tiền để thoát khỏi sự đeo bám của người bạn trai cũ, hơn nữa mẹ em cũng đã yếu lắm rồi, em không muốn mẹ qua đời khi chưa nhìn thấy em được sống hạnh phúc.

Mọi điều em làm đều thật sự thất đức, thậm chí có thể nói là phạm tội. Tiền của công ty em dùng để mua cổ phiếu, số cổ phiếu đó em để ở một tài khoản tại công ty chứng khoán Quảng Phát, thẻ tài khoản cất trong tủ bảo hiểm ở văn phòng, tất cả mật mã đều là 701114, ngày sinh nhật của anh, đó là dãy số mà cả đời em cũng không quên.

Tổng cộng em kiếm được một trăm sáu mươi nghìn tệ, một phần trả nợ, một phần trị bệnh cho mẹ em rồi, giờ em chẳng thể trả tiền được nữa, cũng chẳng còn mặt mũi nào gặp ai, chỉ mong được ra đi và chôn vùi mọi

thứ. Tạm biệt, xin hãy tha thứ cho sai lầm của em, nếu có kiếp sau, em mong được quen anh sớm hơn...

Tôi chậm chậm gấp lá thư vào, mở cửa sổ ra thở dài một tiếng. Tâm trạng tôi rất phức tạp, không biết là nên hận, nên cảm thán hay thương xót. Một cô gái đơn thương độc mã đấu chọi với đời, không gia cảnh, không nguồn vốn, trong thời đại mà mọi thứ đều là trao đổi này, có lẽ cô ta làm bất cứ việc gì cũng có thể lý giải được, giống như Tiểu Ngọc sa vào bước đường hôm nay, thứ duy nhất cô ấy có thể sử dụng là cơ thể được bố mẹ ban cho. Bạn có thể chửi cô ấy vô dụng, chê cô ấy là đôi giày rách, nhưng cô ấy nỗ lực chắc chắn sẽ có kết quả sao?

Sau một hồi lục lọi ở văn phòng của Lưu Hân, tôi tìm được thứ mình muốn, sau đó gọi Lâm Thăng, đi thẳng tới công ty chứng khoán Quảng Phát.

Vào hôm Lưu Hân mất tích, chỉ số cổ phiếu tăng hai trăm điểm, cổ phiếu Quý Đường 000833 mà cô ta mua đã tăng hai phiên kịch trần, giá trên thị trường giờ là năm trăm hai một nghìn không trăm mười bảy tệ, trừ đi tiền vốn còn kiếm được hai mươi nghìn nữa, đúng là một cô gái tài giỏi. Tôi thầm khâm phục cô ta, không biết cô ta giỏi hơn cái gã gà mờ như tôi bao nhiêu lần, Lâm Thăng đứng cạnh nói:

- Mau bán đi, tiền vào túi thì mới yên tâm! – Lần này tôi cung cúc nghe theo lời hăn, vội vàng đổi số cổ phiếu kia thành tiền.

Có kết quả này, tôi không còn hoang mang nữa, lại khôi phục phong cách tếu táo thường ngày:

- Không ngờ Lưu Hân lại là thần cổ phiếu, chọn hay thật, cái nào cũng kiếm được tiền. Thăng này, hay là chúng ta gọi Lưu Hân về giúp chúng ta chơi cổ phiếu cũng được, vừa kiếm được nhanh mà lại nhẹ nhàng, còn hơn là mở công ty.

Lâm Thăng dội cho tôi một gáo nước lạnh:

- Anh bị bệnh à, xảy ra chuyện lớn như thế này mà còn đùa được!

Cảnh Phú Quý cầm tờ “Đô thị Phương Nam” trên tay, ung dung rung đùi, cả người lọt thỏm trong sô-pha. Lưu Hân cuối cùng cũng gây chuyện, tâm trạng của hắn rất tốt, bắt đầu quan tâm tới tình hình quốc tế và động thái mới trong ngành giải trí, vừa đọc báo vừa chửi thề.

Một lát sau hắn buông ra một câu:

- Tôi hỏi này, nước Mỹ có xuất quân đánh I-rắc không? – Thấy thế tôi không thể im lặng được nữa, nếu không chắc chắn hắn sẽ không buông tha, đành mết mỏi nói:

- Tôi biết làm sao được, cậu đi mà hỏi Tổng thống Mỹ.

Hắn vẫn không cam tâm:

- Chẳng phải cậu học chính trị quốc tế sao? Phân tích xem nào.

Tuy rằng tôi học chuyên ngành Chính trị quốc tế, nhưng tôi cảm thấy phẩm vị của mình ngày càng tầm thường, báo chí không bao giờ quan tâm tới tin trang nhất, chỉ nhạy cảm với những tin lá cải như giết người, đốt nhà, bắt cóc, tham ô, hối lộ, ngoại tình..., nếu sớm biết như thế tôi đã học chuyên ngành khác cho phù hợp với sở trường.

Tôi nói cậu đừng ăn khoai nói chuyện thế giới nữa, giải quyết cho xong chuyện đấu thầu đi. Cảnh Phú Quý ngáp ngừng:

- Được thôi, cậu đã nói thế thì tôi quan tâm một chút tới chuyện xung quanh vậy, tôi không tin là Lưu Hân tự sát thật! Cô ta muốn dùng khổ nhục kế để mong cậu thông cảm và tha thứ đấy.

- Người ta đã thế rồi mà cậu còn không buông tha, liệu có hơi... hơi... không? – Tôi nổi giận.

- Nếu cô ta chết thì tôi tin cô ta thực sự hối hận, nhưng cô ta không chết, khiến người ta không thể không nghi ngờ động cơ của cô ta.

Tôi nói:

- Cái lô-gíc của cậu kiểu gì vậy, cả đống người tự sát không thành công, không lẽ ai cũng như cậu nói sao? Sao cậu không thể khoan dung cho Lưu Hân một chút?

- Khoan dung? Tôi cũng muốn khoan dung với cô ta, nhưng cô ta không xứng! Tự cổ chí kim bao nhiêu ví dụ, Võ Tắc Thiên, Từ Hy, Nữ hoàng Ai Cập? Cái người tên Cleo gì gì đó, tối độc phụ nhân tâm. – Cảnh Phú Quý vẫn hần học, - Cậu đề phòng đàn ông thì giỏi lắm, nhưng trước mặt đàn bà lại chỉ là một thằng ngu.

Tôi suyt nữa thì mang bức thư của Lưu Hân ra để chứng minh Lưu Hân vẫn còn là người có lương tâm, nhưng lại sợ hần cười tôi nhiều hơn, như thế chẳng khác nào tự vả vào mặt mình. Đành đuối lý, Cảnh Phú Quý nói gì tôi cũng phải nhin lại. Tôi nói:

- Lưu Hân có điều khó nói, mẹ cô ấy bị bệnh phải dùng tiền, cô ấy còn phải trả nợ người khác, không phải là vì cô ấy tham lam.

Cảnh Phú Quý nói:

- Cậu còn biện hộ cho cô ta, đúng là chấp mê bất ngộ!

Tôi nghĩ có tranh luận thêm với Cảnh Phú Quý về chủ đề này cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, tôi không thể thuyết phục được hần, giải thích đến đâu hần cũng cho rằng tôi thiên vị, nhưng tôi không hiểu vì sao Cảnh Phú

Quý lại có thành kiến, thậm chí có thể nói là thù hận với Lưu Hân như thế, tôi hỏi hẳn:

- Cậu với Lưu Hân rốt cuộc là làm sao? Có phải có việc gì mà tôi không biết không?

Cảnh Phú Quý khựng lại như điện giật, ánh mắt thoáng qua một tia hoảng loạn, sau đó vội vàng quay mặt đi, chầm chầm chầm một điều thuốc rồi trả lời:

- Không có.

GẶP MẶT BẠN HỌC

Lâm Thăng không báo cảnh sát, vì tức giận quá nên hẳn mới dọa tôi như vậy. Chuyện này là do hẳn nói với tôi trên đường tới cảng Cửu Châu đón Trịnh Tư Tư, lúc đó tôi hét lên, vỗ mạnh lên vai hẳn:

- Tốt quá, tốt quá! Ha ha!

Lâm Thăng giật mình:

- Việc gì anh phải kích động thế!

Tôi chẳng quan tâm, nói:

- Tôi biết là anh sẽ không làm chuyện ngốc nghếch đó, Lâm tổng đúng là Lâm tổng! Lâm tổng thông minh tuyệt đỉnh! MBA có khác!

Lâm Thăng tránh cánh tay tôi, mắt nhìn thẳng về phía trước:

- Thực ra tôi thực sự là gã ngốc.

- Chửi tôi, anh đang chửi tôi hả! – Hai tay tôi nắm chặt vô lăng, ánh mắt lúc nhìn đường, lúc quay sang nhìn Lâm Thăng, vui không tả xiết.

Lâm Thăng vẫn giữ cái biểu cảm lạnh nhạt đó, tâm trạng tôi thì rất tốt:

- Hôm nay gặp mặt bạn đồng môn, mở một chai rượu ngon, uống cho đã!

- Hừ, tôi thấy anh hưng phấn không phải vì tôi không báo cảnh sát, mà là vì người đẹp tới chơi phải không?

Tôi cười he he:

- Cả hai đều có, cả hai đều có. – Lúc này Lâm Thăng có nói gì tôi cũng không chấp nhận với hẳn.

Chúng tôi đứng ngay ở cửa phòng làm thủ tục nhập cảnh, trong dòng người đông đúc qua lại, tôi nhìn một cái là nhận ngay ra Tư Tư, chiếc váy màu vàng nhạt, mái tóc dài ngang vai, trước ngực là một sợi dây chuyền, tay xách vali hành lý, trên vai là một chiếc túi to, gương mặt sáng lấp lánh, đúng là một người phụ nữ thành đạt. Cô ấy cũng nhìn thấy tôi, bèn vẫy tay, tôi giơ tay lên mỉm cười với cô ấy, Lâm Thăng đứng cạnh không có phản ứng gì, ánh mắt thậm chí là hơi khác thường.

Trịnh Tư Tư nhận giấy tờ ở bàn thủ tục xong bèn chậm rãi đi tới, hình dáng ngày càng rõ nét, cách trang điểm, ăn mặc đúng là của một người thành công, nhanh nhẹn, nho nhã, sang trọng. Nhìn vào gương mặt trắng như ngọc của Tư Tư, hình ảnh cô ấy khi còn ở đại học bỗng chốc xuất hiện trong đầu tôi, còn cách nhau một đoạn mà cô ấy đã tươi cười đưa tay phải ra, tôi lập tức bước lên bắt tay Tư Tư, ngón tay mềm mại, mát rượi, lòng bàn tay ấm mồ hôi, sau đó nghiêng người để cô ấy với Lâm Thăng đối mặt nhau, đang định giới thiệu thì Lâm Thăng nói:

- Chúng tôi quen nhau!

Kéo Trịnh Tư Tư về thẳng khách sạn thì một cú điện thoại lạ gọi tới, kiên trì vang lên, ấn nút nghe, bên kia là giọng nói lạnh lẽo như thể phát ra

từ độ sâu ba nghìn mét:

- Lý Tiểu Phi, chúng ta nói chuyện với nhau.

- Anh là ai? Tôi quen anh không? – Giọng nói ấy không hề quen thuộc.

- Anh không quen tôi, nhưng quen Lưu Hân chứ?

Tôi nhớ ra, Tống Trị Quốc, bạn trai cũ của Lưu Hân, một kẻ thất bại nợ như chúa Chổm.

Tôi đứng lên, đi ra khỏi phòng.

- Vì sao lại đùa giỡn với cô ấy?

- Đùa giỡn? Nực cười! Là cô ta đùa giỡn tôi!

- Không phải anh đùa giỡn cô ấy thì sao cô ấy lại tự sát?

- Tôi còn đang định tìm người trả lời câu hỏi này đây!

- Anh đừng giả bộ với tôi, anh không sợ tôi tố cáo với vợ anh việc anh chơi điếm ở Cung Bắc sao?

Thì ra hôm đó người theo dõi tôi là gã này, cuối cùng tôi cũng hiểu. Chỉ có điều tính tôi vốn ưa ngọt chứ không ưa cứng, hít sâu một hơi, nói:

- Họ Tống kia, mà nghe cho rõ đây, tao hận nhất là thằng nào uy hiếp tao! Mà mà dám chơi tao thì ông mà sẽ ném ra mười nghìn tệ để mua một cánh tay của mà!

Bên tai vang lên tiếng thở hển hển rất rõ ràng, đầu bên kia im lặng một lát, sau đó là tiếng nghiến răng:

- Được, cứ đợi đây!

Trong lúc giận dữ, tôi giơ cao điện thoại lên định ném đi, nhưng ý thức hành động này không ổn lắm, thế là dấm mạnh tay vào tường, nhân viên phục vụ đi trên hành lang kính ngạc nhìn về phía tôi.

Về chỗ ngồi, lửa giận của tôi vẫn chưa nguôi ngoai, thi thoảng điện thoại lại đổ chuông, lúc là công ty môi giới hỏi tôi có cần bán nhà không, lúc thì Lộ Cường gọi tới hẹn tôi đi đánh mặt chược, rõ ràng không muốn tôi ăn một bữa cơm yên ổn. Trịnh Tư Tư có thể nhận ra:

- Lý tổng bạn lắm phải không, ăn cơm mà cũng không yên?

Tôi ngẩng đầu lên nhìn cô ấy, trước mặt tôi là một gương mặt trắng trẻo được trang điểm khéo léo bên dưới mái tóc xoăn màu vàng, trên gương mặt đó đã thấp thoáng vài nếp nhăn rất nhỏ, nhưng không những không làm cô ấy già đi mà ngược lại còn khiến cô ấy thêm phần thu hút, dùng hai từ “người đẹp” để hình dung thì đúng là coi thường cô ấy quá. Tư Tư hoàn toàn xứng đáng với hai từ “mỹ nhân”, hoàn toàn khác với những người đàn bà hay các cô gái tôi từng tiếp xúc. Bỗng dưng tôi cảm thấy một nỗi sợ hãi kì lạ len lỏi, chuyện với Thanh Thanh và Lưu Hân còn chưa kết thúc đã lại có một người đàn bà xuất hiện trước mắt tôi, hơn nữa lại còn rất ưu tú và quyến rũ, nếu muốn hợp tác, cho dù cô ấy không có cảm giác với tôi thì liệu tôi có kiểm soát được suy nghĩ của mình không? Như trong bài hát “Phượng cầu hoàn” có đoạn: “Có người đẹp, làm sao quên. Một ngày không gặp, nhớ nhung điên cuồng”. Suy nghĩ ấy một khi đã nảy sinh sẽ giống như một ngọn cỏ dại, cứ thế sinh sôi, tôi thậm chí còn cảm thấy rùng mình, loại rượu mười hai nghìn tệ này trôi trong cổ họng sao lại có vị đắng, khiến tôi ngồi thần thờ không nói nên lời.

Lâm Thăng thụi tôi một cái, nói:

- Bình thường chẳng phải hay đùa lắm sao, hôm nay làm sao mà yên lặng thế?

Tôi giật mình sức tỉnh, suy nghĩ quay về với căn phòng.

- Hây a, cũng bó tay, số khổ mà, ai bảo làm cái nghề mệt nhất, khổ nhất là ông chủ này, đến ngủ cũng ngủ không ngon. – Trong lời nói của tôi có sự bất lực nhưng dường như lại có đôi chút tự hào, bây giờ ai mà không bận, không bận cũng phải giả vờ là bận, chỉ sợ người khác biết mình không bận, bận mới chứng minh được rằng mình kiếm được tiền, bận mới chứng tỏ sự nghiệp thành công, bận đến mức không ngủ được cũng là một chuyện đáng để khoe khoang.

- Ồ, thế em hỏi anh một câu, nhân viên của anh ngủ ngon không?

- Họ à, họ không muốn ngủ quá ngon đâu, để đi làm còn lên QQ nói chuyện, tan làm còn đi tán gái, gặp gỡ bạn bè, cuộc sống phong phú lắm.

- Ồ, thế em thảo luận với anh một chút, anh nghe kể về câu chuyện giữa người ngư dân Mê-hi-cô và một thương nhân người Mỹ chưa?

Tôi lắc đầu, Lâm Thăng giành nói trước:

- Chuyện này anh biết, khi học MBA anh có nghe nói đến.

Đạo lý rất đơn giản, người thương nhân tưởng rằng mình thành công nhưng không biết thứ mà cả đời ông ta nỗ lực theo đuổi chính là cuộc sống đơn giản của người ngư dân, cũng giống người ngư dân mà tôi nhìn thấy trên cảng Hồng Hải.

- Cảnh giới ban đầu của người làm ông chủ là nhân viên ngủ được, mình không ngủ được, cảnh giới thứ hai là ông chủ và nhân viên đều không ngủ được, cảnh giới cao nhất là nhân viên không ngủ được, mình ngủ được, - Trịnh Tư Tư từng được sống ở nước ngoài, tầm nhìn rộng mở, với lại cuộc sống giàu có khiến quan sát, cảm nhận của cô ấy đều rất tinh tế, thế giới quan và nhân sinh quan của cô ấy hoàn toàn khác với kẻ trọc phú như

tôi. Sau khi nghe cô ấy phân tích, tôi gật đầu ra vẻ thấu hiểu, dường như đã ngộ ra điều gì đó.

Song tôi lại nhân tiện nói sang chuyện khác:

- Anh vất vả một chút cũng không sao, chỉ cần Lâm tổng của chúng ta tự tại là được rồi, hợp tác với nhau phải luôn có người hy sinh mà! – Chiêu này thật là khéo léo, không chút sơ hở, Trịnh Tư Tư nghe vậy chắc chắn sẽ nhận ra và khâm phục cái hào khí “Ta không vào địa ngục thì ai vào” của tôi, đương nhiên Lâm Thăng thì không, hẳn đã quá quen thuộc với cái chiêu này của tôi.

Trịnh Tư Tư làm việc trong một tập đoàn điện tử lớn của châu Âu, nằm trong top 50 doanh nghiệp mạnh nhất thế giới, chuyến đi lần này tới Đại lục của cô ấy có một nhiệm vụ quan trọng: Tìm một đơn vị sản xuất điều khiển, cung cấp sản phẩm cho nhà xưởng của họ tại Thái Lan, tổng mức mua hàng một năm là ba mươi triệu đô-la Mỹ. Hơn nữa Trịnh Tư Tư còn tiết lộ, nếu hợp tác tốt sẽ có khả năng đóng cửa nhà xưởng ở Thái Lan, chuyển giao toàn bộ công nghệ sang Đại Lục.

Đây chính là nghề cũ của tôi với Lâm Thăng, ngày trước bị thua lỗ, nhưng đã rút ra bài học, có một câu tục ngữ rằng “Ngã xuống ở đâu thì đứng lên ở đó”, đúng là ông trời giúp tôi, tài vận đến không ai ngăn được, tôi dường như đã ngửi thấy mùi vị của đô-la Mỹ.

Đi ra khỏi Ngũ Nguyệt Hoa, tôi vỗ vai Lâm Thăng:

- Người anh em, cơ hội phát tài tới rồi, thời điểm để chúng ta ngẩng cao đầu tới rồi, tới lúc đó mua một căn biệt thự ở số 1 Tân Giang, mời anh với cả nhà bạn gái cũ của anh tới đó làm khách, xem cô ấy có hối hận tới mức lao ra ban công nhảy xuống sông Hoàng Phố hay không!

Cũng qua lần gặp mặt Trịnh Tư Tư mà cuối cùng tôi đã hiểu nguyên nhân khiến Lâm Thăng rời khỏi Thượng Hải để đến cái thành phố nhỏ bé

này. Bạn gái thời đại học của Lâm Thăng là bạn cùng lớp với Trịnh Tư Tư, cũng là người Thượng Hải, yêu nhau hai năm, đến khi tốt nghiệp thì chia tay, nguyên nhân rất đơn giản, nhà gái không đồng ý, bố mẹ Lâm Thăng đều là công nhân đã thất nghiệp, nhà ở phố Dương Thụ của Thượng Hải, thuộc vào “Khu ổ chuột”, lời nói và cách sống của họ hoàn toàn khác với nhà gái. Trong lúc giận dữ, Lâm Thăng đã chạy tới Châu Hải, quyết tâm sống thật thành công để cho người ta thấy.

Lâm Thăng vò chiếc áo trong tay:

- Tôi không làm chuyện ngu ngốc đó đâu, anh tưởng cô ta là con ngọc chắc, không đâu, cô ta về sẽ bốc phét rằng: “Ôi, tôi có một người bạn sống ở số 1 Tân Giang, tôi còn tới nhà anh ta ăn cơm rồi cơ”.

THA THỨ CHO LƯU HÂN

Tôi không đồng ý với việc lập tức sa thải Lưu Hân, tôi nói:

- Các người không nghĩ xem, tài vụ từ trước tới nay là do Lưu Hân phụ trách, mấy cái hóa đơn giá trị gia tăng đều là khai khống, nếu ép cô ấy quá, một đống những giấy tờ đen bị đưa tới Cục thuế thì làm thế nào? Các người đừng nóng nảy, hãy bình tĩnh và suy nghĩ được không?

Lâm Thăng hừ một tiếng:

- Cô ta chỉ là một đứa con gái, làm gì có cái gan đó, có thể tìm người giải quyết cô ta mà, bình thường chẳng phải anh không sợ trời, không sợ đất?

Cảnh Phú Quý đứng cạnh cũng mở miệng:

- Chắc chắn cô ta là người gọi điện thoại cho vợ cậu, con đàn bà này khiến cả tôi lẫn Lâm tổng đều bị nghi oan.

Tôi không trả lời, thực ra không cần trả lời, đáp án đã rõ ràng lắm rồi, chỉ có điều họ không biết quá trình, mà thực ra quá trình đó cũng không cần biết, biết ai làm như thế là đủ rồi.

Lỗi do mình gây ra nên quả đắng cũng phải tự mình nuốt, cho dù nó có khó nuốt đến đâu. Xảy ra chuyện này, Lưu Hân không thể quay về công ty được nữa, nhưng tôi vẫn phải nói những lời níu kéo. Công ty và cá nhân tôi không nợ Lưu Hân điều gì, cô ta làm việc xấu với công ty, gây phiền phức cho tôi, chúng tôi không báo cảnh sát, không tố cáo, không truy cứu trách nhiệm hình sự đối với cô ta đã là rất nhân đạo. Song tôi không biết là mình có nên hận cô ta không, trong mắt người ngoài, cô ta có phải ngồi tù cũng không hết tội, nhưng tôi chưa bao giờ có ý nghĩ đó, nếu cô ta thực sự tham lam, xấu xa thì cô ta có thể hoàn toàn ôm hết tiền của công ty bỏ chạy, sau đó bốc hơi khỏi thế giới này. Nhưng tôi không thể nói với họ những lời như thế, nếu không chắc chắn họ sẽ tưởng tôi đã bị điên vì ăn phải bùa ngải của Lưu Hân.

Lúc ra tới cửa, Lâm Thăng còn ném lại một câu:

- Cho dù thế nào, nếu không vào được Khoa Mỹ, không giải quyết được bên Trịnh Tư Tư thì tôi sẽ lập tức rút cổ phần.

Lần thứ hai tôi vào bệnh viện, bác sĩ nói ngày mai Lưu Hân có thể ra viện, tôi đưa thông tin cổ phiếu cho Lưu Hân xem, cô quay đầu đi, không muốn nhìn. Tôi nói:

- Nhìn đi, bán hết cổ phiếu rồi, không những không thiếu tiền vốn mà còn kiếm được hai mươi nghìn nữa, tôi với Lâm tổng bàn với nhau rồi, việc của cô dù tính chất có nghiêm trọng, tuy nhiên cũng không gây tổn thất gì cho công ty, ngược lại còn kiếm được tiền, đương nhiên số tiền này không thể trả cho cô, dùng để bổ sung vào quỹ coi như lấy công chuộc tội.

Lưu Hân vẫn không quay đầu lại, nhưng tôi nhận ra chiếc khăn đắp trên người cô khẽ run rẩy.

Mẹ Lưu Hân vui mừng hỏi tôi:

- Thực sự không sao hả?

- Không sao ạ. – Tôi nói.

Bỗng dưng mẹ Lưu Hân khóc như mưa rồi quỳ thụp xuống, tôi vội vàng đỡ bà dậy:

- Đừng thế bác.

Mẹ Lưu Hân đưa tay lên lau nước mắt:

- Lý tống, cậu là người tốt, tôi trách nhầm cậu rồi, đều là lỗi của Lưu Hân nhà tôi.

Tôi quay người đi, định nói với Lưu Hân vài câu nhưng rồi lại thôi, mẹ Lưu Hân nhận ra, bèn nói:

- Hai người nói chuyện đi, tôi ra ngoài mua ít hoa quả. – Bà vừa ra khỏi phòng bệnh, tôi đã ngồi xuống bên mép giường.

- Vì sao? – Lưu Hân vẫn không quay đầu nhìn tôi.

- Cái gì vì sao? – Tôi hỏi khẽ.

Lưu Hân chậm chậm quay đầu lại, khóe mắt long lanh nước:

- Vì sao lại đối với em tốt thế?

Tôi lặng lẽ đưa tay ra, lau nhẹ vệt nước mắt của cô, nhìn cô chăm chú, khóe miệng thoáng chuyển động:

- Không biết, anh cũng không biết...

Tôi cúi thấp đầu đi ra khỏi bệnh viện, ánh mặt trời xuyên qua những tán lá, nhảy nhót trên đường, tạo thành những vệt sáng tối loang lổ. Tôi nheo mắt nhìn lên bầu trời, ánh mặt trời chói mắt nhưng ấm áp, tôi nhớ lại tôi ngày trước, nhớ lại hồi đại học, để viết một bài thơ phải vắt óc suốt ba ngày ba đêm, nhớ lại tôi với Cảnh Phú Quý người không một xu dính túi, đứng trên con đường Tình nhân ngắm cảnh và tưởng tượng về tương lai của chúng tôi, nhớ lại sự ấu trĩ, sự điên cuồng của tôi... Tất cả đều thật ấm áp, đều đáng để trân trọng. Nhưng bây giờ thì sao, thế giới thật điên cuồng, những con người xung quanh thật điên cuồng, vì sao lại như vậy, đồng tiền có thực sự là tất cả? Nó có đáng để tất cả mọi người đều lao vào nó như thiêu thân lao vào lửa không?

TRÁI TIM AI CHƯA TỪNG ĐIÊN DẠI

Mộc Vô Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 13

THẬP HƯƠNG KHẨN PHẬT

Chuyện của Lưu Hân đã kết thúc, tôi mau chóng lấy lại tâm lý, nhớ tới câu nói của Lâm Thăng ném lại, tôi lật nhanh quyển lịch bàn, hôm nay là ngày mồng bốn tháng Mười hai, cách ngày đấu thầu mười sáu ngày nữa, mai lại là mười lăm tháng Mười âm lịch, tôi định đến Trúc Sơn Động.

Nửa năm trước, Dương Hồng Năng nói Trúc Sơn Động rất linh, lúc nào có thời gian hãy tới đó thập hương, tôi không mấy để ý, nhiều việc quá nên suýt quên chuyện này. Sau đó có một hôm là thứ Bảy, lại đúng vào mồng một, một mình tôi ở nhà rảnh rỗi, thời gian đó tôi thấy lòng mình luôn buồn bực, bèn lái xe tới Trúc Sơn Động, nơi đó rất đông người, hương khói nghi ngút, tôi thắp ba nén nhang, thắp lên bàn thờ rồi ra bãi cỏ hút thuốc, tới lúc đó điện thoại đổ chuông, Cảnh Phú Quý gọi, giọng nói hưng phấn thông báo cửa đầu tiên bên Khoa Mỹ đã qua rồi, thứ Hai sẽ có hóa đơn. Cúp điện thoại, tôi há hốc miệng, quay nhìn vào miếu Quan Đế, đúng là thiêng thật. Sau lần đi Macao đánh bạc quay về, tôi lại tới lần nữa, thập hương xong, vừa xuống núi thì một đạo sĩ mặc bộ quần áo màu đỏ từ xa nhìn thấy tôi bèn đuổi theo, giơ ngón tay cái lên:

- Ông chủ diện tướng (tướng mặt) của anh rất tốt.

Cái kiểu lừa tiền này tôi đã gặp nhiều, không muốn quan tâm tới ông ta bèn lên tiếng lấp liếm:

- Vâng, tôi biết rồi. – Sau đó tôi rảo chân bước đi, vừa mở cửa xe ra, định lên xe ông ta lại gọi với tôi một câu:

- Anh không đánh bạc được. – Tôi khựng lại. Cửa xe vừa mở được một nửa bèn dừng lại, quay đầu nhìn ông ta.

- Tôi không phải người mê tín, luận về chơi bài tôi không kém người khác, còn về độ tuổi chơi bài cũng đã có kinh nghiệm hơn mười năm, nhưng trên bàn mạt chược chơi mười tôi thua chín, chơi với bọn Vương Tiểu Lệ, lần nào tôi cũng thua mất mấy nghìn tệ, chứ đừng nói là chơi với Lộ Cường hay Lương Hùng Vĩ, toàn những con nghiện mạt chược cả. Một câu nói của ông ta khiến tôi như sực tỉnh giữa cơn mê, có lẽ ông trời đã định tôi không thể kiếm tiền bằng cách này, mà tôi cũng không muốn cố vót vát làm gì, lúc nào nên dừng tay thì dừng. Hôm đó tôi rút hết tiền mặt trong người ra, khoảng hơn một nghìn hai trăm tệ, đến cả mười tệ lẻ của tôi, ông ta cũng giăng mất, nói là cho càng nhiều bói càng chuẩn:

- Tiền nào của nấy mà.

Tôi hỏi dựa vào đâu ông nhìn ra tôi không thể đánh bạc, ông ta cười he he giơ ngón tay trở lên:

- Thiên cơ, thiên cơ bất khả lộ, anh tin tôi là được.

Tôi lên xe, ông ta nín thở, xòe ngón tay, nói là nể tình anh cho tôi nhiều, nên tôi tặng anh thêm một câu nữa, hai năm sau anh sẽ lái BMW 600.

Sáng sớm tôi đã dậy tắm rửa sạch sẽ – thân mật với Thanh Thanh có thể không tắm, nhưng chuyện này là phải chân thành. Sau đó tôi cầm hai tờ giấy đã viết sẵn từ hôm qua, lái xe lên thẳng Trúc Sơn Động. Trong xe, tôi bật CD nghe “Bản giao hưởng định mệnh” của Beethoven, tôi ngân nga theo, tâm trạng vô cùng thoải mái. Lên đến miếu Quan Đế, tuy trời vẫn còn sớm, nhưng vì ngày mồng một nên người đến đây thắp hương rất đông,

khói hương vờn trong không khí, trong đại điện có rất nhiều người đang đứng khấn vái, tôi lấy ra sáu nén hương, len lỏi trong đám người, nhắm mắt lẩm bẩm đọc mấy câu, vái ba vái rồi cầm hai tờ giấy đã vo tròn trong tay, ném xuống đất, hai tờ giấy lăn vài vòng trên đất rồi dừng lại ở chân tôi, tôi cúi xuống nhặt tờ giấy ở gần tôi hơn. Tờ giấy đó đang gói vận mệnh của tôi, lúc này tôi cảm thấy nó nặng như một ngọn núi, dọc đường tôi cầm nó thật cẩn thận, khi lái xe tới đường Cửu Châu, tôi chậm chậm mở tờ giấy đó ra, trong lòng vô cùng căng thẳng, sau đó nhìn vào chữ “Thành” trên tờ giấy, tôi ngoác miệng ra cười, ngẩng đầu lên nhìn con đường thẳng tắp trước mặt, tâm trạng càng thoải mái hơn, một lần nữa tôi ấn nút CD, chỉnh âm lượng lên mức to nhất.

Lần tiếp theo tới sơn trang Tuấn Phát, Lôĩ tổng đã đi làm, chỉ có Victory và osin ở nhà, tôi hỏi sức khỏe của Victory thế nào, cậu nói giờ đi lại được rồi, chỉ có điều là mấy hôm nay không thấy tôi, còn hỏi mẹ cậu ta là có phải tôi đi công tác rồi không? Tôi thở dài:

- Gần đây công ty gặp chút chuyện phiền phức nên anh bận lắm. – Sau đó tôi cười, nói sự việc giải quyết xong rồi, ánh mắt Victory sáng lấp lánh, định rót nước cho tôi, tôi kéo cậu ta lại:

- Mai có một nhà kinh tế học nổi tiếng của Hồng Kông tới Châu Hải thuyết giảng, có muốn đi nghe không?

Victory tỏ ra hứng thú:

- Dạ vâng em cũng đang muốn tìm hiểu chính sách và hướng đi của kinh tế Trung Quốc. – Sau đó cậu ta ngồi xuống cạnh tôi, nhìn tôi nói, - Anh Phi, em giúp gì được cho anh không?

Tôi xua tay:

- Cảm ơn ý tốt của cậu, chuyện của công ty anh tuy rằng Lôĩ tổng giúp được, nhưng anh không muốn làm phiền chị ấy.

Victory nói tiếp:

- Mẹ em tuy rằng có lúc rất nghiêm túc, nhưng có ấn tượng rất tốt với anh, lúc anh không có mặt, mẹ anh nhắc tới anh mấy lần.

Có câu nói này khiến tôi càng yên tâm hơn:

- Không sao, nếu thực sự phiền hai mẹ con cậu, anh đã lên tiếng rồi. Cậu cứ yên tâm dưỡng bệnh, khi nào khỏi hẳn anh đưa sang Macao lên sàn, thời gian này chắc là buồn lắm hả?

Xuống lầu, tôi còn gọi điện thoại cho Victory, nói là quên mất không nói với cậu ta, có hai thẻ mua hàng để trên bàn, sắp tới Giáng sinh rồi, hai mẹ con cô đơn quá, đây là chút lòng thành của anh để hai mẹ con ăn Tết vui vẻ, đừng nói với mẹ là anh tặng. Sau đó không chờ cậu ta nói gì, tôi đã cúp điện thoại. Ngọn lửa này nhất định phải đốt lên, nước sôi thường vì thiếu một độ nên không thể sôi được, tôi hiểu lời nói này có hay đến đâu cũng không bằng hành động thực tế.

Về tới công ty, tôi bỏ ra một tiếng đồng hồ để nghiên cứu đi nghiên cứu lại phương án đấu thầu, gọi đó gọi người của phòng Bán hàng vào:

- Tóm lại là làm khá tốt, đã nghĩ tới cả giá thành và chất lượng, rồi cả tình hình của đối thủ cạnh tranh, tuy nhiên vẫn không đủ, còn phải có phương án dự phòng, phải có kế hoạch A, B. Một khi kế hoạch A không thông thì phải lập tức có kế hoạch B, giống như người đại diện cho World Cup trong quảng cáo đấy, người này không được lập tức chuyển qua người khác, ai nổi tiếng thì dùng người đó, kế hoạch khi đó mới hoàn hảo, mới là cao minh.

Bành Tiền Tiến mấp máy miệng nói:

- Phương án này em với Trưởng phòng Cảnh đã thức mấy đêm, không có vấn đề gì đâu. Chứ kế hoạch B thì biết làm thế nào?

Tôi húng hắng ho, thấy hơi khó chịu, làm gì có chuyện bắt ông chủ phải nêu ra phương án, nhưng nghĩ đại địch đang đến gần, cần phải cố vũ tinh thần nhân viên, thế là tôi hạ thấp giọng nói:

- Đúng là các cậu rất vất vả, điều này tôi biết, nhưng lần này tôi cũng bó tay rồi, chỉ được thành công, không được thất bại, chẳng phải các cậu đều nói muốn có một chiếc xe mới sao, không thành công thì lấy đâu ra xe?

Cảnh Phú Quý ngồi cạnh không nói năng gì, trong lòng hẳn hiểu rõ hoàn cảnh của chúng tôi hiện tại, tôi đã đi đến bước đường cùng.

Buổi trưa, tôi chẳng buồn gọi cơm, bảo Tiểu Phần tính toán lại khoản tiền vốn đang cần trung chuyển trong thời gian này, Tiểu Phần nói giờ này vẫn chưa khẳng định được, nhưng ít nhất cần có một triệu, nếu thu được một triệu bên Khoa Đạt về thì có thể đối phó được.

Lạc Lạc mang một hộp cơm vào, nói là Lý tổng ăn chút gì đi, sức khỏe quan trọng. Tôi nhìn cô ta kinh ngạc, nghĩ bụng từ lúc nào cô ta chu đáo thế này, còn biết quan tâm đến người khác nữa. Cô ta có vẻ căng thẳng, nói năng ấp úng:

- Chẳng phải là Giám... Giám đốc Lưu năm viện sao? Những việc này lẽ ra em... em phải chú ý, ngày trước em làm gì không tốt bây giờ phải sửa. Đây là cơm xúc xích trứng gà mà anh thích.

Tôi nở một nụ cười:

- Lạc Lạc, cô đúng là nhân tài, đặt xuống bàn đi.

Lạc Lạc nghe lời tôi, đặt hộp cơm xuống, đang định quay lưng đi thì tôi gọi cô ta lại:

- Nay... Lạc Lạc, sau Tết Dương lịch, cô...cô ngồi vào vị trí của Lưu Hân đi, bàn lễ tân sẽ tuyển người khác.

Lạc Lạc hoảng hốt:

- Lý... Lý tổng, em... em không được đâu.

Tôi xoa tay:

- Có gì mà được với không được, phải tin vào bản thân, đúng không?
Tôi nói cô được là sẽ được.

Tôi chẳng có tâm trạng nào mà ăn cơm, nằm trên sô-pha nghỉ ngơi, nhân tiện nghĩ về chuyện tiền nong, nhưng một lúc sau điện thoại đã đổ chuông, lúc lại có tin nhắn, bởi vậy không thể nào nghỉ ngơi được, tôi bèn ngồi bật dậy, gọi Vương Diệu vào văn phòng, sau đó thận trọng đóng cửa, Vương Diệu thấy tôi như vậy thì hơi căng thẳng, thần thái không tự nhiên, chắc hẳn vẫn bị ám ảnh bởi lần trước tôi gọi hắn vào văn phòng nói chuyện. Tôi vỗ vai hắn, bảo hắn ngồi xuống, sau đó rót cho hắn một ly nước, thấy thế, hắn lại càng căng thẳng hơn.

Tôi đưa cho hắn một điếu thuốc:

- Vương Diệu, không cần căng thẳng, chẳng có chuyện gì đâu, anh em mình tán gẫu. Mẹ cậu không sao rồi chứ?

Vương Diệu cúi đầu nói khẽ:

- Dạ vâng, Lý tổng, mẹ em làm phẫu thuật rồi, sức khỏe khôi phục rất tốt, em vẫn luôn muốn cảm ơn anh, nhưng thấy anh bận quá lại ngại không dám làm phiền anh.

- Không cần phải cảm ơn, đã thế tôi cũng không vòng vo nữa, có việc này nhờ cậu làm giúp tôi.

Vương Diệu ngẩng đầu lên, ánh mắt nghi hoặc, tôi khẽ đổ người về phía trước:

- Chuyện này nói khó thì không khó, hơn nữa cũng không bắt cậu làm không công, sau khi thành công tôi sẽ xóa khoản nợ năm người nghìn cho cậu, coi như chi phí trả cậu.

Tôi đứng lên lấy một tờ giấy nợ trong ngăn kéo ra khua trước mặt cậu ta:

- Xong việc tôi sẽ xóa nó đi, coi như cậu chưa từng vay tôi tiền.

Tôi không biết năm mươi nghìn đó khiến hấn động lòng, hay vì hấn thực lòng muốn báo đáp tôi, hoặc vì cả hai, tóm lại, tôi mới nói được một nửa, hấn đã đứng lên ngắt lời tôi:

- Lý tổng, anh không phải nói nhiều, em làm!

Đúng là nuôi binh cả năm, dùng binh một ngày, tôi thấy may vì mình đã giữ Vương Diệu lại, may vì không nghe theo sự phản đối của Lâm Thăng, giờ đúng là lúc cần dùng tới hấn. Bàn tay kẹp điều thuốc đang đưa lên miệng của tôi thoáng run rẩy, đã đến lúc đánh ra quân bài cuối cùng.

HỢP TÁC VỚI TRIỆU HỮU TÀI

Cả ngày hôm đó tôi nghe điện thoại liên tục, hôm qua vừa sạc pin xong mà giờ tín hiệu báo hết pin đã vang lên, hình như tôi chưa bao giờ bận rộn như thế, chuyện gì cũng phải đối phó, mọi chi tiết đều phải sắp xếp, có chút bực bội nhưng lại có sự hưng phấn kỳ lạ. Sau khi mọi người trong công ty đã về hết, tôi mới bình tâm lại nhìn ra ngoài cửa sổ, màn đêm đã buông xuống, tôi ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ treo tường, kim giờ chỉ số bảy, kim phút chỉ số ba, đã là bảy giờ mười lăm phút tối, ngày hôm nay trôi qua nhanh quá, giờ tôi mới cảm thấy đói bụng, tôi đang định gọi điện thoại cho Triệu Hữu Tài thì hấn đã gọi tới trước, tôi thản nhiên hỏi có chuyện gì, hấn nói muốn mời tôi đi ăn cơm, tôi hỏi sao giờ anh mới gọi điện thoại tới, tôi đã bắt đầu ăn rồi, Triệu Hữu Tài không tha:

- Ăn thêm một lần nữa, không sao.

Tôi nói:

- Anh lúc nào cũng khác người, có phải thời gian người ta ăn cơm thì anh đang làm chuyện gì xấu không?

Hắn cười he he:

- Nếu mà cũng giống như mọi người thì lấy đâu ra đồ ăn ngon!

Cái gã này làm gì cũng thích ngược đời, người bình thường ăn cơm trước, xông hơi sau, hắn thì cứ phải ngược lại, xông hơi trước, ăn cơm sau.

Địa điểm gặp nhau là tại quán cá chép Thâm Bảo ở Hạ Loan, chỗ đó ít người, yên tĩnh, dễ nói chuyện. Lúc đi trên đường Cửu Châu rẽ sang đường Thủy Loan, tôi vẫn đang ngẫm nghĩ về câu danh ngôn của Triệu Hữu Tài, phân tích con người hắn, lúc lơ đãng bỗng cảm thấy có ánh sáng chiếu sau lưng, nghĩ bụng chắc lại tổn mất hai trăm tệ, còn đang chửi thầm trong lòng thì điện thoại đổ chuông, Hoa gọi tới:

- Anh Phi, có phải anh cho Tiểu Ngọc vay tiền không?

Tôi ngập ngừng, không biết hỏi thế có ý gì bèn hỏi lại:

- Làm sao?

Đầu bên kia, Hoa dừng một lát rồi nói:

- Tiểu Ngọc bị nghiện!

Tôi phanh xe ngay lại, liền lúc đó cũng là tiếng phanh xe chói tai vang lên phía sau, rồi tiếng còi kéo dài như muốn thị uy với tôi. Tôi chột dạ nhìn vào kính chiếu hậu, một chiếc BMW nhanh chóng vượt lên bên phải xe tôi, gã lái xe hạ cửa kính xuống, gương mặt quay sang nhìn tôi nhìn hắn học,

tôi không dám nhìn thẳng hẳn, lướt mắt qua rồi quay đầu lại, lập tức hẳn đóng cửa sổ và vút nhanh như một cơn gió, lúc này dưỡng khí của tôi đã lấy lại, gạt cần đèn cho nhấp nháy mấy cái, phát hiện biển xe Quảng Châu, biển nơi khác mà dám chơi tôi, trong lòng thấy không vui, một lúc sau bỗng dưng nhớ ra, gương mặt đó hình như mình đã gặp ở đâu.

Tôi gọi ba đầu cá chép, sau đó chỉ Triệu Hữu Tài rồi hỏi nhân viên phục vụ xem có gì đại bổ không:

- Người bạn này của tôi nhiều bạn gái quá, lực bất tòng tâm nên cần phải bồi bổ.

Triệu Hữu Tài lập tức phản bác:

- Người đẹp, đừng tin cậu ta, em nhìn bọn anh xem ai có vẻ nhiều bạn gái hơn?

Nhân viên phục vụ là em gái người Trạm Giang, tính tình bạo dạn:

- Nhiều bạn gái chứng tỏ người đàn ông có bản lĩnh! Em cũng hy vọng mình có nhiều bạn trai đây này!

Vừa nghe nói thế, hai chúng tôi lập tức nổi hứng:

- Thế em có yêu cầu gì không, anh được không? – Tôi liền lên tiếng.

Triệu Hữu Tài đứng lên:

- Em gái, ông chủ này còn thiếu một thư ký, anh thấy em cũng xinh xắn, lại biết ăn nói, bảo cậu ta mời em về làm với mức lương cao cũng được.

Cô nhân viên đó vừa sắp xếp lại bàn ăn vừa nói:

- Hai ông chủ nói đùa em rồi, em chỉ là người làm thuê, lương nửa năm không bằng một bữa cơm của các anh, làm gì có chuyện...

Không khí rất thoải mái, tôi không vội nói về chủ đề chính, bảo Triệu Hữu Tài cứ từ từ thưởng thức cá chép với canh nhung hươu:

- Hôm nay tôi mời, ăn nhiều một chút, bồi bổ sức khỏe. – Thấy tôi như thế, Triệu Hữu Tài cũng muốn lấy lòng tôi, bèn hạ thấp giọng, nói:

- Chuyện đó tôi nói với ông chủ tôi rồi, hình như ông ấy không thoải mái lắm, nói là có tôi ở đó còn sợ không giải quyết được Khoa Mỹ hay sao? Không cần phải hợp tác.

Tôi nhìn xéo hẳn, đầu óc phân tích nhanh chóng hàm ý của hẳn. Có hai khả năng, một là ông chủ Vạn thực sự tin vào khả năng của hẳn, hai là Triệu Hữu Tài mượn lời ông chủ Vạn để nâng cao giá trị bản thân, tôi không thể nào khẳng định được ông chủ Vạn đã nói gì với hẳn, chỉ có thể suy đoán qua những gì hẳn nói, khả năng thứ hai có vẻ cao hơn, thứ tôi có thể nắm chắc được là con người ai cũng tham tiền. Tôi liếc cô nhân viên đang ngồi phục vụ bên cạnh một cái, nói:

- Người đẹp ra ngoài một lát, có gì anh gọi em sau.

Cô gái lập tức ngoan ngoãn nói “ạ vâng”, sau đó lui ra ngoài và đóng cửa lại. Thấy cô gái đã biến mất sau cánh cửa, tôi quay sang Triệu Hữu Tài:

- Anh Triệu, tôi không vòng vo nữa, anh cũng nghe phong thanh mối quan hệ của tôi với Lôi tổng rồi, thực lòng nói với anh, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể ra vào nhà chị ta, còn trai chị ta gọi tôi là anh trai, quan hệ thân thiết lắm. Còn tôi, chỉ là không muốn hai chúng ta đấu với nhau, lưỡng bại câu thương để bọn Ưc Lập ngư ông đắc lợi thì vô nghĩa lắm, anh nói xem có đúng không?

Triệu Hữu Tài trầm tư suy nghĩ, chờ tôi nói tiếp:

- Thế này đi, một năm anh được hưởng mức lương ba trăm nghìn ở Nam Hưng, cộng thêm tiền tiếp đãi hàng tháng của ông chủ Vạn, như vậy thu nhập một năm khoảng năm trăm nghìn, không sai chứ? – Nói tới đây tôi dừng lại một chút, nhìn thẳng vào hấn, Triệu Hữu Tài cười:

- Không nhiều thế đâu, tiền tiếp đãi là tiêu cho khách hàng đấy chứ.

Tôi không muốn vạch mặt hấn, nói tiếp:

- Thế thì được, nếu chúng ta liên kết với nhau, mỗi bên chiếm năm mươi phần trăm thị phần, số tiền ông chủ Vạn cho anh chắc là không thay đổi, ngoài ra tôi còn... - Nói đến đây tôi dừng lại, chống khuỷu tay phải lên bàn, năm ngón tay xò ra trước mặt Triệu Hữu Tài, đôi mắt và cái miệng của hấn bất giác mở lớn, sau đó tôi nói như đinh đóng cột, – Phần trăm.

Triệu Hữu Tài rút ra hai điếu thuốc, đưa tôi một điếu. Tôi biết tôi đã buông ra một miếng mồi câu rất ngon, chắc chắn hấn sẽ cắn thật chặt, không mặc cả nữa, mà cũng chẳng cần thiết, giống như hấn đã từng nói, muốn làm thì phải làm cho triệt để, không đau không ngứa thì thật khó chịu.

Lúc thanh toán, tôi rút ra hai trăm tệ làm tiền bo, cô gái nắm chặt trong tay, hai mắt mở lớn. Triệu Hữu Tài đứng cạnh vui vẻ trêu:

- Nhận đi, người đẹp, không phải tiền giả đâu!

Cô nàng vội vã nói:

- Không, không, em... nhiều quá!

Tôi cười với cô:

- Em phục vụ chu đáo, nói năng ngoan ngoãn, không có gì đâu. Em tên là gì? Lần sau tới anh lại gọi em phục vụ!

Vừa ra khỏi cửa, Triệu Hữu Tài đã đấm nhẹ một cái lên vai tôi:

- Đúng là đồ sát thủ tình trường, ra tay mạnh quá, như thế thì làm gì có cô gái nào thoát khỏi tay cậu?

Tôi bật cười:

- Vui là chính, tiền kiếm là để tiêu chứ có phải mang về thờ đâu, phải ném cái thứ này xuống đất rồi giẫm chân thật mạnh, anh nói xem có đúng không? Cổ nhân nói đúng rồi, tiền tài như đất mà!

Sở dĩ tôi làm thế là còn có mục đích khác, để Triệu Hữu Tài hiểu rằng, con người Lý Tiểu Phi tôi không phải là người keo kiệt, chỉ cần đối xử tốt với tôi, hợp tác với tôi, tôi tuyệt đối không ngược đãi hẳn.

TIỂU NGỌC BỊ NGHIÊN

Chia tay với Triệu Hữu Tài xong, tôi vội vã gọi điện ngay cho Tiểu Ngọc, hỏi cô ta rốt cuộc là có chuyện gì. Đầu dây bên kia rất ồn ào, chắc hẳn cô ta đang ở trong căn phòng nào đó, giọng nói thì ấp úng:

- Anh Phi, em... em có lỗi với anh, tiền em sẽ trả anh.

Tôi nói:

- Không phải là anh đòi em trả tiền, nhưng em lừa anh là không được.

- Vâng, em vốn là một kẻ lừa đảo, ai bảo anh tin em! – Đột nhiên Tiểu Ngọc nói rất to rồi cúp điện thoại.

Tôi đứng chờ ở hộp đêm Kim Bích nửa tiếng đồng hồ mới thấy họ ra, Hoa, Tiểu Ngọc và Tiểu Lộ. Vừa lên xe, Tiểu Lộ đã chửi:

- Đồ dê xồm, cứ như là vừa ở tù ra không bằng, cả tối nay cứ sờ soạng, hình như nhất định phải kiếm lại được hai trăm tệ tiền boa.

Hoa lập tức tiếp lời:

- Chỉ có anh Phi là tốt, cho tiền mà không sờ, lại còn mời ăn đêm!

Tôi toét miệng ra cười thay cho câu trả lời.

- Đúng thế, đàn ông bây giờ làm sao ý nhỉ? – Tiểu Lộ thở dài. Tôi nhìn họ qua gương chiếu hậu, Tiểu Ngọc vẫn thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa xe, im lặng không nói.

Tôi đặc biệt gọi cho mỗi người họ một con cua, Tiểu Ngọc vẫn thản nhiên ăn ngon lành, sau đó luôn miệng bảo bọn họ cạn ly. Hoa chửi cô ta là đồ vô dụng, bị đàn ông lừa tiền mà còn nghiện hút, đi lừa tiền của người khác khắp nơi, nhíp ăn của Tiểu Ngọc vẫn không chậm lại, nhưng sắc mặt đã thay đổi. Tôi nói:

- Thôi bỏ đi, chắc là trong lòng cô ấy cũng có nỗi khổ riêng, đừng xát muối lên vết thương nữa.

Hoa châm một điếu thuốc, thở khói ra bằng mũi, hừ một tiếng rồi nói:

- Tự mình không ra gì còn sợ người khác nói? Nếu em không nể tình chị em thì đã đuổi nó đi rồi, khách mà biết em có đàn em như vậy thì sau này làm ăn quái gì nữa.

Tiểu Ngọc đập bộp đĩa xuống bàn, quát:

- Chị còn định lái nhái đến bao giờ! Tôi làm sao? Chỉ uống vài viên thuốc lắc với bột K* (Tên một chất kích thích) thôi sao, có phải heroin đâu, giờ ai mà đi sàn không uống mấy cái đó! – Tôi ngồi cạnh gấp thức ăn cho Tiểu Ngọc:

- Cho dù là những thứ này thì cũng đừng dính vào, nếu cứ tiếp tục ai mà biết có hút tới heroin hay không? Ăn đi, ăn nhiều vào.

Tiểu Ngọc lại cầm đũa lên ăn, còn chưa nuốt hết đã cầm đũa chỉ mặt Hoa:

- Tôi ghét nhất là cái thói hống hách của chị trước mặt chúng tôi, chị tưởng chị sạch sẽ lắm chắc!

Hoa đập búp ly rượu xuống bàn:

- Phó Gia Ngọc, đừng có trách tao không nhắc nhở mày, tao gặp quá nhiều rồi, dính vào mấy thứ này chỉ có con đường chết thôi! Tao tốt bụng nhắc nhở mày, nếu tao kiếm tiền bất kể lương tâm, mày không hút thì tao cũng bắt mày hút!

- Chết thì sao? Nghiện thì sao? Lúc chị rút tiền từ người tôi sao chị không nói? Con mẹ nó, bà này cứ thế đấy!

Mọi người xung quanh đều nhìn sang, Tiểu Ngọc lại càng được thế:

- Nhìn cái quái gì mà nhìn? Mẹ nó, chưa thấy đi bao giờ à? Bà mày là đi thì đã sao? – Sau đó bàn tay cầm đũa chỉ sang người ngồi bàn bên cạnh. – Con mẹ nó, chúng mày chẳng phải là hạng tốt đẹp gì. Ngoài mặt thì ra đáng lắm, nhưng có thằng chó nào không đi chơi gái đâu. – Sau đó cô đột nhiên chỉ đũa vào mặt tôi. – Anh... anh cũng chẳng ra cái chết gì, rõ ràng biết rõ cái gã họ Hoàng nào đó bắt nạt tôi mà còn sắp xếp để hẳn có cơ hội, đừng tưởng là tôi không biết!

Mặt tôi biến sắc nhìn Hoa, Hoa cũng chẳng buồn nhìn tôi, quát Tiểu Lộ:

- Con đi này say rượu rồi, mau kéo nó ra!

Ba người chúng tôi vừa kéo vừa lôi Tiểu Ngọc ra khỏi khách sạn, lúc ra ngoài cửa, miệng cô vẫn chửi liên tục, tay chân cào cấu, áo bị kéo lên hở cả rốn, nhưng cô ấy bất chấp, khó khăn lắm mới đưa được cô ấy lên xe, cửa

xe vừa đóng thì cô ấy cũng ngoắc miệng ra chữ, một lúc sau lại cười lớn, nú vai tôi:

- Anh Phi, em biết anh chê em bẩn! – Một lát sau lại ôm hôn Hoa, nói:

- Hoa, chị là chị em tốt nhất của em. – Một lúc sau lại giơ hai tay cao lên hát bài “Hoa nữ nhân”, - Hoa nữ nhân mọc giữa bụi trần. Hoa nữ nhân bay thật nhẹ nhàng..... - Cuối cùng tôi với Hoa và Tiểu Lộ bỏ mặc Tiểu Ngọc, cho cô ta muốn làm gì thì làm.

Hồi Tiểu Ngọc mới tới Kim Bích làm việc, miệng mồm không nhanh nhẹn, đã thế vẫn còn e dè nên mọi người không thích, thường ngồi được vài phút là khách đòi đổi người. Nhưng Hoàng Lực lại trúng tiếng sét ái tình với cô nàng, nói là mới vớt được món hàng mới từ dưới đáy biển, còn hay hơn mấy món hàng cũ rích héo mòn trên bờ nhiều, ở điểm này phong cách của hắn khá giống với của Triệu Hữu Tài. Sau khi sự kiện hôn xảy ra, hắn vẫn canh cánh trong lòng:

- Đĩ mà còn giả vờ trong sáng? Cả anh nữa, ngoài mặt thì trượng phu, nhưng trong lòng xấu xa như quỷ! Chẳng ra sao cả.

Bị Hoàng Lực nói vậy, tôi hơi xấu hổ, giống như bị Triệu Hữu Tài từng nói về tôi, “muốn bán nhưng bán không triệt để”. Nhưng ngoài miệng tôi vẫn không nhận thua:

- Đại ca ơi, tôi cũng vì muốn tốt cho cậu, chỗ đó bẩn thỉu, nhiều người phức tạp, nếu xảy ra chuyện gì thì sao? Chẳng phải cậu muốn có cô nàng đúng không? Không vấn đề gì! Mai tôi sắp xếp cho cậu.

Hai mắt Hoàng Lực sáng lấp lánh:

- Thật không?

Thời gian đó Úc Lập của Quảng Châu cũng đang trong cuộc chạy đua vào Khoa Mỹ, đã mấy lần Hoàng Lực nói với tôi:

- Hây a, áp lực lớn quá, người của Úc Lập muốn tới, tôi cũng không có lý do nào để không gặp họ. – Sau đó hăn xòe tay chỉ tôi. Tôi hiểu ý hăn nói, chẳng qua là vì muốn kiếm thêm một chút từ tôi, nếu chuyện này không khiến hăn dễ chịu thì chắc chắn sẽ phiền phức nhiều lắm.

Nói thẳng với Tiểu Ngọc thì có thể cô ấy sẽ không làm, thêm vào đó tôi cũng không thể mặt dày thế được, tôi bèn đi tìm Hoa, Hoa vừa nghe thấy thế đã bĩu môi:

- Có tiền để kiếm thì tội gì không làm? Làm với ai mà chẳng là làm? – Hai câu hỏi tu từ của cô ta đã trúng vào điểm yếu, tôi thực sự khâm phục cái cách cô ta nhìn nhận và giải quyết vấn đề, không ngờ trong giới vui chơi giang hồ mà cũng có người có những kiến giải phi thường như vậy, so với bọn người ở công ty tôi, cô nàng giỏi hơn rất nhiều, nói với họ nửa ngày mà họ không hiểu mà còn cãi lại tôi. Tôi lôi một xấp tiền trong túi ra, đặt vào tay Hoa:

- Hoa, em rất có tốt chất làm má mì!

Hoa uốn người thúc khuỷu tay vào bụng tôi:

- Anh, anh đừng có tâng bốc em, anh chiếu cố cho bọn em, chút chuyện nhỏ này em không giúp sao được.

Tôi rút ra hai trăm tệ đưa cho Hoa, Hoa khách sáo:

- Anh, không vội, em còn không tin anh sao? Làm xong rồi đưa!

Tôi nói:

- Thế không được, em đã sáng khoái vậy thì anh cũng không thể để người ta cười được, nợ gì cũng được nhưng món nợ phong lưu thì phải trả ngay!

Hoa cười ha hả, nhận tiền nói:

- Anh cứ yên tâm đi, em nhất định sẽ bảo nó phục vụ thật tốt, đảm bảo khách hàng của anh sẽ vui vẻ ra về!

Trước khi đi, tôi dặn dò Hoa nhất định không được nói là do tôi sắp đặt, biểu cảm hơi thiếu tự nhiên, Hoa cười, nói:

- Anh yên tâm, anh cần thể diện, em cần tiền! Cặp đôi hoàn hảo! – Sau đó xòe tay ra đập vào tay tôi, tôi không quen trò này của cô ta, cứ như thể tôi cùng loại người với cô ta vậy, nên chỉ vào cô ta nói:

- Nhớ lời anh! – Lúc ra khỏi cửa, tôi tự cười chế giễu mình, thế này không phải là “cặp đôi hoàn hảo” mà là “kẻ gian kết bạn”.

Ngày hôm sau tôi thuê sẵn phòng cho Hoàng Lực một khách sạn năm sao, trong chiếc tủ đầu giường còn đặt sẵn chai dầu n Độ cho hẩn dùng.

Sau đó tôi không yên tâm về Hoa, hỏi cô đã nói với Tiểu Ngọc thế nào, Hoa thẳng thắn nói:

- Có gì mà phải nói, cho nó một nghìn năm trăm tệ chẳng nhẽ nó không đi? Anh nghĩ ngợi nhiều quá.

- Thế em có nói là đi với anh Hoàng không? – Tôi tiếp tục hỏi.

- Nói rồi, ban đầu nó còn do dự, nhưng thấy tiền, với lại em nói khai sáng cho vài câu là nghĩ thông ngay. – Tôi bật cười hai tiếng.

Sau lưng Tiểu Ngọc biết tôi là người đứng sau lưng vụ này, tôi thấy ngài ngại, lẽ ra hình tượng của tôi trong lòng cô ấy rất tốt, không ngờ lại

làm cái việc không quang minh chính đại này với cô ấy. Cảnh Phú Quý nghe tôi kể chuyện, lớn tiếng nói:

- Cậu nghĩ nhiều làm gì, kệ cha nó!

Về tới nhà đã hơn hai giờ sáng, tôi rón rén vào phòng, thấy đèn từ phòng ngủ hắt ra theo khe cửa. “Chẳng nhẽ Thanh Thanh còn chưa ngủ?” Tôi thầm hỏi trong lòng, khẽ đẩy cửa ra, Thanh Thanh đang ngồi đầu giường, tay cầm quyển sách.

- Bà xã, chưa ngủ sao?

Thanh Thanh không có phản ứng, tôi nói tiếp:

- Anh uống chút rượu, hôi lắm, anh đi tắm rồi quay về với em nhé!

Vừa nãy Tiểu Ngọc nôn hết rượu lên người tôi, tôi muốn vội vàng rửa sạch chứng cứ, vừa quay người đi thì vang lên giọng nói của Thanh Thanh:

- Hôm nay anh đi ăn cá chép với ai?

BIẾN CỐ VỚI DƯƠNG HÙNG VĨ

Sau khi Phương Vĩnh Huy tới tìm tôi thì không thấy tin tức gì nữa. Để đề phòng ông ta tới Nam Hưng, đánh mất một vụ làm ăn đã dâng đến tận miệng, tôi bảo Cảnh Phú Quý tới Thâm Quyển thăm dò một chuyến. Trước khi đi tôi không yên tâm lắm, giả vờ buột miệng hỏi:

- Cậu định hỏi thế nào?

Cảnh Phú Quý rất tự tin nói:

- Chắc chắn không nói là mình chỉ đi vì việc này, chỉ nói là làm việc gần đây nhân tiện ghé thăm Phương tổng. Có phải cậu không yên tâm về tôi không?

Tôi cười:

- Nói bậy, tôi mà còn không tin cậu, ít ra cậu cũng được coi là một quân sư quạt mo mà.

Cảnh Phú Quý nói:

- Yên tâm, tôi sẽ khéo léo nói cho ông ta biết mối quan hệ giữa cậu với Lôi tổng hiện giờ, để họ biết bản lĩnh của cậu.

Bị gãi đúng chỗ ngứa, tôi giả bộ làm ra thoải mái:

- Hây a, người anh em, giữ chút thể diện được không, chẳng phải cậu cũng thế sao?

Sau đó tôi đi thẳng tới trước bàn làm việc của Bành Tiền Tiến, hẵn đang lên QQ, nhìn thấy hình ảnh tôi soi vào màn hình máy tính, hẵn vội vàng đứng lên, ngượng ngùng nói:

- Lý tổng, anh tìm em có việc gì?

- Chỗ Tiểu Phương có tin tức gì không?

- Có ạ, hai hôm trước em mới mời cô nàng đi ăn cơm, cô ấy nói Lôi tổng chỉ thị cho mở thầu đồng thời cả ba nhà, hai nhà có điều kiện ưu việt nhất sẽ được chọn, tới lúc đó thì chị ấy với Trưởng phòng Dương và Trưởng phòng Lộ cùng tham gia cuộc đấu thầu, công bố kết quả ngay tại chỗ. - Bành Tiền Tiến nói một hơi, cứ như thể hẵn đang muốn giảm bớt tội lỗi vì bị tôi phát hiện đang lên QQ, xong còn bổ sung một câu, - Chị ấy cũng coi trọng chúng ta lắm.

Trong một cuộc họp quản lý của công ty, Lưu Hân đề nghị chặn QQ:

- Bọn họ không có việc gì là lên QQ nói chuyện, ảnh hưởng tới công việc.

Nhưng tôi đã phủ định:

- Phải quản lý một cách nhân văn, cho mọi người chút tự do, thấy doanh nghiệp nước ngoài ở công ty còn có nước uống, cà phê miễn phí, một năm đi du lịch miễn phí một lần, chúng ta tuy là công ty nhỏ nhưng mà cũng phải thoáng thoáng một chút.

Lâm Thăng nói:

- Cách này của anh chỉ hợp với người tự giác thôi, chứ gặp phải người không tự giác thì chẳng khác nào vẽ đường cho hươu chạy.

Tôi nói:

- Xã hội bây giờ người tốt nhiều, đừng coi đồng nghiệp của mình như kẻ trộm. – Sau tan họp tôi đi tìm Lâm Thăng tính toán, lên QQ cùng lắm chỉ tốn chút tiền điện, cả ngày chưa hết đến một số, so với mấy trăm tiền lương phải trả thêm cho họ hàng tháng hoặc so với tiền công ty mua cà phê, nước uống cho họ xem ra còn ít hơn nhiều, coi như mình làm từ thiện, anh cho người ta lên mạng, tư tưởng vui vẻ thì cũng có lợi cho công việc. Lâm Thăng cười nói với tôi:

- Cách tính toán lợi ích này của anh giỏi quá, vượt xa tôi rồi.

Tôi gật đầu, hỏi Bành Tiền Tiến còn tình hình nào khác không, Bành Tiền Tiến do dự một lát:

- Hình như nghe cô ấy nói lời miệng một câu là cô ấy với ông chủ Hà có quan hệ gì đó, nhưng em hỏi lại thì cô ấy không chịu nói.

Tôi cau mày, Tiểu Phương họ Phó, ông chủ Hà, nếu xét họ tên thì dường như không có quan hệ gì, nhưng thà tin nhầm còn hơn không tin để rồi lỡ mất thời cơ. Tôi bèn bảo Bành Tiền Tiến tối nay lại hẹn Tiểu Phương, nói là tôi mời cô ấy ăn cơm, hãnh gật đầu như bố củi, nói:

- Vâng ạ, em sẽ liên lạc ngay.

Lúc tôi đứng lên, bèn vỗ vai hấn nói:

- Sau này có tình hình gì mới nhất là phải thông báo cho tôi ngay, cho dù đã khuya thì cũng đừng chờ tôi hỏi rồi mới nói.

- Em đã báo cáo với Trưởng phòng Cảnh rồi ạ.

- Chuyện quan trọng thì cứ báo cáo trực tiếp với tôi cũng được!

- Chuyện này... - Bành Tiền Tiến có vẻ khó xử, - Có phải vượt cấp không ạ?

- Vượt cấp cái gì? Chúng ta là công ty nhỏ, không có nhiều quy định thế đâu, chỉ cần có lợi cho công việc thì làm thế nào cũng được!

Bành Tiền Tiến lập tức đứng thẳng:

- Tuân lệnh, thưa ông chủ!

Mấy hôm sau tôi khen ngợi Bành Tiền Tiến, nói đầu mỗi cậu cung cấp rất có giá trị, chắc chắn là Tiểu Phương có quan hệ với ông chủ Hà. Bành Tiền Tiến nói cô ấy thừa nhận rồi sao? Tôi bảo, cô ta không thừa nhận, nhưng từ phản ứng là có thể đoán ra được. Bành Tiền Tiến nói:

- Lý tổng đúng là cao nhân, không hổ danh là người học nhiều hiểu rộng, chẳng có chuyện gì thoát khỏi được con mắt của anh.

Tôi bảo:

- Cậu cũng khéo nịnh lắm, nhưng mà hãy mang cái chiêu này ra đối phó với khách hàng chứ không phải với tôi.

Bành Tiền Tiến lập tức thanh minh:

- Lý tổng, em nói thật lòng mà!

Tôi vỗ vai cậu ta:

- Nho tử khỗ giáo dã*. (Câu này có nghĩa là con nhà Nho giáo có thể dạy được)

Tôi đã từng làm cấp dưới, hiểu rằng cấp dưới thường chơi “trò chơi” với cấp trên, cấp dưới phải khiến lãnh đạo cảm thấy cấp dưới của mình chỉ là thông minh ngoài mặt, khiến lãnh đạo ý thức được rằng chính sự ưu tú của lãnh đạo mới được coi là thông minh, là sự thông minh đứng đằng sau, đây là một trong những sách lược để cấp dưới đối phó với lãnh đạo. Bành Tiễn Tiễn rất có tư chất trong việc này, tôi biết hẳn hiểu Tiểu Phương có mối quan hệ với ông chủ Hà, nhưng cố ý để tôi nhận ra, để tôi thấy tự hào, hài lòng về bản thân, tuy là giả nhưng vẫn rất dễ chịu, thế nên tôi có thể hiểu được tâm trạng của các hoàng đế khi đã biết sự thật tàn khốc nhưng vẫn muốn nghe lời nói ngọt ngào giả dối. Từ cổ chí kim vì sao thường có những kẻ tiểu nhân, còn công thần chết oan uổng, tất phải có lý của nó.

Các nhân vật lớn thường kín mồm kín miệng, bọn tép riu lại hay láu láu, nếu quan hệ tốt với tầng lớp cỡ sỏ cũng có nhiều lợi ích, cho họ ít lợi lộc là họ sẽ lập tức moi tim moi gan ra cho bạn. Tôi từng phê bình Dương Hồng Năng, rằng:

- Anh cứ đi theo nịnh hót các lãnh đạo với ông chủ lớn làm gì, họ có cho anh lên làm quan đâu, mà cũng chẳng cho anh vay lấy một xu tiền.

Dương Hồng Năng nói:

- Chưa chắc, ít nhất thì lời tôi nói ra nghe cũng hay. Tôi từng ăn cơm với một ông Cục trưởng, nếu là nói ăn cùng với một thằng tép riu thì có cảm giác đó không?

Tôi nói:

- Anh cứ làm thế không được, mấy ông Cục trưởng suốt ngày đi ăn cơm ở ngoài, ai nhớ được anh, có bản lĩnh anh tìm ông ta nhờ phê chuẩn cho một mảnh đất, đừng làm máy nữa, tôi cũng không phải đi lừa, chúng ta đi làm bất động sản, kiếm nhiều tiền.

Từ miệng Tiểu Phương, tôi biết ông chủ Vạn hôm qua cũng tới Khoa Mỹ, gặp Lôi tổng và Dương Hùng Vĩ, còn cùng nhau đi ăn cơm.

- Còn nội dung cụ thể thì chẳng có gì, chỉ là bày tỏ quyết tâm thôi. – Lời nói của Tiểu Phương cũng đáng tin, nhưng chắc chắn không đơn giản như vậy. Chuyện này Dương Hùng Vĩ không nói với tôi, tôi phải hỏi hẳn xem rốt cuộc là bàn chuyện gì.

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, mới hai một giờ, gọi điện thoại cho Dương Hùng Vĩ nhưng toàn báo máy bận, thế là tôi gọi cho Lộ Cường, bên chỗ hẳn rất ồn ào chắc đang chơi mạt chược.

- Mau đến đi! - Hẳn gọi tôi trong điện thoại.

- Còn có ai? - Tôi muốn chuẩn bị trước, nhưng hẳn bảo không phải hỏi, toàn là mấy người bạn mà anh cũng quen, cho anh mười phút đến khách sạn Hoa Tuấn.

Tôi lục ví xem, chỉ có hơn ba nghìn tệ, không đủ đạn dược, liền qua cây ATM của Ngân hàng Trung Quốc ở Hạ Loan rút tiền, lúc xe đi qua quán rượu Bảo Thăng Viên, bỗng dừng nhìn thấy một bóng người quen thuộc đi ra, là Dương Hùng Vĩ, tôi thấy lạ, bèn dừng xe dưới một gốc cây ven đường quan sát, sau lưng hẳn còn có một người nữa, là ông chủ Vạn Bảo Thăng của Nam Hưng! Trống ngực tôi đập thành thịch, hai người đi cùng nhau, xem ra tình thế không hay lắm. Lúc tôi còn đang suy nghĩ thì Lộ Cường gọi điện tới:

- Còn chưa tới à?

Tôi nói sắp rồi, đang rút tiền.

- Thế thì rút nhiều một chút, con mẹ nó, tôi bị bọn họ lột sạch rồi.

Tôi buột miệng:

- Được rồi, được rồi.

Rút tiền ra mà tôi vẫn còn suy nghĩ, nghiêng rặng gọi điện cho Dương Hùng Vĩ:

- Anh Dương, đang ở đâu? Ra ngoài chơi một lát được không?

Bên kia, Dương Hùng Vĩ nói rất chắc chắn:

- Không, đang đi bộ với bà xã, hôm khác đi!

LÁ BÀI VƯƠNG DIỆU

Vừa bước vào phòng, bên trong khói thuốc mù mịt, Lộ Cường, Dương Hồng Năng, ông chủ Hạ và ông chủ Dư đang cắm đầu vào khổ chiến. Tôi nói lần nào gọi điện thoại, các anh không phải đang ngồi bên bàn mạt chược thì cũng là đang trên đường tới bàn mạt chược, Dương Hồng Năng phản đòn tôi, nói là còn hơn anh, nếu anh không phải trên giường thì cũng đang trên đường đi tới cái giường.

Thấy không khí sát phạt nhau nóng bỏng này, tôi lập tức nổi hứng, kêu lên hai tiếng, đưa cho mỗi người một điếu thuốc, hỏi hôm nay ai may nhất, Lộ Cường chửi một tiếng, nói con mẹ nó, hôm nay ba người họ thi nhau giết tôi.

Tôi nói có cần tôi thay anh không? Lộ Cường lập tức không đồng ý:

- Tôi không tin mình lại đen đến thế.

Tôi cầm bốn quân bài, hỏi đủ không? Lộ Cường nói thêm bốn quân nữa. Gã này nóng ruột lắm rồi, muốn làm lớn để kiếm lại về, tôi kéo tay hắn:

- Đừng có nóng, từ từ.

Dương Hồng Năng vừa xếp bài vừa nói:

- Quy định giang hồ là ai mua bài thì không được rút giữa chừng.

Tôi nói được, tôi theo tới cùng.

Vận may mua bài của tôi khá bình thường, chơi nửa tiếng vẫn không rõ thắng thua, Lộ Cường toàn thua, không hiểu chơi kiểu gì còn khiến ông chủ Hạ ù, đúng là đen điển hình. Lúc này điện thoại của tôi đổ chuông, là Vương Diệu gọi tới, tôi vội vàng chạy vào nhà vệ sinh rồi đóng cửa lại, Vương Diệu nói rất khẽ, bảo là việc đó làm xong rồi, tôi mừng thầm trong lòng, nhưng không yên tâm còn hỏi lại là có ai nhìn thấy không, Vương Diệu nói tuyệt đối không. Tôi nói thế thì được, nửa tiếng nữa đến quán trà Thiên Ngử ở Hạ Loan gặp tôi.

Tôi bước ra khỏi nhà vệ sinh, vừa kéo quần vừa nói:

- Các vị, tôi xin lỗi, có chút việc gấp cần ra ngoài, lát nữa sẽ quay lại.

Dương Hồng Năng chửi tôi:

- Chỉ có anh là lắm việc, chơi mạt chược mà còn đòi đi gặp người yêu!

Tôi nói cũng hết cách rồi, ai bảo số tôi khổ. Ông chủ Hạ này giờ không nói năng gì, giờ lên tiếng:

- Lần trước chẳng phải anh hỏi bình thường thì bao lâu làm một lần đó sao? Tôi nói cho anh biết, chuyên gia tình dục quyền uy nhất nước Mỹ nói rằng trong cuộc đời một người đàn ông, nhiều nhất là làm năm nghìn lần,

người bình thường cũng khoảng ba, bốn nghìn lần, anh tính thử xem mình còn làm được bao nhiêu lần nữa!

Cái khóa quần tôi dường như bị kẹt, nhất thời không khéo lên được, tôi hơi sốt ruột:

- Yên tâm, giờ tôi mới chưa đến được một nghìn lần, còn sớm lắm! – Nói xong thì vừa kéo khóa quần vừa đi ra ngoài.

Trong thang máy, tôi gửi tin nhắn cho Lộ Cường, bảo một mình hẳn xuống đây, đừng lên tiếng. lát sau, thấy Lộ Cường xuống tới xe tôi, tôi nhét một cái phong bì dày vào tay hắn, nói là có hai mươi nghìn bổ sung đạn dược cho anh. Lộ Cường cũng không từ chối, nói một tiếng cảm ơn rồi vội vàng nhét vào túi áo ngực, sau đó nói nhanh với tôi rằng sản phẩm mẫu ngày mai sẽ có kết quả kiểm tra, chắc chắn là không có vấn đề gì, hôm nay người bên Úc Lập tới, cuộc họp đấu thầu tôi cũng có tham gia, lúc nào liên hệ với tôi. Lộ Cường nói một hơi xong quay người chạy đi, tôi vội vã gọi hắn, lấy một cái sim điện thoại đưa cho hắn, nói đây là số mới, lúc nào cần, lấy số này để liên lạc, dùng xong vứt đi. Lộ Cường liếc tôi, nói là ông chủ làm việc chu đáo thật.

Tôi biết cái gã Lộ Cường này nói năng thẳng thắn, không có âm mưu gì, trước đó, hắn thường xuyên thể hiện sở thích của mình ra, có lần tôi đã khéo léo nhắc nhở hắn, đừng có thiên vị bọn tôi quá rõ ràng, bị cấp trên nghi ngờ sẽ khó làm việc, song hắn là người thô lỗ, rất nhiều chuyện phải dạy hắn làm, nghĩ thay cho hắn, vừa là bảo vệ hắn, mà cũng là bảo vệ chính mình. Không như bọn Dương Hùng Vĩ hay Hoàng Lực, còn hơn cả lương, không cần tôi dặn bọn họ cũng biết trước tiên phải bảo vệ mạng sống của mình.

Vội vàng đi đến điểm hẹn với Vương Diệu, tôi gọi cho hắn một ấm trà Ô Long, bảo hắn kể kỹ càng từ đầu đến cuối câu chuyện cho tôi nghe:

- Không phải vội, cứ từ từ mà kể.

Tôi định thông qua lời kể của Vương Diệu để người ra cái gì đó mà bản thân hẳn cũng không nhận thấy được. Vương Diệu ngấp một ngụm trà, nước quá nóng nên hẳn lập tức nhổ ra rồi đặt cốc lên bàn, uốn người một cái rồi bắt đầu kể: Lúc nhận điện thoại, Hoàng Lực có vẻ bực mình, miệng nói cứng là “Định lừa ai?”. Cho đến khi Vương Diệu đặt máy ghi âm sát vào điện thoại, Hoàng Lực mới mềm xuống, giọng nói hơi run, hỏi Vương Diệu rốt cuộc là định làm gì, Vương Diệu nói chẳng có ý gì cả, chỉ là muốn đòi lại một triệu tiền của công ty thôi.

- Hàng là do tôi gửi đi, giờ không thu được tiền về thì sẽ trừ vào lương của tôi, năm nay coi như làm không công.

Trước khi cúp điện thoại, Hoàng Lực đột nhiên buông ra một câu:

- Lý tổng bảo cậu làm thế phải không?

Vương Diệu đáp:

- Lý tổng không bắt tôi làm, là tôi bị ép đến đường cùng thôi.

Câu nói này của Hoàng Lực nằm ngoài dự đoán của tôi, trước đó tôi đã dặn dò Vương Diệu rất kỹ càng, bao gồm cả việc nói thế nào, Hoàng Lực sẽ hỏi thế nào, trả lời ra sao... Tôi trầm tư gật đầu:

- Cậu trả lời thế cũng được, nhưng theo lý thông thường mà nói thì cậu nên đổ tội cho tôi sẽ hợp lý hơn.

Vương Diệu lặp bập:

- Lý... Lý tổng, em đâu dám đổ tội cho anh.

Cái gã này đúng là não phẳng, lúc này mà còn nói đỡ cho tôi thì chứng tỏ tôi là người đáng nghi nhất. Sau đó Vương Diệu vẫn không yên tâm, hỏi

tôi:

- Làm thế có độc ác quá không, hẳn có báo cảnh sát không?

Tôi làm ra vẻ chắc chắn:

- Chắc chắn là không! Cậu nghĩ xem, báo cảnh sát có lợi gì cho hẳn? Bản thân hẳn cũng là một gã khốn nạn! Không những gia đình tan nát mà còn không giữ được việc. Vương Diệu này, không phải chúng ta chủ động hại người, mà chúng ta bị ép phải phản kích, tuy rằng thủ đoạn có hơi tàn nhẫn, nhưng đàn ông muốn thành công thì “lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu”, đúng không? Cậu là người tốt, nhưng tôi vẫn phải tặng cậu một câu, tốt quá cũng không được. Lấy một ví dụ đơn giản, răn càng độc thì càng nhiều tác dụng, hiểu không?

Nói thật lòng, tôi cũng không nắm chắc tuyệt đối về việc Hoàng Lực sẽ không báo cảnh sát, nếu không, tôi đâu phải bảo Vương Diệu đi làm mấy việc này, thêm một người biết là thêm phần nguy hiểm, có điều tôi nghĩ, cho dù Vương Diệu có biết tôi coi hẳn là lính đánh thuê thì hẳn cũng không thể không làm, bởi vì hẳn cần tiền. Nhưng có một điều tôi đã nói rất rõ ràng với Vương Diệu, đó là chỉ cần đòi một triệu kia về, còn tiền của Hoàng Lực thì không thêm lấy một xu, đây là nguyên tắc, đã tới giới hạn này chỉ là dây dưa về kinh tế, nếu vượt qua cái quy định đó sẽ rơi vào trường hợp tổng tiền, bởi vậy nên lùi một bước, cho dù hẳn báo cảnh sát cũng không được vì tôi đã cho Vương Diệu uống “thuốc an thần”.

Vừa chia tay Vương Diệu xong là tôi tắt máy rồi hấp tấp đến chỗ chơi mạt chược. Tôi biết rằng thằng ranh Hoàng Lực chắc chắn sẽ gọi điện cho tôi tới tập, tôi phải khiến hẳn mất ngủ cả đêm, để hẳn nếm trải cái cảm giác thường xuyên xảy ra với tôi. Vì không bị di động làm phiền, thêm vào đó cũng được hả giận trong việc của Hoàng Lực nên tôi cực kỳ may mắn, tôi hỏi Dương Hồng Năng và ông chủ Hạ:

- Có một người bạn vay tiền vốn, hai triệu, lãi mười phần trăm một tuần là trả, các anh làm không?

- Sao anh không cho vay? – Dương Hồng Năng liếc xéo tôi.

- Tôi không có tiền, anh cũng biết mà, một triệu bên Khoa Đạt tôi đã đòi về được đâu, bên Khoa Mỹ lại phải nộp một triệu tiền bảo đảm.

- Sao lại thế, công ty anh to thế mà cũng không có chút tiền còn con này sao? Thế trong tay anh đang có bao nhiêu?

Tôi không hiểu dụng ý của hắn, nghĩ bụng nếu nói ít quá sẽ bị rút giá, bèn bịa ra một con số:

- Khoảng bốn, năm trăm nghìn.

- Ừm, hay là thế này, chúng ta liên kết với nhau cho hắn mượn, anh bỏ ra năm trăm nghìn, tôi với ông chủ Vạn bỏ ra một triệu rưỡi, được không?

Tôi bỗng dưng hiểu ra dụng ý của Dương Hồng Năng, hắn nhất định phải kéo tôi vào, thà kiếm ít hơn một chút nhưng như thế bảo đảm hơn. Tôi bất giác phải thềm thán phục sự sáng suốt của gã này.

Tôi lập tức gọi di động cho Hầu Kinh, nhưng sừng lại, số điện thoại này đã ngừng sử dụng.

TRÁI TIM AI CHƯA TỪNG ĐIÊN DẠI

Mộc Vô Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 14

NỘI CHIẾN TRONG CÔNG TY

Tôi gọi Lạc Lạc vào văn phòng, đích thân rót trà cho cô ta:

- Lạc Lạc, em tới công ty mấy năm rồi?

- Ba năm rồi ạ. - Lạc Lạc rụt rè đưa hai tay ra nhận cốc nước, - Em cảm ơn.

- Có bạn trai chưa?

- Dạ, vẫn chưa.

- Ồ, thế cũng tốt, em vẫn còn trẻ, từ từ chọn cho đúng đối tượng, bây giờ muốn tìm được người đàn ông tốt không dễ đâu. – Tôi không biết quan điểm của mình có phải là vợ đũa cả năm hay không, nhưng dù sao xung quanh tôi cũng chẳng có thằng nào tốt.

Lạc Lạc không hiểu rốt cuộc tôi có ý gì, hai tay đặt lên đùi khép chặt, có vẻ hơi sốt ruột. Tôi quan sát thần thái của cô ta, nghĩ tới lời của Cảnh Phú Quý, có thể cô ta không còn là gái trinh từ lâu, nói không chừng đàn ông mà cô ta gặp cũng không ít hơn đàn bà mà tôi gặp, con gái bây giờ có nhiều người sống rất thoáng, nhưng điều này không hề ảnh hưởng tới việc họ vẫn xấu hổ khi nói tới chuyện đó.

- Lạc Lạc, là thế này. – Tôi thoáng ngả mình tới trước, - Anh kiểm tra tiền lương của em trong ba năm nay, mỗi năm chỉ tăng có một trăm tệ, ít quá. Em phải làm rất nhiều việc, hơn nữa suốt ngày bắt em ngồi ở quầy lễ tân cũng không được, không có lợi cho sự phát triển của em. Lần trước anh cũng nói với em rồi, sau Tết dương lịch, anh sẽ cho em ngồi vào vị trí của Lưu Hân, đồng thời thăng cho em lên làm Trợ lý hành chính, tiền lương tăng thêm sáu trăm tệ, thế nào?

Lạc Lạc mở lớn mắt:

- Chuyện này... đương nhiên... đương nhiên là tốt, cảm ơn, cảm ơn ông chủ ạ! – Cô ta kích động đứng lên cúi lưng cảm ơn tôi, tôi cũng đứng lên vỗ vai cô ta, làm ra vẻ một người anh trai.

- Làm cho tốt, đừng phụ sự kỳ vọng của anh, có chuyện hay khó khăn gì thì cứ tìm thẳng anh, hả, đừng có buồn mà không chịu nói, biết chưa?

Lạc Lạc mím môi, gật gật đầu như bồ cùi, định nói gì đó nhưng lại thôi, tôi nói:

- Em định nói gì cứ nói đi. - Lạc Lạc vâng vê chéo áo.

- Là thế này ạ, Lý tổng, gần đây chị Thanh Thanh thường gọi điện tới công ty hỏi thăm hành tung của anh, em không biết phải nói thế nào. Hôm đó em đặt phòng cho anh đi ăn cá chép nên đành phải nói với chị ấy, Lý tổng, em không làm sai chứ ạ?

Tôi đưa tay lên xoa cằm, trầm tư một lát:

- Không sai, sau này em cứ nói thật cho anh.

Lạc Lạc dường như nhận ra ý tứ khác:

- Lý tổng, em biết làm thế nào rồi, anh yên tâm... - Sau đó cô ta thắc thỏm nhìn tôi, tôi nói:

- Được rồi, em đi làm việc của em đi. - Lạc Lạc lại khẽ cúi người, - Cảm ơn Lý tổng. - Rồi quay người rón rén đi ra, nhìn theo cái lưng của cô ta, tôi lẩm bẩm trong lòng: Lại một người bị mình mua chuộc rồi.

Tôi biết có những ông chủ bất lương, tặng cho nhân viên được vài trăm tệ thì nghĩ đủ mọi lý do để trừ của họ năm chục, một trăm. Những việc này tôi không làm được, chỉ cần cấp dưới làm tốt là tôi sẽ không bao giờ bới lông tìm vết. Tôi thừa nhận có những lúc mình rất nhẫn tâm, nhưng tôi không đen tối, một năm chỉ có vài nghìn tệ, làm gì mà không kiếm ra được.

Tôi đoán Lạc Lạc không nói với Thanh Thanh chuyện bao cao su, nếu không Thanh Thanh đã lại quậy tung lên rồi. Lạc Lạc cũng không dám nhận ý tốt của tôi, giống như một người đụng tay phải nước sôi, vội vã chạy ra xa. Nhưng lúc trước không nói không có nghĩa là sau này không nói, có điều từ ngày hôm nay tôi lại có thêm hai suất bảo hiểm, hoàn toàn có thể yên tâm, giờ xem ai còn moi được chút tin tức bất lợi cho tôi từ miệng cô ta nữa.

Tôi đang nằm trên ghế nghĩ ngợi lung tung, lúc thì làm thế nào để lấy lòng Lô tổng, lúc thì Hoàng Lực sẽ có phản ứng gì, lúc thì Dương Hùng Vĩ với Vạn Bảo Thăng đang câu kết gì với nhau, còn đang thầm đặc ý với thủ đoạn của mình mới sử dụng thì Tiểu Phần hốt hoảng chạy vào nói:

- Anh ơi, Vương Diệu với Bàn Tiền Tiến đánh nhau rồi.

Tôi bật dậy khỏi ghế:

- Ở đâu? Vì sao?

- Ở phòng Tài vụ, anh mau đi xem đi!

Tôi còn chưa đi thì đã nghe thấy tiếng chửi của Bành Tiễn Tiến và tiếng “Thằng chó” của Vương Diệu vang tới, sau đó là tiếng nấp đấm đội xuống bàn, Vương Diệu quát:

- Giỏi thì mày nói lại lần nữa xem.

Tôi đẩy cửa bước vào, trong mắt hai người hùng hực lửa giận, ngón tay Vương Diệu chỉ vào người Bành Tiễn Tiến, trông như thể đang sẵn sàng xé xác đối phương. Thấy tôi vào, hai người đều tỏ ra sợ hãi, nhưng vẫn trừng mắt nhìn nhau.

Từ sau sự kiện hồi phiếu, Vương Diệu rất tiêu cực, đi làm thì cảm mặt vào làm, tan làm thì lạng lẽ về nhà một mình, hoàn toàn không còn vẻ tươi tắn như thường ngày, tôi đã nói chuyện với hắn một lần, bảo hắn đừng để chuyện này trong lòng, biết lỗi và sửa là được. Vương Diệu vẫn luôn im lặng, Bành Tiễn Tiến bình thường bị hắn đàn áp nay trở dậy, thêm vào đó là viễn cảnh lạc quan bên Khoa Mỹ, bởi vậy âm lượng nói chuyện cũng cao hơn thường ngày vài phần, thường dương dương tự đắc lượn qua lượn lại trước mặt Vương Diệu.

Nguyên nhân cãi nhau là vì Tiểu Phần bảo họ đi lĩnh tiền công tác phí, lúc ký tên, Bành Tiễn Tiến buông ra một câu:

- Nghiệp vụ đã chẳng còn thì mời mấy người đó đi ăn uống làm quái gì!

Cuối cùng Vương Diệu không nhịn được nữa:

- Mày đặc ý cái quái gì? Ông mày mời người ta ăn cơm liên quan quái gì tới mày?

Bành Tiễn Tiến vẫn không buông tha:

- Mời cũng phí công, chẳng qua là vì bụng mình đói thì có!

Vương Diệu điên tiết, chỉ tay vào mặt Bàn Tiền Tiến mà chửi mày là đồ khốn khiếp vong ơn phụ nghĩa:

- Ban đầu là ai đưa mày vào phòng Bán hàng, giờ đủ lông đủ cánh rồi nên muốn bay phải không, đúng là không bằng loài cầm thú!

Thế là mỗi người một câu khiến Tiểu Phần sợ chết khiếp.

Giải quyết xong chuyện của Vương Diệu và Bàn Tiền Tiến, một buổi sáng đã trôi qua, mười hai giờ trưa, các nhân viên đều đã xuống lầu ăn cơm, tôi thấy đã đến giờ bèn mở điện thoại, quả không nằm ngoài dự liệu, một loạt các thông báo cho thấy có mười mấy cú điện thoại của Hoàng Lực, còn có một tin nhắn của hần, rất ngắn, nhưng đặng đặng sát khí.

Hoàng Lực chắc chắn nghi ngờ tôi xúi giục sau lưng, chỉ có điều hần không có chứng cứ.

Tại khách sạn Quốc Hội, tôi thuê phòng cho Hoàng Lực vui vẻ với Tiểu Ngọc, ban đầu tôi còn do dự không biết mình có nên lắp một cái camera hay không, thế là hỏi ý kiến của Cảnh Phú Quý, thái độ của hần rất kiên quyết:

- Phải lắp, giờ quan hệ của cậu với hần còn tốt, ai đảm bảo sau này hần không trở mặt? Làm cái trò này không phải vì chúng ta muốn hại hần, mà là để tự bảo vệ mình.

Nghe hần nói kiên quyết như thế, tôi cảm giác hình như mình không quen biết bạn mình:

- Chẳng phải cậu từng nói tôi vô liêm sỉ, điên cuồng sao? Tôi thấy cậu cũng chẳng kém, đến lúc làm việc thương thiên hại lý thì chẳng thấy run tay.

Cảnh Phú Quý hừ lạnh:

- Tôi còn không hiểu cậu? Miệng thì nói muốn hỏi ý kiến của tôi, thực ra trong lòng cậu đã nghĩ kỹ rồi, chẳng qua là muốn mượn cái miệng tôi để nói ra ý nghĩ trong lòng cậu mà thôi.

Tôi hơi ngượng:

- Tôi đâu có thâm hiểm đến thế!

- Đúng, cậu không thâm hiểm, nhưng tôi thì ngu, thường bị người ta sai khiến. Chuyện này tôi mà thông minh một chút thì tôi sẽ nói là không được, đến cuối cùng cũng chẳng phải cậu vẫn sẽ làm hay sao!

Tôi nói:

- Nếu cậu thực sự làm thế thì cậu đã không còn là Cảnh Phú Quý nữa, chúng ta cũng đã chẳng thành anh em tốt bao nhiêu năm nay nữa. – Nói ra câu này xong, tôi mới ý thức được là mình nói hớ, ngay lập tức bị Cảnh Phú Quý tóm lấy:

- Đúng thế, chính vì tôi trọng nghĩa khí nên mới bị cậu lợi dụng.

Tôi ngại ngùng cười khan hai tiếng, không hề phủ nhận. Nói gì thì nói, bạn bè vẫn là bạn bè, Cảnh Phú Quý tự xưng phong đi chợ đêm, mua một bộ camera, hăng thích thân vào phòng lắp đặt, thao tác rất đơn giản, mười phút sau là hoàn chỉnh, trước khi Hoàng Lực vào phòng, mọi thiết bị đã được lắp đầy đủ. Cảnh Phú Quý cảm thán:

- Cho dù cái thứ này mãi không dùng tới thì coi như một bộ phim cấp ba kinh điển để xem cũng được.

Thứ Vương Diệu cho Hoàng Lực nghe chính là âm thanh từ bộ phim cấp ba đó.

GIẢNG BỸ HOÀNG LỰC

Sắp tới Giáng sinh, khắp nơi ngập trong bầu không khí vui vẻ, những cánh cổng lớn của khách sạn ven đường đều giăng những tấm băng rôn với những lời chúc phúc, trên cửa kính dán đầy những bông hoa tuyết bằng xốp, trên báo rặt các mục quảng cáo thu hút mọi người tới tham dự bữa tiệc Giáng sinh. Đưa xe vào bãi đỗ, một cô gái xinh đẹp mặc đồng phục của khách sạn liền xuất hiện để phát tờ rơi cho tôi:

- Anh ơi, đêm Giáng sinh anh định ở đâu? Khách sạn chúng em có hoạt động ưu đãi đây.

Tôi nhìn cô một cái, cười híp mắt:

- Đến nhà em được không?

Ngày hai mươi sẽ mở thầu, tâm trạng tôi vừa phấn khích vừa phức tạp.

Tôi gọi điện cho Lôi tổng, nói tối nay có một đêm biểu diễn violon quy mô nhỏ, tôi với Thanh Thanh muốn mời chị và Victory đi xem, Lôi tổng nói tối nay còn phải đi làm thêm, có việc gì thì cứ nói trong điện thoại. Tôi thấy hơi bức mình, trong đầu lướt qua ba từ “đồ giả tạo”, chuyện này sao có thể nói trong điện thoại? Thế là tôi làm ra vẻ nhẹ nhàng, nói chẳng có việc gì, không đi được thì thôi.

Lộ Cường gọi điện tới nói là việc kiểm duyệt đã được thông qua, tôi biết hai mươi nghìn đó đã phát huy tác dụng, nói một tiếng cảm ơn rồi cúp máy. Tôi đi vào văn phòng của Lâm Thăng, nói với hãn chíp mẫu đã được thông qua, Lâm Thăng nói đây là lẽ đương nhiên, quan trọng là Nam Hưng với Úc Lập có thông qua hay không, nếu họ không được thông qua thì mới là việc tốt, sau đó hỏi tôi vì sao chỉ nói tin vui mà không báo tin buồn? Tôi hỏi tin buồn gì?

- Thì một triệu bên Khoa Đạt ấy, làm thế nào? Hơn bốn trăm bên Hồng Kông còn chưa trả.

Tôi ngồi phịch xuống bàn làm việc của hắn, nói tuyệt đối không có vấn đề gì, trong vòng ba ngày chắc chắn sẽ đòi được.

Lâm Thăng lộ sắc vui, nhưng lại nghi hoặc:

- Thật không? Làm thế nào để đòi về?

Tôi do dự một lát rồi nói đơn giản, cũng chẳng có gì, làm rảnh với chúng một chút là được. Sau đó kể cho hắn nghe chuyện Vương Diệu làm tối qua.

Lâm Thăng hiểu ra, đứng lên nói:

- Tôi biết là anh sẽ có cách mà! Đây không phải là hại người mà là tự vệ, xem ra anh giữ lại Vương Diệu là đúng.

Lâm Thăng khẳng định cách làm của tôi khiến tôi rất vui, sự khích lệ của bạn bè là vô cùng quan trọng. Lâm Thăng nói đúng thế, thêm mồi lửa còn hơn là rút củi về, sau đó hắn ghé sát tai tôi, nói nhỏ:

- Cảnh Phú Quý đi tới chỗ Phương Vĩnh Huy rồi hả? Ông ta có nhắc tới Vương Tiểu Lệ không?

Ăn cơm trưa xong, tôi gọi điện thoại cho Hoàng Lực, nói là tối qua điện thoại hết pin, thật xin lỗi, sau đó làm ra vẻ không hay biết gì, hỏi hắn có chuyện gì mà gọi nhiều thế, giọng của hắn lạnh lẽo mà nặng nề:

- Có thời gian không?

Tôi cố tỏ ra bình thường:

- Quan trọng không? Để hết giờ làm nhé?

Hoàng Lực nói không được, bây giờ phải gặp mặt ngay, tôi nói có chuyện gì mà gấp thế? Trong điện thoại không nói được sao? Khẩu khí của

Hoàng Lực lập tức trở nên cứng rắn, không cho phép mặc cả:

- Không được, nói ngay bây giờ.

Tôi dừng lại một chút, nói:

- Được rồi, nửa tiếng nữa gặp ở quán cà phê Mạch Điền.

Trước khi bảo Vương Diệu gọi điện, tôi đã lường tới hậu quả xấu nhất, chuyện này mà làm căng thì sau này cũng chẳng thể làm ăn với Khoa Đạt được nữa. Tôi và Hoàng Lực là kiểu tình bạn vì lợi ích rất điển hình, thành nhờ lợi ích, bại nhờ lợi ích, vào lúc sinh tử thì cái gọi là đạo đức, nhân nghĩa đều ném cho chó nó gặm. Chẳng phải Tào Mạnh Đức (tức Tào Tháo) từng nói đó sao: “Thà ta phụ mọi người trong thiên hạ, còn hơn để thiên hạ phụ ta”.

Một chiếc xe ấn còi rồi đi vượt qua tôi, tôi hạ hết cửa kính xe xuống, châm một điếu thuốc rồi rít sâu một hơi.

Hoàng Lực đã chờ tôi rất lâu, ngồi ở góc trong cùng của quán, gương mặt tiêu tụy, cái bản đang hút thuốc, cái gạt tàn trên bàn chất đầy đầu lọc.

- Có phải bà hai ép cậu ly hôn không? – Tôi ném cái túi lên sô-pha rồi ngồi phịch xuống.

Hoàng Lực không trả lời, dụi mạnh điếu thuốc trong tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn tôi chăm chú bằng hai con mắt đỏ ngầu, khiến tôi cảm thấy mất tự nhiên, chuyển ánh mắt đi hướng khác:

- Cậu làm gì thế?

- Nhìn tôi! – Hấn gầm lên.

Tôi quay đầu lại, với vè cột nhà:

- Làm gì?

Hoàng Lực nghiêng răng trèo trẹo, nhấn từng từ:

- Vì sao?

- Cái gì vì sao? – Tôi trợn mắt nhìn hắn.

- Trong lòng anh hiểu rõ! Con mẹ nó, anh không phải con người! -
Hoàng Lực kéo tôi đứng lên rồi thụi một nắm đấm vào mặt tôi.

Đây là điều tôi không ngờ tới, tôi túm lấy cổ áo hắn, ấn hắn trả về chỗ cũ, tiếng động khiến các nhân viên của quán sợ hãi, họ đứng từ xa không dám lại gần, xúm lại nhìn chúng tôi. Tôi đưa tay lên xoa chỗ bị đấm, nhìn hắn cười lạnh:

- Hoàng Lực, hôm nay tôi không đánh trả đâu, cậu giỏi lắm!

Hoàng Lực vẫn chưa nguôi lửa giận, nghiêng răng nói:

- Phòng do anh thuê, chìa khóa là anh đưa, dĩ cũng là anh sắp xếp, không phải anh là thì còn ai?

Tôi lại cười lạnh:

- Tôi đáp ứng tâm nguyện của cậu chẳng lẽ lại sai? Cậu không những không cảm ơn tôi mà còn trách cứ tôi, đánh tôi, có lý nào không hả?

- Mẹ kiếp! Mày cứ giả vờ đi! Ông mày đúng là mù rồi!

Hoàng Lực giơ hai tay lên tát liên tiếp vào mặt mình, tôi còn chưa kịp hết ngỡ ngàng thì đột nhiên hắn quỳ thụp xuống trước mặt tôi, túm chặt lấy tay tôi:

- Anh Phi, anh phải giúp em, em tin không phải do anh làm. Vương Diệu là nhân viên của anh, anh là ông chủ có thể nói chuyện với nó, anh có thể không trừ tiền nó, nó sẽ không ép em thế nữa.

Tôi đỡ Hoàng Lực dậy, nói là tôi có thể làm công tác giúp cậu, nhưng chưa chắc hẳn đã nghe tôi, băng nằm trong tay hẳn, chắc cậu phải đích thân đi gặp hẳn. Sau đó tôi lôi Vương Diệu ra mà chửi:

- Đúng là nuôi ong tay áo, dám giở trò ra uy hiếp người anh em tốt của tôi! Về tôi phải cho một trận.

Giọng nói của Hoàng Lực nghẹn ngào như sắp khóc:

- Anh Phi, em hứa trong vòng một tuần sẽ trả anh tiền, còn chuyện cuốn băng, em trả mười nghìn để mua. Anh Phi, anh là người thông minh, em thân bại danh liệt thì anh sống cũng không yên ổn, đúng không, coi như đây là lần cuối cùng em xin anh, được không?

Cái gã này giả vờ nói cứng, tôi biết thực ra trong lòng hẳn vô cùng hối hoảng, nhìn Hoàng Lực bình thường luôn ra bộ dương dương tự đắc trước mặt tôi, giờ lại trở nên hèn nhát, trong lòng bất giác có chút thương cảm. Nếu Khoa Đạt phát triển tốt, nếu khoản tiền này tôi không cần gấp, có lẽ chúng tôi vẫn là những người anh em tốt xưng anh gọi em, việc gì phải đi đến bước đường này?

- Thế này đi, tôi hứa sẽ lấy cuộn băng cho cậu, nhưng cậu cũng phải đáp ứng một điều kiện của tôi, ba ngày sau phải mang tiền về, đôi bên thông cảm với nhau được không?

CHUYỆN NHÀ CỦA THANH THANH

Khi Tiểu Quân từ Macao quay về, cậu ta so vai, không cần hỏi tôi cũng biết là đã thua hết sạch.

- Thế nào, tiền không dễ kiếm phải không? Không sợ em thắng tiền, chỉ sợ em không tới. Anh rể em đã phải nộp bao nhiêu học phí ở chỗ đó rồi, em tưởng người mở sòng bạc toàn ăn chay cả chắc.

Tiểu Quân ngồi xuống thở dài:

- Cũng tại anh, lúc thắng sao không kéo em đi, còn thuê phòng cho em ở một tối, đi sớm thì em đã không bị thua rồi.

Tôi vỗ vai cậu ta:

- Em đừng như thế, chơi cho vui thôi mà, em không nghĩ xem, nếu mà kiếm tiền dễ đến thế thì người Macao đã chẳng cần đi làm nữa rồi.

Tôi đưa Tiểu Quân tới bến xe Cung Bắc, bảo cậu ta đón xe ra sân bay Bạch Vân, nhét vào tay cậu ta một túi to rượu với thuốc lá, sau đó dặn dò:

- Phải học cho tốt, bán hàng khó khăn lắm, nhưng em phải cố “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”.

Tiểu Quân cười với tôi:

- Ý của anh là anh đã nhiễm bùn tới mức vô phương cứu chữa phải không?

Tôi dấm nhẹ cậu:

- Về bảo với bố mẹ là đừng lo lắng, năm sau anh sẽ đón họ tới Châu Hải ở một thời gian.

Sau đó tôi mới biết, chuyện này không bao giờ có thể thực hiện được nữa.

Từ bến xe đi ra đã là buổi trưa, tôi thất thểu về nhà, vừa về đến nhà đã thấy một bát canh to dùng để ở bàn ăn, trong thư phòng vọng ra tiếng nói:

- Ông xã, anh uống bát canh đó đi, nấu cho anh đấy.

Tôi cười, nói lớn:

- Vợ vất vả quá, giờ em bận rộn thế mà còn biết thương anh.

- Ai bảo anh là chồng em!

Thanh Thanh cũng nói lớn trả lời lại, giọng nói như ánh mặt trời tháng năm, như đóa hoa vừa nở rộ rỡ, khiến người ta thấy sáng khoái.

Một lát sau tôi chợt giật mình, thầm kêu chết rồi, đằng sau mặt ong luôn có một con dao, Thanh Thanh giờ cũng học được chiêu này. Chuyện của Lưu Hân thay vì để cô ấy hỏi thì thôi tự tôi cứ khai, đây là bài học của tôi, chuyện nào không giấu được cứ chủ động là tốt nhất. Tôi uống hết bát canh, đi tới cửa thư phòng, Thanh Thanh đang ngồi trước máy tính liên tục nói chuyện trên cửa sổ QQ, tiếng títtít báo có tin nhắn kêu liên tục.

- Bà xã, nói với em chuyện này.

Thanh Thanh quay người lại:

- Nói đi, chắc chắn không có việc gì tốt.

Tôi đặt tay lên vai Thanh Thanh:

- Thực ra cũng không có gì to tát, gián điệp của em không nói với em hả?

Thanh Thanh khựng lại, cười quỷ dị:

- Em nghe nói chỉ là em nghe nói, anh nên nói gì là chuyện của anh.

Sau khi Thanh Thanh ở Thanh Đảo quay về, cô ấy kiểm soát tôi rất chặt, cô ấy biến Lạc Lạc trở thành gián điệp của mình, chủ động rủ Lạc Lạc

đi shopping, lấy cớ là nhờ người trẻ tham mưu giúp cô ấy mua vài bộ quần áo hợp thời, điểm này ban đầu khiến tôi khó hiểu, nếu không phải Lạc Lạc chủ động khai ra thì còn không biết vấn đề nảy sinh ở đâu.

- Nói cho em một tin tốt, Lưu Hân lạm dụng tiền công để chơi cổ phiếu, bọn anh quyết định khai trừ cô ấy ra khỏi công ty, cô ấy nhất thời nghĩ không thông nên uống thuốc ngủ tự tử, giờ đang ở trong bệnh viện, anh có đi thăm cô ấy một lần, chủ yếu là để đòi tiền lại.

Tôi cố tình đảo lộn thứ tự, mục đích là để giành quyền chủ động lớn nhất về phía mình. Lạm dụng tiền công và tự sát không thể nào giấu được, thay vì để Thanh Thanh thăm dò được qua Lạc Lạc chi bằng tôi cứ chủ động nói, còn về thứ tự thời gian và những việc khác thì rất khó đối chứng.

- Vậy sao? - Thanh Thanh nhướn mày, - Một nhân tài ưu tú như thế mà anh không đau lòng sao, Lý tổng?

- Ưu tú? Cô ấy được coi là ưu tú sao?

- Chẳng phải anh vẫn nói là cô ta giỏi giang, không ai thay thế được còn gì?

- Anh nói thế à? Lâm Thăng thì có, anh đã muốn đuổi việc cô ta từ lâu rồi.

- Công ty đuổi? Là anh hay Lâm Thăng? Sao Lý tổng luôn thương hoa tiếc ngọc của chúng ta mà cũng làm được việc đó? Em nghe nói là người ta chủ động xin từ chức mà còn có người giữ lại. Đứng trước mặt một kiêu, sau lưng một kiêu, không ra dáng đàn ông tí nào. Dám làm dám chịu chứ!

Bị Thanh Thanh chạm đúng vào nỗi đau, tôi tự nhiên ấp úng:

- Xảy ra chuyện này vẫn còn giữ cô ta có mà điên. Cho dù có giữ cũng chỉ là nói thế thôi, nếu cô ta chạy mất thì bọn anh biết đi đâu tìm cô ta để

đòi tiền? Giống như em nợ ngân hàng mười triệu, chẳng lẽ ngân hàng còn chưa đòi được hết tiền của em với bố mẹ em mà đã bắt em đi ngồi tù sao! Một đạo lý đơn giản như thế mà em cũng không hiểu?

- Hừ, em đã sớm nói cô ta không ra gì rồi mà.

- Đúng, bà xã đại nhân, em đúng là anh minh!

- Anh đừng có léo mép.

- Không mà, anh thực lòng hâm mộ sự nhìn xa trông rộng của em, bà xã, nào, anh gọt hoa quả cho em ăn nhé. – Chưa chờ Thanh Thanh bày tỏ thái độ, tôi đã bắt tay vào làm ngay.

Thanh Thanh vẫn giữ ánh mắt kỳ quái đó khiến tôi không tài nào nhìn thấu, một lát sau cô ấy mới chầm chậm nói:

- Anh cứ giả bộ đi, em chẳng quan tâm, dù sao em với Dương Huệ cũng chuẩn bị mở một cửa hàng quần áo ở khu miễn thuế, thiếu tiền, anh phải đầu tư hai mươi nghìn tệ.

Thấy Thanh Thanh không còn bắt bẻ nữa, tôi thở phào nhẹ nhõm, xoa tay:

- Chuyện tiền nong thì đơn giản, số tiền mà Lưu Hân lấy của công ty đã đòi về được hết rồi, hai mươi nghìn ngày mai sẽ vào tài khoản của em, coi như đầu tư mạo hiểm.

Thanh Thanh lấy một phong bì trong túi ra:

- Không cần đâu, dùng hai mươi nghìn tệ trong đây được rồi.

Tôi ngạc nhiên, giở lấy ra xem, đó là tấm thẻ mà tôi tặng cho Lôi tổng:

- Chuyện... chuyện gì thế này?

- Hôm qua Lôi tổng gọi điện thoại cho em, bảo em với Đô Đô tới nhà chị ấy ăn cơm, lúc về chị ấy đưa cái này cho em, bảo em đưa anh.

Tôi cầm phong bì trong tay mà có cảm giác bất an, Lôi tổng thật là không hiểu tình người, chị ta làm như thế là có ý gì?

Thanh Thanh nắm lấy tay tôi:

- Lôi tổng còn bảo em nói với anh, nhà là bến cảng để nghỉ ngơi chứ không phải là khách sạn, không thể chỉ lo kiếm tiền mà không quan tâm tới gia đình.

Tôi nói:

- Lôi tổng nói những lời này để làm gì, có phải trước mặt chị ấy em lại nói gì không?

- Em cũng vì suy nghĩ cho anh thôi, nói là cả ngày anh đi làm vất vả, hy vọng Lôi tổng thông cảm và chiếu cố cho anh.

- Vậy sao. – Xem ra lời của Thanh Thanh cũng vài phần có lý.

- Với lại chị ấy còn nói với em, chồng chị ấy qua đời vì ung thư dạ dày, thời gian đó chị ấy làm việc bận rộn, chồng thường đau dạ dày mà chị ấy không để ý, còn tưởng chỉ là đau bụng thông thường, tới khi phát hiện ra đã không kịp nữa, lúc chết mới bốn mươi tuổi, Lôi tổng hối hận lắm, lúc nói với em, mắt chị ấy đỏ hoe.

Tôi thở dài một tiếng.

CHẤT VẤN DƯƠNG HÙNG VĨ

Việc tốt làm tới cùng, đưa Phật tới Tây Thiên. Tôi gọi cho Dương Hùng Vĩ.

- Người anh em, chẳng phải anh có hứng thú với Đông Uyển sao? Hay là tối nay chúng ta đi?

Lời nói này vừa dứt tôi đã thấy đầu dây bên kia vang lên: “Vợ ơi, tối nay anh phải đi làm”.

Sau sự kiện thuốc lắc, tôi nhận thấy rằng việc này xử lý vẫn chưa ổn thỏa, tôi không nên nói là mình cố gánh trách nhiệm mà không gánh được, sự việc rõ ràng như thế, nếu làm khéo hơn, tôi hoàn toàn có thể vỗ ngực nói tôi sẵn sàng hy sinh bản thân để gia đình anh được hạnh phúc! Ép Dương Hùng Vĩ phải cảm động. Còn về việc Tiểu Mỹ khai hẳn ra, cảnh sát kiên quyết đòi tìm hẳn là nằm ngoài khả năng kiểm soát của tôi, nhưng ít nhất tôi cũng đã cố gắng hết sức. Cho nên Dương Hùng Vĩ nói với tôi thiếu tình thần hy sinh về nghĩa. Giờ đây tôi phải làm “công tác” với hẳn nhiều hơn.

Trong khu xông hơi của một khách sạn gia đình năm sao, chùm đèn pha lê chói mắt, bồn phục vụ lát đá cao cấp, những nhân viên mặc đồng phục khom lưng cúi chào với nụ cười tươi tắn trên môi, trên tường hành lang là bức tranh một cô gái thời trung đại dùng chiếc khăn tắm voan để che cơ thể. Mọi thứ đều đẹp tuyệt diệu như thể được bước vào cung điện La Mã cổ đại. Một vị Trưởng phòng trong bộ váy màu đen đi trước dẫn đường, mỗi cây cột bằng đá Đại Lý đều có một nhân viên phục vụ đứng ở đó, thấy chúng tôi đi tới, họ cúi lưng ba mươi độ:

- Chào buổi tối!

Đọc đường có rất nhiều tiếng chào như thế, cảm giác như tiếp đón Hoàng Đế. Dương Hùng Vĩ xoa cằm đặc ý:

- Được lắm, được lắm!

Tôi vỗ vai hắn:

- Đừng có kích động sớm quá.

Tôi càng khiến mình hèn hạ hơn thì càng khiến Dương Hùng Vĩ cảm thấy chơi với tôi không những vui mà còn yên tâm, hắn luôn tin vào đạo lý việc xấu cùng làm sẽ bớt nguy hiểm, có kinh nghiệm hơn Hoàng Lực rất nhiều.

Chúng tôi lái xe quay về Châu Hải, lúc sắp qua cửa khẩu, tôi giả bộ tình cờ hỏi:

- Ông chủ Vạn tìm anh rồi đúng không?

Dương Hùng Vĩ khựng lại:

- Ừ, ông ta tới công ty, nói là sẽ toàn lực ủng hộ chúng tôi.

- Tôi không nói lần này, tối hôm đó ở quán rượu Bảo Thắng Viên cơ. – Giọng nói của tôi rất bình thường, hai mắt nhìn về phía trước.

Dương Hùng Vĩ không lên tiếng, một lát sau, cuối cùng hắn cũng mở miệng:

- Thật lòng nói với anh, cũng chẳng có gì, anh ta muốn tôi giúp đỡ.

- Anh đồng ý rồi?

- Anh Phi, nội bộ chúng tôi đã phân tích rồi, chúng tôi vẫn coi trọng các anh và Nam Hưng, nhưng chỉ dùng một nhà là không thể. - Dương Hùng Vĩ thông thả nói.

Tôi không hỏi gì nữa, chỉ im lặng, màn đêm tăm tối trở nên thật nặng nề, thi thoảng có một chiếc xe từ đằng sau rọi tới ánh đèn chói mắt rồi

phóng vọt qua, xe tới nhà hân, tôi lấy ra một quyển sổ tiết kiệm đưa cho hân:

- Đây là sổ tiết kiệm ngân hàng Đại Phong ở Macao, sau này tiền của tôi gửi vào đây, như thế thì an toàn hơn là gửi tiền ở ngân hàng trong nước.

Dương Hùng Vĩ nhìn tôi một cái rồi nhét quyển sổ vào túi áo, nói:

- Anh có lòng quá.

Khi hân đẩy cửa xe chuẩn bị bước xuống, tôi bình tĩnh nói một câu:

- Vĩ, anh không bán đứng tôi chứ?

TRỞ MẶT VỚI CẢNH PHÚ QUÝ

Lâm Thăng nói:

- Hoàng Chính Long gọi điện tới, hỏi chuyện đấu thầu của chúng ta tiến hành thế nào rồi, có chắc chắn không?

Tôi hiểu Lâm Thăng muốn nhờ miệng của Hoàng Chính Long để ép tôi. Tôi bảo:

- Anh nói với ông ta, mọi việc đều rất thuận lợi. – Sau đó tôi nói tiếp:

- Sắp lấy được một triệu bên Khoa Đạt, tiền bảo đảm và tiền hàng tháng sẽ không vấn đề gì!

Lâm Thăng vui vẻ:

- Thế thì tốt quá, anh đích thân đi lấy đi, đừng để xảy ra sai sót gì nữa.

Tôi nói:

- Đương nhiên rồi, nhất định phải do tôi đích thân xuất hiện mới lấy được. - Lâm Thăng nói:

- Chuyện này mà giải quyết được là tôi yên tâm, tối nay tôi chờ anh cùng ăn cơm để chúc mừng thành công bước đầu. – Tôi nói:

- Không cần đâu, anh có thời gian thì tới nhà Lôi tổng, nói chuyện với người bạn đồng hương của mình để thắt chặt hơn tình cảm. - Lâm Thăng có vẻ khó xử:

- Chuyện này... hình như chẳng có gì để nói, chênh lệch tuổi tác.

Tôi nói:

- Anh không có gì để nói thì phải tìm chủ đề chứ! Ban đầu tôi cũng thế, đến lúc không nói được gì nữa thì nói huyền thuyên, cho dù thủ đoạn này có hơi cũ một chút, nhưng ít nhất còn khiến người ta cảm nhận được rằng chúng ta muốn có quan hệ tốt với họ, anh vốn là người làm bên mua hàng, chẳng lẽ lại làm không được việc này?

Lâm Thăng vẫn chần chừ không quyết, tôi nói:

- Anh còn có điểm chung với chị ta hơn tôi, chẳng phải chị ta học chuyên ngành thương mại bên Đại học New York sao, cùng là chuyên ngành kinh tế với anh. MBA cũng có điểm chung, anh hãy bắt tay vào từ điểm này đi, với lại chẳng phải anh vẫn nói nước Mỹ là thiên đường sao? Vậy anh có thể tìm hiểu tình hình qua chị ấy, những cái này đều là chủ đề nói chuyện, anh chủ động một chút được không? Tôi hứa với anh, đây là lần cuối cùng tôi bắt anh làm những việc này. Chẳng qua cũng vì anh có trình độ học vấn cao, chứ nếu Cảnh Phú Quý làm được việc này, tôi đã bảo hấn đi làm rồi.

Cuối cùng Lâm Thăng cũng đồng ý, tôi hừ một tiếng trong lòng, khuyên nhủ hết tình hết lý thế rồi mà anh còn không đi thì không phải vì

trình độ của tôi thấp mà vì anh quá nhạt nhẽo.

Rồi tôi lập tức điện thoại cho Cảnh Phú Quý:

- Cậu nói Phương tổng, bảo là hôm qua tôi đã nói chuyện với cán bộ cấp cao của Khoa Mỹ rồi, chuyện của họ tuyệt đối không có vấn đề gì, một năm có thể làm năm mươi triệu, bảo ông ta lập tức soạn thảo hợp đồng.

Tôi vừa mới vào tới văn phòng thì Cảnh Phú Quý đã quay về, nhìn dáng vẻ thất thểu của hắn, tôi biết đã có sự không hay:

- Phương tổng nói dạo này ông ta quá bận, sau Tết dương lịch ông ta sẽ tới đây bàn chuyện.

Cái gã này đúng là giao hoạt, ngày hai mươi tháng Mười hai chúng tôi mở thầu, đến Tết dương lịch là đã có kết quả đấu thầu, như thế gã chưa chắc đã bàn với chúng tôi nữa mà chỉ bàn với bên trúng thầu. Tôi nói thế cậu đã cho ông ta xem hợp đồng chưa, Cảnh Phú Quý nói ông ta không thèm xem, tôi lại hỏi:

- Thế cậu có chuyển lời của tôi cho ông ta không? Cán bộ cấp cao của Khoa Mỹ đã nói tới mức đó rồi, cậu cố ký nháp với ông ta cũng được, dù sao cũng không phải là hợp đồng chính thức.

- Chuyển lời rồi, chỉ thị của Lý tổng ai dám không nghe. Nhưng đừng tưởng người ta là gã ngốc, chỉ dựa vào một câu nói không thể chứng thực được đã ký hợp đồng với cậu, Phương tổng cũng là ông chủ, trước khi mọi việc rõ ràng còn lâu ông ta mới ký tên.

Tôi lại có cảm giác khó chịu, nói:

- Chính vì khó khăn nên mới bảo cậu đi làm chuyện này, ký rồi mới cần được ông ta đi Nam Hưng, chờ mọi việc rõ ràng rồi thì tôi còn bàn cái cóc khô gì với ông ta nữa, cứ nói mình muốn gì là ông ta phải nghe theo.

Cảnh Phú Quý bực mình:

- Cậu tinh táo một chút được không, đừng coi người khác là con heo ngu ngốc!

Tôi không nén được lửa giận:

- Nếu mọi chuyện đơn giản thế thì còn cần cái phòng bán hàng của cậu làm quái gì! Bảo ... - Suýt nữa tôi đã nói cái câu danh ngôn của Lâm Thăng ra.

Cảnh Phú Quý nghe thấy thế đã nhảy lên:

- Cậu chỉ biết chỉ huy sau lưng, nghĩ mọi việc đều đơn giản, không trực tiếp đối diện làm sao biết được phiền phức của nó. Tôi có thể nghe lời cậu, nhưng người khác thì không.

Tôi đập bàn:

- Nếu tôi chỉ nghe cậu giải thích thì còn làm ăn cái quái gì, hàng ngày ngồi trong văn phòng nghe báo cáo chờ chết cho xong.

Tôi cảm thấy mọi ánh mắt bên ngoài đều đổ dồn vào đây. Lâm Thăng đẩy cửa bước vào, nhìn chúng tôi như hai con gà chọi đang xù lông xù cánh, hấn lại gần vỗ vai tôi, sau đó lại vỗ vai Cảnh Phú Quý. Tôi châm một điếu thuốc, sau đó ném luôn cái bật lửa lên bàn.

- Còn nữa, Quý, chuyện Bàn Tiên Tiến đi ăn với Tiểu Phương cậu không nói với tôi, hấn đã báo cáo với cậu rồi cơ mà. – Tôi bắt đầu bới móc hấn.

- Chẳng phải tôi đi Thâm Quyển rồi sao?

- Đi Thâm Quyển thì cậu có thể gọi điện thoại nói với tôi.

- Chẳng phải là chuyện gì quan trọng, nói muộn một chút cũng có sao?

- Sao lại không, Tiểu Phương với ông chủ Hà là họ hàng, cậu biết chưa?

Gần đây tôi luôn thấy ức chế, muốn phát tiết nhưng cố ghìm lại, hôm nay không biết làm sao, tâm trạng rất tệ, không thể nào kiểm soát được bản thân.

Lâm Thăng kéo tôi tới văn phòng của hấn rồi đóng cửa lại:

- Bên Phương Thị không cần phải vội, hợp tác hay không cũng không quan trọng.

- Đây là một vụ làm ăn đã dâng tới tận miệng, không cần tiền đặt cọc, không cần giao hàng, chỉ hẹn người ta ra ăn cơm, đôi bên giới thiệu vài câu là ngồi không hưởng vàng, đi đâu tìm được một vụ làm ăn ngon lành như thế.

- Chuyện này Cảnh Phú Quý nói cũng có lý, dựa chín ép thì không ngọt. Anh xem, chuyện của Lưu Hân khiến cả công ty hoang mang, đúng không? Giờ khó khăn lắm mới bình thường lại được, tôi cũng không có ý trách anh, nếu cứ cố kéo Phương Thị vào, ai mà biết bọn họ có mục đích gì? Đến lúc đó khiến công ty loạn cào cào lên sẽ không hay đâu.

Tôi nhìn sững Lâm Thăng, hiểu mục đích thực sự của hấn, hấn cất lực phản đối chuyện này vì sợ phiền phức xảy ra với hấn, hấn lại còn lôi cả chuyện Lưu Hân ra nhắc đi nhắc lại là để cảnh cáo tôi phải tự biết thân biết phận.

- Được rồi, Lâm Thăng, tôi nghe theo anh, dù sao thì chuyện này chúng ta cũng không có quyền chủ động, sau rồi tính.

MẠO HIỂM HỐI LỘ

“ Binh pháp Tôn Tử ” có nói: “ Có nhưng tưởng là không, không nhưng tưởng là có ”. Về điểm này tôi tin rằng, với trí tuệ của họ, chẳng có ai là nhìn thấu được. Tôi lập tức triệu tập một cuộc họp toàn thể công ty, để cổ vũ sĩ khí, tôi hào hứng phát biểu về ý chí của mọi người trong lần đấu thầu này, phải dốc hết tinh thần, nhất là bộ phận Bán hàng, phải chuẩn bị đầy đủ cho cuộc đấu thầu.

Bành Tiền Tiến nghe thấy thế thì trở nên kích động:

- Thế có phải là năm sau bọn em được lái Honda Quảng Châu rồi không?

Tôi nói đừng nói là Honda, còn kèm theo cả bạn gái nữa. Mọi người đều bật cười, Tiểu Phần cũng không chịu thua kém:

- Lý tổng, còn con gái bọn em thì làm thế nào?

Bành Tiền Tiến buột miệng:

- Lý tổng, Lâm tổng bỏ tiền để thuê cho mỗi cô một “ con vịt ”*. (“ Con vịt ” ở đây là chỉ trai bao)

Tiểu Phần lườm khinh bỉ:

- Tôi không thèm cái thứ đó, buồn nôn!

Lúc này tôi nhớ tới Lưu Hân, nếu cô ta ở đây thì chắc chắn đã ngăn tiếng cười của họ từ lâu, bắt bọn họ phải nghiêm túc, đây là cuộc họp của công ty chứ không phải bàn nhậu, cũng không phải là hộp đêm. Giờ Lưu Hân không còn nữa, cảm giác như thiếu cái gì đó.

Sau khi tan họp, tôi giữ một mình Bành Tiền Tiến ở lại, nói:

- Tiến này, cái tên bố cậu đặt cho cậu hay thật đấy, rất là may mắn, có cậu ở đây, tôi không tin là chúng ta không vào được Khoa Mỹ.

Bành Tiền Tiến có vẻ ngỡ ngàng, hai tay cung kính châm thuốc cho tôi, nói:

- Lý tổng đề cao em quá, anh là người dẫn đường, em cứ kiên định đi theo anh thôi! – Tôi nói:

- Cậu nói câu này có ý gì, không chắc chắn sao? Sợ sao?

Bành Tiền Tiến có vẻ như thiếu tự tin, đáp:

- Nghe nói bên Úc Lập rần rậm, mấy hôm nay Trần Thế Phong ở lại hẳn Châu Hải để làm việc.

Tôi cau mày, nhớ ra, tối hôm trước trong lúc lái xe có gặp một gương mặt rất quen, đó chính là Trần Thế Phong, ông chủ của Úc Lập.

Lần đầu tiên tôi trở thành đối thủ của hắn trong một lần đấu thầu ở Hàng Châu, khi đó tại khu vực Hoa Đông, thế lực của hắn là mạnh nhất, còn tôi chỉ thông qua con đường cũ khi làm ở Cảnh Trình để xây dựng vài mối quan hệ giao tiếp nhất định. Điều hòa Phú Áo ở Hàng Châu khi đó là một trong những tập đoàn lớn nhất cả nước, sản lượng hàng năm vào khoảng ba triệu máy. Khi đó tôi làm đại lý cho hai nhãn hàng chíp là Nhật Mạch và Songyang, trong đó Nhật Mạch làm cùng với Úc Lập, nhưng giá lấy hàng của chúng tôi cao hơn Úc Lập nên không có ưu thế, cho nên tôi chủ yếu giới thiệu Songyang, còn dùng biểu đồ đối chiếu hai loại chíp này để so sánh đặc tính và giá cả, gửi cho Điều hòa Phú Áo, nhằm cho Phú Áo biết sản phẩm của Songyang chất lượng tốt mà giá lại rẻ. Ai ngờ ngày thứ ba sau khi nộp phương án, chúng tôi không thể không lấy được đơn đặt hàng từ Phú Áo mà còn nhận được thông báo hủy quyền đại lý của Nhật Mạch, nói là tôi không tuân thủ nguyên tắc trò chơi, thiếu đạo đức thương mại cơ bản, từ ngữ vô cùng nghiêm khắc, khiến tôi cảm giác như mình bị tro vào mặt. Tôi biết mình bị người đâm lén sau lưng, nghiến răng nghiền

rủa cả ba đời nhà hãn là đồ thối tha, bội tín bội nghĩa. “Thế giới này còn có chữ tín nghĩa nữa hay không?”.

Nghe thấy tôi than như thế, Cảnh Phú Quý liền cười cười, nói:

- Cậu hại người ta trước, còn chửi người ta không giữ chữ tín, như thế chẳng phải là tự vấp vào mặt mình hay sao. – Tôi vẫn rất phẫn nộ, nói:

- Nếu chuyện gì tôi cũng nói đạo lý với công bằng thì còn buôn bán cái quái gì nữa, ngoại trừ không phóng hỏa giết người, chiêu nào mang lại lợi ích kinh tế cao nhất cho tôi thì tôi làm!

Sau lần thất bại vì khinh địch, tôi vẫn luôn canh cánh trong lòng mối hận với Trần Thế Phong, cho rằng chắc chắn phương án của chúng tôi là do hãn kiểm ở Phú Áo ra rồi gửi cho Nhật Mạch, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội trả thù.

Chải chuốt một lượt, giờ quan trọng nhất là phải tóm chặt lấy Lôi tổng, Dương Hùng Vĩ ăn hai mang, ông chủ Vạn từng tìm hãn, đương nhiên phải cho hãn cái gì đó, yêu cầu cơ bản của tôi đối với hãn là cứ hành sự như những gì đã nói, đừng hại tôi là được. Lộ Cường có thiên vị cho tôi hơn một chút, nhưng sức mạnh của hãn có hạn, Tiểu Phương có ấn tượng khá tốt với công ty tôi và cả cá nhân tôi, vai trò của cô ta sẽ là cung cấp một số tin tức trước thềm đấu thầu, một phiếu quyết định cũng vẫn phải xem ý của lãnh đạo. Lôi tổng là quan trọng nhất, có chị ta thì có thể “nắm được thiên hạ”, nếu cái đám ruồi bọ các người không nghe lời sếp tổng thì he he, cứ chờ bị xử lý đi.

Đây là những phân tích và phán đoán của tôi sau khi đã suy nghĩ kỹ càng về tình thế hiện tại cũng như các nhân vật quan trọng ở Khoa Mỹ.

Hiện nay, xem ra con đường phía trước con trai Lôi tổng vẫn là có hiệu quả nhất, nhưng chỉ có thiện cảm thôi chưa đủ, vẫn chưa bàn vào vấn đề thực tế với Lôi tổng, nhất là sau khi chị ta trả lại cái thẻ mua hàng hai

mười nghìn, trong lòng tôi càng thấy bất an. Đây chính là điểm khó giải quyết ở đàn bà, đàn ông chỉ cần mời đi uống rượu, xông hơi, nhưng con người Lôi tổng thực sự khiến tôi nát óc, có cảm giác không biết bắt tay từ đâu, giống như tình hình mà Bàn Tiền Tiến gặp phải.

Trong điện thoại, giọng điệu của Lôi tổng vẫn rất lịch sự, tôi thực sự hy vọng chị ta dạy dỗ tôi một hồi, như thế sẽ dễ xử hơn. Tôi nghĩ rằng, dù sao nếu mềm không được sẽ mang “bom” ra để tấn công.

Sau khi trời tối, tôi không lái xe mà gọi tắc-xi tới nhà Lôi tổng, một mình Victory ở nhà, chuyện này tôi đã hỏi thăm trước qua điện thoại. Tôi nói:

- Victory này, mấy hôm nữa cậu trở về Mỹ rồi, thời gian chơi với cậu rất vui, anh Phi cũng chẳng có quà cáp gì tặng cậu, cái máy tính Sony này hiện nay là nhỏ nhất trên thị trường, mang đi đâu cũng tiện, tặng cho cậu.

Victory lập tức từ chối:

- Anh Phi, anh khách sáo quá, em làm phiền anh bao nhiêu, cảm ơn anh còn không hết, sao em dám nhận quà của anh. – Tôi nói:

- Cậu đừng từ chối nữa, anh chẳng dám giấu cậu, anh thực sự thích chơi với những người có tố chất cao như cậu và mẹ cậu. Cậu cũng biết con người anh, công ty anh hiện nay đang gặp chút khó khăn, mà chuyện này mẹ cậu lại giúp được, anh hy vọng mẹ cậu giúp anh một chút, đương nhiên có một điều là anh tuyệt đối không khiến mẹ cậu khó xử, anh sẽ cố gắng làm tới mức có thể để mẹ cậu ăn nói được với cấp trên. Cậu hiểu ý của anh chứ?

Victory gật đầu như hiểu như không.

- Bộ quần áo này là chị Thanh Thanh của cậu mấy hôm trước đi Hồng Kông mua cho mẹ cậu, cậu phải tận tay giao cho mẹ, sau đó chuyển lời của

anh cho mẹ, được không?

Victory nắm tay tôi:

- Chắc chắn em sẽ chuyển lời, quần áo chị Thanh Thanh tặng, em cũng nhận thay cho mẹ, nhưng chiếc máy tính này thì em không nhận được, anh mang về đi.

Tôi sa sầm mặt:

- Victory, cậu nghe đây, đây là tấm lòng của người làm anh dành cho cậu, hy vọng cậu học hành cho tốt, để mẹ cậu thấy tự hào về cậu, đồng thời cũng khiến người bố đã qua đời của cậu được an ủi. Nếu cậu cảm thấy không thỏa đáng thì lần sau cậu ở Mỹ về mang theo một món quà cho anh là được, OK?

Để cho con người đã từng được nhận nền giáo dục phương Tây này không hiểu nhầm tiếng Trung của tôi, trước khi ra cửa, tôi còn nói rõ ràng một lần nữa:

- Victory, cậu phải nói nguyên văn những lời anh nói cho mẹ cậu đấy. Thứ nhất, anh sẽ không khiến mẹ cậu khó xử, có thể ăn nói với cấp trên cấp dưới, thứ hai, bộ quần áo này cậu phải giao tận tay cho mẹ cậu.

Chiêu này là một nước cờ hiểm, thường với những chuyện đã nắm chắc đến chín mươi phần trăm, tôi sẽ không làm thế, nhưng lần này tôi còn chẳng dám chắc tới năm mươi phần trăm, cũng không còn cách nào khác, thời gian cấp bách, Lôi tổng lại không chịu gặp riêng tôi. Nhưng cho dù thế nào, có một điểm tôi có thể khẳng định, chị ta sẽ không thanh cao đến độ vì danh tiếng của mình mà giao thứ này lên cho công ty, để cuộc đời tôi chấm dứt.

Thanh Thanh gọi điện thoại hỏi tôi có về nhà ăn cơm không, cô ấy đã nấu món đậu phụ cay và cá chép sốt chua ngọt mà tôi thích ăn nhất, tôi nói

anh không về, tối còn phải làm thêm, bàn chuyện đấu thầu. Thanh Thanh có vẻ thất vọng, sau đó ngật ngừng điều gì đó, tôi nói có chuyện gì em cứ nói đi, cô ấy chần chừ giây lát:

- Dương Huệ nói với em, con gái của cô ấy bị máu trắng!

Tôi làm vẻ kinh ngạc:

- Vậy sao? Nghiêm trọng không? Ủm, lát nữa anh sẽ hỏi Cảnh Phú Quý xem thế nào.

Bỏ điện thoại xuống, tôi thấy đầu óc mình rối loạn, nếu Dương Huệ nói với Thanh Thanh là tôi đã sớm biết chuyện này thì làm thế nào, hoặc là Cảnh Phú Quý nhận ra tôi đã biết chuyện nhưng không hề hỏi hẵn thì làm thế nào? Một lời nói dối dẫn tới một loạt việc làm thế nào đổ về phía tôi, tôi không thể nào phân biệt được thật giả nữa, quả đúng như những gì Lâm Thăng từng khuyên tôi.

ĐÒI NỢ

Hoàng Lực gọi điện thoại cho tôi, nói là tìm một nơi nào yên tĩnh để ăn cơm, tôi nói tối nay tôi đã có hẹn, hẵn nói vậy anh làm thế nào thì làm, nếu như không muốn lấy tiền nữa.

Sau khi Khoa Đạt bị khởi tố, tất cả tài sản đã bị đóng băng, tiền trên tài khoản cũng bị người ta sử dụng “Cần Khôn đại na di” chuyển đi rồi, nhưng bên ngoài vẫn còn có khoảng sáu mươi triệu tiền trung chuyển, các đối tác và siêu thị bán hàng không muốn bị liên lụy, đua nhau gửi tiền về cho Khoa Đạt, nhưng không gửi trực tiếp vào tài khoản công khai, nếu không chỉ có vào mà không có ra. Khoa Đạt đã sử dụng chiêu “ủy thác thu nợ”, đổi ngày thành ngày trước khi khởi tố, chỉ đạo bên thanh toán gửi tiền vào một công ty có liên quan mà Khoa Đạt ngầm kiểm soát, nhưng rốt cuộc đó là công ty nào, ngân hàng nào mà lại tuyệt mật, không phải nhân vật quan trọng sẽ không thể có được tin tình báo này.

Hoàng Lực muốn nói cho tôi biết những thông tin này.

Hoàng Lực lúc này dung nhan tiều tụy, châm một điếu thuốc rồi nói:

- Tôi phải mất rất nhiều công sức mới thăm dò được những bí mật này, nhưng có lấy được tiền hay không còn phải xem anh thế nào, bởi vì không thể chứng minh được những khoản tiền đó là gửi cho Khoa Đạt.

Tôi nói:

- Tôi mặc kệ, cậu phải lấy tiền về cho tôi, bất chấp thủ đoạn.

Hoàng Lực uống một ngụm nước rồi nói:

- Nhưng vẫn có cách giải quyết.

- Cách gì?

- Chúng ta hãy bàn xem nên là giải quyết cái thứ đó thế nào. – Khóe miệng Hoàng Lực thoáng một nụ cười lạnh.

Kẽ răng của hắn đã đen hết vì thuốc lá, một mùi hôi từ miệng hắn phả lại khiến tôi gần như tắt thở, tôi thấy buồn nôn, cúi xuống ho vài tiếng, nước mắt đã sắp trào ra, một lúc sau, tôi ngẩng đầu nhìn Hoàng Lực trên trời, con chó này đã bắt đầu chơi tôi.

Theo manh mối mà Hoàng Lực cung cấp, mười giờ sáng hôm sau, tại Ngân hàng Nông nghiệp ở thị trấn Trung Sơn, tôi với Cảnh Phú Quý từ đó đi ra, đuổi theo một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi:

- Người đẹp, chờ chút.

- Có chuyện gì? – Cô ta nghi ngờ quay người lại.

- Không có chuyện gì, anh gọi điện cho ông chủ Trần của em, phiền em nói chuyện với ông ấy.

Cô gái cảm thấy chúng tôi không có thiện ý, định chạy nhưng đã bị Cảnh Phú Quý giữ lại, cô ta chưa kịp kêu lên tôi đã gọi điện thoại:

- Trần tổng, tôi là Lý Tiểu Phi, nghe nói các ông lại thu về năm triệu, mà chúng tôi lại gặp thủ quỹ của các ông ở ngân hàng, hay là ông nói với cô ấy vài câu?

Tôi đưa điện thoại cho “người đẹp” không hề đẹp này, cô ta hơi do dự, không hiểu rốt cuộc chúng tôi đang chơi trò gì, cầm điện thoại lên “A lô” một tiếng khe khẽ, sau đó gương mặt lập tức lộ vẻ căng thẳng, nói năng lắp bắp:

- Tôi không... không quen họ, tôi từ ngân hàng đi ra thì bị họ giữ lại.

- Ông chủ Trần, tôi không có ý gì cả, chỉ muốn đòi về một triệu kia thôi, những việc khác tôi không quan tâm.

Đầu bên kia điện thoại im lặng:

- Cậu chờ một chút, nửa tiếng sau tôi qua.

- Không vấn đề gì, nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở ông một chút, nếu ông không phối hợp, tôi nghĩ chưa đầy một tiếng nữa, mười mấy nhà cung ứng của ông đang nợ tiền họ sẽ biết được số tài khoản ngân hàng của ông, chắc là năm triệu đó không giữ được đâu, ông không muốn tôi mời cả cảnh sát tới chứ. – Khóe miệng tôi tạo thành một nụ cười tàn khốc, trước đó tôi từng là thịt cá để mặc cho người ta chém giết, nhưng giờ tôi đang nắm trong tay mình một con dao, hơn nữa nó còn chém sắt như chém bùn, hươ lên một cái sẽ cũng khá nhiều người chết.

Khoa Đạt tự tưởng rằng thuật “ Càn Khôn đại na di” của họ thần không biết, quỷ không hay, không ngờ lại bị tôi bắt được ở tại cổng một ngân hàng nhỏ nằm trong một thị trấn heo hút ngay gần Châu Hải, chỉ chưa đầy hai mươi phút sau, chiếc BMW của ông chủ Trần đã tới, ông ta giận điên người:

- Tôi có thể trả tiền cho cậu, nhưng cậu làm thế nào để bảo đảm cho nhà cung ứng khác sẽ không biết?

Tôi đoán chắc dọc đường ông ta chỉ nghĩ đến vấn đề này, không biết là kẻ nào đã bán đứng ông ta.

- Trần tổng, chắc ông hiểu rõ, ông với tôi đều là người làm ăn, chỉ cần tiền, tiền của tôi thì tôi cầm, tôi việc gì phải hại ông? Huống hồ ông còn sử dụng cái tài khoản này nữa không? – Tôi châm một điếu thuốc.

- Vậy cậu viết giấy bảo đảm cho tôi.

- Nực cười! Vay nợ phải trả là việc đương nhiên, tôi không đòi lãi của ông mà ông còn đòi viết giấy bảo đảm sao! – Trục giác mách bảo tôi rằng cái gã này nếu không phải quá ấu trĩ chắc cũng tưởng tôi là trẻ con.

- Thế thì được, tôi tin cậu một lần, nhưng nếu cậu không giữ chữ tín cũng đừng trách tôi không khách sáo!

Tôi thực sự muốn nhổ vào mặt hắn, một con người nợ nần khắp nơi mà còn xứng nói tới chữ tín! Con người chỉ trong tình cảnh bó tay mới dùng đạo đức để bó buộc, nếu tôi không thể nắm được điểm này của hắn thì đến điện thoại hắn cũng chẳng buồn nghe chứ đừng nói là gặp mặt tôi, lấy đâu ra chữ tín, đúng là chuyện nực cười nhất thế gian.

TRÁI TIM AI CHƯA TỪNG ĐIÊN DẠI

Mộc Vô Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 15

THUẾ VỤ TÌM ĐẾN

- Lý Tiểu Phi, công tố viên tố cáo anh hối lộ Lôi Anh Minh hai trăm nghìn tệ để mưu cầu lợi ích không chính đáng, anh thừa nhận không?

- Tôi không thừa nhận, hai trăm nghìn đó đúng là tôi đưa cho Lôi Anh Minh, nhưng tôi không mưu cầu lợi ích không chính đáng.

- Cô ấy với anh không họ hàng thân thích, anh bảo là không mưu cầu lợi ích không chính đáng, vậy anh đưa tiền cho cô ấy làm gì?

- Thừa quan tòa, tôi nghĩ có một điểm này tôi cần nói rõ, sản phẩm của chúng tôi là nhập khẩu hoàn toàn, chất lượng tốt, không có hiện tượng bị làm nhái, chưa từng gây tổn hại chút nào cho lợi ích của người tiêu dùng. Việc đấu thầu của Khoa Mỹ là hoàn toàn công khai, điều kiện của chúng tôi tốt nhất, do đó dù tôi không đưa cô ấy hai trăm nghìn thì chúng tôi cũng trúng thầu. Hai trăm nghìn này là tiền riêng của cá nhân tôi bỏ ra chứ không phải là tiền của công ty Phi Thăng đưa ra nhằm nâng cao giá thành để thu thêm tiền của Khoa Mỹ. Huống hồ cho dù tôi có đưa hai trăm nghìn hay không thì Khoa Mỹ cũng không giảm giá để làm lợi cho người tiêu dùng. Khoa Mỹ là doanh nghiệp tư nhân, tôi vừa không hại quốc gia, cũng không hại người tiêu dùng, thế nên đây không phải vấn đề giữa công ty Phi Thăng và công ty Khoa Mỹ, chỉ là vấn đề cá nhân giữa tôi và Lôi Anh Minh, hoàn toàn khác với việc hối lộ, nếu phải định nghĩa cho tính chất của khoản tiền thì coi như là tiền cảm ơn.

- Thế anh cảm ơn cô ấy điều gì?

- Tôi muốn, muốn cảm ơn cô ấy... Cảm ơn vì một câu nói của cô ấy đã thay đổi cả quan niệm nhân sinh của tôi...

- Có chuyện kỳ lạ này sao? Cô ấy nói gì?

- Tôi... tôi nhất thời không nhớ ra được.

- Phì... - Cả quan tòa bật cười nghiêng ngả, quan tòa gõ búa lên bàn:

- Yên lặng, mọi người yên lặng.

Tiếng búa tiếp tục vang lên, cộc, cộc, cộc, cộc, cộc, cộc, vang mãi không ngừng, càng lúc càng lớn khiến tôi kinh ngạc, giơ cao tay định hét mà không hét lên được, sau đó tôi chợt phát hiện ra có âm thanh đang vang lên bên tai mình, giật mình tỉnh giấc và ngồi dậy mới thấy mình đang nằm trên sô-pha của văn phòng.

Tôi lắc mạnh đầu, thở hắt ra một hơi rồi mới đứng lên mở cửa, bày tay giơ lên gõ của Lạc Lạc dừng lại nửa chừng, nói là có hai nhân viên của Cục thuế tới tìm tôi. Tôi nghe thấy thế tự dưng thấy bực:

- Nói là tôi không có ở đây! – Rồi đóng rầm cửa lại, trong lòng chửi thầm Lạc Lạc, không biết nói đỡ cho ông chủ gì cả, lại còn làm Trợ lý Giám đốc, đúng là đồ ngu ngốc.

Làm đại diện pháp nhân thật là vô dụng, có tiền thì phải chia với cổ đông, chuyện vui thì chẳng thấy nhưng có vấn đề gì là không thoát được, chẳng khác nào “đại diện nhận tội”. Một lát sau Lạc Lạc lại gõ cửa, rụt rè bước vào nói:

- Họ chờ trong phòng họp, nói nhất định phải gặp anh.

Tôi uống một ngụm trà nói:

- Cô... cô không biết là tôi đi công tác rồi sao?

- Họ quen anh, chính là hai người lần trước tới, nói là thấy anh vào rồi.

Lưu Hân đi rồi, Lâm Thăng lại sợ nhất cái việc này, giờ chẳng có ai để “cứu giá” nữa. Tôi bực bội đi sang phòng họp, đúng là hai người đến lần trước, hai người họ đứng lên cho tôi xem một thông báo điều tra:

- Lý tổng, có người tố cáo công ty các anh nhận hóa đơn khống, nghi là trốn thuế, chúng tôi được lệnh điều tra.

Chắc chắn là Tổng Trị Quốc làm! Uy hiếp tôi không được nên bày trò!

Tôi chửi thầm trong bụng Tổng Trị Quốc và tổ tông nhà hăn tới hàng trăm lần, sau đó giả tưởng một cảnh: Bỏ mười nghìn tệ ra thuê bọn xã hội đen của Macao tới chặt đứt một tay hăn, khi xảy ra việc đó, tôi đang ở bưu điện để nặc danh quyên góp tiền cho một trẻ em thất học ở Quý Châu, nhân chứng xuất hiện, hung thủ với tôi không có quan hệ, cảnh sát tới điều tra vừa vặn có thể làm lộ chuyện tôi làm từ thiện, nói không chừng còn được báo chí đến đăng bài vì có một công dân tốt; một buổi tối nào đó hăn đang đi trên đường thì bị một gậy đập ngã, cướp điện thoại và tiền, nguy hại hiện trạng là bị bọn bụi đời cướp giật; hoặc là một hôm nào đó hăn đang đi trên đường bỗng trên cao rơi xuống một chậu hoa trúng đầu hăn, trên lầu có mấy chục hộ, cảnh sát có bận cả nửa năm trời chắc cũng không có kết quả; còn một chiêu nữa độc hơn, một chai axít tạt đúng vào phần nổi giữa thân trên và thân dưới của hăn, để lại một câu: “Ai bảo mày nợ tiền mà không trả!”. Không những khiến hăn không thể làm đàn ông mà còn khiến chữ tín của hăn rớt thê thảm, cả đời này không thể đi lại trong xã hội. Tôi vẫn coi thường những hành vi phóng hỏa, cướp giật, giết người với chứng cứ phạm tội rành rành, cái bọn không có tí đầu óc nào đi tù cũng đáng, cái gì gọi là thiên tài phạm tội, như thế này mới là thiên tài, vừa phát tiết được mối hận trong lòng mà lại không có liên quan, dính dáng tới mình.

Tôi không nói lời nào, đứng lên:

- Thưa hai sếp, công ty chúng tôi mỗi năm nộp tám trăm nghìn tiền thuế trực thu, năm trăm nghìn tiền thuế doanh nghiệp, cá nhân tôi mỗi năm cũng nộp một trăm nghìn tiền thuế cá nhân, các anh không cảm ơn tôi, không phát bằng khen cho tôi thì thôi, giờ lại còn nghi ngờ tôi trốn thuế. Đi! Giờ tôi đưa các anh tới phòng Tài chính, tôi phải cho các anh biết một doanh nghiệp ưu tú là như thế nào! – Tôi làm ra vẻ vô cùng phần nộ, như thể phải chịu nỗi oan ức lớn lắm.

Tất nhiên họ không điều tra ra bất cứ vấn đề gì, tất cả các tủ tài liệu, tủ bảo hiểm, ngăn kéo đều được mở ra, báo cáo tài chính, chứng từ kế toán đều được lấy ra chất lên bàn cho họ xem, tôi còn dặn dò Tiểu Phần ngay trước mặt họ:

- Nhất định phải phối hợp với các đồng chí của Cục thuế trong việc điều tra, họ muốn xem gì thì cung cấp cái đó, không được phản đối!

Sau đó tôi đi ra cửa, trốn một mình trong văn phòng vui vẻ hút thuốc.

Lúc đi, người của Cục thuế nói:

- Lý tổng, chúng tôi cũng là làm việc theo lệnh, anh đừng trách, trước khi tới tôi cũng kiểm tra qua hồ sơ nộp thuế của các anh rồi, tốt lắm. Vừa nãy cũng đã đọc báo cáo và chứng từ, ngoại trừ tiền tiếp khách hơi vượt tiêu chuẩn một chút, những cái khác đều không có vấn đề gì, chỉ vì có người tố cáo nên chúng tôi phải có chứng cứ để báo cáo lại. Anh yên tâm, lãnh đạo của chúng tôi luôn thống nhất tư tưởng chỉ đạo, Cục thuế phải là đơn vị bảo vệ cho các doanh nghiệp. Có điều tôi cảm thấy kiểm tra một chút cũng tốt, nếu không đúng chúng tôi sẽ không phát hiện được trong khu vực quản lý của mình lại có một doanh nghiệp ưu tú luôn chấp hành nghiêm Luật thuế của Nhà nước, thấy chế độ tài chính của các anh kiện

toàn, đầy đủ, tôi sẽ xin cho anh một danh hiệu “Doanh nghiệp nộp thuế ưu tú của năm”, để anh làm tấm gương cho người khác.

Chờ bóng bọn họ khuất khỏi tầm mắt của tôi, tôi mới xoa cằm bật cười ha hả, đúng là dòng đời xô đẩy, tôi phải cảm ơn Lâm Thăng mới được, người tính không bằng trời tính, giờ ông trời đang giúp tôi, tôi đã nhìn thấy thắng lợi của cuộc đấu thầu vẫy tay mỉm cười với mình.

ĐỐI SÁCH

Cùng với sản lượng tiêu thụ hai triệu tư máy của năm nay và sự tăng trưởng dự kiến, Khoa Mỹ có đủ sức hiệu triệu đối với các nhà cung ứng, mấy hôm nay, gần có Quảng Châu, Thâm Quyển, Thuận Đức, xa là Chiết Giang, Giang Tô, Sơn Đông, lãnh đạo cao cấp của các công ty đều đua nhau tề tựu tại Châu Hải, ban ngày mọi người bận đi họp và đi thăm các nơi, ai cũng sử dụng các mối quan hệ của mình để hỏi thăm tin tức mới nhất, buổi tối, các quán rượu và hộp đêm chật kín người.

Khoa Mỹ mời một công ty tự xưng là từng phục vụ Lenevo, HP và những công ty trong Top 500 về làm tư vấn quản lý, không biết là ý kiến của thằng điên nào, đấu thầu tiến hành mua bán đấu giá, đồng thời mở thầu, giá của ai thấp nhất sẽ trúng thầu trước. Chiêu này lan ra ngoài khiến mọi người xôn xao hẳn lên, lập tức gặp phải sự phản đối của các nhà cung ứng, các ông chủ từng ra sức hạ thấp nhau nay bỗng đồng tâm hiệp lực: Cách làm này đúng là không coi mọi người là đối tượng hợp tác, huống hồ về mặt kỹ thuật như thế cũng không được, có hàng trăm mẫu mã và sản phẩm, thế nào gọi là giá thấp nhất? Dương Hồng Năng còn chửi “Đúng là điên!”, Khoa Mỹ không ngờ rằng mình lại gây ra một cục diện khó giải quyết như vậy, nghĩ tới việc có một vài phụ kiện quan trọng còn cần nhờ tới các nhà cung ứng nên họ lập tức triệu tập mọi người tới an ủi, Dương Hùng Vĩ rất vui lòng làm chuyện này, hiệu quả cũng khá tốt, chiều hôm đó hẳn đã triệu tập đầy đủ đại diện của các nhà cung ứng, nói:

- Tôi giữ thái độ kiên trì với cách làm này, mọi người có thể ngồi xuống và bàn bạc, có ý kiến gì xin cứ nêu ra!

Vừa nghe một lời có ý hướng chỉ đạo như thế, mọi người lập tức hiểu ra là chuyện gì, Dương Hồng Năng bắn phát pháo đầu tiên:

- Nếu thực sự làm như thế thì khi cần gấp máy nén tôi cũng chẳng quan tâm nữa! – Hai năm trước, vì cần cung hàng gấp mà Dương Hùng Vĩ đã phải tới công xưởng sản xuất máy nén ở ba ngày để thúc hàng.

- Nếu Khoa Mỹ chỉ nhấn mạnh vào giá thành, kỹ thuật và phục vụ hậu mãi chúng tôi không dám bảo đảm. - Ông chủ Diệu chuyên làm màng chắn thông thả buồng một câu, khiến người ta hiểu rằng sản phẩm của anh sau này không hỏng liên tục mới là lạ.

Trưởng phòng Dương rất vui vẻ, dặn Tiểu Phương mau ghi lại ý kiến của mọi người. Buổi tối lúc ăn cơm, thức ăn còn chưa đưa lên, hấn đã nói:

- Tôi đã tập hợp ý kiến của mọi người vào một báo cáo gửi cho cấp trên rồi, hơn nữa còn nói rất nghiêm trọng, chuyện này nhất định tôi sẽ giúp mọi người.

Mọi người đều đua nhau tăng bốc, rằng lúc quan trọng chỉ có Trưởng phòng Dương là dám đứng lên nói giúp chúng tôi. Tôi chửi thầm trong bụng, con bà nó, toàn lũ chỉ biết lấy lòng người khác, về danh nghĩa là vì người khác, thực tế là vì bản thân, bây giờ các nhà cung ứng phản đối thế này thật đúng ý hấn, nếu đấu thầu kiểu đấu giá thật thì hấn lấy đâu ra mà ăn. Thực tế những người ngồi đây đều hiểu, song không ai muốn nói ra mà thôi. Nghe những lời khen ngợi của mọi người, Dương Hùng Vĩ càng hưng phấn, sau ba tuần rượu, hấn bắt đầu lái nhải, rằng người đó được ăn cơm Tây là cái quái gì, hạng đàn bà thôi, ông chủ Hà đúng là quá hồ đồ, bỏ ra mức lương một triệu tệ mỗi năm để mời người này thì thà bỏ tiền ra mời một minh tinh làm người đại diện phát ngôn.

Tôi thấy Triệu Hữu Tài ngồi ở bàn bên cạnh, nhưng đang lúc đông người nên không tiện nói chuyện, thế là tôi gọi điện hỏi hẵn:

- Có cần tìm nơi khác nói chuyện không?

Triệu Hữu Tài vừa nhận điện thoại vừa lướt mắt sang phía tôi:

- Không cần, giai đoạn nhạy cảm, nói trong điện thoại là được rồi.

Điều này trùng ý tôi, hình như Triệu Hữu Tài cũng nhận ra tâm tư của tôi:

- Yên tâm đi, mọi thứ vẫn theo như kế hoạch. – Thứ tôi cần chính là câu này.

Sau đó tôi lại ngó quanh tìm Lộ Cường, không thấy đâu, mười phần chắc chín là lại đang họp hội nghị bốn người, tôi gọi điện thoại cho hẵn, đương nhiên là số kín, một lúc lâu không thấy ai nghe, chắc hẵn không mang cái số này bên mình, tôi chửi thầm một tiếng rồi gọi số điện thoại hẵn thường dùng, trong đó vang lên tiếng lạo xạo của máy chược, tôi lo sốt vó lên mà hẵn còn tâm tư để chơi máy chược, tôi lại nhớ tới câu nói của MBA Tôn tổng: “Ông chủ là người phi phạm”. Tôi nói:

- Hỏi cậu một câu, có tình hình gì đặc biệt không?

Lộ Cường ừm một tiếng rồi nói không, sau đó hét lên:

- Chạm!

Tôi biết hẵn còn đang bận tối mắt nên cúp điện thoại.

Những người thất bại, ngoại trừ phương hướng không đúng, ra tay sai lầm thì đến sáu, bảy phần là do kế hoạch không chu toàn. Ngày trước tôi đã từng chịu thiệt như vậy, đầu voi đuôi chuột, phải nộp rất nhiều học phí, bây giờ cuối cùng cũng học được chút kiến thức, hiểu ra một chuyện là làm gì

cũng phải làm đến cùng, hơn nữa trong suốt quá trình không được để xảy ra sai sót. Nhưng tôi làm như vậy là do bị ép, không đi theo đến cùng sẽ không lấy được đơn đặt hàng, bất cứ lúc nào cũng phải kiểm điểm, phân tích xem vấn đề xảy ra ở đâu, đã có kinh nghiệm bản thân, rồi kinh nghiệm xảy ra với bạn bè xung quanh, tất cả đều là những bài học xương máu.

Ngày mai sẽ chính thức đấu thầu, tôi đã xác định người tham gia buổi đấu thầu gồm tôi, Cảnh Phú Quý và Bành Tiền Tiến:

- Tan làm thì ngoan ngoãn về nhà, không được lang thang chơi bời ở ngoài nữa, trước mười một giờ đêm phải lên giường đi ngủ.. – Đây là lần duy nhất tôi quy định thời gian đi ngủ của bọn họ, chuyện này lẽ ra phải do vợ và bạn gái họ làm.

Bành Tiền Tiến lên tiếng thề thốt đảm bảo:

- Lý tổng cứ yên tâm, tối nay có cho em mười người đẹp em cũng không liếc lấy một cái. Sáng sớm mai sẽ dậy sớm tẩy trần sạch sẽ, đập đầu ba lạy và thắp mười nén nhang trước bàn thờ Quan lão gia (tức Quan Công), xin phù hộ cho chúng ta mã đáo thành công. Tôi vỗ vai hấn, rồi quay sang mọi người:

- Thấy chưa, đây chính là tố chất cần có của một nhân viên, bình thường cười cười nói nói không sao, nhưng vào lúc quan trọng phải biết phân biệt nặng nhẹ, như thế gọi là tinh thần trách nhiệm!

Sau đó tôi chuyển ánh mắt sang Cảnh Phú Quý:

- Trưởng phòng Cảnh, cậu nói xem có đúng không?

Mượn lời Bành Tiền Tiến để qua đó bày tỏ sự bất mãn của tôi với việc Cảnh Phú Quý không có tinh thần chiến đấu cho trận chiến sắp tới.

Cảnh Phú Quý lười biếng cuộn mình trên ghế, chẳng buồn ngẩng đầu lên:

- Đừng chỉ biết lo đến mấy thứ vô dụng, ngày mai không đơn giản thế đâu.

ĐÊM TRƯỚC ĐÚ TÈU

- Anh yêu em không?

- Yêu.

- Anh yêu họ không? – Thanh Thanh chỉ vào Lưu Hân, Vương Tiểu Lệ và Tiểu Ngọc đang đứng cạnh tôi.

- Cũng yêu.

Tôi nhìn vào mắt bốn người họ, trong ánh mắt ai cũng lóe lên tia sáng màu xanh, càng lúc càng lớn, càng lúc càng sáng, những tia sáng xanh ấy rọi thẳng về phía tôi, chói mắt tới mức gần như nuốt chửng tôi, tôi thấy sợ hãi, lùi về sau định chạy, nhưng hai chân không nghe theo sự chỉ huy của tôi, cứ như bị đóng đinh lên mặt đất, họ giơ hai tay đi chậm chậm về phía tôi, tôi ra sức giằng co nhưng hai chân vẫn bất động, rồi bỗng dưng họ biến thành hổ, há cái miệng đầy máu về phía tôi, hai tay tôi quờ quạng, miệng hét lớn:

- Cứu với!

Bàn tay đánh mạnh vào đầu giường, nỗi sợ hãi và đau đớn khiến tôi tỉnh lại, tôi ôm chặt lồng ngực mà tim vẫn đập thình thịch, một lúc lâu sau mới tỉnh táo lại. Tôi chậm chậm ngồi dậy dựa vào đầu giường, phát hiện trên trán và sau lưng mình ướt đẫm mồ hôi, Thanh Thanh bên cạnh vẫn chìm vào giấc mộng, khóe miệng nở một nụ cười ngọt ngào. Đạo này không biết vì sao, tôi thường gặp ác mộng.

Tối qua tôi gọi điện thoại cho Dương Hùng Vĩ, hắn nói mọi việc đều tiến hành theo kế hoạch, không vấn đề gì, tôi vẫn không yên tâm, hỏi hắn ba lần liền làm hắn bực mình:

- Anh không tin tôi thì cũng phải tin vào tiền chứ.

Tôi nghĩ cũng phải, khoản tiền đó đủ cám dỗ với hắn. Sau đó tôi gọi điện thoại cho Tiểu Phương, nói là mấy hôm nay em bận rộn nhiều, người vất vả nhất chắc là em, tối qua lúc ăn cơm anh định mời em một ly mà không thấy em đâu, Tiểu Phương nói Lý tổng có lòng quá, là Lôi tổng gọi em đi, em phải báo cáo với chị ấy tình hình họp của các nhà cung ứng.

Tôi nổi hứng, vẫn giả bộ như tình cờ hỏi:

- Ồ, chắc chị ấy phê bình em phải không?

- Đúng thế, sao anh biết? Chị ấy không những phê bình em mà còn phê bình cả Trưởng phòng Dương, nói lập trường của bọn em không đúng, không giải thích cho các nhà cung ứng chính sách của công ty, ngược lại còn để họ uy hiếp công ty.

Tôi cười hai tiếng:

- Lôi tổng của các em đúng thật là...

Bỏ điện thoại xuống, tôi ngằm thấy căng thẳng, chẳng có gì phải nghi ngờ, mai chắc chắn là một trận ác chiến, hơn nữa tôi luôn cảm thấy kế hoạch của mình chưa phải là hoàn hảo, từ giường tới sofa, từ sofa tới giường, tôi đi đi lại lại năm, sáu lần, vắt nát óc ra mà không tài nào nghĩ thấu đáo được, dường như không có kẽ hở nhưng lại có cảm giác thiếu một cái gì đó, đến năm giờ sáng, tôi mới mơ màng thiếp đi, không lâu sau tôi lại bị đánh thức bởi tiếng ô tô và tiếng người nói ở bên ngoài, ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường, kim giờ đã chỉ vào con số bảy.

Tôi không ngủ được nữa, thế là bật dậy mặc quần áo rồi đi ra ngoài, ăn một bát bún ở cổng khu nhà, sau đó tới công ty sớm.

Tôi kể về cơn ác mộng cho Cảnh Phú Quý:

- Có phải là bị đàn bà truy sát không? – Tôi còn chưa kể nội dung, hẳn đã buột miệng hỏi. Tôi hỏi:

- Sao cậu biết? Không lẽ cậu đọc được suy nghĩ của người khác?

Cảnh Phú Quý cười quỷ dị, bảo:

- Cả ngày cậu xoay tròn giữa một đám đàn bà, lại thường khiến các em đau lòng rơi lệ, không mơ thấy mấy thứ này chẳng nhẽ cậu lại mơ thấy mình đang làm báo cáo cuộc họp?

Tôi giơ ngón tay trỏ ra chỉ vào hắn:

- Chắc chắn cậu từng mơ giống tôi, nếu không sao đoán cái trúng ngay?

Bị tôi năm thóp, Cảnh Phú Quý cười giả lả:

- Chuyện thường tình của con người, giấc mơ chung của anh hùng mà!

Tôi nói có cảm giác chuyện đấu thầu không tốt, mấy hôm nay cứ thấy hoang mang, có phải vì khí số của tôi đã tận, ông trời thực sự muốn diệt tôi không?

- Không đâu, ngoài kia người ta đồn cậu đã lấy được lòng Lôi tổng rồi, rất nhiều người hỏi tôi cậu làm thế nào.

Tôi phì một tiếng, bảo đúng là bọn tiểu nhân, tưởng Lý mỗ là hạng người nào?

Tôi hỏi Cảnh Phú Quý:

- Có phải cậu cũng tưởng thế không?

Cảnh Phú Quý cười đều cằng:

- Tôi chỉ biết cậu mời bác sĩ rồi ôsin cho con trai chị ta, còn về phía Lôi tổng tôi làm sao biết được? Cậu đã bao giờ nói với tôi đâu.

Mối quan hệ với Lôi tổng đến mức nào chỉ có trong lòng tôi là biết rõ nhất, không ngờ chiêu tung hỏa mù của tôi lại gây ra hậu quả này, đến Cảnh Phú Quý cũng có ý kiến.

Để có được sự an ủi, tôi kể cho Cảnh Phú Quý nghe thỏa thuận giữa tôi và Dương Hùng Vĩ, Cảnh Phú Quý cười lạnh:

- Tôi cảm thấy cậu còn chuyện gì đó giấu tôi, quả không sai.

Bị Cảnh Phú Quý trách, tôi thấy ngượng ngùng, bèn đùn đẩy trách nhiệm:

- Là Dương Hùng Vĩ bắt tôi bảo đảm không kể chuyện này cho người thứ ba.

- Cậu không nói với tôi cũng được, bao gồm cả Lôi tổng, dù sao chúng ta đã không còn là những người bạn thân thiết đến độ không có gì là không nói nữa rồi. Ngày trước, cậu với Thanh Thanh làm một việc mất mặt, cậu còn có thể bảo tôi đi với cô ấy, bây giờ đến một chuyện ai ai cũng biết cậu lại không hề nói với tôi.

Năm thứ hai tới Châu Hải, Thanh Thanh mang thai ngoài ý muốn lần thứ hai, khi đó tôi đang có một công trình ở Trùng Khánh, phải ở lại một tháng mới quay về, chuyện này không thể bỏ lỡ được, càng về sau càng

mạo hiểm, chỉ còn biết nhờ Cảnh Phú Quý đưa cô ấy tới bệnh viện phá thai, vì việc này mà đã nhiều lần Thanh Thanh trách cứ tôi.

Tôi nói mấy chuyện xấu xa cậu ấy biết chưa chắc đã tốt, ngược lại càng thấy áp lực trong lòng, Cảnh Phú Quý lại lạnh lùng đáp trả tôi một câu:

- Thế mấy chuyện xấu xa ngày trước của cậu sao lại nói với tôi?

Tôi không ngờ vốn định tìm kiếm sự an ủi từ bạn nhưng lại bị bạn trách cứ, thấy không còn hợp nhau nữa, tôi đành giở chiêu mặt dày, xua tay với hẳn:

- Được rồi, coi như tôi tiểu nhân, được chưa?

Tôi ngả người trên ghế trầm tư, mơ thấy Lưu Hân, Vương Tiểu Lệ thì còn nói được, nhưng mơ thấy Tiểu Ngọc quả thật khó hiểu.

Cảnh Phú Quý đi tới đưa cho tôi một điều thuốc:

- Phi này, tôi nghĩ lâu lắm rồi, có chuyện này muốn nói với cậu.

- Chắc chắn không phải việc tốt rồi! – Tôi buột miệng.

Cảnh Phú Quý khựng lại:

- Ủm, cậu nói đúng rồi, ông chủ Phương bảo tôi tới công ty ông ta làm Phó Tổng Giám đốc Bán hàng, phụ trách toàn bộ nghiệp vụ bên Khoa Mỹ, mức lương một năm là ba trăm nghìn, ngoài ra còn thể để bặt.

Tôi châm thuốc:

- Cậu có ý gì? Chê chức vụ tôi cho cậu thấp quá? Chê ít tiền? Muốn thị uy với tôi?

- Tôi không có ý đó, chỉ muốn nói với cậu là có chuyện này.

- Thế cậu trả lời ông ta thế nào? Đi hay không đi?

- Tôi... tôi chưa bày tỏ thái độ, bản thân tôi cũng không biết.

- Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao cậu không ký hợp đồng rồi, thì ra là vì ông chủ Phương dùng tám cái kiệu đến mời cậu về.

- Phi, cậu đừng nghĩ hẹp hòi thế được không?

Tôi ném điếu thuốc vào cái gạt tàn, đứng lên:

- Quý, cậu có đến Phương Thị hay không tùy cậu, tôi chỉ muốn nói với cậu một câu, tôi sẽ không thất bại đâu! – Sau đó tôi đi thẳng một mạch.

Quen Cảnh Phú Quý tám năm, quen Lâm Thăng sáu năm, nhưng tôi còn hiểu Lâm Thăng hơn cả Cảnh Phú Quý. Có thể vì đã quá quen thuộc với Cảnh Phú Quý nên tôi quên mất cảm nhận của hắn. Nhất là trong hai năm gần đây, khoảng thời gian tôi tâm sự với hắn ngày càng ít, hắn nghĩ gì, hắn có nỗi đau nào, tôi dường như không hay biết chút nào. Sau sự kiện QQ kết thúc, tôi không còn hỏi hắn về tình hình gia đình nữa, thái độ của tôi với hắn ngày càng lạnh lùng tới mức thô bạo, hắn cũng không còn hào hứng thông báo với tôi “xong rồi, xong rồi” mỗi khi hẹn hò được với em nào trên mạng, đáng sợ hơn là con gái hắn bị bệnh nhưng hắn không hề đề cập với tôi, xem ra trong lòng hắn, tôi đã trở nên quá xa lạ.

Nghĩ kỹ lại, mối quan hệ đi đến bước đường này thì tôi là người chịu trách nhiệm chính, mỗi lần cãi nhau với hắn xong, bình tĩnh nghĩ lại đều cảm thấy mình quá nóng nảy, tự nhủ sau này không được như thế nữa, nhưng rồi cứ lúc nổi nóng lên là tôi lại quên hết. Tôi ngày càng thiếu kiên nhẫn, nhường nhịn khách hàng hết lần này tới lần khác, nhưng thái độ với hắn cũng như với Thanh Thanh, luôn thấy bất mãn và sẵn sàng nổi nóng. Thực ra hắn có rất nhiều suy nghĩ, rất nhiều nỗi khổ, nhưng tôi lại không

thể nào tâm sự với hần. Tôi dám khẳng định rằng hần không muốn đi Phương Thị, hần không phải là người tham tiền, hần nói với tôi chắc chắn là vì không nhìn nổi nữa. Tôi muốn chờ sau khi vụ đấu thầu kết thúc sẽ nói chuyện thẳng thắn với hần một lần, hơn nữa, nhất định phải kiểm điểm bản thân trước.

TIẾN HÀNH HỘI NGHỊ

Đã gần tới Giáng sinh và Tết dương lịch, thời khắc sinh tử cuối cùng cũng tới, vì ngày hôm nay mà tôi đã chuẩn bị từ rất lâu. Nhiệt độ Châu Hải vào mấy hôm nay vào khoảng hai mươi độ, một chiếc áo khoác mỏng là đủ, trước khi ra ngoài, tôi còn chọn một chiếc cà vạt màu đỏ đậm, hy vọng nó có thể mang lại may mắn cho tôi, bên ngoài là bộ comple màu xanh sẫm, đứng trước gương, tôi thấy mình tràn đầy tinh thần. Cảnh Phú Quý hôm nay mặc comple màu đen, tuy không vừa người lắm, hơn nữa lại không có cà vạt, nhưng đối với một kẻ quanh năm bốn mùa không bao giờ mặc comple như hần thì thế này là khá lắm rồi.

Thời gian quy định là ba giờ chiều, bình thường đi khoảng nửa tiếng là tới nơi, nhưng để chuẩn bị cho đầy đủ, hai giờ chiều chúng tôi đã xuất phát. Có lẽ vì quá căng thẳng, vừa khởi động xe tôi sực nhớ ra mình quên mang di động, thế là quay lại văn phòng lấy, trên đường đi liên tục gặp đèn đỏ, tôi cảm thấy không tốt, trong lòng thấp thỏm không yên, dường như ông trời đang ám thị với tôi điều gì đó. Nhưng rồi tôi tự nhủ, hương hỏa Trúc Sơn Động chắc chắn sẽ không lừa tôi.

Tôi gặp Dương Hồng Năng ở bãi đỗ xe, hần vẫy tay gọi tôi, gương mặt rạng ngời:

- Tối cùng đi uống rượu và chơi mạt chược nhé! – Tôi cười cười với hần, không trả lời.

Khu phòng họp có sáu căn phòng to nhỏ khác nhau, ba công ty chúng tôi được gọi vào trong một phòng, tôi liếc mắt nhìn người của Nam Hưng và Úc Lập, ông chủ Vạn với Trần Thế Phong đích thân lâm trận, ngoại trừ ông chủ Vạn mặc một chiếc áo jacket màu đỏ, những người khác đều mặc comple, tôi không lại gần, chào họ cách qua một chiếc bàn, chỉ có Cảnh Phú Quý là có vẻ năng động, lại gần bắt tay họ. Nghĩ cũng phải, vài ngày nữa hẳn sẽ đại diện cho công ty Phương Thị tới Khoa Mỹ bàn chuyện làm ăn, lúc này không chủ động thì còn chờ lúc nào.

Dương Hùng Vĩ và Tiểu Phương bước vào, gương mặt Dương Hùng Vĩ vẫn là nụ cười quen thuộc, nói là bắt các vị Tổng Giám đốc phải đại giá quang lâm thật ngại quá. Trần Thế Phong nói:

- Chiêu này của các cậu ghê thật, bắt mọi người phải đấu loại trực tiếp với nhau ở đây, chiến đấu một mất một còn khiến mọi người phải tổn thương hòa khí. - Dương Hùng Vĩ chắp hai tay lại:

- Xin lỗi các vị, mời các vị rút thăm. – Sau đó hẳn lôi ra ba tờ giấy đã gấp cẩn thận. – Bàn công việc theo thứ tự, mỗi công ty mười lăm phút, rất công bằng.

Tôi không tự tin với vận may của mình, bèn bảo Cảnh Phú Quý đi rút, kết quả là lấy được số 1, Úc Lập số 2, Nam Hưng số 3. Cảnh Phú Quý nói luôn tay mình thói quen, bèn đưa lên miệng thổi phù phù. Triệu Hữu Tài giễu hần:

- Chắc là tối qua làm chuyện gì xấu xa mà chưa rửa sạch tay rồi.

Cảnh Phú Quý đáp lại:

- Tay tôi không rửa thì không sao, không giống một số người đến mông còn không chùi sạch.

Triệu Hữu Tài lập tức sa sầm mặt xuống.

Tôi cười thầm trong bụng, Cảnh Phú Quý với Triệu Hữu Tài có khác quái gì nhau? Đều cùng một giuộc cả, nếu cậu làm việc sạch sẽ thì Dương Huệ việc gì phải tìm tôi? Cũng may việc này Triệu Hữu Tài không biết, chứ không Cảnh Phú Quý làm gì có chuyện vênh váo như thế.

Thấy hai người cãi cọ với nhau, Trần Thế Phong lên tiếng dàn hòa, nói là hôm nay chúng ta tới để bàn về chuyện chính, mấy chuyện kia về nhà hãy nói, sau đó quay sang Dương Hùng Vĩ:

- Anh Dương, hạ thủ lưu tình nhé, đừng chém nhanh quá.

Dương Hùng Vĩ tiếp lời:

- Các ông chủ, tôi chỉ phụng mệnh hành sự thôi, mọi việc đều do cấp trên quyết định. – Sau đó hấn dùng ngón trỏ chỉ lên trên.

Thằng cha này lại giở trò lơnh lẹo, ai mà không biết cấp trên cũng phải nghe anh báo cáo, nói cái gì, không nói cái gì chẳng phải do anh thao túng? Nếu cứ tin cái câu này của anh thì đúng là nhìn nhầm người. Ông chủ Vạn vẫn lấy lòng:

- Dù sao tôi cũng xuất thân từ người bán cá, chẳng có mấy thịt dẫu, muốn xẻo thịt cũng không có.

Ông chủ Vạn với Trần Thế Phong hôm nay đều có tâm trạng rất tốt. Tôi có thể nhận ra điều đó.

Công ty đầu tiên vào bàn chuyện chắc chắn là rất bị động, anh hoàn toàn không biết đối thủ ra ra chiêu gì, hơn nữa quyền chủ động lại nằm trong tay Khoa Mỹ, anh không đưa ra được điều kiện ưu đãi nhất cũng không sao, người khác có thể đưa ra, họ chỉ việc “tọa sơn quan hổ đấu”. Có điều tôi cũng không phải lo lắng quá. Dương Hùng Vĩ và Triệu Hữu Tài chắc chắn sẽ không phụ tôi, còn có Lộ Cường, thậm chí là Lôi tổng, bọn họ mỗi người một chức trách, đều có ích cho tôi ở những điểm khác nhau. Tôi

hoàn toàn không cần quan tâm họ có giữ chữ tín không, có một miếng thịt lớn treo lơ lửng trước mắt, họ có thể cầm một cách yên tâm, an toàn, chắc chắn họ sẽ lấy nó. Chỉ nghĩ tới đó, tôi đã thấy yên tâm hơn nhiều.

Lúc báo giá, Dương Hùng Vĩ luôn miệng hỏi:

- Chỉ có thể thôi hả? Không thể giảm thêm hả?

Tôi nói bao nhiêu thịt đã bị các anh lấy hết mang hầm rồi, nếu giảm nữa chỉ còn húp cháo thôi. Dương Hùng Vĩ vẫn không tha:

- Được thôi, dinh dưỡng trong cháo cũng phong phú lắm, toàn mấy người giàu mới ăn thôi.

Tiểu Phương viết lại báo giá của chúng tôi trên một tấm bảng điện tử, sau một hồi mặc cả, tôi xác định là không thể giảm giá được nữa. Tiểu Phương in ra hai bản, đôi bên ký tên xong là mỗi bên giữ một bản, ngay sau đó các con số trên tấm bảng được xóa đi toàn bộ. Cảnh Phú Quý không quên dặn dò cô ta:

- Tiểu Phương, xóa sạch một chút, đừng để lại dấu vết gì.

Tiểu Phương đỏ mặt:

- Anh yên tâm đi, Trưởng phòng Cảnh, hay là anh xóa lại một lần? – Mọi người bật cười.

- Đùa với cô thôi, cô làm việc thì chúng tôi lúc nào cũng yên tâm! - Cảnh Phú Quý nói lấy lòng.

Sau một hồi bắt tay nhau chúng tôi ra khỏi phòng họp, hai nhóm người chờ bên ngoài đang vui vẻ trò chuyện với nhau, không có chút gì là căng thẳng. Cảnh Phú Quý cười nói:

- Chúng tôi thăm vấn xong rồi, tới lượt hai vị hầu tòa.

ÍT NGỜ

Trong phòng họp tôi ngồi nhấp nhồm không yên, Cảnh Phú Quý và Bành Tiền Tiến đều ngồi nghịch điện thoại, sự chờ đợi không biết kết quả này khiến người ta đau khổ như quá trình tòa án điều tra tìm chứng cứ lâu dài, sống hay chết không biết trước. Cuối cùng tôi đứng lên nói:

- Các cậu chờ ở đây đi, xem lúc nào bọn họ ra, tôi ra ngoài hít thở chút không khí trong lành.

Tôi đi ra khỏi cổng, tới một cửa hàng tạp hóa ở bên kia đường và ngồi xuống, gọi một cốc Coca lạnh. Chờ ở ngoài còn có ý nghĩa hơn, Lộ Cường nhắn tin tới, tôi không muốn bị người khác phát hiện ra.

Cửa hàng tạp hóa này của một cặp vợ chồng, người vợ đang lặng lẽ ngồi xếp lại hàng, ông chồng đang ngồi sau bàn trà, thi thoảng ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài, một cậu bé khoảng ba tuổi đang ngồi chơi bên cạnh anh ta. Nhìn bức tranh đó, tôi bỗng dưng thấy hoang mang, cuộc sống đơn giản thế này chẳng phải là tốt lắm sao, tại sao con người phải luôn bon chen với nhau để làm giành giật cuộc sống có nhà sang, xe đẹp? Bình dị cũng được, sang trọng cũng được, đến cuối cùng chẳng phải rồi sẽ trở thành một nắm tro chôn vùi trong lòng đất?

Tôi chờ ở ngoài nửa tiếng đồng hồ, uống hết một lon Coca, hút hết ba điếu thuốc, nhận được hai tin nhắn, lần lượt là của “Úc Cao” và “Nam Cao”, việc đấu thầu đang được tiến hành theo đúng kế hoạch của tôi.

Một tiếng sau, việc đấu thầu kết thúc, tất cả được mời về phòng họp, mọi người đều tùm năm tùm ba thoải mái chuyện trò, nhưng trong lòng mọi người không còn bình tĩnh được nữa, phán quyết sinh tử sắp được đưa ra, quyết định sẽ phải có người vui, người buồn. Một lát sau, cánh cửa được đẩy ra, một đoàn người bước vào, người đi đầu tiên là Lô tổng, theo sau là Dương Hùng Vĩ, Lộ Cường, Tiểu Phương, ngoài ra còn có hai người nữa

của phòng Quản lý chất lượng và phòng Tài chính, trong tay Tiểu Phương là ba cái phong bì, đó chắc chắn là quyết định sinh tử của ba công ty chúng tôi. Chúng tôi đứng lên vỗ tay, tiếng vỗ tay này là tiếng vỗ tay chúc mừng những người chiến thắng, cũng là tiếng vỗ tay tiễn đưa kẻ thất bại, chỉ có điều không ai biết tiếng vỗ tay của mình thuộc loại nào.

Dương Hùng Vĩ đặc biệt nhấn mạnh việc đấu thầu lần này đã cho mọi người đủ thời gian, hơn nữa chính sách cũng đã được thông báo rõ ràng, nhất định phải đưa ra phương án tối ưu với mức giá thấp nhất, không thể báo giá lại sau khi đã mở thầu, như thế là không công bằng với hai công ty còn lại. Lúc này Tiểu Phương đã vẽ ra ba biểu đồ trên tấm bảng, viết tên, mẫu mã sản phẩm của các công ty lên trên đó.

Khi bắt đầu viết báo giá vẫn còn bình thường, vì chủng loại, kích cỡ và số lượng của các công ty đều khác nhau, giá cả đưa ra cũng khác nhau, không bên nào giống bên nào, nhưng khi tổng kết lại thành số lượng sử dụng trong một năm thì sự khác biệt giữa con chíp 1HP với số lượng một triệu chiếc đã xuất hiện bất ngờ, tôi báo giá là hai hai tệ rưỡi, đã giảm một tệ so với mức giá hai ba tệ rưỡi mà tôi thương lượng với Triệu Hữu Tài, trong khi đó của Nam Hưng là hai một tệ rưỡi, Úc Lập là hai mươi hai tệ, tôi trở thành người ra giá cao nhất. Nếu tính thành số tuyệt đối thì một năm tôi sẽ bán đắt hơn bọn họ khoảng năm trăm nghìn tệ, đây rõ ràng là một con số không nhỏ. Sau đó trong mảng chíp phụ, tôi lại cao hơn họ không phải ba và không phải năm tệ, rõ ràng là không đúng, Lộ Cường đã nhắn tin nói với tôi rằng bọn họ đều ra giá cao hơn tôi. Tôi hơi bực bội, lén nhìn ông chủ Vạn và Trần Thế Phong một cái, gương mặt họ đều không chút biểu cảm, tôi lại liếc Lộ Cường một cái, hắn cũng nhìn lại tôi, nhưng trong phút chốc lại quay đi nơi khác, tôi quay lại nhìn Triệu Hữu Tài, biểu cảm của hắn có vẻ quái dị. Tôi há hốc miệng, trực giác mách bảo mình đã “toi” rồi.

Trước đó, khi tôi với Triệu Hữu Tài bàn bạc về giá cả, tôi đã giữ lại một chiêu, ngoài mặt thì bắt hắn kiên quyết phải giữ đúng giá cả về sản

phẩm chính như của tôi, mỗi người chiếm năm mươi phần trăm thị phần, nhưng thực ra tôi đã tính toán, lúc chính thức đấu thầu sẽ giảm giá bất ngờ, sau đó chiếm lấy bảy mươi phần trăm thị phần, nếu sau việc đó hãn trách cứ tôi thì chỉ cần số tiền tôi cho hãn không ít, hãn sẽ không nói gì.

Nhưng tôi không ngờ hãn với Trần Thế Phong còn làm rảnh hơn tôi, giảm giá nhiều hơn tôi!

Tiểu Phương ghi chú xong thì Dương Hùng Vĩ rút ra lời tổng kết đơn giản:

- Phương án báo giá của công ty Phi Thăng cũng giống như những gì khi chúng tôi bàn bạc với nhau, bên Nam Hưng sau khi đưa ra bản báo giá chính thức cuối cùng đã nhượng bộ trên cơ sở bàn bạc, hứa giảm giá không phải tám phần trăm, Úc Lập cũng vậy, hứa giảm giá không phải năm phần trăm. Phương án này là do năm người chúng tôi mở ra đồng thời, trình tự không có vấn đề gì, kết quả là điều kiện của Nam Hưng tốt nhất, Úc Lập thứ hai, Phi Thăng thứ ba...

Những lời sau đó tôi không nghe rõ nữa, đầu căng cứng lên, hai mắt mờ đi, hai tai lùnh bùng, tôi chỉ biết là mình đã bị người ta chơi cho một vố mà kẻ đầu sỏ là Triệu Hữu Tài, nhưng lúc này tôi chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt, bản thân tôi đã vi phạm lời hứa trước, ai ngờ hãn còn đều hơn tôi, ép tôi vào đường cùng!

Lúc chơi mạt chược ở Thâm Quyển, tôi từng làm nhiều việc xấu, tôi đối với Tiểu Ngọc ngoài mặt thì tốt, nhưng sau lưng lại lợi dụng cô ta, thế mà cô ta còn cảm ơn tôi, rõ ràng tôi sắp xếp gái cho Hoàng Lực, nhưng lén ghi hình lại, cuối cùng còn uy hiếp hãn. Lần này tôi định chơi xấu bọn Nam Hưng và Úc Lập, nhưng cuối cùng là bị người ta chơi xấu lại!

Những con số vẫn sờ sờ ở đó, không ai có thể thay đổi được. Tôi muốn đứng lên để tranh cơ hội cuối cùng, nhưng hai chân mềm nhũn, tôi

không tìm được lý do hợp lý, bản thân tôi là một người xấu xa, có lý do gì để chỉ trích người ta không tốt? Biểu cảm của tôi thực sự không tự nhiên, mặc dù vô cùng khó chịu, nhưng lại cố làm ra vẻ vô cùng trấn tĩnh, tâm trạng vô cùng phức tạp, các cơ trên gương mặt gần như co rút lại. Chắc những người khác cũng nhận ra điều này, từ nụ cười chế giễu đầy khoa trương trên mặt họ, tôi ý thức được sự thê thảm của mình. Cảnh Phú Quý quay đầu nhìn tôi, tôi cũng chờ đẫn nhìn hắn không nói nên lời, rồi đột nhiên, hắn đứng bật dậy, vỗ bàn quát lớn:

- Không được, ở đây có vấn đề.

Mọi ánh mắt đều tập trung vào hắn, biểu cảm của mọi người như ngưng đọng, không ai nói gì, Cảnh Phú Quý kích động tới mức nói năng lắ bắ:

- Vì... vì sao trên bảng kia, báo giá của ba công ty chúng tôi không nhiều không ít mà đều chênh nhau năm hào? Có chuyện tình cờ như thế không? Tôi kháng nghị.

Ông chủ Vạn thấy thế liền mở miệng:

- Cậu nói gì cũng phải có căn cứ, đừng nói bừa, quy định và thông báo trước rồi, các cậu cũng chấp nhận rồi, không lẽ cậu nghi ngờ Khoa Mỹ làm giả sao?

Trần Thế Phong đứng lên:

- Lá mặt lá trái, thế là có ý gì? Không coi Khoa Mỹ vào đâu phải không? Nếu làm vậy sau này đừng làm nữa, loạn cả quy định còn ra thể thống gì? – Bọn cấp dưới của hắn cũng bắt đầu lên tiếng.

Đây chính là chỗ độc của bọn họ, chuyển mục tiêu về phía Khoa Mỹ, không còn là sự đấu tranh nội bộ của ba công ty nữa, mà là tôi đang đối lập

với ba công ty họ. Tôi bóp mạnh chân, sau đó duỗi chân, hai tay chống lên bàn, chầm chậm đứng lên:

- Trước tiên tôi bày tỏ sự cảm ơn với những nỗ lực của Khoa Mỹ trong cuộc đấu thầu lần này, nhưng tôi muốn bày tỏ rõ quan điểm của tôi. Trước tiên, chúng tôi không cho rằng Khoa Mỹ sai, cũng không hề có ý coi thường Khoa Mỹ, vừa nãy hai ông chủ nói thế tôi nghĩ là nó không phù hợp với thân phận của hai ông, ngược lại, tôi cho rằng Khoa Mỹ nên nghi ngờ động cơ của các ông khi nói như thế; thứ hai, tôi tin rằng mục đích của Khoa Mỹ là tốt, trình tự cũng không có vấn đề gì, cũng không giở trò giữa chừng, nhưng nếu xét về lâu dài có thể thảo luận về phương thức hợp tác, mọi người khó khăn lắm mới xây dựng được lòng tin, gửi gắm hi vọng vào một lần báo giá để giải quyết tất cả vấn đề thì hình như hơi thiếu sót...

Chưa chờ tôi nói hết, ông chủ Vạn đã đứng lên:

- Trước đó đã thỏa thuận với nhau rồi, mọi người cũng nhất trí rồi thì cứ thế mà chấp hành, con trai tôi năm nay thi vào lớp mười nhưng làm bài không tốt, kém hơn thành tích bình thường của nó rất nhiều, con tôi muốn thi lại, được không? Trước đó không nói, bây giờ nói ra còn có ý nghĩa gì, nếu các người trúng thầu thì liệu có ý kiến gì không?

Phòng họp rối loạn trong tiếng cãi cọ, đầu óc tôi như mê đi, có cảm giác như mình không còn làm chủ được chính mình, chỉ cố gắng nghĩ ra một điều gì đó. Tôi đứng như trời trồng ở đó, vất óc suy nghĩ tìm từ ngữ, bỗng dưng một tiếng động lớn làm tôi giật mình thức tỉnh, tất cả ngỡ ngàng, tiếng huyên náo lập tức im bật, ánh mắt mọi người nhất tề hướng về nơi tiếng động phát ra, Lôi tổng sa sầm mặt mày, một tay đặt trên bàn:

- Mọi người đừng cãi cọ nữa, con người vô tín thì không thể làm người, công ty không giữ chữ tín thì làm sao phát triển được? Quy định đã đặt ra thì cứ nghiêm túc chấp hành. Trần tổng và Phương tổng nói không sai, nhưng các ông kéo Khoa Mỹ chúng tôi vào cuộc là không đúng. Vì Phi

Thăng và Khoa Mỹ từng có lịch sử hợp tác nên năm sau phát triển loại chíp mới có thể suy nghĩ tới việc giao cho Phi Thăng làm, chúng tôi cũng không phải là không có các anh cơ hội, việc này phải xem xét dựa vào đại cục và kế hoạch lâu dài.

Người của Nam Hưng và Úc Lập không cãi cộ nữa, mục đích của bọn họ đã đạt được, biết rằng có cãi cộ nữa là vô ích. Còn loại chíp mới của năm sau, tôi biết đó là ý tốt của Lôi tổng, coi như tôi đã hết lòng hết dạ chăm sóc cho Victory, chị ta không thể đảo ngược lại kết quả, không có lý do thì chẳng ai dám đi ngược lại chủ trương, huống hồ ông Vạn và ông Trần cũng không phải hạng vừa, liệu bọn họ có dễ dàng buông tay không? Lôi tổng làm được đến đây là đã cố gắng hết sức rồi, nhưng miếng xương mà người khác đã gặm xong bỏ lại liệu có cứu nổi tôi?

TRÁI TIM AI CHƯA TỪNG ĐIÊN DẠI

Mộc Vô Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 16

NỖI ĐAU KHÁCH SẠN

Tôi không biết đã làm thế nào đi ra khỏi cổng của Khoa Mỹ, dọc đường, bước chân tôi nhẹ bẫng, nhưng đầu nặng trĩch, tinh thần hoảng hốt, chỉ có một cảm giác mãnh liệt đang lan tỏa trong cơ thể, tôi bị người ta bán đứng, Triệu Hữu Tài bán đứng tôi, Dương Hùng Vĩ bán đứng tôi, Lộ Cường bán đứng tôi, cả thế giới này đều bán đứng tôi.

Chiếc xe lái vào con đường Cửu Châu, cột đèn đường xen kẽ giữa những bụi cây trên đường tỏa ánh sáng vàng vọt, các công trình kiến trúc xung quanh cũng hắt xuống đường những ánh đèn neon rực rỡ, tôi cảm thấy thật chói mắt, dường như chúng đang chúc mừng sự thất bại của tôi, tôi buồn bực hỏi Cảnh Phú Quý là những thứ đó để làm gì, Cảnh Phú Quý nghiêng đầu liếc ra ngoài một cái rồi nói:

- Hôm nay kỷ niệm bảy năm Macao được trả về.

Tôi ồ một tiếng rồi quay đầu ra ngoài, người đi đi lại lại trên đường ai nấy đều tươi tỉnh, mọi người đang rất vui vẻ, chỉ có tôi là thất vọng muốn chết, họ đều đang chế giễu tôi, châm biếm tôi, đá kích tôi, cố tình chống lại tôi, cả thế giới này đều đang chống lại tôi. Cảnh Phú Quý hỏi tôi muốn về công ty hay đi uống rượu, hai mắt tôi đờ đẫn, không có phản ứng. Lúc xe đi ngang khách sạn Thạch Cảnh Sơn, tôi đột nhiên sực tỉnh:

- Đưa tôi tới khách sạn.

Chiếc xe quay đầu vào cánh cửa khách sạn đang mở rộng, tôi nói với Cảnh Phú Quý:

- Nói với Thanh Thanh là tôi không sao, báo cáo với Lâm tổng kết quả, các người đừng ai đi tìm tôi.

Cảnh Phú Quý do dự một lát:

- Hay là mượn một chút tôi gọi điện thoại cho cậu?

Tôi kiên quyết xua tay, vừa quay người vừa nói:

- Không cần đâu, cậu chờ điện thoại của tôi, tôi muốn yên tĩnh một mình,

Đi vào đại sảnh khách sạn, tôi nhận được tin nhắn của Dương Hùng Vĩ: Phi, mọi việc bất ngờ quá, không kiểm soát được.

Tôi lắc đầu cười chua chát, giả bộ! Đúng là làm đi còn đòi biến trình tiết, bây giờ ai nói mình là người tôi cũng phải đặt một dấu hỏi. Tôi biết mình chắc chắn sẽ còn có điện thoại và tin nhắn gửi đến, tôi chẳng muốn quan tâm tới họ, thế là vừa vào phòng, tôi tắt luôn điện thoại.

Tôi cởi áo ngoài ném lên giường, ngồi phịch xuống chiếc ghế sô-pha, duỗi chân lên cái đôn trước mặt, vặn chai Whisky 520ml mà tôi lấy dưới quầy bar lên, uống một ngụm, rồi châm một điếu thuốc. Sau đó đầu óc tôi bắt đầu quay tròn, khói thuốc lớn vờn trước mặt tôi, quán quýt một lúc rồi tan dần, cảnh vật trước mắt cứ mờ dần, mờ dần, yêu hận tình thù đã qua như một thước phim quay chậm, từ từ hiện lên trước mặt tôi, rõ ràng và sắc nét như được quay đặc tả. Tôi từng làm việc tốt, công ty tôi nộp mấy triệu tiền thuế cho Chính phủ, còn nuôi sống mười mấy mạng người. Tôi thường xuyên tài trợ quần áo ấm cho trẻ em vùng núi nghèo ở Quý Châu, hồi Trường Giang bị lụt, tôi quyên góp mười nghìn tệ; những chuyện xấu mà tôi làm chỉ là lấy danh nghĩa chiêu đãi khách hàng để tiêu tiền của Nhà

nước, công ty trốn thuế, lậu thuế, tôi thường xuyên nói dối, bốc phét, quấy rối người khác giới bằng lời nói, có ý dâm ô với nhiều đàn bà, từng giở trò xấu xa với Lâm Thăng, Cảnh Phú Quý, con gái Cảnh Phú Quý mắc trọng bệnh, tôi vẫn giả bộ như không hay biết gì; có những lúc tôi thấy rất ti tiện, trong những ngày không có đơn đặt hàng, buổi tối không ngủ được, tiếng điện thoại nửa đêm khiến tôi giật mình thon thót, ban ngày lại vẫn vô cùng ngang ngược, thấy ai không thuận mắt là muốn giải quyết luôn kẻ đó, ăn uống, chơi gái, cờ bạc, không gì là tôi không biết, không gì là tôi không thích. Tôi đã từng ăn vi cá, uống rượu Louis XIII, sống trong khách sạn năm sao, tôi say mê cái cảm giác mình là Thượng đế ở những chốn ăn chơi, “Nhân sinh đắc ý tu tận hoan”. Thậm chí từng có một ý nghĩ đáng sợ xuất hiện trong đầu tôi, cuộc sống già nua, bệnh tật thì sống có ý nghĩa gì? Con người hạnh phúc nhất là khi còn trẻ, về trời vào lúc “high” nhất mới là sáng suốt.

Khi tới Quảng Đông, tôi chỉ là một thằng tay trắng, cộng cả tiền bạc, quần áo, giày dép vào, tổng giá trị trên người cũng không quá một nghìn tệ, nhưng bây giờ tôi có thể nằm trong khách sạn cao cấp, có thuốc ngon để hút, rượu ngon để uống, tôi nên thấy hài lòng mới đúng. Không làm ông chủ cũng được, cái nghề này không phải người bình thường là làm được, bạn bè thân thiết không còn nữa, người thân cũng xa rời, những kẻ đi bên cạnh bạn chỉ là những kẻ muốn nịnh bợ, hoặc muốn đá bạn ra khỏi cuộc chơi. Thực ra khoảng thời gian ở trong các công xưởng nửa sống nửa chết ấy là thích nhất, không có áp lực, không bị dị hóa tới mình không còn là người, ngày nào cũng ngâm mình bên bàn mạt chược, có thể tha hồ ăn uống, thấy ai ngứa mắt thì chửi, cả ngày được ở chung với những người cùng chung ý chí. Nhưng khi tới Quảng Đông, Châu Hải, mọi giá trị quan đều đã bị thay đổi, tình thân có thể bị tiêu diệt dưới sự chỉ huy của đồng tiền, thù hận có thể biến mất trước nụ cười của đồng tiền, tất cả, tất cả đều đã thay đổi.

Có nên hận Dương Hùng Vĩ, Triệu Hữu Tài và cả Lôi tổng lúc nào cũng chỉ giả vờ? Chính họ đã khiến tôi ngã xuống vực sâu, rơi vào bóng tối vô cùng. Trong cuộc họp, Dương Hùng Vĩ không dám nhìn thẳng vào mắt tôi, tôi biết hẳn có vấn đề, là vì muốn trả thù tôi trong việc Tiểu Mỹ đã không bán mạng giúp hẳn, hay là vì hẳn thấy xấu hổ với tôi? Còn cả Triệu Hữu Tài, hẳn và ông chủ của hẳn giơ búa ra và hại tôi, tôi định làm ve sầu bắt cào cào, nhưng không ngờ chim sẻ sau lưng, cào cào và chim sẻ liên kết với nhau để hủy diệt tôi. Lôi tổng có lẽ định giúp tôi, nhưng cũng chỉ có thể trong nguyên tắc, không thể nào đảo ngược tất cả, nhưng giúp như thế phỏng có ích gì với tôi?

Cả những người xung quanh tôi, Lưu Hân khởi cần nói nhiều, mọi thứ giữa tôi và cô ta đều không rõ ràng. Lâm Thăng tuy rằng keo kiệt, yêu tiền điên cuồng, nhưng thực ra hẳn không xấu, có thể coi là người thành thật. Cảnh Phú Quý thường đối đầu với tôi, nhưng tôi hiểu hẳn khẩu xà tâm phật, nếu tôi rơi xuống nước thì hẳn sẽ là người đầu tiên, có thể là người duy nhất nhảy xuống cứu tôi, chứ không phải như hạng Bành Tiền Tiến, tuy rằng tôi thích sự khéo léo và biết lấy lòng của hẳn, nhưng trong lòng tôi hiểu rõ, nếu tôi không phải là ông chủ thì hẳn đã đá tôi từ lâu rồi, giữa tôi với hẳn chỉ có mối quan hệ tiền bạc, cho nhiều tiền thì bán nhiều sức, thế nên mới nói trắng ra là nhân phẩm của hẳn chẳng khác gì rác rưởi, bây giờ tôi thất bại, chắc hẳn cũng đã tính toán sẵn đường lui cho mình, bọn họ sẽ không hy sinh thêm chút nào.

Còn cả Tổng Trị Quốc, tuy hẳn từng uy hiếp tôi, mang lại phiền phức cho tôi, những cũng may là vô hại. Hẳn sống cũng khó khăn, một kẻ nợ như chúa Chõm, bình thường bị người ta lờm nguýt và chửi bới, phát tiết một chút cũng không có gì là lạ, tuy rằng đối tượng thật là không may là tôi, nhưng tôi có thể hiểu được nỗi oan ức của hẳn, quá khứ thôi hã cho qua, hẳn được thưởng hay bị báo ứng, nên để cho ông trời quyết định.

Người duy nhất khiến tôi mắc nợ là Hoàng Lực, bình tâm nghĩ lại, tôi làm như thế quả là hơi ác, dù sao khi tôi cần có đơn đặt hàng nhất, hẳn cũng đã giúp tôi, mặc dù không phải là giúp đỡ vô tư, mặc dù quá trình đó rất phức tạp, nhưng kết quả vẫn là đã giúp, tôi việc gì phải quá hà khắc với người khác? Tiêu chuẩn bạn bè vì sao không thể cải thiện? Giúp đỡ được lợi mới là bạn bè tốt nhất, hơn nữa chỉ có như vậy là lâu bền nhất, lẽ ra phải phát triển kiểu quan hệ này, còn hơn cái loại nhận tiền rồi còn không làm việc.

Ai không rời bỏ bạn vào lúc bạn khó khăn nhất? Ai đưa bàn tay ra cứu bạn khi bạn rơi xuống sông? Người thân, bạn bè? Chỉ có ai, còn có ai?

Tất cả rồi sẽ kết thúc, cả những cái cần phải kết thúc cũng như những cái không cần kết thúc. Tôi ném hết những yêu hận tình thù ở Châu Hải xuống biển sâu, tôi sẽ về quê hương Tương Tây của mình sống một năm, ra sông tắm, ra ruộng tản bộ, hít thở bầu không khí trong lành nhất, tự nhiên nhất, ngắm nhìn núi non, sông nước, ngắm nhìn mặt trời và những vì sao... Cả ngày tôi sẽ sống thật an nhàn, đã bao lâu rồi không được ngắm đầu ngắm những vì sao. Trái tim sắp chết, lương tâm tôi phát hiện ra rằng, nói gì thì nói, tôi vẫn là một người không tệ, nếu bắt tôi chấm điểm cho đạo đức của mình, tôi nghĩ sáu mươi điểm chắc không phải là quá, dù sao tôi vẫn còn giữ lại lương tâm và nguyên tắc, cơ thể tôi phản bội lại Thanh Thanh, nhưng tôi vẫn không chế được trái tim mình, với khả năng của tôi, tôi hoàn toàn có thể nuôi được tình nhân, vợ lẽ, nhưng tôi không làm thế. Tuy rằng tôi chơi gái, nhưng không có món nợ phong tình, những cô gái đó nếu không tình nguyện, tôi cũng không ép, cùng lắm chỉ là phê bình và dạy dỗ họ thôi. Nếu người khác không hại tôi, tôi sẽ không bao giờ chủ động hại người khác, cho dù vạn bất đắc dĩ phải hại họ, tôi cũng sẽ nghĩ cách để bù đắp... Nghĩ tới đây, tôi thấy lòng mình thanh thản hơn, thậm chí khoe miệng còn nở một nụ cười.

Sau khi uống thêm hai ngụm rượu nữa, tôi vắt chéo hai chân nằm lên giường, thở dài một hơi. Giờ cuối cùng tôi cũng có thể buông ra mọi thứ, cổ nhân thường nói “có buông mới có được”. Tôi không phải lo về tiền lương tháng sau không trả được, không cần phải vất vả, cực nhọc, không cần lao ra khỏi cửa chỉ sau một cú điện thoại, không cần phải sống vì người khác, không cần lo lắng vì thứ gì nữa. MBA Tôn tổng đã nói, nghề mệt mỗi nhất trên thế giới này, là ông chủ! Lời của anh ta có lẽ đối với những người khác làm công ăn lương mong tích cóp tiền mua nhà thì thật là giả dối, nhưng bao nhiêu ông chủ đã từng phải xúc động khi nghe câu nói này, bao gồm cả tôi. “Nỗi đau dù lớn cũng không bằng nản lòng”, tôi thấy không đúng, cảm giác của tôi bây giờ là “Vui vẻ dù lớn cũng không bằng nản lòng”, không cầu, không mong, không lo, không lắng, tôi chưa bao giờ được thoải mái, thanh thản như thế, tôi chìm vào giấc mơ đẹp với nụ cười vẫn nở trên môi.

TÌNH NGHĨA ANH EM CỦA CẢNH PHÚ QUÝ

Theo Cảnh Phú Quý nói thì trong ba tiếng tôi ngủ ở khách sạn đã xảy ra hai việc, Thanh Thanh khóc đòi đi tìm tôi, bị hấn ngăn lại, nói rằng sẽ không có việc gì, nếu đi tìm càng khiến tôi bực mình hơn. Ngoài ra, hấn đã dặn Bành Tiên Tiến không được nói linh tinh trong công ty làm mọi người hoang mang, hấn đã báo cáo riêng với Lâm Thăng, sau đó Lâm Thăng xin hấn một liều thuốc.

Đây là lần thứ hai Lâm Thăng mà tôi biết hấn hút thuốc, lần thứ nhất là sau khi hấn phát hiện ra mình bị người ta theo dõi, hấn xin một liều thuốc của tôi, hút hai hơi rồi ho liên tục, nhưng cuối cùng vẫn hút hết. Thất bại lần này đã kích hấn càng lớn, trên đời này chẳng có tình bạn nào không tàn, duyên phận của chúng tôi thế đã hết.

Khi tôi tỉnh dậy đã là chín giờ tối, ngủ rất ngon, rất say, nếu không phải là Cảnh Phú Quý gõ cửa có lẽ tôi còn ngủ tiếp. Lúc ngồi dậy, tôi mới phát hiện đèn trần, đèn ở đầu giường và đèn sát mặt đất đều sáng, không

khí trong phòng ẩm áp, chuyện này chưa từng xảy ra, gần đây tôi vô cùng cảnh giác, cho dù là một âm thanh hay ánh sáng nhỏ cũng làm tôi khó ngủ. Cái lần bị lừa, mấy ngày liền tôi ngủ không được, trong mơ cũng tỉnh dậy, trán và lưng ướt đầm mồ hôi, lồng ngực từng tức khó chịu, lần này thì khác, tôi có cảm giác thỏa mãn vì đã ngủ đủ giấc, cảm thấy mọi gánh nặng trên vai mình đã có thể gỡ xuống.

Tôi mở cửa hỏi Cảnh Phú Quý:

- Chẳng phải đã bảo cậu chờ điện thoại của tôi sao, không lẽ cậu sợ tôi nghĩ không thông?

Cảnh Phú Quý chẳng đếm xỉa gì tới tôi, đi thẳng tới chiếc ghế bên cửa sổ ngồi xuống, gác tay lên thành ghế, sau đó châm một điếu thuốc:

- Cậu chưa hết bụi trần, tham luyến trần thế, bữa cơm cũng phải có rượu với thịt, loại người như cậu tôi chưa bao giờ phải lo là đi tự sát, tôi định gọi cậu ra ngoài uống rượu, đây là chuyện cậu muốn làm nhất hiện giờ!

Tôi lại gần vỗ vai Cảnh Phú Quý, thở dài:

- Người anh em, hiểu tôi chỉ có Phú Quý thôi.

Tôi kéo rèm cửa sổ ra, mở toang cánh cửa, đêm đen tràn vào tầm mắt, một luồng không khí mát mẻ theo đó ùa vào, tôi ngẩng đầu nhìn lên trời, sao trời nhấp nháy, mặt biển càng thêm đen thẫm, tôi nhắm mắt lại hít sâu một hơi, đúng thế, cho dù là kiếp sống thừa, tôi cũng phải sống tiếp, thà làm ngôi lạnh, còn hơn ngọc nát, con người được sống là đã tốt hơn mọi điều, suy nghĩ “thà một phút huy hoàng rồi chợt tắt” của tôi chỉ là một chút điên rồ sau khi uống rượu.

- Đi thôi, chúng ta xuống lầu ăn cái gì đó, no bụng rồi mới uống rượu.

Vừa nói đến đây tôi đã ý thức được dạ dày của mình đang cuộn lên, tối qua không ăn cơm, trưa nay lại chỉ gặm bánh mì, tôi bảo chờ tôi tắm qua một chút, cậu chờ tôi ở quán cà phê Thượng Đảo, nhân tiện gọi điện thoại cho Lâm Thăng, bảo hẳn lo liệu hậu sự. Cảnh Phú Quý khựng lại, tôi bổ sung:

- Cùng uống rượu! – Hẳn mới lắc đầu có vẻ không hiểu lắm rồi quay đi.

Lúc tắm, tôi mở cái rèm châu ra, đứng trong bồn tắm, đối diện thẳng với tấm gương ở bồn rửa mặt, tôi nhìn kỹ lại mình, bụng phẳng lì, chỗ rốn hơi chảy xuống, chắc là hậu quả do cuộc sống đảo lộn ngày đêm. Với những người bôn ba tứ phương, các cơ quan đã bắt đầu lão hóa, các chức năng thoái hóa dần, thêm vào đó ngày nào cũng rượu chè vô độ, nếu không đắm mình bên bàn mát chược thì cũng ngồi suốt đêm bên bàn mát chược, cơ thể không được rèn luyện thường xuyên, bởi vậy luôn trong tình trạng mệt mỏi. Tôi nhớ lại lần tôi tắm sau khi trở về từ Macao, từ đó đến nay cũng phải hơn một tháng, nhưng giờ tốt rồi, tôi có thể hưởng thụ cuộc sống chậm rãi và điều chỉnh lại cơ thể mình, nghĩ đến đây, tôi lắc đầu cười, sau đó vịn vòi nước, kéo rèm lại.

Tôi mở điện thoại, chuông tí tí liên tục, có khoảng hơn hai mươi tin nhắn từ tổng đài gửi tới, tôi chẳng buồn xem, chỉ gọi điện cho Thanh Thanh báo bình an, giọng của cô ấy rất nhẹ:

- Ông xã, sau này anh đừng thế được không? Em lo chết lên được, tối nay về sớm nhé!

Tôi nhận ra trong giọng nói của cô ấy một tâm trạng đang cố kìm nén, trong tâm trạng đó có sự phẫn nộ vì tôi tắt máy và mất tích, cũng có sự thương yêu dè dặt vì sợ tôi bực mình, nếu theo tính cách của cô ấy trước kia, chắc cô ấy đã lên tiếng chửi tôi một trận, tôi bỗng nhận ra mình ích kỷ quá, bèn nhẹ nhàng trả lời:

- Em yêu, đừng nói chết hay không chết, không may đâu, em yên tâm, qua ngày hôm nay, anh đảm bảo sẽ không có lần sau nữa.

Thực ra tôi không cần bảo đảm vì sau này tôi sẽ không bao giờ còn cơ hội đó.

Từ khách sạn đi ra, tôi tới cây ATM rút một bọc tiền, sau đó gặp mặt Cảnh Phú Quý. Sau đó, trong quán cà phê Thượng Đảo rất nhàn tản, một người đàn ông trung niên trông có vẻ như một quản lý cấp cao của một công ty đang chăm chú gõ máy tính, thi thoảng lại toét miệng ra cười, mười phần chắc chín là đang chat QQ. Bên tay phải là một đôi thanh niên nam nữ ngồi đối mặt với nhau, cơ thể hơi nghiêng về phía trước thì thầm nho nhỏ, thi thoảng cô gái lại mím môi cười rúc rích, cây trâm cài đầu rung rinh, chắc là anh chàng kia đang kể chuyện bậy, cũng giống như Cảnh Phú Quý, trước khi gặp bạn trên mạng, luôn chuẩn bị sẵn mấy mẫu chuyện đầy ám muội.

Lâm Thăng chưa tới, tôi đặt bạch tiền lên bàn rồi đẩy về phía Cảnh Phú Quý:

- Đây là năm mươi nghìn tôi vừa rút đấy, cầm lấy!

Cảnh Phú Quý đang thưởng thức mấy em gái xinh đẹp xung quanh, ngỡ ngàng quay đầu lại, há hốc miệng không nói được lời nào.

- Quý, ngày trước là tôi không đúng, thái độ với cậu không tốt, có thể chính vì chúng ta là những người bạn tốt nhất nên tôi quên mất cảm nhận và chỗ khó của cậu. Tuy có lúc cậu cãi lại tôi, nhưng sau lưng lại luôn nói tốt cho tôi, chỉ có cậu mới là bạn thực sự của tôi, điểm này tôi hiểu rõ lắm. Chuyện của con gái cậu tôi biết từ mấy hôm trước rồi, tôi ích kỷ nên không hỏi cậu luôn, chút tiền này cậu cầm lấy chữa bệnh cho cháu, coi như tôi chuộc tội!

Khóe mắt Cảnh Phú Quý ươn ướt, chầm chậm đẩy tiền trả lại tôi:

- Không cần, ý tốt của cậu tôi ghi nhận, cậu có chỗ khó của cậu, khoản tiền này tôi không thể nhận, tiền khám bệnh cho con gái tôi có rồi.

Tôi biết nhà hăn hầu như không có khoản tiết kiệm nào, tiền lương hàng tháng đổ vào tiền cà phê, quà cáp... cũng đã mất vài nghìn tệ, Dương Huệ lại không có công việc cố định, tình hình khó khăn ấy cô nàng đã kể cho Thanh Thanh từ lâu, nhưng Cảnh Phú Quý là một người đàn ông nên hăn không nói với tôi những điều này.

- Cậu đừng có đóng vai hảo hán, tôi biết cậu không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì sẽ không bỏ tôi tới Phương Thị đâu, chỉ là vì sao cậu không nói sớm cho tôi, tiền cậu phải nhận lấy, nếu cậu còn coi tôi là bạn tốt.

- Cái này... Cậu cũng đang gặp khó khăn, công ty gần đây đã thế, chuyện phiền phức quá nhiều, tôi không muốn cậu lo lắng thêm nữa. – Giọng nói của Cảnh Phú Quý rất nhỏ.

- Nhận lấy đi, Quý, tôi thành tâm thành ý mà, tôi nợ cậu quá nhiều, nhận lấy, nếu không cả đời này tôi sẽ thấy bất an. – Tôi lại đẩy tiền tới trước mặt hăn.

Cảnh Phú Quý đưa cho tôi một điếu thuốc, châm lửa, rít thật sâu, không bày tỏ thái độ gì. Tôi nhìn hăn, nói tiếp:

- Không giấu gì cậu, tôi đã từng coi tình bạn giữa chúng ta là công cụ, lợi dụng mâu thuẫn giữa cậu với Lâm Thăng để đạt được mục đích của mình, là bạn bè, lẽ ra tôi nên hòa giải nó, nhưng tôi không làm thế, tôi lợi dụng nó, nghĩ lại tôi thật bỉ ổi, thật hạ lưu, thật vô liêm sỉ, cậu phê bình tôi rất đúng.

Cảnh Phú Quý ngại ngùng cười khổ một tiếng:

- Thực ra tôi nói thế chẳng qua cũng là giận nhất thời, không có ý gì khác, hoàn toàn là do vô thức, đừng để bụng. Cậu cũng đừng tự trách mình

quá, tôi với Lâm Thăng vốn không ưa nhau, nếu quan hệ của chúng tôi tốt mà cậu thọc gậy bánh xe thì mới gọi là bỉ ổi, cậu như thế đã là gì, nói cho đến cùng thì cũng là vì sự phát triển của công ty, bản tính của cậu thực ra không xấu, tôi còn không hiểu cậu sao? Nếu đổi là các ông chủ khác thì tệ hơn nhiều rồi, thế đã là gì.

Tôi đặt vào cái túi:

- Quý, cảm ơn sự thông cảm và khoan dung của cậu, tôi khẩn cầu cậu nhận lấy số tiền này.

Cảnh Phú Quý sững sờ nhìn tôi, giọng nói nghẹn ngào:

- Được, tôi thay mặt cả nhà cảm ơn cậu! – Hẳn đặt bàn tay lên bàn tay của tôi, một hơi ấm đã lâu lắm rồi không cảm nhận được lan tỏa khắp trái tim tôi.

- Thực ra người phải tự trách mình là tôi, có một chuyện mà tôi không nói với cậu. - Cảnh Phú Quý nói.

- Chuyện gì? – Tôi kinh ngạc.

- Chuyện của Lưu Hân.

- Cô ta có chuyện gì? – Tôi lại căng thẳng.

- Thực ra tôi đã phát hiện ra cô ta có ý đồ bất chính từ lâu rồi, một buổi tối tôi tới công ty lấy tài liệu, vô tình phát hiện cô ta ở trong văn phòng cậu, có vẻ hoảng hốt.

- Thế sao cậu không nói sớm cho tôi biết?

- Hây a, một lời khó nói, khi đó cậu có chịu nghe lời của tôi đâu, tuy rằng tôi đã từng ngầm nhắc nhở cậu, cũng tại tôi, tôi không chịu nói rõ.

- Không thể nói rõ? Có gì mà không thể nói rõ?

Một lần tôi với Thẩm Tịnh ở phòng cô ấy ra thì bị Lưu Hân bắt gặp, cô ta biết mối quan hệ của tôi với Thẩm Tịnh. Tối hôm đó cô ta thấy tôi, bèn uy hiếp tôi là nếu tôi nói với cậu, cô ta sẽ nói cho Dương Huệ biết địa chỉ của Thẩm Tịnh, còn nói cho người bạn trai ở Hồng Kông của Thẩm Tịnh biết nữa. Cậu nghĩ xem nếu Dương Huệ biết thì sẽ thế nào? Chắc chắn Thẩm Tịnh sẽ không có kết cục tốt.

Tôi cúi đầu, muốn nổi giận mà không giận được, lửa giận trong cơ thể đã tắt hết rồi, giống như một chiếc bật lửa không còn gas, sự kích động, nhiệt tình của tôi đã bị sử dụng cạn kiệt, giờ tôi đã trở thành người không còn tham vọng nữa. Việc này không thể trách Cảnh Phú Quý, bản thân tôi chẳng phải cũng có trách nhiệm sao, nếu tôi chịu nghe lời hăn, nghĩ nhiều hơn, nếu tôi không quá tin tưởng Lưu Hân, giữ lại một chút nghi ngờ thì mọi việc có phải sẽ không xảy ra?

Mọi việc đã xảy ra rồi, bát nước hắt đi không thể hút lại, trách ai cũng vô dụng, huống hồ trách rồi sẽ làm được gì?

Sau một hồi im lặng và thở dài, tôi lên tiếng:

- Cậu cất tiền vào xe đi, Lâm Thăng sắp tới rồi.

BỮA CƠM CHIA TAY

Tổng đài báo có điện thoại của Triệu Hữu Tài, Dương Hùng Vĩ, cả hai đều gọi khá nhiều lần, tôi không muốn gọi lại, việc đã đến nước này còn gì để nói nữa sao? Có một tin nhắn do Triệu Hữu Tài gửi tới: Phi, tôi cũng bị chơi rồi!

Tôi hừ mũi, con mẹ nó, ăn thịt người mà còn nói là bị ép. Con người, con người, thế giới này có gì phức tạp khiến bạn khó hiểu hơn nữa không?

Khi tôi và Triệu Hữu Tài còn đang ở Cảnh Trình làm Giám đốc bộ phận, thành tích khu vực của hai chúng tôi là tốt nhất, doanh số bán hàng không ai kém ai, một hôm Triệu Hữu Tài chủ động tìm tôi, nói là muốn kết hợp với tôi, yêu cầu công ty tăng tiêu chuẩn công tác, công tác phí năm mươi tệ một ngày cộng thêm ba trăm tệ tiền khách sạn, ăn ở giờ đã không đủ, các công ty lớn tầm cỡ quốc tế chỉ phái một nhân viên quen đi công tác cũng đã được trả một trăm tiền công tác phí, ở khách sạn năm sao, hơn nữa còn tiêu chuẩn quốc tế, không cho phép ở chỗ rẻ tiền, nói là làm ảnh hưởng đến hình tượng công ty.

- Hai người chúng ta ở cấp giám đốc, kiếm được rất nhiều tiền cho công ty, tiêu chuẩn hiện nay thực sự không dám nói ra!

Thực ra tôi không mấy quan trọng những thứ này, ăn ngon, ở sang chưa chắc đã khiến bạn phát tài, thế nên tôi chỉ lấp liếm đồng ý cho qua. Trong cuộc họp, Triệu Hữu Tài phát biểu những điều này, đương nhiên giọng điệu uyển chuyển hơn khi nói với tôi rất nhiều, sau đó lại lôi khách hàng ra theo thói quen:

- Nếu ở khách sạn tồi quá họ sẽ coi thường, họ nhìn vào khách sạn anh ở để đánh giá thực lực của công ty và mức độ quan trọng của cá nhân anh, theo như thống kê không toàn diện thì tốc độ ký hợp đồng khi ở khách sạn năm sao nhanh hơn ba mươi phần trăm so với khách sạn ba sao, tỷ lệ thành công cao hơn hai mươi phần trăm.

Ông chủ sau khi nghe Triệu Hữu Tài thao thao bất tuyệt một hồi thì quay sang hỏi ý kiến tôi, tôi ập ứng:

- Thực ra chuyện này... hình tượng công ty với thực lực cá nhân thể hiện trên nhiều phương diện, bao gồm yếu tố vật chất và khả năng ăn nói của nhân viên...

Ông chủ vừa nghe vừa gật đầu, Triệu Hữu Tài vừa nghe vừa biến sắc. Mặc dù sau đó được tăng tượng trưng lên thành sáu mươi và ba trăm năm mươi tệ, nhưng vẫn khiến Triệu Hữu Tài thấy mất mặt. Lần này tìm hẳn hợp tác, ban đầu tôi cũng lo lắng, nhưng tôi tin rằng trước mặt đồng tiền, thù hận nào cũng có thể hóa giải, huống hồ chỉ là một mâu thuẫn nhỏ bằng con kiến?

Triệu Hữu Tài cũng giống như tôi, bất quá chỉ là một gã phàm phu tục tử hàng ngày thích ăn thịt, uống rượu, chẳng lẽ tôi thực sự đánh giá thấp hẳn? Vì một chuyện nhỏ nhặt mà hẳn thà bỏ tiền để lấy cái tiếng?

- Vỡ kịch hạ màn thật rồi hả? Không còn khả năng vãn hồi sao? – Lâm Thăng chạy ào vào, liếc mắt hỏi tôi, xin một liều thuốc.

- Hết rồi, tôi cố gắng hết sức rồi, số nó thế. Bên Lôi tổng tôi trả trước hai trăm nghìn rồi, Dương Hùng Vĩ tôi hứa là cho hẳn một phần trăm, mỗi tháng thanh toán một lần, Triệu Hữu Tài nếu chịu hợp tác thì tối nay tôi sẽ thanh toán một lần cho hẳn ba trăm nghìn, điều kiện như thế đã cao hơn quy định ngầm nhiều rồi. Hơn nữa tôi còn giữ lại một chiêu, vào phút cuối cùng tôi hạ một giá, nhưng không ngờ Triệu Hữu Tài và cả Úc Lập còn thâm nho hơn tôi, không thành công đúng là ông trời có ý diệt chúng ta rồi.

- Triệu Hữu Tài vì sao lại làm thế? Lôi tổng, Dương Hùng Vĩ vì sao không giúp anh? Chẳng nhẽ tình hình mà anh phán đoán không chuẩn? – Giọng điệu của Lâm Thăng vừa như thúc giục, vừa như có chút gì bức bối.

Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, im lặng.

- Không biết, có thể vì Triệu Hữu Tài nhận được nhiều hơn từ ông chủ Vạn. Dương Hùng Vĩ cũng vậy. – Hai phút sau, tôi chậm chậm nói.

- Thế nghĩa là quy định thị trường không có tác dụng, chỉ dựa vào phán đoán của ba công ty thôi, tóm lại là phán đoán của anh có vấn đề. Anh

thường làm mấy việc đảo lộn quy định ngầm, cuối cùng lại ngã trong chính nó.

- Đúng, tôi thừa nhận tôi có trách nhiệm, nhưng siêu nhân cũng không phải là vạn năng, Lý Giai Thành cũng có lúc phải thất thủ, huống hồ là một ông chủ nhỏ như tôi. – Tôi thấy bất mãn khi Lâm Thăng không những không thông cảm cho tôi mà còn có vẻ không chịu buông tha.

- Tôi không ngờ anh lại là một người không có ý chí chiến đấu như thế, thất bại thì tìm lý do bao biện cho mình. Lý Giai Thành đã từng thất bại, nhưng ông ta chưa bao giờ từ bỏ hay tuyệt vọng.

- Đó chỉ là những lý luận trên sách vở của anh, nói ra thì hay, thì dễ lắm, anh không biết hiện thực phức tạp và phiền phức thế nào sao?

- Lý Tiểu Phi, tôi không quan tâm cái phức tạp, phiền phức ấy, anh đã nói tôi ích kỷ chỉ biết mình cũng được, anh đã từ bỏ như thế, cái tính cách không chịu khuất phục của anh thường ngày đi đâu rồi? Anh có còn là đàn ông không?

Mọi người xung quanh, kể cả nhân viên phục vụ cũng quay sang nhìn chúng tôi.

Lâm Thăng đứng trước mặt tôi, chỉ tay vào mặt tôi, dánh vể vô cùng phần nộ, nước bọt của hắn như hòn ngọc rơi ra, bắn vào mặt tôi, tôi không có phản ứng, đầu óc tôi đã tê liệt, không trả lời, Cảnh Phú Quý ngồi cạnh cầm đầu hút thuốc, không nói câu nào.

Tôi ăn hết một suất sườn bò Mỹ và chân giò lợn Đức, cảm giác chưa bao giờ ngon miệng đến thế. Xong bữa cơm, tôi lấy tăm xỉa răng, xua tay:

- Các anh em, đi! Mục tiêu là phố Bar! Nội dung là rượu, giải tán! Mức độ, uống đến chết!

Tại bar Kim Sắc, tiếng nhạc đình tai, ánh đèn nhấp nháy. Tôi uống một hơi ba cốc salvo Hoàng gia rồi bắt đầu chìm trong trạng thái mơ màng, một cô gái trong chiếc áo dài trắng đi qua, tôi lập tức nắm lấy cánh tay cô đòi khiêu vũ cùng, thế là một gã đàn ông gần đó đẩy tôi ra, tôi vung một nắm đấm nhưng bị Cảnh Phú Quý lao lên ôm lại. Tôi chửi lầm bầm mấy tiếng, nhất thời nổi hứng, tôi cởi áo sơ mi ra rồi nhảy lên sân khấu tròn, nhưng chân tôi trơn trượt, Cảnh Phú Quý đỡ tôi, tôi bảo hắn đi kiếm ít thuốc lắc về đây, bị Cảnh Phú Quý từ chối:

- Không có!

Tôi vỗ tay vào mặt hắn:

- Không giúp tôi... cậu xấu xa, tôi tự đi tìm!

Nói xong tôi lao ra ngoài, lại bị Cảnh Phú Quý kéo về bàn:

- Cậu muốn chết à?

Tôi túm cổ áo Cảnh Phú Quý:

- Người anh em, tôi muốn chết đây, cậu đừng, đừng thiếu lý trí như thế, chơi với tôi được không? Điên một chút, nào, “come on”, điên một chút được không?

Tôi loạng choạng bước đi, túm lấy Lâm Thăng:

- Nói cho cậu một bí mật, tôi thích Vương Tiểu Lệ. – Tôi vỗ ngực Lâm Thăng, hắn dè tôi xuống ghế:

- Được, tôi biết rồi, lần sau tôi sẽ chuyển lời cho cậu!

Dường như lúc này cổ tôi không thể đỡ được đầu nữa, gục trên bàn:

- Ha ha, sáng khoái gồm nhi?

Tôi chống tay lên bàn, đỡ đầu mình, tay còn lại túm lấy vai Cảnh Phú Quý:

- Người anh em, cậu nói đi, sao mà chúng ta đen thế?

- Chuyện đã qua rồi nhắc làm gì, uống rượu! Lâm tổng, nào, cùng uống. - Cảnh Phú Quý gọi Lâm Thăng.

Trong khói thuốc mịt mù, tôi ngậm một điếu thuốc, nheo mắt nhìn Lâm Thăng:

- Anh Thăng, anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta quen nhau ở chợ người không? Hồi đó thích thật, trong sáng, hy vọng, còn bây giờ thương tích đầy mình, sống không bằng chết, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, đúng là như một giấc mơ.

- Bắt đầu làm thơ rồi? Miệng chó cuối cùng cũng nở được răng voi rồi. –Lâm Thăng đặt cốc rượu lên bàn, tay túm chặt vai tôi, - Cái gì mà mơ hay không, đời người như một trò chơi! Dù sao thì chúng ta cũng từng chơi rất hay!

Cảnh Phú Quý cũng khoác tay qua, miệng phả ra toàn mùi rượu:

- Lâm tổng, ngày trước tôi thường đối đầu với anh, anh hận tôi không?

- Hận cái gì mà hận? Tôi cũng có ra gì đâu, huống hồ lần Phương Vĩnh Huy tới Châu Hải anh đã giúp tôi, anh tới Thâm Quyển cũng không báo cáo chuyện của tôi với Vương Tiểu Lệ cho Phương Vĩnh Huy, thế là đủ lắm rồi! Tôi biết tâm địa anh không xấu, ha, như thế gọi là sóng gió đã qua, còn huynh đệ, tương phùng nhất tiết, hết thù hận, huống hồ chúng ta còn là người một nhà, đều là cổ đông của công ty!

- Cái gì mà người một nhà? Cái gì mà cổ đông? Không phải nữa, lập tức giải tán rồi! Ha ha. – Tôi ngẩng đầu lên cười điên cuồng.

- Phi, hay là chúng ta bắt đầu lại từ đầu, tôi cũng không đi Phương Thị nữa, Lâm tổng, anh nói được không?

Chưa chờ Lâm Thăng trả lời, tôi đã chém tay ra:

- Bắt đầu... bắt đầu cái cóc khô! Số trời đã định, thế là đủ rồi, chẳng phải người ta nói trên đời không có tình bạn nào... không rời sao?

- Được, được! Qua một giấc mộng là đủ rồi, chúng ta hát bài “Một trò chơi, một giấc mộng” nhé! – Lâm Thăng quay đầu hướng về phía sàn nhảy.

Đừng nói tới chuyện chia ly

Tôi sẽ không vì thế mà rơi lệ

Đó chỉ là một giấc mơ đêm qua mà thôi

Đừng nói muốn hay không

Tôi sẽ không vì vậy mà để ý

Đó chỉ là trò chơi đêm qua mà thôi

...

Khóc, cười, cười, khóc, ba người chúng tôi nắm tay nhau, vai kề vai đứng thành hàng trên sân khấu, há to miệng ra sức hét, như những kẻ điên, mọi âm thanh trên thế giới dường như đã ngưng bật, mọi ánh sáng trên thế giới dường như đã tối đen, chỉ vì giây phút này, chỉ vì chúng tôi.

Chúng tôi lao đảo đi ra khỏi quán bar, dưới một gốc cây trên vỉa hè, tôi nắm chặt tay Lâm Thăng:

- Thăng, anh... anh yên tâm, tôi sẽ có câu trả lời cuối cùng cho anh, ngày mai tôi sẽ tới Khoa Mỹ quậy, tôi làm không được thì bọn họ cũng

không sống yên ổn, cùng lắm là cùng chết!

Lúc này Lâm Thăng trở nên thận trọng:

- Phi, những việc cần làm anh đã làm rồi, tôi không trách anh, anh như thế sau này ai còn dám làm ăn với anh?

Tôi vỗ mạnh lên vai hắn:

- Làm ăn? Còn làm cái quái gì! Từ nay về sau ông không làm nữa, ông đi làm thuê, chỉ làm thuê thôi, tan làm thì về nhà với vợ.

- Anh có chịu được không? Tôi thấy anh chỉ nói tức vậy thôi, tôi còn không hiểu rõ anh chắc, càng bận càng hưng phấn, càng nhàn càng dễ sinh bệnh! Thôi bỏ đi, ý tốt của anh tôi xin nhận, anh hãy suy nghĩ cho kỹ. – Lâm Thăng vỗ lên bàn tay tôi đang đặt trên vai hắn.

Cảnh Phú Quý sáp lại gần, một tay khoác lấy tôi, tay kia khoác vai Lâm Thăng:

- Quậy đi, tôi ủng hộ cậu, ngày mai tôi đi với cậu! Vì anh em chúng ta.

Tôi đẩy hắn ra:

- Vớ vẩn, cậu đi theo tôi làm gì? Sau này làm sao cậu có thể đại diện cho Phương Thị làm với Khoa Mỹ được! Tôi chẳng đưa ai đi hết, một mình tôi thôi, ông là Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung, khiến Khoa Mỹ phải trời long đất lở.

Cảnh Phú Quý sáp lại:

- Kệ mẹ nó, cứ quậy xong rồi hãy tính, cùng lắm thì không đi Phương Thị nữa.

Một giờ sáng, bên vệ đường phố Bar chỗ Thủy Loan Đầu, ba thằng đàn ông chụm đầu vào với nhau, chúng tôi cúi đầu không nói năng gì, như ba pho tượng điêu khắc đứng giữa đêm tối. Lúc ở cùng nhau thì thường xuyên nảy sinh mâu thuẫn, lúc chia tay rồi lại quyến luyến nhau, lúc này, cho dù là bao nhiêu oán hận cũng không còn quan trọng nữa, tất cả chỉ còn lại sự bao dung và thông cảm, đó là cái cảm giác đã lâu lắm rồi tôi không có được.

Lâm Thăng xua tay:

- Bye bye, tôi đi vui về một mình đây.

Cảnh Phú Quý đòi đưa tôi về nhà, tôi nói không cần, đưa tôi vào khách sạn. Nửa năm nửa ngời trên xe, tôi gửi cho Tiểu Ngọc một tin nhắn: Tới khách sạn Thạch Cảnh Sơn. Nhắn xong, tôi tắt máy.

Thời gian quay lại một tuần trước, Tiểu Ngọc tựa đầu vào vai tôi:

- Anh, chúng ta làm một lần, anh muốn thế nào cũng được.

Tôi lắc đầu từ chối:

- Tiểu Ngọc, ý tốt của em anh xin nhận, nhưng hôm nay thì không thể.

Từ lúc ra về, dọc đường tôi vừa lái xe vừa nghĩ, vì sao lại thế? Một món hàng đưa tới tận miệng còn không cần, vì tôi chê cô ta bẩn sao? Hình như không phải, tôi thường lăn lộn ở những nơi như thế, đã sớm luyện thành thân thể kim cương bất hoại rồi. Là vì muốn xây dựng một hình tượng tốt trong lòng cô ta sao? Cũng không hoàn toàn, tôi đâu phải hạng người “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”. Vì quá quen thuộc rồi nên không thể xuống tay? Hình như có một chút. Nhưng lý do căn bản nhất thì tôi vẫn nghĩ mãi không ra.

QUÝ NHN TIỂU NGỌC

Trong lúc mơ màng, hình như có người đẩy tôi:

- Anh Phi, anh Phi.

Tôi quay người lại, dưới ánh đèn vàng phản chiếu một gương mặt mịn màng như quả xoài, trên người là bộ đồ thể thao Nike màu trắng, là Tiểu Ngọc.

- Anh, anh uống say rồi hả? Còn chẳng thèm đóng cửa.

- Thế sao? Ồ, anh để cửa mở cho em mà. – Tôi chống hai tay, ngồi dựa vào thành giường, môi miệng khô khốc, cuống họng nóng rát, - Mấy giờ rồi? – Tôi gần như đã cạn kiệt sức lực.

- Hai giờ rồi. - Tiểu Ngọc ngồi xuống mép giường, gương mặt có vẻ không tự nhiên, rồi cô lại lập tức đứng lên. – Em ra tủ lạnh lấy cho anh cốc nước. - Tiểu Ngọc đưa cho tôi một lon Coca, tôi một hơi uống cạn, nấc lên mấy cái, hơi rượu vẫn còn lờn vờn quanh đây.

Sau đó hai người chẳng còn gì để nói, Tiểu Ngọc cúi đầu, tôi thở dồn dập, một lúc sau, tôi phá tan sự im lặng:

- Tiểu Ngọc, đưa cho anh điếu thuốc.

Tiểu Ngọc tìm một bao thuốc trong túi của tôi, móc ra rồi cầm bật lửa đưa cho tôi, tôi nhân tiện kéo cô ta vào lòng, Tiểu Ngọc nằm trong lòng tôi rất ngoan ngoãn, gối đầu vào ngực tôi, mái tóc dài cọ vào cằm tôi.

Lại là một sự im lặng, chúng tôi chẳng ai nói gì, căn phòng yên tĩnh đáng sợ, duy chỉ có tiếng Tiểu Ngọc dùng móng tay cào lên tấm đệm trắng tinh, cho tới khi điếu thuốc đã cháy hết trong tay tôi, tàn thuốc rơi xuống thảm.

Tiểu Ngọc nắm hai tay tôi, cúi đầu xuống, mái tóc dài che khuất mặt cô, gương mặt chìm trong một sự mộng ảo:

- Anh, em biết anh là người tốt.

- Tiểu Ngọc, biết vì sao anh đồng ý giúp em không?

Tiểu Ngọc lắc đầu, không nói gì.

- Anh đã nhìn thấy chính anh từ con người em, bên ngoài hào nhoáng, nội tâm yếu đuối, thực ra chúng ta là những con người giống nhau.

- Không, khác nhau đấy, em bán thân thể, bán cả linh hồn.

- Ngốc quá, giống nhau thôi, anh cũng đang bán, vì tiền mà việc gì anh cũng làm, chỉ có điều chúng ta khác nhau ở những thứ chúng ta bán, nói sâu xa một chút, anh còn tệ hại hơn em, em không trộm, không cướp, bán giá thỏa thuận, còn anh thì lừa gạt mọi người, linh hồn anh đã bị bán đứt từ lâu rồi, anh không hiểu bây giờ mình là người như thế nào, không hiểu rốt cuộc anh muốn gì, niềm vui của anh tới từ đâu. – Tôi buồn rầu thở dài.

- Anh Phi, có lúc em cũng giải thoát cho mình như thế, nhưng xã hội lại không nghĩ vậy, họ nói có hàng nghìn nghề, sao lại làm cái nghề bẩn thỉu này.

- Hây a, xã hội, thật là...

- Anh, hôm nay anh gặp chuyện gì không vui sao?

- Cũng có thể, nhưng nếu nói theo cách khác thì anh được giải thoát rồi, giải phóng rồi, nói như thế cũng chưa chắc đã là chuyện không vui.

Tôi ôm Tiểu Ngọc thật chặt.

Tôi biết hôm nay cho dù thế nào cũng không được nữa rồi, rướn cao lưng, dịch vào bên trong một chút.

- Thôi đi, Tiểu Ngọc, em ngồi lại đây, dựa vào thành giường.

Tiểu Ngọc ngoan ngoãn làm theo lời tôi, tôi cúi người xuống vùi đầu vào ngực cô ta:

- Anh mệt lắm, em ôm anh đi.

Tiểu Ngọc ôm lấy vai tôi, các ngón tay vuốt lên tóc tôi, cả người tôi được thả lỏng, nhớ tới mẹ tôi, nhớ tới khi tôi còn nhỏ, tôi muốn cảm nhận khoảnh khắc an bình này, một lúc sau, tôi nửa mơ nửa tỉnh nói:

- Tiểu Ngọc, kể chuyện cười cho anh nghe. – Tôi biết trong điện thoại của cô ta thường có những câu chuyện mới, coi như tìm vui trong nỗi khổ.

- Ôi, anh nhắc em mới nhớ, vừa nãy em gặp một người bạn của anh, còn dùng điện thoại quay hình lại đấy.

- Cái gì thế, có phải không? – Lúc này tôi hoàn toàn không có hứng thú với những thứ gọi là bạn bè nữa.

- Này, anh xem đi rồi nói. - Tiểu Ngọc lấy điện thoại trong túi ra rồi đưa cho tôi.

Cuối cùng tôi cũng đã hiểu vì sao trong giấc mơ của mình lại xuất hiện Tiểu Ngọc, có lẽ vì sau khi đi Trúc Tiên Động thắp hương, thần linh đã báo mộng cho tôi, hoặc là lão đạo sĩ ở Phổ Đà Sơn nói không sai, một người đàn bà hại tôi, người đàn bà khác lại cứu tôi, Lưu Hân khiến cả nhà lẫn công ty tôi đều không được yên ổn, và Tiểu Ngọc hôm nay là quý nhân của tôi.

Tôi run tay cầm chiếc điện thoại xem hết đoạn quay, bật dậy khỏi giường, ngửa cổ lên cười ha hả điên cuồng, một cơn sóng âm thanh mạnh mẽ lan tỏa trong căn phòng, khiến căn phòng dường như thoáng qua một cơn gió, đến rèm cửa cũng lay động, phát ra âm thanh, sau đó tiếng cười lại xuyên qua bức tường, xuyên qua cửa sổ, vang vọng trong bầu trời tối đen nơi khách sạn,, trong đêm tối tĩnh mịch này, nó trở nên vô cùng đáng sợ. Tiểu Ngọc không hiểu gì, bởi vậy sững lại, tôi cúi người xuống, dang tay ôm cô ta:

- Tiểu Ngọc, em đúng là quý nhân của anh! Em là ân nhân cứu mạng của anh! Ha ha!

Tôi như người được khai tử hoàn sinh, tôi đã cảm nhận được niềm vui cực độ sau một đòn chí mạng, tôi đã được sống lại.

Một luồng khí nóng bốc lên trong đầu, sau đó lan ra khắp cơ thể tôi, ngay lập tức, tôi cảm thấy cả người mình cương cứng, tràn đầy sức sống.

Làm xong việc, tôi nằm trên giường, khắp người là mồ hôi, nghiêng đầu nói với Tiểu Ngọc đang cuộn mình trong lòng tôi:

- Chẳng phải em nói cao trào của đàn bà tỷ lệ thuận với con số không đằng sau đồng tiền sao? Hôm nay anh không có tiền trả cho em đâu.

Tiểu Ngọc đưa tay ra vuốt ve gương mặt tôi, ngẩng đầu lên nhìn tôi cười toe toét:

- Anh, anh là ngoại lệ duy nhất.

Ôm Tiểu Ngọc mệt mỏi ngủ thiếp đi, khi tỉnh dậy, trên giường chỉ còn mỗi tôi, cảm giác các cơ đau nhức, cả người mất sức, tôi khó khăn lắm mới ngồi dậy và dựa vào thành giường được, trên chiếc tủ lạnh cạnh đó có một chiếc điện thoại, bên dưới là một bức thư, trên drap giường là dấu vết của chất lỏng bắn tui, đó là tội chứng của sự điên cuồng đêm qua.

Anh, em từng mơ mộng rằng cái ngày anh tìm em sẽ như thế nào, thậm chí em còn khát khao có những động chạm cơ thể với anh, cho tới đêm qua, không dám nói là anh đã có em, nhưng cuối cùng em cũng được nằm trong lòng anh, mặc dù thời gian rất ngắn ngủi, mặc dù em hiểu rằng cả đời này chỉ có một lần, mặc dù em biết anh không phải vì em, nhưng em muốn nói với anh, em thỏa mãn rồi, em thực sự rất vui.

Chẳng có người đàn bà nào không khát khao tình yêu, nhưng từ lần đầu tiên em đứng trước mặt các khách hàng để người ta lựa chọn, em đã ý thức được rằng tình yêu trong sáng sẽ mãi mãi rời bỏ em mà đi.

Lẽ ra em đã trở thành một giáo viên, nhưng giờ lại lưu lạc đến bước đường này, trở thành một người vô liêm sỉ. Em rất hối hận, thậm chí còn trách cứ bố mẹ em, nếu họ có quyền có thể, chỉ cần họ có một thu nhập bình thường một chút thì em đã không đi đến bước đường này. Nhưng mỗi khi Tết đến trở về nhà, họ giết con lợn họ đã nuôi cả một năm, mang sữa từ năm trước em gửi về cho họ, nhưng họ không nỡ uống, ra pha cho em, sau đó luôn miệng nói là họ không thích uống sữa, nước mắt em lại trào ra, cuối cùng em cũng nhận ra, em có ngày hôm nay không thể trách bất cứ ai, chỉ có thể trách bản thân em, vì em là đồ vô dụng!

Em vẫn phải cảm ơn bố mẹ mình, họ đã cho em một dung mạo và cơ thể đẹp. Ban đầu em làm nghề này, em xấu hổ không dám nhận mình là sinh viên, bởi vì em cảm thấy đó là một sự sỉ nhục, sau đó em gần như tê dại, thậm chí còn chủ động đề cập tới, bởi vì cái mác sinh viên giúp em có được nhiều khách hơn, nổi xấu hổ, nhục nhã ban đầu đã được sự chủ động thừa nhận thay thế chỉ sau ba tháng, đúng là một sự thay đổi chóng mặt, mà tất cả chỉ vì đồng tiền.

Em đã bước trên một con đường không có đường lùi, từng có hai người chị em đến một công ty làm nhân viên văn thư và đến khách sạn làm nhân viên phục vụ, nhưng chỉ hai tháng sau họ đã quay lại, ông chủ và khách sạn gây khó khăn, những hy sinh mình bỏ ra chỉ đổi lại được một,

hai nghìn tệ, đã quen ăn hải sản, làm sao họ nuốt nổi những bữa cơm đạm bạc. Thế nên làm nghề của bọn em, đường thoát cuối cùng chỉ có hai con đường: Một con đường là sau khi nhan sắc tàn tạ, mở một cửa hàng nhỏ ở quê, sau đó tìm một người đàn ông thật thà nhưng nghèo khó để cưới; con đường còn lại là cứ làm tiếp, giá đi khách từ tám trăm tệ giảm xuống còn ba trăm tệ, rồi còn năm mươi tệ, sau đó hít thuốc phiện, một ngày nào đó sẽ chết ở một chân cầu hay góc tường. Em đã nhìn thấy rõ tương lai của mình là như thế nào.

Anh Phi, từ trước tới nay chưa có người nào tôn trọng em, ngoài anh, những lời của anh đêm qua đã an ủi em rất nhiều, lẽ ra em cũng định nuốt hết những lời nói nhu mì của một người con gái vào trong trái tim, không bao giờ kể ra với người khác, kể cả chồng em – nếu em may mắn có được cái hạnh phúc ấy, nhưng không hiểu vì sao, lần này em không thể khống chế được bản thân, em khao khát được kể về chúng ta, tâm sự với anh, giờ cho dù ra ngoài bị xe đâm chết em cũng không còn gì để nuối tiếc. Những gì em thường nói, người khác đều nói chỉ là mấy lời bấn thiêu, hôm nay đối diện với anh, tuy rằng bản thân em vẫn dè dặt, nhưng em muốn nói với anh những lời vãn vẻ, đây là thứ mà em từng có, dường như em lại tìm thấy rồi, tuyệt quá.

Anh, điện thoại để lại cho anh, đoạn phim đó đối với anh rất quan trọng, cho dù em không biết vì sao, em cũng không cần biết, chỉ cần nó hữu ích với anh là được rồi.

Tạm biệt, người yêu của em!

Tôi xem lại đoạn phim lần nữa, ông chủ Vạn, Trần Thế Phong, Dương Hùng Vĩ và một nhóm các em chân dài đang cùng điên cuồng nhảy nhót trong căn phòng VIP của hộp đêm Kim Bích, người nào cũng trái một em, phải một em, vô cũng phóng đảng, âm thanh qua huyền não không nghe rõ là nói gì, nhưng điều này không quan trọng, chỉ cần biết rằng họ ở với

nhau, hơn nữa còn làm những việc không chính đáng là đủ rồi, đủ để tôi cho họ một đòn chí mạng.

Tôi kéo rèm cửa sổ, ánh mặt trời ủa vào căn phòng, ngoài kia ánh mặt trời rạng rỡ, tôi có thể thấy một nơi mờ mờ sau ánh mặt trời đang vẫy gọi tôi, thế giới trước mặt tôi sáng bừng trở lại.

THANH THANH RA ĐI

Tôi lái xe tới công ty, dọc đường gọi điện thoại cho Cảnh Phú Quý. Trong công ty chẳng có mấy người, ánh mắt họ nhìn tôi đều không tự nhiên, những kẻ không có mặt chắc đang đi tìm con đường thoát khác, tôi lắc đầu cười lạnh, đi thẳng vào phòng làm việc, chuyển đoạn phim trong điện thoại vào máy tính, copy thêm một bản vào USB, nhét vào túi rồi đem cất điện thoại của Tiểu Ngọc vào tủ bảo hiểm, sau khi đã làm xong xuôi mọi việc, Cảnh Phú Quý cũng tới, tôi kẹp chặt túi vào nách, vừa đi ra ngoài vừa nói với hắn:

- Chờ tôi trong văn phòng!

Cảnh Phú Quý túm lấy tôi:

- Tôi đi với cậu!

- Không cần đâu, yên tâm đi, tôi không phải tới Khoa Mỹ quậy đâu. – Sau đó tôi cười quỷ dị, ghé sát tai hắn, đưa tay ra ngăn miệng, - Chắc chắn là một tin vui động trời.

Tôi lặng lẽ rẽ vào văn phòng của Lôi tổng, mỉm cười đưa chị ta cái USB, lúc xem, Lôi tổng sa sầm mặt, không nói lời nào. Xem xong, câu đầu tiên của chị ta là:

- Chuyện này có người nào biết không?

Tôi nói không, tôi chỉ đưa cho mỗi chị, tôi cũng không muốn chuyện này làm ồn lên, dù sao đối với Khoa Mỹ, nó cũng không phải là việc hay ho gì.

- Thế người quay camera thì sao?

- Chị yên tâm, cô ta không có liên quan gì đến chúng ta, hơn nữa tôi đã cho cô ta một khoản tiền để cô ta rời khỏi Châu Hải rồi.

Lôi tổng gật đầu nhìn tôi vẻ tán thưởng, đứng lên đi đi lại lại mấy vòng sau cái bàn, một lát sau dừng lại, giơ ngón tay cái lên:

- Thế thì tốt, tôi hỏi cậu câu cuối cùng, cậu có để lại bản gốc không?

Tôi nói:

- Không, tôi tin chị tuyệt đối.

Lôi tổng nhìn tôi chăm chăm:

- Thực ra tôi hỏi câu này cũng bằng thừa, các cậu làm ăn buôn bán, không thể nào không. Nhưng tôi tin cậu một lần, vậy chúng ta thực hiện một thỏa thuận quân tử, cậu đừng nói với bất cứ ai, cũng không được báo cảnh sát, còn về chuyện đấu thầu, chúng tôi sẽ suy nghĩ lại.

Đúng là trống vang không cần gõ mạnh, người thông minh không cần nói nhiều, tôi hoàn toàn hiểu được ý của chị ta, luôn miệng nói:

- Chắc chắn, chắc chắn rồi, chị cứ yên tâm. – Sau đó tôi đứng lên định ra về, Lôi tổng gọi tôi lại, đi tới trước mặt tôi, định nói gì đó lại thôi, rồi dường như đang lựa lời, tôi thấy hơi căng thẳng, nhìn chị ta lo lắng, Lôi tổng ngập ngừng một chút rồi nói:

- Cậu Phi, cảm ơn cậu luôn chăm sóc cho Victory. Câu này tôi muốn nói lâu lắm rồi, nhưng vì ngại mối quan hệ công việc, hy vọng cậu hiểu

cho. Ngoài ra, bộ quần áo mà Thanh Thanh mua tôi xin nhận, nhưng thứ trong đó thì cậu mang về đi, hơn nữa cầm luôn bây giờ. Tôi không trả cậu ngay ngày hôm sau là vì muốn cậu yên tâm, khi đó tôi đã bàn với Victory, đấu thầu kết thúc sẽ trả lại cậu, cho dù cậu có trúng thầu hay không. Cậu làm ông chủ cũng chẳng dễ dàng gì, nhưng phải đi con đường quang minh chính đại.

Tôi gật đầu, làm ra vẻ rửa tai lắng nghe. Lôi tổng nói tiếp:

- Còn nữa, cậu còn trẻ, bản tính cũng không xấu, nhưng tôi muốn nhắc nhở cậu một câu, Thanh Thanh là cô gái tốt, cậu phải dành nhiều thời gian cho cô ấy, đối với cô ấy tốt một chút. Con người có những lúc thường cảm kích với những ân huệ nhỏ của người khác nhưng lại vờ như không thấy ân tình cả đời của những người thân. Nhớ nhé, phải coi người nhà là những khách hàng quan trọng nhất.

Cánh cửa ký ức của tôi phút chốc bật mở, tỉnh ngộ: Trong giấc mơ đêm đó, Lôi tổng đã nói với tôi câu này.

Tôi thấy cảm động, khoe mắt đỏ hoe, sống mũi cay cay, tôi đưa hai tay ra nắm tay Lôi tổng, mím môi gật đầu:

- Dạ vâng, tôi nhất định sẽ ghi nhớ lời dạy của chị.

Giờ tôi chẳng phải lo lắng điều gì nữa, thứ duy nhất tôi cần làm là chờ đợi. Tôi lái xe vào con đường Cửu Châu, lướt trên mặt đường êm ru, tôi đắc ý bật cười, làm những việc này là sở trường của tôi, nếu bài thơ tán Thanh Thanh được phát trong loa của nhà ăn, hiệu quả như một quả bom nguyên tử thì cái USB lần này của tôi đã trở thành một con dao Thụy Sĩ, lạng lẽ chọc thẳng vào trái tim đối thủ, một dao chí mạng.

Những ngọn cờ màu và chụp đèn bên đường dường như đang vẫy chào tôi, những người vui vẻ hai bên đường dường như đang cười cùng tôi, cảnh tượng giống y ngày hôm qua, nhưng tâm trạng hoàn toàn khác nhau.

Giáng sinh sắp tới, sau đó là Tết dương lịch, năm nay có thể có một cái Tết bình an, thoải mái. Tôi nhớ lại lời Lôi tổng: “Hãy coi người nhà như những khách hàng quan trọng nhất”. Câu nói này đã thức tỉnh tôi, tôi từng lạc bước trước đồng tiền, một lòng sùng bái đồng tiền mà quên mất những người yêu tôi, quan tâm tới tôi ở xung quanh. Tôi quyết định phải đối xử với Thanh Thanh thật tốt, tối nay sẽ đưa cô ấy đi ăn một bữa yến sào, cái thứ này tôi đã ăn chán nhưng Thanh Thanh còn chưa bao giờ nhìn thấy. Tết Nguyên đán đưa cô ấy đến đảo Bali nghỉ ngơi, hâm nóng lại thế giới của hai người. Còn cả Đô Đô, tôi đã hứa đưa nó đi Disney Land Hồng Kông mấy lần, nhưng chưa lúc nào thực hiện được lời hứa, lần này tôi không thể thất hứa được nữa, Tết dương lịch sẽ đi. Đúng rồi, rủ cả nhà Cảnh Phú Quý cùng đi, tôi nợ hần, hần cũng nợ gia đình quá nhiều, coi như hai nhà chúng tôi cùng đi nghỉ. Nghĩ tới những điều này, tôi thậm chí còn cảm thấy mình không quan tâm tới kết quả cuối cùng phía Lôi tổng nữa, nếu gia đình không hạnh phúc thì thành công phỏng cũng có ích gì?

Tôi sẽ nói cho họ biết dự định của tôi, dành cho họ một ngạc nhiên, bèn gọi điện thoại về nhà, con trai Đô Đô nghe máy:

- Cục cưng, mấy hôm nữa bố đưa con đi Disney Land được không?

Đô Đô không có vẻ hưng phấn như thường ngày, cũng không trả lời tôi:

- Bố, bao giờ bố về?

Tôi hơi ngạc nhiên, nói:

- Làm sao, có chuyện gì?

- Con sợ.

- Sợ gì? Ban ngày ban mặt, con là con trai cơ mà, mẹ không có nhà sao?

- Mẹ ra ngoài rồi, con... con sợ thật. – Giọng điệu cậu con trai rất rụt rè.

- Không nói ọ, trước khi đi mẹ còn đưa cho con một bức thư, bảo con... đưa cho bố, còn nữa, mẹ nói... mẹ nói nếu trước mười hai giờ bố còn chưa về thì gọi điện thoại cho bố, con cứ ngồi trên ghế xem đồng hồ, bây giờ còn kém... kém hai mươi tám phút nữa. – Đô Đô kể một mạch, giọng hỗn hển, nói năng không được nhanh gọn như mọi khi.

Tôi nhìn chiếc đồng hồ điện tử của ô tô, hiển thị mười một giờ ba mươi phút. Tôi thấy lạ lùng, bèn nói:

- Đừng sợ, bố về ngay đây, được không?

Tôi gọi di động cho Thanh Thanh, tắt máy, gọi tiếp, vẫn tắt máy. Một cảm giác bất an mạnh mẽ dâng lên, tôi thấy đầu mình tê dại, suy nghĩ bắt đầu mơ hồ, tôi đạp mạnh thắng xe rồi lao vút về nhà.

Hồi sinh Đô Đô, bọn tôi không có kinh nghiệm, từ nửa năm trước khi mang thai tới mười tháng mang thai, rồi nửa năm sau khi sinh, mọi chi tiết trong quá trình kéo dài hai năm này, chúng tôi đều phải lên mạng tra cứu hoặc hỏi những người có kinh nghiệm, duy chỉ bỏ quên một chi tiết là nhét phong bì cho bác sĩ gây mê, thế nên lúc sinh, thuốc mê hơi ít, Thanh Thanh đau khóc thét lên, tôi chờ bên ngoài, tiếng hét vang ra qua bức tường dày như cửa vào tim tôi. Khi đó tôi đã thề là phải đối với Thanh Thanh thật tốt, sau này sẽ không để cô ấy chịu khổ thêm chút nào nữa, sau khi Đô Đô được sinh ra, vết thương của Thanh Thanh đau suốt ba tháng liền, ngày nào tôi cũng phải phục vụ cô ấy, công việc thì bắt Cảnh Phú Quý làm thay, bỏ cả chơi mạt chược. Có một ngày, tôi quỳ xuống đất dùng nước ấm ngâm hai đôi chân sưng phù của Thanh Thanh, Thanh Thanh xoa đầu tôi nói:

- Anh yêu, nếu anh thương yêu em cả đời như thế này thì tốt quá.

Tôi ngẩng đầu lên nói với cô ấy:

- Ngốc quá, em không sợ đau à?

Thanh Thanh cúi xuống ôm đầu tôi vào lòng:

- Em không sợ đau, chỉ cần anh đối xử tốt với em.

Tôi biết Thanh Thanh chỉ nói vậy, bình thường cô ấy sợ nhất là đau. Hồi học Trung học, cô ấy tham gia một cuộc thi chạy bền, bị ngã trầy cả gối, cô ấy ở nhà khóc lóc suốt nửa tháng trời, điều này mẹ vợ nói với tôi trước khi cưới, ý tứ rất rõ ràng, Thanh Thanh sợ đau, đừng để cô ấy bị thương, phải đối xử tốt với cô ấy một chút.

Tôi đã hứa không biết bao nhiêu lần, nhưng sau đó lại vì một nguyên nhân nào đó mà quên lời hứa, còn Thanh Thanh vẫn không bao giờ oán trách một lời dù rằng đã bị thương nhiều lần, chỉ mong một điều, tôi phải yêu cô ấy, chung thủy với cô ấy, nhưng thật bất hạnh, đến điều này mà tôi cũng không làm được.

Mỗi người con gái đều là một thiên thần mà ông trời gửi xuống, khi họ rơi nước mắt vì con trai, đôi cánh thiên thần của họ sẽ bị gãy, rơi xuống nhân gian, trở thành người phạm. Tôi không biết vào lúc tôi đang ăn chơi sa đọa, từng có một thiên thần, một người phụ nữ vì tôi mà rơi nước mắt và xuống trần nhân gian, Thanh Thanh trong cuộc sống của tôi đang rơi nước mắt, ngồi dưới ánh đèn vàng để viết cho tôi những dòng cuối cùng.

Phi, cái tên bình thường tới không thể bình thường hơn này đã liên kết với cuộc đời của em, đối với em mà nói nó có một ý nghĩa hoàn toàn khác, nó là bến bờ hạnh phúc của em, là khu vườn vui vẻ của em, trong giấc mơ, em đã từng hôn nó, từng gọi nó hàng ngàn lần trong tim, nhưng lần này... lần này sẽ là lần cuối cùng em gọi cái tên đó.

Em nên hận anh, cũng muốn hận anh, nhưng lại phát hiện ra mình không thể nào hận nổi, có lẽ vì nửa tiếng đó em đã đưa ra quyết định, em

phải cáo biệt triệt để với thế giới này, dù hận, dù yêu cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Nửa tiếng em đứng ở cửa, nói một cách chính xác là nửa tiếng em ngã ngồi trước cửa căn phòng khách sạn của anh, nước mắt lăn ra, nhưng em không khóc, anh đang cười trong đó, em cũng đang cười ngoài này.

Anh nhắn tin bảo em không cần lo cho anh, nhưng em không lo được không? Anh là chồng em, gặp phải chuyện lớn như thế, nếu chúng ta không thể cùng chung hoạn nạn, vậy chúng ta có cần là vợ chồng nữa không? Em đón xe đi tìm hết bãi đỗ xe này tới bãi đỗ xe khác, từ Cung Bắc tới Hương Châu, từ Hương Châu tới Cát Đại, em muốn gặp anh, vô cùng muốn gặp anh, em phải nói với anh rằng, thất bại không quan trọng, không sao cả, vốn dĩ chúng ta chỉ là những người tay trắng, mất đi những thứ này có gì đâu mà đáng sợ?

Cuối cùng, em cũng nhìn thấy xe anh đỗ trong sân của khách sạn Thạch Cảnh Sơn, tìm số phòng của anh ở quầy lễ tân, em đi tới trước cửa phòng anh, đúng lúc em định ấn chuông và gọi tên anh, em nghe thấy một âm thanh quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn, từ đó, thế giới của em đã hoàn toàn sụp đổ trong tiếng cười của anh.

Em là một người đàn bà ngu ngốc, nếu không quan tâm anh nhiều đến thế, mặc kệ cho anh lang thang đâu đó, không hỏi han gì tới hành vi của anh, hoặc là nhắm một mắt, mở một mắt, có thể mọi việc đã không xảy ra, nhưng em không làm được, anh là tất cả của em, anh là bầu trời của em. Em mất một tháng trời để thuyết phục mình rằng tối đó anh với Lưu Hân không làm gì cả, tất cả những việc anh từng làm tổn thương đến em, em đều cố gắng tha thứ, nhưng lần này không được nữa, đây là khách sạn chúng ta đã tổ chức lễ cưới, nó đã mang trên mình biết bao hồi ức đẹp và ấm áp, vậy mà một lần nữa, anh lại khiến trái tim yếu đuối của em vỡ vụn, em chính tai nghe mắt thấy anh ở trong đó, làm cái việc bẩn thỉu nhất đối

với một người con gái khác, em không thể thuyết phục bản thân, em không thể cho qua được nữa.

Hai tay cầm bức thư run rẩy, tư duy và thân thể tôi đều sụp đổ, một cảm giác sợ hãi ớn lạnh lan tỏa khắp cơ thể tôi, đầu óc tôi căng ra, chỉ còn một ý nghĩ: tai nạn mà tôi không muốn xảy ra nhất, đáng sợ nhất cuối cùng cũng tới!

Đô Đô nhận ra tôi không bình thường, kéo áo tôi:

- Bố, sao thế? Có phải mẹ xảy ra chuyện gì rồi không? Đúng không?

Tôi không thể đọc tiếp được nữa, cũng không trả lời con, hoảng hốt lao ra ngoài:

- Đô Đô, mau gọi điện cho chú Quý!

Lần đó, sau khi cùng Dương Hùng Vĩ mời Tiểu Mỹ, Tiểu Cầm ăn vi cá và bị nôn, hôm sau Thanh Thanh hỏi tôi:

- Sao tối qua anh ăn nhiều mì thế, nôn ra toàn là mì.

Tôi khựng lại một lát rồi mới phản ứng lại:

- Ngốc quá, đó là vi cá chứ mì gì.

Thanh Thanh ồ một tiếng:

- Thì ra vi cá như thế à, nhưng anh nôn hết ra rồi, tiếc thật!

Một lát sau tôi mới thấy có lỗi, người mới gặp mặt vài lần tôi đã mời họ ăn vi cá, còn cho họ một nghìn tệ, vậy mà người vợ sống với mình bảy, tám năm đến vi cá trông như thế nào cũng không biết, thế mà tôi còn giấu cợt cô ấy! Tôi hối hận đi tới cạnh Thanh Thanh đang bận nấu thức ăn trong bếp:

- Vợ này, khi nào việc đấu thầu kết thúc, anh sẽ đưa em đi ăn yến sào, vi cá, cho em ăn chán thì thôi!

Thanh Thanh, em là người phụ nữ ngu ngốc, anh còn chưa đưa em đi ăn yến sào, chúng ta sẽ đi ngay, đi luôn bây giờ. Tôi lao thẳng xuống tầng hầm, cái gara lặng lẽ phút chốc lại vang lên tiếng khởi động xe và tiếng đập phanh, tôi vội vàng quay đầu lái xe ra chỗ có barie, nhân viên quản lý đưa tay ra đòi xem thẻ của tôi, tôi mặc kệ, đập phanh lao thẳng ra ngoài, thanh barie gãy đôi ở giữa, một mảnh thủy tinh bắn vào phía tôi, tôi né đi theo bản năng, nhân viên bảo vệ ở sau lưng hét to, tôi sa sầm mặt, giữ vững tay lái rồi lao ra ngoài, dọc đường tôi ra sức ấn còi, tả xung hữu đột, thấy xe nào phía trước là vượt qua, còn lái xe trái làn đường, đèn đỏ hoàn toàn không tồn tại trong mắt của tôi nữa, những nơi tôi đi qua vang lên tiếng phanh xe ken két, tôi như không nhìn thấy, cũng không quan tâm tới những tiếng chửi rủa của họ, chiếc xe điên cuồng lao nhanh trên đường, mục tiêu chỉ có một: vịnh Hồng Hải, vịnh Hồng Hải!

Khi chiếc xe từ con đường có khu biệt thự nghỉ mát rẽ vào đường vịnh Hồng Hải, tôi phát hiện phía trước có một đám người đang vây lấy lan can đá, tim tôi thắt lại, bản năng khiến tôi lao về phía trước, không kịp phanh xe, chiếc xe đâm bụm vào thềm đá bên đường, âm thanh vô cùng chói tai, đầu xe chệch sang rồi kên lên, một bánh đã ghéch lên thềm đá, ánh mắt của đám người đó lập tức dồn qua, tôi đẩy cửa xe lao ra, loạng choạng vượt qua thảm cỏ, lao về phía biển, điên cuồng gạt tay mọi người ra.

Một người phụ nữ áo đỏ quần đen đang nằm trên đất, gương mặt tím tái, hai mắt nhắm nghiền, mái tóc rối tung, cả người là cát và cỏ, phần bụng nhô cao.

Tôi nhào tới.

- Thanh Thanh, Thanh Thanh! – Tôi quỳ xuống đất, ngửa đầu lên trời mà khóc.

- Gọi cấp cứu rồi. – Bên cạnh có một người phụ nữ béo tròn nói. Tôi nửa quỳ nửa bò túm lấy tay áo chị:

- Tôi xin chị, gọi giúp tôi lần nữa đi!

Sau đó tôi bò trở lại, dùng tay cạy miệng Thanh Thanh ra, cúi người xuống thổi mạnh vào miệng cô ấy. Một tay giữ đầu cô, một tay tôi ấn mạnh vào bụng cô ấy, nhưng ngoại trừ một dòng nước chảy ra khỏi miệng thì Thanh Thanh vẫn không có phản ứng gì.

Tôi vội vàng bế thốc cô đặt lên chân mình, hai tay dấm mạnh vào lưng cô, vừa đánh vừa hét:

- Thanh Thanh, đừng, Thanh Thanh, về đi, em về đi! - Nhưng cơ thể của Thanh Thanh vẫn cứng đờ như một khúc gỗ, hoàn toàn không quan tâm tới tiếng khóc của tôi.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn những người xung quanh, gào lên:

- Ai giúp tôi cứu cô ấy? Làm ơn đi! Trả tiền! Tôi sẽ trả tiền!

Tôi móc ví ra, rút hết toàn bộ tiền ra tay, kể cả thẻ tín dụng, giơ cao, xua thật mạnh.

Ánh mặt trời rất chói mắt, tôi quỳ trên đất ngẩng đầu lên, nước mắt, mồ hôi và cả nước mũi nhòe nhoẹt trên mặt tôi, mọi người xung quanh đang im lặng bắt đầu xao động. Giọng của tôi đã tắc nghẹn.

Tôi phát hiện trong đám người có một ông già đánh cá:

- Chú ơi, chú giúp tôi, cứu cô ấy, tôi cho chú một trăm nghìn, không, năm trăm nghìn, tôi cho chú năm trăm nghìn!

Ông già lắc đầu:

- Chàng trai, nhiều tiền nữa cũng vô ích thôi, lúc tôi vớt cô ấy từ dưới biển lên đã không cứu được nữa rồi, quá muộn rồi, đưa về an táng đi!

Thanh Thanh, đấu thầu kết thúc rồi, mọi thứ kết thúc rồi, anh quay về rồi! Anh còn chờ đưa em đi ăn yến sào, chờ em chửi anh, chờ em nói chuyện với anh, vì sao, vì sao em chỉ trút hết mọi tâm sự vào một tờ giấy mỏng?

Khóc xong, em rất bình tĩnh, anh gặp nhiều khó khăn, hy sinh quá nhiều, chịu đựng quá nhiều áp lực, vậy mà em còn khiến anh nổi giận. Nhưng em cũng thường hỏi bản thân, đó là vì sao, vì sao chúng ta trở nên như vậy? Chúng ta vốn rất hiểu nhau, rất có thần giao cách cảm cơ, vậy mà sao tới hôm nay, những điều em nói, anh lại cảm thấy ấu trĩ và nực cười, còn những điều anh nói, em lại không tài nào hiểu được?

“Trời đất già cõi, biển cạn đá mòn, tim anh cũng không thay đổi”, đó là lời bài thơ anh viết cho em, lời hứa này em vẫn khắc ghi trong tim, tin tình cảm của anh ban đầu xuất phát từ con tim, nhưng em muốn dùng hành động để bảo vệ lời hứa đó, để chứng minh rằng em tin vào tình yêu trong sáng “biển cạn đá mòn”, em phải dùng hành động để chứng minh cho anh tin rằng thế giới này vẫn còn những tình yêu không chịu cúi đầu trước bất cứ điều gì. Nếu cái chết của em có thể khiến anh tin vào điều này, em chết không hối tiếc.

Em có lỗi với bố mẹ, họ nuôi em thành người, đặt vào em bao nhiêu hy vọng, nhưng em lại nhẫn tâm cắt đứt tất cả để một mình đi trước, em không phải là một đứa con gái tốt, tha thứ cho con, bố mẹ thân yêu, kiếp sau con sẽ báo hiếu với bố mẹ, được không?

Còn cả Đô Đô, nó khiến em chùn bước, nó thông minh, đáng yêu, giờ nó đang ở cạnh em, ánh mắt giống em, cái miệng giống em, nhưng từ ngày mai, em sẽ không bao giờ được gặp nó nữa, trái tim em đau lắm, nước mắt em không tìm được lại chảy ra rồi. Đô Đô, không phải vì mẹ độc ác, mẹ

cũng không muốn rời xa con, nhưng mẹ là một kẻ yếu đuối, mẹ không thể trải qua việc này, thực sự là không thể. Mẹ không phải một người mẹ tốt, tha thứ cho mẹ, ngoan nhé, mẹ sẽ ở trên trời bảo vệ con, được không?

Hy vọng duy nhất của em là anh hãy nuôi dưỡng con thật tốt, để nó trưởng thành khỏe mạnh. Ngoài ra, xin anh khi an táng cho em hãy cắt tóc của con đặt cùng với xương cốt của em, em sẽ ngửi thấy mùi hương của con.

Tạm biệt, người yêu của em, cảm ơn tình yêu anh dành cho em, cảm ơn vì anh đã mang lại cho em rất nhiều niềm vui, chỉ nghĩ đến đó thôi, em cũng đã thấy trái tim mình tràn đầy hạnh phúc, chỉ tiếc rằng nó quá ngắn ngủi.

Em không hận anh, tất cả đều là số mệnh.

Hôn lễ của tôi và Thanh Thanh được tổ chức tại khách sạn Thạch Cảnh Sơn, Thanh Thanh thích khung cảnh mát mẻ, tao nhã ở đó, nó mang vẻ hiền hòa giữa sự ồn ào, qua khung cửa kính của phòng ăn ở tầng hai nhìn xuống, một hàng cây nhỏ xanh ngắt với một mặt hồ phẳng lặng, mấy con thiên nga thong thả bơi trên mặt hồ, thi thoảng lại đập đập đôi cánh, như cảnh tượng của nơi thế ngoại đào viên. Bữa tiệc chỉ có ba bàn, đều là những đồng nghiệp và bạn bè của chúng tôi quen sau khi tới Châu Hải, bố mẹ hai bên đều không tới, không phải vì họ không muốn, mà vì từ lúc quyết định kết hôn tới khi tổ chức hôn lễ chỉ có ba ngày, khi đó Thanh Thanh đã mang thai ba tháng, nếu cứ kéo dài thêm bụng sẽ lộ to, mà ngày thứ ba sau khi kết hôn, tôi lại phải đi Hàng Châu công tác.

Khi đám người tới “quây động phòng” đã ra về hết, chỉ còn lại tôi và Thanh Thanh, tôi nhìn bốn bức tường xung quanh thờ dài:

- Hây a, nhà mới, giường mới, đồ dùng mới, chỉ tiếc rằng nằm trên chiếc giường này chỉ là hai cỗ máy đã cũ.

Thanh Thanh dấm lên vai tôi:

- Đều là tại anh, anh còn nói nữa à, em cần chết anh giờ! – Sau đó cô ấy há miệng lao đầu qua, tôi vừa lùi vừa nói:

- Đem tâm hôn mà cần người là không được đâu nhé, nhưng em tách chữ “cần” (Trong tiếng Trung, chữ “cần” được ghép bởi hai chữ “khâu” và “giao”, “giao” ở đây là “giao hợp”.) ra thì anh không phản đối đâu.

Thanh Thanh khựng lại, mấy giây sau mới hiểu ra vấn đề, nhào đến:

- Để xem em xử lý anh thế nào!

...

Tất cả những cảnh tượng ân ái tràn ngập tiếng cười ấy sẽ không bao giờ còn quay lại nữa, một mình tôi loạng choạng bước về nhà, cảnh vẫn còn mà người vắng bóng, trong thư phòng hắt ra ánh đèn vàng ấm áp, tôi bước vào, là ánh đèn trên bàn sách, tôi ngồi xuống, gương mặt hoảng hốt, đau thương, sau khi Thanh Thanh viết bức thư đó, chiếc đèn vẫn sáng, ba ngày trước ở đây, Thanh Thanh đã giao lưu tâm hồn lần cuối cùng với tôi, tôi vẫn có thể ngửi thấy mùi thơm thoang thoang tỏa ra từ mái tóc cô ấy, dường như cô ấy chỉ vừa mới đi, nắp bút vẫn còn chưa đóng lại, lặng lẽ nằm ở nơi đó, cũng giống như ánh đèn rực sáng, đang chờ đợi chủ nhân quay về, chờ chủ nhân ngồi vào chỗ cũ. Bên cạnh bàn, dưới chân, còn rất nhiều tờ giấy ăn bị vo tròn, tôi cúi xuống nhặt lại, mở từng tờ ra, vuốt phẳng, trên đó là vệt nước màu vàng, là huyết lệ của Thanh Thanh, vậy mà khi đó, tôi lại cùng với một người đàn bà khác đang ở khách sạn năm xưa tổ chức lễ cưới với Thanh Thanh, trên chiếc giường trắng tinh, để lại dấu vết của sự phản bội.

Tôi châm một điếu thuốc, cởi áo ra, để lộ vùng ngực, sau đó dùng ngón tay cái và ngón trỏ nắm chặt đầu thuốc, ấn điếu thuốc còn đang cháy đỏ vào nơi tim. Đầu thuốc nhanh chóng chạm vào ngực làm tôi thấy bỏng

rát, mấy sợi lông tơ mắt thường không nhìn thấy được đã bị đốt cháy, phần thịt ở đó co lại. Tôi dừng lại, hít sâu một hơi, nhưng không hề bỏ cuộc, tiếp tục đưa ngọn lửa mở rộng ra, ở chỗ gần nụ hoa, tôi nghe thấy một tiếng xèo, sau đó là cảm giác bỏng rát đáng sợ, tôi ngoác miệng ra cười, rồi lại ấn tiếp, đầu thuốc cháy đỏ rực ấn chặt vào da thịt tôi, theo sau là một làn khói xanh bốc lên trước mắt, hoang mang và u uất nhìn tôi, rồi nước mắt tôi từ trái tim chảy ra, dâng đầy trong mắt, tầm mắt trở nên mơ hồ, khói thuốc đã tan, tôi bật cười thê lương:

- Thanh Thanh, anh yêu em, vẫn luôn yêu em, mãi mãi yêu em, em là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng anh...

CHƯA PHẢI VĨ THANH

Bàn Tiễn Tiến lao vào:

- Lý tổng, tin tức mới nhất! Dương Hùng Vĩ bị điều tới phòng Công nghệ, Tiểu Phương lên phụ trách công việc của Phó phòng Mua hàng, việc đấu thầu lần trước bị hủy!

Khi Cảnh Phú Quý nói cho tôi biết chuyện Dương Hùng Vĩ, tôi rất bình tĩnh, cuối cùng sự việc đã được làm sáng tỏ, Dương Hùng Vĩ thấy tôi không nghe điện thoại thì lên hẹn gặp Cảnh Phú Quý. Ông chủ Vạn là cổ đông của sàn nhảy “Tình cũ”, có nhân viên của ông ta thấy Dương Hùng Vĩ bỏ thuốc vào cốc, mang chuyện này ra uy hiếp Dương Hùng Vĩ, chứng cứ này cho dù trao vào tay cảnh sát hay vợ hắn, hoặc là công ty thì hắn cũng “chết”. Theo như ý ban đầu của Dương Hùng Vĩ, hắn muốn tôi được đứng thứ hai, hơn nữa cũng đã thỏa thuận với ông chủ Vạn rồi, nhưng không ngờ ông ta thủ đoạn tàn ác, sợ nuôi hổ để lại hậu họa sau này, nhờ ngày nào đó thực lực của tôi vượt qua ông ta, nên đã gặp Úc Lập, Trần Thế Phong thế yếu lực mỏng, để tiến chân được vào Khoa Mỹ chỉ còn biết nghe theo sự sắp xếp của ông chủ Vạn, hai người thỏa thuận với nhau vào phút cuối cùng chơi chiêu tối hậu, đến cả Triệu Hữu Tài cũng bị chơi một vố. Khi kể

những chuyện này, Cảnh Phú Quý có vẻ khâm phục, cuối cùng bổ sung một câu:

- Dương Hùng Vĩ chắc là định nhờ tôi nói với cậu, nếu có chỗ nào đặc tội mong cậu tha cho! Hẳn có nỗi khổ riêng.

Tôi chỉ chờ dẫn lắng nghe. Tôi tin lần này Dương Hùng Vĩ nói thật.

Còn Triệu Hữu Tài, sau khi hăng báo cáo cho ông chủ là muốn hợp tác với tôi, ông chủ Vạn bèn nảy ra ý nghi ngờ, ngoài ra, trước đó ông ta vẫn lo lắng về hẳn, cho nên lần này ông ta quyết định giúp Trần Thế Phong vào được Khoa Mỹ, tối hôm tôi nhìn thấy Trần Thế Phong chính là hôm hẳn với ông chủ Vạn cấu kết với nhau. Khi Triệu Hữu Tài phân tích cho tôi nghe ý kiến của hẳn, tôi bỗng hiểu ra, điểm này tôi đã nghi ngờ suốt cả buổi tối mà không hiểu, vì đúng là còn có một sơ hở. Ông chủ Vạn quả là có điểm hơn người, ông ta không mấy khi lộ diện, nhưng sau lưng lại thao túng tất cả, ra tay tàn ác khó ai bì kịp, cho dù là người có kiến thức cao siêu đến đâu cũng bị ông ta biến thành một kẻ ngu ngốc như thế mới tốt nghiệp cấp ba.

Một buổi chiều sau Tết dương lịch, thời tiết chuyển lạnh, nhưng mùa đông trong cuộc đời tôi đã bắt đầu từ mấy ngày trước. Tôi và Cảnh Phú Quý ngồi đối diện nhau trong văn phòng, tóc tai tôi rối bời, gương mặt u ám, mấy sợi râu mọc ra tua tủa, thần thái giống y như lần đi Macao đánh bạc về.

- Ba tháng, tôi cho cậu ba tháng là phải quay về, được không? - Cảnh Phú Quý có vẻ nóng ruột.

Tôi cúi đầu không nhìn hẳn:

- Tôi quyết định rồi, cậu đừng khuyên tôi, hướng hồ mọi quan hệ đã sắp xếp đâu vào đấy, cậu cứ yên tâm mà làm.

- Không được, tôi thực sự không có khả năng đó.

- Khả năng cũng là do mình rèn luyện ra mà thôi, không ai sinh ra đã là siêu nhân. Ban đầu tôi không tự tin với bản thân, chẳng phải rồi cũng làm được đó sao?

- Ừm, thế được rồi, để tôi thử, có chuyện gì tôi có thể gọi điện thoại cho cậu được không?

- Gọi ít thôi, cố gắng nhắn tin.

Tôi với Cảnh Phú Quý cùng bước vào phòng họp, mọi người trong đó nhất tề đứng lên, tôi dang hai tay ra tỏ ý ngồi xuống, sau đó nghiêm túc phát biểu:

- Thưa các đồng nghiệp, đơn hàng của Khoa Mỹ năm nay chúng ta đã giành được toàn bộ, đây sẽ là một năm bội thu, cảm ơn sự cố gắng của mọi người, đồng thời hy vọng trong năm mới, mọi người hãy cố gắng hoàn thành công việc của mình, làm cho thật tốt, cuối năm, công ty chắc chắn sẽ đền đáp mọi người xứng đáng. Ngoài ra, tôi xin tuyên bố một điều chỉnh nhỏ về cơ cấu của công ty, Lâm Thăng, tức Chủ tịch Hội đồng Quản trị Lâm Thăng vì sự phát triển của nghiệp vụ mới nên không còn là lãnh đạo của công ty nữa, tuy nhiên, anh ấy vẫn là cổ đông của công ty, chức Chủ tịch Hội đồng Quản trị do tôi đảm nhiệm, chức Tổng Giám đốc do Cảnh Phú Quý đảm nhiệm, Triệu Hữu Tài là Phó Tổng Giám đốc, hai người họ là cổ đông kiêm lãnh đạo của công ty, Bành Tiên Tiến là Trưởng phòng Bán hàng. Triệu tổng là một nhân tài, có tiếng tăm rất lớn trong ngành, sự gia nhập của anh ấy sẽ giúp chúng ta như hổ mọc thêm cánh, chúng ta hãy cùng chào đón anh ấy.

Có người giơ tay lên định vỗ tay, nhưng thấy sắc mặt tôi không bình thường bèn lập tức bỏ tay xuống. Tôi lướt mắt qua một vòng rồi nói tiếp:

- Bản thân tôi vì lý do cá nhân nên sẽ rời khỏi công ty trong một thời gian, trong thời gian này, Cảnh tổng sẽ là người chịu trách nhiệm cuối cùng

giải quyết mọi việc lớn nhỏ trong công ty, mong mọi người giúp đỡ công việc của anh ấy.

Nói xong, Cảnh Phú Quý đứng lên, hai tay đặt trước ngực:

- Lý tổng vất vả bao nhiêu năm, tạo cho mọi người cơ hội và phúc lợi, chúng ta hãy cùng vỗ tay để bày tỏ lòng biết ơn của mình.

Tôi lặng lẽ đi ra khỏi phòng họp, ngồi xuống bên một chiếc bàn, châm điếu thuốc, nhìn khắp công ty, đây là nơi tôi đã đổ ra biết bao tâm huyết. Sau lưng vang lên giọng nói hồ hởi của Cảnh Phú Quý:

- Toàn bộ chíp của Khoa Mỹ năm sau sẽ do công ty ta độc quyền cung cấp, hơn nữa còn được thanh toán trước ba mươi phần trăm, điều kiện tốt như thế này có năm mơ tôi cũng không ngờ tới. Nếu Khoa Mỹ đã ủng hộ chúng ta thì chúng ta cũng phải làm cho tốt, họ làm tốt chúng ta càng phải làm tốt hơn, phải đảm bảo cung cấp đủ hàng! Đến cuối năm cố gắng, không, nhất định, phải giành được danh hiệu “Nhà cung ứng ưu tú”! Mọi người có tự tin không?

Sau đó là một loạt tiếng vỗ tay.

- Bán hàng tôi không phải là cao thủ, cao thủ thực sự là Triệu tổng có mặt tại đây, nhưng với kinh nghiệm nhiều năm của mình, tôi có thể tặng quý vị một bài học, tôi hỏi mọi người một câu: Chạy nghiệp vụ, làm kinh doanh là gì?

- Tôi biết! – Tiếng của Bàn Tiền Tiến.

Cảnh Phú Quý nói:

- Cậu chờ một chút, để đồng nghiệp mới tới trả lời.

Không có tiếng nói. Chắc là cậu ta chưa thích nghi ngay với phong cách của Cảnh Phú Quý.

Một lát sau:

- Thế thì Trưởng phòng Bành nói đi!

- Là “dụ dỗ”! – âm thanh của Bành Tiền Tiến rất lớn.

Sau đó là những tiếng cười.

- Đúng, “dụ dỗ”! Đây chính là tinh túy của ngành bán hàng.

Một quan điểm và cách bày tỏ thô lỗ, dung tục như thế chỉ có Cảnh Phú Quý mới có thể nghĩ ra, tôi đứng ngoài mà vẫn có thể tưởng tượng được gương mặt sừng sốt của mọi người trong đó. Nghĩ bụng, đây là điều tâm đắc nhất của cậu ta sau bao năm làm việc và ăn chơi, hy vọng sau này cậu ta có thể sử dụng nghệ thuật này để phát triển nghiệp vụ của công ty, chứ không phải chỉ áp dụng trong chat QQ và gặp bạn ảo.

Tôi phải tới Thanh Đảo chuộc tội, chuộc tội một năm, tôi phải tận hiếu với bố mẹ Thanh Thanh, họ đã trao tôi một người con gái hoàn chỉnh, vậy mà tôi chỉ trả lại cho họ một năm tro tàn, trên nhân gian còn chuyện nào đau lòng hơn thế nữa không?

Lôi tổng và Victory cùng tới nhà thăm tôi, vừa vào tới cửa, Victory đã lạng lẽ đặt một món đồ vào tay tôi. Lôi tổng nhìn bức ảnh lớn của Thanh Thanh treo trên tường, nụ cười ngọt ngào, trong trẻo, hai mắt chị ta đỏ hoe:

- Một cô gái tốt biết bao, tuần trước còn nói chuyện điện thoại với tôi, hẹn cuối tuần đi Quảng Châu xem ca kịch “Hamlet”, tôi đã đặt cả vé rồi, ai ngờ...

Lâm Thăng và Cảnh Phú Quý cùng tới tiễn tôi. Ở cổng đại sảnh tầng hai sân bay Châu Hải, hai tay Đô Đô bê cái hộp gỗ, ánh mắt thần thờ nhìn về phía trước, gương mặt hoảng hốt và u hoài, hai tay tôi nhét trong túi quần, ngẩng đầu lên nhìn chiếc máy bay chậm chậm cất cánh vào trời xanh, Cảnh Phú Quý móc một điếu thuốc ra đưa cho tôi, thấy tôi từ chối thì có vẻ kinh ngạc, trong mắt thoáng chút khó hiểu, tôi nghiêng đầu nhìn Lâm Thăng đứng cạnh tôi này giờ, sau đó theo ánh mắt của hắn, nhìn vào chiếc máy bay chưa kịp khuất sau những đám mây, ánh mắt mông lung, dường như đang trả lời Cảnh Phú Quý, dường như đang lăm bằm với chính mình.

- Thanh Thanh không thích tôi hút thuốc, tôi phải cai vì cô ấy, cai một năm, một năm...

Lâm Thăng quay đầu lại nhìn tôi:

- Người anh em, đừng buồn nữa, anh có tấm lòng này, chắc chắn Thanh Thanh sẽ vui.

Cảnh Phú Quý lại gần, nắm chặt cánh tay tôi:

- Được rồi, đừng nói nhiều nữa, cứ yên tâm mà đi, một năm sau tôi với Lâm Thăng sẽ ở nơi này đón cậu!

Tôi định thần lại, ôm vai Lâm Thăng, giọng nói nghèn nghẹn:

- Người anh em, bảo trọng! Chúng ta sẽ lại ở bên nhau. – Sau đó quay sang ôm Cảnh Phú Quý, nhẹ nhàng vỗ lên lưng hắn. – Nhớ nhé, chuyện ở công ty tuy quan trọng, nhưng phải coi người nhà là khách hàng lớn nhất của mình!

Máy bay đã cất cánh, tôi ngồi sát cửa sổ, thần thờ nhìn ra ngoài, mặt đất nghiêng đi, một làn khói dày len lỏi giữa những đám mây rồi dần dần rút lại phía sau, máy bay đang bay lên, trái tim tôi dường như trở nên nhẹ bẫng. Tôi quay lại xoa đầu Đô Đô, nó ngẩng đầu lên im lặng nhìn tôi, tôi

mỉm cười với nó, trên gương mặt nó vẫn không chút biểu cảm, đáy mắt chỉ là sự u uất, thậm chí còn có cả nét hoảng hốt. Tôi thở dài, chầm chậm nhắm mắt lại, đưa tay ra ấn lên vùng ngực vẫn còn nhói nhói đau, lấm bầm trong tim:

- Em yêu, anh về đây, anh với con trai đưa em về nhà...

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)